MURAKAMI

1Q84

BOOK ONE,
BOOK TWO
AND
BOOK THREE

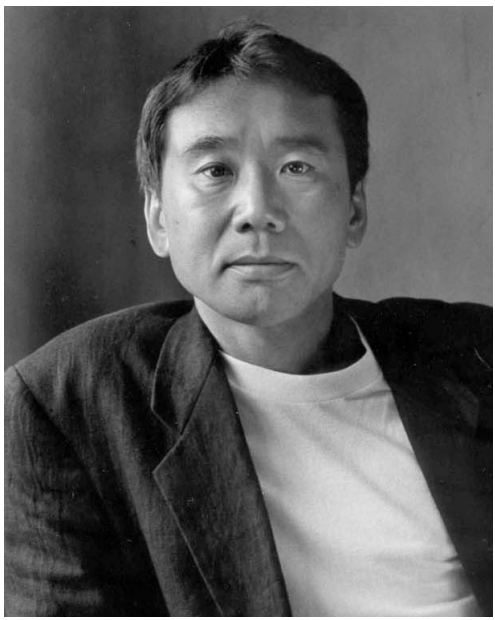

Unul dintre cei mai populari scriitori japonezi contemporani, **Haruki Murakami** s-a născut în 1949. A studiat literatura la Universitatea Waseda din Tokio. Experienţa de proprietar al unui bar din Tokio în care se cânta jazz (reflectată în romanul său din 1992, *La sud de graniţă, la vest de soare;* Polirom, 2003, 2004) şi cea de traducător al operelor lui F. Scott Fitzgerald, John Irving, Truman Capote şi Raymond Carver îşi vor spune cuvântul în formarea sa ca mesager al unei Japonii occidentalizate – un ţinut amăgitor, lipsit parcă de suflet şi suflu, al cărui spirit străvechi pare să fi dispărut aproape în întregime. Primul său roman, *Ascultă cum cântă vântul* (1979), i-a adus Premiul Gunzo, fiind urmat de *Automatul 1973* (1980) şi *în căutarea oii fantastice* (1982, distins cu Premiul Noma; Polirom, 2003, 2005). În 1987 publică *Pădurea norvegiană* (Polirom, 2002, 2004), bestseller internaţional, tradus în numeroase limbi şi vândut în peste patru milioane de exemplare. Murakami a mai publicat volumul de interviuri *Underground. Atentatul de la Tokio şi spiritul japonez* (1997; Polirom, 2008) şi romanele *La capătul lumii şi în ţara aspră a*

minunilor (1985, pentru care a primit Premiul Tanizaki; Polirom, 2005), *Dans dans dans* (1988; Polirom, 2004, 2006), *Cronica păsării-arc* (1994, nominalizat la prestigiosul ÎMPAC Dublin Literary Award; Polirom, 2004), *Iubita mea. Sputnik* (1999; Polirom, 2004), *Kafka pe malul mării* (2002; Polirom, 2006) şi *În noapte* (2004; Polirom, 2007), precum şi volumele de povestiri sau eseuri *Elefantul a dispărut* (1993; Polirom, 2005), *După cutremur* (2000; Polirom, 2006), *Salcia oarbă, fata adormită* (2006; Polirom, 2007) şi *Autoportretul scriitorului ca alergător de cursă lungă* (2007; Polirom, 2009).

O tânără coboară pe scara de urgenţă a unei autostrăzi suspendate. Intenţionează să ucidă un om. În altă parte a metropolei, un profesor de matematică e de acord să rescrie romanul unei fete dislexice. Fără s-o ştie, cei doi se caută, iar acţiunile lor declanşează o adevărată avalanşă de evenimente, pentru că la Murakami poveştile simple nu sunt niciodată simple. În spatele realităţii banale se ascund întotdeauna tenebre periculoase, iar trecutul nu se lasă nici rescris, nici uitat cu uşurinţă. Tânăra ucigaşă şi profesorul de matematică descoperă treptat că au stârnit din umbră forţe colosale care ameninţă însuşi destinul lumii. Romanul poate fi citit ca o poveste de dragoste, dar în acelaşi timp este o meditaţie asupra fanatismului şi asupra violenţei pe care acesta o provoacă. Nu în ultimul rând, *1Q84* ridică o întrebare asupra existenţei libertăţii, indiferent de formele ei de expresie.

HARUKI MURAKAMI

1Q84

Volumul I din III

Traducere din limba japoneză şi note de
Iuliana Oprina şi Florin Oprina

POLIROM
2011

It's a Barnum and Bailey world,
Just as phony as it can be,
But it wouldn't be make-believe
If you believed în me.

„It's Only a Paper Moon"
(E.Y. Harburg & Harold
Arlen)

aprilie – iunie

Capitolul 1
Nu lăsa aparenţele să te înşele

La radioul din taxi era un program de muzică clasică. *Sinfonietta* lui Janáček. Nu era nicidecum muzica ideală pentru un taxi blocat în trafic. Nici şoferul, un bărbat între două vârste, nu părea s-o asculte cu mare interes. Se uita tăcut drept înainte la şirul neîntrerupt de maşini, ca un pescar priceput care stă la prora corăbiei sale şi urmăreşte curenţii din largul mării. Cufundată adânc pe bancheta din spate, Aomame asculta piesa cu ochii uşor închişi.

Oare câţi oameni de pe lumea asta sunt în stare să recunoască *Sinfonietta* lui Janáček de la primele acorduri? Probabil undeva între „foarte puţini" şi „niciunul". Însă, dintr-un motiv sau altul, Aomame putea să o facă.

Janáček a compus această mică *sinfonietta* în 1926. Tema de început a fost scrisă ca muzică de fanfară pentru o întrecere sportivă. Aomame încercă să-şi imagineze cum arăta Cehoslovacia în anul 1926. Primul Război Mondial se sfârşise, ţara se eliberase de sub lunga stăpânire a dinastiei habsburgice, iar lumea bea bere Pilsner prin cafenele şi construia mitraliere *cool,* dar foarte reale, savurând pacea vremelnică ce cuprinsese Europa Centrală. Cu doi ani în urmă, Franz Kafka părăsise lumea celor vii, în condiţii grele. În scurt timp, Hitler avea să apară ca din senin şi să înfulece dintr-o înghiţitură acea frumoasă ţărişoară, însă la vremea aceea nimeni nu ştia că urma să se întâmple o asemenea oroare. Poate că cea mai importantă lecţie pe care oamenii o au de învăţat din istorie este că „la vremea aceea, nimeni n-a ştiut ce-o să urmeze". Ascultând muzica, Aomame îşi imagina vântul liniştit străbătând câmpiile Boemiei şi se gândea la cursul istoriei.

În 1926, împăratul Taishō a murit şi a început era Shōwa.

Japonia avea să intre şi ea în curând într-o perioadă întunecată. Scurtul interludiu al modernismului şi al democraţiei se sfârşea, iar fascismul prelua puterea.

Alături de sport, istoria era una dintre pasiunile lui Aomame. De romane nu se prea atingea, dar citea o grămadă de cărţi din acest domeniu. Ce-i plăcea ei la istorie era faptul că toate evenimentele sunt ancorate într-un an şi un loc fix. Ei nu îi venea deloc greu să reţină anii. Dacă reuşea să conecteze evenimentele între ele, aceştia îi răsăreau automat în minte, fără să înveţe cifrele pe de rost. În şcoala generală şi în liceu, Aomame obţinuse la istorie cele mai bune note din clasă. De fiecare dată când întâlnea pe cineva care nu reuşea să ţină minte anii, Aomame se mira cum de nu putea să facă un lucru atât de banal.

Aomame era numele ei adevărat. Bunicul din partea tatălui era din prefectura Fukushima, iar printr-un sat sau orăşel de munte din regiunea aceea chiar existau câţiva oameni cu numele de familie Aomame. Însă ea nu fusese niciodată acolo. Încă dinainte să se nască, tatăl ei rupsese legăturile cu familia. Mama ei, la fel. Aşa se face că ea nu-şi cunoscuse bunicii. Nu călătorea mai deloc, dar când i se oferea această rară ocazie, avea obiceiul de a deschide cartea de telefon de la hotel ca să afle dacă mai existau în zonă şi alte persoane cu numele de Aomame. Însă până atunci nu găsise pe absolut nimeni altcineva care să poarte acest nume în niciunul dintre oraşele prin care trecuse. Acest lucru o făcea mereu să se simtă ca un naufragiat solitar, azvârlit în largul oceanului.

Întotdeauna era o pacoste să se prezinte. De fiecare dată când îşi spunea numele, interlocutorul se uita la ea cu o privire mirată sau perplexă. „Aomame aţi spus?" „Da. Se scrie cu ideogramele *ao* de la „verde" şi *mame* de la „fasole". Cât timp fusese angajată la o firmă şi trebuia să aibă cărţi de vizită, asemenea momente stingheritoare apăreau foarte des. Când întindea cuiva cartea sa de vizită, acesta se zgâia la ea de parcă i s-ar fi înmânat pe nepusă masă o scrisoare în lanţ. Când îşi spunea numele la telefon, i se întâmpla să audă chicoteli. Când i se striga numele în sala de aşteptare de la

spital sau la primărie, oamenii ridicau capul şi se uitau la ea, curioşi să afle cum arată cineva cu numele „Aomame".

I se întâmplase să fie strigată din greşeală „Edamame[1]-san". Chiar şi „Soramame[2]-san". Atunci ea îi corecta: „Nu, mă numesc Aomame, nu Edamame (Soramame). Ce-i drept, se aseamănă". Interlocutorul îşi cerea scuze zâmbind stânjenit şi remarca: „Este totuşi un nume straniu". De câte ori auzise ea oare această remarcă în cei treizeci de ani ai săi? Câte glume nu se făcuseră pe seama numelui ei? Dacă n-aş fi avut numele ăsta, viaţa mea ar fi arătat poate altfel, îşi zicea ea. Dacă aveam unul comun, ca Sato, Tanaka sau Suzuki, aş fi dus şi eu o viaţă mai tihnită şi aş fi privit lumea cu mai multă îngăduinţă. Poate.

Aomame asculta piesa cu ochii închişi. Lăsa acordurile superbe ale instrumentelor de suflat să-i pătrundă în minte. La un moment dat, îşi dădu seama de un lucru. Pentru un radio de taxi, calitatea sunetului era surprinzător de bună. Deşi volumul era dat destul de încet, sunetele reverberau adânc, iar toate tonalităţile se desluşeau clar. Aomame deschise ochii, se aplecă în faţă şi privi aparatul încastrat în bord. Era negru şi strălucea mândru. Nu reuşi să desluşească numele fabricantului, dar îşi dădu seama din felul în care arăta că era un produs de calitate. Era plin de butoane şi butonaşe, iar afişajul indica elegant cifrele verzi. Părea să fie un aparat dintr-o gamă de lux. Cine s-ar fi aşteptat ca un banal taxi de firmă să fie dotat cu un asemenea echipament audio?

Aomame cercetă din nou interiorul maşinii. De când urcase, stătuse cufundată în gânduri şi nu observase că acesta nu era nicidecum un taxi obişnuit. Finisajul interior era de calitate, iar bancheta, extrem de comodă. În plus, înăuntru era deplină linişte. Maşina era atât de bine izolată fonic, încât zgomotul de afară nu pătrundea deloc înăuntru. Se simţea ca într-un studio de înregistrări prevăzut cu izolaţie acustică. Probabil că era un taxi particular. Unii taximetrişti particulari nu se dau înapoi de la nicio cheltuială când e vorba de maşină. Aomame căută cu privirea certificatul de înregistrare al taxiului, dar nu-l zări pe nicăieri. Pe de altă parte, nu arăta a taxi ilegal, fără autorizaţie.

Avea şi aparat care înregistra costul cu precizie şi afişa în acel moment suma de două mii o sută cincizeci de yeni. Şi totuşi nu se vedea pe nicăieri certificatul de înregistrare cu numele şoferului.

— Ce maşină grozavă! Şi ce silenţioasă e! spuse ea către ceafa şoferului. Ce marcă este?

— E o Toyota Crown Royal Saloon, răspunse acesta simplu şi concis.

— Se aude foarte bine muzica.

— E o maşină silenţioasă. Unul dintre motivele pentru care am şi ales-o. La capitolul izolare fonică, Toyota are o tehnologie de vârf, recunoscută la nivel mondial.

Aomame încuviinţă şi se rezemă la loc de banchetă. Felul în care vorbea şoferul avea ceva care nu-i dădea pace, de parcă îi mai rămânea în permanenţă ceva foarte important de spus. De exemplu (şi e doar un exemplu), lăsa parcă să se înţeleagă că maşinile Toyota erau ireproşabile la capitolul izolare fonică, dar că aveau o hibă în altă parte. Iar când termina de vorbit, lăsa în urmă un mic bulgăre de tăcere, încărcat cu înţelesuri. Plutea prin aer în spaţiul îngust al maşinii, ca un nor ireal în miniatură. Din pricina lui, pe Aomame o cuprinse o uşoară stare de nelinişte.

— Chiar că e silenţioasă, spuse ea, ca să alunge norişorul. Iar echipamentul audio pare să fie de foarte bună calitate.

— Am chibzuit îndelung când l-am cumpărat, răspunse şoferul pe tonul unui ofiţer de stat major retras din serviciu, care povesteşte despre strategiile din trecut. Dar gândindu-mă că petrec multă vreme în maşină, mi-am zis că prefer să am un sunet bun şi…

Aomame aşteptă să continue, dar nu mai urmă nimic. Închise din nou ochii şi ascultă muzica. Nu ştia ce fel de om era Janáček în particular, dar sigur nu-şi închipuise vreodată că cineva avea să-i asculte compoziţia în anul 1984, într-o Toyota Crown Royal Saloon silenţioasă, paralizată în trafic, pe o autostradă metropolitană din Tokio.

Şi, totuşi, Aomame se mira cum de recunoscuse imediat piesa ca fiind *Sinfonietta* lui Janáček şi de unde ştia că fusese

compusă în 1926. Nu era mare amatoare de muzică clasică şi nici nu avea vreo amintire personală legată de Janáček. Cu toate acestea, din clipa în care auzise primele acorduri, diverse informaţii îi împânziseră automat mintea, ca un stol de păsări care dau valma într-o încăpere prin fereastra deschisă. În plus, muzica aceea îi dădea o senzaţie stranie, de contorsiune. Dar fără durere sau disconfort. Doar că îşi simţea întreg corpul stors fizic, puţin câte puţin. Şi nu-şi dădea seama de ce. Oare *Sinfonietta* era cea care îi provoca acea senzaţie inexplicabilă?

— Janáček, rosti Aomame inconştient şi imediat îi păru rău că o făcuse.

— Poftim?

— Janáček. Cel care a compus piesa.

— Nu îl ştiu.

— E un compozitor ceh, îi spuse Aomame.

— Da? făcu şoferul impresionat.

— Sunteţi particular? întrebă Aomame ca să schimbe subiectul.

— Da, răspunse şoferul şi făcu o pauză. Sunt particular. Aceasta e a doua maşină.

— Are o banchetă foarte comodă.

— Vă mulţumesc. Apropo, zise el şi îşi întoarse uşor capul către ea. Vă grăbiţi cumva?

— Am o întâlnire în Shibuya. De-asta am şi ales ruta aceasta.

— La ce oră aveţi întâlnirea?

— La patru şi jumătate.

— Acum e patru fără un sfert. În ritmul în care avansăm, n-aveţi cum să ajungeţi la timp.

— Atât e de rău ambuteiajul?

— Trebuie să fi fost un accident grav undeva în faţă. Nu e un ambuteiaj obişnuit, fiindcă n-am mai înaintat deloc de ceva vreme.

Aomame se miră cum de şoferul nu asculta la radio informaţiile din trafic. Autostrada suspendată era complet paralizată, iar ei rămăseseră înţepeniţi acolo. Un şofer de taxi

ar trece în mod normal pe o frecvenţă dedicată şi ar căuta să afle informaţii.

— Vă puteţi da seama ce se întâmplă fără să ascultaţi informaţiile rutiere? întrebă Aomame.

— Informaţiile astea rutiere nu sunt niciodată de încredere, răspunse şoferul pe un ton sec. Sunt pe jumătate minciuni. Societatea Publică de Autostrăzi transmite informaţii după cum le convine lor. Dacă vrei să ştii cu adevărat ce s-a întâmplat, n-ai decât să vezi cu ochii tăi şi să judeci cu capul tău.

— Iar după judecata dumneavoastră, traficul n-o să se deblocheze uşor?

— În niciun caz, răspunse dând uşor din cap. V-o garantez. Odată ce ajunge într-un asemenea hal, autostrada e iad curat. E o întâlnire importantă?

Aomame se gândi.

— Da, foarte. Întâlnire cu un client.

— Vai, ce păcat! Îmi pare tare rău, dar nu cred că ajungem la timp.

Şoferul rosti aceste cuvinte şi îşi răsuci capul uşor de câteva ori, ca să-şi dezmorţească gâtul. Cutele de pe ceafa lui se mişcau ca un animal preistoric. Privind absent această mişcare, Aomame se gândi dintr-odată la obiectul ascuţit din fundul genţii sale. Simţi cum palmele încep să-i transpire uşor.

— Ce aş putea să fac?

— Nu aveţi ce face. Suntem pe autostradă şi nu putem să facem nimic până nu ajungem la prima ieşire. Nu puteţi să vă daţi jos aici şi să luaţi trenul de la cea mai apropiată staţie, ca pe o şosea obişnuită.

— Şi care e prima ieşire?

— Ikejiri, dar s-ar putea să ne prindă seara până ajungem la ea.

Seara? Aomame îşi închipui cum ar fi să stea închisă în acel taxi până seara. Muzica de Janáček continua. Ca să domolească parcă încordarea, viorile cu surdină ieşiseră în faţă. Senzaţia de contorsiune de mai devreme se disipase aproape complet. Oare ce să fi fost? se întrebă ea.

Aomame luase taxiul în apropiere de Kinuta, iar de la Yoga

intraseră pe Autostrada Metropolitană nr. 3. La început se mersese bine, dar înainte de Sangenjaya se aglomerase dintr-odată şi în scurt timp nu se mai mişcau absolut deloc. Pe sensul opus se circula fără probleme. Doar pe direcţia către centru se crease un ambuteiaj cumplit. În mod normal, la ora trei şi ceva după-amiaza n-ar fi trebuit să fie trafic intens în acea direcţie. Tocmai de aceea Aomame îi ceruse şoferului să o ia pe acolo.

— Pe autostradă nu se adaugă la preţ şi tariful pe oră, îi zise şoferul prin oglindă. Aşa că să nu vă faceţi probleme în privinţa banilor. Totul e să nu întârziaţi la întâlnire, nu?

Şoferul se uită la ea în oglindă. Purta o pereche de ochelari de soare deschişi la culoare şi, din cauza luminii, Aomame nu putea să-i citească expresia feţei.

— Să ştiţi că soluţiile nu lipsesc cu desăvârşire. Există o măsură de urgenţă prin care puteţi ajunge cu trenul până în Shibuya.

— O măsură de urgenţă?

— Da, o soluţie pe care nu pot s-o trâmbiţez chiar în gura mare.

Aomame aşteptă să continue, fără să spună nimic.

— Uitaţi, un pic mai în faţă e un spaţiu unde se poate opri pe marginea drumului, zise şoferul arătând cu degetul înainte. Cam pe unde vine panoul ăla mare cu reclama la Esso.

Privind cu atenţie, Aomame observă, în partea stângă a benzii a doua, un spaţiu destinat opririi maşinilor avariate. Autostrada neavând bandă de avarie, din loc în loc erau amenajate astfel de zone pentru oprire în caz de urgenţă. Erau dotate cu o cabină galbenă de telefon, prin care se putea lua legătura cu direcţia autostrăzii. Pe locul respectiv nu era oprită nicio maşină în acel moment. Pe acoperişul clădirii care despărţea cele două sensuri de mers era un uriaş panou publicitar la benzinăriile Esso. Un tigru zâmbitor ţinea în mână o pompă de benzină.

— Ştiţi, acolo e o scară care duce până jos. În caz de incendiu sau cutremur, le permite şoferilor să-şi abandoneze maşinile şi să coboare de pe autostradă. De obicei o folosesc

muncitorii de la reparaţii. Imediat cum cobori, în apropiere e o staţie de Tōkyū, iar de acolo puteţi să ajungeţi numaidecât în Shibuya.

— Nu ştiam că există scări de urgenţă pe Metropolitană, zise Aomame.

— Nu e un lucru cunoscut.

— Dar pot s-o folosesc şi fără să fie vreo urgenţă?

Şoferul şovăi câteva clipe.

— Ştiu şi eu? Nu cunosc nici eu în amănunt regulile Societăţii de Autostrăzi. Dar dacă tot nu deranjaţi pe nimeni, cred că s-ar trece cu vederea. Nu cred că stă nimeni cu ochii pe asemenea mărunţişuri. Societatea de Autostrăzi e vestită că are angajaţi mulţi peste tot, dar că foarte puţini muncesc de fapt.

— Ce fel de scară e?

— Seamănă cu o scară de incendiu, cum sunt cele fixate pe partea din spate la clădirile vechi. Nu e periculoasă. Ca înălţime, să tot fie trei etaje, dar se poate coborî pe ea normal. Are un grilaj la intrare, dar nu e înalt şi, la o adică, se poate sări peste el fără probleme.

— Dumneavoastră aţi folosit-o vreodată?

Niciun răspuns. Şoferul doar schiţă un zâmbet în oglinda retrovizoare. Un zâmbet care putea să însemne multe lucruri.

— În fond, faceţi cum doriţi dumneavoastră, zise el bătând uşor cu degetele în volan în ritmul muzicii. Pe mine unul în niciun caz nu mă deranjează să staţi relaxată în maşină şi să ascultaţi muzică. Numai că în cazul ăsta trebuie să ne pregătim pentru ce ne aşteaptă, pentru că nu putem să ne ducem nicăieri, orice am face. Dar dacă aveţi o treabă presantă, se pot lua şi măsuri de urgenţă.

Aomame se încruntă uşor, îşi privi ceasul de la mână, apoi îşi înălţă capul şi se uită la maşinile din jur. În dreapta era un Mitsubishi Pajero negru, acoperit cu o peliculă albă de praf. Bărbatul de lângă şofer deschisese geamul şi fuma plictisit. Avea părul lung, era bronzat şi purta o jachetă bordo. În portbagaj erau stivuite mai multe planşe de surf uzate şi murdare. Un pic mai în faţă era oprit un Saab 900 gri. Avea

geamuri fumurii, închise bine şi nu se vedea nimic înăuntru. Era atât de frumos ceruită, încât te-ai fi oglindit în caroserie dacă te apropiai de ea.

În faţa taxiului în care se afla Aomame era un Suzuki Alto roşu cu număr de Nerima, care avea bara îndoită. La volan era o mamă tânără. Plictisiţi, copiii se urcaseră pe bancheta din spate şi se fâţâiau de colo-colo. Mama le făcea observaţie, cu o expresie iritată pe faţă. Se vedea prin geam cum i se mişcau buzele. Exact aceeaşi privelişte ca şi cu zece minute în urmă. În acest răstimp maşina nu înaintase nici zece metri.

Aomame se gândi o vreme. Puse în ordine mai mulţi factori, în funcţie de prioritate. Nu dură mult până ajunse la o concluzie. Parcă sincronizându-se cu ea, piesa de Janáček intră şi ea în partea de final.

Aomame scoase din geantă o pereche de ochelari de soare micuţi Ray Ban, pe care şi-i puse la ochi. Apoi luă din portofel trei bancnote de o mie de yeni şi i le dădu şoferului.

— Cobor aici. Nu îmi permit să întârzii, zise ea.

Şoferul încuviinţă şi luă banii.

— Doriţi chitanţă?

— Nu, mulţumesc. Nici rest.

— Vă mulţumesc, zise şoferul. Aveţi grijă că bate vântul tare. Să nu alunecaţi.

— O să am grijă, răspunse Aomame.

— Şi încă ceva, zise şoferul în oglinda retrovizoare. Nu uitaţi că lucrurile nu sunt ceea ce par a fi.

Lucrurile nu sunt ceea ce par a fi, îşi repetă Aomame în gând ţi se încruntă uşor.

— Ce vreţi să spuneţi?

Alegându-şi cuvintele, şoferul zise:

— Adică sunteţi pe cale să faceţi ceva *neobişnuit.* Nu? Un om obişnuit nu s-ar apuca să coboare pe scara de urgenţă de pe Metropolitană în miezul zilei. Mai ales o femeie.

— Aşa e, zise Aomame.

— Dacă faceţi asta, de acum încolo viaţa de zi cu zi s-ar putea să arate un pic altfel. Am şi eu această experienţă. Dar nu lăsaţi aparenţele să vă înşele. Realitatea e mereu una

singură.

Aomame se gândi la spusele şoferului. În timp ce se gândea, muzica de Janáček se sfârşi, iar publicul izbucni în ropote de aplauze. Fusese o înregistrare de la un concert. Aplauzele erau lungi şi aprinse. Din când în când se auzea şi câte un strigăt de „bravo!". În faţa ochilor îi apăru imaginea dirijorului care se înclina zâmbind în faţa spectatorilor ridicaţi în picioare. Îşi înălţa capul, ridica mâna, strângea mâna concertmaistrului, se ducea în spate şi îi lăuda pe membrii orchestrei ridicând ambele mâini, venea în faţă şi făcea încă o plecăciune adâncă. Ascultând mult timp aceste ropote înregistrate, lui Aomame începeau să nu-i mai sune a aplauze. Se auzeau ca o nesfârşită furtună de nisip de pe Marte.

— Realitatea e mereu una singură, repetă încet şoferul, subliniind parcă un rând important dintr-o carte.

— Clar, răspunse Aomame.

Perfect adevărat. Un corp nu se poate afla decât într-un singur loc şi într-un singur timp. A dovedit-o Einstein. Realitatea e infinit de rece şi solitară.

Aomame arătă cu degetul către echipamentul audio.

— Se aude minunat.

Şoferul încuviinţă.

— Cum aţi spus că îl cheamă pe compozitor?

— Janáček.

— Janáček, repetă el ca şi cum ar fi memorat o parolă importantă, apoi trase de o manetă şi deschise portiera automată din spate. Aveţi grijă. Sper să ajungeţi la timp.

Aomame coborî din maşină ţinând în braţe geanta ei mare de piele. La radio încă se mai auzeau ropotele de aplauze. Se îndreptă către spaţiul de urgenţă aflat la zece metri în faţă, păşind cu grijă pe marginea drumului. Când trecea câte un camion pe celălalt sens de mers, simţea cum se zguduie asfaltul sau mai bine zis se unduieşte sub tocurile ei înalte. Parcă ar fi mers pe puntea unui portavion legănat de valuri.

Fetiţa din Suzukiul Alto roşu îşi scosese capul pe geamul de lângă şofer şi se zgâia la Aomame cu gura căscată. Se întoarse către mama ei şi o întrebă: „Auzi, auzi, ce face femeia

aia? Unde se duce?” Apoi ceru cu insistenţă: „Vreau şi eu să mă plimb pe afară! Mama, mama, vreau să mă dau jos! Mama!” Mama clătină din cap fără să spună nimic şi-i aruncă lui Aomame o privire acuzatoare. Însă aceea era singura voce care se făcuse auzită în jur, singura reacţie pe care o observă. Ceilalţi şoferi fumau şi o urmăreau uşor încruntaţi cum se strecura cu paşi siguri printre maşini şi parapet, cu ochii mijiţi, de parcă se uitau la ceva orbitor. Pentru o clipă, nici nu mai erau în stare să judece. Chiar dacă maşinile stăteau pe loc, un om care să meargă pe jos pe autostradă nu era ceva la ordinea zilei. Le lua ceva timp ca să perceapă şi să accepte o asemenea privelişte ca fiind reală. Cu atât mai mult cu cât persoana cu pricina era o tânără în fustă scurtă şi pantofi cu toc.

Aomame mergea cu paşi siguri, bărbia sus, privirea înainte, spatele drept, simţind pe piele privirile oamenilor. Pantofii maro Charles Jourdan, cu toc, răsunau sec pe asfalt, iar vântul îi flutura fusta. Deşi era deja aprilie, vântul bătea încă rece şi aspru. Aomame purta un pardesiu bej peste costumul subţire din lână verde, marca Junko Shimada, şi o geantă de umăr din piele neagră. Avea părul tuns până la umăr şi bine îngrijit. Nu purta niciun fel de accesorii. Avea un metru şi şaizeci şi opt de centimetri înălţime, niciun pic de grăsime şi toţi muşchii bine lucraţi, însă acest lucru nu se vedea prin pardesiu.

Dacă te uitai cu atenţie la ea din faţă, observai că avea urechile foarte diferite ca formă şi mărime. Cea stângă era mult mai mare decât dreapta şi era deformată. Însă nimeni nu-şi dădea seama de acest lucru, pentru că stăteau mai mereu ascunse în spatele părului. Îşi ţinea buzele strânse în linie dreaptă, lucru care indica o fire care nu se adapta uşor la nimic. Nasul îngust şi mic, pometii proeminenţi, fruntea lată şi sprâncenele lungi şi drepte, toate indicau acelaşi lucru. Cu toate acestea, avea un chip oval, cu trăsături destul de regulate. La modul general, putea fi considerată o femeie frumoasă, doar că gama ei de expresii faciale era extrem de limitată. Pe buzele mereu strânse apărea câte un zâmbet doar la nevoie. Avea o privire fermă şi rece, ca a unui salvamar

care ştie exact ce face. Din această pricină, chipul ei nu dădea niciodată senzaţia de prospeţime şi luminozitate. De cele mai multe ori, ceea ce atrage atenţia sau stârneşte interesul oamenilor nu sunt calităţile sau defectele unui chip împietrit, ci naturaleţea şi eleganţa cu care îţi schimbi mimica.

Majoritatea oamenilor nu reuşeau să-i reţină trăsăturile feţei. Imediat ce îşi luau privirea de la ea, nu mai erau în stare să o descrie. În ciuda faptului că avea un chip cu personalitate, trăsăturile sale detaliate nu îţi rămâneau în minte. Din acest punct de vedere, Aomame era ca o insectă care se camuflează cu iscusinţă. Să îşi modifice culoarea şi forma ca să dispară în fundal, să nu sară în ochi, să nu fie uşor reţinută era exact ce îşi dorea ea. Acesta era mecanismul ei de apărare încă din copilărie.

Cu toate acestea, când ceva o făcea să se încrunte, trăsăturile sale calme sufereau o schimbare drastică. Muşchii faciali i se contractau puternic, accentuând la maximum diferenţa dintre partea stângă şi cea dreaptă a feţei, cute adânci îi brăzdau pielea, ochii i se retrăgeau rapid în orbite, nasul şi gura i se schimonoseau violent, bărbia i se strâmba, iar buzele îi dezveleau dinţii mari şi albi. Într-o clipită se preschimba în cu totul altă persoană, de parcă firul care îi ţinea o mască fixată pe chip era retezat, iar masca îi cădea. Cei care asistau la un asemenea moment se îngrozeau la vederea acelei schimbări atât de terifiante. Era un salt surprinzător de la o anonimitate deplină la un abis năucitor. De aceea, Aomame avea întotdeauna grijă să nu se încrunte de faţă cu persoane pe care nu le cunoştea. O făcea doar atunci când era singură sau când voia să sperie vreun bărbat care nu-i plăcea.

Odată ajunsă la spaţiul pentru staţionare de urgenţă, Aomame se opri şi privi în jur, căutând scara. O găsi numaidecât. După cum spusese şoferul, în dreptul ei era un grilaj înalt cam până la şold, încuiat. Îi era un pic incomod să sară peste el îmbrăcată într-o fustă scurtă şi strâmtă, dar atâta vreme cât nu-i păsa de privirile oamenilor, prea dificil nu putea să fie. Fără să stea pe gânduri, Aomame îşi scoase pantofii

din picioare şi îi vârî în geantă. Probabil că ciorapii aveau să i se strice umblând desculţă, dar putea să-şi cumpere altă pereche de la orice magazin.

Oamenii o priveau tăcuţi cum se descălţa şi îşi scotea pardesiul. De pe geamul deschis de la Toyota Celica neagră oprită chiar în faţă, vocea ascuţită a lui Michael Jackson oferea scenei muzică de fundal. *Billie Jean.* De parcă aş face un număr de striptease, îşi zise ea. Şi ce dacă? Să se uite cât vor. Că tot sunt blocaţi în trafic şi sigur s-au plictisit. Dar să ştiţi că mai mult de atât nu mă dezbrac! Azi dau jos doar pantofii şi haina. Ghinion!

Aomame îşi puse geanta poştăreşte, ca să nu-i cadă. Toyota Crown Royal Saloon cea neagră şi nou-nouţă în care mersese până mai adineauri se zărea în depărtare. În bătaia soarelui de amiază, parbrizul strălucea puternic, aidoma unei oglinzi. Chipul şoferului nu se distingea, dar sigur era îndreptat în direcţia ei.

Nu lăsa aparenţele să te înşele. Realitatea e mereu una singură.

Aomame inspiră adânc şi expiră. Apoi, cu urechea ciulită la *Billie Jean,* sări peste grilaj. Fusta i se ridică până peste coapse. Puţin îmi pasă, se gândi ea. Dacă vor să se uite, n-au decât. Dacă se uită sub fusta mea nu înseamnă că mă văd pe mine ca om. În plus, picioarele ei lungi şi subţiri erau acea parte a corpului cu care Aomame se mândrea cel mai mult.

Odată ajunsă de partea cealaltă a grilajului, Aomame îşi netezi fusta, îşi scutură praful de pe mâini, îşi puse pardesiul la loc pe ea şi geanta pe umăr. Îşi potrivi bine ochelarii de soare pe nas. În faţa ei era scara de urgenţă. O scară de fier, vopsită cenuşiu. O scară făcută să fie practică, funcţională, nu ca să umble pe ea o femeie în fustă scurtă şi desculţă. Şi nici Junko Shimada nu concepuse acel costum cu scopul de a fi purtat pe scara de urgenţă de pe Autostrada Metropolitană nr. 3. Tirurile care treceau în viteză din sens opus o zgâlţâiau, iar vântul şuiera prin scheletul ei metalic. Dar se afla în faţa ei. Mai departe nu îi rămânea decât să o coboare.

Aomame se uită înapoi o ultimă dată şi parcurse cu privirea

de la stânga la dreapta, apoi de la dreapta la stânga, maşinile înşirate pe drum bară la bară, ca cineva care terminase de ţinut o prelegere şi rămăsese în picioare pe podium, aşteptând întrebările din partea publicului. Şirul de maşini nu avansase deloc între timp. Toţi erau blocaţi acolo şi, neavând altceva de făcut, îi urmăreau cu atenţie fiecare mişcare, întrebându-se nedumeriţi ce avea de gând să facă. Priviri în care se amestecau interesul şi indiferenţa, invidia şi dispreţul se revărsau asupra lui Aomame, care se afla acum dincolo de grilaj. Neputând să se încline într-o singură parte, sentimentele lor oscilau ca o balanţă nesigură. O tăcere adâncă se aşternuse împrejur. Nimeni nu ridicase mâna să pună întrebări (iar Aomame oricum n-ar fi avut de gând să răspundă). Toţi aşteptau tăcuţi o ocazie care n-avea să se arate niciodată. Aomame îşi împinse uşor bărbia în faţă, îşi muşcă buza de jos şi îi cântări cu privirea din spatele lentilelor verde închis.

Nici nu vă puteţi imagina voi cine sunt eu, încotro mă îndrept şi ce am de gând să fac, murmură ea fără să-şi mişte buzele. Aţi rămas înţepeniţi aici şi nu mai puteţi să vă duceţi nicăieri. Nu puteţi să mergeţi nici înainte, nici înapoi. Dar eu pot. Eu am o treabă pe care trebuie neapărat s-o fac. Am un ordin de îndeplinit. Aşa că am s-o iau înainte.

Lui Aomame îi veni să se încrunte zdravăn la toată lumea, dar se abţinu. N-avea timp de asemenea prostii. Odată ce apuca să se încrunte, cu greu mai reuşea să revină la expresia normală.

Le întoarse spatele spectatorilor tăcuţi şi începu să coboare cu atenţie scara de urgenţă, simţind în tălpi răceala grosolană a fierului. Vântul rece de aprilie timpuriu îi flutura părul, dezvelindu-i din când în când urechea stângă, diformă.

Capitolul 2
O idee mai puţin obişnuită

Prima amintire a lui Tengo era de la vârsta de un an şi jumătate. Mama sa îşi scoate bluza şi, lăsând să-i cadă bretelele albe ale neglijeului, îşi dezveleşte sânii. Un bărbat îi sărută sfârcurile, un bărbat care nu e tatăl lui Tengo. În pătuţ e un bebeluş, probabil chiar Tengo. Se vede din afară. Sau poate că e fratele lui geamăn? Nu, n-are cum. Copilul din pătuţ este el, Tengo, la vârsta de un an şi jumătate. Ştie lucrul acesta. Bebeluşul îşi închide ochii şi adoarme, respirând încet. Aceasta e prima sa amintire. O scenă de vreo zece secunde, arsă cu claritate pe zidul conştiinţei. Nu are nici început şi nici continuare. Ca turlele unui oraş acoperit de viituri, care îşi înalţă singuratice vârfurile din apa mâloasă.

De câte ori avea ocazia, Tengo îi întreba pe cei din jur de la ce vârstă avea cea mai fragedă amintire. Majoritatea răspundeau că la patru sau cinci ani. Unii, chiar mai devreme, dar nimeni nu avea amintiri mai vechi de vârsta de trei ani. S-ar părea că aceasta e vârsta la care un copil reuşeşte să conştientizeze şi să observe cu oarecare raţiune ce se petrece în jurul său. Mai înainte de aceasta, toate imaginile îi ajung pe retină ca un haos ininteligibil. Lumea e până atunci un terci moale, fără structură, pe care nu are de unde să-l apuce, iar întâmplările din jur nu se concretizează în amintiri, ci dispar de îndată, ca azvârlite pe fereastră.

Desigur, un copilaş de un an şi jumătate nu poate să înţeleagă ce înseamnă că un bărbat îi sărută sânii mamei sale. E un lucru limpede. De aceea, dacă aceasta era o amintire reală a lui Tengo, înseamnă că i se întipărise pe retină aşa cum era, fără ca el să judece nimic. Aşa cum un aparat de fotografiat încredinţează o imagine memoriei peliculei, mecanic, sub forma unui amestec de lumini şi umbre. Apoi, pe

măsură ce conştiinţa i se maturizase, analizase puţin câte puţin această imagine imutabilă, păstrată deoparte. Îi dăduse un sens. Se întâmplase însă lucrul acela cu adevărat? Poate un sugar să memoreze o asemenea imagine?

Cine ştie, poate că era o amintire falsă. Poate că la un moment dat conştiinţa lui fabricase această imagine cu un anume scop. Tengo se gândise mult la posibilitatea aceasta, a amintirilor fabricate şi ajunsese la concluzia că, probabil, nu era vorba despre aşa ceva. Era mult prea clară şi convingătoare ca să fie o amintire construită. Lumina, mirosul, pulsul erau covârşitor de reale, încât nu puteai să crezi că ar fi nişte falsuri. Apoi, dacă presupunea că lucrurile se întâmplaseră cu adevărat aşa, se explicau multe. Şi logic, dar şi afectiv.

Imaginea aceasta clară, de vreo zece secunde, îi apărea în faţa ochilor fără vreun avertisment. Năvălea neanunţată, fără să bată la uşă şi îl lua complet pe nepregătite. Îl copleşea brusc în cele mai neaşteptate momente: când era în tren, când înşira cifre pe tablă, când lua masa sau când stătea de vorbă cu cineva (cum se întâmplase acum). Se năpustea distrugător, mut ca un tsunami. Când realiza ce se întâmplă, amintirea aceasta îi bloca deja întregul câmp vizual, iar mâinile şi picioarele îi amorţeau. Curgerea timpului se oprea. Aerul din jur se subţia, iar el respira cu greutate. Oamenii şi lucrurile din jurul său încetau să mai aibă vreo legătură cu el. Zidul acela lichid îl înghiţea cu totul. Deşi simţea că lumea se întunecă şi se îndepărtează, cunoştinţa nu îl părăsea. Se schimba însă un macaz undeva şi o parte din cunoştinţa sa devenea, dimpotrivă, mai atentă. Nu simţea spaimă, dar nu-şi putea deschide ochii. Pleoapele îi rămâneau strâns închise. Sunetele din jur se îndepărtau şi ele. Apoi imaginea familiară era proiectată în repetate rânduri pe ecranul conştiinţei. Începea să asude. Simţea cum i se udă cămaşa la subraţ. Tot corpul începea să-i tremure, iar pulsul i se accelera şi creştea în intensitate.

Dacă se întâmpla să fie aşezat alături de cineva, Tengo se prefăcea că e ameţit. Adevărul este că starea lui semăna

cumva cu ameţeala. Trebuia să aştepte o vreme, iar lucrurile reveneau la normal. Îşi scotea o batistă din buzunar şi şi-o ţinea la gură. Făcea cu mâna un semn către celălalt să nu se îngrijoreze, că nu e nimic. Câteodată se termina în treizeci de secunde, câteodată însă ţinea mai bine de un minut. În acest răstimp, imaginea i se repeta automat în faţa ochilor ca o înregistrare video pusă în buclă. Mama sa îşi coboară bretelele neglijeului şi un bărbat necunoscut îi sărută sfârcurile întărite. Ea închide ochii şi suspină adânc. Simte vag mirosul nostalgic al laptelui matern. La bebeluşi, simţul olfactiv este cel mai ascuţit organ. Îi învaţă multe lucruri. Uneori, îi învaţă tot ce trebuie. Nu se aude niciun sunet. Aerul s-a preschimbat într-un lichid vâscos. Nu îşi aude decât bătaia înceată a inimii sale mici.

Uită-te la asta, uită-te *numai* la asta, îi spun ei. Eşti aici şi nu ai unde să te duci în altă parte! Mesajul acesta se repetă de nenumărate ori.

*

De data aceasta, „episodul" dură mult. Tengo îşi închise ochii şi, ca de obicei, îşi puse batista la gură şi o strânse puternic între dinţi. Nu ştia cât durase totul şi nu putea decât să bănuiască, judecând după cât de epuizat se simţea după ce, în sfârşit, se calmase. Era complet vlăguit. Nu mai fusese nicicând atât de obosit. Îi trebui un timp considerabil să poată măcar să-şi deschidă ochii. Mintea sa încerca să-şi revină pe cât de repede putea, dar muşchii şi organele se împotriveau, ca şi când s-ar fi trezit din hibernare mai devreme decât trebuia, în anotimpul greşit.

— Hei, Tengo, auzi el o voce îndepărtată. O voce şoptită, care părea să vină din fundul unei grote. Tengo realiză că-l striga cineva pe nume. Ce s-a întâmplat? Iar chestia aia? Eşti bine? îi spunea vocea. Acum se auzea puţin mai aproape.

În cele din urmă, Tengo reuşi să-şi deschidă ochii şi să-şi focalizeze privirea. Îşi privi mâna dreaptă, care strângea marginea mesei. Se asigură că există în continuare, că nu se desprinsese de lume, că e el însuşi. Amorţeala îi mai stăruia

încă în trup, dar ce vedea era cu siguranţă propria sa mână dreaptă. Mirosea a transpiraţie. Era un iz neobişnuit de aspru, ca acela din cuşca unui animal de la grădina zoologică. Dar nu era loc de îndoială, era mirosul său.

I se uscase gâtul. Tengo luă paharul cu apă de pe masă şi îl goli pe jumătate, atent să nu îl verse. Se odihni o clipă, îşi reglă respiraţia şi apoi bău şi cealaltă jumătate. Mintea îi revenea încetul cu încetul acolo unde trebuia să fie, iar simţurile se întorceau şi ele la normal. Puse paharul la loc pe masă şi se şterse la gură cu batista.

— Mă scuzaţi. Mi-am revenit acum, spuse el.

Apoi se asigură că cel din faţa sa era Komatsu. Se întâlniseră într-o cafenea din apropierea staţiei Shinjuku. Auzea acum normal vocile din jur. Cei doi de la masa alăturată se uitau nedumeriţi către el, încercând să înţeleagă ce se întâmplase. Chelneriţa se apropiase, cu o expresie neliniştită pe chip. Probabil îi fusese teamă ca Tengo să nu vomite pe scaun. Tengo îşi ridică privirea şi zâmbi către ea, apoi înclină din cap în semn că nu e nicio problemă şi că nu e cazul să îşi facă griji.

— Crizele astea nu sunt semn de boală, nu?

— Nu-i mare lucru. E doar un fel de ameţeală. Numai că e cam puternică, zise Tengo. Vocea nu-i suna încă a propria sa voce. Dar era destul de aproape.

— E periculos să păţeşti chestia asta în timp ce eşti la volan, spuse Komatsu privindu-l în ochi.

— Nu conduc.

— Asta e foarte bine. Ştiam un tip care era alergic la polen. L-a apucat strănutatul în timp ce conducea şi a intrat cu maşina într-un stâlp. Dar tu nu strănuţi deloc în timpul crizelor. Prima dată când te-am văzut aşa, m-am speriat. Dup-aia m-am mai obişnuit, totuşi.

— Îmi cer scuze.

Tengo luă ceaşca de cafea de pe masă şi bău o gură. Nu avea niciun gust. Era doar un lichid călduţ care i se prelingea în jos pe gât.

— Să mai cer nişte apă? întrebă Komatsu.

Tengo clătină din cap.

— Nu e nevoie. Deja m-am liniştit.

Komatsu scoase din buzunarul hainei un pachet de Marlboro, şi îşi aprinse o ţigară cu un chibrit luat de la bar. Apoi aruncă o privire spre ceasul de la mână.

— Aşadar, despre ce vorbeam? întrebă Tengo. Trebuia să-şi revină la normal cât mai repede.

— Aăă, ce ziceam? spuse Komatsu şi se gândi puţin, cu privirea pierdută în gol. Sau poate doar se prefăcea că se gândeşte, Tengo nu avea cum să-şi dea seama. Nu puţine din lucrurile pe care le făcea şi pe care le spunea Komatsu erau teatru. A, da. Vorbeam de fata aia, Fukaeri. Şi despre *Crisalida de aer.*

Tengo încuviinţă. Discutau despre Fukaeri şi *Crisalida de aer.* Tocmai voia să îl pună la curent pe Komatsu când îl apucase criza şi discuţia le fusese întreruptă. Tengo scoase din servietă un teanc de hârtii – copia manuscrisului –, şi îl puse pe masă. Îşi aşeză mâna pe ele, simţind în palmă atingerea hârtiei.

— V-am spus pe scurt şi la telefon, meritul cel mai mare al cărţii este că nu imită pe nimeni. Pentru o lucrare de debut este mare lucru că nu încearcă *să copieze ceva,* spuse Tengo alegându-şi cuvintele cu grijă. Cu certitudine, frazele sunt necizelate şi cuvintele, prost alese. De la titlu, încurcă crisalida cu coconul. Şi poţi, dacă vrei, să găseşti multe alte probleme. Dar măcar povestea are ceva care te atrage. Deşi subiectul este în întregime fantastic, amănuntele sunt descrise cu un realism deosebit. Asta îi dă un echilibru foarte bun. Nu ştiu dacă i se potrivesc cuvinte cum ar fi originalitate sau consistenţă. Dacă mi s-ar spune că nu a ajuns încă la acel nivel, aş fi de acord. Dar împotmolită, aşa cum e, când o termini, trezeşte în tine o trăire tăcută. Chiar dacă e ca o atingere incomodă, pe care nu o poţi înţelege.

Komatsu rămase tăcut, privindu-l pe Tengo. Aştepta mai multe detalii. Tengo continuă:

— Nu aş vrea ca romanul ăsta să nu fie selecţionat doar din cauza formulărilor nepricepute. Fac munca asta de câţiva ani

şi am citit grămezi întregi de manuscrise trimise la redacţie. Mă rog, le-am citit e un fel de-a zice, pentru că mai şi sar unele bucăţi. Am văzut şi unele scrise bine, dar şi unele care nu erau bune de nimic – desigur, cele din urmă constituie majoritatea covârşitoare. În orice caz, mi-au trecut prin faţa ochilor multe, dar singurul care a stârnit ceva în mine este *Crisalida de aer.* Şi a fost primul care m-a făcut să vreau să-l recitesc imediat cum l-am terminat.

— Hmm, făcu Komatsu, apoi suflă plictisit fumul de ţigară şi îşi ţuguie buzele.

Tengo însă nu îl cunoştea de ieri, de azi pe Komatsu şi nu se mai lăsa atât de uşor păcălit de expresiile lui înşelătoare. Arbora când şi când expresii care fie nu aveau nicio legătură, fie erau exact opusul a ce simţea cu adevărat. Astfel că Tengo aştepta cu răbdare să audă ce avea acesta de adăugat.

— Am citit-o şi eu, spuse Komatsu după o vreme. După ce m-ai sunat, am început imediat s-o citesc. Da, e îngrozitor de prost scrisă. Are şi greşeli de gramatică şi chiar propoziţii în care nu înţelegi deloc ce vrea să zică. Ar trebui să facă nişte exerciţii de exprimare înainte să se apuce să scrie romane.

— Dar aţi citit-o până la capăt. Aşa e?

Komatsu zâmbi. Un zâmbet pe care parcă îl scosese din fundul unui sertar arareori deschis.

— Aşa-i. Cum spui tu, am citit-o până la sfârşit. M-am mirat şi eu de asta. Eu nu citesc niciodată până la capăt romanele depuse pentru premiul literar. Mai mult, au fost pasaje asupra cărora am revenit. Mai des se întâmplă să se alinieze planetele decât să fac eu chestia asta, trebuie să recunosc.

— Asta fiindcă are *ceva* aparte. Sau greşesc?

Komatsu îşi lăsă ţigara în scrumieră şi se scărpină la nas cu degetul mijlociu de la mâna dreaptă. Dar nu-i răspunse lui Tengo.

— Fata asta nu are decât şaptesprezece ani. E la liceu, spuse Tengo. Nu e încă versată în a citi şi a scrie romane. Probabil că ar fi cam greu să câştige premiul de data asta. Dar cartea ei merită măcar să ajungă până la selecţia finală. Aveţi puterea de a lua această decizie. Aşa, sigur o să aibă o şansă

data viitoare.

— Hmm, făcu din nou Komatsu şi căscă plictisit, apoi bău o gură de apă. Auzi, Tengo, gândeşte-te bine. Dacă ducem cartea asta, necizelată cum e, până în finală, cei din comisie or să se supere. Poate chiar or să se enerveze. În primul rând că n-or s-o citească până la capăt. Toţi patru sunt scriitori activi. Toţi sunt ocupaţi cu propria lor muncă. Se uită pe primele câteva pagini şi dup-aia o dau deoparte, zicând că e o compunere de şcoală primară. Cu oricât entuziasm le-aş zice eu că avem un diamant care trebuie doar şlefuit, cine crezi tu că m-ar asculta? Să zicem că am puterea să iau o asemenea decizie, dar vreau să o păstrez pentru lucruri care au o perspectivă mai bună de-atât.

— Vreţi să spuneţi că va fi dată deoparte imediat?

— N-am spus asta, răspunse Komatsu scărpinându-se la nas. Am o idee mai neobişnuită în privinţa romanului ăstuia.

— O idee mai neobişnuită, repetă Tengo, dar în glasul său se putea desluşi o prevestire neplăcută.

— Tu ai sugerat să aşteptăm următoarea ei carte, spuse Komatsu. Sigur că şi eu îmi pun speranţe în asta. Pentru un editor e o bucurie foarte mare să găseşti un scriitor tânăr pe care să-l creşti cu grijă. Îţi saltă inima de bucurie când priveşti pe cerul senin şi găseşti, înaintea tuturor, o stea nouă. Numai că, sincer să fiu, nu ştiu dacă fata asta mai are încă o carte în ea. N-oi fi eu cel mai priceput editor, dar îmi câştig pâinea în felul ăsta de douăzeci de ani. Am văzut în timpul ăsta mulţi scriitori apărând şi dispărând. Am ajuns să-mi dau seama cine are un viitor şi cine nu. Şi, dacă mă-ntrebi pe mine, fata asta nu prea are un viitor. E păcat, dar n-o mai văd scriind niciuna, nici două, nici trei cărţi. În primul rând, nu te aştepta ca stilul ei să se îmbunătăţească prin muncă asiduă. Putem să aşteptăm asta cât vrem, că tot degeaba. O să ne lase cu ochii în soare. Şi zic chestia asta pentru că se vede că ea nu vrea câtuşi de puţin să scrie bine sau să ajungă să scrie bine. Stilul e o chestie pentru care fie ai talent înnăscut, fie te lupţi cu disperare să-l dobândeşti. Astea sunt singurele căi. Iar la fata asta, Fukaeri, nu e vorba nici de una, nici de alta. După cum

se vede, nu e niciun geniu înnăscut şi nici nu e dispusă să facă efortul. De ce, nu ştiu. Dar nu o interesează aspectul ăsta. Sigur, vrea să povestească, şi chiar foarte tare. Asta recunosc. Dar o face într-o formă brută şi uite, a reuşit să îţi stârnească şi ţie interesul şi să mă facă şi pe mine să citesc cartea până la capăt. Asta nu-i de colo. Şi, cu toate astea, n-are viitor ca scriitoare. Nici cât negru sub unghie. Ştiu că o să fii dezamăgit, dar, dacă vrei opinia mea sinceră, asta este.

Tengo se gândi la cele spuse. Komatsu, ca editor, avea, în orice caz, fler. Iar în vorbele sale exista o logică.

— Dar n-ar fi rău să-i acordăm totuşi o şansă, spuse Tengo.

— S-o azvârlim în apă şi să vedem dacă se îneacă sau iese la suprafaţă? Asta vrei să spui?

— Cam aşa ceva.

— Am distrus inutil multe vieţi până acum. Nu mai vreau să văd şi pe alţii înecându-se.

— Păi şi în cazul meu cum e?

— Tu măcar faci un efort, spuse Komatsu alegându-şi cuvintele. Din câte văd eu, nu te laşi pe tânjală. Şi eşti foarte modest când vine vorba de scris. De ce? Pentru că-ţi place să scrii. Iar eu apreciez lucrul ăsta. Cea mai de preţ calitate a unui om care aspiră să devină scriitor e să îi placă să scrie.

— Dar asta nu ajunge.

— Desigur. Doar asta nu ajunge. E nevoie de „ceva aparte”. Cel puţin, să fie imprevizibil. În privinţa romanului ăstuia, faptul că nu poţi bănui ce o să se întâmple e lucrul care îmi place cel mai mult. Nu mă interesează deloc poveştile previzibile. Dar asta e la mintea cocoşului.

Tengo tăcu o vreme. Apoi spuse:

— Şi în cartea lui Fukaeri găsiţi ceva imprevizibil?

— Da, da. Există. Sigur că da. Fata asta poartă în ea ceva important. Nu ştiu ce. Ştii şi tu lucrul ăsta şi îl ştiu şi eu. E limpede pentru oricine, ca o coloană de fum care se înalţă dreaptă într-o zi fără vânt. Dar povara pe care o poartă fata asta nu e o povară pe care s-o poată duce singură.

— Şi dac-o aruncăm în apă, n-o să poată să înoate.

— Întocmai, spuse Komatsu.

— De aia n-o să ajungă la selecţia finală?

— Tocmai aici e chestia!

Komatsu îşi ţuguie buzele şi îşi odihni mâinile pe masă. Apoi continuă:

— Ajunşi în punctul ăsta, trebuie să am mare grijă cum îmi aleg cuvintele.

Tengo îşi luă ceaşca de cafea şi privi înăuntru la ce mai rămăsese în ea. Apoi puse din nou ceaşca la loc. Komatsu nu spunea încă nimic.

— Acum veţi da la iveală ideea mai neobişnuită despre care vorbeaţi, nu? întrebă Tengo.

Komatsu îşi strânse pleoapele şi îl privi ca un profesor căruia un elev tocmai i-a dat răspunsul corect. Apoi încuviinţă cu mişcări lente.

— Întocmai.

*

Komatsu era un om pe care nu-l puteai apuca de niciunde. Din expresia sa şi din tonul vocii, nu-ţi dădeai seama prea uşor ce gândeşte sau ce simte. Părea că îi place să îşi învăluie interlocutorul în ceaţă în felul acesta. Avea o minte ascuţită ca un brici şi era genul de om care emite judecăţi fără să fie influenţat de aşteptările celuilalt. Se baza numai pe propriile sale păreri. Deşi nu se lăuda cu faptul acesta, citise enorm şi avea cunoştinţe detaliate în cele mai variate domenii. Nu numai cunoştinţe, dar avea şi un ochi foarte bun, o intuiţie grozavă atât pentru oameni, cât şi pentru literatură. Era plin de prejudecăţi, e adevărat, dar pentru el şi prejudecăţile erau un element important al adevărului.

De felul său, era un bărbat tăcut. Nu-i plăcea să dea explicaţii, dar dacă era nevoie, îşi putea expune opinia logic şi inteligent. Dacă voia însă, putea să devină complet nesuferit. Ţintea direct în cel mai slab punct al interlocutorului şi îl putea răpune numai din câteva cuvinte. Avea preferinţe personale puternice şi în ceea ce priveşte oamenii, dar şi lucrările literare, şi era mult mai probabil să nu-i placă cineva sau ceva decât să-i placă. Desigur, asta însemna că nici ceilalţi nu prea

îl aveau la suflet, dar pe Komatsu nu-l interesa să fie iubit. Din câte văzuse Tengo, prefera singurătatea şi îi plăcea să ţină oamenii la distanţă – sau chiar să le fie nesuferit. Crezul său era că ascuţimea minţii nu se naşte din trai la căldură şi în puf.

Komatsu avea patruzeci şi cinci de ani, cu cincisprezece ani mai mult decât Tengo. Lucrase dintotdeauna ca editor al unei reviste literare. În domeniu era, desigur, cunoscut prin munca sa, dar despre viaţa sa personală se ştiau foarte puţine. Era un aspect despre care nu discuta niciodată cu colegii de muncă. Tengo nu ştia nici unde se născuse şi crescuse şi nici unde locuia în prezent. Nu aducea vorba niciodată despre asemenea lucruri, indiferent de cât de mult ar fi discutat. Lumea se mira cum de mai primea manuscrise, cu o asemenea atitudine neprietenoasă şi retrasă, aproape arătând dispreţ faţă de lumea literară. Cu toate acestea, Komatsu îşi vedea mai departe nestingherit de muncă şi edita manuscrisele unor scriitori celebri. Nu de puţine ori se întâmplase ca revista să capete formă mulţumită lui. De aceea, deşi nu era plăcut, era respectat.

Gurile rele spuneau că în anii ’60, pe când era student la Facultatea de Litere a Universităţii Tokio, Komatsu fusese unul dintre conducătorii revoltelor studenţeşti. Că se afla chiar lângă Michiko Kamba{3} când fusese atacată şi ucisă de poliţie în timpul protestelor şi că şi el fusese rănit destul de grav în incident. Dacă era adevărat sau nu, nu ştia nimeni. Trebuia să te mulţumeşti cu zvonuri. Era un individ deşirat şi slăbănog, cu gura prea mare şi nasul prea mic. Avea mâinile şi picioarele lungi, iar degetele îi erau pătate de nicotină. Îl puteai asemui unui intelectual revoluţionar decăzut, aşa cum sunt descrişi în literatura rusă din secolul XIX. Nu obişnuia să râdă, iar când o făcea, chipul i se schimonosea într-un rânjet şi în asemenea momente nu arăta deloc vesel. Zâmbea prelung, ca o vrăjitoare bătrână care face o prevestire nefastă. Era curat şi îngrijit, dar se îmbrăca mereu la fel, ca şi când voia să arate lumii că nu-l interesează hainele câtuşi de puţin. Purta o haină de tweed cu o cămaşă oxford albă sau un tricou polo gri-deschis, fără cravată, şi se încălţa cu pantofi de velur. Aceasta

era uniforma sa. Îţi puteai imagina uşor o jumătate de duzină de sacouri din tweed cu trei nasturi, a căror stofă, culoare şi model difereau prea puţin între ele, atârnate în dulapul său şi periate cu grijă. Probabil că le punea etichete cu numere ca să le poată deosebi între ele.

Avea părul ţepos şi aspru, puţin încărunţit la frunte. Spre nedumerirea lui Tengo, arăta mereu de parcă ar fi trebuit să se tundă cam cu o săptămână în urmă, cu părul încâlcit şi peste urechi. Când şi când, ochii i se aprindeau, ca nişte stele care lucesc pe cerul limpede al iernii. Atunci când se întâmpla ceva, se cufunda în tăcere, rămânea mut precum o rocă de pe latura întunecată a lunii. Îi pierea orice expresie de pe chip şi chiar căldura părea să îi părăsească trupul.

Tengo îl cunoscuse cu numai cinci ani în urmă. Trimisese un manuscris pentru concursul de debut literar pe care îl organiza revista lui Komatsu, iar acesta ajunsese până în etapa finală. Primise un telefon de la Komatsu, care îi spusese că voia să-l întâlnească şi să discute. Se întâlniseră într-o cafenea din Shinjuku (cea în care se aflau acum). „Nu vei putea câştiga premiul de data aceasta", îi spusese el. (Într-adevăr, nu câştigase.) „Dar mie, personal, mi-a plăcut lucrarea ta. Nu îţi spun asta ca să îmi fii recunoscător. Foarte rar mi se întâmplă să spun aşa ceva cuiva", continuase el. (Pe atunci Tengo nu ştia, dar acesta era adevărul.) „De aceea, aş vrea să îmi dai mie să-ţi citesc următoarea carte, înaintea oricui." Tengo fusese de acord.

Apoi Komatsu dorise să afle mai multe despre el. Unde crescuse, ce serviciu avea. Tengo îi povestise ce era de povestit, pe cât putuse de deschis. Se născuse şi crescuse în oraşul Ichikawa, din prefectura Chiba. La puţin timp după ce venise pe lume, mama sa se îmbolnăvise şi murise. Cel puţin aşa îi spusese tatăl său. Nu avea fraţi. Tatăl său nu se recăsătorise şi îl crescuse singur. Fusese încasator de taxe radio-TV, dar acum suferea de Alzheimer şi era internat într-un sanatoriu din sudul peninsulei Boso. Tengo absolvise Universitatea Tsukuba, la o facultate cu numele neobişnuit de „Grupul 1, Ştiinţe Naturale, Specializarea matematică", iar

acum scria romane şi lucra ca profesor de matematică la o şcoală pregătitoare din Yoyogi. După absolvire, avusese posibilitatea de a preda la un liceu de prefectură, dar preferase şcoala pregătitoare din pricina orelor de lucru mai relaxate. Locuia singur într-un apartament mic din Koenji. Nu ştia nici el dacă îşi dorea cu adevărat să devină romancier profesionist. Habar nu avea dacă are talent de scriitor sau nu. Ce ştia însă cu certitudine era faptul că nu putea să nu scrie. Scrisul era pentru el ca respiratul. Komatsu îl ascultase, fără să emită niciun fel de părere.

Dintr-un motiv sau altul, Komatsu îl îndrăgise pe Tengo. Acesta era masiv (din gimnaziu şi până în facultate făcuse judo şi fusese unul dintre luptătorii buni) şi se trezea devreme, ca un fermier. Avea părul tuns scurt şi părea mereu bronzat la faţă. Urechile îi arătau ca două conopide mototolite, zdrelite după atâţia ani de judo. Nu avea aspectul nici al unui tânăr literat şi nici al unui profesor de matematică. Tocmai asta părea să-i fi plăcut lui Komatsu. Când Tengo termina de scris câte un roman, i-l ducea lui Komatsu, care îl citea şi îi împărtăşea impresiile sale. Tengo îi urma sfaturile şi refăcea manuscrisul. Apoi îi ducea înapoi noua versiune, iar acesta îi dădea noi indicaţii. Era ca un antrenor care ridică puţin câte puţin ştacheta. „Ţie o să-ţi ia ceva timp, cred", îi spunea el lui Tengo. „Dar nu e nicio grabă. Te pui pe treabă şi scrii zilnic, fără pauză. Dacă poţi, ar fi bine să păstrezi ce-ai scris, să nu arunci la gunoi. Poate să-ţi fie de folos cândva." „Aşa am să fac", răspunsese Tengo.

Komatsu îi mai dădea din când în când câte ceva de scris pentru una dintre revistele pentru femei publicată de firma la care lucra. De la editarea scrisorilor către redacţie sau prezentări de carte şi film, până la horoscop, făcea orice i se cerea. Ajunsese celebru pentru predicţiile din horoscop, pe care de altfel le compunea după cum îl tăia capul. Când scria că va fi cutremur, în dimineaţa zilei respective chiar avea loc un cutremur. Munca aceasta îi rotunjea venitul şi îi oferea şi o şansă de a-şi exersa scrisul. Se bucura să-şi vadă în rafturile librăriilor frazele tipărite, indiferent de natura lor.

În cele din urmă, i s-a oferit să citească pentru preselecţie manuscrisele prezentate la concursul de debut literar organizat de revistă. Era destul de neobişnuit să facă lucrul acesta, având în vedere că el însuşi candida la concurs, dar pe Tengo nu-l deranja ciudăţenia situaţiei şi citea manuscrisele cu imparţialitate. Citise astfel grămezi de cărţi neroade, fapt care îl ajutase să înţeleagă ce face ca un roman să fie prost şi plictisitor. Citea de fiecare dată cam o sută de manuscrise, din care alegea vreo zece care să aibă cât de cât vreo noimă. Pe acestea i le dădea lui Komatsu, împreună cu comentariile sale. Pentru selecţia finală erau păstrate doar cinci manuscrise, din care cei patru membri ai juriului alegeau câştigătorul.

Mai erau şi alţii care citeau manuscrisele în afara lui Tengo şi mai erau şi alţi editori în afară de Komatsu. Doreau să fie imparţiali, dar nu era nevoie să meargă atât de departe şi asta fiindcă, indiferent de câte lucrări primeau, cel mult două, trei promiteau, astfel că nimeni nu le-ar fi trecut cu vederea. Lucrările lui Tengo au ajuns până în finală de trei ori. Desigur, Tengo nu şi-a selectat propria lucrare, dar au făcut-o alţi doi cititori şi Komatsu, care centraliza toate manuscrisele. Nu a primit premiul, dar asta nu l-a dezamăgit. Mai întâi, pentru că i se întipăriseră în minte cuvintele lui Komatsu: „Lasă să treacă timpul!”. Oricum, nu îşi dorea să ajungă imediat romancier.

Dacă îşi organiza bine orele de la şcoală, putea să stea patru zile pe săptămână acasă şi să facă ce voia. Preda de şapte ani la şcoala pregătitoare şi avea o reputaţie destul de bună printre elevi. Vorbea la obiect, fără ocolişuri şi reuşea să răspundă pe loc la orice întrebare. Spre propria sa surpriză, Tengo era un orator bun. Avea o voce clară, explica bine şi, cu câte o glumă, reuşea să ţină elevii în priză. Până a deveni profesor, era convins că nu se pricepe să se exprime cum se cuvine. De fapt, şi acum, când stătea de vorbă cu cineva, se întâmpla să se crispeze şi să nu îşi găsească cuvintele potrivite. Când era într-un grup de oameni, rămânea complet mut şi se mulţumea doar să asculte conversaţia. La catedră însă, în faţa unui număr mult mai mare de oameni, i se limpezea mintea şi putea să vorbească oricât. Ciudaţi mai sunt

şi oamenii, îşi spunea Tengo pentru a nu ştiu câta oară.

Leafa era mulţumitoare. Nu era un venit prea mare, dar era plătit în funcţie de merite. La intervale fixe, elevii îşi evaluau profesorii şi cu cât evaluarea primită era mai bună, cu atât creştea şi venitul. Asta deoarece conducerii îi era teamă ca profesorii merituoşi să nu plece pe la alte şcoli (adevărul este că încercaseră de câteva ori să-l recruteze şi pe el în alte părţi). La o şcoală obişnuită lucrurile nu mergeau aşa. Salariul se stabilea în funcţie de vechime, viaţa personală îţi era constrânsă de superiori şi meritele sau popularitatea îşi pierdeau orice sens. Lui Tengo îi plăcea munca la şcoala pregătitoare. Majoritatea elevilor veneau acolo cu ţelul clar de a intra la facultate şi ascultau cu atenţie la cursuri. Nu trebuia să facă nimic în afara orelor de predat, iar acest lucru îl mulţumea. Nu trebuia să îşi bată capul cu elevii delincvenţi sau care încălcau regulile şcolii. Treaba lui era să stea în faţa clasei şi să explice cum se rezolvă problemele de matematică. Iar Tengo avea un talent înnăscut când venea vorba de concepte abstracte care implicau numere.

Când era acasă, se trezea devreme şi de obicei scria până seara. Stiloul Montblanc, cerneală albastră şi hârtie obişnuită de manuscris, de patru sute de caractere. Era tot ce-i trebuia pentru a se simţi mulţumit. O dată pe săptămână îl vizita prietena sa, o femeie măritată cu care îşi petrecea după-amiaza. Relaţia cu o femeie măritată, mai mare cu zece ani decât el, nu avea niciun viitor şi asta o făcea comodă. Sexul în sine era mulţumitor. Seara făcea plimbări lungi şi, după ce se lăsa întunericul, citea în timp ce asculta muzică. La televizor nu se uita. Când venea încasatorul de taxe TV, îi explica politicos că nu are televizor. Serios! Puteţi să intraţi să vedeţi. Dar acesta nu intra niciodată, pentru că nu aveau voie să intre în casele oamenilor.

*

— Eu mă gândesc la ceva un pic mai important, spuse Komatsu.

— Ceva mai important?

— Da. Nu zic că premiul pentru debut literar nu e o chestie serioasă, dar dacă vrem să facem ceva, eu zic să ţintim mai sus.

Tengo rămase tăcut. Nu îi era clar ce intenţiona Komatsu, dar avea o presimţire neplăcută.

— Premiul Akutagawa[4]! spuse Komatsu după o vreme.

— Premiul Akutagawa, repetă Tengo de parcă scria cuvintele cu un băţ pe nisip.

— Da, de ăsta ai auzit până şi tu, care trăieşti atât de izolat. Se scrie în ziare şi se dau ştiri la TV despre el.

— Staţi puţin, Komatsu-san, că nu mai înţeleg. Vorbim despre Fukaeri?

— Da, da. Despre Fukaeri şi *Crisalida de aer.* Despre ce altceva ar putea să fie vorba?

Tengo îşi muşcă buzele. Încerca să înţeleagă ce se ascunde dincolo de povestea aceasta.

— Dar tocmai am stabilit că lucrarea ei nu are nicio şansă să câştige premiul pentru debutanţi. Nu asta am discutat? Că în halul în care e nu se poate face nimic cu ea?

— Aşa e. În forma actuală nu e bună de nimic. Asta e cât se poate de limpede.

Tengo avu nevoie de un răstimp de gândire.

— Vreţi să spuneţi că lucrarea pe care a trimis-o ar trebui modificată?

— Altă cale nu există. Se întâmplă de multe ori ca editorul să recomande ca o lucrare cu potenţial să fie rescrisă. Nu e chiar aşa de ciudat. Numai că, de data asta, nu o să o rescrie autorul, ci altcineva.

— Altcineva? întrebă Tengo, deşi ştia care va fi răspunsul înainte de a-l auzi.

— O rescrii tu.

Tengo îşi căută cuvintele potrivite, dar nu le găsi. Suspină şi spuse:

— Dar, Komatsu-san, cartea asta nu merge doar aranjată pe ici, pe colo. Trebuie refăcută din temelie, de la cap la coadă!

— Sigur că trebuie rescrisă cu totul. Păstrezi structura

poveştii şi, pe cât posibil, şi atmosfera. Dar rescrii aproape complet frazele. Cum s-ar spune, faci o adaptare literară. Tu eşti însărcinat cu reformularea, iar eu sunt producătorul.

— Oare chiar ar putea să meargă aşa uşor? zise Tengo ca pentru sine.

— Uite care e treaba, spuse Komatsu şi luă linguriţa de cafea în mână, apoi o îndreptă către Tengo, ca un dirijor care indică ritmul pentru solist. Fata asta, Fukaeri, are ceva aparte. Îţi dai seama de lucrul ăsta citind *Crisalida de aer.* Imaginaţie ca a ei nu găseşti pe toate drumurile. Numai că, din păcate, stilul ei lasă mult de dorit. E incredibil de necizelat. Pe de altă parte, tu ştii să scrii bine. Scrii cursiv şi inteligent. Deşi eşti cât uşa de mare, ai un stil delicat şi priceput, dar nu lipsit de vigoare. Numai că, spre deosebire de Fukaeri, încă nu ţi-e clar ce să scrii. Din pricina asta, uneori nici nu mai vezi miezul poveştii. Lucrurile pe care tu ar trebui să le scrii sunt înlăuntrul tău, undeva. Numai că stau ascunse în fundul unei văgăuni, ca un animal timid. Nu vor să iasă. În sensul ăsta ţi-am zis eu să laşi să treacă timpul.

Tengo se foi stânjenit în scaunul de plastic. Nu spuse nimic.

— E foarte simplu, continuă Komatsu fluturând uşor coada linguriţei. Vă combin pe voi doi şi obţin un scriitor nou. Tu pui într-o formă bună povestea brută a lui Fukaeri. Combinaţia e ideală. De asta eşti în stare. Tocmai de-aia te-am susţinut eu până acum. Ce, nu-i aşa? De restul lasă-mă pe mine să mă ocup. Dacă vă uniţi forţele, premiul pentru debut e o nimica toată, puteţi chiar să ţintiţi spre premiul Akutagawa. Ascultă-mă, că ştiu lucrurile astea ca pe dosul palmei. Doar n-am făcut degeaba umbră pământului până acum.

Tengo îl privi pe Komatsu cu gura căscată. Acesta puse linguriţa la loc pe farfurioară, care zdrăngăni cu putere.

— Să zicem că o să câştige premiul Akutagawa. Mai departe ce se întâmplă? întrebă Tengo, după ce îşi mai reveni.

— Dacă ia premiul, o să stârnească interesul. Majoritatea oamenilor nu au habar de valoarea unui roman, dar nu le place să fie în necunoştinţă de cauză. De-aia cumpără şi citesc o carte care a câştigat un premiu şi despre care se

vorbeşte. Cu atât mai mult cu cât autoarea e o elevă de liceu. Şi dacă se vinde cartea, încasăm bani. Câştigurile le împărţim în trei. De asta mă ocup eu.

— Nu cum împărţim banii mă interesează pe mine în momentul ăsta, spuse Tengo cu o voce uscată. Dar aşa ceva nu intră în conflict cu etica dumneavoastră de editor? O să aveţi o mulţime de necazuri dacă se află că aţi făcut un asemenea lucru. Poate că vă şi dau afară de la serviciu.

— Nu iese la iveală aşa uşor. Dacă îmi pun mintea, pot să evit asta fără probleme. Şi chiar dacă se află, renunţ cu bucurie la serviciul de-acum. Oricum, şefii mei nu prea mă mai înghit şi mă tratează prost. Dacă e nevoie, pot să-mi găsesc repede de muncă în altă parte. Şi să ştii că nu fac asta pentru bani. Ce sper eu e să fac de râs lumea literară. Să râd pe cât pot de netrebnicii ăştia linguşitori, adunaţi ca într-un muşuroi, care se pupă-n fund unul pe altul şi îşi ling rănile în timp ce, de fapt, îşi pun beţe în roate reciproc. Pe de altă parte, se bat cu pumnii în piept vorbind despre misiunea importantă a literaturii. Vreau să le dau peste cap sistemul şi să le râd în nas. N-ar fi grozav, ce zici?

Lui Tengo nu i se părea deloc grozav. El nu prea avusese prilejul până atunci să cunoască cercurile literare. Câteva clipe rămase mut în faţa motivaţiei copilăreşti a unui bărbat atât de capabil precum Komatsu. I se părea că încearcă să traverseze un pod periculos.

— Ce propuneţi dumneavoastră îmi pare a fi un fel de fraudă.

— Nu sunt chiar aşa nemaivăzute lucrurile scrise în colaborare, spuse Komatsu încruntându-se. Jumate din benzile desenate care apar în foileton prin reviste sunt făcute aşa. Vin membrii redacţiei cu o idee, schiţează povestea şi desenează contururile. Apoi un asistent adaugă detaliile şi colorează. Exact cum se fabrică un ceas deşteptător. Dar şi în lumea romanelor există cazuri similare. De exemplu, romanele ieftine de dragoste. Multe din astea sunt scrise de un scriitor angajat să creeze o poveste care să meargă pe linia indicată de editură, care cunoaşte reţeta. Pe scurt, e un sistem de

diviziune a muncii. Fără asta nu poţi avea producţie în masă. Dar în lumea literaturii serioase, asemenea formule nu sunt acceptate în mod oficial, aşa că strategia noastră concretă e să o scoatem pe Fukaeri singură în faţă. Dacă iese la iveală adevărul, o să se işte probabil un scandal public, dar, la urma urmelor, nu facem nimic ilegal. Asta e deja tendinţa vremurilor. Şi nu e vorba că-l rescriem pe Balzac sau pe Murasaki Shikibu. Nu facem decât să ne amestecăm în lucrarea găunoasă a unei fete de liceu şi să scoatem din ea un lucru mai bun. Care-i problema? Cui facem rău dacă producem ceva de calitate, care o să bucure mulţi cititori?

Tengo ascultă spusele lui Komatsu. Apoi îşi cântări bine cuvintele.

— Există două probleme. Probabil că, de fapt, există mai multe, dar deocamdată să ne limităm la astea două. Mai întâi, nu ştim dacă Fukaeri o să îşi dea acordul ca lucrarea ei să fie rescrisă de altcineva. Dacă răspunsul ei e nu, atunci povestea se încheie aici. Apoi, chiar dacă Fukaeri ar fi de acord, se pune întrebarea dacă eu aş putea într-adevăr să rescriu cum se cuvine povestea. Munca de echipă e o chestiune foarte delicată şi poate că lucrurile n-or să meargă chiar aşa de uşor cum credeţi dumneavoastră.

— De tine nu-mi fac griji, sigur eşti în stare, răspunse Komatsu imediat, de parcă se aşteptase să audă această obiecţie. Fără îndoială, poţi. La asta m-am gândit de când am citit prima oară *Crisalida de aer.* Pe asta ar trebui s-o rescrie Tengo, mi-am zis. Mai precis, e o poveste care se pretează la stilul tău. Aşteaptă să fie rescrisă de tine. Nu eşti de acord?

Tengo clătină din cap. Cuvintele îi pieriseră.

— Nu e nevoie să te grăbeşti, spuse Komatsu cu un ton liniştit. E o decizie importantă. Gândeşte-te două, trei zile. Mai citeşte o dată *Crisalida de aer.* Apoi gândeşte-te bine de tot la ce ţi-am propus. Ah, stai să-ţi dau şi asta!

Komatsu scoase dintr-un buzunar al sacoului un plic maro pe care i-l întinse lui Tengo. Înăuntru erau două fotografii color banale ale unei fete. Prima era un portret care o înfăţişa de la bust în sus, iar cealaltă o arăta în întregime. Erau nişte simple

instantanee, care păreau făcute în aceeaşi zi. Fata stătea în faţa unor trepte mari, de piatră. Chipul ei avea o frumuseţe clasică. Era micuţă şi slabă, cu părul lung şi drept şi purta o bluză albă. Buzele încercau să schiţeze un zâmbet, dar ochii i se împotriveau. O privire extrem de serioasă, care părea că tânjeşte după ceva. Tengo studie fotografiile câteva momente, când pe una, când pe cealaltă. Nu înţelegea de ce, dar, privindu-le, îşi aminti de propria adolescenţă. Apoi simţi o uşoară împunsătură în piept. O durere aparte, pe care nu o mai trăise de o vreme îndelungată. În chipul fetei era ceva care-ţi trezea asemenea durere.

— Ea e Fukaeri, zise Komatsu. Destul de frumoasă, nu? Şi e genul de fată îngrijită. Are şaptesprezece ani. Nu-i găseşti cusur. Numele ei adevărat este Eriko Fukada, dar nu-şi spune astfel niciodată. Insistă să i se spună Fukaeri. Ce zici, o să facă ceva vâlvă dacă reuşeşte să câştige Akutagawa, nu? O să se adune ziariştii în jurul ei ca liliecii pe înserat. Cartea o să se vândă ca pâinea caldă.

Tengo se întreba nedumerit de unde făcuse Komatsu rost de acele fotografii. Nu fuseseră trimise împreună cu manuscrisul. Dar se hotărî să nu întrebe nimic. Poate că era mai bine să nu afle răspunsul şi, oricum, se îndoia că ar fi primit vreunul.

— Poţi să le păstrezi. Poate o să-ţi fie de folos, spuse Komatsu. Tengo puse fotografiile la loc în plic şi aşeză plicul deasupra manuscrisului.

— Komatsu-san, eu nu ştiu mai nimic despre cum se fac afacerile. Dar din punctul de vedere al omului obişnuit, mi se pare că planul dumneavoastră e extrem de periculos. Dacă minţim publicul o dată, vom fi obligaţi să minţim la nesfârşit. Trebuie să fim consecvenţi. Şi asta nu e uşor de făcut şi nu e nici uşor de suportat sufleteşte. Dacă vreunul dintre noi se dă vreodată de gol, ar fi fatal pentru noi toţi. Nu sunteţi de acord?

Komatsu scoase din pachet încă o ţigară şi o aprinse.

— Aşa e. Ce spui tu e perfect adevărat. Cu siguranţă, e un plan riscant. În momentul de faţă există prea multe elemente cam nesigure. Poate oricând apărea ceva care să ne dejoace

planurile. E posibil să eşuăm şi să o păţim amândoi urât. Ştiu şi eu foarte bine. Dar, Tengo, am luat totul în calcul şi instinctul meu îmi spune să mergem mai departe. Pentru că asta e o şansă cu care nu te întâlneşti de două ori. O şansă pe care n-am avut-o niciodată şi pe care probabil că nu o să o mai vedem vreodată. Poate că o comparaţie cu jocurile de noroc nu e tocmai potrivită, dar avem o mână bună şi avem şi cu ce să pariem. Dacă ratăm ocazia asta, o să regretăm mai târziu.

Tengo tăcu şi privi zâmbetul de rău augur care apăruse pe chipul interlocutorului său.

— Iar cel mai important lucru este să remodelăm *Crisalida de aer* într-o lucrare de excepţie. E o poveste care *trebuie* să poată fi scrisă mai bine. Există în ea ceva foarte important, ceva care trebuie scos la iveală. Ştiu că şi tu crezi lucrul ăsta în sufletul tău. Nu-i aşa? În scopul ăsta ne unim forţele şi contribuim la proiect fiecare cu priceperea lui. Nu avem de ce să ne fie ruşine în faţa nimănui cu ţelul nostru.

— Dar, Komatsu-san, indiferent de ce scuze invocăm, indiferent decât de justă ar fi cauza, oricum ai gândi, tot despre fraudă e vorba. Poate că nu avem de ce să ne ruşinăm în faţa nimănui pentru cauza noastră, dar adevărul este că nici nu putem spune în gura mare ce facem. Trebuie să ne furişăm în umbră. Dacă fraudă nu e cuvântul potrivit, putem să-i spunem act de trădare. Chiar dacă nu încălcăm legea, se pune problema moralităţii. Un editor care falsifică o lucrare la premiul pentru debut organizat de propria sa revistă e ca un broker care foloseşte informaţii confidenţiale ca să câştige la bursă.

— Literatura şi bursa nu pot fi comparate. Sunt lucruri total diferite.

— Daţi-mi un exemplu prin care diferă.

— De exemplu, uite, pierzi din vedere un fapt foarte important, spuse Komatsu şi un zâmbet neobişnuit de larg îi apăru pe faţă. Sau mai bine zis, îţi întorci intenţionat privirea de la el. E vorba de faptul că şi tu ai vrut tot timpul să faci lucrul ăsta. Deja îţi doreai să rescrii *Crisalida de aer,* iar eu ştiu bine asta. Dă-le încolo de riscuri şi de moralitate! Tengo, sunt

convins că te mănâncă în palme sa rescrii cartea asta. Vrei să scoţi la iveală acel ceva din adâncul ei, în locul lui Fukaeri. Vezi, exact asta e diferenţa dintre bursă şi literatură. Acolo nu există nici bine, nici rău sau alte motivaţii mai presus de bani care să facă lucrurile să mişte. Întoarce-te acasă şi uită-te în adâncul sufletului tău. Priveşte-te în oglindă. Îţi scrie pe faţă!

Aerul din jur părea mai rarefiat. Tengo aruncă o privire scurtă împrejur. Urma oare să îi reapară acele imagini? Nu avea niciun indiciu că s-ar întâmpla asta. Aerul subţiat venea de pe alt tărâm. Îşi scoase batista din buzunar şi îşi şterse fruntea. De ce trebuia să aibă Komatsu întotdeauna dreptate?

Capitolul 3
Câteva adevăruri schimbate

Aomame începu să coboare treptele înguste doar în ciorapi, fără pantofi în picioare. Vântul mătura şuierând scara expusă. Avea fusta strâmtă, dar vântul care sufla cu putere de jos i-o umfla din când în când ca pe o velă de iaht, dezechilibrând-o. Aomame cobora treptele cu spatele, una câte una, ţinându-se strâns cu mâna de ţeava care servea drept balustradă. Din când în când se oprea, îşi dădea la o parte bretonul din ochi şi îşi aranja geanta pusă poştăreşte.

Dedesubt se vedea Drumul Naţional 246. Huruit de motoare, claxoane, alarme, marşuri vechi naţionaliste care se revărsau din difuzoarele maşinilor electorale, bubuit de picamăr care sparge betonul şi multe alte zgomote citadine o înconjurau de pretutindeni. Veneau purtate de vânt din toate cele trei sute şaizeci de grade, de sus şi de jos, din toate direcţiile posibile. Auzindu-le (nu îi făcea nicio plăcere să le audă, dar nu avea timp să stea şi să-şi acopere urechile), Aomame simţi că o cuprinde un val de greaţă, asemănător cu răul de mare.

După o bucată de vreme, ajunse la o pasarelă care ducea înapoi către mijlocul autostrăzii, apoi cobora din nou drept în jos.

Lângă scara de urgenţă, separat doar de o stradă de ea, era un bloc micuţ cu patru etaje. O clădire destul de nouă, din cărămidă roşcată. Avea balcoane pe partea dinspre scară, dar toate geamurile erau închise şi aveau perdelele şi draperiile trase. Cărui arhitect îi putuse da prin cap să pună balcoanele nas în nas cu Autostrada Metropolitană? Nimeni nu şi-ar întinde aşternuturile la uscat acolo şi nimeni n-ar sta să admire ambuteiajul de seară cu un pahar de gin tonic în mână. Şi, totuşi, în câteva balcoane se vedeau sfori de nailon pentru

rufe, întinse acolo ca după o regulă bine stabilită. Într-unul dintre ele erau chiar nişte scaune de grădină şi un arbore de cauciuc plantat într-un ghiveci. Un pom ponosit şi decolorat, cu frunzele scorojite şi ofilite din loc în loc. Lui Aomame nu avu cum să nu i se facă milă de el. Este exact ce n-aş vrea să ajung dacă ar fi să renasc, îşi zise ea.

Scara nu părea deloc folosită, pentru că din loc în loc erau pânze de păianjen. Un păianjen mic şi negru stătea agăţat de o pânză şi aştepta răbdător să-i vină mica pradă. De fapt, păianjenul nu se consideră răbdător, se gândi Aomame. În afară de ţesut pânze, la alte lucruri nu se pricepe şi nu are altă opţiune ca stil de viaţă în afară de a zăcea acolo nemişcat. Stă într-un loc aşteptându-şi prada, la un moment dat îi vine sorocul, moare şi se usucă. Totul e scris dinainte în gene. Nu există ezitare, deznădejde sau regret. Nu există frământări metafizice sau conflicte morale. Probabil. Dar eu nu sunt aşa. Eu trebuie să mă deplasez urmărind un scop şi tocmai de-asta am ajuns acum să cobor pe scara asta oribilă de pe Autostrada Metropolitană nr. 3, pe la cucuieţi prin Sangenjaya, nenorocindu-mi ciorapii. Scuturându-mă de pânze de păianjen şi admirând un arbore de cauciuc jegos, dintr-un balcon idiot.

Mă deplasez, deci exist.

Coborând scările, Aomame se gândi la Tamaki Ōtsuka. Nu voia să se gândească la ea dar, odată ce îi răsări în minte, nu mai putu să şi-o scoată din cap. Tamaki era cea mai bună prietenă a ei din liceu, membră şi ea a clubului de softball. Fiind în aceeaşi echipă, mergeau împreună peste tot şi făceau tot felul de lucruri împreună. O dată chiar se jucaseră de-a lesbienele. Erau într-o excursie în timpul vacanţei de vară şi au fost nevoite să doarmă în acelaşi pat. Nu găsiseră decât camere cu pat semidublu. În el, se atinseseră şi se pipăiseră una pe cealaltă peste tot. Nu erau lesbiene. Voiau doar să facă ceva îndrăzneţ, împinse de curiozitatea tinereţii. Pe atunci niciuna din ele nu avea încă un iubit şi nici vreo experienţă sexuală. Noaptea aceea le rămăsese în memorie drept un episod „neobişnuit, dar interesant" din viaţa lor. Dar amintindu-şi cum se atinseseră reciproc, în timp ce cobora scara aceea

din fier, Aomame simţi cum începe să se încălzească pe dinăuntru. Îşi amintea şi acum cu o claritate neobişnuită sfârcurile ei ovale, părul pubian fin, fesele ei frumoase, forma clitorisului.

În timp ce rememora această amintire vie, în urechi îi răsuna încontinuu unisonul festiv al alămurilor din *Sinfonietta* lui Janáček. Palma ei mângâie delicat corpul zvelt al lui Tamaki. La început zice că o gâdilă, dar apoi chicotitul încetează. Respiraţia i se schimbă. Vântul străbate blând câmpiile verzi ale Boemiei, împletindu-se cu acordurile acelei piese compuse iniţial ca muzică de fanfară pentru o întrecere sportivă. Aomame îşi dă seama că sfârcurile lui Tamaki s-au întărit brusc. Şi ale ei s-au întărit la fel de mult şi repede. Apoi timpanul izbucneşte în acorduri complexe.

Aomame se opri şi îşi scutură uşor capul de câteva ori. N-am voie să mă gândesc la aşa ceva într-un asemenea loc! Trebuie să fiu atentă cum cobor scara, îşi zise ea. Însă nu reuşi să-şi pună frâu gândurilor. Imagini de demult îi inundau mintea, una după alta, cu o claritate incredibilă. Noaptea de vară, patul îngust, izul slab de transpiraţie. Cuvintele rostite. Senzaţiile de dincolo de cuvinte. Făgăduieli uitate. Vise neîmplinite. Dorinţe rătăcite. O pală de vânt îi umflă părul, apoi i-l izbi de obraz. Durerea o făcu să lăcrimeze uşor. Iar pala de vânt care veni mai apoi îi uscă lacrimile.

Oare când să se fi întâmplat asta? se întrebă Aomame. Însă timpul se încurca printre amintiri ca un fir încâlcit. Îşi pierduse axa lui dreaptă şi o luase razna în toate direcţiile. Sertarele îşi schimbaseră locul. Aomame nu mai reuşea să-şi aducă aminte lucruri pe care ar fi trebuit să le ştie. Suntem în luna aprilie, anul 1984, îşi zise ea. Eu m-am născut în 1954. Asta ştia. Dar aceste momente fixate în timp începură să se evapore rapid din mintea ei. În faţa ochilor i se înfăţişă imaginea unor cartonaşe albe inscripţionate cu ani, pe care vântul puternic le împrăştia peste tot. Aomame alerga, încercând să adune cât mai multe, însă vântul era prea puternic, iar cartonaşele care se tot rătăceau erau prea numeroase. 1954, 1984, 1645, 1881, 2006, 771, 2041… Toţi

aceşti ani erau luaţi pe rând de vânt. Genealogia se pierdea, cunoştinţele se estompau, scara gândirii se prăvălea la picioare.

Aomame şi Tamaki sunt în acelaşi pat. Amândouă au şaptesprezece ani şi profită din plin de libertatea vârstei. E prima excursie în care merg împreună, ca prietene, lucru care le incită foarte mult. Au făcut baie în ape termale, au băut împreună o cutie de bere din frigider, apoi au stins lumina şi s-au băgat în pat. La început doar se prostesc. Îşi dau ghionturi în glumă. Dar, la un moment dat, Tamaki întinde mâna şi îi ciupeşte uşor sfârcul prin tricoul subţire care ţine loc de pijama. Pe Aomame o străbate un fior ca un curent electric. Îşi scot tricourile, chiloţii şi rămân dezbrăcate. E o noapte de vară. Oare unde eram în excursie? se întrebă ea. Nu-mi amintesc. Nu contează. Fără să mai aştepte vreo invitaţie, amândouă încep să-şi cerceteze atent trupurile. Se privesc, se ating, se mângâie, se sărută, se ling. Pe jumătate în glumă, pe jumătate în serios. Tamaki e mică de statură şi mai plinuţă. Are sânii mari. Aomame e mai înaltă şi slabă. Musculoasă, cu sâni micuţi. Tamaki se văita mereu că trebuie să ţină cură de slăbire, deşi lui Aomame i se părea absolut superbă aşa cum era.

Pielea lui Tamaki e netedă şi fină. Sfârcurile ei au o formă frumoasă, ovală, care te duce cu gândul la o măslină. Are părul pubian subţire şi fin, delicat ca o salcie. Al lui Aomame e aspru ca sârma. Amândouă râd de această diferenţă. Îşi pipăie atent corpurile şi îşi destăinuie care părţi sunt mai sensibile. Unele locuri sunt la fel, altele nu. Apoi îşi ating reciproc clitorisul cu degetul. Amândouă s-au mai masturbat şi înainte. Din plin. Şi amândouă se gândesc la cât de diferită e senzaţia. Vântul traversează câmpiile Boemiei.

Aomame se opri şi îşi scutură din nou capul. Oftă adânc şi îşi încleştă mâna pe ţeava de la scară. Trebuie să mă potolesc cu gândurile astea, îşi zise ea. Trebuie să fiu atentă cum cobor. Sigur am coborât deja mai bine de jumătate. Şi atunci de ce e gălăgia asta infernală? De ce bate vântul aşa de tare? Parcă m-ar certa, parcă m-ar pedepsi.

Dar lăsând toate astea la o parte, dacă mă trezesc că ajung jos şi dau peste cineva care mă întreabă ce caut acolo, eu ce răspund? Le zic că „era ambuteiaj pe autostradă, aşa că am coborât pe scara de urgenţă. Am nişte treburi urgente” şi scap? E posibil să dau de bucluc. Iar Aomame nu avea chef să dea de niciun fel de bucluc. Cu atât mai mult în ziua aceea.

*

Din fericire, jos nu era nimeni care s-o vadă coborând pe scară. Odată ajunsă la nivelul solului, Aomame îşi scoase pantofii din geantă şi îi puse în picioare. Porţiunea de sub scară, dintre cele două direcţii de mers ale Drumului Naţional 246, era amenajată ca spaţiu de depozitare pentru materiale de construcţie. Era împrejmuită cu un gard de tablă, iar pe jos, pe pământ, zăceau nişte stâlpi de fier, rămaşi probabil în urma unor lucrări de construcţie şi abandonaţi acolo, să se umple de rugină. Într-un colţ era fixat un acoperiş din plastic, sub care erau stivuiţi trei saci. Nu se vedea ce conţineau, dar fuseseră acoperiţi cu o folie, ca să-i ferească de ploaie. Şi ei păreau rămaşi de la vreo lucrare. Nu se ostenise nimeni să-i mai care de acolo. Sub acoperiş mai erau câteva cutii mari de carton pliate. Pe pământ zăceau nişte sticle de plastic şi reviste cu benzi desenate. Altceva nu se mai zărea. Doar o pungă de plastic purtată la întâmplare de vânt.

Exista o poartă din plasă de sârmă, dar era strâns legată cu un lanţ înfăşurat de mai multe ori, de care atârna un lacăt mare. Gardul era înalt şi avea în vârf sârmă ghimpată. Nici vorbă să poată sări peste el. Şi chiar dacă reuşea cumva să treacă peste el, şi-ar fi făcut hainele harcea-parcea. Aomame încercă totuşi să zgâlţâie un pic porţile, dar nici măcar nu se clinteau. Nu era loc nici cât să se strecoare o pisică. Măi, măi, la ce le-a trebuit să le lege aşa de strâns? Că nu e nimic de furat aici! Aomame se încruntă, înjură şi chiar scuipă pe jos. La naiba, m-am chinuit să cobor de pe autostradă ca să mă trezesc blocată într-un depozit de materiale! Aruncă un ochi la ceas. Încă mai avea timp, dar nu putea să mai piardă multă vreme prin locul acela. Şi, evident, nici nu se punea problema

să se mai întoarcă pe autostradă.

Ciorapii i se rupseseră în dreptul ambelor călcâie. Aomame se asigură că nu o vede nimeni, apoi se descălţă, îşi suflecă fusta, şi-i scoase, după care îşi puse la loc pantofii. Vârî ciorapii găuriţi în geantă. Asta o făcu să se mai liniştească. Dădu apoi roată locului, cercetând totul cu atenţie. Ca suprafaţă, era cam cât o clasă de şcoală primară. Îi dădeai un ocol numaidecât. Cale de acces avea una singură şi anume poarta de sârmă încuiată. Gardul din tablă era subţirel, dar fixat bine peste tot cu şuruburi. Fără uneltele potrivite, nu avea cum să le scoată. Era blocată.

Aomame examină cutiile de carton stivuite sub acoperiş şi observă că erau aranjate ca loc de dormit. Erau chiar şi câteva pături ponosite, dar nu foarte vechi. Părea să fie culcuşul unui vagabond. Aşa se explicau şi revistele şi sticlele de plastic împrăştiate pe jos. Era clar. Aomame îşi puse mintea în mişcare. De vreme ce dormea cineva aici, însemna că exista undeva o deschizătură prin care să se poată trece. Boschetarii stăpânesc perfect arta de a găsi locuri ferite de privirile oamenilor şi de intemperii. Şi îşi ţin ascuns pasajul secret, ca o potecă umblată doar de animale.

Aomame inspectă atent fiecare placă din gardul de tablă. Le împinse cu mâna, să vadă dacă se mişcă. După cum se aştepta, descoperi una din care şuruburile fuseseră cumva scoase şi care se zgâlţâia. Încercă să o mişte în toate direcţiile. O suci un pic, trase uşor de ea spre interior şi se făcu loc suficient cât să se poată strecura un om. La lăsarea întunericului, vagabondul probabil că intra pe acolo şi se culca nestingherit sub acoperiş. Ca să evite să fie descoperit în acel loc, cât era lumină afară ieşea şi îşi făcea rost de hrană sau mai câştiga un ban adunând sticle goale. Aomame îi era recunoscătoare acelui anonim locatar nocturn. La fel ca el, şi ea trebuia să se furişeze prin zonele dosnice ale acestei metropole.

Aomame se ghemui şi se strecură prin deschizătura îngustă, cu mare grijă să nu-şi agaţe costumul cel scump în ceva ascuţit şi să-l sfâşie. Asta nu neapărat pentru că îi plăcea

în mod deosebit, ci pentru că era singurul pe care îl avea. De obicei nu se îmbrăca în costum şi nici nu purta pantofi cu toc. Însă, uneori, munca îi impunea o ţinută mai formală, drept pentru care nu îşi permitea să-şi strice unicul costum.

Din fericire, nici dincolo de gard nu era nimeni. Aomame îşi inspectă hainele încă o dată şi, afişând pe chip o expresie calmă, o luă în direcţia unui semafor, traversă strada şi intră în primul magazin care îi ieşi în cale. Îşi cumpără o pereche nouă de ciorapi şi o rugă pe vânzătoare să o lase să se schimbe în spate. Cu ciorapii noi pe ea, se simţi mult mai bine. Acea vagă senzaţie ca de rău de mare pe care o avusese în stomac dispăruse acum complet. Îi mulţumi vânzătoarei şi părăsi magazinul.

Probabil se aflase deja că Autostrada Metropolitană era blocată din pricina unui accident, deoarece traficul de pe Drumul Naţional 246, care mergea paralel cu ea, era mai intens ca de obicei. Aomame renunţă la ideea de a merge cu taxiul şi se hotărî să ia din apropiere trenul de pe linia Tokyu Tamagawa. Aşa era cel mai sigur. Nu mai avea niciun chef să rămână iar blocată în trafic.

În drum spre staţia din Sangenjaya, trecu pe lângă un poliţist. Era tânăr şi înalt şi mergea cu paşi rapizi. Aomame se încordă o clipă, dar poliţistul părea că se grăbeşte şi se uita drept în faţă, fără să-şi întoarcă privirea către ea. Chiar înainte să treacă unul pe lângă celălalt, observă că hainele pe care le purta acesta arătau altfel. Nu era uniforma obişnuită de poliţist. Avea aceeaşi haină bleumarin, dar cu o croială uşor diferită, mai de stradă. Nu venea la fel de fixă pe corp, iar materialul părea mai moale. Avea reverul mic şi nuanţa de bleumarin era un pic mai deschisă, în plus, arma lui arăta diferit. Avea la brâu un pistol automat de dimensiune mare. În Japonia, poliţiştii aveau de obicei în dotare un revolver. În ţara aceasta în care numărul de infracţiuni comise cu arme de foc era extrem de mic, poliţiştilor nu li se întâmpla să fie prinşi într-un schimb de focuri, drept pentru care un revolver model vechi cu şase focuri era suficient. Revolverele sunt construite mai simplu, sunt ieftine, se defectează rar şi sunt uşor de întreţinut. Cu

toate acestea, poliţistul acela avea la brâu un pistol nou-nouţ, capabil să tragă cu foc semiautomat. Putea fi încărcat cu şaisprezece gloanţe de nouă milimetri. Era probabil un Glock sau o Beretta. Oare ce să se fi întâmplat? Să se fi modificat standardul uniformelor şi al armelor fără să fi observat ea? Nu, imposibil. Aomame citea mereu ziarele. Dacă ar fi existat o asemenea schimbare, ar fi fost dezbătută pe larg în presă. În plus, ea era mereu atentă la poliţişti. Până în dimineaţa aceea, cu câteva ore în urmă, poliţiştii fuseseră îmbrăcaţi în obişnuitele lor uniforme băţoase şi purtaseră la şold revolverele acelea grosolane. Îşi amintea asta perfect. Foarte ciudat.

Însă Aomame nu avea răgaz să se gândească la asta pe îndelete. Avea o treabă de rezolvat.

Îşi lăsă pardesiul într-o boxă de bagaje din staţia Shibuya şi, rămasă în costum, urcă grăbită panta către un anumit hotel. Era un hotel obişnuit, nu de lux, dar care avea tot ce-i trebuie în dotare. Era curat şi nici nu-l frecventau clienţi dubioşi. La parter avea un restaurant şi un magazin non-stop. Era bine situat, aproape de gară.

Aomame intră în hotel şi se duse direct la baie. Din fericire, era goală. Mai întâi merse la toaletă şi făcu pipi îndelung. Închise ochii şi ascultă absentă şiroitul de parcă asculta vuietul mării din depărtare. Merse apoi la chiuvetă, se spălă bine pe mâini cu săpun, îşi perie părul şi îşi suflă nasul. Scoase periuţa de dinţi şi se spălă rapid, fără pastă. Nu avea suficient timp, aşa că renunţă la aţa dentară. Chiar nu era nevoie şi de aşa ceva, că doar nu mergea la întâlnire. Privindu-se în oglindă, îşi aplică un strat subţire de ruj, apoi îşi îndreptă sprâncenele. Îşi scoase taiorul, îşi aranjă sârmuliţa de la sutien, netezi cutele de pe cămaşa albă şi se mirosi sub braţ. Nu era transpirată. Închise apoi ochii şi, ca de obicei, îngână o rugăciune. Nişte cuvinte care nu aveau niciun sens. Dar nici nu o interesa să aibă vreo noimă. Importantă era rugăciunea în sine.

Când termină, deschise ochii şi se privi în oglindă. În regulă. Era o femeie de afaceri desăvârşită. Spatele drept, gura fermă. Doar geanta ei mică şi îndesată arăta un pic nepotrivit.

Un diplomat subţirel s-ar fi potrivit mai bine, dar aşa risca să pară prea calculată. Ca să fie sută la sută sigură, verifică încă o dată lucrurile din geantă. Nicio problemă. Toate erau la locul lor, puse astfel încât să le dibuiască numaidecât cu mâna şi să le scoată repede.

Tot ce mai rămânea de făcut era să ducă la capăt ce se stabilise. Să-şi facă treaba cu o convingere neclintită, fără milă. Aomame îşi descheie nasturele de sus de la cămaşă, ca să i se vadă mai bine pieptul când se apleca. Se gândi cu părere de rău că n-ar fi stricat să aibă sânii ceva mai mari.

*

Ajunse cu liftul până la etajul patru fără s-o ia nimeni la întrebări, o luă pe coridor şi găsi numaidecât camera 426. Scoase din geantă o mapă şi bătu la uşă. Încet şi scurt. Aşteptă câteva clipe, apoi ciocăni din nou. Un pic mai tare, mai insistent. Din cameră se auzi un fâşâit, apoi uşa se întredeschise. Apăru un bărbat la vreo patruzeci de ani, îmbrăcat într-o cămaşă bleumarin şi pantaloni gri de flanel. Avea aerul unui om de afaceri care tocmai îşi dăduse jos haina şi îşi desfăcuse cravata de la gât. O privi cu ochi roşii, iritat. Era probabil nedormit. Se uită cu surprindere la Aomame şi la costumul ei. Probabil se aştepta să fie camerista, venită să-i aprovizioneze minibarul.

— Îmi cer scuze că vă deranjez. Mă numesc Itō şi sunt din partea conducerii hotelului. A apărut o problemă la sistemul de aer condiţionat şi am venit să verific. Îmi permiteţi să vă deranjez cinci minute? zise Aomame pe un ton vioi, zâmbind.

Bărbatul se încruntă, nemulţumit.

— Am de rezolvat o chestiune presantă. Plec de aici peste o oră, n-aţi putea să aşteptaţi până atunci? Oricum, deocamdată nu văd să fie vreo problemă în camera asta cu aerul condiţionat.

— Îmi cer mii de scuze, dar este vorba despre o verificare de siguranţă urgentă, legată de o scurgere de curent şi aş dori să o efectuez cât mai repede posibil. Inspectez fiecare cameră pe rând. Dacă îmi permiteţi, termin în mai puţin de cinci

minute.

— Văd că n-am încotro, răspunse bărbatul plescăind din limbă. Deşi mi-am luat cameră la hotel tocmai ca să pot să lucrez nederanjat.

Bărbatul arătă cu degetul către hârtiile de pe birou. Conţineau nişte tabele şi diagrame complicate, scoase la imprimantă. Probabil îşi pregătea materialele pentru şedinţa din seara aceea. Avea şi un calculator de birou şi un blocnotes plin cu cifre.

Aomame ştia că bărbatul acela lucra la o corporaţie petrolieră. Era specialist în investiţii de capital în ţările din Orientul Mijlociu. Din informaţiile pe care le primise, era foarte competent în acest domeniu. Ghiceai asta şi din înfăţişarea sa. Era bine educat, avea un venit mare şi conducea un Jaguar nou-nouţ. Fusese răsfăţat în copilărie, mersese la studii în străinătate, vorbea bine engleză şi franceză şi avea perfectă încredere în sine în orice făcea. Şi era genul de om care nu suportă să i se ceară ceva. Nu tolera nici critica, mai ales din partea unei femei. Pe de altă parte, nu ezita să apeleze la alţii. Nu prea avea el mustrări de conştiinţă nici dacă îşi bătea soţia cu crosa de golf şi îi rupea câteva coaste. Se credea buricul pământului. Avea senzaţia că, fără el, pământul nu s-ar mai învârti. Se înfuria atunci când cineva îl încurca sau îi stătea în cale. Se înfuria cumplit. Îi săreau toate capacele.

— Îmi cer scuze pentru deranj, zise Aomame fluturând un zâmbet vesel, profesional. Apoi, ca să-l pună în faţa faptului împlinit, se strecură pe jumătate în cameră şi, proptindu-se cu spatele în uşă, deschise mapa şi notă ceva cu pixul. Vă numiţi… domnul Miyama? întrebă ea.

Îi văzuse de multe ori faţa în poze şi ştia cum arată, dar nu strica să se asigure că nimerise persoana corectă. Odată făcută, greşeala ar fi fost ireparabilă.

— Da, Miyama, răspunse bărbatul pe un ton aspru.

Apoi oftă resemnat, semn că o lasă să facă ce vrea. Cu pixul în mână, se îndreptă către birou şi luă din nou hârtiile pe care le citea. Pe patul dublu, nedesfăcut, zăceau aruncate neglijent sacoul de la costum şi o cravată în dungi. Ambele

păreau scumpe. Aomame se îndreptă către dulap, cu geanta pe umăr. Ştia dinainte că acolo era panoul de control al aerului condiţionat. Înăuntru găsi un trenci dintr-un material moale şi un fular de caşmir gri închis. Ca bagaj, Miyama avea doar o servietă din piele. Nu avea nici haine de schimb, nici trusă cu articole de toaletă, ceea ce însemna că nu intenţiona să stea mult. Pe birou era un vas cu cafea, comandat la *room service.* După ce se prefăcu vreo treizeci de secunde că verifică panoul, Aomame se întoarse către Miyama.

— Vă mulţumesc pentru înţelegere, domnule Miyama. Echipamentul din camera dumneavoastră nu prezintă nicio problemă.

— Nu v-am zis eu că merge? zise bărbatul arogant, fără măcar să se întoarcă spre ea.

— Domnule Miyama? i se adresă Aomame timid. Nu vă supăraţi, dar aveţi ceva pe ceafă.

— Aici?! exclamă acesta şi îşi duse mâna la ceafă. Se frecă un pic, apoi se uită întrebător în palmă. Nu cred că am nimic.

— Mă scuzaţi, zise ea şi se apropie de birou. Pot să mă uit un pic mai de aproape?

— Da, bine, răspunse el cu o faţă nedumerită. Dar ce e?

— Arată a vopsea. E verde aprins.

— Vopsea?

— Nu-mi dau seama prea bine. După culoare, aş zice că e vopsea. Îmi permiteţi să vă ating? S-ar putea să se ia.

— Îhî, răspunse Miyama, cu capul aplecat în faţă şi ceafa îndreptată spre Aomame.

Părea tuns de curând, pentru că nu avea deloc păr pe ceafă. Aomame trase aer în piept şi, ţinându-şi respiraţia, se concentră şi identifică rapid locul cu pricina. Apăsă apoi cu degetul acolo, ca şi cum ar fi pus semn. Închise ochii şi se asigură că degetele ei ating locul corect. Da, acolo era. Ar fi preferat să facă totul pe îndelete, să nu se grăbească, dar nu avea suficient timp la dispoziţie. Trebuia să se descurce cum putea în condiţiile impuse.

— Mă scuzaţi, dar aţi putea să rămâneţi un pic în poziţia aceasta? Am în geantă o lanternă de buzunar şi vreau să o

iau. În lumina asta nu se vede prea bine.

— Dar de unde să ajungă vopseaua tocmai acolo?

— Nu ştiu. Mă uit imediat.

Cu degetul apăsat uşor în acel punct de pe ceafa bărbatului, scoase din geantă un toc din plastic, îl deschise şi din el luă ceva învelit într-o cârpă groasă. O desfăcu rapid cu o mână şi din ea se ivi un obiect asemănător unei dăltiţe de spart gheaţa. Era lungă de vreo zece centimetri, cu un mâner mic şi dur, din lemn. Dar nu era o daltă de spart gheaţa. De fapt, era un instrument conceput şi confecţionat chiar de ea. Avea vârful ascuţit ca un ac de cusut. Ca să nu i se rupă capătul acela ascuţit, îl ţinea înfipt într-o bucată de dop de plută, tratată special ca să fie moale ca vata. Aomame scoase cu atenţie dopul cu unghiile şi îl băgă în buzunar. Ţinti apoi vârful instrumentului în acel punct de pe ceafa lui Miyama. Hai, fii calmă, e un moment crucial, se îndemnă ea. N-ai voie să greşeşti nici cu o zecime de milimetru. Ajunge să ratezi cu foarte puţin ca să se ducă totul pe apa sâmbetei. E esenţial să te concentrezi.

— Tot n-aţi terminat? Dar cât mai durează? întrebă bărbatul iritat.

— Îmi cer scuze. Termin imediat.

Stai liniştit, că termin cât ai clipi, îi spuse Aomame bărbatului în sinea ei. Mai aşteaptă doar un picuţ şi apoi n-o să mai fie nevoie să te gândeşti la nimic. Nici la sisteme de rafinare a petrolului, nici la tendinţele pieţei, nici la raportul trimestrial pentru grupul de investitori, nici la rezervat bilete de avion către Bahrein, la mite pentru funcţionari sau cadouri pentru amantă, la absolut nimic. Ţi-o fi fost şi ţie greu să-ţi baţi capul cu atâtea până acum, nu? Scuză-mă, dar mai ai puţintică răbdare. Vreau să mă concentrez ca să-mi fac treaba cum trebuie, aşa că nu mă deranja. Te rog frumos.

Odată ce fixă locul şi se hotărî, Aomame îşi ridică palma dreaptă în aer, îşi ţinu respiraţia, apoi, după o scurtă clipă, o lăsă să cadă peste mânerul de lemn. Dar nu prea tare. Dacă ar fi lovit cu prea multă putere, acul s-ar fi rupt sub piele şi nu-şi putea permite să lase în urmă acel vârf de ac. Palma trebuia

coborâtă uşor, cu grijă, în direcţia corectă, cu forţă bine drămuită. Fără să se opună gravitaţiei. Acul subţire alunecă natural înăuntru, ca înghiţit. Adânc, lin, letal. Importante erau unghiul şi puterea cu care apăsa. Dacă avea grijă la aceste lucruri, mai departe era extrem de simplu, ca şi cum ar fi înfipt acul într-o bucată de tofu. Vârful străpunge carnea şi înţeapă locul acela de la baza creierului, iar inima se opreşte imediat, aşa cum se stinge o lumânare. Totul se termină într-o clipită. Chiar mult prea repede. Aomame era singura capabilă să facă aşa ceva. Nimeni altul n-ar fi putut să găsească pipăind acel punct. Dar ea putea. Degetele ei erau înzestrate cu acest simţ aparte.

Se auzi cum bărbatului i se taie respiraţia. Toţi muşchii din corp i se încordară. Imediat cum simţi acest lucru, Aomame scoase acul şi aplică pe împunsătură o bucată de tifon pe care o avea pregătită în buzunar, ca să nu curgă sânge. Vârful acului era foarte subţire şi îl ţinuse înfipt doar câteva secunde. Şi dacă ar fi sângerat, nu ar fi fost cine ştie ce, dar trebuia să-şi ia toate măsurile de precauţie. Nu putea lăsa să se vadă vreo urmă de sânge. Chiar şi o singură picătură i-ar fi fost fatală. Prudenţa era una dintre calităţile ei.

Încetul cu încetul, corpul încordat al lui Miyama începu să se relaxeze, ca o minge de baschet care se dezumflă. Ţinându-şi mai departe degetul arătător apăsat pe gâtul bărbatului, Aomame îi sprijini capul într-o parte pe birou, cu obrazul culcat pe hârtii. Avea ochii larg deschişi şi o expresie mirată, ca şi cum în ultimul moment ar fi asistat la ceva extrem de straniu. În ei nu se citea teamă. Nici durere. Doar mirare pură. Simţise ceva neobişnuit, dar nu putea înţelege ce anume. Nici măcar dacă fusese durere, mâncărime, o senzaţie plăcută sau poate o revelaţie. Există nenumărate feluri de a muri, dar poate niciunul atât de uşor.

O moarte prea uşoară pentru tine, se gândi Aomame, încruntându-se. Mult prea uşoară. Trebuia să fi luat o crosă de oţel, să-ţi rup cu ea vreo două-trei coaste ca să vezi tu ce e aia durere, iar apoi să te omor din milă. O moarte mizerabilă, asta i s-ar fi potrivit unui şobolan nenorocit ca tine. Pentru că asta i-

ai făcut tu soţiei tale. Dar, din păcate, nu am avut libertatea să aleg. Sarcina mea a fost să te trimit pe lumea cealaltă discret, rapid, dar sigur. Iar acum eu mi-am îndeplinit această sarcină. Până cu o clipă în urmă individul ăsta trăia, acum e mort. A trecut pragul dintre viaţă şi moarte fără măcar să-şi dea seama.

Aomame ţinu tifonul apăsat pe înţepătură exact cinci minute. Cu răbdare, apăsând uşor, ca degetul ei să nu lase vreo urmă. În tot acest timp nu îşi dezlipi privirea de pe secundarul ceasului de la mână. Trecură cinci minute foarte lungi. Cinci minute interminabile. Dacă în acel moment ar fi intrat cineva în cameră şi ar fi văzut-o cu arma aceea letală într-o mână şi cu cealaltă pe ceafa bărbatului, totul s-ar fi sfârşit pe loc. Nu ar mai fi avut ce scuze să-şi găsească. Poate venea un angajat al hotelului să ia carafa de cafea. Dacă bătea chiar atunci la uşă? Dar orice s-ar fi întâmplat, era vorba de cinci minute pe care nu putea să le omită. Aomame respiră adânc şi încet, ca să se calmeze. Nu trebuia să se agite. Nu trebuia să-şi piardă cumpătul. Trebuia să rămână aceeaşi Aomame imperturbabilă ca întotdeauna.

I se auzeau bătăile inimii. În ritm cu ele, în minte îi răsuna fanfara de la începutul *Sinfoniettei* lui Janáček. Vântul blând traversa liniştit câmpiile Boemiei. Aomame se simţea împărţită pe din două. Jumătate ţinea degetul apăsat pe ceafa mortului cu un calm perfect. Dar cealaltă jumătate era cumplit de înspăimântată. Îi venea să lase tot şi să o zbughească pe uşă. Sunt aici şi totodată nu sunt, îşi spuse ea. Sunt în două locuri simultan. Ştiu că asta îi contrazice teoria lui Einstein, dar n-am ce-i face. Acesta este *zen* de ucigaş.

Într-un sfârşit, cele cinci minute se scurseră, dar Aomame adăugă un minut ca să fie sigură. Mai stau un minut, îşi spuse ea. Decât să mă grăbesc, mai bine îmi iau toate măsurile de precauţie. Aomame îndură nemişcată acel minut apăsător şi interminabil. Apoi îşi dezlipi degetul uşor şi inspectă înţepătura cu lanterna. Nu rămăsese urmă nici cât o muşcătură de ţânţar.

Înţeparea acelui punct anume de la baza creierului cu un ac extrem de subţire provoca o moarte ce părea naturală. Doctorii

nu aveau să vadă nimic mai mult decât un simplu stop cardiac. Omul stătea la birou şi lucra, a făcut stop cardiac şi a murit. De la epuizare şi stres. Nimic nenatural la mijloc. Nici nu era nevoie de autopsie.

Toţi aveau să spună că individul era o persoană foarte activă, dar care a exagerat un pic cu munca. Câştiga bine, însă mort, nu mai avea cum să-şi cheltuiască banii. Purta costume Armani şi conducea un Jaguar, dar, la urma urmei, nu fusese decât o furnică. Muncise, muncise, apoi murise fără sens. Lumea avea să uite şi că existase vreodată. Păcat de el, că era tânăr, aveau să spună ei. Sau poate că nu.

*

Aomame scoase capacul de plută din buzunar şi îl înfipse în vârful acului. Înfăşură la loc acel instrument delicat în cârpa subţire, îl puse în toc şi îl băgă în geantă. Luă un prosop din baie şi şterse cu grijă toate amprentele. Îşi lăsase amprentele doar pe panoul de control şi pe clanţă. Altceva nu atinsese. Duse apoi prosopul la loc. Puse carafa cu cafea şi ceaşca pe tava de la *room service* şi le scoase pe hol. Aşa, cei de la room-service nu mai aveau de ce să bată la uşă când veneau să le ia şi se mai întârzia puţin descoperirea cadavrului. Dacă toate mergeau cum trebuie, personalul de la curăţenie avea să-l găsească abia a doua zi, după ora la care se eliberează camerele.

Probabil că cineva o să-l sune când o să vadă ca nu apare la şedinţă, se gândi Aomame. Dar n-o să aibă cine să răspundă la telefon. Poate că atunci lumea o să suspecteze ceva şi o să-i ceară managerului să descuie uşa. Sau poate că nu. Ce-o să fie o să fie.

Aomame se privi în oglinda din baie ca să se asigure că ţinuta ei e în regulă. Se încheie la primul nasture de la cămaşă. Nu mai era nevoie să-şi expună decolteul. Şobolanul ăla nenorocit nici măcar nu se uitase cum trebuie la ea. Ce era în capul lui? Aomame se încruntă un pic. Îşi aranjă părul, îşi masă uşor faţa ca să-şi destindă muşchii şi arboră un zâmbet agreabil. Îşi arătă chiar şi dinţii sclipitori, proaspăt albiţi la

stomatolog. Aşadar, acum o să plec de aici şi o să mă întorc în lumea reală, îşi spuse ea. Trebuie să trec prin camera de decompresie ca să revin la suprafaţă. Nu mai sunt o ucigaşă cu sânge rece, ci o femeie de afaceri veselă şi eficientă, îmbrăcată într-un costum stilat.

Aomame crăpă un pic uşa, se uită în jur şi, văzând că nu e nimeni pe hol, ieşi din cameră. Nu luă liftul, ci coborî pe scări. Nu o băgă nimeni în seamă nici când trecu prin dreptul recepţiei. Merse rapid, dar nu cât să atragă atenţia, cu spatele drept şi privirea înainte. Era o profesionistă. O profesionistă aproape perfectă. Dacă aş fi avut pieptul puţin mai mare, aş fi fost chiar perfectă, se gândi ea cu regret şi din nou se încruntă uşor. Dar trebuie să mă mulţumesc cu ce am.

Capitolul 4
Dacă asta îți dorești

Pe Tengo îl trezi soneria telefonului. Acele fosforescente ale ceasului arătau puţin peste ora unu. Desigur, la acea oră totul era adânc cufundat în beznă, iar el ştiuse de la bun început că îl căuta Komatsu. Dintre toţi cunoscuţii săi, numai Komatsu era în stare să sune la ora unu noaptea. Şi numai el putea fi atât de insistent. Lăsa telefonul să sune atât de mult, încât clacai şi până la urmă ridicai receptorul. Komatsu nu înţelegea ce înseamnă „târziu". Dacă îi venea lui vreo idee, punea de-ndată mâna pe telefon, fără să se gândească vreo clipă ce oră e. Putea fi în crucea nopţii sau în zorii zilei, puteai să fii în noaptea nunţii sau pe patul de moarte, pe Komatsu nu-l interesa. Gândul prozaic că poate deranjează nu părea să-i treacă o secundă prin capul său oval precum un ou.

Tengo credea totuşi că nu face aşa cu toată lumea. La urma urmelor, Komatsu era şi el angajat şi primea un salariu. Nu-şi putea permite să se poarte cu atâta lipsă de bun-simţ cu oricine, fără discriminare. Tengo însă îi era partener de muncă şi tocmai de aceea se purta aşa cu el. Pentru Komatsu, el era mai mult sau mai puţin o prelungire a sa, întocmai cum sunt mâinile şi picioarele. Nu făcea distincţie clară între el şi celălalt. De aceea, dacă el era treaz, avea impresia că şi celălalt trebuie să fie treaz. Dacă nu avea vreo treabă anume, Tengo se culca la ora zece şi se trezea dimineaţa la şase. Ducea o viaţă destul de regulată. Avea somnul adânc, dar, dacă îl trezea ceva, cu greu mai reuşea să adoarmă din nou. Era sensibil în privinţa aceasta şi îl avertizase de nenumărate ori pe Komatsu. Îl rugase cât se poate de clar să nu îl sune în timpul nopţii, cu disperarea unui fermier care se roagă la zei să îl cruţe de un roi de lăcuste în ajunul recoltei. „Am înţeles. N-o să te mai sun noaptea", îl asigurase Komatsu. Numai că

această promisiune nu prinsese deloc rădăcini în mintea sa. Fusese smulsă de prima ploaie şi dusă la vale de ape.

Tengo se ridică din pat şi orbecăi prin întuneric, lovindu-se de tot ce-i ieşea în cale, până în bucătărie, unde era telefonul. În tot acest răstimp, telefonul continuă să ţârâie nemilos.

— Am vorbit cu Fukaeri, spuse Komatsu.

Ca de obicei, fără să salute şi fără niciun fel de introducere. Fără să zică „Dormeai?" sau „Scuză-mă că sun la ora asta!" Bravo lui! Mereu reuşea să-l uimească.

În beznă, Tengo tăcea încruntat. Trezit brusc în miezul nopţii, mintea nu-i funcţiona încă tocmai bine.

— Alo, m-auzi?

— Vă aud.

— Am vorbit cu ea. La telefon, dar am vorbit. Mă rog, mai mult eu, ea doar a ascultat. Nu prea a fost o conversaţie în sensul obișnuit al cuvântului. E o fată foarte tăcută. Iar când deschide gura, vorbeşte ciudat. O să înţelegi când o să o auzi şi tu. Așa, în fine, i-am spus în mare cam care e planul meu. Să-i rescrie cineva *Crisalida de aer* şi, cu romanul astfel îmbunătăţit, să țintească la premiul pentru debut literar. Fiind la telefon, n-am putut să-i dau prea multe amănunte. Am întrebat-o dacă vrea să ne întâlnim, ca să discutăm detalii concrete. Am încercat să fiu cât mai indirect. Dacă-i spuneam prea clar cum stau lucrurile, riscam să mă pun într-o poziţie cam delicată.

— Și?

— Nu mi-a dat niciun răspuns.

— Nici un răspuns?

Komatsu făcu o pauză plină de semnificaţii. Luă o ţigară şi și-o aprinse cu chibritul. Tengo îşi putea imagina scena numai ascultând zgomotele care se auzeau prin receptor. Komatsu nu folosea brichete.

— Fukaeri vrea să te cunoască mai întâi pe tine, spuse Komatsu, suflând fumul de ţigară. N-a zis dacă e interesată sau nu, dacă vrea s-o facem sau nu. Deocamdată e important doar să te cunoască, să vorbiţi voi doi. Se pare că răspunsul o să ni-l dea abia după ce vă vedeţi. E o responsabilitate foarte

mare pentru tine, aşa-i?

— Bun, şi mai departe?

— Mâine seară eşti liber?

Cursurile de la şcoala pregătitoare începeau dimineaţa devreme şi se terminau la patru după-amiază. De bine, de rău, nu avea alt program pe seară.

— Da, sunt liber, răspunse Tengo.

— La şase seara, du-te la Nakamuraya, în Shinjuku. Ai o masă rezervată pe numele meu, undeva mai în fund, ca să fie linişte. Puteţi să mâncaţi şi să beţi ce vreţi, nota o plăteşte firma la care lucrez. Staţi pe îndelete de vorbă.

— Asta înseamnă că nu veniţi şi dumneavoastră?

— Condiţia pusă de Fukaeri a fost să discutaţi doar voi doi, între patru ochi. Nu pare să aibă vreun motiv să mă cunoască şi pe mine acum.

Tengo tăcu.

— Aşa stau lucrurile, spuse Komatsu pe un ton voios. Sper să te descurci bine. Oi fi tu mare cât un urs, dar laşi o impresie plăcută oamenilor. Ca să nu mai zic că eşti profesor de şcoală, deci trebuie să fii obişnuit să stai de vorbă cu liceene precoce. Eşti mai potrivit în situaţia asta decât mine. Fii zâmbitor şi convingător şi câştigă-i încrederea. Te aştept cu veşti bune!

— Staţi puţin! Asta e cu totul altceva decât ce am discutat înainte! Eu încă nu v-am dat niciun răspuns! V-am spus şi data trecută, mi se pare un plan riscant şi nu ştiu dacă lucrurile pot fi aranjate chiar atât de simplu. E posibil să dăm de bucluc. Eu încă nu m-am hotărât dacă să accept sau nu, iar dumneavoastră mă trimiteţi să conving o fată pe care nici n-am mai văzut-o până acum. Nu pot să fac chestia asta!

Komatsu tăcu o vreme, apoi spuse:

— Tengo, povestea asta s-a urnit deja din loc. Nu mai poţi să opreşti trenul acum şi să te dai jos. Eu, unul, sunt hotărât şi cred că şi tu eşti convins mai bine de jumătate. Cum s-ar spune, suntem în aceeaşi barcă.

Tengo clătină din cap. În aceeaşi barcă? I-auzi! De când au luat lucrurile o întorsătură atât de serioasă?

— Dar n-aţi spus să stau să mă gândesc pe îndelete?

— Sunt cinci zile de atunci. La ce hotărâre ai ajuns?

Tengo nu-şi mai găsea cuvintele.

— Încă n-am ajuns la nicio concluzie, spuse el sincer.

— Păi, atunci poţi măcar să te întâlneşti cu Fukaeri şi să staţi de vorbă. Decizia o iei pe urmă.

Tengo îşi apăsă puternic o tâmplă cu arătătorul. Mintea tot nu-i funcţiona cum trebuie.

— Am înţeles. În orice caz, mă întâlnesc cu Fukaeri. Mâine, la şase, la Nakamuraya, în Shinjuku. Îi explic în mare cum stau lucrurile. Dar nu promit nimic mai mult. Îi explic, dar nu ştiu dacă pot s-o şi conving.

— Bineînţeles. E suficient.

— Dar ea cam ce ştie despre mine?

— I-am spus în linii mari câteva lucruri despre tine. Că ai douăzeci şi nouă, treizeci de ani, că nu eşti însurat şi că predai matematică la o şcoală pregătitoare din Yoyogi. Că eşti ditamai animalul, dar că nu eşti un tip rău. Nu înfuleci fete tinere. Duci o viaţă cumpătată şi ai o privire blândă. Că-mi place foarte mult ce scrii. În mare, cam asta i-am spus.

Tengo oftă. Degeaba încerca să-şi adune gândurile, realitatea îi scăpa printre degete chiar atunci când credea că e gata să o prindă.

— Komatsu-san, pot să mă bag la loc în pat? În curând se face unu şi jumătate şi aş vrea să apuc şi eu să dorm puţin înainte să se lumineze de ziuă. Mâine am trei cursuri dis-de-dimineaţă.

— Sigur. Noapte bună! spuse Komatsu. Vise plăcute! Apoi închise telefonul.

Tengo rămase câteva momente cu receptorul în mână, privindu-l. Apoi îl puse în furcă. Dacă putea să se culce, voia să o facă cât mai repede. Dacă putea să viseze frumos, cu atât mai bine. Dar trezit cu forţa la o asemenea oră şi pus în faţa unei asemenea poveşti neplăcute, ştia că nu va mai putea adormi uşor. O variantă ar fi fost să bea ceva ca să i se facă somn, dar nu avea chef de alcool. În cele din urmă, bău un pahar cu apă, se întoarse în pat, aprinse lumina şi începu să citească. Avea de gând să citească până îl lua somnul, dar

reuşi să adoarmă abia când începuse să se lumineze de ziuă.

*

După ce termină cele trei cursuri la şcoala pregătitoare, Tengo se urcă în tren şi se îndreptă spre Shinjuku. Îşi cumpără câteva cărţi de la librăria Kinokuniya, apoi merse la cafeneaua Nakamuraya. La intrare menţionă numele lui Komatsu şi fu condus la o masă liniştită din fundul localului. Fukaeri încă nu apăruse. Tengo îi spuse chelnerului că va aştepta până când vine şi ea. Acesta îl întrebă dacă doreşte ceva de băut între timp. Nu, nimic, răspunse Tengo. Chelnerul îi aduse meniul şi un pahar cu apă, apoi se retrase. Tengo deschise una din cărţile proaspăt cumpărate şi începu să citească. Era o carte despre vrăji şi farmece. Se discuta despre funcţia acestora în societatea japoneză. În antichitate, farmecele jucau un rol important pentru comunitate. Aveau rolul de a veni în completarea sistemului social şi de a şterge neajunsurile şi contradicţiile acestuia. Ce vremuri interesante!

La ora şase şi un sfert, Fukaeri încă nu îşi făcuse apariţia. Tengo însă continua să citească fără să se îngrijoreze. Nici nu se mira prea tare că întârzie la întâlnire. Toată povestea era oricum absurdă, aşa că cine se mai putea plânge dacă o lua într-o direcţie la fel de absurdă? De fapt, n-ar fi fost de mirare ca Fukaeri să se răzgândească şi să nu mai vină deloc. Chiar ar fi preferat ca ea să nu mai apară. Lucrurile ar fi fost mai simple aşa. I-ar spune lui Komatsu că a aşteptat-o pe Fukaeri o oră, dar ea nu a venit. Ce ar urma apoi nu l-ar mai privi. Ar lua masa singur şi apoi s-ar întoarce acasă. Şi-ar îndeplini astfel obligaţia faţă de Komatsu.

Fukaeri apăru însă, la şase şi douăzeci şi două de minute. Ospătarul o conduse până la masă, iar ea se aşeză în faţa lui Tengo. Îşi puse mâinile micuţe pe masă şi, fără ca măcar să-şi scoată haina, îl privi fix. Fără niciun „îmi pare rău că am întârziat" sau „sper că nu mă aşteptaţi de mult". Fără măcar un „bună ziua". Cu buzele strâns lipite, îl privea pe Tengo drept în ochi. Parcă se uita de departe la o privelişte nemaivăzută. Măi, să fie! îşi spuse Tengo.

Fukaeri era micuţă şi mai frumoasă decât i se păruse din fotografii. La chipul ei, ochii îţi atrăgeau deîndată privirea. Nişte ochi adânci, impresionanţi. Tengo se foia neliniştit sub privirea acelor ochi umezi şi negri ca tăciunele. Fata nu clipea aproape deloc. Nu părea nici măcar că respiră. Avea părul atât de drept, încât ai fi zis că cineva a trasat cu rigla fiecare fir în parte. Forma sprâncenelor se potrivea bine cu tunsoarea. Aşa cum se întâmplă cu multe fete tinere frumoase, de pe chipul ei lipseau urmele pe care le lasă viaţa. Dar se simţea în ea un echilibru fragil, gata să se răstoarne. Poate din pricină că pupilele ei te priveau cu intensitate diferită, lucru care-ţi stârnea un sentiment de nelinişte. Nu puteai ghici ce gândeşte. Frumuseţea ei nu era cea a unei vedete de muzică sau a unui fotomodel din reviste. Avea însă ceva provocator, care te atrăgea.

Tengo închise cartea şi o puse pe masă. Apoi îşi întinse spinarea, se îndreptă şi bău o gură de apă. Komatsu avea dreptate. Dacă o asemenea fată ar fi câştigat un premiu literar, presa s-ar fi ţinut ca scaiul de ea. Cu siguranţă ar fi făcut ceva vâlvă. Dar oare ar fi scăpat doar cu atât?

Ospătarul veni şi îi aşeză în faţă meniul şi un pahar cu apă. Fukaeri tot nu se mişca. Se uita în continuare la Tengo, iar de meniu nici nu se atinse. Neavând ce face, Tengo spuse:

— Bună ziua.

În faţa ei, se simţea cât ditamai uriaşul.

Fukaeri nu răspunse la salut, ci continuă să-l privească fix.

— Te cunosc, spuse ea în cele din urmă, încet.

— Mă cunoşti? întrebă el.

— Predai matematică.

Tengo încuviinţă:

— Aşa e.

— Am fost de două ori.

— La cursurile mele?

— Da.

Felul ei de a vorbi avea nişte particularităţi ciudate. Îi lipsea cu desăvârşire orice fel de intonaţie şi lăsa cuvintele simple, fără niciun fel de înfloriturі – nici măcar adjective nu părea să

folosească. În plus, avea un vocabular foarte limitat (sau cel puţin lăsa impresia aceasta). Era excentrică, după cum spusese şi Komatsu.

— Adică eşti la şcoala pregătitoare unde predau eu? întrebă Tengo.

Fukaeri clătină din cap.

— Am venit doar să audiez.

— Dar nu cred că poţi să intri în clasă fără legitimaţie de elev.

Răspunsul ei fu să ridice uşor din umeri. Om în toată firea şi spui prostii din astea, părea ea să-l admonesteze.

— Şi cum a fost cursul? se interesă Tengo. Altă întrebare fără rost.

Fără să-şi mute privirea de la el, Fukaeri luă o gură de apă. Nu-i răspunse. Tengo bănui însă că nu putea să fi avut o impresie tocmai proastă, din moment ce venise şi a doua oară. Dacă nu i-ar fi stârnit interesul, ar fi renunţat din prima.

— Eşti într-a doişpea, nu? întrebă Tengo.

— Deocamdată.

— Şi dai la facultate?

Fata clătină din cap, dar Tengo nu înţelese dacă gestul ei însemna că nu dă admitere sau că nu vrea să vorbească despre aceasta. Îşi aminti că, la telefon, Komatsu îl avertizase că e îngrozitor de tăcută.

Veni ospătarul să le ia comanda, iar Fukaeri ceru pâine şi salată. Încă mai era cu haina pe ea.

— Atât, spuse ea şi înmână meniul chelnerului. Apoi, ca şi când îi venise brusc ideea, adăugă: Şi vin alb.

Chelnerul cel tânăr dădu să spună ceva referitor la vârsta de la care ai voie să bei alcool, dar, ţintuit de privirea fetei, roşi şi îşi înghiţi cuvintele. Măi, să fie! îşi spuse Tengo din nou. El comandă *linguine* cu fructe de mare şi, ca să fie în ton cu Fukaeri, ceru şi el un pahar de vin alb.

— Eşti prof, dar scrii romane, enunţă Fukaeri.

Era însă o întrebare. Una din particularităţile felului ei de a vorbi era să pună întrebări fără intonaţia potrivită.

— În momentul ăsta, da, spuse Tengo.

— N-arăţi niciuna, nici alta.

— Poate, spuse el şi vru să zâmbească, dar nu reuşi. Sunt calificat şi predau la o şcoală pregătitoare, dar nu pot să spun oficial că sunt profesor. Apoi, deşi scriu romane, niciunul nu a fost publicat până acum, aşa că nu sunt nici romancier.

— Nu eşti nimic.

Tengo încuviinţă.

— Întocmai. Acum, nu sunt nimic.

— Îţi place matematica.

Tengo înţelese că şi aceasta era de fapt o întrebare, în ciuda lipsei de intonaţie. Adăugă intonaţia cuvenită la spusele ei şi răspunse la întrebare:

— Îmi place. De mult mi-a plăcut şi încă îmi place.

— Ce anume.

— Ce îmi place la matematică? reformulă Tengo. Păi, când sunt în faţa numerelor reuşesc să mă liniştesc. Lucrurile se aşază pe făgaş.

— Au fost interesante integralele.

— La cursul meu?

Fukaeri încuviinţă.

— Ţie-ţi place matematica?

Fukaeri clătină scurt din cap. Nu-i plăcea.

— Dar ţi s-au părut interesante integralele? întrebă Tengo.

Fukaeri ridică din nou din umeri.

— Ai vorbit despre ele ca despre ceva foarte important.

— A, da? făcu Tengo. Nu-i mai spusese nimeni lucrul acesta până acum.

— Parcă vorbeai despre vreo personalitate, zise Fukaeri.

— Când predau şiruri s-ar putea să fiu şi mai entuziasmat, spuse Tengo. Din programa de liceu, şirurile îmi plac cel mai mult.

— Îţi plac şirurile, întrebă Fukaeri fără intonaţie.

— Pentru mine sunt precum *Clavecinul bine temperat* al lui Bach. Nu mă satur de ele. Sunt mereu o revelaţie.

— Ştiu *Clavecinul bine temperat.*

— Îţi place Bach?

Fukaeri încuviinţă.

— Profesorul ascultă mereu.

— Profesorul? întrebă Tengo. De la tine de la şcoală?

Fukaeri nu răspunse. Tengo observă pe chipul ei o expresie care spunea că e prea devreme să discute despre aşa ceva.

Apoi, de parcă îşi dădu seama brusc că e încă îmbrăcată, Fukaeri se zvârcoli să-şi dea jos haina, ca o gânganie care iese din cocon. O aruncă apoi pe scaunul alăturat fără să o împăturească. Pe dedesubt avea un pulover subţire verde-deschis şi o pereche de jeanşi albi. Nu purta bijuterii şi nici nu era fardată. Şi cu toate acestea, o remarcai de îndată. Vrând-nevrând, privirea îţi era atrasă de frumuseţea şi mărimea sânilor, care contrastau cu trupul ei subţire. Tengo trebuia să aibă grijă să nu se uite către ei. Dar în ciuda eforturilor sale, ochii îi tot coborau către sânii fetei, ca atraşi într-o vâltoare.

Li se aduse vinul. Fukaeri bău o gură. Privi paharul dusă pe gânduri, apoi îl puse la loc pe masă. Tengo abia dacă atinse paharul. Îl aştepta o discuţie importantă.

Cu un gest fermecător, Fukaeri îşi trecu mâna prin păr să-l aranjeze. Avea nişte degete superbe. Fiecare părea să aibă propria lui personalitate. Simţeai ceva magic în ele.

— Ce-mi place la matematică? se întrebă Tengo din nou, cu voce tare, ca să-şi abată atenţia de la degetele şi pieptul ei. Matematica e precum curgerea apei. Sigur că există şi teorii dificile, dar logica de bază e foarte simplă. Aşa cum apa curge întotdeauna de sus în jos, pe drumul cel mai scurt, tot aşa şi numerele curg într-o singură direcţie. Dacă priveşti cu răbdare, poţi să le vezi făgaşul. Nu trebuie să faci nimic altceva, doar să le priveşti cu răbdare. Dacă-ţi concentrezi atenţia şi îţi îndrepţi privirea către ele, devin clare de la sine. În toată lumea asta mare, nimeni nu e atât de drăguţ cu mine ca numerele.

Fukaeri se gândi o vreme la spusele sale.

— De ce scrii romane, întrebă ea plat.

Tengo îi transformă întrebarea într-o frază mai lungă:

— Dacă-mi plac numerele atât de mult, de ce mă mai ostenesc să scriu romane? Nu-mi ajunge doar matematica? Asta vrei să mă întrebi?

Fukaeri încuviinţă.

— Mda. Viaţa reală şi matematica sunt lucruri diferite. Lucrurile nu urmează neapărat drumul cel mai scurt. Pentru mine, matematica e, cum să-ţi spun, extrem de naturală. E ca o priveliştе frumoasă. E pur şi simplu *acolo.* Nu e nevoie să schimbi nimic. De-aia, când sunt în mijlocul numerelor, simt că devin transparent. Uneori mă sperie lucrul ăsta.

Fukaeri îl privea drept în ochi, fără să-l slăbească. Parcă iscodea înăuntrul unei case, cu faţa lipită de o fereastră.

Tengo continuă:

— Când scriu, cu ajutorul cuvintelor schimb priveliştea din jurul meu în ceva care mie mi se pare mai natural. Adică o reclădesc. În felul ăsta, mă asigur că eu, ca om, exist cu adevărat în lumea reală. E o activitate foarte diferită de cea din lumea matematicii.

— Te asiguri că exişti cu adevărat, spuse Fukaeri.

— Nu pot spune însă că reuşesc foarte bine, zise Tengo. Fukaeri nu părea satisfăcută de explicaţiile lui Tengo, dar nu mai spuse nimic. Duse paharul de vin la gură şi sorbi fără cel mai mic sunet, ca şi cum ar fi băut cu paiul.

— Părerea mea e că şi tu faci, până la urmă, acelaşi lucru. Reclădeşti priveliştea pe care o vezi, transpunând-o în cuvinte. Te reasiguri de poziţia ta în realitate ca persoană, spuse Tengo.

Fukaeri rămase cu paharul de vin în mână, gândindu-se la spusele lui. Nu-şi împărtăşi însă nici de data aceasta părerea.

— Iar procesul ăsta rezultă într-o formă. Cartea. Şi dacă suficientă lume se identifică şi rezonează cu ea, înseamnă că este o lucrare literară cu valoare.

Fukaeri clătină categoric din cap.

— Nu mă interesează forma.

— Nu te interesează forma, repetă Tengo.

— Forma nu are niciun rost.

— Atunci de ce ai scris şi de ce ai candidat la concursul literar?

Fukaeri puse paharul de vin la loc pe masă.

— Nu eu.

Ca să se liniştească, Tengo luă paharul de apă şi bău o

gură.

— Adică nu tu te-ai înscris la concurs?

— Nu am trimis, încuviinţă Fukaeri.

— Atunci cine a trimis la editură manuscrisul tău?

Fukaeri ridică uşor din umeri, apoi rămase tăcută preţ de vreo cincisprezece secunde.

— Cineva, spuse în cele din urmă.

— Cineva, repetă Tengo. Apoi răsuflă îndelung, cu buzele ţuguiate. Of, of, uite că lucrurile nu merg chiar aşa de uşor. După cum mă aşteptam.

*

Până acum, Tengo avusese relaţii cu câteva fete de la şcoala pregătitoare. Dar numai după ce acestea terminaseră şcoala şi intraseră la facultate. Ele fuseseră cele care luaseră legătura cu el şi voiseră să se întâlnească. Se vedeau, vorbeau, ieşeau împreună în oraş. Tengo nu înţelegea deloc ce le atrăgea la el. Dar el era singur, iar fetele nu-i mai erau eleve, aşa că nu avea niciun motiv să refuze o întâlnire.

În două rânduri, aceste întâlniri luaseră o întorsătură sexuală. Dar acestea nu continuaseră prea mult, ci se destrămaseră în mod firesc, pe nesimţite. Tengo nu era tocmai relaxat în preajma unei tinere vioaie care abia intrase la facultate. Nu se simţea chiar în apele lui. Ca atunci când te joci cu o pisicuţă prea jucăuşă, la început i se părea o experienţă proaspătă şi interesantă, dar treptat se sătura. Apoi, şi fetele descopereau că de fapt el era altul decât cel pe care îl ştiau predând matematică şi rămâneau întrucâtva dezamăgite. Tengo le înţelegea sentimentul.

El era relaxat mai degrabă în prezenţa unei femei mai în vârstă. Indiferent ce ar fi făcut, nu se simţea nevoit să preia comanda şi aceasta îi lua o povară de pe umeri. În plus, multe femei mai în vârstă decât el îl plăceau. De un an avea o relaţie cu o femeie căsătorită, cu zece ani mai mare. De aceea, renunţase complet de atunci să se mai întâlnească cu tinere. O dată pe săptămână, iubita venea în apartamentul său şi îi ostoia dorinţa (sau nevoia) de un trup de femeie. După aceea,

închis în camera sa, scria, citea, asculta muzică. Uneori mergea să înoate la un bazin din apropiere. Cu colegii de la şcoală schimba doar câteva cuvinte şi, în afară de asta, nu vorbea mai cu nimeni. Nu era însă deloc nemulţumit de traiul său. Dimpotrivă, se apropia de idealul său de viaţă.

Cu toate acestea, când o văzuse pe Fukaeri simţise o frământare intensă în suflet. Acelaşi lucru pe care îl simţise când o văzuse în fotografii, doar că, aflat faţă în faţă cu ea, mult mai puternic. Nu era dragoste sau dorinţă sexuală. Mai degrabă, ceva care se strecurase printr-o deschizătură îngustă şi care venea să umple un gol din el. Aceasta era senzaţia sa. Nu era un gol creat de Fukaeri, ci ceva ce existase în el dintotdeauna. Ea doar îl scotea din nou la iveală, aruncând pe el o lumină specială.

*

— Nu te interesează să scrii şi nici nu ai trimis manuscrisul pentru concurs, confirmă Tengo.

Fukaeri încuviinţă, fără însă a-şi abate privirea de la el. Apoi strânse din umeri de parcă s-ar fi ferit de un vânt rece.

— Nu vrei să fii scriitoare. Tengo rămase surprins de lipsa de intonaţie a propriei sale întrebări. Cu siguranţă, felul ei de a vorbi era contagios.

— Nu vreau, spuse Fukaeri.

În momentul acela li se aduse mâncarea. Ea primi un bol mare de salată cu chifle alături. Pentru Tengo, *linguine* cu fructe de mare. Fukaeri răsuci de câteva ori cu furculiţa o frunză de salată de pe o parte pe alta, cu o privire de parcă examina un titlu în ziar.

— Dar în orice caz, cineva a trimis la redacţie manuscrisul tău, *Crisalida de aer,* iar eu l-am citit şi mi-a atras atenţia.

— *Crisalida de aer,* spuse Fukaeri şi îşi miji ochii.

— Asta e titlul cărţii pe care ai scris-o tu! spuse Tengo.

Fukaeri nu răspunse nimic, cu ochii încă mijiţi.

— Nu i-ai dat tu titlul ăsta? întrebă Tengo neliniştit.

Fukaeri clătină încet din cap.

Tengo era din nou încurcat. Se hotărî să nu mai întrebe

deocamdată nimic despre titlu. Trebuia să meargă mai departe cu discuţia.

— Nu contează asta. În orice caz, nu e un titlu rău. Creează atmosferă şi atrage privirile. Te face să te întrebi despre ce e vorba. Indiferent cine i-a pus numele, nu mă pot plânge de el. Nu ştiu eu foarte bine care e diferenţa dintre crisalidă şi cocon, dar nu contează foarte mult. Ce vreau eu să spun însă este că m-a atras foarte mult lucrarea ta. I-am dus-o şi lui Komatsu-san şi i-a plăcut şi lui. Dar părerea lui e că, dacă ţinteşti serios către premiul pentru debut literar, trebuie schimbat stilul. Povestea e plină de forţă, dar în contrast, frazele sunt slabe. O vrea rescrisă, dar nu de tine, ci de mine. Eu încă n-am luat o hotărâre în privinţa asta. Nu i-am dat niciun răspuns. Nu ştiu dacă e un lucru corect sau nu.

Tengo se opri să-i vadă reacţia lui Fukaeri. Nicio reacţie.

— Ce vreau eu să ştiu acum este ce părere ai avea tu dacă aş rescrie în locul tău *Crisalida de aer.* Pentru că, indiferent de cât de hotărât aş fi eu, dacă tu nu-ţi dai acordul, n-o să pot face nimic.

Fukaeri apucă între degete o roşie cherry şi o duse la gură. Tengo luă în furculiţă o scoică şi o mâncă.

— Poţi să o faci, spuse Fukaeri simplu.

Apoi mai luă o roşie.

— Poţi să corectezi cum vrei.

— N-ar fi mai bine să te gândeşti pe îndelete, să mai aştepţi puţin? E un lucru destul de important, spuse Tengo.

Fukaeri clătină din cap. Nu-i nevoie.

— Dacă îţi rescriu cartea, explică el, o să fiu atent să nu schimb povestea, ci doar să aduc mai bine frazele din condei. Probabil că o să modific destul de mult. Dar autoarea rămâi tot tu. O să fie o carte scrisă de tânăra de şaptesprezece ani pe nume Fukaeri. Asta nu se schimbă. Dacă e să câştige, tu o să iei premiul singură. Dacă o să fie publicată, tu vei fi autoarea. Facem o echipă, noi doi şi Komatsu-san. Dar numai numele tău o să apară pe copertă. Eu şi cu el o să rămânem în umbră. Ca scenografii unei piese de teatru. Înţelegi ce vreau să zic?

Fukaeri băgă în gură o bucată de ţelină. Dădu uşor din cap.

— Înţeleg.

— *Crisalida de aer* este povestea ta şi numai a ta. A izvorât din tine. Nu vreau să mi-o însuşesc. Tot ce fac eu este să te ajut cu aspectul tehnic. Dar tu trebuie să păstrezi absolut secret faptul că îţi dau o mână de ajutor. O să fim complici la o minciună pe care o spunem lumii. Oricum ai lua-o, să ţii în tine un asemenea secret nu e o chestiune tocmai simplă.

— Dacă spui tu, făcu Fukaeri.

Tengo împinse carapacea scoicii la marginea farfuriei şi dădu să ia nişte paste, dar se răzgândi. Fukaeri luă un castravete şi îl mestecă atentă, de parcă era ceva nemaivăzut. Cu furculiţa încă în mână, Tengo spuse:

— Te mai întreb o dată, nu ai nicio obiecţie dacă refac povestea pe care ai scris-o tu?

— Fă cum vrei, spuse Fukaeri după ce termină de mâncat castravetele.

— Oricum aş rescrie-o, nu te deranjează?

— Nu mă deranjează.

— Dar cum poţi să crezi chestia asta? Nu ştii nimic despre mine!

Fukaeri ridică din umeri fără să spună nimic.

Mâncară apoi o vreme în tăcere. Fukaeri îşi îndrepta toată atenţia asupra salatei. Din când în când, îşi ungea o chiflă cu unt şi o mânca. Apoi bea o gură de vin. Tengo ducea pastele la gură mecanic, în timp ce învârtea în minte fel de fel de posibilităţi. Într-un târziu, lăsă furculiţa jos şi spuse:

— Când Komatsu-san mi-a expus prima dată ideea, mi s-a părut o glumă proastă. O chestie imposibilă. Voiam să-l refuz. Dar, după ce m-am întors acasă şi m-am tot gândit la propunerea lui, am început să vreau s-o fac din ce în ce mai tare. Lăsând la o parte dacă e etic sau nu, am ajuns să îmi doresc să dau o nouă formă poveştii pe care ai creat-o tu, *Crisalida de aer.* Cum să-ţi spun, a fost o dorinţă naturală, spontană.

A fost mai mult decât dorinţă, am râvnit după ea de-a binelea, completă Tengo în mintea sa. Komatsu prezisese corect că-i va fi din ce în ce mai greu să-şi controleze pofta

aceasta.

Fukaeri nu spuse nimic. Îl privea cu ochi indiferenţi şi frumoşi, ca din adâncuri. Părea să se lupte să-i înţeleagă vorbele.

— Vrei să rescrii, întrebă ea.

Tengo o privi drept în ochi.

— Aşa cred.

Pupilele negre ale lui Fukaeri luciră uşor, de parcă ceva s-ar fi stârnit înăuntru. Cel puţin aşa i se păru lui Tengo.

Tengo îşi ţinea mâinile ca şi cum ar fi avut în palme o cutie imaginară. Gestul său nu avea niciun sens anume, dar acel obiect inexistent îi servea să transmită ceea ce simţea.

— Nu pot să-ţi explic prea bine, dar, recitind *Crisalida de aer* de câteva ori, am avut senzaţia că pot vedea şi eu lucrurile văzute de tine. Mai ales când apar Oamenii cei Mici. Ai o imaginaţie deosebită. Originală şi contagioasă.

Fukaeri puse încet lingura pe farfurie şi se şterse cu un şervet la gură.

— Oamenii cei Mici există de-adevăratelea, spuse ea încet.

— Există de-adevăratelea?

Fukaeri făcu o pauză. Apoi zise:

— Ca mine şi ca tine.

— Ca mine şi ca tine, repetă Tengo.

— Dacă vrei, poţi să-i vezi şi tu.

Felul concis de a vorbi al lui Fukaeri era neobişnuit de convingător. Simţeai cum fiecare cuvânt ţi se implântă în minte ca un ac. Însă Tengo încă nu se decisese cât de serioasă era. Era ceva neobişnuit la ea, ceva scăpat din frâie. Poate că era un dar înnăscut, poate că se afla în faţa unui geniu autentic. Sau poate că doar se prefăcea. Adolescentele deştepte joacă uneori teatru – în mod instinctiv. Se pretind excentrice. Îşi zăpăcesc interlocutorul prin cuvinte sugestive. Asistase de multe ori la aşa ceva. Câteodată e dificil să-ţi dai seama când joacă teatru şi când sunt serioase. Tengo se hotărî să aducă discuţia înapoi la realitate. Sau măcar mai aproape de realitate.

— Dacă tu eşti de acord, eu aş dori chiar şi mâine să încep

să rescriu *Crisalida de aer.*

— Dacă asta îţi doreşti.

— Asta îmi doresc, răspunse Tengo concis.

— Ai pe cineva de cunoscut, spuse Fukaeri.

— Trebuie să cunosc pe cineva? zise Tengo.

Fukaeri încuviinţă.

— Despre cine e vorba? întrebă el.

Întrebarea îi fu ignorată.

— Vorbeşti cu el, spuse fata.

— Dacă e nevoie, sigur că da.

— Eşti liber duminică dimineaţă, întrebă ea din nou fără urmă de intonaţie.

— Sunt liber, răspunse el, cu senzaţia că poartă o discuţie semnalizând cu fanioane.

*

După ce terminară de mâncat, se despărţiră. Tengo introduse câteva monede de zece yeni în telefonul public din restaurant şi îl sună pe Komatsu la serviciu. Era încă acolo, dar dură ceva timp până veni la telefon. Tengo aşteptă cu receptorul la ureche până când îi auzi vocea.

— Cum a fost? A mers bine? întrebă Komatsu.

— I-am spus de chestia cu rescrisul cărţii şi, în principiu, a fost de acord. Cel puţin, aşa cred.

— E suficient! spuse Komatsu şi glasul i se înveseli. Minunat. Adevărul este că îmi făceam griji. M-am temut că nu eşti potrivit pentru asemenea negocieri.

— Nu prea a fost o negociere, spuse Tengo. N-am avut nevoie s-o conving. I-am explicat ideea şi ea s-a decis singură.

— Nu contează. Dacă am obţinut ce voiam, nu mă plâng. Planul nostru merge înainte.

— Numai că înainte de asta, zice că trebuie să cunosc pe cineva.

— Pe cineva?

— Nu ştiu pe cine. Ştiu doar că Fukaeri vrea să mă întâlnesc cu el şi să stăm de vorbă.

Komatsu rămase tăcut vreme de câteva secunde.

— Şi când vă întâlniţi?

— Duminica asta. Mă duce ea la el.

— În privinţa secretelor există o regulă importantă, spuse Komatsu pe un ton serios. Trebuie să fie ştiute de cât mai puţini oameni. În momentul ăsta, planul nostru nu e cunoscut decât de trei oameni. Tu, eu şi Fukaeri. Dacă se poate, aş vrea să nu mai afle prea multă lume. Înţelegi?

— Teoretic, spuse Tengo.

Apoi însă vocea lui Komatsu se înmuie din nou.

— Dar orice-ar fi, Fukaeri a fost de acord să-i modifici manuscrisul. Asta e cea mai importantă chestie. Om vedea noi şi cu restul ce-o fi.

Tengo mută receptorul în mâna stângă. Apoi îşi apăsă tâmpla cu arătătorul de la mâna dreaptă.

— Komatsu-san, ştiţi, mă îngrijorează ceva. N-am niciun temei concret, dar simt că mă bag în ceva *care nu e normal.* Cât am discutat cu Fukaeri, nu m-a sâcâit prea tare, dar de când m-am despărţit de ea, senzaţia s-a intensificat. Poate-i premoniţie, poate intuiţie, în orice caz e ceva suspect în povestea asta. Ceva nu e normal. Simt chestia asta nu cu mintea, ci cu întregul corp.

— Ai simţit-o după ce te-ai văzut cu Fukaeri?

— S-ar putea. Fukaeri e sută la sută autentică, aşa cred. Sigur, asta e doar intuiţia mea.

— Adică e cu adevărat talentată?

— Nu ştiu dacă e vorba de talent. Abia am cunoscut-o, spuse Tengo. Numai că pare să vadă cu adevărat lucruri care nouă ne sunt ascunse. S-ar putea să aibă ceva special. Asta nu-mi dă mie pace.

— Adică e scrântită?

— Are excentricităţile ei, dar nu cred că e nebună. Se poate discuta cât de cât normal cu ea, spuse Tengo, apoi tăcu o vreme. Numai că ceva nu-mi dă pace.

— Oricum, a fost interesată de tine, zise Komatsu.

Tengo îşi căută cuvintele potrivite, dar în zadar.

— Nu ştiu dacă e chiar aşa, răspunse.

— A vrut să se întâlnească cu tine şi te-a crezut în stare să

rescrii *Crisalida de aer.* Adică te-a plăcut. Ai făcut treabă bună, Tengo. Ce-o să fie de aici înainte nu ştiu nici eu. Sigur că există riscuri, dar riscurile sunt condimentele vieţii. Să începi de îndată să refaci *Crisalida de aer.* Nu avem prea mult timp. Trebuie să băgăm varianta nouă în grămada cu celelalte manuscrise pe cât se poate de repede. O substituim cu originalul. Poţi s-o faci în zece zile?

Tengo oftă.

— Cam greu.

— Nu trebuie să fie versiunea finală. După ce ajungem la nivelul următor, putem să mai umblăm puţin la ea. Deocamdată e suficient să-i dai o formă.

Tengo evaluă mental cam cât avea de muncă.

— Atunci, în zece zile poate reuşesc să fac ceva. Dar nu înseamnă că nu e greu!

— Fă-o, atunci, spuse Komatsu pe un ton voios. Să priveşti lumea prin ochii ei; să devii un intermediar care face legătura între lumea ei şi cea reală. Poţi să faci lucrul ăsta, Tengo. Pentru min…

Aici se termină ultima fisă de zece yeni.

Capitolul 5
O profesie care necesită o pregătire specială şi antrenament

După ce îşi termină treaba, Aomame merse pe jos o vreme, apoi se urcă într-un taxi şi se duse la un hotel din Akasaka. Trebuia să-şi calmeze nervii încordaţi cu puţin alcool înainte să se întoarcă acasă şi să se culce. Orice s-ar zice, cu foarte puţin timp în urmă trimisese pe cineva pe lumea cealaltă. Era un nenorocit care merita să moară, dar un om e un om. Încă îi mai stăruia în mâini senzaţia de viaţă care se stinge. O ultimă răsuflare şi sufletul părăseşte trupul. Aomame se dusese de mai multe ori la barul acelui hotel. Era la ultimul etaj al unui zgârie-nori, oferea o panoramă splendidă şi se stătea foarte comod la tejghea.

Intră în bar puţin după ora şapte. Un tânăr duet interpreta *Sweet Lorraine* la pian şi chitară, după o înregistrare mai veche a lui Nat King Cole. Nu suna rău. Aomame se aşează la tejghea, ca de obicei, şi comandă un gin tonic şi fistic. Încă nu se aglomerase. Doi tineri care se delectau cu cocteiluri admirând panorama nocturnă, patru oameni de afaceri la costum, adânciţi în negocieri, un cuplu de străini între două vârste, cu câte un pahar de martini în mână. Aomame îşi bău ginul tonic alene. Nu voia să se ameţească prea repede. Seara abia începuse.

Scoase din geantă o carte şi se apucă să citească. Era despre căile ferate manciuriene din anii ’30. La un an după încheierea războiului ruso-japonez, Japonia a preluat controlul asupra căii ferate de la ruşi şi a înfiinţat căile ferate manciuriene (Compania Căile Ferate Sud-Manciuriene), care s-au dezvoltat într-un ritm rapid. Fuseseră vârful de lance în invazia Chinei de către Imperiul Japonez şi au fost desfiinţate de armata sovietică în 1945. Până la începutul războiului

germano-sovietic, în 1941, folosind calea ferată manciuriană şi continuând apoi pe cea siberiană, se putea ajunge de la Shimonoseki la Paris în treisprezece zile.

O tânără îmbrăcată într-un costum business, cu o geantă mare de umăr alături şi care citeşte cu nesaţ o carte (cartonată) despre căile ferate manciuriene, nu are cum să fie luată drept prostituată de lux care vânează clienţi, dacă stă singură şi bea într-un bar, socotea Aomame. Pe de altă parte, ea nu ştia cum arată de fapt o prostituată de lux. Dacă, de exemplu, chiar ar fi fost o prostituată ai cărei clienţi erau afaceriştii înstăriţi, s-ar fi străduit probabil să nu o arate, ca să nu-i facă să se simtă încordaţi şi ca să nu fie dată afară din bar. Poate că ar fi purtat un costum Junko Shimada, o cămaşă albă, machiaj discret, o geantă mare şi practică şi ar fi ţinut în braţe o carte despre căile ferate manciuriene. Aşadar, ce făcea ea în acel moment nu era foarte diferit de ce ar face o prostituată de lux care îşi aşteaptă muşteriii.

Ceva mai târziu, barul deja se aglomerase. De peste tot din jur se auzea freamăt de voci. Dar încă nu apăruse niciun client aşa cum căuta ea. Aomame îşi mai comandă un gin tonic, o porţie de salată asortată (încă nu mâncase de seară) şi îşi continuă lectura. Într-un sfârşit, apăru un bărbat care se aşeză la tejghea. Venise neînsoţit. Era bronzat şi purta un costum gri-albastru cu o croială elegantă. Nu vădea gust rău nici în materie de cravate. Cea pe care o avea la gât nu era nici prea ţipătoare, nici prea ternă. La cei vreo cincizeci de ani ai săi, părul i se rărise simţitor. Nu purta ochelari. Probabil venise la Tokio în interes de serviciu, îşi terminase treaba şi avusese chef să bea un pahar înainte de culcare. La fel ca Aomame. Avea nevoie de o anumită cantitate de alcool ca să-şi destindă nervii încordaţi.

Majoritatea angajaţilor trimişi la Tokio în deplasare nu stăteau la astfel de hoteluri de lux, ci la unele de rând, mai ieftine. Hoteluri aflate în apropierea gărilor, în care patul ocupă aproape toată camera, geamul dă doar către zidul clădirii învecinate şi în care nu poţi să faci duş fără să te loveşti de douăzeci de ori cu cotul în perete. La fiecare etaj au instalate

pe hol automate cu băuturi şi articole de toaletă. Trag la ele ori pentru că ceva mai bun nu îşi permit din diurnă, ori ca să bage în buzunar diferenţa care le rămâne alegând un loc mai ieftin. Beau o bere la cârciuma din colţ, apoi se duc la culcare. Dimineaţa înfulecă ceva la un fast-food, în apropiere.

Însă cei care stăteau la acest hotel erau alt gen de oameni. Când veneau la Tokio în interes de serviciu, nu mergeau decât cu Shinkansenul{5}, la clasa întâi şi trăgeau mereu la acelaşi hotel de lux. După ce îşi terminau treaba, se relaxau la bar, savurând băuturi scumpe. Cei mai mulţi ocupau funcţii în administraţie la companii de primă clasă. Sau erau liber profesionişti, medici sau avocaţi. Trecuseră pragul vârstei de mijloc şi nu duceau lipsă de bani. În plus, erau obişnuiţi cu distracţia. Exact genul la care se gândea Aomame.

Încă dinainte să împlinească douăzeci de ani, Aomame se simţise atrasă de bărbaţii cu părul rar, între două vârste. Prefera să mai aibă puţin păr, decât să fie complet chei. Însă asta nu era suficient. Importantă era şi forma capului. Ideal i se părea cum arăta Sean Connery. Avea o formă a capului superbă, foarte sexy. La simpla sa vedere, i-o lua inima la galop. Şi bărbatul care se aşezase la tejghea, două scaune mai încolo, avea o formă a capului destul de frumoasă. Sigur, nu era perfect ca Sean Connery, dar avea un aer interesant. Linia părului i se retrăsese mult, către spate, iar puţinul păr rămas o ducea cu gândul la o pajişte acoperită cu chiciură, într-o zi de sfârşit de toamnă. Aomame îşi ridică foarte puţin privirea din carte şi îi admiră conturul capului câteva momente. Nu avea un chip remarcabil. Nu era gras, dar începea să i se lase un pic pielea sub bărbie. Avea şi pungi sub ochi. Un bărbat între două vârste, cum întâlneşti pe toate drumurile. Şi totuşi, cu un cap modelat pe placul ei.

Când barmanul îi aduse meniul, bărbatul comandă un *scotch highball* fără să se uite pe el. Barmanul îl întrebă dacă preferă vreo marcă anume, dar acesta răspunse că nu, poate să fie orice. Avea o voce joasă şi liniştită. Vorbise cu accent din regiunea Kansai. Însă imediat bărbatul se răzgândi şi întrebă dacă au cumva Cutty Sark. Barmanul îi răspunse că

da. Nu-i rău deloc, îşi zise Aomame. Îi plăcuse faptul că nu alesese Chivas Regal sau cine ştie ce *single malt* simandicos. Părerea ei era că acei care sunt prea pretenţioşi la băutură sunt de cele mai multe ori plicticoşi în pat. De ce, nu se ştie.

Lui Aomame îi plăcuse accentul lui. Îi plăcea mai ales cât de caraghios suna un om născut şi crescut în zona Kansai care venea la Tokio şi se străduia să folosească expresii locale. Se dădea în vânt după acea nepotrivire dintre vocabular şi intonaţie. Felul acela aparte în care răsunau cuvintele era ciudat de liniştitor. Pe el îl aleg, se hotărî ea. Vreau să-mi plimb degetele prin părul lui rar. Când barmanul îi aduse paharul cu Cutty Sark, ea îl opri şi îi spuse cu o voce care să fie auzită de bărbat:

— Un Cutty Sark cu gheaţă.

— Imediat, răspunse barmanul impasibil.

Bărbatul îşi descheie primul nasture de la cămaşă şi îşi slăbi cravata bleumarin cu imprimeu mărunt. Şi costumul era tot bleumarin. Cămaşa avea o nuanţă simplă, de albastru deschis. Aomame îşi aşteptă băutura citind. Între timp îşi descheiase cu nonşalanţă un nasture de la cămaşă. Orchestra interpreta *It's Only a Paper Moon.* Pianistul cânta câteva acorduri din refren. Cum primi whiskyul cu gheaţă, Aomame duse paharul la gură şi luă o înghiţitură. Observă că bărbatul arunca priviri furişe în direcţia ei. Îşi ridică ochii din paginile cărţii şi îl privi nonşalant. Când îi intersectă privirea, zâmbi aproape imperceptibil şi imediat îşi aţinti ochii înainte, prefăcându-se că se uită pe geam.

Era momentul ideal să o abordeze. Special crease această conjunctură. Însă bărbatul nu i se adresă. Incredibil, ce naiba face? îşi zise Aomame. Cum să nu priceapă ce înseamnă un semnal discret? Probabil că n-are curaj, presupuse ea. El are cincizeci de ani, eu, douăzeci şi ceva şi i-o fi frică să nu-l ignor dacă vorbeşte cu mine, să nu râd de el, om respectabil, cu chelie. Măi, să fie! Habar n-are de nici unele!

Aomame închise cartea şi o vârî în geantă. Apoi i se adresă ea bărbatului:

— Îţi place Cutty Sark?

Bărbatul o privi mirat, cu o expresie nedumerită, de parcă nu pricepea întrebarea. Apoi expresia i se şterse de pe chip.

— Ăă… da, Cutty Sark… bâigui el. Beau de multă vreme, fiindcă îmi place eticheta. E cu o corabie.

— Deci îţi plac ambarcaţiunile.

— Da, cele cu pânze.

Aomame ridică paharul. Bărbatul îl ridică şi el un pic pe al lui. Ca şi cum ar fi ciocnit.

Apoi Aomame îşi puse geanta pe umăr, îşi luă paharul şi se mută două scaune mai încolo, lângă bărbat. Acesta fu surprins, dar încercă să-şi disimuleze reacţia.

— Aveam întâlnire cu o fostă colegă de liceu, dar văd că mi-a tras clapa, zise Aomame privindu-şi ceasul. N-a apărut, nu m-a contactat.

— Poate că a greşit ziua întâlnirii.

— Poate. Ea oricum a fost dintotdeauna cam ameţită. Mă gândeam s-o mai aştept un pic şi mă întrebam dacă putem să stăm de vorbă între timp. Sau preferi să stai singur, liniştit?

— Nu, nici vorbă, răspunse bărbatul un pic incoerent.

Se încruntă şi o privi pe Aomame ca şi cum ar fi evaluat un bun lăsat gaj. Părea să se întrebe dacă nu cumva era o prostituată care încerca să agaţe clienţi. Însă Aomame nu avea aerul ăsta. Chiar nu arăta a prostituată. Bărbatul păru să se mai relaxeze întrucâtva.

— Stai aici, la hotel? o întrebă el.

Aomame clătină din cap.

— Nu, eu locuiesc în Tokio. Aici doar aveam întâlnire cu prietena mea. Tu?

— În deplasare. Am venit din Osaka, să particip la o şedinţă. Nu a fost o şedinţă prea importantă, dar nu se cădea să nu vină nimeni de la sediul central al firmei, din Osaka.

Aomame zâmbi politicos. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de serviciul tău, îşi zise ea în gând. Mi-a plăcut forma capului tău şi atât. Însă, evident, nu dădu glas gândurilor.

— Mi-am terminat treaba şi am avut chef să beau un păhărel. Mâine dimineaţă mai am ceva de rezolvat şi mă întorc la Osaka.

— Şi eu tocmai am terminat o treabă importantă.

— Da? Ce fel de treabă?

— Nu prea am chef să vorbesc despre serviciu, dar, în fine, ceva de specialitate.

— De specialitate, repetă bărbatul. O profesie care necesită o pregătire specială şi antrenament, pe care oamenii de rând nu o pot face.

Ce eşti, dicţionar ambulant? îşi zise Aomame şi zâmbi, fără s-o spună cu voce tare.

— Cam aşa ceva.

Bărbatul mai luă o gură şi ronţăi câteva alune din bolul de pe tejghea.

— Aş vrea să ştiu cu ce te ocupi, dar ai zis că nu ai chef să vorbeşti despre asta.

— Deocamdată nu, încuviinţă ea.

— Să fie oare ceva legat de cuvinte? De exemplu, redactor sau cercetător?

— Ce te face să crezi asta?

Bărbatul îşi duse mâna la nodul de la cravată şi-l strânse bine la loc. Îşi încheie şi nasturele de la cămaşă.

— Pur şi simplu. Fiindcă citeai cu interes o carte groasă.

Aomame ciocăni uşor cu unghia în buza paharului.

— Citeam cartea fiindcă îmi place. N-are nicio legătură cu serviciul.

— Atunci chiar nu ştiu. Nu mă prind.

— N-ai cum să te prinzi, zise Aomame. În vecii vecilor, adăugă ea în gând.

Bărbatul o privi din cap până în picioare cu nonşalanţă. Prefăcându-se că a scăpat ceva, Aomame se aplecă, lăsându-l să-i admire decolteul în voie. Probabil că se întrezărea uşor şi forma sânilor. Şi sutienul alb, cu dantelă. Apoi se îndreptă la loc şi luă o gură de whisky. Cuburile mari şi rotunde de gheaţă se ciocneau sec de pahar.

— Să mai cer un rând? Eu mai vreau unul, zise bărbatul.

— Te rog.

— Rezişti bine la băutură.

Aomame zâmbi ambiguu şi luă brusc o mină serioasă.

— Bine că mi-am adus aminte. Am o întrebare.

— Ce anume?

— S-a schimbat cumva de curând uniforma poliţiştilor? Şi armele pe care le poartă?

— Ce înţelegi prin „de curând”?

— Cam de o săptămână.

— Uniforma şi armele poliţiştilor s-au schimbat, aşa e, dar acum vreo câţiva ani, îi răspunse el cu o expresie nedumerită. De la uniforma aia strâmtă au trecut la una lejeră, ca un pulover, iar acum au în dotare nişte pistoale automate, de tip nou. Alte schimbări majore nu cred să mai fie.

— Dar până săptămâna trecută au avut revolvere vechi, nu?

Bărbatul clătină din cap.

— Nici vorbă. Poartă toţi arme automate de ceva timp.

— Eşti absolut sigur?

Tonul ei îl făcu să ezite. Se încruntă şi se strădui să-şi amintească.

— Păi, parcă nu mai sunt aşa de sigur. Dar sunt convins că a scris la ziar că toţi poliţiştii au primit arme noi. S-a iscat un pic de tevatură la momentul respectiv. Evident, anumite grupuri de cetăţeni au protestat la guvern că sunt prea performante.

— Acum câţiva ani?

Bărbatul îl chemă pe barmanul mai în vârstă şi îl întrebă când se schimbaseră uniforma şi armele poliţiştilor.

— Acum doi ani, în primăvară, răspunse acesta fără şovăială.

— Ai văzut cum barmanul unui hotel de lux le ştie pe toate? remarcă bărbatul râzând.

Barmanul râse şi el.

— Nici vorbă de aşa ceva. Fratele meu mai mic se întâmplă să fie poliţist şi de aceea îmi amintesc evenimentul foarte bine. Se tot plângea că nu-i place uniforma şi că pistolul e prea greu. Încă se mai plânge. Pistoalele sunt Beretta, de nouă milimetri, care se transformă în semiautomate dintr-o singură mişcare. Sunt produse în ţară de Mitsubishi, sub licenţă. La noi

nu prea sunt conflicte armate şi nu e nevoie de pistoale atât de performante. Mai îngrijorător ar fi dacă s-ar fura. Dar guvernul a dus la un moment dat o politică de îmbunătăţire a aparatului poliţienesc.

— Şi ce s-a întâmplat cu revolverele vechi? întrebă Aomame controlându-şi tonul cât putea de bine.

— Au fost colectate şi distruse, răspunse barmanul. Am văzut la televizor un reportaj despre procedeul folosit. E o treabă foarte complicată să distrugi atâtea pistoale şi să dai gloanţele la deşeuri.

— Mai bine le vindeau în străinătate, zise bărbatul.

— Constituţia ne interzice să exportăm arme, preciză barmanul cu modestie.

— Vezi, barmanul unui hotel de lux…

— În concluzie, de doi ani poliţia japoneză nu mai foloseşte revolvere. Corect? îl întrebă Aomame pe barman, întrerupându-l pe bărbat.

— Din câte ştiu eu, da.

Aomame se încruntă uşor. Am păţit ceva la cap? Doar azi-dimineaţă am văzut un poliţist în uniforma veche, cu revolver la brâu. N-am auzit nicio vorbă cum că s-ar fi scos din uz absolut toate revolverele vechi. Pe de altă parte, e imposibil să cred că amândoi greşesc sau mă mint. Prin urmare, înseamnă că mă înşel eu.

— Mulţumesc, e suficient, îi spuse ea barmanului. Acesta afişă un zâmbet ca un semn potrivit de punctuaţie şi îşi reluă lucrul.

— Te interesează poliţiştii? o întrebă bărbatul.

— Nu, nu-i vorba de asta. Pur şi simplu nu reuşeam să-mi amintesc prea bine, răspunse ea evaziv.

Cei doi îşi băură al doilea rând de Cutty Sark. Bărbatul îi vorbi despre iahturi. Avea unul pe care îl ţinea într-un debarcader din Nishinomiya. Când era liber, ieşea cu el în larg. Îi descria cu entuziasm ce senzaţie minunată era să fie singur pe mare şi să simtă vântul în faţă. Aomame nu avea niciun chef să-i asculte sporovăiala despre iahturi. Ar fi preferat să audă istoria rulmentului cu bile sau despre

resursele minerale din Ucraina. Aruncă un ochi la ceasul de mână.

— S-a făcut târziu. Pot să-ţi pun o întrebare pe şleau?

— Da.

— E ceva cam… intim.

— Dacă pot să-ţi răspund, sigur.

— O ai mare?

Bărbatul deschise uşor gura, se încruntă şi o privi o vreme pe Aomame. Parcă nu-i venea să creadă ce-i auziseră urechile, însă Aomame era foarte serioasă. Nu părea să glumească. Înţelese asta din privirea ei.

— Ştiu şi eu… răspunse şi el foarte serios. Cred că e normală. M-ai luat pe nepregătite, nici nu ştiu ce să zic…

— Câţi ani ai? îl întrebă ea.

— Abia am împlinit cincizeci şi unu luna trecută, răspunse bărbatul nesigur.

— Ai trăit mai bine de cincizeci de ani cu un creier normal, un serviciu ca toată lumea, ai până şi un iaht, dar nu eşti în stare să-ţi dai seama dacă o ai mai mică sau mai mare?

— Păi… cred că e un pic mai mare, răspunse el cu dificultate, după câteva clipe de gândire.

— Pe bune?

— De ce te preocupă chestia asta?

— Mă preocupă? Dar cine a zis că mă preocupă?

— Nu, nimeni… răspunse bărbatul trăgându-se în spate. Mi s-a părut că ar fi o problemă.

— Ba nu e deloc o problemă, zise Aomame răspicat. Mie, una, îmi plac mai mari, atâta tot. Din punct de vedere vizual. Nu e vorba că dacă nu e mare nu simt nimic sau mai ştiu eu ce. Asta nu înseamnă că ajunge să fie mare şi gata, ci că prefer să fie mai măricică. Ce, nu e voie? Fiecare cu preferinţele lui, nu? Bine, nici să nu fie aiurea de mare, că doare. Înţelegi?

— Atunci înseamnă că ar putea să-ţi fie pe plac. E ceva mai mare, dar în niciun caz aiurea de mare. Cu alte cuvinte, e exact cum trebuie.

— Nu mă minţi, da?

— Nu rezolv nimic dacă mint.

— Hm. Atunci, arată-mi-o!

— Aici?

Aomame se încruntă, dar reuşi să se controleze.

— Aici? Nu eşti întreg la minte? Frumos îţi şade la vârsta asta să-ţi treacă asemenea lucruri prin cap! Costum elegant, cravată la gât, dar nu şi cu picioarele pe pământ? Cum să o scoţi aici? Nu te gândeşti ce-ar zice lumea? Mergem la tine în cameră, îţi dai frumuşel pantalonii jos şi mi-o arăţi. Să fim doar noi doi. Nu ţi-era clar?

— Şi după ce ţi-o arăt ce facem? întrebă bărbatul îngrijorat.

— Ce facem după ce mi-o arăţi? repetă Aomame, apoi se încruntă fără reţinere, ţinându-şi respiraţia. Facem sex, ce altceva să facem? Că doar nu mergem până la tine în cameră doar ca să mi-o arăţi, după care eu îţi zic: „Mulţumesc frumos. Mi-ai arătat ceva minunat. Noapte bună!" şi plec acasă. Ai vreo doagă sărită?

Văzându-i chipul schimbându-se atât de drastic, bărbatul înghiţi în sec. Majoritatea bărbaţilor băgau coada între picioare când o vedeau încruntându-se. Copiii riscau chiar să se scape pe ei, atât era de şocantă expresia sa. Aomame realiză că exagerase. Nu intenţionase să-l sperie atât de tare. Avea ceva de rezolvat înainte. Îşi redresă în grabă chipul şi se forţă să zâmbească, apoi îi reaminti:

— Pe scurt, mergem la tine în cameră, ne băgăm în pat şi facem sex. Nu eşti *gay* sau impotent, nu?

— Nu, nu. Am şi doi copii…

— Nu te-a întrebat nimeni câţi copii ai, da? N-am venit cu recensământul, aşa că te rog să nu mai spui chestii irelevante. Întrebarea mea era dacă ţi se scoală când eşti în pat cu o femeie. Atâta tot.

— Nu mi s-a întâmplat până acum să mă lase la nevoie. Dar nici tu nu eşti profesionistă… adică nu e asta ocupaţia ta, nu?

— Nu, stai liniştit. Nu sunt nici profesionistă, nici vreo perversă. Sunt un simplu cetăţean care vrea doar să se culce cu un partener de sex opus. Nu vreau nimic ieşit din comun, ci

o chestie foarte normală. E ceva în neregulă la asta? Am terminat o treabă dificilă legată de serviciu, a venit seara şi am chef să beau un pahar şi să mă culc cu un necunoscut ca să mă mai destind. Să mă relaxez un pic. Am nevoie de chestia asta. Ca bărbat pricepi, nu?

— Sigur că pricep, dar…

— Nu-mi trebuie niciun ban de la tine. Ba chiar îţi dau eu, dacă reuşeşti să mă satisfaci. Am prezervative, deci să nu-ţi fie teamă că iei vreo boală. Ai priceput?

— Am priceput, dar…

— Nu prea pari să ai chef. Nu-ţi convin?

— Nu, nici vorbă de aşa ceva. Doar că nu prea înţeleg. Eşti tânără şi frumoasă, iar eu probabil că sunt de vârsta tatălui tău şi…

— Lasă prostiile, te rog frumos! Oricâţi ani ar fi între noi, eu nu-s fie-ta şi nici tu nu eşti taică-meu. Asta să fie clar. Nu face generalizări din astea aberante, că mă enervezi. Îmi place capul tău chel. Şi forma lui. Ai priceput?

— N-aş zice că sunt chel. A început doar să mi se răărească părul un pic pe la…

— Ajunge! se răsti Aomame abţinându-se să nu se încrunte de-a binelea, apoi îşi mai îmblânzi vocea, nevrând să-l sperie de tot. Uite, chiar nu contează. Te rog frumos, nu mai spune prostii!

Poate să spună ce vrea, aia e chelie în toată regula, îşi zise Aomame. Dacă pe fişa de recensământ ar exista şi o rubrică referitoare la chelie, mai mult ca sigur ar fi bifată. Dacă e să te duci în rai, o să ajungi în raiul chelioşilor. Dacă e să mergi în iad, o să ajungi în iadul chelioşilor. Pricepi? Dacă pricepi, te rog să nu-ţi mai întorci spatele la realitate. Hai să mergem! Te duc direct în raiul chelioşilor.

*

Bărbatul achită nota de plată, apoi merseră împreună în camera lui.

Într-adevăr, avea un penis peste medie, dar nu exagerat de mare. Exact aşa cum îl descrisese. Aomame îl masă cu

pricepere până se mări şi se întări. Îşi scoase apoi cămaşa şi fusta.

— Am sânii mici, nu? zise ea pe un ton rece, privindu-l de sus. Te simţi prostit fiindcă eu am sânii mici, dar tu o ai mare. Te simţi păcălit, nu?

— Nu, nici vorbă. Nu mi se pare că ai pieptul mic. Are o formă foarte frumoasă.

— Zău? Uite, să-ţi zic o chestie. Să nu crezi că eu port mereu sutiene din astea împopoţonate cu dantelă. Mi l-am pus pe-ăsta pentru că am fost la serviciu şi n-am avut încotro. Ca să pot să-mi expun decolteul.

— Şi ce fel de serviciu ziceai că ai?

— Ţi-am mai zis o dată clar că n-am chef să vorbesc despre asta. Dar să ştii că, orice ocupaţie ai avea, e greu să fii femeie.

— Şi bărbaţii au parte de destule în viaţă.

— Dar nu trebuie să-şi pună sutien cu dantelă dacă nu vor.

— Asta aşa e, dar…

— Atunci nu pretinde că înţelegi. Femeile au parte de mai multe greutăţi decât bărbaţii. Ai coborât vreodată o scară abruptă în pantofi cu toc? Ai sărit vreodată gardul într-o fustă scurtă şi strâmtă?

— Îmi pare rău, se scuză bărbatul sincer.

Aomame îşi desfăcu sutienul de la spate şi-l aruncă pe jos. Îşi rulă ciorapii, îi scoase şi-i aruncă şi pe ei pe podea. Apoi se întinse pe pat şi începu să-i maseze din nou penisul.

— E superb! Chiar sunt impresionată. Are şi o formă frumoasă, mărime ideală şi e tare ca o rădăcină de copac.

— Mersi că-mi spui asta, zise bărbatul uşurat.

— Uite, o să te alint de n-o să mai poţi. O să-ţi placă la nebunie.

— N-ar fi mai bine să facem un duş înainte? Eu sunt cam transpirat.

— Şşt! făcu Aomame şi îl plesni uşor peste testicului drept, în semn de avertizare. Am venit aici ca să fac sex, nu duş. Ai priceput? Mai întâi ne-o punem. Ne-o punem zdravăn. Nu mă interesează transpiraţia. Nu sunt o elevă sfioasă.

— Am priceput.

*

După ce terminară, mângâindu-i ceafa bărbatului obosit, întins pe burtă, Aomame simţi o poftă nebună să-i înfigă acul ascuţit în acel punct anume de pe ceafă. Aproape că se gândi serios s-o facă. Avea în geantă dăltiţa, înfăşurată într-o cârpă. În vârful ei ascuţit cu migală stătea înfipt dopul de plută special tratat. Dacă voia, putea s-o facă foarte uşor. Palma dreaptă ar cădea peste mânerul de lemn, iar bărbatul ar fi mort fără să se dumirească ce se întâmplă. Fără pic de durere. Ar fi considerată moarte naturală. Însă, desigur, Aomame renunţă la idee. Nu avea niciun motiv să-l elimine pe acest om din societate. În afară de faptul că pentru ea nu mai avea acum niciun *raison d'être.* Aomame îşi scutură capul ca să alunge gândurile periculoase.

Nu e un om rău, îşi spuse ea. Sexul în sine fusese destul de plăcut. Se abţinuse să ejaculeze până nu terminase şi ea. Avea un cap frumos şi o chelie pe placul ei. Penisul avea o mărime numai bună. Era politicos, îmbrăcat cu gust, nu era băgăcios. Bine crescut. Sigur, spunea lucruri foarte plictisitoare şi o enervase destul de rău, dar asta nu era o crimă care să merite pedeapsa cu moartea. Poate.

— Pot să dau drumul la televizor? întrebă ea.

— Sigur, răspunse el, întins pe pat cu faţa în jos.

Dezbrăcată, Aomame se uită la tot buletinul de ştiri de la ora unsprezece. În Orientul Mijlociu continua războiul sângeros dintre Iran şi Irak. Erau complet împotmoliţi, fără nicio speranţă de soluţionare a conflictului. În Irak, tinerii care se sustrăgeau de la recrutare erau spânzuraţi de stâlpii de telegraf, ca să servească drept lecţie. Guvernul iranian îl critica pe Saddam Hussein pentru faptul că folosea gaz paralizant şi arme biologice. Walter Mondale şi Gary Hart erau în cursa pentru nominalizarea candidatului democrat la alegerile prezidenţiale. Niciunul din ei nu arăta deosebit de inteligent. Un preşedinte inteligent ar fi devenit ţinta unui asasinat şi probabil toţi se străduiau să-i evite pe cei cărora le mergea

mintea prea bine.

Se făceau progrese la construirea bazei permanente pe Lună. Statele Unite şi URSS-ul se aflau într-o competiţie bizară, exact cum se întâmplase şi în cazul bazei de cercetare de la Polul Sud. Bază pe Lună? se miră Aomame. Nu mai auzise până atunci de aşa ceva. Oare ce se întâmpla? Până la urmă, se hotărî să nu-şi bată capul cu asta, pentru că existau alte probleme mai grave şi mai urgente. Incendiul de la mina din Kyushu se soldase cu mulţi morţi, iar guvernul investiga cauzele. Pentru Aomame, mai surprinzător era faptul că, într-o eră în care se construia o bază pe Lună, oamenii încă mai săpau după cărbune. America îi cerea Japoniei să-şi deschidă piaţa financiară. Morgan Stanley şi Merrill Lynch puseseră pe jar Guvernul şi acum căutau alte surse de bani. Urmă o ştire despre o pisică isteaţă din prefectura Shimane. Deschidea singură fereastra ca să iasă afară, dar o şi închidea în urma ei. O învăţase stăpânul. Aomame se uită impresionată cum o pisică neagră şi slabă se întorcea, întindea o lăbuţă şi închidea fereastra cu o privire elocventă.

Fuseseră fel şi fel de ştiri, dar niciuna despre un om găsit mort într-un hotel din Shibuya. Când se termină buletinul de ştiri, Aomame luă telecomanda şi închise televizorul. În jur se lăsă o linişte deplină. Se auzea doar respiraţia uşoară a bărbatului adormit lângă ea.

Bărbatul ăla încă mai zace în aceeaşi poziţie, cu capul pe birou, îşi zise ea. Probabil că pare cufundat în somn, la fel ca cel de lângă mine. Doar că nu i se aude respiraţia. Nu mai are nicio şansă să se trezească şi să se ridice. Aomame stătea şi se gândea la acel cadavru, cu ochii în tavan. Scutură uşor din cap şi se încruntă. Apoi se ridică din pat şi îşi adună una câte una hainele împrăştiate pe jos.

Capitolul 6
Mergem departe?

Komatsu îl sună vineri, în zorii zilei. Abia trecuse de ora cinci, iar Tengo încă visa că se afla pe un pod lung de piatră. Uitase pe partea cealaltă nişte hârtii importante, iar acum traversa să le ia. Era singur pe pod. Râul era frumos, cu bancuri de nisip din loc în loc. Apa curgea liniştit, iar pe bancurile de nisip creşteau sălcii. Crengile lor, cu frunze proaspete şi verzi, aproape că atingeau suprafaţa apei. Se vedeau şi siluetele elegante ale păstrăvilor. Era o privelişte ca pe o farfurie decorativă chinezească. Trezit în întuneric, Tengo privi ceasul de la capătul patului. Bănuia, înainte de a ridica receptorul, cine îl sună la o asemenea oră.

— Tengo, ai un procesor de text? întrebă Komatsu fără niciun fel de introducere.

Dacă era treaz la ora asta, însemna cu siguranţă că făcuse noaptea albă. Nu se trezea el să prindă răsăritul. Probabil că înainte de a adormi îşi amintise că voia să-i spună ceva lui Tengo.

— Bineînţeles că nu! răspunse Tengo.

Afară era încă întuneric, iar el se afla încă pe acel pod lung de piatră. I se întâmpla rar să viseze atât de viu.

— Nu-i nimic de laudă în asta, dar eu nu-mi permit să cumpăr aşa ceva, adăugă el.

— Dar ştii să-l foloseşti?

— Ştiu. Şi procesor de text, şi computer. Am la şcoală şi le folosesc mereu la muncă.

— Atunci, du-te azi şi cumpără-ţi unul. Nu mă pricep deloc la aşa ceva, deci te las pe tine să decizi ce marcă şi ce model îţi iei. Banii ţi-i decontez eu dup-aia. Vreau să te apuci să refaci *Crisalida de aer* la un procesor de text, pe cât se poate de repede.

— Păi, chiar unul ieftin, tot face două sute cincizeci de mii de yeni!

— Nu contează.

Cu receptorul în mână, Tengo clătină din cap.

— Adică, îmi cumpăraţi un procesor de text?

— Da, din puţinii mei bani de cheltuială. Proiectul nostru are nevoie de investiţia asta. Nu ajungem nicăieri dacă ne scumpim la tărâţe. Ştii şi tu că manuscrisul original a fost scris la un procesor de text. Aşa că trebuie să facem şi noi acelaşi lucru. Pe cât se poate, încearcă să păstrezi un format cât mai apropiat de cel original. Poţi să începi imediat să lucrezi la el?

Tengo chibzui câteva momente.

— În regulă. Dacă vreau, pot să mă apuc de îndată. Numai că trebuie să mă întâlnesc cu persoana aceea duminică, asta e una dintre condiţiile lui Fukaeri ca să-i pot rescrie cartea, şi încă nu ne-am întâlnit. Nu e exclus ca, în urma întrevederii, negocierile să eşueze şi toţi banii şi efortul să fie risipite în zadar.

— Nu contează. Se rezolvă cumva. Nu-ţi bate capul cu amănuntele. Mai bine te apuci de treabă, chiar şi acum. Suntem în contratimp.

— Aveţi încredere că o să decurgă bine întâlnirea mea de duminică?

— Aşa-mi spune intuiţia, spuse Komatsu. Iar intuiţia mea funcţionează bine. N-am eu niciun talent aparte, dar intuiţie am cu carul. Îndrăznesc să spun că asta m-a ajutat să supravieţuiesc până acum. Ştii care e diferenţa cea mai mare dintre intuiţie şi talent?

— Nu.

— Poţi să fii binecuvântat cu oricât talent, asta nu-ţi asigură neapărat mâncarea pe masă. În schimb, dacă eşti dotat cu o intuiţie deosebită, nu trebuie să-ţi faci griji că rămâi cu burta goală.

— Am să ţin minte, spuse Tengo.

— Aşa că nu-mi fac griji. Poţi să începi să lucrezi de îndată.

— E în regulă, dacă spuneţi dumneavoastră. Doar că nu vreau să ne ambalăm şi să dăm drumul la proiect ca dup-aia

să ne trezim că am muncit în zadar.

— Lasă asta în seama mea.

— Am înţeles. Trebuie să mă văd cu cineva după-amiază, dar în afară de asta sunt liber. Mă duc de dimineaţă în oraş şi-mi aleg un procesor de text pe plac.

— Aşa să faci. Mă bazez pe tine. Să ne unim forţele şi să răsturnăm lumea!

*

Puţin după ora nouă îl sună prietena. Îşi condusese soţul şi copiii cu maşina până la gară. În ziua respectivă urma să-i facă o vizită lui Tengo. Vinerea era mereu ziua în care se vedeau.

— Sunt indispusă azi, spuse ea. Îmi pare rău, dar nu mai pot să vin. O lăsăm pe săptămâna viitoare.

„Sunt indispusă" era modul ei ocolit de a spune că era la menstruaţie. Aşa fusese crescută, să folosească expresii elegante şi eufemistice. În pat însă, lucrurile nu mai erau nici elegante şi nici pe ocolite, dar aceasta era cu totul altă poveste. Tengo îşi exprimă regretul că nu se pot întâlni. Ce putea să facă?

Adevărul era însă că de data aceasta nu-i părea chiar atât de rău. Îi plăcea să se culce cu ea, dar acum gândurile sale erau îndreptate spre *Crisalida de aer.* Mintea sa fremăta precum marea primordială în pragul apariţiei vieţii. Nenumărate idei despre ce şi cum să rescrie îi apăreau şi dispăreau cu efervescenţă. Fac exact ce face şi Komatsu, îşi spuse el. Mă aştern deja pe lucru, de capul meu, înainte de a se fi luat o hotărâre oficială.

La ora zece se duse în Shinjuku şi cumpără un procesor de text marca Fujitsu, pe care îl plăti cu cartea de credit. Alese cel mai nou model, care era mai uşor decât cele din generaţia anterioară. Cumpără şi bandă cu cerneală, şi hârtie. Se întoarse cu ele acasă, puse aparatul pe birou şi îl băgă în priză. La serviciu mai folosise procesoare Fujitsu, de dimensiuni mari, iar acesta, în ciuda dimensiunilor reduse, avea cam aceleaşi funcţii. După ce se asigură că totul

funcţionează cum trebuie, Tengo începu de îndată să lucreze la *Crisalida de aer.*

Nu se poate spune că avea în minte un plan limpede după care să rescrie romanul. Avea doar câteva idei în privinţa detaliilor. Nu îşi stabilise nişte principii şi metode sistematice pentru corectură. În primul rând că nu avea convingerea că un asemenea roman, fantastic şi visceral, putea fi abordat în mod logic. Era clar că, după cum spunea şi Komatsu, frazele trebuiau reformulate drastic, dar, în acelaşi timp, era nevoie să păstreze atmosfera şi esenţa cărţii. Era ca şi când ai încerca să pui schelet unui fluture. Gândurile acestea îl făceau să-şi piardă cumpătul şi îi sporeau neliniştile, dar lucrurile se puseseră deja în mişcare, iar timpul era limitat. Nu îşi putea permite să stea pe gânduri, cu braţele încrucişate. În orice caz, tot ce putea să facă era să înceapă de la detaliile concrete. Probabil că în vreme ce se ocupa de amănunte, avea să-i apară în faţa ochilor şi un tablou de ansamblu.

— Tengo, tu eşti în stare de asta. O ştiu foarte bine, îi declarase cu încredere Komatsu. Şi, fără să înţeleagă de ce, Tengo acceptase aceste cuvinte în totalitate. Era un individ dificil, cu care comunicai şi interacţionai greu şi care nu se gândea în mod fundamental decât la propria sa persoană. Dacă ar fi fost nevoie, cu siguranţă l-ar fi îndepărtat pe Tengo, fără să se gândească de două ori. Dar, după cum spunea chiar el, avea o intuiţie aparte ca editor. Arareori era pus în încurcătură. Orice s-ar fi întâmplat, decidea pe loc şi acţiona fără să-l intereseze părerea celor din jur. Era o calitate necesară unui comandant de excepţie din linia întâi. Iar Tengo, oricum ar fi privit problema, nu avea această calitate.

Începu să lucreze cu adevărat la doisprezece şi jumătate la amiază. Copie în procesorul de text câteva pagini din *Crisalida de aer,* aşa cum erau în original, până la capătul unui fragment. Mai întâi să rescrie bucata aceea şi să fie mulţumit. Nu modifica deloc conţinutul, ci doar exprimarea. Ca şi când ar fi renovat o casă: lăsa structura neatinsă, fiindcă nu erau probleme în alcătuirea ei. Baia şi bucătăria rămâneau acolo unde erau. Ce putea însă să modifice, de exemplu

duşumeaua, tavanul şi pereţii despărţitori, dărâma şi punea altele în loc. Sunt un meşter pe mâna căruia a fost încredinţat totul, se gândea Tengo. Nu avea un plan de renovare. Modifica acolo unde era nevoie, bazându-se pe intuiţie şi pe experienţă.

Citea o dată şi adăuga explicaţii în locurile dificil de înţeles. Făcea frazele să curgă mai uşor. Ştergea părţile inutile şi exprimările repetitive şi completa acolo unde era insuficient. Câteodată schimba ordinea propoziţiilor. Erau extrem de puţine adverbe şi adjective, iar el, respectând această particularitate de stil, adăuga totuşi câte un epitet potrivit acolo unde simţea nevoia. Frazele scrise de Fukaeri erau în general copilăroase, dar existau şi părţi bune, care nu aveau nevoie de modificări, astfel că procesul de selecţie mergea mai repede decât se aşteptase. Din pricina stilului copilăresc existau porţiuni greu de înţeles şi dificil de citit, dar acelaşi stil era uneori şi motivul pentru care tresăreai în faţa unor exprimări proaspete. Pe cele dintâi le ştergea cu hotărâre, iar pe cele din urmă le păstra aşa cum erau.

Pe măsură ce corecta, Tengo îşi dădea din nou seama că Fukaeri nu dorise prin această carte să facă literatură, să scrie un roman. Pur şi simplu, consemnase povestea pe care o avea în ea – sau, după spusele ei, pe care o trăise cu adevărat. Cuvintele nu erau importante în sine, ci erau doar un mijloc oarecare de a transmite ce voia, singura cale de comunicare pe care o găsise. Atât şi nimic mai mult. Nu avusese niciun fel de aspiraţii literare de la bun început. Nu avusese intenţia de a crea un produs şi de aceea nu simţise nevoia de a se exprima cât mai literar. Ducând mai departe comparaţia cu casa, pentru ea era suficient să aibă un acoperiş deasupra capului ca să nu o plouă şi pereţi în jur ca să fie ferită de vânt. De aceea, nu o deranja câtuşi de puţin că Tengo îi rescria frazele. Ţelul ei era deja atins. Îi spusese că poate să facă ce vrea şi probabil că fusese sinceră.

Cu toate acestea, *Crisalida de aer* nu era în niciun caz o lucrare destinată doar propriilor ei ochi. Dacă scopul ei ar fi fost să înregistreze pe hârtie ceea ce văzuse şi ce îi venise în

minte, i-ar fi fost suficiente nişte notiţe înşirate sub forma unei liste. Nu ar fi avut nevoie să treacă prin procesul anevoios de a îi da o formă finală. Până la urmă, scrisese aceste lucruri plecând de la ideea că cineva le va citi. Tocmai de aceea avea puterea de a-ţi răscoli sufletul, chiar dacă nu fusese scrisă cu intenţia de a crea o operă literară şi chiar dacă exprimarea era naivă. Contrar unui principiu de bază al literaturii moderne, cartea nu era adresată unui public indefinit ca număr şi nedeterminat, ci cuiva anume. Aceasta era impresia pe care o avea Tengo în timp ce lucra la ea.

Mda, oare la ce cititori s-o fi gândit de fapt?

Desigur, Tengo nu ştia răspunsul.

Ce ştia el era că această carte era unică, înzestrată cu o frumuseţe intensă, dar şi cu nişte lacune la fel de mari. Şi mai bănuia şi că fusese scrisă cu un scop anume.

*

Când termină de rescris, fragmentul ajunsese de două ori şi jumătate mai mare. Mai des trebuise să adauge decât să şteargă şi, încercând să-i dea coerenţă, textul crescuse de la sine. Ce-i drept, la început fusese cam subţirel. Acum frazele urmăreau o logică, perspectiva era coerentă şi era mai uşor de citit. Dar îşi pierduse fluiditatea. Artificiile literare erau prea evidente şi i se tocise tăişul ascuţit pe care îl avusese manuscrisul original.

Următorul pas era să scoată părţile inutile din fragmentul devenit prea lung. Să elimine bucăţile care încărcau textul. Asta era mult mai uşor decât să adauge. Tăie cam treizeci la sută din text. Era ca un joc mental. Există o vreme pentru adăugat şi o vreme pentru şters. Alternând între acestea două, amplitudinea lor scade treptat şi ajungi într-un loc în care textul se stabilizează în mod natural la o anumită dimensiune. Ajungi într-un punct în care nu mai poţi să adaugi şi nici să scazi nimic. Amprenta personală se estompează, înfloriturile excesive se scutură, iar artificiile transparente se retrag într-o încăpere dosnică. Tengo se pricepea la asta. Avea un talent

înnăscut şi respecta întocmai regulile jocului. Avea ochiul ager, de pasăre care zboară în căutarea hranei şi rezistenţa unui măgar pus să care apă.

*

Lucra cu răsuflarea tăiată, complet absorbit, când îşi aruncă ochii pe ceasul de pe perete şi observă că se făcuse aproape ora trei. Încă nu mâncase de prânz. Se duse în bucătărie şi puse apă la fiert în ceainic. Între timp, râşni nişte cafea. Mâncă vreo câţiva biscuiţi cu caşcaval deasupra şi ronţăi un măr. Când fierse apa, îşi făcu cafea. În timp ce-şi bea cafeaua dintr-o cană uriaşă, ca să-şi abată mintea de la muncă se gândi o vreme la sexul cu prietena sa. În mod normal, asta ar fi făcut cu ea acum. El ce ar fi făcut? Dar ea? Închise ochii şi, cu faţa îndreptată către tavan, scăpă un suspin adânc, încărcat de sugestii şi posibilităţi.

Se întoarse apoi la birou şi-şi schimbă din nou direcţia gândurilor. Reciti prima bucată din *Crisalida de aer* de pe ecranul procesorului de text, ca în prima scenă din *Cărările gloriei,* al lui Kubrick, în care generalul inspectează trupele în tranşee. Îi plăcea ce vedea. Nu era rău deloc. Textul arăta mai bine. Lucrurile înaintau. Dar nu era suficient. Mai avea încă multe de făcut. În unele locuri, sacii cu nisip stăteau prost. Muniţia pentru mitralieră era insuficientă. Pe alocuri, se vedea că sârma ghimpată era prea subţire.

Tipări un exemplar. Apoi salvă documentul, opri procesorul de text şi îl puse lângă birou. Îşi luă în faţă manuscrisul tipărit şi îl citi încă o dată, cu creionul în mână. Tăie din nou acolo unde i se părea prea încărcat şi adăugă unde i se părea că lipseşte. Rescrise paragrafele care nu se potriveau în context până când se simţi mulţumit. Căuta cu prudenţă cuvintele necesare şi evalua rezultatul privindu-l din unghiuri diferite, ca şi când alegea piesa potrivită dintr-un puzzle. Dacă piesele nu se potriveau, le ajusta forma. Chiar şi cea mai mică diferenţă de nuanţă poate aduce la viaţă o frază sau o poate transforma într-un dezastru.

Aceleaşi fraze creau o impresie diferită când le citeai pe

hârtie şi când le citeai pe ecranul procesorului de text. Cuvintele aveau altă greutate scrise cu creionul pe hârtie, faţă de tastatură. Era nevoie să verifice din ambele perspective. Porni aparatul şi introduse una câte una corecturile făcute pe hârtie. Apoi reciti noua versiune de pe ecran. Nu era rău. Fiecare frază avea greutatea cuvenită, ceea ce dădea naştere unui ritm firesc.

Aşezat pe scaun, Tengo îşi îndreptă spinarea, privi în tavan şi răsuflă adânc. Desigur că munca sa nu era încă terminată. Urma o pauză de câteva zile, pentru ca apoi să recitească textul. Astfel, urma să descopere noi locuri care trebuiau corectate. Deocamdată însă, era suficient. Îşi atinsese limita puterii de concentrare. Avea nevoie de o pauză ca să-şi răcorească mintea. Limbile ceasului se apropiau de ora cinci, iar afară începuse să se întunece puţin. Mâine va lucra la următoarea bucată. Doar primele pagini îi luaseră aproape o zi întreagă. Dura mai mult decât crezuse. Numai că, odată ce se aşeza pe un făgaş, îşi găsea ritmul şi munca mergea mult mai repede. Oricum, până la urmă cel mai dificil este începutul. După ce reuşeşti să treci de el…

Tengo îşi aminti chipul lui Fukaeri. Se întrebă cum i se va părea ce rescrisese el. Nu avea nici cea mai vagă idee ce impresie îi va lăsa. Nu ştia nimic despre Fukaeri. Avea şaptesprezece ani şi era în clasa a douăsprezecea, dar nu o interesa deloc să dea la facultate. Avea un fel bizar de a vorbi, bea vin alb, iar chipul ei era de o frumuseţe care te răscolea până în adâncul sufletului. Nu ştia nimic mai mult despre ea.

Cu toate acestea, Tengo simţea că reuşeşte, sau că e foarte aproape de a captura adevărata esenţă a lumii descrise (sau consemnate) de Fukaeri în *Crisalida de aer.* Imaginile pe care le descria Fukaeri cu vocabularul ei caracteristic, limitat, Tengo le reformula cu atenţie şi astfel căpătau intensitate şi limpezime. Textul căpăta fluiditate. El nu făcea decât să consolideze cartea din punct de vedere tehnic, dar rezultatul era natural, de parcă el însuşi ar fi fost autorul. Iar povestea începea să se lege şi să capete un contur tot mai clar.

Lucrul acesta îl bucura pe Tengo mai presus de orice. Era

epuizat în urma lungilor ore petrecute concentrat asupra corecturilor, dar, pe de altă parte, exulta de bucurie. Chiar şi după ce închisese procesorul de texte şi se ridicase de la birou, dorinţa de a lucra mai departe mai stăruise o vreme în mintea sa. Îl bucura din suflet să rescrie povestea aceasta. Dacă-i mergea aşa de bine şi mai departe, nu avea să o dezamăgească pe Fukaeri. Altfel, Tengo nu şi-o putea imagina pe Fukaeri nici bucuroasă şi nici dezamăgită. Mai mult, nu o putea vedea nici abia schiţând un zâmbet sau cu vreo umbră de supărare pe chip. Pe faţa ei nu se citeau sentimente. Nu ştia dacă din pricină că nu avea niciun fel de trăiri sau fiindcă acestea erau total disociate de expresia feţei. În orice caz, e o fată ciudată, îşi spuse Tengo din nou.

*

Personajul principal din *Crisalida de aer* era, probabil, chiar Fukaeri în trecut.

O fetiţă de zece ani, într-o comună din munţi (sau un loc asemănător cu o comună), trebuie să îngrijească o capră oarbă. Aceasta e însărcinarea ei. Toţi copiii au câte ceva de făcut. Capra e bătrână, dar are o însemnătate aparte pentru comună şi trebuie păzită atent, ca să nu păţească ceva. Nu trebuie scăpată din ochi nicio clipă. Aşa i se spune. Dar fetiţa e neatentă şi capra moare. Pentru asta, primeşte o pedeapsă. E închisă într-un şopron vechi împreună cu capra moartă. Nu are voie să iasă de acolo şi zece zile rămâne complet izolată. Nu are voie nici să vorbească cu nimeni.

Capra funcţionează ca un pasaj de trecere în lumea aceasta pentru Oamenii cei Mici. Fata nu ştie dacă Oamenii cei Mici sunt buni sau răi (şi nici Tengo, desigur). Când vine noaptea, aceştia pătrund în lumea de aici trecând prin corpul caprei. Apoi, când se luminează de ziuă, se întorc din nou în partea cealaltă. Fata poate să vorbească cu ei, iar aceştia o învaţă cum să facă o crisalidă de aer.

*

Pe Tengo îl impresionau detaliile şi precizia cu care erau

descrise apucăturile caprei oarbe. Asemenea detalii erau cele care dădeau viaţă întregii cărţi. Oare Fukaeri chiar îngrijise cândva o capră oarbă? Şi oare trăise într-o asemenea comună în inima munţilor, aşa cum descria acolo? Tengo bănuia că da. Dacă răspunsul era însă nu, însemna că Fukaeri avea, ca povestitor, un geniu rar întâlnit.

Îşi propuse ca data următoare când avea să o întâlnească (asta trebuia să se întâmple duminică), să o descoasă puţin despre capră şi comună. Desigur, Fukaeri putea să nu-i răspundă. Judecând după cum decursese prima lor întâlnire, ea părea să răspundă numai la ce îi convenea. Când nu putea sau nu voia să dea socoteală, ignora întrebarea cu desăvârşire, ca şi când nici nu ar fi auzit-o. Întocmai precum Komatsu. Din punctul acesta de vedere, se asemănau. Tengo însă nu era aşa; orice fel de întrebare i s-ar fi pus, el răspundea cât putea de sincer, iar asta era clar o trăsătură de caracter înnăscută.

*

La ora cinci îl sună prietena.

— Ce făceai? întrebă ea.

— Am scris toată ziua, răspunse Tengo. Jumătate minciună şi jumătate adevăr. Nu scrisese la romanul lui. Dar nu era nevoie să-i dea atâtea detalii.

— Şi ai avut spor?

— Să zicem.

— Scuză-mă că n-am venit azi. Cred că săptămâna viitoare putem să ne vedem.

— Mă bucur, spuse Tengo.

— Şi eu.

Îi povesti despre copiii ei. Făcea asta destul de des. Avea două fete mici. Tengo nu avea nici fraţi şi, desigur, nici copii. Nu avea idee ce înseamnă să ai un copil mic. Dar pe ea nu o deranja asta şi îi povestea despre fetele ei. Tengo nu era un tip prea vorbăreţ. Mai degrabă prefera să asculte ce au ceilalţi de spus şi de aceea asculta cu interes ce-i povestea femeia. Fata cea mare era în clasa a doua şi se pare că era şicanată

de colegi la şcoală. Ea, una, nu spunea nimic, însă aflase de la mama unui alt copil de la şcoală. Tengo, desigur, nu o cunoscuse pe fetiţă, dar văzuse cândva o fotografie cu ea. Nu prea semăna cu mama ei.

— Dar oare de ce o şicanează? întrebă el.

— Are crize de astm şi asta o împiedică să facă anumite lucruri împreună cu ceilalţi copii. Poate că ăsta e motivul. Altfel e o fată liniştită şi nici n-are note proaste.

— Dar e aberant! spuse Tengo. Un copil care suferă de astm ar trebui protejat, nu şicanat!

— Copiii nu gândesc aşa, spuse ea oftând. Dacă eşti altfel decât restul grupului, eşti imediat ostracizat. Şi în lumea adulţilor se întâmplă la fel, dar printre copii, lucrurile astea iau o formă mult mai directă.

— Cum adică?

Îi dădu exemple concrete. Luate unul câte unul, nu era nimic foarte grav, dar continuate zi de zi, erau lucruri care pot afecta un copil: îţi ascund vreun obiect; te ignoră şi nu îţi vorbesc; te imită cu răutate.

— Tu n-ai păţit din astea când erai mic?

Tengo îşi aminti copilăria.

— Nu cred. Sau poate că da, dar nu mi-am dat seama.

— Dacă nu ţi-ai dat seama, înseamnă că n-ai trecut de fapt prin aşa ceva. Şicanele astea nu sunt lucruri pe care să nu le observi; sunt făcute cu scopul de a-ţi da seama că eşti şicanat. Nu se poate să fii ţinta intimidărilor şi să nu îţi dai seama.

Din copilărie încă, Tengo fusese puternic şi masiv. Toţi îl respectau. Probabil că acesta era motivul pentru care nu fusese şicanat niciodată. Cu toate acestea, în vremea aceea Tengo avusese o problemă mai mare decât şicanele.

— Dar tu ai fost şicanată? întrebă el.

— Nu, răspunse ea clar. Apoi, după o oarecare ezitare, continuă: Am şicanat însă.

— Împreună cu ceilalţi copii?

— Da. Când eram într-a cincea, ne-am înţeles cu toţii să nu vorbim cu un coleg. Nici nu mai ţin minte de ce. Probabil că un motiv om fi avut noi, dar nu-mi mai amintesc, ceea ce

înseamnă că nu era cine ştie ce. În orice caz, şi acum îmi mai pare rău că am făcut ce am făcut. Ce-o fi fost în capul meu? Nu-nţeleg nici eu.

Tengo îşi aminti dintr-odată o întâmplare petrecută cu multă vreme în urmă, dar care când şi când îi revenea în minte. Era un lucru pe care nu putea să-l uite, dar pe care nu îl povestise niciodată. În primul rând pentru că era o istorie prea lungă, iar apoi era genul de întâmplare care, povestită, îşi pierde nuanţele cele mai importante. Nu o destăinuise nimănui şi probabil că nici nu avea să o facă vreodată.

— Adevărul e că te simţi mai în siguranţă când te afli de partea celor care ostracizează, nu de partea celor ostracizaţi, continuă femeia. Îţi spui „bine că nu sunt eu ăla!" în orice epocă şi în orice societate lucrurile au stat la fel, până la urmă. Dacă eşti de partea celor mulţi nu ai de ce să-ţi faci probleme.

— Iar când treci de partea celor puţini, îţi faci numai probleme.

— Cam aşa, răspunse ea pe un ton deprimat. Dar măcar în asemenea circumstanţe începi să-ţi foloseşti propriul cap.

— Îţi foloseşti capul ca să îţi faci probleme!

— Ei, tocmai asta e o problemă!

— Mai bine nu-ţi face atâtea griji, spuse Tengo. Până la urmă n-o să fie nimic chiar aşa de grav. Sunt convins că există printre colegii ei şi copii cu capul pe umeri.

— Aşa-i, răspunse ea. Apoi rămase o vreme pe gânduri.

Cu receptorul la ureche, Tengo aştepta răbdător ca femeia să-şi încheie şirul gândurilor.

— Mulţumesc. Mă simt mai bine că am vorbit cu tine, spuse ea după un timp. Părea că-i venise o idee.

— Mă simt şi eu mai bine.

— De ce?

— Fiindcă am vorbit cu tine.

— Pe vinerea viitoare! adăugă ea.

*

După ce închise telefonul, Tengo se duse la un supermarket din apropiere şi făcu nişte cumpărături. Întors

acasă cu punga de hârtie în braţe, înveli peştele şi legumele una câte una în folie de plastic şi le puse în frigider. Apoi începu să-şi pregătească masa, ascultând un program muzical la radio, dar sună telefonul. Era ceva neobişnuit ca într-o singură zi telefonul să sune de patru ori. Aşa ceva se întâmpla o dată pe an. De data aceasta, era Fukaeri.

— Chestia de duminică, spuse ea fără nicio introducere.

Din receptor se auzeau claxoane de maşină. Un şofer părea foarte nervos. Probabil că Fukaeri îl sunase de la un telefon public aflat pe vreun bulevard aglomerat.

— Duminică, adică poimâine, când ne întâlnim şi urmează să mai cunosc pe cineva, spuse Tengo, adăugând conţinut la exprimarea seacă a lui Fukaeri.

— La nouă dimineaţă, în staţia Shinjuku, la capătul peronului spre Tachikawa, spuse ea. Trei informaţii trântite una lângă alta.

— Adică ne întâlnim pe peronul liniei Chūō, în dreptul primului vagon, asta vrei să spui?

— Da.

— Până unde să-mi cumpăr bilet?

— Nu contează.

— Pentru că pot să-mi iau orice bilet, iar când ajungem la destinaţie pot să plătesc diferenţa de preţ, presupuse Tengo, simţindu-se de parcă rescria *Crisalida de aer.* Mergem departe?

— Ce făceai, spuse Fukaeri ignorând cu desăvârşire întrebarea lui Tengo.

— Îmi pregăteam cina.

— Ce.

— Păi, mănânc singur, aşa că nu fac cine ştie ce. Frig nişte baracudă uscată, cu ridiche albă rasă. Apoi, o supă *miso* cu scoici şi ceapă verde, alături de nişte tofu. În plus, o salată de castraveţi cu alge, orez şi nişte varză chinezească murată. Atât.

— Sună bine.

— Da? Mie nu mi se pare nimic deosebit. Cam asta mănânc de obicei, spuse Tengo.

Fukaeri rămase tăcută. Nu părea să o deranjeze în mod aparte tăcerile prelungite. Tengo însă nu era aşa.

— Apropo, am început de azi să lucrez la *Crisalida de aer,* spuse el. Încă nu am acordul tău final, dar cum zilele sunt numărate, dacă nu începeam deja, nu mai aveam timp s-o termin.

— Aşa a spus Komatsu-san.

— Exact. Mi-a spus să încep să o rescriu.

— Eşti prieten bun cu Komatsu-san.

— Da, cred că sunt, spuse el, deşi nu era convins că există pe lume cineva care să îi poată fi apropiat lui Komatsu. Nu spuse nimic, pentru că ar fi lungit inutil discuţia.

— Merge bine scrisul.

— Deocamdată, da. În general.

— Ce bine.

Fukaeri nu părea să fi spus asta doar din politeţe. Ea chiar se bucura sincer că merge bine lucrul la carte, numai că exprimarea ei limitată nu putea trece de acest nivel banal.

— Sper să-ţi placă, zise Tengo

— Nu-mi fac griji, spuse ea imediat.

— De ce crezi asta? întrebă Tengo.

Fukaeri însă nu-i răspunse. Rămase tăcută la receptor. Era o tăcere intenţionată, care trebuia probabil să-l facă pe Tengo să se gândească la ceva anume. Cu toate acestea, oricât şi-ar fi stors creierii, Tengo nu înţelegea câtuşi de puţin de unde venea încrederea ei.

— Auzi, voiam să te întreb ceva, zise el încercând să rupă tăcerea. Tu chiar ai trăit într-o comună şi ai avut grijă de capre? Pentru că descrierile tale sunt foarte realiste. De-asta mă-ntrebam dacă într-adevăr ai trecut prin aşa ceva.

Fukaeri tuşi încet.

— Nu vorbesc despre capră.

— În regulă, spuse Tengo. Dacă nu vrei să vorbeşti, nu trebuie. Am pus doar o întrebare, nu te necăji. Pentru un scriitor, opera e tot. Nu e nevoie să adauge explicaţii în plus. Deci ne vedem duminică. Ar trebui să am grijă la ceva anume când ne întâlnim cu cealaltă persoană?

— Nu înţeleg.

— Adică… de exemplu, dacă trebuie să mă îmbrac mai îngrijit sau dacă ar trebui să aduc vreun cadou, ceva. Chestii din astea. Pentru că nu am nici cea mai vagă idee cum e omul pe care o să-l întâlnesc.

Fukaeri tăcu din nou. De data asta însă nu mai era o tăcere intenţionată. Pur şi simplu nu putea să priceapă care era scopul sau sensul întrebării lui Tengo. Cuvintele lui nu ajunseseră până pe tărâmul conştiinţei lui Fukaeri, ci fuseseră înghiţite pentru vecie de neant. Ca o rachetă în căutarea unei planete singuratice, care trecuse în viteză pe lângă Pluto.

— E în regulă. Nu contează, renunţă Tengo. Fusese o greşeală să-i pună întrebarea asta lui Fukaeri. Lasă, o să cumpăr nişte fructe, îşi spuse. Bun, deci duminică la nouă, mai adăugă.

Fukaeri mai aşteptă câteva secunde, apoi închise. Fără la revedere, fără nimic. Pur şi simplu îi trântise telefonul în nas.

Sau poate că încuviinţase din cap către Tengo. Numai că, din nefericire, în marea majoritate a cazurilor, mişcările corpului nu produc niciun rezultat la telefon. Tengo puse receptorul în furcă, inspiră adânc de două ori şi, îndreptându-şi gândurile către lucruri reale, îşi continuă pregătirile pentru cina lui frugală.

Capitolul 7
Încet, să nu trezim fluturii

Sâmbătă după-amiaza, după ora unu, Aomame trecu pe la Vila cu sălcii. În curtea casei erau mai multe sălcii bătrâne şi uriaşe care se iţeau peste zidul de piatră din jurul ei, iar când bătea vântul, se clătinau tăcute, ca o ceată de suflete pierdute. De aceea oamenii din zonă botezaseră această casă veche, construită în stil occidental, „Vila cu sălcii". Era situată sus, la capătul unei pante abrupte din Azabu. În vârful crengilor se odihneau păsările, iar pe acoperiş zăcea tolănită la soare o pisică mare. Străzile din jur erau înguste, şerpuite şi pustii. Din cauza copacilor înalţi, aveai senzaţia de semiîntuneric chiar şi în timpul zilei. Când păşeai în acest colţ de lume, parcă simţeai că timpul se scurge un pic mai încet. În zonă se aflau câteva ambasade, dar nu erau foarte frecventate. De obicei domnea o linişte perfectă, însă vara lucrurile se schimbau odată cu apariţia cicadelor asurzitoare.

Aomame sună la poartă şi îşi spuse numele la interfon. Apoi, schiţând un zâmbet, îşi îndreptă faţa către camera de luat vederi de deasupra capului. Poarta de fier se deschise automat şi se închise la loc în urma ei. Aomame traversă curtea ca de obicei, îndreptându-se către intrare. Ştiind că e urmărită de camerele de luat vederi, merse ca un manechin, cu paşi mărunţi, spatele drept şi bărbia în faţă. Era îmbrăcată lejer, cu blugi, un hanorac gri şi o geacă bleumarin. Bascheţi albi şi o geantă pe umăr. De data aceasta nu mai avea dăltiţa la ea. Când nu-i trebuia, o lăsa să se odihnească într-un sertar de la dulap.

În faţa uşii de la intrare erau câteva scaune de grădină din lemn de tec, iar pe unul din ele stătea înghesuit un bărbat de statură mare. Nu era foarte înalt, dar se vedea că avea un trunchi uluitor de bine dezvoltat. Avea în jur de patruzeci de

ani, era ras în cap, cu o mustaţă bine îngrijită. Purta un costum gri, lat în umeri, o cămaşă albă şi o cravată de mătase gri-închis. Pantofi negri de cordovan, impecabili. Cercei în ambele urechi. Nu arăta ca un casier de la primăria de sector şi nici ca un agent de asigurări auto. La o primă vedere, părea să fie bodyguard profesionist şi chiar aceasta îi era ocupaţia. Uneori mai îndeplinea şi rolul de şofer. Avea un grad înalt la karate, iar la nevoie ştia să mânuiască o armă cu pricepere. Putea să-şi arate colţii şi să fie mai violent ca oricare altul. Însă, de obicei se purta calm, liniştit şi inteligent. Dacă îl priveai cu luare-aminte – presupunând că îţi permitea el aşa ceva – descopereai în el o lumină caldă.

În particular, îi plăcea să meşterească la diverse aparate, să colecţioneze discuri cu rock progresiv din anii ’60 – ’70 şi locuia în Azabu cu iubitul său, un stilist tânăr şi chipeş. Îl chema Tamaru. Nu ştia nimeni dacă acesta era numele lui mic sau cel de familie şi nici cu ce ideograme se scria. Toată lumea îi spunea Tamaru-san şi atât.

Aşezat pe scaun, Tamaru o privi pe Aomame şi dădu din cap.

— Bună ziua, îl salută Aomame şi se aşeză pe scaunul din faţa lui.

— Am auzit că un bărbat a murit într-un hotel din Shibuya, zise acesta, inspectând luciul pantofilor săi de cordovan.

— Nu ştiam, răspunse Aomame.

— Pentru că nu e o ştire demnă de dat la ziar. Stop cardiac. Păcat, avea doar patruzeci şi ceva de ani.

— Cu inima nu e de joacă.

Tamaru încuviinţă.

— E foarte important cum îţi duci viaţa. Un stil de viaţă neregulat, stresul, somnul insuficient te pot omorî.

— Mai devreme sau mai târziu ceva tot îţi vine de hac.

— Teoretic, aşa e.

— Oare o să-i facă autopsie? întrebă Aomame.

Tamaru se aplecă şi şterse un fir de praf aproape invizibil de pe pantof.

— Poliţia are şi ea o mulţime de treburi. Bugetul e limitat.

Nu au de ce să facă autopsie unui cadavru intact, care nu prezintă nicio rană externă. Iar din punctul de vedere al familiei, omul s-a stins în pace, deci nu cred c-ar vrea ei să fie ciopârţit aiurea.

— Mai ales văduva lui.

Tamaru tăcu o vreme, apoi îi întinse mâna dreaptă, groasă ca o mănuşă de box. Aomame i-o strânse cu putere.

— Să te odihneşti un pic, sigur eşti obosită, îi spuse el.

Aomame îşi ridică uşor colţurile gurii, aşa cum face un om obişnuit când zâmbeşte, însă pe chip nu i se citi niciun zâmbet, ci doar iluzia unuia.

— Ce face Bun? întrebă ea.

— A, foarte bine.

Bun era o căţea ciobănesc german. Era foarte simpatică şi deşteaptă, dar avea nişte apucături mai bizare.

— Tot mai mănâncă spanac?

— O groază. Şi, la cât s-a scumpit în ultima vreme, mă usucă la buzunar. Mănâncă enorm.

— N-am mai auzit de câine care să se dea în vânt după spanac.

— Ea nu se crede câine.

— Dar ce se crede?

— O fiinţă cu totul aparte, care transcende astfel de clasificări.

— Un *superdog*?

— Poate.

— Şi de-asta îi place spanacul?

— Spanacul n-are nicio legătură, îi place şi atât. I-a plăcut de când era mică.

— Dar poate asta a făcut-o să aibă idei periculoase.

— Posibil, răspunse Tamaru şi se uită la ceasul de mână. Apropo, azi aveai întâlnire la unu şi jumătate, nu?

— Da. Mai e un pic până atunci, încuviinţă Aomame.

Tamaru se ridică încet.

— Aşteaptă puţin aici. E posibil să pot grăbi lucrurile, zise el şi dispăru pe uşă.

Aomame aşteptă privind sălciile superbe. Nu bătea vântul,

iar crengile lor stăteau plecate la pământ, ca nişte oameni cufundaţi în meditaţie.

Puţin mai târziu, Tamaru se întoarse.

— Vino prin spate. Astăzi vă vedeţi în seră.

Cei doi ocoliră curtea prin spate şi trecură pe lângă şirul de sălcii, îndreptându-se către seră. Sera se afla în spatele clădirii principale. În jurul ei nu era niciun copac, special ca să poată primi din plin lumina soarelui. Tamaru deschise cu atenţie uşa de sticlă, ca să nu scape vreun fluture, şi o lăsă pe Aomame să intre. Apoi se strecură şi el înăuntru şi închise imediat uşa. Un om de statura lui n-avea cum să facă elegant aceste mişcări. El reuşea să le facă scurt şi cu precizie. Numai că fără eleganţă.

În imensa seră îmbrăcată în sticlă, venise primăvara în toată puterea cuvântului. Era o explozie de nenumărate specii de flori superbe. Majoritatea erau plante obişnuite. Ghivece cu gladiole, anemone, margarete şi alte flori cum vezi peste tot stăteau înşiruite pe etajere. Printre ele erau şi unele care lui Aomame îi arătau a buruieni. Nici urmă de orhidee scumpe, specii rare de trandafiri, flori polineziene în culori primare sau alte plante de acest fel. Pe Aomame nu o interesau plantele în mod aparte, însă această seră lipsită de pretenţii chiar îi plăcea.

În schimb, acolo trăiau o sumedenie de fluturi. Decât să cultive plante neobişnuite în această spaţioasă încăpere îmbrăcată în sticlă, pe stăpâna casei o interesa mai mult să crească fluturi neobişnuiţi. Majoritatea erau plante bogate în nectar, pe placul lor. Ca să creşti fluturi într-o seră e nevoie de extraordinar de multă grijă, pricepere şi efort, dar Aomame nu îşi dădea seama la ce anume trebuia atâta grijă.

Cu excepţia lunilor de vară, stăpâna casei o invita din când în când pe Aomame în seră, unde stăteau de vorbă între patru ochi. Nu exista riscul ca cineva de afară să tragă cu urechea la conversaţia lor prin pereţii de sticlă. Iar discuţiile dintre ele nu erau genul care să se poată purta oriunde, în gura mare. În plus, florile şi fluturii din jur aveau un efect relaxant, care se putea observa imediat pe chipul ei. Lui Aomame i se părea

cam cald înăuntru, dar nu insuportabil.

Stăpâna casei era o femeie mică de statură şi avea în jur de şaptezeci şi cinci de ani. Avea părul alb şi frumos, tuns scurt. Era îmbrăcată cu o cămaşă din stambă cu mânecă lungă, pantaloni crem din bumbac şi o pereche de tenişi murdari. Avea mănuşi albe de lucru şi uda ghivecele pe rând cu o stropitoare mare, metalică. Tot ce purta părea să fie cu un număr mai mare, însă îi veneau foarte bine. De fiecare dată când o vedea, pe Aomame o încerca un sentiment de respect faţă de rafinamentul ei natural şi neafectat.

Era fiica unui cunoscut magnat, măritată înainte de război într-o familie de nobili, însă nu avea deloc un aer preţios sau firav. Imediat după război îşi pierduse soţul, iar apoi se implicase în administrarea unei mici firme de investiţii a familiei, dovedind o pricepere inegalabilă la plasat acţiuni. Oricine ar fi recunoscut că avea un talent înnăscut. Cu ajutorul ei, firma se dezvoltase rapid, iar averea care îi fusese lăsată sporise şi ea considerabil. Cu aceşti bani cumpărase mai multe terenuri bine poziţionate în zona metropolitană, deţinute de alţi nobili sau de membri ai familiei imperiale. Cu zece ani în urmă se retrăsese şi îşi calculase bine momentul în care să-şi vândă acţiunile la un preţ ridicat, sporindu-şi astfel şi mai mult averea. Evitase pe cât posibil să apară în public şi de aceea nu era aproape deloc cunoscută în societate, însă în lumea afacerilor nu era nimeni care să nu fi auzit de ea. Se zvonea că avea conexiuni puternice şi în lumea politică. Altfel, era o femeie amabilă şi înţeleaptă, care nu cunoştea frica. Se bizuia pe instinctul său şi odată ce hotăra ceva, era de neclintit.

Când o văzu pe Aomame, lăsă stropitoarea şi îi făcu semn să se aşeze pe un scaun de grădină metalic, de lângă uşă. Aomame se aşeză pe scaunul indicat, iar ea, pe cel din faţa ei. Când se mişca, nu făcea aproape niciun zgomot, aidoma unei vulpi care se strecoară prin pădure.

— Să vă aduc ceva de băut? întrebă Tamaru.

— Un ceai cald de plante, răspunse ea, apoi o privi pe Aomame. Şi tu?

— La fel.

Tamaru încuviinţă scurt şi se îndreptă către ieşire. Se asigură că nu e niciun fluture prin preajmă, apoi întredeschise uşa, se strecură repede afară şi o închise. Parcă ar fi urmat paşii unui dans de societate.

Femeia îşi scoase mănuşile de bumbac ca pe nişte mănuşi de mătase pentru bal şi le aşeză frumos pe masă, una peste alta. O privi apoi pe Aomame cu ochii săi negri şi strălucitori, ochi care văzuseră câte şi mai câte. Aomame îi întoarse privirea, cât să nu fie nepoliticoasă.

— Am auzit că s-a mai stins cineva din mijlocul nostru, zise ea. O persoană foarte cunoscută din industria petrolieră. Era tânăr, dar se pare că avea multă influenţă.

Femeia vorbea mereu atât de încet, încât o pală de vânt i-ar fi risipit şoaptele. Cine o asculta trebuia să fie extrem de atent la ce spunea. Lui Aomame îi venea din când în când să întindă mâna şi să învârtă butonul de volum către dreapta. Însă, evident, un asemenea buton nu exista, aşa că nu-i rămânea decât să ciulească bine urechile.

— Dar din câte se vede, dispariţia lui subită n-a provocat nicio neplăcere majoră. Lumea merge mai departe, zise Aomame.

Femeia zâmbi.

— Pe lumea aceasta nu există om care să nu poată fi înlocuit. Oricât ai şti, oricâte ai putea, undeva tot există cineva care să-ţi poată lua locul. Dacă lumea ar fi plină de oameni de neînlocuit, am avea cu toţii de suferit. Desigur… zise ea şi ridică arătătorul de la mâna dreaptă în aer ca să-şi întărească spusele. Pentru cineva ca tine nu cred că s-ar găsi un substitut.

— Poate nu pentru mine, dar pentru ce pot face nu cred că ar fi prea greu, remarcă Aomame.

Femeia o privi în linişte, cu un zâmbet mulţumit pe buze.

— Poate, zise ea. Dar dacă ar fi aşa, noi două nu am mai avea acum un anumit lucru în comun. Tu eşti tu şi nimeni altcineva, iar eu îţi sunt foarte recunoscătoare. Nici n-am cuvinte să-ţi spun cât de mult.

Femeia se aplecă şi îşi puse mâinile peste ale lui Aomame. Le ţinu acolo preţ de zece secunde, apoi le ridică şi se îndreptă la loc cu o expresie mulţumită pe chip. Un fluturaş alb cu pete stacojii veni în zbor şi i se aşeză pe umăr, pe cămaşa ei albastră. Aţipi acolo, lipsit de orice temeri.

— Îmi imaginez că n-ai mai văzut niciodată fluturi ca acesta, zise femeia, aruncând o privire către umărul său, cu o voce în care se distingea o uşoară undă de mândrie. Nici în Okinawa nu sunt uşor de găsit. Sunt nişte fluturi care se hrănesc de la o singură specie de plantă, care înfloreşte doar în munţii din Okinawa. Ca să-i pot creşte, a trebuit mai întâi să aduc şi să cultiv acea plantă aici. E destul de complicat. Şi costisitor, desigur.

— Văd că fluturele ăsta vă place foarte mult.

Femeia zâmbi.

— Mă crede prietena lui.

— Te poţi împrieteni cu fluturii?

— Ca să fii prieten cu ei trebuie mai întâi să devii o parte din natură. Să încetezi să mai fii om, să stai nemişcat şi să te vezi ca pe un pom, o floare, un fir de iarbă. Durează mult, dar odată ce îşi lasă garda, te împrieteneşti cu ei într-un mod foarte firesc.

— Le daţi nume? întrebă Aomame din curiozitate. Adică îi botezaţi pe fiecare în parte, ca pe câini sau pisici?

— Nu, nu îi botez, răspunse femeia clătinând din cap. Îi deosebesc între ei după formă şi culoare, chiar şi fără să aibă un nume. Şi oricum, nici n-aş apuca bine să le dau un nume, că ar muri. Sunt prietenii mei trecători şi anonimi. Eu vin aici în fiecare zi, îi văd, îi salut şi vorbesc cu ei. Dar, când le vine vremea, ei dispar în tăcere. Ştiu sigur că mor, dar nu le găsesc niciodată rămăşiţele, oricât le-aş căuta. Se fac nevăzuţi, fără să lase nicio urmă, de parcă i-ar înghiţi văzduhul. Fluturii sunt cele mai efemere şi gingaşe fiinţe. Se nasc ca din senin, îşi urmează cursul lor scurt şi simplu, iar apoi se fac nevăzuţi. Dispar în altă lume.

Aerul din seră era cald şi umed, încărcat de miresme. Fluturii se iţeau din loc în loc, ca nişte semne de punctuaţie

trecătoare într-un flux al conştiinţei fără început şi fără de sfârşit. De fiecare dată când intra în seră, Aomame simţea că pierde noţiunea timpului.

Tamaru veni cu o tavă pe care erau un ceainic frumos din ceramică Celadon şi două ceşti asortate. Alături de ele pusese o farfurioară cu prăjituri şi şervete din bumbac. Aroma ceaiului de plante se amesteca cu mirosul florilor din jur.

— Mulţumesc, Tamaru, mai departe mă ocup eu, zise femeia.

Tamaru puse tava pe măsuţă, făcu o plecăciune şi plecă fără să i se audă paşii. Ca şi mai înainte, părăsi sera deschizând şi închizând uşa cu aceleaşi mişcări delicate. Femeia luă capacul de la ceainic, inhală aroma, verifică dacă frunzele se desfăcuseră suficient, apoi turnă pe rând în fiecare ceaşcă, cu grijă ca ceaiul să fie concentrat în egală măsură.

— Ştiu că nu e treaba mea, dar de ce nu puneţi o uşă de plasă la intrare? întrebă Aomame.

Femeia îşi ridică privirea către ea.

— De plasă?

— Da, dacă mai puneţi o uşă din plasă pe interior, nu mai trebuie să aveţi grijă să nu scape vreun fluture de fiecare dată când intraţi sau ieşiţi.

Femeia ridică farfurioara cu mâna stângă, luă ceaşca în dreapta, o duse la gură şi sorbi încet o înghiţitură. Încuviinţă încet, savurând gustul. Puse la loc ceaşca pe farfurioară şi farfurioara pe tavă. Îşi tamponă uşor buzele cu şervetul, pe care îl lăsă apoi pe genunchi. Toate acele mişcări îi luară de cel puţin trei ori mai mult timp decât unui om obişnuit. Parcă ar fi o zână din pădure care se satură cu roua hrănitoare a dimineţii, se gândi Aomame.

Femeia tuşi uşor.

— Nu îmi place plasa, zise ea.

Aomame tăcu, aşteptând să continue, însă urmarea nu mai veni. Discuţia se încheie aici, fără să se lămurească dacă nu îi plăcea plasa pentru că aceasta era atitudinea ei generală faţă de obiectele care îngrădesc libertatea, dacă era din considerente estetice sau dacă era pur şi simplu o chestiune

de gust personal, fără un motiv anume la bază. Însă în acel moment, aceasta nu era o problemă importantă. Aomame pusese întrebarea doar pentru că îi răsărise atunci în minte.

Aomame luă şi ea farfurioara cu ceaşca şi bău o înghiţitură fără zgomot. Nu se dădea în vânt după ceai. Ei îi plăcea cafeaua fierbinte şi neagră ca un diavol în crucea nopţii. Dar nu era o băutură potrivită de servit după-amiaza în seră, drept pentru care ceruse acelaşi lucru ca ea. La îndemnul ei, Aomame luă o prăjiturică. Era un biscuit proaspăt scos din cuptor, cu o aromă puternică de ghimbir. Aomame îşi aminti că femeia petrecuse o perioadă în Anglia, înainte de război. Aceasta luă şi ea un biscuit, pe care îl ronţăi puţin câte puţin, foarte încet, ca să nu trezească straniul fluture adormit pe umărul ei.

— La întoarcere, Tamaru îţi va da o cheie, ca data trecută, spuse ea. După ce termini treaba, te rog s-o returnezi prin poştă, ca înainte.

— Am înţeles.

O vreme se aşternu tăcerea. În sera închisă nu răzbătea niciun zgomot din lumea de afară. Fluturele continua să doarmă liniştit.

— Noi nu facem nimic greşit, zise femeia privind-o pe Aomame drept în ochi.

Aomame îşi muşcă uşor buza.

— Ştiu.

— Te rog să te uiţi în plicul acela.

Aomame luă plicul de pe măsuţă şi înşiră cele şapte poze Polaroid din el lângă elegantul ceainic, ca pe nişte cărţi de tarot care vestesc lucruri rele. Fotografiile înfăţişau de aproape anumite părţi dintr-un trup gol de femeie tânără. Spatele, sânii, partea dorsală, coapsele. Până şi tălpile. Chipul nu apărea în niciuna. În fiecare loc se vedeau semne de violenţă – vânătăi şi tăieturi. Păreau să fie urme de curea. Părul pubian era ras, descoperind urme de arsură cu ţigara. Aomame se încruntă involuntar. Mai văzuse asemenea fotografii, dar nu atât de înfiorătoare.

— E prima dată când vezi asta, nu?

Aomame încuviinţă.

— Mi s-a spus despre ce este vorba, dar nu văzusem fotografiile.

— *Acel individ* a făcut asta. Cele trei fracturi au fost tratate, dar şi-a pierdut auzul la o ureche şi e posibil să nu şi-l mai recapete vreodată, spuse femeia la fel de încet, dar pe un ton mai rece şi mai dur. Speriat parcă de glasul ei schimbat, fluturele de pe umărul ei se trezi, îşi întinse aripile şi îşi luă zborul.

— Un om capabil de aşa ceva nu poate fi lăsat în voia lui, continuă ea. Orice ar fi.

Aomame strânse fotografiile şi le puse înapoi în plic.

— Nu eşti de acord?

— Ba da.

— Noi două am făcut lucrul corect.

Femeia se ridică de pe scaun şi, probabil ca să se calmeze, apucă stropitoarea pusă alături, ca pe o armă extrem de sofisticată. Se făcuse uşor palidă la faţă. Privirea îi rămăsese aţintită asupra unui colţ din seră. Aomame îi urmă linia privirii, dar nu descoperi nimic aparte la capătul ei. Nu era decât un ghiveci cu scaieţi.

— Îţi mulţumesc că ai venit, zise ea cu stropitoarea goală în mână.

Întrevederea părea să se fi încheiat. Aomame se ridică şi ea şi îşi luă geanta.

— Vă mulţumesc pentru ceai.

— Şi eu ţin să îţi mulţumesc din nou.

Aomame schiţă un zâmbet.

— Nu-ţi face nicio grijă, am făcut lucrul corect, adăugă femeia. Tonul ei îşi recăpătase între timp liniştea, iar în ochi avea o licărire caldă. O atinse uşor pe braţ.

Aomame încuviinţă. Conversaţiile lor se încheiau mereu cu aceste cuvinte. Probabil că pentru ea însăşi le repetă, se gândi. Ca pe o mantră sau rugăciune. „Nu-ţi face nicio grijă, am făcut lucrul corect.”

Aomame se asigură că nu se învârte niciun fluture prin preajmă, apoi întredeschise uşa, ieşi şi o închise la loc,

lăsând-o pe femeie în urmă, cu stropitoarea în mână. Ieşind din seră, aerul de afară i se păru rece şi proaspăt. Se simţea miros de copaci şi de iarbă. Aceasta era lumea reală, în care timpul se scurgea normal. Aomame trase adânc în piept acel aer al realităţii.

*

Tamaru o aştepta aşezat pe scaunul de tec de la intrare, ca să îi înmâneze cheia de la cutia poştală.

— Gata? o întrebă el.

— Gata, răspunse ea, apoi se aşeză pe scaunul de lângă el, luă cheia şi o băgă într-un buzunar de la geantă.

Cei doi priviră o vreme păsărelele venite prin curte, fără să scoată niciun cuvânt. Încă nu bătea deloc vântul, iar crengile sălciilor se odihneau neclintite. Câteva mai aveau puţin şi atingeau pământul.

— Femeia aceea cum se simte? întrebă Aomame.

— Care femeie?

— Soţia individului care a avut atacul de cord într-un hotel din Shibuya.

— Deocamdată nu prea bine, răspunse Tamaru încruntat. E încă în stare de şoc. Nu prea vorbeşte. Îi trebuie timp.

— Ce fel de om e?

— Are cam treizeci, treizeci şi cinci de ani. Nu are copii. E frumoasă, cu o fire plăcută. Are un corp frumos. Dar, din păcate, vara asta n-o să se poată afişa în costum de baie. Probabil nici anul viitor. Ai văzut pozele?

— Da, acum.

— Oribil, nu?

— Absolut oribil.

— E un tipar des întâlnit, zise Tamaru. Tipul e capabil din punct de vedere social. E bine văzut, bine crescut, bine educat. Are statut social.

— Dar, odată ajuns acasă, e cu totul alt om, continuă Aomame în locul lui. Devine violent, mai ales dacă bea. E genul care agresează fizic doar femei. Îşi bate doar nevasta. Prietenos în afara casei, rău în casă. E văzut drept un soţ

responsabil şi bun. Oricât s-ar jura soţia şi ar spune ce lucruri groaznice păţeşte, n-ar crede-o nimeni. El ştie asta şi de aceea o loveşte în locuri pe care nu le poate arăta sau astfel încât să nu lase urme. Ceva de genul ăsta?

Tamaru încuviinţă.

— În mare, da. Doar că nu se atinge de băutură. El face asta treaz, la lumina zilei. E absolut josnic. Ea a vrut să divorţeze, dar el nici n-a vrut să audă. Poate că ţinea la ea sau poate nu voia să piardă o victimă atât de la îndemână. Sau poate îi plăcea să-şi violeze soţia cu brutalitate.

Tamaru îşi ridică puţin piciorul şi îşi inspectă din nou luciul pantofilor. Apoi continuă.

— Cu dovezi de violenţă domestică, se pronunţă divorţul, sigur că da, dar asta presupune timp şi bani. Iar dacă îţi găseşti un avocat priceput, poţi să creezi nişte probleme serioase. Tribunalul pentru Familie e arhiplin, iar judecătorii, prea puţini, în plus, după ce se finalizează divorţul şi se stabileşte pensia alimentară, puţini bărbaţi şi plătesc. Reuşesc ei să se fofileze. În Japonia, un fost cap al familiei nu intră la închisoare fiindcă nu plăteşte pensia alimentară. Dacă se arată dispus să plătească, iar pe hârtie achită o sumă oarecare, instanţa îl tratează cu foarte multă indulgenţă. Societatea japoneză e încă foarte tolerantă la adresa bărbaţilor.

— Numai că, acum câteva zile, tipul ăsta violent a făcut bine-mersi un atac de cord într-un hotel din Shibuya, zise Aomame.

— „Bine-mersi” mi se pare o expresie prea directă, zise Tamaru plescăind uşor. Eu, unul, prefer „prin providenţă divină”. În orice caz, moartea sa nu prezintă nimic suspicios, iar asigurarea de viaţă nefiind o sumă atât de mare încât să atragă atenţia, nici societatea de asigurări n-o să aibă dubii. Sigur o să plătească fără probleme. Asta nu înseamnă că nu e o sumă frumuşică. Cu banii din asigurare, văduva poate să facă primul pas către o viaţă nouă. Plus că aşa nu s-au mai pierdut timp şi bani cu procesul de divorţ. S-au evitat şi toate procedurile legale complicate şi absurde, şi toată trauma

psihică pe care ar fi produs-o.

— Ca să nu mai zicem că aşa, scursura aia de om nu mai poate să dea iar iama prin lume şi să-şi găsească o nouă victimă.

— Providenţă divină, zise Tamaru. Graţie atacului de cord, lucrurile s-au liniştit. Totul e bine când se termină cu bine.

— Asta dacă există un sfârşit, spuse Aomame.

În colţul gurii lui Tamaru apăru o cută mică, sugerând un zâmbet.

— Undeva tot există un sfârşit, doar că nu scrie negru pe alb: „Aici este capătul.” Păi, nu? Pe ultima treaptă a scării scrie cumva: „Aceasta este ultima treaptă. Vă rugăm să nu urcaţi mai departe.”?

Aomame clătină din cap.

— E acelaşi lucru, zise Tamaru.

— Îţi foloseşti bunul simţ, ţii ochii larg deschişi şi te prinzi tu unde anume e sfârşitul.

Tamaru încuviinţă.

— Şi chiar dacă nu te prinzi… zise el gesticulând cu degetele o cădere. Tot ajungi acolo.

Cei doi rămaseră un timp tăcuţi, ascultând ciripitul păsărelelor. Era o după-amiază tihnită de aprilie, lipsită de orice umbră de răutate sau violenţă.

— Câte femei locuiesc acum aici? întrebă ea.

— Patru, răspunse Tamaru prompt.

— Toate în aceeaşi situaţie?

— În situaţii asemănătoare, zise el şi strânse din buze. Dar cazurile celorlalte trei nu sunt la fel de grave. Sigur, bărbaţii lor sunt nişte fiinţe detestabile, dar nu atât de răi ca individul despre care am discutat până acum. Sunt nişte oameni mărunţi, care se umflă în pene. N-ar merita să-ţi baţi tu capul cu ei. De ei mă ocup eu.

— În mod legal.

— Da, *în linii mari.* Nişte ameninţări acolo tot or să fie. Sigur, şi atacul de cord e o cauză a morţii perfect legală.

— Desigur.

Tamaru rămase tăcut o vreme, cu mâinile pe genunchi,

privind crengile nemişcate ale sălciilor.

Aomame ezită câteva clipe, apoi deschise subiectul:

— Auzi, Tamaru-san, aş vrea să te întreb ceva.

— Ce anume?

— Cu câţi ani în urmă s-au schimbat uniformele şi armele poliţiştilor?

Tamaru îşi încruntă sprâncenele. Detectase în tonul ei o vagă inflexiune care îi declanşase un semnal de alarmă.

— De ce întrebi aşa ceva?

— Fără niciun motiv anume. Pur şi simplu mă întrebam.

Tamaru se uită în ochii ei. Privirea lui era neutră, dar în ea nu se desluşea nicio expresie. Putea să se încline în orice direcţie.

— Conflictul armat de lângă lacul Motosu dintre poliţia din Yamanashi şi grupul extremist a fost în ’81, pe la mijlocul lui octombrie, iar în anul următor poliţia s-a reformat drastic. Deci acum doi ani.

Aomame încuviinţă fără să-şi schimbe expresia. Nu-şi amintea absolut nimic despre un asemenea eveniment, dar trebuia să-i cânte în strună lui Tamaru.

— A fost un incident foarte sângeros. Nişte revolvere de tip vechi cu şase focuri contra a cinci Kalaşnikov AK-47. N-au avut nicio şansă. Trei poliţişti au murit ciuruiţi de gloanţe. Serviciul special aerian din cadrul Forţelor de Autoapărare a intervenit imediat cu elicoptere. Poliţia s-a făcut de râs. La scurt timp după aceea, prim-ministrul Nakasone s-a străduit din răsputeri să întărească forţele poliţieneşti. S-a făcut o amplă reformă structurală, s-a format o divizie specială armată şi li s-au dat şi poliţiştilor arme automate performante. Pistoale Beretta 92. Ai tras vreodată cu unul?

Aomame clătină din cap. Nici măcar cu un pistol cu aer comprimat nu trăsese vreodată.

— Eu, da. Cu o semiautomată cu cincisprezece focuri, la care se foloseşte muniţie Parabellum de 9 mm. E o armă faimoasă, pe care o are în dotare şi armata americană. Ieftină nu e, dar nici mai scumpă decât un SIG sau un Glock, aşa că se vinde bine. Dar nu e un pistol potrivit pentru un

necunoscător. Revolverele dinainte nu cântăreau decât 490 de grame, pe când astea au 850. Degeaba pui aşa ceva în mâna unui poliţist japonez care nu are suficient antrenament, că nu-i foloseşte la nimic. Dacă s-ar apucă să tragă cu o asemenea armă performantă într-un loc aglomerat, sigur ar încasa-o vreun civil.

— Tu unde ai tras cu aşa ceva?

— Ei, şi eu ca toată lumea. Într-o bună zi culegeam ierburi de leac la gura unui izvor, când deodată a apărut o zână care mi-a dat o Beretta 92 şi m-a povăţuit să împuşc un iepuraş alb, aflat în apropiere.

— Nu, pe bune.

Cutele din colţul gurii lui Tamaru se adânciră aproape imperceptibil.

— Eu nu vorbesc decât pe bune, zise el. În orice caz, armele din dotare şi uniformele s-au înnoit acum doi ani, în primăvară. Cam pe vremea asta. Ţi-am răspuns la întrebare?

— Acum doi ani.

Tamaru o aţinti din nou cu o privire pătrunzătoare.

— Dacă ai ceva pe suflet, ar fi bine să-mi spui. Are vreo legătură poliţia cu ceva?

— Nu, nu e vorba de asta, răspunse Aomame, dând scurt din mâini. Pur şi simplu, îmi stătea pe cap chestia cu uniformele. Nu mai ştiam când s-au schimbat.

O vreme se aşternu tăcerea, iar conversaţia lor se încheie de la sine. Tamaru întinse din nou mâna dreaptă.

— Mă bucur că s-a terminat totul cu bine, zise el.

Aomame îi strânse mâna. Omul ăsta ştie, se gândi ea. Ştie că după o treabă grea, care pune în joc viaţa unui om, ai nevoie de o mângâiere caldă, de o atingere.

— Ia-ţi un concediu, zise Tamaru. Stai şi tu puţin să-ţi tragi răsuflarea şi să-ţi mai limpezeşti mintea. Du-te cu iubitul în Guam.

Aomame se ridică, îşi puse geanta pe umăr şi îşi aranjă gluga de la hanorac. Tamaru se ridică şi el. Nu era înalt, dar când se ridica el, parcă se înălţa un zid. Statura lui masivă epata întotdeauna.

Tamaru o privi cum se îndepărta. Aomame îi simţea privirea aţintită în spinare, aşa că merse cu paşi siguri, în linie dreaptă, cu bărbia în faţă şi spatele drept. Însă în inima ei, unde nimeni nu o putea vedea, se simţea confuză. Se tot întâmplau lucruri asupra cărora nu avea niciun control. Până cu puţin timp în urmă, lumea era în mâinile ei. Fără scăpări, fără discrepanţe, însă acum totul începea să se destrame.

Conflictul armat de lângă lacul Motosu? Beretta 92?

Ce se întâmpla? Aomame nu avea cum să fi trecut cu vederea o ştire atât de importantă. Regulile după care funcţiona această lume se dăduseră peste cap la un moment dat. Mergând înainte, mintea lui Aomame se învârtea cu repeziciune. Indiferent ce s-a întâmplat, eu trebuie neapărat să apuc hăţurile la loc. Trebuie neapărat să găsesc o logică. Şi asta repede, până nu o iau lucrurile razna de tot.

Tamaru sigur citise confuzia dinlăuntrul ei. Era un tip atent, extrem de intuitiv. Şi în acelaşi timp periculos. Tamaru avea un profund respect faţă de stăpâna casei şi îi era loial întru totul. Făcea tot ce se putea ca s-o ştie în siguranţă. El şi Aomame se acceptau reciproc şi se simpatizau sau cel puţin simţeau unul pentru celălalt ceva înrudit cu simpatia. Însă dacă ar fi considerat că existenţa ei nu servea în vreun fel sau altul stăpânei, probabil că s-ar fi descotorosit de ea fără să clipească. Ar fi făcut-o la modul cel mai simplu. Dar Aomame nu putea să-l condamne pentru asta. La urma urmei, aceasta era datoria lui.

Odată ce traversă curtea, poarta se deschise. Aomame zâmbi prietenos către camera de luat vederi şi făcu uşor cu mâna. Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. După ce ieşi, poarta se închise încet în spatele ei. Coborând panta abruptă din Azabu, Aomame îşi sistematiză în minte lucrurile pe care le avea de făcut şi îşi schiţă o listă. Succint şi meticulos.

Capitolul 8
Într-un loc necunoscut, un om necunoscut

Multă lume vede dimineţile de duminică drept un simbol al odihnei. Pentru Tengo însă, ele nu fuseseră niciodată prilej de bucurie de-a lungul copilăriei. Dimpotrivă, îi pierea orice bună dispoziţie. Când venea sfârşitul de săptămână, corpul îi devenea din ce în ce mai greu, îşi pierdea pofta de mâncare şi începea să aibă fel de fel de dureri. Pentru Tengo, duminica dimineaţa era ca o lună strâmbă care îşi arăta doar faţa întunecată. Ce bine ar fi dacă n-ar mai veni ziua asta blestemată! Ce bine ar fi să trebuiască să mă duc la şcoală în fiecare zi şi să nu avem liber, îşi spunea el adesea în copilărie. Ba chiar se rugase odată să nu mai vină duminica, dar bineînţeles că rugăciunea lui nu fusese ascultată. Chiar şi la maturitate, când sfârşitul săptămânii nu mai reprezenta o ameninţare pentru el, se trezea cu o stare mohorâtă, fără niciun motiv anume. Simţea scrâşneli în toate fibrele corpului şi uneori chiar îi era greaţă. Avea reacţiile acestea imprimate adânc în inimă. Probabil până în tărâmul ascuns al subconştientului.

Tatăl său lucra pentru NHK{6} ca încasator de taxe radio-TV şi în fiecare duminică îl lua şi pe micul Tengo pe teren. Povestea începuse înainte ca Tengo să meargă la grădiniţă şi continuase până când băiatul ajunsese în clasa a cincea, duminică de duminică, cu excepţia zilelor în care avea vreo activitate specială cu şcoala. Se trezeau la ora şapte, îl punea pe Tengo să se spele pe faţă cu săpun, îi inspecta urechile şi unghiile, îl îmbrăca pe cât se poate de curat (dar simplu) şi îi promitea că apoi îi va da ceva bun de mâncare.

Tengo nu ştia dacă şi ceilalţi încasatori lucrau şi în zilele libere. Dar, din câte îşi amintea el, tatăl său lucra întotdeauna

duminica. Ba chiar cu mai mult zel decât de obicei, deoarece atunci îi putea găsi acasă pe cei care erau plecaţi în cursul săptămânii.

Existau câteva motive pentru care tatăl său îl lua împreună cu el. Unul dintre ele era că nu putea să-l lase singur acasă pe micuţul Tengo. În cursul săptămânii şi sâmbăta, acesta rămânea la creşă, la grădiniţă sau la şcoală, dar duminica nu mai putea sta acolo. În al doilea rând, voia să-i arate fiului său ce fel de serviciu are şi de unde le vin banii de mâncare; Tengo trebuia să înveţe de mic copil ce înseamnă munca. El însuşi fusese dus pe ogor de când se ştia, în fiecare duminică. Atunci când erau multe de făcut la muncile câmpului, nici nu se ducea la şcoală. Asemenea viaţă era pentru el ceva cât se poate de firesc.

Ultimul motiv, cel care îl rănea pe Tengo cel mai adânc, era un calcul meschin: şi anume faptul că îi era mai uşor să adune taxele dacă umbla însoţit de un copil, iar tatăl său ştia foarte bine acest lucru. Oricui îi era greu să zică: „Lasă-mă în pace, că nu plătesc nimic”, unui încasator care ţinea de mână un copilaş. Uneori, priviţi drept în ochi de către copil, unii plăteau chiar fără să aibă nicio intenţie să o facă. De aceea, tatăl lui Tengo mergea duminicile mai ales pe la casele pe unde în mod obişnuit avea probleme. Tengo simţise de la bun început ce se aştepta de la el şi lucrul acesta îl scotea din minţi. Pe de altă parte, ca să îi facă pe plac tatălui său, era nevoit să îşi pună mintea la contribuţie şi să joace rolul care îi revenea. Ca o maimuţă de circ. Dacă îşi mulţumea tatăl, Tengo era tratat cu blândeţe în ziua respectivă.

Singura lui scăpare era că tatăl său trebuia să meargă pe o rută foarte îndepărtată de casă. Ei locuiau într-o zonă rezidenţială de la periferia oraşului Ichikawa, dar taxele le colecta din zona centrală a oraşului. Noroc că nu ajungeau nici prin cartierul în care se ducea la şcoală. De aceea reuşea să evite întrucâtva casele în care stăteau colegii săi de la grădiniţă sau de la şcoală. Totuşi, se întâmpla uneori să se întâlnească cu vreun coleg când treceau prin zonele aglomerate ale oraşului. În asemenea cazuri, se ascundea

repede în umbra tatălui său ca să nu fie observat.

Majoritatea taţilor colegilor săi erau salariaţi care lucrau în centrul Tokio-ului. Pentru ei, oraşul Ichikawa era o parte din Tokio care, prin cine ştie ce întâmplare, aparţinea de prefectura Chiba. Luni dimineaţă îşi povesteau cu însufleţire unul altuia pe unde fuseseră duminica. Se duceau prin parcuri de distracţii, la grădina zoologică sau la meciuri de baseball. Vara mergeau la plajă în Minamibōsō şi iarna la schi. Taţii lor îi plimbau cu maşina sau urcau pe munte. Îşi povesteau cu însufleţire experienţele şi făceau schimb de informaţii. Numai Tengo nu avea ce povesti. El nu fusese niciodată nici în excursii şi nici în parcuri de distracţii. Duminica, de dimineaţă până pe înserat, suna la uşile unor necunoscuţi împreună cu tatăl său şi, cu capul plecat, cerea bani celor care deschideau. Pe cei care nu voiau să plătească îi ameninţau. Cu cei care încercau să aducă argumente, se contraziceau. Câteodată erau înjuraţi ca nişte câini vagabonzi. Asemenea poveşti nu puteau fi spuse în faţa colegilor de şcoală.

În clasa a treia, toţi colegii aflaseră deja că tatăl său era încasator de taxe la NHK. Probabil că îl văzuse cineva în timp ce mergea împreună cu tatăl său. Colindau prin fiecare colţişor al oraşului şi până la urmă era absolut firesc să-l observe cineva. Oricum, era deja prea mare ca să se poată ascunde în umbra tatălui său. Mai degrabă era de mirare că nu fusese descoperit mai devreme.

Fusese poreclit „NHK”. Într-o lume compusă din copii de funcţionari, toţi aparţinând păturii de mijloc, el era cel ciudat. Multe din lucrurile care pentru ceilalţi erau fireşti, pentru el erau inexistente. Trăia într-o lume diferită de a lor şi ducea o altfel de viaţă. Tengo învăţa foarte bine şi era bun şi la sport. Era mare şi avea forţă. În plus, profesorii îl plăceau. De aceea, cu toate că era cel ciudat, nu fusese ostracizat. Ba dimpotrivă, era respectat. Nu putea totuşi să dea curs invitaţiilor colegilor de a merge undeva duminica sau de a-i vizita să se joace împreună.

„Duminică se întâlnesc mai mulţi acasă la un prieten”, îi mai spunea uneori tatălui său, dar ştia de la bun început că nu va

avea voie să meargă. Astfel că nu putea decât să refuze invitaţiile, spunând că e ocupat. Refuzând în repetate rânduri, şi invitaţiile dispăruseră treptat. Până să-şi dea seama, deja nu mai făcea parte din nicio gaşcă şi era mereu singur.

Orice s-ar fi întâmplat duminica, el umbla împreună cu tatăl său pe rutele obişnuite, de dimineaţa până seara. Era o regulă absolută, care nu admitea nici excepţii şi nici modificări. Nu-l scutea nici dacă era răcit şi tuşea întruna, dacă-l durea burta sau dacă avea puţină febră. Mergea împleticit în urma tatălui său şi îşi dorea să se prăbuşească din picioare şi să moară. Poate că asta l-ar fi făcut pe tatăl său să reflecteze puţin asupra faptelor sale. Poate că s-ar fi gândit că fusese prea dur cu copilul. Numai că, de bine, de rău, Tengo avea un corp robust. Chiar dacă suferea de febră, îl durea burta sau îi era greaţă, nu se prăbuşea şi nu îşi pierdea cunoştinţa, ci continua să meargă cu tatăl său pe lungile rute. Fără să se plângă.

*

Tatăl lui Tengo se întorsese din Manciuria în ultimul an de război, fără o para în buzunare. Era al treilea fiu al unei familii de ţărani din Tohoku şi ajunsese acolo împreună cu câţiva consăteni, în perioada în care statul încuraja emigrarea în Manciuria. Nu pentru că înghiţise propaganda guvernului cum că în Manciuria este raiul pe pământ, că terenurile întinse sunt fertile şi că acolo se poate duce un trai îmbelşugat. Ştia şi el foarte bine că raiul pe pământ nu există. Numai că era sărac şi flămând. Dacă rămânea la ţară, nu îl aştepta decât o viaţă în pragul inaniţiei. Din cauza crahului, lumea era plină de şomeri şi dacă se ducea la oraş nu avea de unde să îşi găsească o slujbă cum se cuvine. În situaţia aceasta, singura soluţie pe care o mai avea era să emigreze în Manciuria. I s-a făcut o instrucţie sumară despre folosirea armelor, pentru că, în situaţii de criză, coloniştii aveau voie să tragă; i s-au dat câteva informaţii despre agricultura în Manciuria şi, cu trei strigăte de *banzai,* şi-a părăsit satul natal. Din Dalian a fost dus cu trenul până la graniţa ţării. Acolo i s-au dat terenul arabil, unelte şi o puşcă. Împreună cu tovarăşii săi s-a apucat

să muncească pământul. Terenurile erau nefertile şi pline de pietre, iar iarna îngheţa totul. De foame, au ajuns să mănânce până şi câinii vagabonzi pe care îi prindeau. În anii de început primeau un ajutor din partea guvernului şi astfel au mai reuşit să supravieţuiască.

În august 1945, când în sfârşit viaţa începuse să le devină mai uşoară, armata sovietică a încălcat pactul de neagresiune şi a invadat Manciuria. Cum armata sovietică nu mai era implicată în luptele din Europa, un număr impresionant de trupe a fost adus pe calea ferată siberiană în est şi a fost pregătit serios pentru invazie. Tatăl lui Tengo, care printr-o întâmplare fericită se împrietenise cu un funcţionar guvernamental, aflase în secret despre situaţia iminentă şi se aştepta la invazia sovietică. Funcţionarul îi explicase în secret că armata din Kwantong era prea slăbită pentru a putea face faţă atacului şi că ar fi mai bine să se pregătească să lase totul în urmă şi să fugă. Cu cât scăpa mai repede, cu atât mai bine. Astfel că, de îndată ce s-a dat ştirea că armata sovietică a trecut graniţa, s-a urcat pe cal, a alergat până la gară şi s-a urcat în penultimul tren care pleca către Dalian. Dintre toţi tovarăşii săi, a fost singurul care s-a întors teafăr în Japonia în anul acela.

După război, s-a mutat în Tokio şi a făcut comerţ pe piaţa neagră, apoi s-a angajat ucenic la un tâmplar, dar niciuna din acestea nu i-a mers cum trebuie. Abia reuşea să câştige cât să nu moară de foame. În toamna lui ’47, pe când îşi câştiga traiul livrând marfă de la un magazin de băuturi din Asakusa, s-a întâlnit pe stradă cu o cunoştinţă din perioada când trăise în Manciuria. Era chiar funcţionarul care îl avertizase despre iminenţa războiului sovieto-japonez. Fusese transferat la serviciile poştale manciuriene, dar acum revenise în Japonia şi lucra din nou la Ministerul Comunicaţiilor şi Transporturilor. Îl plăcea pe tatăl lui Tengo, poate şi fiindcă erau consăteni, poate şi fiindcă ştia că era un muncitor viguros. În orice caz, l-a invitat la masă.

Când a aflat că bărbatul nu are un serviciu serios şi că o duce prost, i-a propus să devină încasator la NHK. Avea un

prieten apropiat care lucra acolo şi putea să-i pună o vorbă bună. Tatăl lui Tengo a fost recunoscător. Nu ştia prea bine ce e exact NHK, dar orice slujbă care îi asigura un venit stabil era binevenită. Funcţionarul i-a făcut o scrisoare de recomandare şi chiar s-a pus garant pentru el. Mulţumită lui, a reuşit să se angajeze. I-au făcut pregătirea, l-au îmbrăcat în uniformă şi i-au dat o normă. Lumea începea să-şi revină din şocul pierderii războiului şi, deşi trăiau în sărăcie, toţi căutau amuzament. Cea mai ieftină şi la îndemână distracţie era radioul, cu muzică, cu sport şi cu programe umoristice. Faţă de perioada de dinaintea războiului, radioul căpătase o popularitate incomparabilă. NHK avea nevoie de mult personal care să umble pe teren să adune taxele.

Tatăl lui Tengo îşi făcea meseria cu mult zel. Punctul său forte consta în faptul că era rezistent şi răbdător. De când se ştia pe lume, nu mâncase niciodată pe săturate. Pentru un asemenea om, să colecteze taxe nu era o muncă foarte dificilă. Era obişnuit să fie potopit de sudălmi. Chiar dacă ocupa cea mai joasă poziţie, el avea marea satisfacţie că face parte dintr-o organizaţie gigantică. Iniţial, fusese angajat temporar, doar pe bază de comision şi plătit în funcţie de rezultate, dar, după numai un an, i-au oferit un post permanent, fiindcă avea rezultate deosebite şi o atitudine profesională ireproşabilă. Pentru NHK, era o mare excepţie să-l angajeze astfel. Aceasta a avut de-a face şi cu faptul că obţinea rezultate excelente şi în zonele în care existau probleme, dar l-a ajutat şi influenţa prietenului său de la minister. I s-a stabilit un salariu şi i s-au oferit şi alte beneficii. A primit asigurare medicală şi locuinţă de serviciu. O diferenţă ca de la cer la pământ faţă de cum erau trataţi majoritatea încasatorilor angajaţi pe comision, care veneau şi plecau. Acesta a fost norocul vieţii lui. În orice caz, reuşise în cele din urmă să-şi găsească o poziţie pe cea mai de jos treaptă a ierarhiei sociale.

Tengo auzise această poveste de atâtea ori, încât era sătul. Tatăl său nu-i cântase cântece de leagăn şi nici nu-i citise basme, îi repeta, în schimb, povestea vieţii sale. Cum se

născuse într-o fermă mică din Tōhoku, cum crescuse muncit şi bătut ca un câine, cum emigrase în Manciuria, unde era atât de frig, încât urina îngheţa înainte să atingă solul, cum cultivase pământul aspru apărându-se cu puşca în mână de tâlhari şi haite de lupi, cum abia-abia scăpase cu viaţă din calea armatei sovietice, cum se întorsese teafăr acasă, fără să ajungă în gulagul siberian, cum trecuse prin tumultul de după război cu burta goală şi cum, printr-un noroc neaşteptat, se angajase ca încasator de taxe la NHK. Acest din urmă episod era în povestea sa happy-end-ul suprem. Şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Istoria era spusă cu destulă măiestrie. Nu puteai şti cât adevăr e în ea, dar povestea era închegată. Poate că nu era prea bogată în nuanţe, dar detaliile erau vii, iar tonul vocii adăuga şi mai multă culoare. Erau şi bucăţi plăcute, altele solemne şi unele violente. Unele părţi erau atât de absurde, că te lăsau mut de uimire, iar pe unele nu le puteai crede nici în ruptul capului, de oricâte ori le-ai fi auzit. Dacă viaţa se judecă după varietatea celor întâmplate pe parcursul ei, atunci se poate spune că avusese o viaţă bogată.

Cu toate acestea însă, când venea vorba de perioada de după angajarea la NHK, din cine ştie ce motiv povestea sa devenea brusc lipsită de culoare şi consistenţă. Trecea în grabă peste detalii şi nu avea coeziune. Pentru el era doar un episod suplimentar care nu merita povestit. A cunoscut o femeie, s-a căsătorit, au avut un copil – adică pe Tengo. La câteva luni după naştere, femeia s-a îmbolnăvit şi a murit. Nu se recăsătorise şi muncea în continuare la NHK. Îl creştea singur pe Tengo, fără niciun fel de ajutor. Şi aşa ajungem până în ziua de azi. Sfârşit.

Nu dezvăluia absolut nimic din împrejurările în care o cunoscuse pe mama lui Tengo, cum se căsătorise cu ea, ce fel de femeie era, care fusese cauza morţii (probabil că avea legătură cu naşterea), dacă se chinuise mult sau dacă se stinsese în pace. Chiar dacă Tengo îl întreba direct, evita să-i dea un răspuns clar. De multe ori devenea morocănos şi tăcut. Nu aveau în casă nici măcar o fotografie cu ea. Nici poze de la

nuntă. Nu avuseseră posibilitatea să facă o nuntă şi nici nu aveau pe atunci aparat de fotografiat, îi explica tatăl său.

Tengo însă nu credea poveştile astea. Tatăl său îi ascundea adevărul. Mama sa nu murise la câteva luni după ce îl născuse. În amintirea sa, ea trăia când el avea un an şi jumătate. Se îmbrăţişa cu un bărbat necunoscut, iar Tengo dormea alături.

Mama sa îşi scoate bluza şi, lăsând să cadă bretelele albe ale neglijeului, îşi dezveleşte sânii. Un bărbat îi sărută sfârcurile. Un bărbat care nu e tatăl lui Tengo. Alături, Tengo respiră liniştit în somn. Dar, în acelaşi timp, nu doarme. O priveşte pe mama sa.

Aceasta era fotografia pe care o avea Tengo cu mama sa. Scena de numai zece secunde era adânc întipărită în mintea lui. Era singura informaţie concretă pe care o avea referitor la ea. Mintea lui abia dacă reuşea să o găsească pe mama sa prin această imagine. Era ca un cordon ombilical prin care se lega de ea. Conştiinţa sa plutea prin lichidul amniotic al acelei amintiri ascultând ecourile trecutului. Dar tatăl său nu ştia că el are această imagine viu întipărită în minte. Nu ştia că el rumega întruna acest crâmpei precum o vacă pe pajişte şi că îşi trăgea sevă din el. Şi tatăl, şi fiul aveau secretele lor adânci şi întunecate.

*

Era o dimineaţă de duminică plăcută şi senină. Vântul bătea însă rece şi, deşi era jumătatea lui aprilie, iarna încă îşi mai făcea simţită prezenţa. Tengo purta un pulover cu guler la baza gâtului, subţire, negru, iar pe deasupra o jachetă cu model în zig-zag pe care o avea din vremea studenţiei. În jos, avea o pereche de pantaloni chino bej şi era încălţat cu nişte pantofi maro Hush Puppies, relativ noi. Cam asta era cea mai îngrijită ţinută pe care reuşea să şi-o compună.

Când ajunse la capătul cel mai din faţă al peronului către direcţia Tachikawa, pe linia Chūō din staţia Shinjuku, Fukaeri era deja acolo. Stătea singură pe o bancă, fără să facă vreo mişcare şi privea în gol, cu ochii întredeschişi. Era îmbrăcată

într-o rochie văratică din bumbac, cu imprimeu, peste care îşi pusese un cardigan gros, de iarnă, de culoare verde crud. În picioare avea adidaşi gri decoloraţi, fără ciorapi. Pentru anotimpul ăsta, era o ţinută un pic cam ciudată. Rochiţa era prea subţire, iar cardiganul, prea gros. Ea însă nu părea deloc stânjenită de faptul acesta. Poate că această nepotrivire era modul ei de a-şi exprima vederile asupra lumii. Dar nu părea să fie nici asta. Probabil că pur şi simplu îşi pusese hainele aiurea pe ea, fără să se gândească vreun pic.

Fukaeri nu citea nici ziarul, nici vreo carte, şi nici nu asculta muzică la walkman. Şedea pur şi simplu liniştită şi privea înainte, cu ochii ei mari şi negri. Nu ştiai ce să crezi. Avea privirea pierdută în gol sau se uita oare cu atenţie la ceva? Era adâncită în gânduri sau, dimpotrivă, nu se gândea la nimic? Dacă o vedeai din depărtare, arăta ca o statuie realistă, sculptată dintr-un material aparte.

— Aştepţi de mult? întrebă Tengo.

Fukaeri se uită la Tengo, apoi clătină din cap doar câţiva centimetri. În ochii ei negri era o lucire vie ca de mătase, dar, la fel ca la întâlnirea lor precedentă, nu puteai citi în ei nicio expresie. Părea că nu avea chef să vorbească cu nimeni. De aceea, Tengo abandonă ideea de a continua conversaţia şi, fără să mai spună nimic, se aşeză pe bancă alături de ea.

Când sosi trenul, Fukaeri se ridică tăcută. Se suiră amândoi în tren. Fiind zi liberă, expresul spre Takao era destul de gol. Tengo şi Fukaeri se aşezaseră unul lângă altul pe o banchetă şi, fără să schimbe vreun cuvânt, priveau prin fereastra de vizavi imaginea oraşului care trecea în goană pe lângă ei. Cum Fukaeri nu deschidea gura, ca de obicei, tăcea şi Tengo. Cu buzele lipite şi privirea drept în faţă, Fukaeri îşi strânse gulerul puloverului, ca şi când se pregătea să o lovească un frig năprasnic.

Tengo îşi scoase cartea din buzunar şi începu să citească, dar era uşor derutat. Puse cartea la loc în buzunar şi, imitând-o pe Fukaeri, îşi aşeză ambele mâini pe genunchi şi îşi fixă privirea absent în faţă. Încercă să se gândească la ceva, dar nu reuşi să găsească niciun subiect potrivit. Se concentrase o

vreme la *Crisalida de aer* şi, din pricina aceasta, capul său refuza acum să mai funcţioneze. În fundul minţii nu avea decât o încurcătură de iţe.

Tengo privea peisajul care se derula pe fereastră şi asculta zgomotul monoton al trenului. Linia Chūō se întindea drept, de parcă era trasată cu rigla pe hartă. De fapt, chiar fusese proiectată astfel. În părţile acestea ale câmpiei Kantō nu exista niciun obstacol topografic demn de menţionat. De aceea construiseră calea ferată fără curbe perceptibile, suişuri şi coborâşuri, fără poduri sau tuneluri. Era suficientă o riglă. Trenul se îndrepta în linie dreaptă către destinaţie.

La un moment dat, pe Tengo îl fură somnul. Când deschise din nou ochii, trenul încetinea treptat ca să oprească în gara Ogikubo. Nu dormise mult. Fukaeri stătea la fel ca mai înainte şi privea drept în faţă. Tengo nu ştia la ce anume se uita ea cu adevărat. Din aerul ei concentrat însă, nu părea să se pregătească să coboare.

— Ce citeşti de obicei? întrebă Tengo când treceau de gara Mitaka, ca să-şi alunge plictiseala. Era un lucru pe care şi-l propusese mai demult să o întrebe pe Fukaeri.

Fata îi aruncă o privire scurtă, apoi îşi întoarse din nou ochii drept în faţă.

— Nu citesc, răspunse ea simplu.

— Deloc?

Fukaeri dădu scurt din cap.

— Nu te interesează cititul? întrebă el.

— Durează mult, răspunse Fukaeri.

— Nu citeşti fiindcă durează mult? întoarse el întrebarea, nedumerit.

Fukaeri rămase cu privirea aţintită în faţă, fără să răspundă. Atitudinea ei părea să însemne că nu-l contrazice.

Sigur că, în general, durează ceva să citeşti o carte. Nu se compară cu televizorul sau cu benzile desenate. Lectura e o activitate care necesită un timp relativ îndelungat. Dar felul în care Fukaeri răspunsese „durează mult” implica o nuanţă diferită de acest adevăr banal.

— Durează mult, adică… durează extraordinar de mult?

întrebă Tengo.

— Extraordinar, spuse ea categoric.

— Mult mai mult decât la ceilalţi oameni?

Fukaeri dădu din cap a încuviinţare.

— Şi nu ai probleme la şcoală? La ore ţi se cere să citeşti tot felul de cărţi. Iar dacă tu zici că îţi ia atât de mult timp…

— Mă prefac, răspunse ea indiferent.

Tengo auzi în cap un ciocănit de rău augur. Ar fi vrut să nu-l bage în seamă şi să îl lase să treacă de la sine, dar nu putea. Trebuia să afle adevărul.

— Vrei să spui că suferi de dislexie?

— Dislexie, întrebă Fukaeri.

— Dificultate în a citi.

— Aşa mi s-a zis. Disl…

— Cine ţi-a zis?

Fata înălţă uşor din umeri.

— Adică… bâjbâi Tengo după cuvinte. Aşa ai fost întotdeauna, de când erai mică?

Fukaeri încuviinţă.

— Deci până acum nu ai citit romane aproape deloc.

— Singură, răspunse Fukaeri.

Asta însemna că ce scria ea nu era influenţat de niciun scriitor. Era o explicaţie grozavă şi care avea logică.

— Nu ai citit de una singură, spuse Tengo.

— Mi-a citit cineva.

— Tatăl tău sau mama ta ţi-au citit cu voce tare?

Fukaeri nu răspunse.

— Dar chiar dacă nu citeşti, poţi să scrii fără probleme, nu? întrebă Tengo cu frica în sân.

Fukaeri clătină din cap.

— Durează mult şi să scriu.

— Foarte mult?

Fukaeri ridică din nou din umeri. Răspunsul era da.

Tengo se foi pe banchetă.

— Asta înseamnă că nu tu ai scris *Crisalida de aer.*

— Nu eu am scris.

Tengo tăcu câteva secunde. Câteva secunde care atârnau

greu.

— Atunci cine a scris-o?

— Azami, veni răspunsul.

— Cine-i Azami?

— E mai mică cu doi ani.

Din nou o tăcere scurtă.

— A scris *Crisalida de aer* în locul tău.

Fukaeri încuviinţă, cu aerul cel mai natural.

Tengo se forţă să-şi pună mintea în mişcare.

— Adică, tu i-ai spus povestea lui Azami şi ea a scris-o, asta vrei să zici?

— A bătut la procesor şi a tipărit, spuse Fukaeri.

Tengo îşi muşcă buzele. Îşi aranjă în minte informaţiile proaspăt primite, apoi spuse:

— Deci această Azami a trimis manuscrisul tău la concursul literar, probabil fără să-ţi spună şi tot ea i-a pus şi titlul *Crisalida de aer.*

Fukaeri înclină capul într-un gest care nu însemna nici da, nici nu. Dar nu îl contrazise. Probabil că, în mare, Tengo nimerise.

— Azami e o prietenă?

— Stăm împreună.

— E sora ta?

Fukaeri clătină din cap.

— E fata Profesorului.

— Profesorul, spuse Tengo. Şi profesorul ăsta locuieşte împreună cu tine?

Fukaeri încuviinţă, de parcă nu înţelegea ce-l apucase să întrebe aşa ceva tocmai acum.

— Aha, deci persoana cu care o să mă văd astăzi este de fapt Profesorul, nu?

Fukaeri se întoarse spre el şi îl privi o vreme cu aerul că examinează curgerea norilor în depărtare. Sau de parcă încerca să decidă ce să facă cu un câine greu de dresat. Apoi dădu afirmativ din cap.

— Mergem să vorbim cu Profesorul, spuse cu o voce lipsită de expresie.

Conversaţia luă deocamdată sfârşit. Amândoi rămaseră din nou tăcuţi, cu privirile pironite asupra peisajului de pe fereastră. Pe terenul plat ca în palmă se întindeau cât vedeai cu ochii clădiri fără nicio notă distinctivă. Nenumărate antene TV îşi împungeau coarnele către cer, precum nişte insecte. Oare cei care locuiesc acolo îşi plătesc taxa la NHK? se întrebă Tengo. Duminica, făcea el ce făcea şi tot ajungea să se gândească la taxa radio-TV. Nu fiindcă ar fi vrut să se gândească la asta, dar era un subiect pe care nu reuşea să-l evite.

*

În această dimineaţă senină de duminică de la jumătatea lui aprilie, se lămuriseră câteva lucruri despre care nu prea se poate spune că erau tocmai plăcute. Mai întâi, Fukaeri nu scrisese ea însăşi *Crisalida de aer.* Dacă era să dai crezare cuvintelor ei (iar până acum nu exista niciun motiv să nu o crezi), Fukaeri doar dictase povestea şi altcineva o aşternuse pe hârtie. Ca proces de formare, era întocmai ca literatura orală, cum ar fi *Cartea lucrurilor vechi*[7] sau *Povestea clanului Taira*[8]

Lucrul acesta îi mai diminua întrucâtva sentimentul de vină pe care îl avea pentru că modificase textul, dar, privită dintr-o perspectivă mai largă, situaţia devenea atât de încâlcită că nu-i mai găseai dezlegare.

Apoi, fata nu putea să citească din cauză că suferea de dislexie. Tengo încercă să-şi amintească ce ştia despre tulburarea aceasta. I se predase un curs în facultate, în cadrul modulului de pedagogie. În principiu, dislexicii pot să scrie şi să citească şi nu au probleme cognitive. Dar au nevoie de foarte mult timp ca să citească. Cu propoziţii scurte se descurcă, dar când acestea se acumulează într-un pasaj mai lung, capacitatea lor de a manipula informaţia este depăşită. Le este dificil să conecteze semnele de semnificaţia lor. Astfel se manifestă, în general, dislexia. Cauzele nu sunt încă înţelese în totalitate. Nu e însă deloc de mirare să ai în clasă unul sau doi elevi dislexici. Einstein, Edison şi Charlie Mingus

au suferit toţi de această maladie.

Tengo nu ştia dacă, în general, dislexicii au probleme la fel de mari şi atunci când scriu. În cazul lui Fukaeri însă, se pare că aşa stăteau lucrurile. Întâmpina aceleaşi dificultăţi şi la citit, şi la scris.

Ce-ar zice Komatsu să ştie chestia asta? Involuntar, Tengo oftă. Fata asta de şaptesprezece ani era dislexică şi nu se descurca bine nici să citească, nici să scrie fraze lungi. Iar când vorbea, abia dacă rostea o propoziţie o dată (presupunând că nu o făcea voit). Nici vorbă să ajungă vreodată scriitoare. Chiar dacă Tengo reuşea să dea o formă frumoasă *Crisalidei de aer,* astfel încât să câştige premiul de debut şi cartea să fie publicată şi să primească critici pozitive, nu puteau să continue să mintă publicul. Dacă la început ar fi mers bine, în cele din urmă lumea şi-ar fi dat seama că ceva nu este în regulă. Iar dacă ieşea la iveală adevărul, toţi cei implicaţi ar fi fost puşi la zid şi distruşi. Cariera de scriitor a lui Tengo – care nici măcar nu începuse cu adevărat – s-ar fi dus pe apa sâmbetei.

Un plan cu atât de multe hibe nu prea are cum să iasă bine. De la bun început simţise că păşeşte pe gheaţă subţire, dar acum metafora aceasta i se părea mult prea cuminte. Nici nu apucase să păşească pe ea şi gheaţa deja trosnea. Trebuia să îl sune pe Komatsu cum se întorcea acasă şi să îi spună: „Îmi pare rău, Komatsu-san, dar eu mă retrag din povestea asta, e prea periculoasă". Asta ar face orice om cu capul pe umeri.

Când se gândea însă că e vorba de *Crisalida de aer,* Tengo nu mai era atât de stăpân pe sine şi se simţea sfâşiat de sentimente contradictorii. Oricât de riscant ar fi fost planul lui Komatsu, Tengo nu mai voia acum să se oprească din revizia manuscrisului. Dacă toate acestea s-ar fi întâmplat înainte de a se apuca de muncă, poate că ar fi reuşit. Acum însă îi era imposibil. Era acaparat cu totul de carte. Respira aerul lumii aceleia, era atras de forţa ei de gravitaţie. Esenţa poveştii îi pătrunsese până în măruntaie. Avea o nevoie imperioasă să lucreze la povestea aceea, nevoie pe care o resimţea în mod acut. Era ceva ce *trebuia făcut* şi neapărat de el, ceva ce

merita făcut.

Aşezat pe banchetă, cu ochii închişi, încercă să hotărască în ce fel ar fi mai bine să trateze situaţia aceasta. Nu ajunse însă la nicio concluzie. Nu poţi să ajungi la concluzii sănătoase când eşti confuz şi împărţit în două.

— Azami scrie întocmai ce spui tu? întrebă Tengo.

— Exact ce spun, răspunse Fukaeri.

— Deci tu dictezi şi ea scrie? întrebă el.

— Dar trebuie să vorbesc încet.

— De ce?

Fukaeri aruncă o privire prin vagon. Nu erau aproape deloc călători. Doar o mamă cu doi copii mici, aşezată pe latura cealaltă, la oarecare distanţă de ei. Păreau să se ducă undeva să se distreze. Pe lume există şi astfel de oameni fericiţi.

— Ca să nu mă audă *ăia,* spuse Fukaeri încet.

— Ăia? făcu Tengo.

Urmărindu-i privirea care se pierdea în gol, îşi dădu limpede seama că nu se uita la mama cu cei doi copii. Vorbea despre cineva care nu era prezent, ştiut de ea, cineva concret, de care însă Tengo nu avea habar.

— Cine sunt ăia? întrebă el din nou. Vocea lui scăzuse puţin în intensitate.

Fukaeri nu răspunse. Între sprâncene îi apăru o cută îngustă, dar buzele ei rămaseră strâns lipite.

— Oamenii cei Mici? întrebă Tengo.

Niciun răspuns.

— *Ăia* de care zici tu se enervează dacă cineva le scrie povestea şi o publică, iar lumea vorbeşte despre ei?

Fukaeri nu răspunse la întrebare. Rămase mai departe cu privirea în gol. Tengo aşteptă o vreme, dar când îşi dădu seama că nu va primi niciun răspuns, încercă o altă întrebare:

— Nu mi-ai spus nimic despre Profesor. Ce fel de om e?

Fukaeri se uită nedumerită la Tengo. Ce naiba zice ăsta, părea să întrebe. Apoi spuse:

— Te întâlneşti cu Profesorul în curând.

— Sigur, spuse Tengo. Sigur că asta urmează să se întâmple. O să-l cunosc şi o să văd şi singur ce fel de om e.

La Kokubunji se urcă în tren un grup de vârstnici echipaţi pentru drumeţie. Erau cu totul vreo zece bărbaţi şi femei, cu vârste cuprinse între şaizeci şi cinci şi şaptezeci şi cinci de ani. Fiecare avea un rucsac în spinare şi o pălărie pe cap. Sporovăiau veseli ca nişte şcolari care se duc în excursie. Aveau gamele cu apă prinse la brâu sau atârnate de rucsac. Oare şi eu o să fiu la fel de vesel când o să am vârsta asta? se întrebă Tengo. Apoi clătină uşor din cap. Probabil că nu. Şi-i imagină pe vârful unui munte, bând apă din gamele.

*

În ciuda dimensiunilor lor reduse, Oamenii cei Mici beau foarte multă apă. Dar nu le place apa de la robinet, o preferă fie pe cea de ploaie, fie pe cea din râul care curge în apropiere. De aceea, în timpul zilei fata aduce de la râu o găleată plină ochi, ca să aibă ce să bea micuţii. Când plouă, pune găleata în dreptul burlanului şi adună apa care se scurge de la streaşină. Oamenii cei Mici sunt recunoscători fetei pentru grija pe care le-o poartă, fiindcă ei preferă apa de ploaie celei de râu, deşi şi una, şi alta sunt naturale.

*

Tengo îşi dădu seama că nu reuşeşte să-şi ţină gândurile adunate într-o singură direcţie. Nu era un semn bun. Probabil din pricină că era duminică. În el se năştea un anume soi de confuzie. Pe câmpia netedă a emoţiilor stătea să se stârnească o furtună de nisip de rău augur. Asta păţea uneori duminica.

— Ce s-a întâmplat, întrebă Fukaeri abia auzit. Simţise încordarea lui Tengo.

— Oare o să reuşesc? spuse el.

— Ce anume…

— Oare o să reuşesc să vorbesc cum trebuie?

— Să vorbeşti cum trebuie, întrebă ea. Nu părea să înţeleagă ce vrea să spună.

— Cu Profesorul.

— O să poţi să vorbeşti cum trebuie cu Profesorul, repetă

ea.

Tengo ezită puţin, apoi se hotărî să fie sincer:

— Am senzaţia că lucrurile n-or să se lege până la urmă şi că totul o să fie în zadar.

Fukaeri se răsuci şi îl privi drept în ochi.

— De ce ţi-e frică, îl întrebă ea.

— De ce mi-e frică? repetă el.

Fukaeri dădu din cap fără să spună nimic.

— Cred că mi-e frică să cunosc oameni noi. Mai ales duminica dimineaţa, spuse Tengo.

— De ce duminica, întrebă Fukaeri.

Tengo începuse să transpire la subraţ. Pieptul îi era ca prins într-o chingă. Urma să cunoască pe cineva şi aveau să se întâmple lucruri noi. Viaţa lui urma să se schimbe.

— De ce duminica, întrebă din nou fata.

Tengo îşi aminti duminicile din copilărie. Când terminau de parcurs ruta stabilită, tatăl său îl ducea la o cantină din faţa gării şi îl poftea să comande orice voia. Asta era pe post de recompensă. Duceau un trai modest, iar acestea erau singurele ocazii când mâncau în oraş. În mod neaşteptat, tatăl său îşi lua o bere (nu se atingea de alcool aproape niciodată). Tengo însă, deşi ar fi putut să-şi aleagă orice, îşi pierdea apetitul. De obicei foamea nu-l părăsea, dar duminica nicio mâncare nu i se mai părea gustoasă. Era un chin pentru el să termine din farfurie ce îşi comandase – iar să lase ceva în farfurie nu îi era permis sub nicio formă. Uneori îi venea chiar să vomite. Astfel erau duminicile copilăriei lui Tengo.

Fukaeri îl privea, căutând ceva în ochii lui. Apoi se întinse şi îl luă de mână pe Tengo. Acesta fu surprins, dar încercă să nu se trădeze.

Până când au ajuns la gara Kunitachi, Fukaeri continuă să îl ţină de mână. Avea mâna mai tare decât te-ai fi aşteptat, şi fină. Nu era nici fierbinte, nici rece. Era cam jumătate din palma lui Tengo.

— Nu-ţi fie frică. Nu e o duminică obişnuită, zise fata pe un ton de parcă spunea un lucru cunoscut de toată lumea.

Cred că e prima dată când o aud spunând mai mult de o

propoziţie o dată, se gândi Tengo.

Capitolul 9
Peisajul se schimbă, regulile se schimbă

Aomame se duse la cea mai apropiată bibliotecă şi ceru să vadă ziarele în ediţie prescurtată. Numerele pe trei luni, din septembrie până în noiembrie 1981. Bibliotecara o întrebă ce ziar preferă, *Asahi, Yomiuri, Mainichi* sau *Nikkei.* Era o femeie între două vârste, cu ochelari, care arăta mai degrabă a gospodină angajată cu jumătate de normă decât a salariat permanent al bibliotecii. Nu era prea grasă, dar avea încheieturile mâinilor umflate ca nişte caltaboşi.

Aomame îi spuse că nu contează. Oricum toate erau la fel.

— Aveţi dreptate, dar vă rog frumos să alegeţi unul, zise femeia cu o voce monotonă, ca să descurajeze alte comentarii.

Nici Aomame nu avea chef să discute mai mult, aşa că alese la întâmplare ziarul *Mainichi.* Se aşeză apoi la una dintre mesele de lectură izolate, deschise un carneţel şi, cu pixul în mână, scană articolele cu privirea.

La începutul toamnei lui 1981 nu se produseseră evenimente majore. În luna iulie a acelui an, prinţul Charles se căsătorise cu Diana, iar ecourile nunţii lor încă mai răsunau pretutindeni. Unde s-au dus, ce au făcut, cu ce era îmbrăcată Diana, ce accesorii purtase. Desigur, Aomame ştia despre căsătoria lui Charles cu Diana, dar nu o interesa în niciun fel. Nu putea nici în ruptul capului să priceapă de ce o lume întreagă manifesta atâta interes faţă de soarta unui prinţ sau a unei prinţese a Marii Britanii. Charles arăta mai degrabă a profesor de fizică chinuit de probleme gastrointestinale decât a prinţ.

În Polonia, sindicatul Solidaritatea, condus de Wałęsa, îşi întărise opoziţia împotriva regimului, iar sovieticii îşi

exprimaseră „îngrijorarea” faţă de acest lucru. Cu alte cuvinte, dacă guvernul polonez nu reuşea să recapete controlul asupra situaţiei, riscau să le trimită trupe blindate, cum se întâmplase cu Primăvara de la Praga din ’68. Aomame îşi amintea în mare parte şi despre aceste evenimente. Ştia că, până la urmă, Uniunea Sovietică renunţase să-i invadeze. De aceea nu era nevoie să citească articolele în detaliu. Un singur lucru îi atrase însă atenţia, şi anume faptul că, în încercarea de a descuraja intervenţia sovieticilor, preşedintele american, Ronald Reagan, declarase că: „Ne aşteptăm ca tensiunile din Polonia să nu afecteze planurile comune americano-sovietice de construire a bazei pe Lună”. O bază pe Lună? De aşa ceva nu mai auzise. Deşi parcă îi trecuse pe la urechi de curând o ştire la televizor în sensul ăsta. În seara în care se culcase cu bărbatul chelios din Kansai în hotelul din Akasaka.

Pe 20 septembrie se organizase la Jakarta cel mai mare concurs de înălţat zmeie din lume, la care participaseră peste zece mii de oameni. Era o ştire pe care Aomame nu o aflase, dar nici nu era motiv de mirare. Cine ar ţine minte o competiţie de înălţat zmeie din Jakarta, din urmă cu trei ani?

Pe 6 octombrie, preşedintele Egiptului, Anwar Sadat, fusese asasinat de membri ai unui grup islamic extremist. Aomame ţinea minte incidentul şi se gândi din nou cu părere de rău la preşedintele Sadat. Îi plăcea foarte mult chelia lui şi îi detesta din tot sufletul pe fundamentaliştii religioşi. O apuca furia numai când se gândea la vederile lor înguste, la complexul lor de superioritate plin de aroganţă sau la nonşalanţa cu care se amestecau în treburile altora. Era o furie pe care nu şi-o putea controla cum trebuie. Dar asta nu avea nicio legătură directă cu problemele ei actuale. Aomame trase de câteva ori aer adânc în piept, se calmă şi trecu la următoarea pagină.

Pe 12 octombrie, într-un cartier din sectorul Itabashi din Tokio, un încasator de la NHK în vârstă de cincizeci şi şase de ani se luase la ceartă cu un student care refuza să achite taxa radio-TV şi îl înjunghiase în stomac cu un cuţit cu lamă lată, pe care îl purta în geantă. Poliţia intervenise rapid şi îl prinsese. Acesta rămăsese împietrit la locul faptei, strângând în mână

cuţitul plin de sânge şi nu opusese nicio rezistenţă arestului. Un coleg de serviciu declarase că bărbatul lucra la NHK de şase ani şi că era un angajat serios, cu rezultate foarte bune.

Aomame nu ştia despre acest incident. Ea era abonată la ziarul *Yomiuri,* pe care îl parcurgea zilnic de la prima până la ultima pagină. Citea cu deosebită atenţie mai ales articolele din secţiunea socială, cu precădere pe cele legate de crime şi infracţiuni. Iar acest articol acoperea cam jumătate din pagina socială a ediţiei de seară. Era de neimaginat să nu observe un articol de asemenea proporţii. Însă nu era complet exclus să fi trecut peste el din cine ştie ce întâmplare. Nu era foarte probabil, dar nici absolut imposibil.

Cu fruntea încruntată, Aomame reflectă o vreme la acea posibilitate. Apoi îşi notă în carneţel data şi un sumar al incidentului.

Pe încasator îl chema Shinnosuke Akutagawa. Un nume grozav, ca de geniu literar. Fotografia lui nu apărea, ci doar a băiatului înjunghiat – Akira Tagawa, în vârstă de douăzeci şi unu de ani. Acesta era student în anul trei la drept, la Universitatea Nihon şi avea nivelul 2-*dan* la kendo. Dacă ar fi avut în mână sabia de bambus nu s-ar fi lăsat el înjunghiat aşa uşor, dar ce om normal stă de vorbă cu încasatorul de la NHK cu sabia în mână? Pe de altă parte, niciun încasator obişnuit de la NHK nu umblă prin oraş cu un cuţit în traistă. Aomame urmări cu atenţie ştirile din zilele următoare, dar nu găsi niciun articol din care să reiasă că studentul murise. Probabil scăpase cu viaţă.

Pe 16 octombrie se produsese un accident grav într-o mină din Yūbari, Hokkaidō. Izbucnise un incendiu într-o galerie la o mie de metri adâncime şi cincizeci de mineri aflaţi în subteran se asfixiaseră. Flăcările se întinseseră şi urcaseră până aproape de suprafaţa pământului, luând vieţile a încă zece mineri. Ca să împiedice extinderea incendiului, firma inundase galeriile cu o pompă, fără să se asigure dacă mai rămăsese cineva în viaţă. Numărul victimelor ajunsese la nouăzeci şi trei. Fusese un accident cutremurător. Cărbunele e o sursă de energie foarte poluantă, iar extragerea lui, o activitate

periculoasă. Firma de minerit evitase să mai investească în echipamente şi dotări, iar condiţiile de muncă erau foarte proaste. Se produceau multe accidente, iar mediul afecta plămânii minerilor. Dar, fiind ieftin, existau oameni şi întreprinderi care aveau nevoie de cărbune. Aomame îşi amintea bine acel accident.

Incidentul pe care îl căuta Aomame se petrecuse pe data de 19 octombrie, când urmările dezastrului de la mina din Yubari încă nu încetaseră să se mai facă văzute. Despre acesta, Aomame chiar nu ştiuse nimic până în urmă cu câteva ore, când aflase de la Tamaru. Ceea ce, oricum ar fi luat-o, era de-a dreptul imposibil, pentru că titlul articolului trona pe prima pagină a ziarului tipărit cu litere mari şi imposibil de trecut cu vederea.

Conflict armat cu o grupare extremistă în munţii din Yamanashi

Trei poliţişti morţi

Articolul cuprindea şi o fotografie făcută din aer de la locul respectiv, din zona lacului Motosu. Mai apărea şi o hartă sumară. La locul cu pricina se ajungea pornind de la un cartier cu vile de vacanţă şi înaintând adânc, în munţi. Fotografii cu cei trei poliţişti morţi de la poliţia din Yamanashi. Intervenţia cu elicoptere a serviciului special aerian din cadrul Forţelor de Autoapărare. Uniforme de camuflaj, arme cu lunetă şi automate cu ţeavă scurtă.

Aomame se încruntă îndelung. Ca să-şi arate pe deplin nemulţumirea, îşi încordă până la limită toţi muşchii feţei. Masa de lectură avea în părţi paravane despărţitoare şi nimeni nu observă schimbarea aceea drastică de pe chipul ei. Aomame inspiră adânc. Trase cu putere aer în piept şi îl expiră, ca o balenă care iese la suprafaţă şi îşi umple până la refuz plămânii uriaşi cu aer proaspăt. Un licean care stătea spate în spate cu ea tresări la auzul sunetului şi se întoarse către ea, dar nu zise nimic. Tresări şi atât.

După ce stătu încruntată o vreme, Aomame se strădui să-şi

relaxeze fiecare muşchi al feţei ca să-şi revină la expresia normală. Apoi încercă să-şi adune gândurile, ciocănind cu capătul pixului în dinţii din faţă. Trebuia să existe o explicaţie. Adică *nu avea cum* să nu existe o explicaţie. De ce îi scăpase ei un eveniment atât de mare, care zguduise întreaga Japonie?

Şi nu e vorba doar de acest eveniment, îşi spuse ea. Eu nu ştiam nici despre încasatorul de la NHK care a înjunghiat un student. E foarte straniu. Cum să am atâtea scăpări mari, una după alta? La urma urmei, sunt o persoană atentă şi meticuloasă, îmi sare în ochi orice discrepanţă, oricât de mică. Eu am încredere în memoria mea. Tocmai de-asta nu am comis până acum absolut nicio greşeală ori de câte ori am făcut de petrecanie cuiva. Aşa am reuşit să supravieţuiesc până acum. Citesc cu atenţie ziarul zi de zi, iar când eu spun că „îl citesc cu atenţie" înseamnă că nu îmi scapă nicio informaţie care are cât de cât vreo însemnătate.

După cum era de aşteptat, conflictul de lângă lacul Motosu era dezbătut pe larg în ziar pe parcursul a mai multor zile. Forţele de Autoapărare şi poliţia locală scotociseră tot muntele în căutarea celor zece membri ai grupului extremist care scăpaseră. Trei dintre ei fuseseră împuşcaţi, doi răniţi grav, iar patru (dintre care o femeie) fuseseră prinşi. Unul dispăruse cu desăvârşire. Tot ziarul era împânzit cu informaţii despre acest eveniment. Datorită acestui lucru, ştirea despre încasatorul de la NHK care înjunghiase un student dispăruse din paginile lui.

Mai mult ca sigur, NHK-ul răsuflase uşurat – nu pe faţă, desigur. Dacă nu ar fi apărut acest eveniment de proporţii, mass-media şi-ar fi glăsuit cu încăpăţânare şi în gura mare toate dubiile cu privire la sistemul de colectare a taxei radio-TV şi la instituţia în sine. La începutul acelui an, partidul liberal democrat îşi exprimase nemulţumirea cu privire la o emisiune NHK despre scandalul cu luarea de mită de la compania Lockheed şi îi determinaseră să modifice conţinutul materialului. NHK explicase în detaliu acest material mai multor politicieni aparţinând partidului de la guvernare şi întrebase respectuos ce să facă. În mod uimitor, acesta era un

procedeu obişnuit, la ordinea zilei. Bugetul NHK era aprobat de Dietă, iar conducerea televiziunii se temea ca nu cumva partidul de la guvernare sau Guvernul să nu se răzbune dacă îi călcau pe coadă. În plus, în cadrul partidului, NHK-ul era văzut ca nimic mai mult decât o agenţie de publicitate. În momentul în care au fost expuse aceste mişculaţii interne, aşa cum era de aşteptat, majoritatea populaţiei a început să aibă suspiciuni cu privire la imparţialitatea emisiunilor NHK şi corectitudinea lor politică, iar mişcarea împotriva plăţii taxei de recepţie s-a înteţit.

Cu excepţia conflictului de lângă lacul Motosu şi a poveştii cu încasatorul de la NHK, Aomame îşi amintea perfect celelalte evenimente, incidente sau accidente de la vremea respectivă. Memoria ei era intactă, cu excepţia acestor două ştiri. Ştia tot ce citise în acea perioadă şi, cu toate acestea, despre conflictul armat şi încasatorul NHK nu îşi amintea absolut nimic. Oare de ce? Chiar presupunând că am păţit ceva la cap, îşi zise ea, e posibil să fi trecut cu vederea doar aceste două articole sau să mi se fi şters complet din memorie doar ele două?

Aomame închise ochii şi îşi apăsă puternic tâmplele cu degetele. Da, e posibil. În creierul meu a apărut un fel de mecanism care rescrie realitatea şi care alege doar anumite ştiri peste care aruncă un văl negru, ca să nu le văd şi să nu-mi rămână în memorie. Schimbarea uniformelor şi a armelor din dotarea poliţiei, baza sovieto-americană de pe Lună, încasatorul NHK care a înjunghiat un student sau conflictul de proporţii de lângă lacul Motosu, dintre grupul extremist şi trupele speciale din cadrul Forţelor de Autoapărare.

Dar ce puncte comune să existe între aceste evenimente?

Oricât şi-ar fi bătut mintea, nu reuşea să găsească nimic în comun.

Aomame continuă să ciocăne încet cu capătul pixului în dinţii din faţă, punându-şi rotiţele în mişcare la turaţie maximă.

După o vreme îndelungată, îi trecu prin cap următorul lucru.

Ce-ar fi să văd lucrurile aşa: problema nu e la mine, ci la lumea care mă înconjoară. Mintea şi psihicul meu nu au păţit

nimic, ci anumite lucruri din lumea exterioară au suferit diverse schimbări sub acţiunea unei forţe.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât această teorie i se părea mai viabilă, pentru că nu se împăca deloc cu ideea că mintea ei era cea care păţise ceva.

Prin urmare, merse mai departe cu această teorie.

Nu eu am păţit ceva, ci lumea din jurul meu.

Da, aşa mai merge.

Într-un anume moment, lumea pe care o ştiam eu a dispărut şi în locul ei a venit o alta. Aşa cum ai schimba macazul pe linia ferată. Cu alte cuvinte, psihicul meu de acum aparţine lumii iniţiale, dar lumea în sine este alta. Iar schimbările existente în ea sunt deocamdată într-un număr limitat. Majoritatea lucrurilor pe care le ştiu au fost transferate aşa cum erau în lumea cea nouă. De aceea nu am întâmpinat dificultăţi reale în viaţa de zi cu zi (deocamdată). Însă aceste „schimbări" vor căpăta proporţii şi vor da naştere la discrepanţe şi mai mari în jurul meu. Erorile se vor amplifica puţin câte puţin, îmi vor afecta logica acţiunilor şi poate mă vor determina să comit greşeli grave. Aşa ceva mi-ar fi literalmente fatal.

Lumi paralele.

Aomame se strâmbă de parcă ar fi simţit în gură ceva cumplit de acru, dar nu o făcu la fel de puternic ca mai devreme. Începu din nou să ciocăne cu pixul în dinţii din faţă, mârâind din fundul gâtului. Liceanul din spatele ei o auzi, dar de data aceasta se prefăcu că nu observă nimic.

Am intrat deja în domeniul ştiinţifico-fantasticului, îşi zise Aomame.

Oare să fi construit teoria asta egoistă dintr-un impuls de autoapărare? Poate că în realitate *am păţit eu ceva la cap,* pur şi simplu. Eu consider că mintea mea e sută la sută normală şi că psihicul meu nu e afectat în niciun fel. Dar nu tocmai asta ar susţine orice bolnav psihic, că el e perfect normal şi că lumea e cea care a luat-o razna? Nu cumva am născocit teoria asta fantezistă cu lumile paralele doar ca să-mi justific în mod forţat propria-mi nebunie?

Am nevoie de părerea unei terţe persoane obiective.

La psihiatru nu pot să mă duc să mă tratez. Lucrurile sunt prea complicate şi despre multe dintre ele nici nu pot să vorbesc. De exemplu, despre „treburile” de care mă ocup eu şi care sunt, fără urmă de dubiu, ilegale. La urma urmei, eu omor bărbaţi cu o dăltiţă meşterită cu propria mea mână. Nu pot să-i spun doctorului una ca asta, chiar dacă indivizii respectivi sunt nişte fiinţe complet abjecte şi denaturate.

Nici dacă aş reuşi să ascund cumva aspectele ilegale, n-aş putea spune că partea legală din viaţa pe care am dus-o până acum e tocmai normală. E ca un portbagaj umplut până la refuz cu rufe murdare. Iar printre ele sunt îndesate suficient de multe lucruri care să aducă un om în pragul nebuniei. Ba poate chiar vreo doi, trei. Ar ajunge să pomenesc despre viaţa mea sexuală. Nu e o chestie despre care să pot vorbi de faţă cu cineva.

Nu pot să mă duc la doctor, concluzionă Aomame. N-am decât să-mi rezolv singură problema.

Hai să încerc să duc un pic mai departe teoria asta a mea.

Presupunând că asta s-a întâmplat în realitate, adică presupunând că lumea în care mă aflu acum chiar este alta, care este exact momentul şi punctul în care s-a produs trecerea?

Aomame se concentră şi îşi scotoci memoria.

Prima dată când observase o schimbare fusese în ziua în care îl „aranjase” pe specialistul din domeniul petrolier în camera unui hotel din Shibuya, cu câteva zile în urmă. Se dăduse jos din taxi pe Autostrada Metropolitană nr. 3, coborâse pe scara de urgenţă până pe DN 246, îşi schimbase dresurile şi o luase către staţia Sangenjaya de pe linia Tōkyū. Pe drum trecuse pe lângă un poliţist tânăr şi observase că arăta altfel ca de obicei. Aceea fusese prima dată. Ceea ce însemna că macazul dintre lumi se schimbase cu puţin înainte. Poliţistul pe care îl văzuse în dimineaţa aceea în apropierea casei purta uniforma obişnuită şi avea la brâu un revolver vechi.

Aomame îşi aminti senzaţia stranie pe care o avusese în

taxi, ascultând începutul *Sinfoniettei* lui Janáček. Senzaţia că tot corpul i se contorsiona. Se simţise stoarsă ca o cârpă. Apoi şoferul îi spusese despre scara de urgenţă, iar ea îşi scosese pantofii şi o luase în jos pe scara aceea periculoasă. În timp ce cobora, desculţă şi bătută de vânt, îi răsunase încontinuu în minte fanfara de la începutul *Sinfoniettei.* Probabil că acela a fost începutul, se gândi Aomame.

Şi taximetristul era cam straniu. Aomame încă îşi mai amintea cuvintele lui de despărţire, pe care încercă să şi le reproducă în minte cât mai exact.

Dacă faci asta, viaţa ta de zi cu zi s-ar putea să arate un pic altfel de acum încolo. Dar nu lăsa aparenţele să te înşele. Realitatea e mereu una singură.

Şi atunci lui Aomame i se păruseră bizare cuvintele lui. Dar nu înţelesese prea bine ce voia să spună şi nici nu îi păsase. Se grăbea şi nu avea timp să-şi bată capul cu chestii complicate, însă acum îşi dădea seama că vorbele lui erau surprinzătoare şi stranii. Le putea luat drept o avertizare sau poate chiar ca pe un mesaj aluziv. Oare ce încercase să-i transmită?

Apoi mai era şi muzica lui Janáček.

Cum de am recunoscut imediat *Sinfonietta* lui Janáček? se întrebă ea. Cum de ştiam că a fost compusă în 1926? Nu e o piesă atât de cunoscută încât s-o recunoască oricine de la primele acorduri. În plus, eu nu mă dau în vânt după muzica clasică. Nici măcar nu-l deosebesc pe Haydn de Beethoven. Şi atunci de ce am zis imediat „asta e *Sinfonietta* lui Janáček" când am auzit-o la radio în taxi? Şi de ce m-a zguduit atât de tare?

Da, m-a atins la un nivel foarte personal. A fost de parcă nişte amintiri latente, care dormeau în mine de multă vreme, s-ar fi trezit deodată la viaţă, atunci când mă aşteptam eu mai puţin. Parcă m-ar fi apucat de umăr şi m-ar fi zgâlţâit. Asta înseamnă că poate la un moment dat eu am fost strâns legată de această piesă, iar în momentul în care am auzit-o, s-a

răsucit un comutator şi anumite amintiri au început să iasă la suprafaţă. *Sinfonietta* lui Janáček. Şi totuşi, oricât de adânc şi-ar fi scotocit memoria, Aomame nu reuşea să găsească nimic.

Aomame se uită în jur, îşi privi palmele, îşi inspectă unghiile şi chiar îşi pipăi sânii prin cămaşă. Nimic schimbat, se gândi ea. Au aceeaşi mărime şi aceeaşi formă. Eu sunt aceeaşi, lumea e aceeaşi. Şi totuşi ceva începe să se schimbe. O simt. Ca într-un joc în care trebuie să cauţi diferenţele. Ai două imagini, lipite una lângă alta pe perete, care par absolut identice. Însă dacă le priveşti cu mare atenţie, descoperi nişte deosebiri minuscule.

Ca să-şi schimbe starea de spirit, Aomame întoarse paginile ziarului şi îşi notă câteva detalii legate de conflictul armat de lângă lacul Motosu. Se specula că cele cinci Kalaşnikov AK-47, fabricate în China, erau de fapt marfă de contrabandă adusă din Peninsula Coreeană. Cel mai probabil, arme scoase din uz de armată, dar în stare bună. Aveau şi muniţie suficientă. Linia de coastă dinspre Marea Japoniei e lungă şi nu e greu să aduci arme şi muniţie în nişte bărci camuflate în vase de pescuit, la adăpostul întunericului. Aşa îşi umflau contrabandiştii buzunarele cu yeni de pe urma drogurilor şi a armelor aduse în Japonia.

Poliţiştii din Yamanashi nu ştiuseră cât de înarmaţi erau membrii grupării extremiste. Ei obţinuseră un mandat de percheziţie pe motivul unor acte de violenţă – fie ele doar un pretext se urcaseră în două maşini de poliţie şi un microbuz şi o porniseră în echipamentul lor obişnuit către „ferma” unde era stabilită gruparea numită Zori de Zi, care, la suprafaţă, se ocupa cu agricultura ecologică. Aceştia refuzaseră să le permită poliţiştilor accesul în incintă, atmosfera se tensionase şi aşa se declanşase schimbul de focuri.

Membrii grupului erau înarmaţi până şi cu grenade puternice, fabricate în China, pe care însă nu le folosiseră. Motivul pentru care nu o făcuseră era că de-abia intraseră în posesia lor şi încă nu avuseseră timp să urmeze un instructaj adecvat. Acest fapt se dovedise un mare noroc, pentru că numărul victimelor din rândul poliţiştilor şi al Forţelor de

Autoapărare ar fi fost şi mai mare dacă s-ar fi folosit grenade. Iniţial, poliţiştii nu purtaseră nici măcar veste antiglonţ. Oamenii remarcaseră echipamentul perimat şi superficialitatea cu care autorităţile analizaseră informaţiile. Însă ceea ce îi îngrozise pe ei cel mai tare a fost faptul că o astfel de grupare extremistă încă mai continua să existe sub formă de unitate armată şi că activa din plin, departe de ochii lumii. În a doua jumătate a anilor ’60, vuietul grandioasei „revoluţii” aparţinea deja de domeniul trecutului, iar ultimele rămăşiţe ale facţiunilor extremiste erau considerate drept anihilate complet în incidentul de la Asama Sansō.

După ce-şi luă toate notiţele, Aomame înapoie ziarele, alese din raftul de muzică un volum gros intitulat *Compozitori din lumea întreagă* şi se întoarse la masa de lectură. Îl deschise la pagina despre Janáček.

*

Leos Janáček se născuse în 1854 într-un sat din Moravia şi murise în 1928. În carte figura şi un prim-plan al său la bătrâneţe. Nu era deloc chel, ci avea capul acoperit cu păr alb, des ca iarba. Forma capului nu i se distingea. Compusese *Sinfonietta* în 1926. Janáček avea o căsnicie nefericită, lipsită de dragoste, însă în 1917, la vârsta de şaizeci şi trei de ani, o cunoscuse pe Kamila, o femeie măritată, de care se îndrăgostise. O dragoste între doi oameni maturi, ambii căsătoriţi. Aflat într-o stare de depresie, Janáček se folosise de întâlnirea cu ea pentru a-şi recăpăta apetitul creator. În ultimii săi ani producea capodopere una după alta.

Într-o bună zi, plimbându-se cu ea prin parc, observase că în apropiere se ţinea un concert în aer liber şi se oprise să-l asculte. În acel moment, Janáček se simţise cuprins de un sentiment de beatitudine, care inspirase motivul acestei *Sinfoniette.* Îşi amintea cum ceva parcă explodase în capul său şi îl învăluise într-un val de extaz. Chiar în acea perioadă i se ceruse să compună o fanfară pentru o mare competiţie sportivă, iar el folosise motivul inspirat din parc, dând astfel naştere *Sinfoniettei.* Compoziţia poartă numele de „sinfonietă”,

dar are o structură foarte neconvenţională, iar fanfara festivă şi strălucitoare interpretată de alămuri, împreună cu delicatul ansamblu de coarde central-european, creează o atmosferă unică – aşa scria în cuvântul introductiv.

Aomame îşi notă în carneţel acest amănunt biografic şi explicaţiile care însoţeau piesa. Însă cartea nu reuşi să-i ofere niciun indiciu pentru a afla ce tangenţă exista sau ar fi putut să existe între ea şi această *Sinfonietta.* Aomame părăsi biblioteca şi se plimbă o vreme fără ţintă pe străzile peste care începea să se lase înserarea. Din când în când mai mormăia câte ceva şi clătina din cap.

Sigur, e doar o teorie, se gândi ea în timp ce se plimba. Însă deocamdată e cea mai convingătoare teorie pe care o am. Până nu apare alta mai viabilă, trebuie să acţionez conform acesteia, altfel cine ştie unde mă trezesc catapultată. Şi de-asta ar fi bine să găsesc un nume potrivit pentru situaţia nouă în care mă aflu. Îmi trebuie un apelativ distinctiv, pe care să-l folosesc şi ca să deosebesc această lume de cealaltă, în care poliţiştii aveau la brâu revolvere vechi. Până şi câinii şi pisicile capătă un nume. Aşa că şi lumea asta nouă, plină de schimbări, are nevoie de unul.

Anul 1Q84 – aşa am să numesc această lume, se hotărî Aomame.

Q, de la *question mark.* Pentru că sunt multe semne de întrebare.

Aomame aprobă din cap, mergând mai departe.

Că-mi place sau nu, acum mă aflu în „anul 1Q84”. Anul 1984, aşa cum îl ştiam eu, nu mai este. Acum e 1Q84. Alt aer, alt peisaj. Va trebui să mă orientez pe cât se poate de rapid în această lume plină de semne de întrebare. Ca un animal lăsat liber într-o pădure nouă. Ca să mă protejez şi să supravieţuiesc, trebuie să descifrez repede regulile locului şi să mă conformez lor.

*

Aomame intră într-un magazin de muzică din apropierea staţiei Jiyūgaoka şi căută *Sinfonietta* lui Janáček. Nefiind un

compozitor prea cunoscut, colţul dedicat lui era mic şi nu reuşi să găsească decât un singur disc care conţinea *Sinfonietta.* Era interpretată de Orchestra din Cleveland, sub bagheta lui George Szell. Pe faţa A avea *Concertul pentru orchestră* al lui Bartók. Aomame nu ştia cum era acea interpretare, dar cum altceva nu avea de ales, cumpără acel L.P. Se întoarse acasă, luă din frigider o sticlă de Chablis, îi scoase dopul, puse discul în pick-up şi coborî acul. Apoi ascultă muzica delectându-se cu vinul răcit numai bine. Fanfara de la început răsuna strălucitor. Era exact ce ascultase în taxi. Fără dubiu. Aomame închise ochii şi se concentră asupra muzicii. Interpretarea nu era rea. Însă de data aceasta nu se întâmplă nimic. Auzea muzica şi atât. Nu simţea nicio contorsiune prin corp, nicio transfigurare a simţurilor.

Ascultă piesa până la capăt, apoi puse discul în copertă, se aşeză pe jos şi continuă să ia câte o înghiţitură din pahar, sprijinită de perete. Băut aşa, de una singură, în timp ce se gândea, vinul parcă nu avea niciun gust. Aomame se duse la baie, se spălă pe faţă cu săpun, îşi aranjă sprâncenele cu o forfecuţă şi se şterse în urechi cu un beţişor.

Ori s-a întâmplat ceva ciudat cu mine, ori cu lumea, îşi spuse ea. Una din două. Dar nu ştiu care. Capacul nu se potriveşte la borcan. Poate e vina borcanului, poate a capacului. În orice caz, mărimile nu se potrivesc, iar ăsta e un adevăr de netăgăduit.

Aomame deschise frigiderul şi îi inspectă conţinutul. Nu avea prea multe, pentru că nu mai făcuse cumpărături de câteva zile.

Scoase o papaia coaptă, o tăie în două cu un cuţit şi o mâncă cu lingura. Luă apoi trei castraveţi, îi spălă şi îi ronţăi cu maioneză deasupra. Mestecă încet, fără grabă. Bău apoi un pahar cu lapte de soia şi cu asta îşi încheie cina. O masă simplă, dar ideală ca să eviţi constipaţia. Constipaţia era unul dintre lucrurile pe care Aomame le detesta cel mai mult. Cam la fel de mult ca pe bărbaţii mârşavi şi violenţi şi pe fundamentaliştii religioşi cu mintea îngustă.

După ce termină de mâncat, Aomame se dezbrăcă şi făcu

un duş fierbinte. Ieşită din duş, se şterse cu prosopul şi se inspectă goală în oglinda fixată pe uşă. Talie subţire, muşchi fermi. Sâni neinteresanţi, asimetrici, şi păr pubian ca un teren de fotbal neîngrijit. Privindu-se goală în oglindă, îşi aminti deodată că peste o săptămână urma să împlinească treizeci de ani. Iar ziua de naştere! Ce chestie, să fac treizeci de ani tocmai în lumea asta! se gândi Aomame şi se încruntă.

Anul 1Q84.

Acesta era locul în care se afla.

Capitolul 10
Revoluţie adevărată, cu vărsare de sânge

— Schimbăm, spuse Fukaeri.

Apoi îl luă din nou de mână, chiar înainte ca trenul să ajungă în gara Tachikawa.

Cât au coborât din tren şi au mers pe scări până la alt peron, Fukaeri continuă să îl ţină de mână. Cu siguranţă cei din jur îi luau drept un cuplu. Era o diferenţă destul de mare de vârstă între ei, dar Tengo oricum arăta mai tânăr decât era. Fără îndoială că, văzută din afară, diferenţa de statură dintre ei era amuzantă. O întâlnire fericită, primăvara, într-o dimineaţă de duminică.

Cu toate acestea, în mâna lui Fukaeri nu se simţea niciun fel de impuls erotic. Îl strângea de mână cu o forţă constantă. În degetele ei regăseai acurateţea profesională a unui doctor care îţi măsoară pulsul. Poate că fata asta transmite şi primeşte prin atingerea degetelor şi a palmelor informaţii pe care nu le poate comunica prin cuvinte, îi trecu lui Tengo prin cap. Dar chiar presupunând că aşa stăteau lucrurile, comunicarea nu se făcea decât într-un sens. Poate că ea simţea prin palmă ceva dinlăuntrul lui Tengo, dar el nu putea să citească în felul acesta ce gândeşte Fukaeri. Pe Tengo însă nu îl deranja câtuşi de puţin. Să-i citească ce vrea din suflet, nu avea nici gânduri şi nici sentimente de ascuns faţă de ea.

În orice caz, chiar dacă nu e vorba de nimic erotic, fata asta mă place într-o oarecare măsură, presupuse Tengo. Probabil că nu i-am făcut o impresie tocmai rea. Altfel, indiferent de motivul ei, nu m-ar fi ţinut atât de mult de mână.

Cei doi se mutară pe peronul liniei Oume şi urcară în trenul care aştepta acolo. Fiind duminică, vagonul era mai aglomerat decât ai fi bănuit, plin cu familii şi cu vârstnici echipaţi pentru drumeţii pe munte. Ei nu se aşezară, ci rămaseră în picioare,

în apropierea uşilor.

— Arată de parcă se duc în excursie, spuse Tengo privind în jur.

— Pot să te ţin de mână, întrebă ea.

Şi după ce urcaseră în tren, continuase să îl ţină de mână.

— Da, bineînţeles, răspunse el.

Fukaeri păru mai liniştită. Palma şi degetele ei erau la fel de catifelate şi nu transpiraseră deloc. Părea că încă mai caută şi verifică ceva dinăuntrul lui.

— Nu-ţi mai e frică, întrebă ea pe obişnuitul ton neutru.

— Nu, nu-mi mai e, răspunse Tengo.

Nu era o minciună. Panica de duminică dimineaţă care îl atacase mai devreme fusese în mare parte înlăturată, probabil de mâna lui Fukaeri. Nu mai transpira şi nici nu-şi mai auzea inima palpitând cu putere. Nu avea nici halucinaţii. Respiraţia îi redevenise liniştită ca de obicei.

— Ce bine, spuse Fukaeri fără intonaţie.

Ce bine, gândi şi Tengo.

O voce grăbită îi anunţă că trenul urmează să plece în curând, iar uşile se închiseră, zăngănind puternic. Ca un animal mare şi bătrân care se trezeşte din somn şi se scutură cu greu, trenul se hotărî în sfârşit să se urnească din loc lăsând peronul în urmă.

Fukaeri şi Tengo priveau pe fereastră, ţinându-se de mână. La început se vedeau numai locuinţe banale, dar, pe măsură ce înaintau, câmpia Musashino făcea loc munţilor şi priveliştea începea să se schimbe. De la gara Higashi-Oume, calea ferată nu mai avea decât o singură linie. Schimbară din nou trenul, pentru a treia oară. Munţii din jur îşi făceau simţită prezenţa din ce în ce mai mult. Ieşiseră deja din zona în care lumea face naveta către Tokio. Munţii erau încă înveliţi în culoarea veştedă a iernii, dar, chiar şi aşa, verdele proaspăt al copacilor pereni îţi atrăgea privirea. Când trenul oprea în gări şi se deschideau uşile îţi dădeai seama că aerul care pătrundea de afară căpătase alt miros. Zgomotele se schimbaseră şi ele. În jur apăreau din ce în ce mai multe câmpuri cultivate şi case de fermieri. Pe şosea se vedeau mai multe camionete decât

automobile. Am ajuns destul de departe, îşi spuse Tengo. Oare până unde mergem?

— Nu-ţi face griji, spuse Fukaeri de parcă îi citise gândurile.

Tengo încuviinţă tăcut. Mă simt de parcă mă duc în peţit, să-i cunosc pe viitorii socri, se gândi el.

*

Cei doi coborâră într-o gară numită Futamatao. Un nume destul de neobişnuit, pe care Tengo nu-şi amintea să-l mai fi auzit vreodată. Gara era o clădire veche, din lemn. În afară de ei doi, mai coborâră încă vreo cinci călători. Nu se urcase nimeni. Lumea venea până la Futamatao să respire aer proaspăt şi să urce pe munte. Sigur că da, doar nu venea nimeni aici pentru spectacolul *Omul din La Mancha,* ca să umble prin discoteci sau să vadă showroomul Aston Martin, şi nici pentru vreun restaurant franţuzesc renumit pentru homarii gratinaţi. Îţi dădeai seama de asta doar uitându-te la pasagerii care coborâseră acolo.

În faţa gării nu era nimic care să merite numele de magazin, iar pe stradă, nici ţipenie de om. În schimb, un taxi aştepta clienţi. Probabil că venea la orele la care soseau trenurile. Fukaeri bătu încet în geamul taximetristului. Uşa se deschise şi ea urcă, făcându-i semn lui Tengo să o urmeze. Când se închise portiera, Fukaeri explică scurt şoferului unde vor să ajungă, iar acesta încuviinţă.

Nu aveau mult de mers, dar drumul era extrem de întortocheat. Urcară dealuri abrupte, coborâră pante la fel de abrupte şi străbătură drumuri de ţară atât de înguste, încât nu ar fi încăput două maşini în acelaşi timp. Cotiră de nenumărate ori. Şoferul însă nu reducea deloc viteza când cotea, astfel că Tengo, cu inima în gât, trebuia să se ţină bine agăţat de mânerul de deasupra uşii. Maşina urcă o pantă abruptă ca o pârtie de schi şi, ajunsă în vârf, opri. Parcă ar fi fost într-un montagne russe, nu în taxi. Tengo scoase două hârtii de o mie de yeni din portofel şi primi bonul şi restul.

În faţa casei vechi, în stil japonez, era oprit un Pajero negru, model scurt şi un Jaguar mare, verde. Pajero-ul strălucea de

curăţenie, dar Jaguarul vechi era atât de prăfuit încât nici nu-i mai distingeai culoarea. Părea să nu mai fi fost mutat din loc de ceva vreme, pentru că şi parbrizul era murdar. Aerul era surprinzător de curat şi în jur domnea liniştea. O linişte atât de adâncă încât trebuia să-ţi încordezi auzul. Cerul era ameţitor de înalt şi căldura razelor soarelui se simţea blând pe piele. Când şi când se auzea ţipătul ascuţit al unei păsări necunoscute, pe care însă nu o puteai vedea.

Casa era mare şi impunătoare. Părea veche, dar era bine îngrijită. Copacii din grădină erau tunşi frumos. Ba chiar erau atât de grijuliu aranjaţi, încât unii dintre ei păreau să fie de plastic. Un pin mare îşi răspândea generos umbra pe pământ. Locul era larg deschis şi nu mai era nicio altă casă cât vedeai cu ochii. Cine alege să trăiască într-un loc atât de incomod? Cu siguranţă că stăpânului casei nu prea-i place contactul cu alţi oameni, bănui Tengo.

Fukaeri deschise cu mult zgomot poarta descuiată şi intră. Îi făcu semn lui Tengo să o urmeze. Nu le ieşi nimeni în întâmpinare. Se descălţară în holul mare şi tăcut. Păşiră pe podeaua lustruită şi răcoroasă de pe culoar şi intrară într-un salon. De la fereastră se vedea, în zare, panorama munţilor. Se zărea şi un râu şerpuitor în care se reflectau razele soarelui. Era o privelişte minunată, dar Tengo nu avea starea de spirit necesară să se bucure de ea cum se cuvine. Fukaeri îi făcu semn să se aşeze pe o canapea mare şi, fără să mai spună o vorbă, ieşi din încăpere. Canapeaua mirosea a vremuri apuse. Cât de apuse, Tengo nu avea idee.

Salonul era complet lipsit de orice fel de obiect decorativ. Pe masa joasă, făcută dintr-o singură scândură groasă, nu se afla absolut nimic. Nici scrumieră, nici faţă de masă. Pe pereţi nu atârna niciun tablou, ceas sau calendar. Nu vedeai nici măcar o vază în toată camera. Nu exista niciun bufet, nu erau nici cărţi sau reviste. Doar un covor antic, atât de decolorat încât nu-i mai distingeai modelul, şi canapeaua, la fel de veche, împreună cu trei fotolii. Mai era şi un şemineu deschis, dar după cum arăta nu părea să fi fost folosit de curând. Deşi se aflau la jumătatea lui aprilie, camera era rece, de parcă în

ea încă mai zăbovea frigul adunat peste iarnă. Era o încăpere care se hotărâse cu multă vreme în urmă să nu-şi întâmpine vizitatorii cu plăcere. Fukaeri se întoarse şi se aşeză alături de Tengo pe canapea, fără să rostească în continuare niciun cuvânt.

Rămaseră amândoi tăcuţi o vreme îndelungată. Fukaeri era închisă în lumea ei enigmatică, iar Tengo încerca să se calmeze, respirând încet şi adânc. În afara câte unui ciripit de pasăre venit din depărtare, încăperea era cufundată în linişte. Lui Tengo i se părea că, dacă asculta cu atenţie, în tăcerea aceea se distingeau sensuri ascunse. Nu era doar o absenţă a zgomotelor, ci liniştea parcă spunea ceva despre ea însăşi. Tengo îşi privi fără rost ceasul. Îşi ridică ochii şi se uită pe geam, apoi îi întoarse din nou către ceas. Arăta aceeaşi oră. În dimineţile de duminică timpul se scurgea întotdeauna mult mai încet.

*

După vreo zece minute, uşa se deschise brusc şi intră un bărbat slab, agitat. Avea vreo şaizeci şi cinci de ani şi aproximativ un metru şi şaizeci de centimetri, dar postura îi era dreaptă şi nu arăta deloc sfrijit. Îşi ţinea bărbia trasă în spate, iar spinarea atât de dreaptă, încât ai fi zis că e străbătută pe dinăuntru de o bară de fier. De sub ochelarii negri, cu rame groase, care păreau făcuţi anume să intimideze oamenii, se zărea o pereche de sprâncene stufoase. Mişcările sale te duceau cu gândul la o maşinărie comprimată şi compactă. Nu avea absolut nimic în plus şi toate piesele ei se mişcau cu eficienţă maximă. Tengo dădu să se ridice ca să îl salute, dar bărbatul îi făcu un semn scurt cu mâna să rămână aşezat. Îi dădu ascultare şi se lăsă din nou pe canapea. O vreme, bărbatul îl studie fără să scoată o vorbă. Privirea lui nu era pătrunzătoare, dar te scruta fără să te slăbească, din cap până în picioare. Câteodată îşi mijea ochii, apoi îi lărgea din nou, ca un fotograf care potriveşte diafragma obiectivului.

Bărbatul purta un pulover verde închis deasupra unei cămăşi albe şi o pereche de pantaloni de lână gri. Toate

arătau a haine îmbrăcate zilnic în ultimii zece ani. Îi veneau bine, dar erau destul de ponosite. Probabil că nu-l interesa deloc ce punea pe el şi probabil că nici în jurul lui nu era nimeni pe care să intereseze lucrul ăsta. Părul rărit îi evidenţia şi mai mult forma alungită a capului. Avea obrajii ascuţiţi şi maxilarul pătrat. Doar buzele cărnoase, ca de copil, nu se potriveau cu aspectul lui general. Avea câteva locuri rămase nebărbierite, sau poate că erau doar nişte umbre proiectate de felul în care cădea lumina; lumina de munte care pătrundea pe fereastră era întrucâtva diferită de cea cu care era Tengo obişnuit.

— Îmi cer scuze că a trebuit să baţi atâta cale până aici.

Glasul lui avea o intonaţie aparte. Era vocea cuiva obişnuit să ţină un discurs coerent în faţa unei audienţe largi.

— Eu nu am putut să plec de aici din diferite motive, de aceea singura cale era să vii tu.

Tengo răspunse că nu îl deranja câtuşi de puţin. Apoi se prezentă şi se scuză că nu are o carte de vizită.

— Numele meu este Ebisuno, spuse bărbatul. Nici eu nu am carte de vizită.

— Ebisuno-san, confirmă Tengo.

— Toată lumea îmi spune „Profesorul”. Chiar şi propria mea fiică îmi zice aşa.

— Dar cu ce ideograme se scrie numele dumneavoastră?

— E un nume neobişnuit, nu prea se întâlneşte. Eri, scrie-i tu ideogramele!

Fukaeri dădu din cap, scoase un carneţel şi, încet de tot, scrise pe hârtia albă:

戎野

Scrisul lui Fukaeri te ducea cu gândul la cineva care zgârie într-o cărămidă cu un cui. Nu se poate însă spune că nu avea totuşi o anume eleganţă.

— S-ar traduce prin „câmpul sălbaticilor”. Eu m-am ocupat

demult de antropologie culturală şi pentru specializarea asta mi se pare că era un nume foarte potrivit, spuse Profesorul şi pe buze îi apăru o urmă de zâmbet, fără însă ca vigilenţa din priviri să i se stingă. Apoi continuă:

— Am întrerupt însă legăturile cu viaţa academică de multă vreme. Acum mă ocup de cu totul altceva. M-am îndreptat către o altfel de câmpie a sălbaticilor.

Era într-adevăr un nume neobişnuit, dar Tengo îl mai auzise cândva. Nu cumva pe la sfârşitul anilor ’60 existase un cercetător vestit pe nume Ebisuno care publicase câteva cărţi foarte bine primite la vremea aceea? Nu avea habar ce conţineau cărţile respective, dar numele îi rămăsese undeva într-un colţ al memoriei. În orice caz, la un moment dat dispăruse de pe firmament.

— Cred că am mai auzit numele dumneavoastră, spuse Tengo întrebător.

— Tot ce se poate, răspunse Profesorul privind în depărtare, de parcă ar fi vorbit cu altcineva care nu era prezent. Oricum, e poveste veche.

Tengo simţea respiraţia liniştită a lui Fukaeri, care era aşezată alături de el. Respira adânc şi relaxat.

— Tengo Kawana, spuse Profesorul de parcă îi citea numele de pe ecuson.

— Întocmai, spuse Tengo.

— Ai absolvit matematica, iar acum predai la o şcoală pregătitoare în Yoyogi, zise Profesorul. Pe de altă parte însă, scrii literatură. Amănuntele astea mi le-a dat Eri, sper că sunt corecte?

— Sunt.

— Nu arăţi a profesor de matematică. Dar nici a scriitor.

Tengo zâmbi amar.

— Mi s-a mai spus asta de curând. Probabil din cauza constituţiei fizice.

— N-am spus-o în sens rău, replică Profesorul. Apoi îşi împinse cu degetul ochelarii negri pe nas. Să nu arăţi a ceva nu e un lucru rău. Înseamnă că nu eşti înţepenit într-o singură ipostază.

— Sunt onorat că-mi spuneţi lucrul acesta. Încă nu mă pot numi scriitor. Eu doar încerc să scriu romane.

— Încerci?

— Învăţ din propriile mele greşeli.

— Înţeleg, spuse Profesorul şi îşi frecă mâinile de parcă abia acum observa frigul din încăpere. Aşadar, din câte am aflat eu, tu vrei să modifici romanul pe care l-a scris Eri, să-i dai o formă mai bună în speranţa că o să câştige premiul unei reviste literare. Vrei să o promovezi pe Eri ca scriitoare. Am înţeles bine?

Tengo îşi alese cuvintele cu atenţie:

— În principiu, lucrurile stau cum spuneţi dumneavoastră. Ideea îi aparţine unui editor pe nume Komatsu. Nu ştiu nici eu dacă planul va funcţiona cu adevărat. Nu ştiu nici dacă e corect din punct de vedere moral. Rolul meu în toată povestea asta e doar să reformulez exprimarea din *Crisalida de aer.* Cu alte cuvinte, sunt un simplu tehnician. În ceea ce priveşte restul, responsabilitatea îi aparţine lui Komatsu-san.

Profesorul era căzut pe gânduri. În încăperea cufundată în linişte, aproape că îi auzeai mintea funcţionând. Apoi spuse:

— Deci acest editor, Komatsu, a venit cu planul, iar tu te ocupi de aspectul practic.

— Întocmai.

— Eu am fost cercetător şi sincer să fiu, nu sunt foarte pasionat de beletristică. Aşa că nu ştiu care sunt obiceiurile printre literaţi, însă ce intenţionaţi voi să faceţi mie, unul, îmi sună a înşelătorie. Greşesc?

— Nu, nu greşiţi. Şi mie îmi sună la fel, spuse Tengo.

Profesorul se încruntă uşor.

— Aşadar şi tu ai îndoieli în privinţa moralităţii planului, dar în acelaşi timp vrei să mergi mai departe şi să te implici.

— Deocamdată nu merg mai departe, dar implicat în orice caz sunt.

— Dar de ce?

— Asta e o întrebare pe care mi-am pus-o şi eu în repetate rânduri de o săptămână încoace, spuse Tengo sincer.

Profesorul şi Fukaeri rămaseră tăcuţi, aşteptându-l să

continue.

— Şi raţiunea, şi bunul simţ, şi instinctul îmi spun că ar fi mai bine să ies din povestea asta cât mai repede posibil. Eu sunt un individ precaut şi raţional. Nu-mi plac nici pariurile şi nici aventurile. Aş spune că sunt mai degrabă un tip lipsit de îndrăzneală. Numai că de data aceasta, oricât aş vrea, nu pot spune nu acestui plan riscant conceput de Komatsu-san. Motivul este unul singur, şi anume că sunt foarte puternic atras de *Crisalida de aer.* Dacă ar fi fost vorba de orice altă lucrare, refuzam fără să stau prea mult pe gânduri.

Profesorul se uită o vreme cu mirare la Tengo.

— Deci nu te interesează partea de escrocherie din povestea asta, dar eşti foarte interesat să lucrezi la carte. Asta e?

— Exact. Mai mult decât foarte interesat. Dacă e să rescrie cineva *Crisalida de aer,* nu vreau să las pe nimeni altul să o facă.

— Deci aşa, spuse Profesorul şi făcu o grimasă de parcă muşcase fără să vrea dintr-o lămâie. Deci aşa. Cred că pot să înţeleg în mare ce simţi. Dar ce urmăreşte acest Komatsu? Bani? Faimă?

— Sincer să fiu, nici eu nu-l înţeleg pe Komatsu-san, spuse Tengo. Dar senzaţia mea este că e împins de motive mult mai serioase decât banii sau notorietatea.

— Cum ar fi?

— Probabil că el nu ar admite lucrul ăsta, dar e unul dintre acei oameni posedaţi de literatură. Oamenii ca el caută un singur lucru: să găsească o lucrare adevărată, fără cusur. Una singură ajunge. Odată găsită, să o pună pe tavă şi să o ofere lumii.

Profesorul îl privi pe Tengo o vreme. Apoi spuse:

— Deci voi doi aveţi motivaţii diferite. Dar nu e vorba nici de bani şi nici de renume.

— Aşa aş zice.

— Dar indiferent de natura motivelor voastre, după cum spui şi tu, e un plan destul de riscant. Dacă la un moment dat planul e dat în vileag, sigur izbucneşte un scandal. Probabil că

voi doi nu veţi fi singurii care să sufere oprobriul public. Pentru Eri, la cei doar şaptesprezece ani ai ei, ar fi o lovitură fatală. Asta e lucrul care mă îngrijorează cel mai tare în toată povestea.

— E firesc să vă faceţi griji, încuviinţă Tengo. Aveţi perfectă dreptate.

Profesorul se încruntă şi sprâncenele sale stufoase şi negre ca păcura se apropiară una de alta cu un centimetru.

— Şi cu toate astea, deşi până la urmă o expui pe Eri primejdiei, speri totuşi să rescrii *Crisalida de aer.*

— După cum spuneam şi mai devreme, sentimentele acestea izvorăsc dintr-un loc inaccesibil raţiunii sau bunului-simţ. Desigur că vreau să o protejez pe Eri cât pot de mult. Totuşi, nu pot să vă dau niciun fel de asigurare că asupra ei nu se va abate niciun fel de pericol. Asta ar fi o minciună.

— Înţeleg, spuse Profesorul şi tuşi, ca şi când şi-ar fi punctat argumentele. În orice caz, pari un om cinstit.

— Încerc să fiu cât pot de deschis.

Profesorul îşi privi mâinile aşezate pe genunchi ca pe nişte obiecte pe care le vedea pentru prima dată în viaţă. Îşi cercetă dosul palmelor, apoi le răsuci şi îşi studie şi palmele. În cele din urmă, ridică privirea şi spuse:

— Editorul ăsta, Komatsu, crede că o să îi reuşească planul?

— Punctul lui de vedere e că orice lucru are două laturi, spuse Tengo. O latură bună şi o latură nu chiar aşa de proastă.

Profesorul râse.

— Un punct de vedere destul de unic. Să înţeleg că e un tip optimist şi plin de încredere?

— Niciuna, nici alta. E doar un tip cinic.

Profesorul clătină încet din cap.

— Asemenea oameni, când sunt cinici, devin optimişti. Sau capătă încredere în sine. Cam aşa ceva, nu?

— Posibil să aibă şi asemenea tendinţe.

— Pare să fie un om complicat.

— Destul de complicat, spuse Tengo. Dar nu e prost.

Profesorul răsuflă îndelung, apoi se întoarse spre Fukaeri:

— Eri, ce zici? Ce părere ai de planul ăsta?

Fukaeri fixă cu privirea un punct anonim din spaţiu.

— E bine, spuse ea.

Profesorul adăugă cuvintele necesare exprimării laconice a lui Fukaeri:

— Adică, vrei să spui că nu te deranjează ca el să rescrie *Crisalida de aer*?

— Nu mă deranjează, spuse Fukaeri.

— E posibil să ai necazuri din cauza asta.

Fukaeri nu răspunse. Doar îşi strânse şi mai tare gulerul cardiganului în jurul gâtului. Dar acest gest însemna pentru ea că hotărârea sa e de neclintit.

— Probabil că are dreptate, se resemnă Profesorul.

Tengo privi pumnii strânşi ai lui Fukaeri.

— Există încă o problemă, îi spuse Profesorul lui Tengo. Tu şi acest Komatsu vreţi să faceţi cunoscută *Crisalida de aer* şi să o transformaţi pe Eri în scriitoare. Dar ea are probleme cu scrisul şi cu cititul. Suferă de dislexie. Ştiai lucrul ăsta?

— Mi-a povestit acum, în tren, cum stau lucrurile.

— Probabil că e o chestie congenitală. Din cauza asta la şcoală a fost mereu considerată cam retardată, dar adevărul este că îi merge mintea. E dotată cu o inteligenţă profundă. Totuşi, povestea cu dislexia nu cred că poate să aibă o influenţă prea bună pentru planul vostru, asta ca să mă exprim cât mai rezervat.

— Câţi oameni ştiu lucrul ăsta?

— În afară de ea, trei, spuse Profesorul. Eu, fiica mea, Azami, şi tu. În rest nu mai ştie nimeni.

— Profesorii lui Eri-san nu ştiu?

— Nu. E o şcoală mică, de ţară. N-au auzit ei vreodată de dislexie. În plus, nu s-a dus decât foarte puţin la ore.

— Atunci cred că reuşim cumva să păstrăm secretul.

Profesorul îl cântări din priviri.

— Văd că Eri are încredere în tine, spuse el după câteva momente. Nu ştiu ce motive are, însă…

Tengo aşteptă tăcut continuarea.

— Însă eu, la rândul meu, am încredere în Eri. Aşa că, dacă ea e de acord să-ţi dea pe mână cartea, eu nu mă împotrivesc. Dar dacă vrei într-adevăr să avansezi cu proiectul ăsta, trebuie să ştii câteva lucruri despre ea.

Profesorul îndepărtă cu palma nişte scame imaginare pe care tocmai le descoperise pe genunchiul drept al pantalonilor. Apoi continuă:

— Şi anume, trebuie să ştii unde şi în ce fel a copilărit şi cum a ajuns în grija mea. Povestea însă e destul de lungă.

— Vă ascult.

Fukaeri se aşează mai bine pe canapea lângă Tengo. Îşi ţinea în continuare mâinile pe gulerul cardiganului.

*

— Foarte bine, spuse Profesorul. Povestea începe în anii ’60. Tatăl lui Eri şi cu mine eram prieteni la cataramă de-o viaţă. Eu sunt cu vreo zece ani mai în vârstă, dar lucram amândoi la aceeaşi universitate, în aceeaşi catedră. Aveam personalităţi şi perspective asupra lumii diferite, dar, cine ştie cum, ne înţelegeam bine. Amândoi ne căsătoriserăm târziu şi, imediat după căsătorie, avuseserăm câte o fiică. Locuiam în aceeaşi reşedinţă oferită de universitate şi plecam uneori cu familiile în excursii. Munca ne mergea bine. Pe vremea aia ni se spunea „profesorii entuziaşti”. Apăream adesea şi în mass-media. Erau nişte vremuri în care se întâmplau multe lucruri interesante. Către sfârşitul anilor ’60 însă, situaţia politică a început să se tensioneze. Mişcările studenţeşti împotriva prelungirii Tratatului de Cooperare şi Securitate dintre Statele Unite şi Japonia au luat amploare, au fost baricadate universităţile şi au avut loc ciocniri cu brigăzile mobile de poliţie şi conflicte interne sângeroase. Au murit oameni. În condiţiile astea ostile, eu m-am retras de la universitate. Oricum nu eram făcut pentru viaţa academică, iar în vremea aia ajunsese să-mi displacă total. Nu mă interesează să fiu nici împotriva sistemului şi nici pentru el. Până la urmă, toate astea nu sunt decât nişte conflicte între organizaţii. Iar eu, unul, nu am încredere în organizaţii, fie ele mari sau mici. După cum

arăţi, aş crede că nu erai încă student în perioada aia, nu?

— Când am intrat eu la facultate se potoliseră deja protestele.

— Se terminase petrecerea.

— Exact.

Profesorul îşi ridică mâinile în aer, apoi şi le aşeză din nou pe genunchi.

— La doi ani după plecarea mea de la universitate, s-a retras şi tatăl lui Eri. În perioada aia credea cu ardoare în gândirea revoluţionară a lui Mao şi sprijinea Revoluţia Culturală din China. Revoluţia Culturală a fost un capitol din istorie sângeros şi inuman, dar pe vremea aia asemenea informaţii nu ajungeau până la noi. Printre unele cercuri de intelectuali era o adevărată modă să fluturi cartea roşie, *Citate din operele preşedintelui Mao Zedong.* Tatăl lui Eri organizase o parte din studenţi într-o grupare radicală, după modelul Gărzilor Roşii şi participa la greve, în organizaţia lui s-au înscris chiar studenţi de la alte universităţi, care credeau în el, astfel că secta lui a luat amploare considerabilă pentru o vreme. La cererea conducerii universităţii, brigăzile de poliţie au intrat cu forţa în campus şi l-au arestat, împreună cu studenţii cu care se baricadase înăuntru. Atunci s-a pus chiar problema să fie dat pe mâna justiţiei. Apoi, practic vorbind, a fost dat afară. Eri era încă mică, probabil că nu mai ţine minte nimic din toate lucrurile astea.

Fukaeri rămase tăcută.

— Numele lui este Tamotsu Fukada. După ce a părăsit universitatea, împreună cu nucleul organizaţiei sale de gărzi roşii, adică vreo zece studenţi, a intrat la Academia Takashima. Majoritatea studenţilor fuseseră exmatriculaţi şi aveau nevoie de un loc în care să se ducă pentru o vreme, iar Academia Takashima nu era o destinaţie tocmai rea. Pe vremea aceea, povestea a făcut ceva valuri în mass-media. Ştiai?

Tengo clătină din cap.

— Nu am auzit de povestea asta.

— Fukada şi-a luat şi familia cu el. Adică soţia şi pe Eri.

Puteai intra acolo împreună cu familia. Ştii ce e cu Academia Takashima?

— Da, în mare, spuse Tengo. Era un fel de falanster unde totul era la comun, nu acceptau proprietatea particulară. Îşi câştigau traiul din agricultură şi începuseră chiar să se ocupe şi de produse lactate. Mişcarea lor luase amploare în toată ţara.

— Întocmai. Fukada visa să găsească în organizaţia aceasta o utopie, spuse Profesorul încruntându-se. Dar nici nu mai e nevoie s-o spun, utopie pe lumea asta nu există. La fel cum nu există piatra filosofală sau perpetuum mobile. Dacă pot să-mi exprim părerea personală, ce făceau cei de la Takashima era de fapt să construiască roboţi care nu gândesc. Eliminau circuitele care îţi permit să gândeşti liber. O lume precum cea din romanele lui George Orwell. Cu toate acestea, după cum probabil ştii şi tu, sunt destui pe lume care vor să-şi ducă traiul fără să facă niciun efort mental. Le e mai uşor aşa, nu trebuie să-şi mai bată capul, ajunge să facă exact ce li se spune, fără să zică nimic. Nu suferă de foame. Pentru oamenii care caută un asemenea mediu, probabil că Academia Takashima era o utopie. Fukada însă nu era genul ăsta de om. Gândea cu propriul său cap. Asta era meseria lui, să gândească. De aceea nu putea fi mulţumit într-un loc ca Takashima. Bineînţeles, era şi el conştient de lucrul acesta încă de la început. Alungat de la universitate, împreună cu cei câţiva studenţi cu capetele pline de idei, nu avea unde să se ducă şi alesese locul acela ca refugiu provizoriu. Mai mult, ce căuta el era *know-how*-ul necesar construirii unei asemenea organizaţii. Mai presus de orice, trebuia să înveţe tehnicile agricole. Şi Fukada, şi studenţii săi erau crescuţi la oraş şi nu ştiau nici cel mai mic lucru despre agricultură. La fel cum nici eu nu ştiu nimic despre tehnologia rachetelor. De aceea, trebuia încă de la început să îşi însuşească în mod practic atât cunoştinţele, cât şi tehnicile necesare. Aveau multe de învăţat şi despre mecanismele de distribuţie, despre posibilităţile şi limitele autosuficienţei, despre regulile concrete ale traiului în comun. În vreo doi ani de stat acolo, au învăţat ce aveau de

învăţat. Vezi tu, tipii ăştia erau foarte capabili când îşi puneau mintea la ceva. Au analizat exact şi punctele slabe şi pe cele bune de la Takashima. Apoi, împreună cu propria grupare, Fukada s-a retras de acolo şi s-a făcut independent.

— Mi-a plăcut la Takashima, spuse Fukaeri.

Profesorul zâmbi.

— Pentru un copil mic sigur că era frumos. Dar, pe măsură ce creşteau şi li se dezvolta personalitatea, pentru mulţi dintre copiii de acolo traiul devenea un iad viu. Imboldul firesc de a gândi cu propria minte le era strivit cu forţa. Aşa cum pe vremuri copiilor li se legau picioarele, lor li se legau minţile.

— Se legau picioarele, întrebă Fukaeri.

— Pe vremuri, în China, fetele erau forţate să poarte încălţăminte foarte mică, ca să nu le crească laba piciorului, îi explică Tengo.

Fukaeri îşi imagina cum trebuie să fi arătat aşa ceva, dar nu spuse nimic.

Profesorul continuă:

— Facţiunea condusă de Fukada îi avea ca nucleu, bineînţeles, pe foştii studenţi din Gărzile Roşii împreună cu care activase, dar în afară de ei au mai existat şi alţii care au vrut să li se alăture, astfel că gruparea lui a crescut ca un bulgăre de zăpadă, mai numeroasă decât se aştepta. Nu erau puţini cei care intraseră în Academie plini de idealuri, dar care erau dezamăgiţi de starea de fapt. La Takashima se aflau *hippy* care doreau să trăiască într-o comunitate, stângişti frustraţi de rezultatele conflictelor studenţeşti sau pur şi simplu oameni sătui de realitatea ordinară şi care căutau o nouă lume spirituală. Erau şi oameni singuri, dar şi alţii, precum Fukada, care veniseră acolo împreună cu familiile. Era o adunătură destul de pestriţă, iar Fukada le era lider. Avea din naştere talent de conducător, ca Moise, care îi călăuzea pe evrei. Îi mergea mintea, era un orator bun şi avea putere de judecată, ca să nu mai vorbim şi de carismă. Era mare de statură. Mda, cam ca tine, aşa. Lumea îl punea în mod firesc în mijlocul grupului şi îi urma hotărârile.

Profesorul îşi desfăcu mâinile să arate cât de mare era

Fukada. Fukaeri se uită la mâinile lui, apoi, comparativ, la Tengo. Nu spuse nimic.

— Fukada şi cu mine suntem complet diferiţi şi ca personalitate, şi ca aspect fizic. El este un lider înnăscut, eu sunt un lup singuratic. El e interesat de politică, pe câtă vreme eu sunt apolitic. El e mare, eu sunt mărunţel. El e arătos şi are o prezenţă plăcută, iar eu sunt un şoarece de bibliotecă şi am şi un cap cu o formă ciudată. Dar, în ciuda tuturor acestor lucruri, eram prieteni foarte buni. Ne acceptam reciproc şi aveam încredere unul în altul. Fără exagerare, era unicul meu prieten pe viaţă.

*

Grupul condus de Fukada găsise un sat depopulat în munţi, în prefectura Yamanashi, care se potrivea ţelurilor lor. Satul era aproape pustiu, locuit doar de câţiva ţărani bătrâni care nu mai aveau pe nimeni să-i ajute la muncile agricole. Reuşiseră să cumpere terenul arabil şi casele la un preţ de nimic. Aveau chiar şi sere. Primiseră şi subvenţii din partea oficialităţilor locale, cu condiţia să se ocupe în continuare de agricultură. Cel puţin câţiva ani fuseseră scutiţi de taxe. În plus, Fukada avea sursele sale personale de venituri. De unde veneau banii aceştia, nu ştia nici profesorul Ebisuno.

— În ceea ce priveşte originea banilor, Fukada a rămas mut şi nu a dezvăluit nimănui secretul. În orice caz însă, a adunat de *undeva* suma nu tocmai mică de care avea nevoie să înfiinţeze o comună. Cu banii aceştia şi-au adunat unelte agricole, au achiziţionat materiale de construcţii şi şi-au făcut un fond de rezervă. Au renovat singuri casele existente şi şi-au construit facilităţile de care aveau nevoie cei treizeci de membri. Asta se întâmpla în 1974. Noua comună a fost numită Pionierii.

Pionierii? Tengo mai auzise undeva numele acesta, dar nu îşi putea aminti unde. Nu reuşea să-şi pună ordine în amintiri şi asta îl scotea din sărite. Profesorul continuă:

— Fukada era pregătit să întâmpine probleme în administrarea comunităţii în primii ani, până când lucrurile

aveau să se aranjeze, dar totul a mers mult mai bine decât se aştepta. Clima era propice şi au avut parte şi de ajutor din partea localnicilor. Oamenii aveau încredere într-un lider onest precum Fukada. Muncea pământul cot la cot cu ei, şi asta îi impresiona pe tinerii membri ai comunei. Localnicii veneau adesea cu sfaturi bune. Astfel, au învăţat cum să practice agricultura pe terenurile de acolo şi cum să trăiască de pe urma pământului. La bază, au urmat cunoştinţele pe care le căpătaseră la Takashima, dar au venit şi cu idei noi pentru anumite situaţii. De exemplu, au trecut complet la metode de agricultură biologică. Nu foloseau chimicale împotriva dăunătorilor şi cultivau legume numai cu îngrăşăminte naturale. Legumele au început să le vândă celor înstăriţi de la oraş, prin comandă poştală. Astfel puteau să scoată un preţ mai bun. Cum s-ar spune, făceau o agricultură ecologică. Au ştiut să se orienteze. Mulţi dintre membrii comunităţii erau crescuţi la oraş şi ştiau ce îşi doresc orăşenii. Lumea plătea bani buni pentru legume nepoluate şi proaspete. Au făcut contracte directe cu firme de curierat ca să simplifice procesul de distribuţie şi au dezvoltat un sistem propriu de a trimite produsele rapid la oraşe. Au întors cu susul în jos imaginea neplăcută a unor legume strâmbe şi pline de pământ şi au transformat-o în ceva vandabil.

*

— I-am vizitat ferma lui Fukada de multe ori, spuse Profesorul. Era foarte plin de viaţă, căci reuşise să îşi găsească un mediu nou şi să exploreze acolo noi posibilităţi. A fost perioada cea mai liniştită şi plină de speranţă din viaţa lui. Familia i se obişnuise şi ea cu noul stil de viaţă. Multă lume a auzit de bine despre fermele de la Pionierii şi mulţi au venit să intre şi ei în comună. Datorită comerţului, numele lor ajunsese cunoscut, iar exemplul lor de succes a fost dat şi în mass-media. Nu sunt puţini cei care vor să scape de lumea asta nebună în care totul se învârte în jurul banilor şi să îşi câştige traiul în mijlocul naturii, din sudoarea frunţii lor. Comuna Pionierii era un loc care atrăgea astfel de oameni. Doritorii

treceau printr-un interviu şi o evaluare şi, dacă păreau capabili să fie utili comunităţii, erau acceptaţi. Nu primeau pe oricine. Comuna trebuia să păstreze calitatea oamenilor şi moralitatea. Căutau persoane rezistente şi sănătoase, care să facă faţă la munca fizică dură şi care să se priceapă la agricultură. Primeau femeile cu braţele deschise, în dorinţa de a egala proporţia dintre sexe. Pe măsură ce creşteau ca număr de membri, aveau nevoie şi de terenuri mai multe, dar în jur rămăseseră câteva câmpuri arabile şi case, astfel că nu le-a fost dificil să îşi mărească baza. Iniţial, agricultorii fuseseră în mare parte tineri necăsătoriţi, dar sporea şi numărul celor care veneau acolo cu familia. Printre cei care doreau să facă parte din noua comună se numărau şi oameni cu educaţie superioară şi specialişti. De exemplu, doctori, ingineri, profesori, contabili. Aceştia erau primiţi cu braţele deschise în sânul cooperativei, fiindcă specialiştii sunt de mare folos.

— Comuna aceasta adoptase un sistem de comunism primitiv, ca la Takashima? întrebă Tengo.

Profesorul clătină din cap:

— Nu, Fukada a evitat sistemul de proprietate comun. În privinţa politicii, era un extremist, dar în acelaşi timp era un realist care putea vedea lucrurile la rece. Se orientase către o cooperativă mult mai relaxată. Nu ţintea către o societate organizată ca un furnicar. Întreaga comună era divizată în unităţi, iar în cadrul unei unităţi se ducea un trai în comun, cu reguli destinse. Se recunoştea proprietatea privată şi se primeau şi remuneraţii. Dacă nu-ţi convenea unitatea de care aparţineai, puteai să te muţi în alta. Erai oricând liber să pleci cu totul din comună. Legăturile cu exteriorul erau deschise şi nu exista niciun fel de îndoctrinare sau de spălare pe creier. Învăţase la Takashima că un astfel de sistem aerisit şi natural creşte productivitatea muncii.

*

Sub conducerea lui Fukada, lucrurile intraseră pe făgaşul potrivit. Dar în curând comunitatea începuse să se despartă în două grupuri distincte. O asemenea diviziune era inevitabilă în

sistemul său lax de unităţi independente. Unul era un grup militarist, cu orientări revoluţionare, format în jurul fostei unităţi de Gărzi Roşii pe care Fukada o organizase cândva. Ei vedeau traiul într-o comună agrară doar ca pe un stadiu pregătitor revoluţiei. Deocamdată se dăduseră la fund şi munceau pământul, dar când venea momentul urma să îşi scoată armele – asta era perspectiva lor de neclintit.

Ceilalţi erau o grupare moderată, care, deşi împărtăşea opiniile anticapitaliste ale militariştilor, se distanţa de politică şi avea ca ideal un trai autosuficient, în mijlocul naturii. Aceştia din urmă erau mai numeroşi în cadrul comunităţii. Moderaţii şi militariştii erau precum uleiul şi apa. În mod normal, când era vorba de agricultură, nu se iveau dispute, căci urmăreau cu toţii aceleaşi ţeluri, dar când apărea o problemă generală de politică administrativă, întotdeauna se iscau neînţelegeri. Adesea nu exista loc de compromis între cele două atitudini, şi asta ducea la polemici intense. În situaţia asta, divizarea comunei în două nu mai era decât o chestiune de timp.

Pe măsură ce trecea vremea, era din ce în ce mai dificil să adopţi o poziţie neutră. În curând, chiar Fukada a fost nevoit să-şi definească poziţia. În vremea aceea, se lămurise şi el că în Japonia anilor ’70 nu mai era loc de revoluţie. Ce avusese el în minte de la bun început fusese revoluţia ca posibilitate sau, şi mai mult, ca metaforă, ca ipoteză. Era de părere că asemenea activităţi antiinstituţionale şi intenţii distructive erau indispensabile pentru o societate robustă. Cum s-ar spune, nişte condimente care dau o doză de sănătate. Numai că studenţii pe care îi condusese el îşi doreau o revoluţie adevărată, cu vărsare de sânge. Desigur, avea şi Fukada o responsabilitate în asta. Prins de valul vremurilor, el fusese cel care le băgase în cap bazaconii care îţi făceau sângele să clocotească în vine şi inima să o ia la galop. Nu le spusese niciodată că e doar o revoluţie abstractă. Era un om onest şi deştept. Excelase şi ca cercetător. Cu toate astea, din păcate, era prea elocvent şi avea tendinţa să se îmbete cu propriile sale vorbe. Îi lipsea introspecţia adâncă şi nu se baza pe dovezi concrete.

În felul acesta, comuna Pionierii s-a separat în două. Facţiunea moderată a rămas în continuare în acelaşi loc şi cu acelaşi nume, iar militariştii şi-au găsit la vreo cinci kilometri depărtare un sat părăsit în care s-au mutat şi unde şi-au stabilit baza pentru activităţile lor revoluţionare. Familia Fukada, la fel ca toate celelalte familii, a rămas în comunitatea Pionierii. Separarea s-a făcut în termeni amiabili. Fukada a scos iarăşi de undeva fondurile necesare stabilirii unei a doua comune. Şi după separare au menţinut, cel puţin superficial, relaţiile de cooperare între cele două ferme. Îşi împrumutau unii altora bunurile de care aveau nevoie şi foloseau, din motive economice, aceleaşi rute pentru a-şi vinde produsele. Aveau nevoie să se ajute reciproc.

Nu după multă vreme însă, oamenii au încetat să mai circule între cele două comunităţi. Ţelurile lor erau prea diferite. Doar Fukada şi foştii studenţi radicali pe care îi condusese au mai păstrat legătura şi după separare. Fukada se simţea foarte responsabil faţă de ei. El îi organizase şi el fusese cel care îi adusese în munţi, în Yamanashi. Nu putea să-i dea deoparte după bunul său plac. În plus, cealaltă comună avea nevoie de sursa lui secretă de venituri.

*

— S-ar putea spune că Fukada a fost sfâşiat în două, spuse Profesorul. Nu mai credea din adâncul inimii în posibilitatea unei revoluţii şi nici în romantismul acesteia. Nu putea însă să renege în totalitate aceste idei. Dacă ar fi făcut-o, ar fi însemnat să-şi renege de fapt toate acţiunile de până atunci şi să îşi recunoască greşelile în faţa tuturor. El nu putea face aşa ceva. Era mult prea mândru şi era îngrijorat că retragerea sa ar isca tulburări printre foştii studenţi. În stadiul acela încă mai avea puterea de a-i controla în oarecare măsură. Astfel, a ajuns să trăiască împărţit între cele două comunităţi. Era liderul Pionierilor, pe de o parte, iar pe de alta, consultant pentru gruparea militaristă. Un om care nu mai credea deja în revoluţie continua să explice teorii revoluţionare. Separatiştii, pe lângă muncile agricole, se ocupau cu înverşunare de

exerciţii militare şi propagandă. Din punct de vedere politic, deveneau din ce în ce mai radicali şi se îndepărtau de ideile lui Fukada. Au devenit complet închişi şi nu mai permiteau deloc străinilor să intre în comună. Poliţia supraveghea cu prea multă indulgenţă gruparea aceasta care instiga la revoluţie armată şi care ar fi trebuit de fapt ţinută sub observaţie strictă.

Profesorul îşi privi din nou genunchii pantalonilor. Apoi îşi ridică privirile şi continuă:

— Pionierii s-au separat în 1976. Eri a plecat de acolo şi a venit la mine în anul următor. Cam de pe vremea aceea, separatiştii şi-au luat numele Zori de Zi.

Tengo îşi înălţă capul şi îşi miji ochii.

— Staţi puţin, spuse el. Zori de Zi. Mai auzise undeva numele acesta. Dar de ce oare amintirile îi erau atât de neclare şi vagi? Degeaba scormonea prin ele pentru că nu reuşea să găsească decât fragmente neclare de realitate.

— Nu cumva Zori de Zi au fost implicaţi într-un incident de amploare acum ceva vreme? întrebă el.

— Aşa este, spuse profesorul Ebisuno, apoi se uită la Tengo cu o seriozitate pe care nu o mai avusese până atunci. În munţi, în apropiere de lacul Motosu a avut loc un conflict armat cu forţele de poliţie. E vorba de aceeaşi grupare notorie, Zori de Zi, bineînţeles.

Conflict armat, îşi spuse Tengo. Mai auzise undeva povestea aceasta. Fusese un incident de proporţii. Dar nu îşi putea aminti detaliile. Lucrurile erau confuze. Forţându-se să-şi amintească, simţi că întreg corpul i se răsucea puternic, ca un sfredel, de parcă cele două jumătăţi ale trupului său s-ar fi învârtit în direcţii opuse. Capul îi pulsa dureros şi ascuţit, iar aerul din jur se rarefia rapid. Sunetele se auzeau înfundat, ca atunci când eşti sub apă. Se anunţa una din crizele sale.

— Ai păţit ceva? întrebă Profesorul îngrijorat. Vocea sa se auzea de îngrozitor de departe.

Tengo clătină din cap. Apoi reuşi să îngăimeze:

— E în regulă. Mă liniştesc imediat.

Capitolul 11
Trupul este templul omului

Puţini oameni pe lumea aceasta se pricep să lovească în testicule atât de bine ca Aomame. Ea devota zilnic timp de studiu diverselor metode de lovire, iar antrenamentul practic nu îi lipsea. Cel mai important lucru când vine vorba de o lovitură la testicule este să-ţi suprimi ezitarea. E un atac nemilos, violent şi fulgerător asupra celei mai vulnerabile părţi din corp. Aşa cum Hitler a invadat Olanda şi Belgia fără să-i pese de neutralitatea lor, străpungând astfel Linia Maginot şi ocupând Franţa. Fără ezitare. Chiar şi o clipă de şovăială te poate costa viaţa.

Practic vorbind, o femeie nu are altă şansă să răpună un bărbat mai mare şi mai puternic decât ea într-o confruntare directă. Aceasta era convingerea de neclintit a lui Aomame. Acea parte din corp este punctul cel mai sensibil pe care îl are sau care îi atârnă unui bărbat. Iar în cele mai multe cazuri nu este protejat cum trebuie. Un avantaj de care trebuie să profiţi.

Ca femeie, Aomame nu avea cum să ştie concret ce durere simte un bărbat când este lovit cu toată puterea în testicule. Nu putea decât să bănuiască. Dar îşi dădea seama că e o durere majoră judecând după reacţia şi chipul celui lovit. Niciun bărbat, oricât de mare şi tare, nu părea capabil să reziste la un asemenea supliciu. În plus, un astfel de gest le ştirbea considerabil mândria proprie.

— Zici că gata, a venit sfârşitul lumii, aşa de tare doare. Nu se compară cu nimic altceva. Nu e o simplă durere, îi explicase odată un bărbat la cererea ei, după ce chibzuise îndelung.

Aomame reflectase asupra analogiei lui. Sfârşitul lumii?

— Deci, invers spus, sfârşitul lumii e ca şi cum te-ar lovi

cineva cu putere în testicule? întrebase ea.

— Nu m-a prins niciodată sfârşitul lumii şi nu pot să-ţi spun precis cum e, dar tot ce se poate, îi răspunsese bărbatul, uitându-se în gol. Ai un sentiment cumplit de neputinţă. Sumbru, sufocant, de deznădejde totală.

După această discuţie, Aomame văzuse din întâmplare, într-o noapte la televizor *Ultimul ţărm,* un film american de prin 1960. Între America şi Uniunea Sovietică izbucnise un război în toată regula, rachetele nucleare şuierau între continente ca un banc de peşti zburători, Pământul era distrus, iar omenirea dispăruse aproape în întregime. Cu toate acestea, datorită direcţiei vântului sau nu se ştie din ce motiv, norul radioactiv încă nu ajunsese până în emisfera sudică, în Australia. Cu alte cuvinte, era doar o chestiune de timp. Dispariţia omenirii era inevitabilă. Cei încă rămaşi în viaţă aşteptau neputincioşi sfârşitul iminent. Îşi trăiau ultimele zile, fiecare în felul său. Acesta era subiectul. Un film sumbru, plin de deznădejde, care îi întărise lui Aomame convingerea că, în adâncul inimii, toată lumea aşteaptă sfârşitul lumii.

În orice caz, uitându-se la filmul acela de una singură în miezul nopţii, Aomame ajunsese la concluzia că probabil aşa te făcea să te simţi o lovitură în testicule.

*

După ce terminase Facultatea de Educaţie Fizică, Aomame lucrase timp de patru ani la o companie care producea băuturi pentru sportivi şi alimente pentru o dietă sănătoasă. Făcuse parte din echipa de softball feminin a firmei, într-o poziţie de jucător-cheie (era un adevărat as ca lansator). Echipa obţinuse rezultate strălucite şi ajunsese de mai multe ori în sferturile de finală la campionatele naţionale. Însă la o lună după moartea lui Tamaki, Aomame îşi dăduse demisia şi pusese punct carierei sale de jucător de softball. Nu o mai motiva nimic să continue acel sport şi voia să-şi schimbe complet şi viaţa. Apoi se angajase ca instructor la un club sportiv din Hiroo, prin intermediul unei colege din facultate.

La clubul sportiv ţinea mai mult ore de exerciţii pentru tonus

muscular şi de arte marţiale. Era un club select şi renumit, cu taxe mari de înscriere şi abonamente costisitoare, frecventat de multe vedete. Aomame iniţiase nişte cursuri de autoapărare pentru femei, domeniu la care ea se pricepea cel mai bine. Confecţionase un manechin din cârpă de dimensiunile unui bărbat corpolent, de care cususe o mănuşă mare şi neagră, pe post de testicule, şi le punea pe femei să exerseze lovituri în acea zonă. Ca să facă totul să pară mai real, uneori îndesa în ea două mingi de *squash,* pe care le loveau rapid, necruţător şi în mod repetat. Majoritatea membrelor clubului se dădeau în vânt după aceste antrenamente şi îşi perfecţionau tehnica văzând cu ochii, însă existau şi unele persoane care se încruntau la această idee (în cea mai mare parte bărbaţi, desigur) şi care se plânseseră la conducerea clubului că „e totuşi exagerat, nu credeţi?”. Prin urmare, directorul o chemase pe Aomame la el în birou şi îi ceruse să o lase mai uşor cu respectivele antrenamente.

— Dar o femeie nu are practic cum să se apere dacă e atacată de un bărbat decât lovindu-l în testicule, insistase ea. De regulă, bărbaţii sunt mai mari şi mai puternici. O lovitură rapidă între picioare e unicul mod în care o femeie poate câştiga. Asta spune şi Mao Zedong. Găseşti punctul slab al adversarului şi lansezi primul atacul. Este singura şansă pe care o are gherila în faţa armatei.

— După cum bine ştii şi tu, noi suntem un club select şi reputat, îi răspunsese directorul nemulţumit. Majoritatea clienţilor noştri sunt celebrităţi. Trebuie să ne menţinem standardele din toate punctele de vedere. Imaginea este vitală. Dacă ne apucăm să adunăm nişte domnişoare şi le punem să facă exerciţii de izbit un manechin între picioare scoţând tot felul de icnete, asta ne ştirbeşte reputaţia, oricare ar fi motivul pentru care o facem. S-a întâmplat să vină posibili viitori clienţi să viziteze clubul, să nimerească exact în timpul orei tale şi să renunţe pe loc să se mai înscrie. Pe bărbaţi îi apucă toate spaimele, nervii şi dezgustul când văd aşa ceva, orice ar zice Mao Zedong sau Ginghis Han.

Pe Aomame nu o mustra câtuşi de puţin conştiinţa pentru

că le provoca bărbaţilor spaime, nervi sau dezgust. Comparat cu durerea de a fi violată cu bestialitate, un astfel de dezgust nici nu merita luat în seamă. Însă nu putea să nu se conformeze directivelor şefului. Se văzuse nevoită să coboare considerabil nivelul de agresivitate al orelor sale de autoapărare. I se interzisese şi să folosească manechinul. Ca urmare, antrenamentele ajunseseră să fie domoale şi doar de formă. Sigur că nici lui Aomame nu-i convenea şi nici membrele clubului nu erau mulţumite, dar, ca simplă angajată, era dincolo de puterile ei să mai schimbe ceva.

Aomame era de părere că, dacă nu eşti în stare să loveşti un bărbat în testicule aşa cum trebuie în momentul în care te încolţeşte, nu prea ai ce altceva să faci. Tehnici complicate de a-i prinde braţul atacatorului şi de a i-l răsuci la spate nu ies mereu bine puse în practică. Realitatea şi filmele sunt două lucruri diferite. Decât să încerci aşa ceva, mai bine laşi totul şi o iei la goană.

În orice caz, Aomame stăpânea zece tehnici de lovire a testiculelor, pe care le şi testase în realitate, cu ajutorul unui coleg mai tânăr, care purta echipament de protecţie. „Doare rău şi cu apărătoare. Gata, vă rog frumos!", se văicărise acesta. Dacă ar fi avut nevoie să pună aceste tehnici perfecţionate în practică, nici n-ar fi ezitat. Să încerce să mă atace pe mine vreun fraier, că îi arăt eu în culori vii cum e sfârşitul lumii, îşi zicea ea cu hotărâre. Îi arăt eu de nu se vede ce înseamnă „vie împărăţia Ta". Îl catapultez direct în emisfera sudică, să se scalde cu cangurii prin resturi radioactive.

*

Aomame stătea la bar şi lua câte o înghiţitură mică de Tom Collins, gândindu-se la împărăţia care va să vie. Din când în când, mai arunca un ochi la ceas, prefăcându-se că are o întâlnire, deşi de fapt nu aştepta pe nimeni. Era doar în căutarea unui bărbat potrivit din rândul muşteriilor de acolo. Se făcuse opt şi jumătate. Purta o bluză bleu, un taior bej şi o fustă scurtă bleumarin. Nici în acea zi nu avea la ea dăltiţa. O lăsase să se odihnească într-un sertar de la şifonier, învelită

într-un prosop.

Barul se afla în Roppongi şi era cunoscut drept un *singles bar.* Renumele i se trăgea din faptul că aici veneau bărbaţi necăsătoriţi în căutare de femei necăsătorite – sau viceversa. Erau şi mulţi străini. Localul era decorat în stilul unui bar din Bahamas prin care îşi făcuse veacul Hemingway. Un peşte-spadă împodobea unul dintre pereţi, iar de tavan era agăţată o plasă de pescuit. Erau şi câteva fotografii care înfăţişau diverse persoane scoţând din apă peşti giganţi, şi chiar un portret al lui Hemingway. Papa Hemingway cel jovial. Celor veniţi aici nici nu părea să le pese că, la sfârşitul vieţii sale, scriitorul devenise alcoolic şi se sinucisese cu o puşcă de vânătoare.

În seara aceea o abordaseră câţiva bărbaţi, însă niciunul pe placul ei. Se dăduseră la ea doi studenţi cu aer de crai, dar nici nu catadicsise să le răspundă. Unui tip la vreo treizeci de ani, cu aer de funcţionar şi cu o privire rea în ochi, i-o retezase scurt spunându-i că are întâlnire cu cineva. În general, nu îi plăceau bărbaţii tineri. Erau plini de ei şi plesneau de încredere în sine, dar nu se pricepeau la conversaţie şi erau plicticoşi. În pat erau repeziţi şi nu ştiau să savureze cu adevărat sexul. Ea prefera bărbaţii între două vârste, un pic mai obosiţi şi, ideal, cu început de chelie. Aceştia erau curaţi şi lipsiţi de orice vulgarităţi. În plus, mai conta să aibă un cap frumos conturat. Însă un asemenea bărbat nu era uşor de găsit, drept pentru care era nevoită să lase loc de compromis.

Dând roată cu privirea prin bar, Aomame oftă în surdină. De ce nu e de găsit pe lumea asta un bărbat cum trebuie? Se gândi la Sean Connery şi, doar vizualizându-i în minte forma capului, simţi o împunsătură prin tot corpul. Dacă ar apărea aici Sean Connery, aş face pe dracu-n patru să pun mâna pe el, îşi zise ea. Dar e de la sine înţeles că n-are el ce să caute într-un *singles bar* cu aer de Bahamas, din Roppongi.

La televizorul mare fixat pe perete era un videoclip Queen. Lui Aomame nu-i plăcea muzica lor, drept pentru care evita să se uite la ecran. Se străduia să ignore şi muzica din boxe. După ce se termină piesa de Queen, începu ABBA. Măi, să

fie! îşi zise ea, cu presentimentul că urma să aibă parte de o seară groaznică.

*

Aomame o cunoscuse pe doamna din Vila cu sălcii la clubul sportiv la care lucra. Era înscrisă la cursul ei de autoapărare. Cursul ei radical, încheiat prematur, axat pe atacuri asupra unui manechin. Era mică de statură şi era şi cea mai în vârstă dintre participante, dar se mişca uşor şi lovea cu putere. Aomame era convinsă că, pusă în faţa situaţiei, n-ar fi ezitat nicio clipă să-şi lovească atacatorul în testicule. Nu vorbea pe ocolite sau mai mult decât era necesar. Lui Aomame îi plăceau aceste lucruri la ea.

— La vârsta mea, nici nu am nevoie să ştiu să mă apăr, îi zisese ea la sfârşitul orelor, zâmbind elegant.

— Nu este o chestiune de vârstă, îi spusese Aomame răspicat, ci de cum îţi trăieşti viaţa. Este foarte important să adopţi o postură care să-ţi permită să te aperi bine în orice moment. Nu ajungi nicăieri dacă cedezi docil în faţa atacurilor. Neputinţa cronică te roade şi te distruge.

Doamna o privise o vreme fără să spună nimic. Cuvintele lui Aomame sau tonul pe care le spusese păreau să fi impresionat-o foarte mult. Încuviinţase mai apoi în linişte.

— Ce spui tu este corect. Ai dreptate. Ai o gândire sănătoasă.

Câteva zile mai târziu, Aomame primise un plic, trimis pe adresa clubului. Înăuntru era o scrisoare scurtă, care conţinea numele şi numărul de telefon ale Doamnei, scrise frumos, de mână, alături de rugămintea de a o contacta atunci când avea o clipă liberă.

La telefon îi răspunsese un bărbat care părea să fie asistentul ei. Aomame se prezentase, iar acesta îi formase un număr de interior fără să spună nimic. De data aceasta răspunsese Doamna, care îi mulţumise pentru telefon şi o invitase să ia masa împreună, deoarece avea ceva personal de discutat pe îndelete cu ea. Aomame acceptase, iar Doamna sugerase să cineze împreună a doua zi. Aomame nu

avusese nimic de obiectat, dar se întreba mirată ce anume putea avea de discutat cu ea.

Cele două cinaseră într-un restaurant franţuzesc dintr-o zonă liniştită din Azabu. Doamna părea să fie un vechi client de-al localului, pentru că primiseră cea mai bună masă, iar un chelner mai în vârstă, care o cunoştea, le servise politicos. Era îmbrăcată cu o rochie vernil uni, cu o croială frumoasă (care arăta a Givenchy de prin anii ’60), iar la gât avea un colier de jad. La un moment dat apăruse managerul restaurantului şi o salutase respectuos. În meniu erau multe feluri de mâncare bazate pe legume, cu un gust discret şi rafinat. Supa zilei se întâmplase să fie chiar cu fasole verde. Doamna băuse un singur pahar de Chablis, iar Aomame o acompaniase. Vinul era la fel de fin şi de elegant precum mâncarea. Aomame comandase peşte alb la grătar. Doamna servise doar legume, iar rafinamentul cu care le mâncase era desăvârşit ca o operă de artă. Îi spusese că, la vârsta ei, organismul se mulţumeşte cu puţină mâncare, apoi adăugase, pe jumătate în glumă, că puţină, dar preferabil de calitate.

Doamna o rugase pe Aomame să-i dea lecţii în particular. Să facă la ea acasă, de două-trei ori pe săptămână, ore de arte marţiale şi, dacă era posibil, şi stretching muscular.

— Sigur că se poate, spusese Aomame. Dar, pentru antrenament în particular, la domiciliul clientului, trebuie să vă adresaţi şi clubului.

— Nicio problemă, răspunsese Doamna. Dar aş dori să stabilesc programul cu tine personal. Dacă mai intervine cineva la mijloc, lucrurile se complică şi aş vrea să evităm încurcăturile. Te deranjează?

— Nu.

— Atunci să începem de săptămâna viitoare.

Şi cu aceasta îşi încheiaseră treaba.

— M-ai impresionat foarte mult cu ce mi-ai spus când am stat de vorbă ultima dată la sală. Mă refer la discuţia despre neputinţă. La cât de tare îi afectează neputinţa pe oameni. Îţi aminteşti?

— Îmi amintesc, încuviinţase Aomame.

— Pot să te întreb ceva? O întrebare directă, ca să scutim timp.

— Puteţi să mă întrebaţi orice.

— Eşti cumva feministă sau lesbiană?

Aomame se înroşise şi clătinase din cap.

— Nu. Acesta este modul în care gândesc eu, personal. Nu sunt nici feministă, nici lesbiană.

— Am înţeles, îi răspunsese Doamna liniştită, apoi dusese elegant la gură o bucată de broccoli, pe care o mestecase elegant, şi luase o gură de vin.

Apoi adăugase:

— Nu m-ar fi deranjat câtuşi de puţin dacă erai feministă sau lesbiană. Nu m-ar fi afectat în niciun fel. Însă mărturisesc că aşa povestea e mai simplă. Înţelegi ce vreau să spun?

— Cred că da.

*

Aomame se ducea de două ori pe săptămână acasă la Doamna şi făcea cu ea ore de arte marţiale. În vilă exista o încăpere spaţioasă cu oglinzi de jur împrejur, amenajată pentru orele de balet ale fiicei când era mică, încăpere pe care o foloseau acum pentru nişte seturi de exerciţii meticuloase. În ciuda vârstei sale, Doamna avea un corp flexibil şi progresa rapid. Era mică de statură, dar îşi îngrijise bine corpul ani de-a rândul. Aomame o mai învăţa tehnici de bază de stretching şi îi făcea masaj pentru relaxarea muşchilor.

Aomame se pricepea la masaj. În facultate nimeni nu o întrecea la acest domeniu. Îşi întipărise bine în minte numele tuturor oaselor şi muşchilor din corpul uman. Cunoştea rolul şi caracteristicile fiecărui muşchi şi ştia cum pot fi menţinuţi în formă şi întăriţi. Trupul este templul omului, iar orice ai diviniza înăuntrul lui, trebuie să îl păstrezi cât poţi de puternic, frumos şi curat – aceasta era convingerea ei de neclintit.

Considerând insuficientă medicina sportivă obişnuită, Aomame îşi însuşise şi tehnica acupuncturii, care i se părea interesantă. O studiase cu sârguinţă ani de zile, alături de un doctor chinez. Acesta fusese impresionat de progresul ei rapid

şi îi spusese că putea să o practice fără probleme ca profesionist. Aomame reţinea cu uşurinţă şi avea o curiozitate nestăvilită de a afla şi cele mai mici detalii despre funcţiile corpului uman. Şi, mai presus de orice, avea nişte degete înzestrate cu o intuiţie de-a dreptul înspăimântătoare. Aşa cum unii oameni au ureche muzicală perfectă sau au capacitatea de a găsi apă în subteran, aşa şi degetele ei puteau să dibuiască într-o clipită acele puncte fine care controlează funcţiile corpului. Iar asta nu învăţase de la nimeni. Era un lucru care îi venea în mod natural.

După ce terminau stretchingul şi masajul, Aomame şi Doamna mai petreceau puţin timp împreună, de vorbă la un ceai. Tamaru venea mereu cu tava argintie pe care erau aranjate instrumentele pentru ceai. În prima lună, acesta nu rostise nicio vorbă în prezenţa ei, iar Aomame chiar întrebase dacă nu cumva era mut.

Într-o bună zi, Doamna o întrebase pe Aomame dacă pusese vreodată în practică loviturile în testicule, cu scopul de a se apăra.

— O singură dată, răspunsese ea.

— Şi a ieşit bine?

— A avut efect, spusese Aomame cu atenţie, reticent.

— Crezi că o astfel de lovitură ar merge şi cu Tamaru?

Aomame clătinase din cap.

— Mă îndoiesc. Tamaru-san e conştient de aceste lucruri. Cei care au cunoştinţele necesare îţi citesc imediat mişcările şi nu mai ai ce face. Lovitura în testicule merge doar cu amatorii, cu cei care nu au experienţă să se bată.

— Vrei să spui că tu ţi-ai dat seama că Tamaru nu este un „amator”?

— Da. Nu are aerul unui om oarecare, spusese Aomame alegându-şi cuvintele cu grijă.

Doamna îşi pusese lapte în ceai şi amestecase încet cu linguriţa.

— Cu alte cuvinte, persoana cu care ai avut de-a face atunci era un amator. Mare de statură?

Aomame încuviinţase fără să spună nimic. Individul era bine

făcut şi părea şi puternic. Însă fusese arogant şi, având de-a face cu o femeie, fusese şi neatent. Nu-l mai lovise nimeni niciodată în testicule şi nici nu îşi imaginase că i s-ar putea întâmpla vreodată aşa ceva.

— A fost rănit? întrebase Doamna.

— Nu, nu a fost rănit. A fost doar copleşit o vreme de o durere cumplită.

Doamna tăcuse un timp, apoi întrebase:

— Ai atacat vreodată un bărbat? Nu doar ca să-i provoci durere, dar şi ca să-l răneşti intenţionat?

— Da, răspunsese Aomame sincer. Minţitul nu era punctul ei forte.

— Ai putea să-mi povesteşti mai mult?

Aomame clătinase încet din cap.

— Îmi pare rău, dar nu mi-e uşor să vorbesc despre asta.

— Nu-i nimic. Nu este genul de subiect pe care să-l poţi aborda cu uşurinţă. Nici nu te forţa s-o faci.

Cele două îşi băuseră ceaiul în tăcere, fiecare cu gândurile ei.

Într-un târziu, Doamna spărsese tăcerea.

— Dacă simţi vreodată că poţi să-mi spui ce s-a întâmplat, o s-o faci?

— E posibil ca la un moment dat să mă simt în stare să vorbesc despre asta. E posibil şi ca până la urmă să nu reuşesc s-o fac. Sinceră să fiu, nici mie nu mi-e clar.

Doamna o privise un timp, apoi spusese:

— Nu te-am întrebat asta doar din pură curiozitate.

Aomame nu răspunsese nimic.

— Eu văd că tu cari ceva în suflet. Ceva foarte greu. Am simţit asta de când te-am întâlnit prima oară. Ai o privire puternică şi hotărâtă. Sinceră să fiu, şi eu car în sufletul meu o povară. De aceea mi-am dat seama când te-am văzut. Nu trebuie să te grăbeşti s-o faci, dar ar fi bine ca la un moment dat să dai afară din tine acel lucru. Eu am gura complet ferecată. Şi dispun de mijloacele mele, aşa că e posibil să te pot ajuta cu ceva.

Mai târziu, în momentul în care reuşise să se destăinuiască

Doamnei, Aomame deschisese o nouă uşă din viaţa ei.

*

— Auzi, tu ce bei? o întrebă cineva la ureche. Era o voce de femeie.

Revenind cu picioarele pe pământ, Aomame îşi ridică privirea către acea persoană. Pe scaunul de bar de lângă ea stătea o tânără, cu părul prins într-o coadă în stilul anilor ’50. Purta o rochie imprimată cu flori mărunte şi o mică geantă Gucci. Avea unghiile făcute cu ojă roz pal. Nu era tocmai grasă, ci durdulie, cu o faţă rotundă. Avea un chip prietenos şi pieptul mare.

Aomame nu se aştepta să fie abordată de o femeie şi de aceea o luase prin surprindere. În locul în care se aflau, bărbaţii erau cei care intrau în vorbă cu femeile.

— Tom Collins, răspunse ea.

— E bun?

— Nu neapărat. Dar nu e tare şi alunecă uşor.

— De ce s-o fi chemând Tom Collins?

— Nu ştiu. Probabil e numele celui care l-a inventat. Nu că ar fi mare invenţie.

Fata îi făcu barmanului un semn cu mâna şi ceru un Tom Collins, pe care îl primi imediat.

— Pot să stau lângă tine? o întrebă ea.

— Da. Nu e ocupat, îi răspunse Aomame, gândindu-se că oricum se aşezase deja.

— Nu ai întâlnire cu cineva, nu?

Aomame îi cercetă chipul cu privirea, fără să-i ofere vreun răspuns. Fata părea cu vreo trei sau patru ani mai mică decât ea.

— Uite, să ştii că nu mă interesează deloc partea *cealaltă,* aşa că nu te îngrijora, îi zise ea cu voce joasă, de parcă îi divulga un secret. Dacă te temeai cumva de asta. Şi eu prefer bărbaţii. La fel ca tine.

— La fel ca mine?

— Păi ai venit singură aici în căutarea unui bărbat, nu?

— Aşa par?

Fata miji uşor ochii.

— Măcar atâta lucru e clar, fiindcă ăsta e şi scopul barului. Plus că nici tu nu cred că eşti vreo profesionistă.

— Evident.

— Atunci ce-ai zice să facem noi două o echipă? Am senzaţia că şi bărbaţii mai degrabă intră în vorbă cu două fete care sunt împreună decât cu una singură. Şi ne-am simţi şi noi mai bine şi mai relaxate aşa, decât singure. Eu sunt mai feminină, tu eşti mai băieţoasă, şi cred că nu ne-ar sta rău una lângă alta.

Băieţoasă, îşi zise Aomame. Era prima dată când i se spunea aşa.

— Putem noi să formăm o echipă, dar e posibil să avem gusturi diferite la bărbaţi. Nu ştiu dacă ar merge.

Fata strâmbă uşor din buze.

— Asta cam aşa e. Gusturile… Păi, ţie ce fel de bărbaţi îţi plac?

— Între două vârste. Nu prea-mi plac tinereii. Îi prefer la vârsta la care încep să chelească.

— Aha, făcu fata admirativ. Deci de vârstă mijlocie. Mie îmi plac mai degrabă tipii tineri, care arată mişto. Nu prea mă interesează bărbaţii mai bătrâni, dar dacă tu zici că îi preferi, poate merită să încerc şi eu o dată. Totul înseamnă experienţă, nu? Şi zici că sunt buni? Adică la sex, la asta mă refeream.

— Depinde de la caz la caz, răspunse Aomame.

— Normal, zise fata şi miji ochii de parcă ar fi testat o teorie. Nu poţi să generalizezi sexul. Dar aşa, ca o concluzie?

— Nu-s răi. Nu pot de mai multe ori, dar îţi acordă mult timp. Nu se grăbesc. La o adică, reuşesc să te facă să termini de mai multe ori.

Fata căzu pe gânduri câteva clipe.

— Dacă e pe-aşa, atunci parcă m-ar interesa şi pe mine. Cred că încerc, măcar o dată.

— Cum vrei.

— Ai făcut vreodată sex în patru? Cu schimbat partenerul pe parcurs?

— Nu.

— Nici eu, dar te-ar interesa?

— Nu cred, zise Aomame. E în regulă să formăm o echipă, dar dacă e vorba să facem ceva împreună, fie doar şi temporar, aş vrea să te cunosc un pic mai bine înainte. Altfel riscăm să avem neînţelegeri pe parcurs.

— Nicio problemă. Ce spui tu e foarte corect. Cam ce ai vrea să ştii despre mine?

— Păi, de exemplu… cu ce te ocupi?

Fata bău o gură de Tom Collins şi puse la loc paharul pe suport. Apoi se şterse la gură, tamponându-şi uşor buzele, şi inspectă urmele de ruj rămase pe şerveţel.

— Chiar e bun, zise ea. E pe bază de gin, nu?

— Gin, suc de lămâie şi apă minerală.

— Da, nu se poate spune că e mare invenţie, dar la gust nu-i rău deloc.

— Mă bucur că-ţi place.

— Deci, cu ce mă ocup eu… O întrebare cam dificilă. Şi e posibil să nu mă crezi, chiar dacă îţi răspund cinstit.

— Atunci, să începem cu mine, propuse Aomame. Eu sunt instructor la un club sportiv. În principal, de arte marţiale. Fac şi stretching.

— Arte marţiale, repetă fata admirativ. Aşa, ca Bruce Lee?

— Cam aşa ceva.

— Şi eşti tare?

— Merge.

Fata zâmbi şi ridică paharul în semn de noroc.

— Deci, la o adică, noi chiar putem să formăm o pereche invincibilă, fiindcă şi eu fac aikido de foarte mult timp. Şi, sinceră să fiu, sunt poliţistă.

*

— Poliţistă, repetă Aomame şi rămase cu gura uşor căscată, fără să mai poată adăuga ceva.

— Lucrez la Departamentul de Poliţie Metropolitană. N-ai zice, nu?

— Deloc.

— Dar asta fac. Pe bune. Mă cheamă Ayumi.

— Eu sunt Aomame.

— Aomame? E numele tău adevărat?

Aomame încuviinţă serioasă.

— Eşti poliţistă, adică ai uniformă, pistol şi patrulezi pe stradă într-o maşină de poliţie?

— M-am făcut poliţistă pentru că exact asta aş fi vrut să fac, dar nu prea mi se dă ocazia, zise Ayumi şi ronţăi un covrigel cu sare din bolul plin. Principala mea însărcinare în momentul de faţă e să patrulez într-o maşină minusculă şi să caut maşini parcate ilegal, îmbrăcată într-o uniformă de tot râsul. Pistol bineînţeles că nu îmi dau, pentru că n-am nevoie să trag focuri de avertizare după un cetăţean care şi-a parcat Toyota Corolla în faţa unui hidrant. Am rezultate foarte bune la antrenamentele de tras cu arma, dar nimeni nu bagă de seamă. Doar pentru că sunt femeie, mă pun zi după zi să mă învârt cu un băţ cu cretă în vârf şi să scriu pe asfalt ora şi numărul de înmatriculare al maşinii.

— Apropo de pistol, te referi la un Beretta semiautomat?

— Da. Acum asta a primit toată lumea. Mie, una, mi se pare un pistol cam greu. Complet încărcat, ajunge să cântărească aproape un kilogram.

— Arma în sine are opt sute cincizeci de grame, zise Aomame.

Ayumi se uită la ea cu privirea cuiva care evaluează calitatea unui ceas de mână dat la amanet.

— Auzi, dar de unde ştii tu asemenea detalii?

— Dintotdeauna m-au interesat armele, răspunse Aomame. Deşi n-am tras niciodată cu una, desigur.

— A, da? se dumiri Ayumi. Şi mie îmi place să trag cu pistolul. Beretta e destul de grea, dar are un recul mai mic faţă de cele de dinainte. Cu suficient exerciţiu, poate s-o mânuiască fără probleme şi o femeie mai micuţă. Dar domnii sus-puşi nu gândesc aşa. Ei consideră că femeile nu sunt în stare să se descurce cu arme de foc. Toţi din conducerea poliţiei sunt nişte misogini fascişti. Am avut rezultate excelente şi la mânuit bastonul de cauciuc. Nu mă lua aproape niciun

bărbat. Dar nu mă apreciază nimeni. Îmi fac doar aluzii porcoase. „Ia uite ce pricepută eşti tu la mânuit bastonul! Dacă vrei mai multă practică, nu ezita să apelezi la mine”, şi alte chestii de genul ăsta. Au oamenii ăia o mentalitate veche de un secol şi jumătate!

Ayumi scoase din geantă un pachet de Virginia Slims, luă o ţigară cu un gest care trăda obişnuinţă şi o aprinse cu o brichetă mică, aurie. Suflă fumul încet, spre tavan.

— Cum te-ai hotărât să te faci poliţistă?

— Iniţial nu asta am vrut să mă fac, dar nu-mi surâdea ideea de a lucra într-un birou. Pe de altă parte, nici nu aveam vreo pregătire de specialitate şi, uite-aşa, nu prea am avut multe opţiuni de carieră. Apoi, în anul patru de facultate am dat examen de angajare la Departamentul de Poliţie Metropolitană. Chestia e că la mine în familie sunt mulţi poliţişti. Sinceră să fiu, şi tata, şi fratele meu sunt. Am şi un unchi poliţist. Poliţia e practic un mare cerc de cunoscuţi, iar dacă ai poliţişti în familie, îţi dau prioritate la angajare.

— O familie de poliţişti.

— Exact. Dar până să mă angajez acolo nu mi-am imaginat că e un loc în care discriminarea între bărbaţi şi femei e atât de puternică. În lumea lor, poliţistele sunt un fel de cetăţeni de rang secund. Se ocupă de amenzi de circulaţie, stau la birou şi fac ordine în hârtii, merg pe la şcoli şi îi învaţă pe copii despre siguranţă, le percheziţionează pe femeile arestate, li se dau de făcut numai chestii complet neinteresante. Iar bărbaţii vizibil mai slabi chiar decât mine sunt trimişi la locul crimei. Şefii susţin în public sus şi tare că oferă şanse egale pentru bărbaţi şi femei, dar în realitate lucrurile nu stau tocmai aşa. Îţi piere şi cheful de muncă. Mă înţelegi?

Aomame aprobă.

— Chestiile astea mă scot din minţi, zău!

— Prieten ai?

Ayumi făcu o grimasă şi aruncă o privire la ţigara înfiptă între degete.

— Ca femeie, odată ajunsă poliţistă, realist vorbind, e foarte greu să-ţi mai poţi face un iubit. Orele de lucru sunt

neregulate, aşa că programul tău nu se potriveşte cu al celorlalţi, şi chiar dacă începe să meargă cât de cât bine cu cineva, când ai zis că eşti poliţistă, de obicei bărbaţii bat în retragere. Dau înapoi ca nişte crabi care fug de la malul mării. Oribil, nu?

Aomame îngână o încuviinţare.

— Şi aşa, tot ce mai rămân sunt relaţiile de la locul de muncă, iar până acum n-am dat de vreun bărbat mai răsărit. Toţi sunt nişte fraieri care nu ştiu să facă altceva decât bancuri porcoase. Ori sunt proşti din născare, ori nu se gândesc decât cum să avanseze în grad. Ăştia sunt indivizii în grija cărora stă siguranţa societăţii. Viitorul Japoniei nu e deloc însorit.

— Dar tu eşti drăguţă şi aş zice că ai priză la bărbaţi, zise Aomame.

— Da, nu pot să zic că nu am. Atâta vreme cât nu-mi divulg meseria. Aşa că, în situaţii de genul ăsta, de obicei spun că lucrez la o firmă de asigurări.

— Vii des aici?

— N-aş zice chiar des. Din când în când, spuse Ayumi şi, după ce se gândi câteva clipe, adăugă pe un ton confidenţial. Uneori am chef de sex. Pe şleau, vreau un bărbat. Asta se întâmplă cumva periodic. Şi atunci mă îmbrac cu ceva mişto, o lenjerie trăsnet şi vin încoace. Îmi găsesc un partener ca lumea şi mi-o pun la greu o noapte întreagă. Aşa, mă mai răcoresc o vreme. Am doar un apetit sexual sănătos, nu sunt nimfomană sau obsedată de sex, deci odată ce dau drumul un pic la supape, mă liniştesc. Dar niciodată nu mă implic mai mult. A doua zi mă întorc la vânat maşinile parcate ilegal. Tu?

Aomame luă paharul şi sorbi băutura în linişte.

— Şi eu tot cam aşa.

— Nu ai prieten?

— Nu vreau să-mi fac. N-am chef de bătăi de cap.

— Un tip stabil e o bătaie de cap, nu?

— Mda.

— Dar din când în când îţi vine chef *s-o faci,* zise Ayumi.

— Mai bine zis, să dau drumul la supape.

— Sau *să petreci o noapte plină*?

— Sau aşa.

— În orice caz, doar o noapte, fără să te implici.

Aomame încuviinţă.

Ayumi îşi sprijini coatele pe tejghea şi obrajii în palme şi căzu pe gânduri.

— S-ar putea să avem multe lucruri în comun.

— S-ar putea, recunoscu Aomame.

Dar tu eşti poliţistă, iar eu omor oameni. Suntem una de-o parte, una de cealaltă parte a legii. Iar asta e o diferenţă majoră.

— Uite cum facem, zise Ayumi. Amândouă lucrăm la aceeaşi firmă de asigurări. Numele firmei e secret. Tu eşti şefă, eu, subalternă. Azi s-a întâmplat o chestie aiurea la birou, drept pentru care am venit aici să bem ceva şi să ne distrăm. Şi ne simţim foarte bine. Ce zici de povestea asta?

— E foarte bine, dar eu, una, nu ştiu nimic despre asigurări.

— Asta lasă pe mine. Mă pricep de minune la inventat poveşti.

— Bine atunci.

— Apropo, chiar la masa din spatele nostru sunt doi tipi între două vârste care se tot uită încolo şi-ncoace cu nişte priviri pofticioase, zise Ayumi. Întoarce-te nonşalant şi aruncă un ochi la ei.

Aomame se conformă şi se întoarse cu nonşalanţă. La două mese distanţă de ele erau doi bărbaţi între două vârste. Amândoi arătau veniţi să se relaxeze după serviciu, îmbrăcaţi în costum, cu cravată. Costumele lor nu erau ponosite şi nici cravatele alese prost. Cel puţin nu-ţi dădeau senzaţia de neîngrijit. Unul arăta la vreo patruzeci şi cinci de ani, celălalt, sub patruzeci. Cel mai în vârstă era slab, avea o faţă ovală, cu un început de chelie pe la frunte. Cel mai tânăr avea un aer de fost jucător de rugby în facultate, cu kilograme în plus din cauza lipsei de mişcare din ultima vreme. Încă mai avea trăsături tinereşti, dar începuse să se îngraşe pe la fălci. Beau whisky cu apă şi pălăvrăgeau, dar privirile le zburau prin tot barul.

Ayumi îi analiză pe cei doi.

— Nu par obişnuiţi cu genul ăsta de loc. Au venit să se distreze, dar nu se simt în stare să abordeze vreo fată. Probabil că ambii sunt căsătoriţi. Au şi un oarece aer vinovat.

Pe Aomame o impresionă ochiul ei ager. Remarcase toate aceste lucruri în timp ce stătuseră de vorbă? Poate asta avea de-a face cu faptul că provenea dintr-o familie de poliţişti.

— Ai zis că-ţi plac un pic mai chelioşi, nu? Atunci îl iau eu pe tipul mai solid. E bine aşa?

Aomame se uită din nou în spate. Tipul mai chel avea un cap destul de frumos. Era la mulţi ani-lumină distanţă de Sean Connery, dar primea notă de trecere. La urma urmei, era o seară în care îi cântaseră în cap Queen şi Abba. Ce pretenţii putea să mai aibă?

— E bine. Dar cum îi facem să intre în vorbă cu noi?

— Nu putem să stăm după ei până mâine-dimineaţă, aşa că ne băgăm noi în seamă. Zâmbitor, prietenos şi cu entuziasm.

— Serios?

— Normal. Las' pe mine, că mă duc şi intru în vorbă cu ei. Tu doar aşteaptă aici, zise Ayumi, apoi dădu pe gât o gură de Tom Collins, îşi frecă palmele, îşi aruncă pe umăr geanta Gucci şi zâmbi. Să mânuim bastonul!

Capitolul 12
Vie împărăţia Ta

Profesorul se întoarse către Fukaeri şi spuse:

— Eri, poţi să ne aduci nişte ceai, te rog?

Fata se ridică şi ieşi din salon. Închise uşa cu grijă în urma ei. Profesorul aştepta, fără să zică un cuvânt, ca Tengo, care rămăsese pe canapea, să-şi calmeze respiraţia şi să-şi adune gândurile. Îşi scoase ochelarii cu rame negre şi le şterse lentilele cu o batistă nu tocmai curată. Apoi şi-i puse la loc pe nas. Un punct negru străbătu în viteză peticul de cer care se zărea prin fereastră. Poate fusese o pasăre sau poate sufletul cuiva azvârlit până la capătul lumii.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse Tengo. Mi-am revenit, nu mai am nimic. Continuaţi, vă rog, povestea.

Profesorul încuviinţă şi începu:

— Ca rezultat al luptelor armate, facţiunea Zori de Zi a fost anihilată acum trei ani, în 1981. Asta s-a petrecut la patru ani după ce Eriko a venit aici. Dar acest lucru deocamdată nu are legătură cu Zori de Zi. Eri a venit să locuiască cu mine la vârsta de zece ani. M-am trezit cu ea la poartă, fără să mă fi anunţat în vreun fel. Era complet schimbată faţă de cum o cunoscusem eu. Ea a fost dintotdeauna tăcută şi retrasă faţă de necunoscuţi, dar de mine era apropiată încă de mică şi vorbeam mult împreună, însă când a venit la poarta mea, nu mai schimba o vorbă cu nimeni. Parcă rămăsese fără cuvinte. Dacă-i spuneai ceva, singura ei replică era să dea din cap că da sau că nu.

Profesorul vorbea acum mai repede şi cu mai multă claritate în voce. Încerca să înainteze cât mai mult cu povestea cât Fukaeri lipsea din încăpere.

— Cred că i-a fost destul de greu să ajungă până în vârful

muntelui, aici. Avea nişte bani şi o hârtie pe care era scrisă adresa mea, dar biata de ea a fost crescută în izolare şi, în plus, nici nu deschidea gura. Cu hârtia aia în mână, a umblat prin mijloacele de transport şi în cele din urmă a ajuns până la poarta mea. Am înţeles imediat că i se întâmplase ceva rău. Au avut grijă de ea Azami şi femeia care vede de casă. Câteva zile mai târziu, a început să se mai liniştească. Am sunat la Pionierii şi am cerut să vorbesc cu Fukada. Numai că mi s-a spus că nu poate veni la telefon. Am întrebat de ce, dar nu mi s-a dat nicio explicaţie în plus. Am cerut să vorbesc cu soţia sa. Nici ea nu era disponibilă. Până la urmă n-am reuşit să dau de niciunul din ei.

— Le-aţi transmis atunci că o luaţi pe Eri în grija dumneavoastră?

Profesorul clătină din cap.

— Nu, atâta vreme cât nu vorbeam direct cu Fukada, mi s-a părut că e mai bine să nu spun nimănui că Eri e la mine. De atunci am încercat de nu ştiu câte ori să iau legătura cu ei, prin toate mijloacele posibile. Dar a fost în zadar.

Tengo se încruntă.

— Adică în toţi aceşti şapte ani nu aţi luat legătura cu părinţii ei nici măcar o dată?

Profesorul încuviinţă.

— Şapte ani de tăcere totală!

— Şi părinţii ei nu au încercat în tot acest răstimp să o caute?

— Mi-e greu şi mie să cred aşa ceva. Soţii Fukada îşi iubeau foarte mult fiica şi aveau mare grijă de ea. În plus, eu eram singurul om la care ar fi putut să vină dacă aveau nevoie. Tăiaseră orice legătură cu familiile lor, iar Eri a crescut fără să-şi cunoască bunicii. Eram singurul la care puteau apela. Şi chiar ei îi spuseseră să vină la mine în caz că se întâmplă vreodată ceva. Şi cu toate astea, nu am avut niciun semn de la ei. E o chestie de neconceput.

— Aţi spus mai devreme că Pionierii erau o comună deschisă, zise Tengo.

— Întocmai. De când a fost înfiinţată, Pionierii a fost o

comunitate constant deschisă. Dar, cu puţină vreme înainte de fuga lui Eri de acolo, începuseră să întrerupă treptat legăturile cu exteriorul. Primele semne în sensul ăsta le-am avut când a început să stagneze comunicarea cu Fukada. El era un om care scria mult şi îmi trimitea scrisori lungi în care îmi descria fel de fel: întâmplările din comună, starea lui de spirit. La un moment dat însă s-a oprit. Nu mai primeam nici răspuns la scrisorile mele. Dacă-l sunam, nu prea reuşeam să dau de el, iar când reuşeam să o fac, discuţiile erau limitate şi scurte. Vorbea sec, de parcă ar fi ştiut că cineva îi ascultă convorbirea.

Profesorul îşi aşează mâinile pe genunchi.

— Am fost de câteva ori la Pionierii. Trebuia să vorbesc cu Fukada despre Eri şi, atâta vreme cât şi telefoanele, şi scrisorile erau inutile, nu îmi mai rămânea decât să mă duc acolo. Numai că nu am fost lăsat să intru în incinta comunei. Am fost literalmente alungat de la poartă. Oricât m-am rugat de ei, nu au vrut să mă bage în seamă. Peste noapte, terenurile Pionierilor fuseseră înconjurate de garduri înalte şi toţi cei care voiau să intre erau întorşi din drum. Pentru cei din exterior, activităţile dinăuntru deveniseră un mister. Ştiam că facţiunea militaristă Zori de Zi era închisă. Ei voiau o revoluţie armată, deci trebuiau să se ascundă. Dar Pionierii îşi vedeau în pace doar de agricultura lor ecologică şi avuseseră dintotdeauna o atitudine prietenoasă faţă de cei din exterior. De aceea erau simpatizaţi de cei din jur. Dar acum, comuna lor se transformase într-o fortăreaţă. Parcă se schimbaseră radical şi aspectul, şi purtarea celor dinăuntru. Oamenii din zonă erau, la fel ca mine, nedumeriţi de schimbarea asta. Am început să-mi fac griji pentru soţii Fukada, nu care cumva să li se fi întâmplat ceva rău. Numai că, în momentul acela, tot ce puteam eu să fac era să am grijă de Eri. Astfel au trecut şapte ani, fără să se mai lămurească nimic.

— Nu ştiţi nici măcar dacă mai trăiesc sau nu? întrebă Tengo.

Profesorul clătină din cap.

— Nici măcar. N-am niciun indiciu. Pe cât pot, evit să mă

gândesc la lucruri rele. Dar ceva nu e normal, dacă în ultimii şapte ani nu am avut niciun semn de la Fukada. Nu pot să nu mă gândesc că au păţit ceva, zise Profesorul, apoi adăugă mai încet: Poate că sunt ţinuţi cu forţa înăuntru. Sau poate li s-a întâmplat ceva şi mai îngrozitor.

— Şi mai îngrozitor?

— Nu pot să exclud cea mai sumbră variantă. Pionierii nu mai sunt de mult o comunitate agrară pacifistă, ca pe vremuri.

— Pionierii se îndreaptă într-o direcţie periculoasă?

— Eu aşa cred. După spusele localnicilor, au început să se perinde pe acolo tot felul de indivizi. Mereu vin şi pleacă maşini, multe cu număr de Tokio. Maşini mari, de lux, cum nu prea vezi la ţară. Se pare că a crescut brusc şi numărul membrilor comunei. Au clădiri şi facilităţi noi, îmbunătăţite. Au continuat să cumpere la un preţ foarte mic pământurile din jur, au adus tractoare, excavatoare şi betoniere. Cultivarea pământului continuă ca mai înainte şi probabil că e o sursă importantă de venituri. Legumele cu eticheta Pionierii devin din ce în ce mai cunoscute, iar ei le transportă direct chiar şi pe la restaurante care servesc mâncare bio. Au contracte şi cu supermarketuri de lux. Profiturile trebuie să le fi crescut. Totuşi, în paralel cu agricultura, se pare că se mai desfăşoară încă ceva acolo. Oricâte cepe ar vinde ei, asta nu are cum să le asigure fonduri care să acopere o dezvoltare la o asemenea scală. Impresia localnicilor este că, judecând după cât de secretoşi sunt, acolo se întâmplă ceva dubios, care nu prea poate fi făcut public.

— Să-şi fi reluat activităţile politice? întrebă Tengo.

— Nu prea cred, răspunse Profesorul. Pionierii se mişcă pe o altă axă decât cea politică. Tocmai de aceea, la un moment dat, au trebuit să taie legăturile cu Zori de Zi.

— Dar după asta, ceva s-a întâmplat în sânul organizaţiei, ceva ce a determinat-o pe Eri-san să fugă de acolo.

— Ce s-o fi întâmplat? făcu Profesorul. Ceva important, ceva care să te facă să îţi abandonezi părinţii şi să fugi singur de acolo. Dar Eri nu vrea să spună nimic în privinţa aceasta.

— A suferit oare un şoc sau are o traumă din cauza căreia

nu poate să spună exact ce s-a întâmplat?

— Nu, nu mi-a lăsat impresia că suferise vreun şoc sau că se temea de ceva şi nici că era tulburată din cauză că se despărţise de părinţi şi rămăsese singură. Părea doar amorţită. S-a obişnuit însă cu viaţa de aici, fără niciun obstacol. Aş spune chiar foarte uşor, fără nicio sincopă.

Profesorul aruncă o privire către uşa salonului. Apoi îşi întoarse privirile către Tengo.

— Orice ar fi păţit Eri, nu am încercat să mă bag cu sila în sufletul ei să aflu. M-am gândit că are nevoie de timp. Tocmai din cauza aceasta nu i-am pus nicio întrebare şi am lăsat-o în pace, prefăcându-mă că nu mă deranjează tăcerea ei. Eri îşi petrecea tot timpul împreună cu Azami. Când Azami se întorcea de la şcoală, mâncau în grabă şi se închideau la ele în cameră. Ce făceau acolo, nu am habar. Poate că, lăsate singure, reuşeau să înfiripe un fel conversaţie. În orice caz, nu mi-am băgat nasul şi le-am lăsat să facă ce vor. Şi, în afară de muţenia ei, viaţa noastră se desfăşura fără nicio problemă. E o fată deşteaptă şi ascultătoare. Cu Azami s-a împrietenit la cataramă. Numai că în perioada aceea Eri nu putea să meargă la şcoală. Nu poţi să trimiţi la şcoală un copil care nu spune o vorbă.

— Până atunci aţi locuit doar cu Azami?

— Soţia mea a murit cu vreo zece ani în urmă, spuse Profesorul, şi făcu o pauză. Într-un accident de maşină; a murit pe loc. Noi doi am supravieţuit. În apropiere locuieşte o rudă îndepărtată care are grijă de casă. Se ocupă şi de fete. Moartea soţiei mele a fost teribil de dureroasă, atât pentru mine, cât şi pentru Azami. S-a întâmplat prea brusc, nu am avut vreme să ne pregătim sufleteşte. Aşa că, pentru noi, faptul că Eri a venit să locuiască aici a fost, în orice caz, un lucru bun, indiferent de circumstanţele care au dus la el. Chiar dacă nu vorbea, faptul că era lângă noi ne dădea un sentiment neobişnuit de calm. În aceşti şapte ani, Eri a început, puţin câte puţin, să-şi recapete graiul. Faţă de cum era când a sosit aici, a făcut progrese. Pentru cineva din afară, felul ei de a vorbi sună neobişnuit şi straniu. Din punctul nostru de vedere,

însă, e o evoluţie remarcabilă.

— Eri-san merge la şcoală acum?

— Nu, nu merge. Am înscris-o, doar de formă, dar adevărul este că nu putea face faţă la mediul şcolar. Tocmai de aia, eu sau studenţii mei care mai vin pe aici îi predam lecţii particulare când găseam timp liber. Chiar şi aşa, până la urmă sunt doar frânturi şi nu se poate spune că a fost o educaţie sistematică. Fiindcă îi era greu să citească singură, când aveam ocazia îi citeam eu cu voce tare. I-am cumpărat şi cărţi audio. Cam asta e toată educaţia de care a avut parte. Dar e surprinzător de ageră. Dacă îşi pune mintea să înveţe ceva, o face repede şi eficient – are o capacitate extraordinară. Însă e o diferenţă foarte mare între ce îi place şi ce nu. Nici măcar nu se uită la chestiile care nu îi stârnesc interesul.

Uşa salonului rămânea în continuare închisă. Îi lua destul timp lui Fukaeri să fiarbă apa şi să facă ceaiul.

— Deci Eri-san i-a povestit lui Azami-san *Crisalida de aer*? întrebă Tengo.

— Cum ţi-am spus, Eri şi Azami se încuiau seara la ele în cameră. Nu ştiu ce făceau. Era secretul lor. Dar, la un moment dat, se pare că povestirea lui Eri a fost un subiect important pentru ele. Azami scria sau înregistra pe casete ce povestea Eri şi apoi transcria folosind procesorul de text din biroul meu. De atunci, Eri a început treptat să-şi recapete emoţiile. Apatia în care fusese acoperită total, ca într-o membrană, s-a şters şi chipul i se însufleţea din nou. Redevenea Eri cea de odinioară.

— De atunci şi-a revenit puţin câte puţin la normal?

— Nu în totalitate. Parţial. Dar, da. Probabil că a început să se vindece spunând povestea aceea.

Tengo se gândi la spusele Profesorului. Apoi, schimbând subiectul, întrebă:

— Aţi luat legătura cu poliţia să le comunicaţi că nu mai puteţi intra în legătură cu soţii Fukada?

— Da, am fost la poliţia locală de acolo. N-am adus vorba despre Eri, le-am spus însă că nu pot să iau legătura cu nişte prieteni dinăuntru de multă vreme şi că mi-e teamă ca nu cumva să fie ţinuţi cu sila acolo. Dar, în momentul acela, nu

aveau cum să facă nicio mişcare. Incinta Pionierilor e teren particular şi, atâta vreme cât nu există vreo dovadă că acolo a avut loc vreo infracţiune, poliţia nu poate să intre. Oricât am insistat, nu mi-au venit în ajutor. Apoi, de la începutul lui 1979, a devenit practic imposibilă orice investigaţie a comunităţii.

Profesorul clătină din cap, amintindu-şi acea perioadă.

— Ce s-a întâmplat în 1979? întrebă Tengo.

— În anul acela, Pionierii au fost autorizaţi ca instituţie religioasă.

Tengo rămase câteva momente fără cuvinte.

— Instituţie religioasă?

— Într-adevăr, e neaşteptat, spuse Profesorul. Dintr-odată, Pionierii s-au transformat în instituţie religioasă. Prefectul din Yamanashi le-a dat aprobarea oficială. Odată ce capătă statutul acesta, e foarte greu pentru poliţie să întreprindă o investigaţie în cadrul comunităţii. Fiindcă asta ar ameninţa libertatea credinţei, care e garantată de constituţie. Iar Pionierii au desemnat un însărcinat cu chestiuni legale şi au adoptat o poziţie defensivă foarte strictă. Poliţia locală nu mai avea ce să le facă. Cei de la poliţie mi-au spus şi mie despre povestea cu instituţia religioasă şi m-a surprins foarte tare. La început, nici nu mi-a venit să cred, dar am văzut documentele şi m-am convins cu propriii mei ochi, deşi tot era o chestie pe care nu puteam s-o accept, pur şi simplu. Eram prieten de multă vreme cu Fukada. Îi ştiam firea. Eu, ocupându-mă de antropologie culturală, nu eram rupt de religie, dar el, spre deosebire de mine, era un om politic care îşi susţinea argumentele bazat numai pe logică. Aş spune mai degrabă că detesta religia în mod visceral. Chiar dacă o făcuse din motive strategice, nu puteam crede că a transformat comunitatea într-una religioasă.

— În plus, cred că nici nu e uşor să primeşti aprobare să devii instituţie religioasă.

— Nu neapărat, spuse Profesorul. Categoric, eşti supus unui număr de examinări şi trebuie să treci prin nişte formalităţi complicate la primărie, dar cu puţină presiune politică din spate, poţi sări peste hopurile astea şi apoi lucrurile devin mai

simple. E o linie foarte subţire între ce înseamnă religie adevărată şi ce nu este decât un cult. Nu există o definiţie clară, e ceva foarte interpretabil. Iar acolo unde este loc de interpretare, e loc şi de influenţe politice şi de jocuri de interese. Odată ce primeşti aprobarea, eşti scutit de taxe şi protejat de lege.

— În orice caz, Pionierii nu mai sunt o comunitate agrară, ci una religioasă. Şi încă una înfricoşător de închisă.

— O religie nouă. Deşi, dacă e să spunem lucrurilor pe nume, e de fapt un cult.

— Nu prea înţeleg. Ca să facă o asemenea trecere, trebuie să fi existat un motiv important.

Profesorul îşi privi dosul palmelor. Erau pline de fire de păr cenuşii, încâlcite.

— Întocmai. Cu siguranţă a existat un eveniment important care să declanşeze o asemenea schimbare. M-am gândit mult la asta. La fel de fel de posibilităţi. Dar tot nu pricep. Care oare a fost evenimentul acesta? S-au închis şi n-au mai lăsat pe nimeni să afle starea de lucruri din cadrul comunei. Apoi, nici numele lui Fukada, care fusese liderul Pionierilor, nu a mai apărut la suprafaţă.

— Iar acum trei ani a avut loc incidentul armat şi Zori de Zi au fost anihilaţi, spuse Tengo.

Profesorul încuviinţă:

— Pionierii, care i-au dat la o parte pe Zori de Zi, continuă să existe şi se dezvoltă ca instituţie religioasă.

— Adică incidentul armat nu a fost tocmai o lovitură pentru Pionieri?

— Întocmai, zise Profesorul. Din contră, chiar le-a făcut publicitate. Tipii sunt pricepuţi, ştiu să întoarcă totul în folosul lor. Dar, în orice caz, acestea sunt lucruri care s-au petrecut după ce Eri a plecat de acolo. După cum ţi-am mai spus, nu au legătură directă cu ea.

Aceste ultime cuvinte semnalau că era cazul să schimbe subiectul discuţiei.

— Aţi citit *Crisalida de aer?* întrebă Tengo.

— Desigur.

— Şi cum vi s-a părut?

— E o poveste interesantă, spuse Profesorul. Deosebită şi foarte sugestivă. Dar, sincer să fiu, ce vrea să zică exact nu ştiu. Ce vrea să semnifice capra oarbă? Dar Oamenii cei Mici sau crisalida de aer?

— Credeţi că ar putea să se refere la experienţa trăită la Pionierii, sau la ceva concret la care a asistat?

— E posibil. Dar e greu să ştii sigur până unde e realitate şi de unde încep fanteziile. Poate fi citită ca un fel de mit, dar şi ca o alegorie ingenioasă.

— Eri mi-a spus că Oamenii cei Mici există cu adevărat.

Auzind aceasta, Profesorul se încruntă.

— Adică tu crezi că povestea descrisă în *Crisalida de aer* s-a întâmplat în realitate? întrebă el.

Tengo scutură din cap.

— Vreau să spun că povestea este extrem de detaliată şi de realist descrisă, iar ăsta e unul dintre punctele importante pentru un roman.

— Iar tu vrei să rescrii povestea, ca să pui într-o formă şi mai clară ce sugerează romanul. Despre asta e vorba?

— Numai de-aş reuşi!

— Specializarea mea este antropologia culturală, spuse Profesorul. Nu mă mai ocup acum de cercetare, dar modul ştiinţific de gândire încă îmi este adânc întipărit în fiinţă. Unul din ţelurile domeniului ăsta e să relativizeze imaginile particulare ale individului, să găsească punctele comune universale pe care acestea le au şi să le redea omului. Prin aceasta, individul îşi păstrează independenţa, dar, în acelaşi timp, aparţine de ceva. Înţelegi ce vreau să spun?

— Presupun că da.

— Cred că şi tu încerci să faci acelaşi lucru.

Tengo îşi aşează palmele pe genunchi.

— Pare dificil.

— Şi, totuşi, ţi se pare că merită să încerci.

— Nici eu nu ştiu dacă merită sau nu.

Profesorul îl privi pe Tengo. În ochii săi era o strălucire aparte.

— Ce vreau eu să ştiu este ce a păţit Eri la Pionierii. Şi care a fost destinul soţilor Fukada. În aceşti şapte ani am încercat să elucidez misterul cum m-am priceput, dar până la urmă n-am găsit nicio pistă. M-am izbit de un perete gros şi rezistent, peste care nu am putut să trec. Poate că undeva în *Crisalida de aer* se ascunde cheia acestui mister. Chiar dacă nu e decât o şansă firavă, atâta vreme cât există, eu pariez pe ea. Nu ştiu dacă tu eşti potrivit sau nu. Dar apreciezi *Crisalida de aer* şi eşti de-a dreptul acaparat de ea. Poate că şi asta e o calificare.

— Aş vrea să-mi daţi un răspuns clar: da sau ba, spuse Tengo. Acesta e motivul pentru care v-am vizitat azi. Îmi permiteţi să rescriu cartea?

Profesorul încuviinţă.

— O să vreau şi eu să citesc rezultatul muncii tale. Eri pare să aibă destulă încredere în tine şi nu mai e nimeni faţă de care să facă asta. Bineînţeles, neluându-ne în calcul pe Azami şi pe mine. Aşa că, poţi să o faci. Îţi dau pe mână cartea. Răspunsul e da.

Când se opri din vorbit, tăcerea pătrunse grea în cameră, ca un destin predeterminat. Chiar atunci veni şi Fukaeri cu ceaiul, de parcă îşi calculase să apară la sfârşitul conversaţiei celor doi.

*

Tengo se întoarse singur. Fukaeri ieşise la plimbare cu câinele. Profesorul îi chemă un taxi care să îl ducă la gara Futamatao la ora de plecare a trenului. Merse până la Tachikawa, unde schimbă pe linia Chūō.

La Mitaka se suiră vizavi de Tengo o mamă cu fiica sa. Amândouă erau îngrijite. Nu aveau haine scumpe şi nici noi, dar erau foarte curate şi păstrate cu grijă. Albul era alb şi erau atent călcate. Fata părea să fie în clasa a doua sau a treia. Avea ochii mari şi trăsături frumoase. Mama era slabă, îşi ţinea părul prins la spate şi purta ochelari cu rame negre. Avea o geantă de pânză groasă şi decolorată, care părea ticsită cu tot felul de lucruri. Şi ea avea trăsături destul de regulate, dar

în colţurile ochilor i se citea o oboseală interioară care o făcea să arate mai bătrână. Deşi era abia jumătatea lui aprilie, purta cu ea o umbrelă de soare. Aşa, strâns înfăşurată cum era, arăta ca un băţ uscat.

Cele două nu schimbau o vorbă. Femeia părea să-şi facă planuri. Fata, aşezată alături, era plictisită de moarte. Se uita când la propriii pantofi, când la podea, când la reclamele atârnate de tavan, când vizavi, la Tengo. Părea fascinată de corpul său mare şi urechile lui zdrelite. Se întâmpla adesea ca cei mici să se holbeze la el. Aşa cum s-ar uita la un animal straniu, dar blând. Fata nu-şi mişca deloc corpul sau capul. Doar ochii i se învârteau vioi şi observau ce era împrejur.

Cele două coborâră la Ogikubo. Când trenul începuse să încetinească, femeia luă umbrela şi se ridică, fără un cuvânt. Umbrela de soare în mâna stângă şi geanta în mâna dreaptă. Fata o urmă. Se ridică iute şi coborî după mama sa. Când se ridică însă, mai aruncă o privire rapidă către Tengo. În ochii ei zări o lucire neobişnuită. Părea să ceară ceva sau să se plângă. Fusese o licărire foarte slabă, dar care nu-i scăpă atenţiei lui Tengo. Simţea că fata aceea trimite un semnal. Dar orice fel de semnal ar fi fost acela, Tengo nu avea ce face. Nu le cunoştea nici situaţia şi nici nu era în măsură să intervină. Fata coborî împreună cu mama sa, uşile se închiseră în urma ei, iar Tengo rămase aşezat pe banchetă şi fu purtat de tren către următoarea gară. Pe locurile rămase goale în urma lor se aşezară trei şcolari care, după toate aparenţele, veneau de la o simulare de examen. Vorbeau tare şi cu veselie. Totuşi, imaginea liniştită a fetei mai zăbovi câteva momente acolo.

Ochii aceia îi amintiră lui Tengo de o altă fată. O fată cu care fusese coleg în clasele a treia şi a patra. Avea aceeaşi privire ca şi cea de mai devreme. Ochii aceia îl ţintuiseră pe Tengo. Apoi…

*

Fata şi părinţii ei făceau parte dintr-o grupare religioasă numită Biserica Martorilor. Era o sectă bazată pe creştinism, care propovăduia sfârşitul lumii, ducea o activitate intensă de

prozelitism şi interpreta literal Biblia. De exemplu, nu admiteau sub niciun chip transfuziile de sânge. Astfel că, dacă sufereau un accident rutier şi erau grav răniţi, şansele de supravieţuire li se diminuau foarte mult. Nu acceptau nici intervenţii chirurgicale majore. În schimb, când urma să vină sfârşitul lumii, ei aveau să fie lăsaţi în viaţă drept poporul ales şi să trăiască o mie de ani în împărăţia fericirii.

La fel ca fata din tren, colega sa avea ochi mari şi frumoşi, impresionanţi. Avea un chip cu trăsături frumoase. Dar faţa ei părea întotdeauna acoperită cu o peliculă opacă, menită să-i ascundă cu totul prezenţa. Dacă nu era obligată, nu vorbea cu nimeni. Nu-şi arăta niciodată sentimentele pe chip, iar buzele ei subţiri rămâneau pecetluite.

Lui Tengo îi stârnise interesul când aflase că la sfârşit de săptămână mergea cu mama ei să propovăduiască credinţa. În Biserica Martorilor, se cerea ca şi copiii să meargă să facă prozelitism împreună cu părinţii, de îndată ce erau suficient de mari cât să poată umbla. De pe la trei ani mergea din casă în casă, mai ales cu mama ei. Împărţeau nişte cărticele numite *Înaintea potopului* şi îşi expuneau crezul. Explicau oamenilor cât mai simplu ce semne multe de putreziciune sunt în lumea în care trăim. Dumnezeului lor îi spuneau „Domnul”. Bineînţeles că o bună parte din oameni le închideau uşa în nas. Credinţa lor era prea îngustă şi mărginită, prea departe de realitate – cel puţin de „realitate” aşa cum o înţelegeau majoritatea. Totuşi, foarte rar se întâmpla ca cineva să fie dispus să îi asculte. Pe lume există şi oameni atât de disperaţi să poată schimba două vorbe cu cineva, încât nici nu mai contează despre ce discută. Dintre aceştia, o parte şi mai mică apăreau la adunările religioase. Cele două umblau din casă în casă şi sunau la uşi pentru această slabă şansă de unu la mie. Era îndatorirea lor sfântă să depună această muncă şi să lumineze oamenii, indiferent de cât de puţini erau cei care le ascultau. Cu cât era mai dificilă munca lor şi cu cât le era mai greu să calce pragul oamenilor, cu atât fericirea care le era hărăzită urma să fie mai luminoasă.

Fata mergea împreună cu mama ei să facă prozelitism.

Mama ţinea într-o mână o traistă de pânză plină cu exemplare din *Înaintea potopului* şi, de obicei, o umbrelă de soare în cealaltă. La câţiva paşi în urmă venea copila. Ca întotdeauna, cu buzele strânse şi fără nicio expresie pe chip. Tengo se intersectase cu ea în câteva rânduri, când parcurgea împreună cu tatăl său ruta de încasare a taxelor. Tengo o văzuse, ea îl văzuse. În ochii ei zărise o sclipire ascunsă. Dar, bineînţeles că nu îşi vorbeau niciodată. Nici nu se salutau. Tatăl lui Tengo era ocupat să adune cât mai multe taxe, iar mama fetei era ocupată să anunţe sfârşitul lumii. Băiatul şi fata doar îşi încrucişau o clipă privirile duminica, atunci când treceau în viteză unul pe lângă altul, târâţi de părinţi.

Toată clasa ştia că ea făcea parte din Biserica Martorilor. Nu participa la activităţile de Crăciun din „motive religioase" şi nu mergea nici în excursiile organizate de şcoală la temple budiste şi şintoiste. Nu participa nici la activităţile sportive, nu cânta imnul naţional sau pe cel al şcolii. Astfel de acţiuni, care nu pot fi văzute decât ca extreme, au făcut ca fata să fie din ce în ce mai izolată în clasă. La cantină, înainte de a începe să mănânce, trebuia să spună o rugăciune. În plus, trebuia să o spună cu voce tare, astfel încât să fie auzită de toată lumea. Evident, celorlalţi copii le displăcea faptul acesta. Cu siguranţă că nici ei nu-i plăcea să facă aşa ceva în public. Totuşi, i se inculcase ideea că trebuie să spună rugăciunea înainte de masă şi că nu trebuie să fie neglijentă doar fiindcă nu o vede vreun alt credincios. Pentru că Domnul le vede pe toate din ceruri.

Doamne care eşti în ceruri, pur fie numele Tău, vie împărăţia Ta. Şi ne iartă nouă păcatele noastre. Şi ne binecuvântează nouă calea. Amin.

Memoria e un lucru straniu. Deşi trecuseră douăzeci de ani de atunci, îşi mai amintea destul de bine rugăciunea aceea. *Vie împărăţia Ta.* De câte ori o auzea, micul Tengo se întreba ce fel de împărăţie o fi aia. Oare acolo există NHK? Nu, probabil că nu. Şi dacă nu există NHK, nu există nici taxe de

adunat. În cazul ăsta, să vie împărăţia aia cât mai degrabă!

Tengo nu vorbise cu ea niciodată. Deşi erau în aceeaşi clasă, nu avusese ocazia să îi vorbească direct. Ea stătea întotdeauna departe de ceilalţi, singură şi nu vorbea atâta vreme cât nu trebuia să o facă. Nu avea nicidecum aerul că s-ar lăsa abordată. Totuşi, Tengo înţelegea foarte bine ce era în sufletul ei. Aveau un punct comun aparte: trebuia să meargă duminica împreună cu părinţii să sune pe la uşile oamenilor. Chiar dacă taxele şi prozelitismul sunt lucruri diferite, Tengo înţelegea foarte bine cât de adânc este rănită inima unui copil pus cu forţa în acest rol. Duminicile, copiii ar trebui să se joace în voie cu alţi copii. Nu să ameninţe lumea ca să plătească sau să le anunţe teribilul sfârşit al lumii. Lucrurile astea – dacă trebuie făcute – să le facă adulţii.

*

O singură dată se întâmplase ca Tengo să-i sară în ajutor fetei, în toamna în care erau în clasa a patra. La un experiment de fizică, colegul ei de bancă i-a aruncat fetei nişte cuvinte urâte. Greşise ordinea paşilor. Tengo nu mai ţinea minte exact ce greşeală făcuse. Un alt băiat a început să-şi bată joc de ea că face parte din Biserica Martorilor şi că umblă din casă în casă împărţind broşuri tâmpite. Apoi a început să-i spună „Doamne-Doamne”. Era un lucru mai degrabă neobişnuit, pentru că, în general, în loc să o şicaneze şi să râdă de ea, colegii preferau să o ignore cu desăvârşire. Dar, din proiectele de grup, cum erau experimentele ştiinţifice, nu puteau să o excludă. Cuvintele pe care i le aruncaseră fuseseră destul de otrăvite. Tengo făcea parte din grupul de la masa alăturată, dar nu a putut să se prefacă că nu aude. Nu ştia de ce, dar nu putea să lase lucrurile aşa.

Tengo s-a ridicat, s-a dus până la ea şi a chemat-o în grupul său. Nu stătuse prea mult pe gânduri şi nu ezitase. Fusese în mare parte o reacţie automată. I-a explicat cu calm cum trebuia făcut experimentul. Fata l-a ascultat atentă, a înţeles şi nu a mai repetat greşeala. În doi ani cât au fost colegi, aceasta a fost prima dată când şi-au vorbit (şi ultima).

Tengo avea note bune şi era solid şi forţos. Toată lumea îl respecta şi nu l-a luat nimeni peste picior că i-a sărit fetei în apărare – sau cel puţin nu în acel moment. Totuşi, fiindcă stătuse de partea lui „Doamne-Doamne", părerea celorlalţi colegi despre el a scăzut într-o oarecare măsură. Parcă se pătase şi el de murdărie interacţionând cu fata.

Cu toate acestea, lui Tengo nu i-a păsat. Înţelegea foarte bine că ea nu era decât o fată obişnuită şi că, dacă părinţii ei n-ar fi fost Martori, ar fi fost crescută ca toţi ceilalţi şi ar fi fost acceptată de cei din jur. Sigur şi-ar fi făcut prieteni buni. Dar din pricina religiei părinţilor ei, era tratată la şcoală ca şi când ar fi fost invizibilă. Nimeni nu-i vorbea. Nimeni nu se uita măcar la ea. Lui Tengo lucrurile acestea i se păreau nedrepte.

După incident, Tengo nu a mai vorbit cu fata. Nici nu a avut nevoie şi nici nu a avut ocazia. Totuşi, când se întâmpla să se întâlnească, Tengo desluşea pe chipul ei o uşoară încordare. Poate că o deranjase intervenţia lui din timpul experimentului, poate că voise să fie lăsată în pace şi acum era furioasă. Tengo nu reuşea să-i descifreze bine expresia feţei. Era doar un copil şi nu se pricepea să-i citească de pe chip subtilele trăiri sufleteşti.

Într-o bună zi, fata l-a luat de mână. Era o după-amiază senină de început de decembrie. Pe fereastră se vedeau cerul înalt şi albastru şi numai un nor alb şi drept. Cursurile se încheiaseră şi se terminase şi curăţenia de după ore, iar în clasă nu mai rămăseseră decât ei doi. Nu mai era nimeni. Ea a traversat cu paşi hotărâţi şi rapizi încăperea, a venit până la Tengo şi a rămas în picioare lângă el. Apoi, fără ezitare, l-a luat de mână, şi-a ridicat capul şi l-a privit drept în ochi. (Tengo era cu vreo zece centimetri mai înalt.) Surprins, şi el s-a uitat spre fată, iar privirile li s-au întâlnit. Tengo a văzut în pupilele ei o adâncime limpede cum nu mai văzuse până atunci. Fata l-a ţinut de mână un timp îndelungat. Strâns, fără să-l slăbească o clipă. Apoi, dintr-odată, fluturându-şi poalele fustei, a ieşit din clasă aproape alergând.

Perplex, Tengo a rămas o vreme împietrit şi amuţit de uimire. La început se gândise cu uşurare că nu-l văzuse

nimeni în acea situaţie. Nici nu-şi putea imagina ce râsete s-ar fi iscat dacă-i prindea cineva. S-a uitat împrejur şi a răsuflat uşurat. Apoi, însă, tulburarea i-a pus stăpânire pe suflet.

*

Poate că şi cele două care stătuseră în faţa lui între Mitaka şi Ogikubo făceau parte din Biserica Martorilor. Poate că se pregăteau, ca în fiecare duminică, pentru activităţi de prozelitism. Geanta de pânză umflată putea să fie plină cu broşurile *Înaintea potopului.* Umbrela de soare a femeii şi lucirea fugară din ochii fetei îl făcuseră pe Tengo să se gândească la fosta lui colegă de clasă.

Nu, poate că cele două din tren nu sunt din Biserica Martorilor, ci sunt de fapt o mamă şi o fiică absolut obişnuite, care se duceau la vreo lecţie particulară. În geantă puteau să aibă partituri de pian sau instrumente pentru caligrafie. Întotdeauna las lucrurile să mă afecteze prea mult, îşi spuse Tengo. Apoi închise ochii şi expiră lent. Duminica, timpul se scurge diferit şi totul se vede distorsionat.

*

Întors acasă, îşi prepară o cină simplă. La drept vorbind, nici de prânz nu mâncase. După masă, se gândea să îi dea un telefon lui Komatsu. Sigur voia să ştie cum a mers întâlnirea de azi. Dar era duminică, şi Komatsu nu era la serviciu. Tengo nu îi ştia numărul de telefon de acasă. Ei, asta e, dacă vrea să ştie, nu are decât să sune el.

Limba ceasului era în dreptul orei zece, iar Tengo se gândea să se bage în pat, când sună telefonul. Presupuse că era Komatsu, dar când ridică receptorul auzi vocea iubitei.

— Nu pot să stau prea mult, voiam doar să te întreb dacă pot să vin pe la tine poimâine după-masă, spuse ea.

În fundal se auzea încet un pian. Soţul ei nu părea să se fi întors încă acasă. Sigur că poţi, îi răspunse Tengo. Dacă venea ea, trebuia să întrerupă munca la manuscris. Dar, auzindu-i vocea, Tengo realiză că tânjea după trupul ei. După ce închise telefonul, se îndreptă către bucătărie, îşi turnă un

pahar de Wild Turkey şi îl bău fără apă, în picioare, în faţa chiuvetei. Apoi se vârî în pat, citi câteva pagini şi se culcă.

Aşa se încheie lunga şi neobişnuita duminică a lui Tengo.

Capitolul 13
Victimă din născare

Aomame deschise ochii şi realiză imediat că era cumplit de mahmură. Ei nu i se întâmpla niciodată să fie mahmură. Oricât ar fi băut, a doua zi avea capul limpede şi putea să-şi înceapă treburile imediat. Era un lucru cu care se mândrea. Cu toate acestea, în ziua aceea tâmplele îi zvâcneau puternic şi îşi simţea mintea înceţoşată. Avea senzaţia că are capul prins într-un inel de fier care o strânge din ce în ce mai tare. Ceasul arăta deja ora zece. Razele soarelui care se apropia de amiază îi străpungeau ochii ca nişte ace. Vuietul motocicletelor care goneau pe stradă rezona în toată încăperea ca un instrument de tortură.

Era goală, la ea în pat, însă nu-şi aducea deloc aminte cum ajunsese acasă. Pe podea zăceau împrăştiate hainele pe care le purtase cu o seară înainte. Părea că singură se debarasase de ele. Geanta era pe birou. Aomame se duse în bucătărie, trecând peste hainele aruncate pe jos, şi bău câteva pahare cu apă de la robinet. Apoi intră în baie, se spălă pe faţă cu apă rece şi se privi goală în oglinda mare. Se inspectă în amănunt şi fără grabă, dar nu găsi niciun fel de urme. Răsuflă uşurată. Cu toate acestea, resimţea în jumătatea inferioară a corpului senzaţia pe care o avea a doua zi după o noapte de sex violent. O moleşeală plăcută, de parcă ar fi fost răscolită până în adâncul corpului. Remarcă apoi o vagă stânjeneală în anus. Măi, să fie! îşi zise Aomame şi îşi apăsă tâmplele cu degetele. Şi aşa am făcut-o cu ăia? Dar, spre exasperarea ei, nu-şi amintea nimic.

Cu mintea grea şi tulbure, Aomame făcu un duş fierbinte, sprijinindu-se cu mâna de perete. Se săpuni bine pe tot corpul ca să alunge amintirile din noaptea precedentă – sau acel ceva fără nume, care aducea a amintire. Se spălă cu grijă mai

ales în zona pubiană şi a anusului. Se spălă şi pe cap. Îşi perie dinţii, plictisită de aroma mentolată a pastei de dinţi, ca să scape de gustul lipicios din gură. Apoi adună de pe jos din dormitor lenjeria şi ciorapii şi le azvârli în coşul cu rufe murdare, ferindu-şi privirea.

Mai departe scotoci prin geanta lăsată pe masă. Portofelul era la locul lui. La fel şi cărţile de credit. În portofel avea aproape aceeaşi sumă de bani. Părea să fi plătit doar taxiul înapoi acasă. Din geantă îi lipseau doar nişte prezervative. Le numără şi văzu că erau cu patru mai puţine. Patru? Mai găsi şi un bileţel pe care era notat un număr de telefon local. Dar nu-şi amintea nici în ruptul capului al cui putea să fie.

Se rostogoli la loc în pat şi se strădui să-şi aducă aminte cât mai multe din noaptea precedentă. Ayumi se dusese la masa bărbaţilor, discutase zâmbitoare cu ei, apoi băuseră ceva toţi patru şi se înveseliseră. Mai departe lucrurile îşi urmaseră cursul stabilit. Luaseră două camere cu pat semidublu. În el, se atinseseră şi se pipăiseră una pe cealaltă peste tot. Nu erau lesbiene. Voiau doar să facă ceva îndrăzneţ, împinse de curiozitatea la un hotel din apropiere. Aomame făcuse sex cu tipul mai chel, aşa cum se înţeleseseră, iar Ayumi îl luase pe tipul mai tânăr şi corpolent. Nu fusese rău deloc. Făcuseră baie împreună, apoi trecuseră la o partidă de sex oral lungă şi meticuloasă. Avusese grijă ca tipul să-şi pună prezervativ înainte să o pătrundă.

O oră mai târziu, sunase Ayumi s-o întrebe dacă pot veni la ei în cameră să mai bea cu toţii ceva. Aomame fusese de acord şi puţin mai târziu aceştia sosiseră. Comandaseră la *room service* o sticlă de whisky şi gheaţă, şi băuseră împreună.

Ce se întâmplase după aceea nu reuşea să-şi amintească prea bine. După ce se adunaseră toţi patru, se pare că se îmbătase brusc. Să fi fost whiskyul (de obicei, Aomame nu bea whisky), să fost faptul că, spre deosebire de alte dăţi, nu era singură cu bărbatul, ci în compania mai multor persoane, iar asta o făcuse să fie mai neglijentă? Îşi aminti vag că mai târziu îşi schimbaseră partenerii şi făcuse din nou sex. Eu eram pe

pat, cu tipul mai tânăr, iar Ayumi pe canapea, cu cheliosul, îşi aminti ea. Da, aşa a fost. După aceea… ceaţă completă. Nu-mi aduc aminte nimic. Ei, asta e. Pot s-o las uitată. Mi-am dat frâu liber şi am făcut sex ca nebuna. Asta e tot. Oricum, altă dată nu mai dau ochii cu ei.

Dar a doua oară folosiseră oare prezervativ? Acesta era lucrul care o îngrijora. Nu pot să rămân însărcinată sau să iau vreo boală venerică dintr-o asemenea prostie, îşi zise ea. Dar probabil că a fost în regulă. Eu, oricât de rău m-aş îmbăta, oricât mi s-ar întuneca mintea, la chestiile astea am grijă.

Azi aveam ceva de lucru? Nu. Azi e sâmbătă şi sâmbăta nu lucrez. Ba nu. Trebuie să merg în Azabu după-amiază la trei, la şedinţa de stretching cu Doamna. M-a sunat acum câteva zile Tamaru să mă roage să mutăm programarea de vineri pe sâmbătă, pentru că trebuia să meargă la spital la o consultaţie. Uitasem complet. Dar mai sunt patru ore şi jumătate până la trei. Până atunci o să-mi treacă durerea de cap şi o să mi se mai limpezească şi mintea.

Aomame făcu nişte cafea şi se forţă să dea pe gât câteva ceşti. Apoi se întinse în pat pe spate, îmbrăcată doar în halatul de baie şi îşi petrecu restul dimineţii cu ochii în tavan. Nu avea chef să facă nimic şi nu-i rămânea decât să se uite în tavan. Nu reuşea să găsească nimic interesant la el, dar nici nu se putea plânge. Tavanul nu e pus acolo ca să amuze lumea. Ceasul arăta ora prânzului, dar nu-i era deloc foame. Vuietul maşinilor şi al motocicletelor încă îi mai răsuna în cap. Era chiar prima dată când suferea de mahmureală adevărată.

Şi totuşi, sexul avusese o influenţă benefică asupra ei. Faptul că fusese îmbrăţişată de un bărbat, admirată goală, mângâiată, linsă, muşcată, penetrată, adusă la orgasm de mai multe ori reuşise să-i risipească toată anxietatea adunată în ea. Se lupta ea acum cu mahmureala, dar senzaţia de eliberare pe care o avea acum o compensa din plin.

Dar până când s-o ţin tot aşa? se întrebă Aomame. Până când *pot* s-o ţin tot aşa? În curând fac treizeci de ani. Şi la fel de repede o să mă apropii de patruzeci.

Însă Aomame renunţă să-şi mai bată capul. Pot să mă

gândesc la asta altă dată, pe îndelete, îşi propuse ea. Deocamdată, nu mă presează nimic urgent. Ca să pot să meditez serios la…

În acel moment sună telefonul. Ţârâitul îi sfredeli urechile. Parcă ar fi fost un tren expres care năvăleşte într-un tunel. Se dădu jos din pat împleticindu-se şi ridică receptorul. Ceasul mare de pe perete arăta ora douăsprezece şi jumătate.

— Aomame? se auzi o voce mai răguşită de femeie. Era Ayumi.

— Da.

— Eşti în regulă? Ai o voce de zici că te-a călcat autobuzul.

— Cam aşa ceva.

— Mahmură?

— Da. Şi încă rău, răspunse Aomame. De unde ai numărul meu de telefon?

— Nu mai ştii? L-ai scris pe o hârtie şi mi l-ai dat. Ai zis să ne mai vedem în curând. Ar trebui să ai şi tu numărul meu în portofel.

— A, da? Nu-mi aduc aminte nimic.

— Mda, păi mă gândeam eu. De-aia te-am şi sunat. Eram îngrijorată. Nu ştiam dacă ai ajuns cu bine acasă. Te-am pus într-un taxi la intersecţia din Roppongi şi i-am zis şoferului unde să te ducă, dar…

Aomame oftă.

— Nu-mi amintesc nimic, dar de ajuns, am ajuns. Când m-am trezit, eram la mine în pat.

— Mă bucur.

— Tu ce faci acum?

— Sunt la muncă. M-am urcat în maşină la zece şi de atunci dau amenzi de parcare. Acum tocmai luasem o pauză.

— Bravo ţie! zise Aomame impresionată.

— Sigur, sunt un pic nedormită. Dar a fost foarte mişto aseară. A fost prima dată când m-a luat valul aşa de tare. Datorită ţie.

Aomame îşi apăsă tâmpla cu degetul.

— Sinceră să fiu, a doua jumătate a serii nu prea mi-o amintesc. Adică după ce aţi venit voi la mine în cameră.

— Nu? Ce păcat! zise Ayumi pe un ton serios. De atunci încolo a fost foarte interesant. Am făcut la chestii în patru, de nici nu-mi vine să cred. Parcă eram într-un film porno. Noi două chiar ne-am jucat de-a lesbienele, dezbrăcate. Şi…

Aomame o întrerupse în grabă.

— Asta ca asta, dar am folosit prezervativ? Nu-mi aduc aminte şi-mi stă pe cap.

— Normal. Am avut eu mare grijă să mă asigur că da, deci stai liniştită. Pe lângă amenzile de parcare, eu le adun în auditoriu pe liceenele de la şcolile din sector şi le învăţ cum să pună corect un prezervativ.

— Cum să pună un prezervativ? se miră Aomame. De ce să înveţe aşa ceva de la o poliţistă?

— Scopul de bază este să merg pe la licee şi să le informez pe eleve despre pericolul violului, cum să se ferească de perverşi, cum să se apere de agresiunile sexuale şi pe lângă asta, ca mesaj personal din partea mea, adaug şi partea cealaltă. De făcut sex, tot o să facă, aşa că mai bine să ştie cum să aibă grijă ca să nu rămână însărcinate sau să ia vreo boală cu transmitere sexuală. Bine, nu spun asta răspicat în faţa profesorilor. Deci partea asta aş zice că a devenit deja instinct profesional. Nu o neglijez, indiferent de cât de băută aş fi. Chiar poţi să stai liniştită, eşti curată ca lacrima. Nicio penetrare fără prezervativ. Asta e mottoul meu.

— Mulţumesc. Chiar m-ai liniştit.

— Auzi, vrei să-ţi povestesc mai detaliat ce am făcut noi azi-noapte?

— Cu prima ocazie, zise Aomame eliberând din plămâni aerul greoi strâns în ei. Îmi povesteşti tu amănunţit altă dată. Nu acum, că simt că mi-ar crăpa capul în două.

— Am înţeles. Rămâne pe altă dată, zise Ayumi cu o voce veselă. Ştii, de când m-am trezit azi de dimineaţă m-am tot gândit ce echipă bună facem noi. Pot să te mai sun? Adică atunci când îmi vine cheful să mai facem ce-am făcut azi-noapte?

— Sigur.

— Ce bine!

— Mersi de telefon.
— Ai grijă de tine, zise Ayumi şi închise.

*

Până la ora două după-amiaza, datorită cafelei negre şi a unui pui de somn, mintea i se limpezise considerabil. Din fericire, îi trecuse şi durerea de cap. Mai rămăsese doar cu o uşoară moleşeală în corp. Aomame îşi luă geanta sport şi ieşi din casă. Evident, dăltiţa nu o luase. Avea la ea doar schimburi şi un prosop. Ca de obicei, Tamaru o întâmpină la intrare.

O conduse pe Aomame în veranda lungă şi îngustă. Geamurile mari care dădeau spre curte erau deschise, dar perdelele stăteau trase, ca să nu se vadă înăuntru. De-a lungul lor erau înşiruite ghivece cu plante ornamentale. Din boxa mică fixată în tavan se auzea muzică barocă în surdină. O sonată pentru flaut şi clavecin. În mijlocul încăperii era un pat de masaj, pe care Doamna se întinsese deja pe burtă, îmbrăcată într-un halat alb.

După ce Tamaru ieşi din cameră, Aomame se schimbă în echipamentul pe care îl folosea în timpul antrenamentelor. Cât timp se schimbă, Doamna o privi de pe pat, cu capul întors către ea. Aomame nu se sinchisea dacă o persoană de acelaşi sex o vedea dezbrăcată. Ca sportiv, aşa ceva era la ordinea zilei, iar Doamna era şi ea aproape goală când i se făcea masaj, pentru că aşa putea să-i evalueze mai uşor starea muşchilor. Aomame îşi scoase bluza şi pantalonii şi se schimbă într-un trening. Îşi împături hainele şi le stivui într-un colţ.

— Ai un corp foarte ferm, îi spuse Doamna, apoi se ridică şi îşi scoase halatul, rămânând doar într-o lenjerie subţire, de bumbac.

— Mulţumesc, răspunse Aomame.

— Pe vremuri şi eu arătam aşa.

— Vă cred.

Şi chiar o credea. La cei vreo şaptezeci de ani ai săi, corpul ei încă mai păstra multe trăsături din tinereţe. Nu-şi pierduse silueta, iar sânii încă aveau fermitate. Dieta cumpătată şi

mişcarea zilnică o ajutaseră să-şi menţină frumuseţea naturală. Aomame presupunea că la asta contribuise şi ceva chirurgie estetică. Tratamente antirid regulate şi lifting facial în zona ochilor şi a gurii.

— Şi acum aveţi un corp splendid, zise ea.

Doamna strâmbă uşor din buze.

— Mulţumesc, dar nici nu se compară cu odinioară.

Aomame nu-i mai răspunse.

— M-am bucurat din plin de corpul meu şi partenerul meu la fel. Înţelegi ce vreau să spun?

— Înţeleg.

— Dar tu te bucuri de el?

— Uneori, răspunse Aomame.

— „Uneori" nu cred că e suficient, zise Doamna, întinsă pe burtă. Cât eşti tânără, trebuie să te bucuri de el cât mai mult posibil. Cât îţi pofteşte inima. Fiindcă, după ce îmbătrâneşti şi nu mai poţi, îţi mai încălzeşti trupul doar din amintiri.

Aomame îşi aminti de noaptea precedentă. Încă îi mai stăruia în anus o uşoară senzaţie de după penetrare. O amintire ca asta oare i-ar ţine de cald la bătrâneţe?

Aomame îşi aşeză mâinile pe corpul ei şi începu energic şedinţa de stretching. Îi dispăruse moleşeala pe care o simţise până mai devreme. De când se schimbase în trening şi atinsese cu degetele corpul Doamnei, simţurile ei îşi recăpătaseră acuitatea.

Cercetă cu vârful degetelor fiecare muşchi pe rând, ca şi cum ar fi urmat un traseu pe hartă. Memorase în detaliu nivelul de tensiune al fiecărui muşchi, fermitatea şi gradul de rezistenţă opus. O făcea aidoma unui pianist care cântă o piesă lungă din memorie. Când venea vorba de corpul uman, Aomame era înzestrată cu o mare capacitate de a memora în detaliu. Şi chiar dacă ea ar fi uitat ceva, îşi aminteau degetele. Atunci când simţea chiar şi cea mai mică schimbare la un muşchi, îi aplica diverşi stimuli din diverse unghiuri şi cu diverse grade de intensitate, atentă la reacţia pe care o provoca. Dacă era durere, plăcere sau nicio senzaţie. Părţile încordate şi rigide nu doar le detensiona, ci îi şi arăta Doamnei

cum să le lucreze singură. Desigur, anumite puncte erau greu de rezolvat doar prin forţe proprii şi acolo se concentra asupra unui stretching minuţios. Însă, ceea ce apreciază muşchii cel mai mult şi primesc cu bucurie este efortul zilnic, depus cu forţe proprii.

— Vă doare aici? întrebă Aomame. Muşchiul de la baza coapsei era mult mai încordat ca de obicei. Supărător de rigid. Aomame îşi strecură degetele între oasele pelvisului şi îi răsuci uşor coapsa într-un anume unghi.

— Foarte tare, răspunse Doamna schimonosindu-se.

— E bine. Să simţi durerea e un lucru bun. Rău e atunci când nu simţi durere. Puteţi să mai rezistaţi puţin?

— Sigur.

Nici nu mai era cazul să întrebe. Doamna era foarte rezistentă. Putea să îndure aproape orice fără să crâcnească. I se schimonosea faţa, dar nu-i scăpa niciun geamăt. Aomame observase acest lucru de nenumărate ori şi era mereu impresionată de voinţa ei de fier.

Cu braţul drept sprijinit în cot şi folosit ca levier, Aomame răsuci şi mai mult coapsa. Se auzi un trosnet sec şi articulaţia se deplasă. Doamnei i se tăie respiraţia, dar nu scoase niciun sunet.

— De acum e în regulă, zise Aomame. O să fie mai bine.

Doamna expiră prelung. Fruntea îi lucea de transpiraţie.

— Mersi, zise ea încetişor.

Aomame petrecu o oră întreagă relaxându-i muşchii, aplicând stimuli, întinzându-i, degajând articulaţiile. Erau mişcări care provocau o durere considerabilă, însă fără durere nu se rezolvă nimic. Aomame ştia acest lucru, şi îl ştia şi Doamna. Prin urmare, petrecură amândouă acea oră în tăcere. La un moment dat, sonata pentru flaut se încheiase şi CD-playerul amuţise. Nu se auzea decât ciripitul păsărilor din grădină.

— Mă simt mult mai uşoară, zise Doamna după o vreme.

Zăcea întinsă pe patul de masaj. Prosopul mare întins sub ea se închisese la culoare de transpiraţie.

— Mă bucur.

— Îmi prinde foarte bine să te am lângă mine. Mi-ar fi greu fără tine.

— Staţi liniştită, deocamdată nu am de gând să mă duc nicăieri.

După câteva clipe de tăcere în care părea să ezite, Doamna întrebă:

— Nu vreau să fiu indiscretă, dar ai pe cineva la care ţii?

— Am, răspunse Aomame.

— Ce bine!

— Însă, din păcate, persoana respectivă nu ţine la mine.

— Poate sună un pic straniu ce te întreb, dar de ce să nu ţină la tine? Obiectiv vorbind, eu, una, aş spune că eşti o tânără fermecătoare.

— Pentru că el nici nu ştie că exist.

Doamna reflectă câteva clipe la cuvintele lui Aomame.

— Iar tu nu ai intenţia de a-ţi face cunoscută existenţa?

— Deocamdată, nu.

— E ceva la mijloc? Ceva care te împiedică să-l abordezi tu?

— Ar fi mai multe lucruri. Dar, în mare parte, are de-a face cu ce simt eu.

Doamna o privi pe Aomame admirativ.

— Am întâlnit până acum multe persoane neobişnuite şi cred că tu te numeri printre ele.

Aomame îşi relaxă uşor buzele.

— Nu e nimic neobişnuit la mine neapărat. Doar sunt foarte deschisă cu ceea ce simt.

— Îţi respecţi cu stricteţe propriile reguli.

— Da.

— Şi eşti un pic încăpăţânată şi irascibilă.

— Probabil că da.

— Însă aseară ţi-ai dat un pic frâu liber, nu?

Aomame se înroşi la faţă.

— Aţi observat?

— Se vede după piele. După miros. Încă mai ai pe tine urme de bărbat. Cu vârsta, ajungi să îţi dai seama de fel de fel de lucruri.

Aomame făcu o uşoară grimasă.

— Am nevoie de aşa ceva. Uneori. Ştiu că nu e un lucru cu care să mă laud, dar…

Doamna întinse o mână şi o puse delicat peste a lui Aomame.

— Sigur că da. Uneori e nevoie de aşa ceva. Nu-ţi face probleme, că nu te învinuiam. Însă aş vrea să fii fericită într-un mod *mai obişnuit.* Să ajungi alături de persoana iubită şi totul să se termine cu bine.

— Şi mie mi-ar plăcea. Dar asta e greu.

— De ce?

Aomame nu răspunse. Nu îi era uşor să explice.

— Dacă simţi nevoia să te sfătuieşti cu cineva în legătură cu probleme personale, te rog să vorbeşti cu mine, zise Doamna, apoi îşi retrase mâna şi îşi şterse faţa de transpiraţie cu un prosop. Despre orice. E posibil să te pot ajuta cu ceva.

— Vă mulţumesc.

— Uneori se întâmplă să nu se rezolve totul doar dându-ţi frâu liber.

— Aveţi dreptate.

— Tu nu faci ceva distructiv, zise Doamna. Nici vorbă. Ştii asta?

— Da.

Exact cum a spus, se gândi Aomame. Nu fac ceva distructiv. Şi, totuşi, ceva rămâne în urmă. Ca depunerea de pe fundul sticlei de vin.

*

Aomame încă îşi amintea bine perioada când murise Tamaki. Când se gândea că n-o să mai poată niciodată s-o vadă şi să vorbească cu ea, simţea că i se sfâşie sufletul. Tamaki fusese prima ei prietenă. Îşi spuneau orice, fără să ascundă nimic. Aomame nu mai avusese nicio altă prietenă ca ea înaintea ei şi nici după ea. Nimeni nu-i putea lua locul. Dacă nu ar fi cunoscut-o, viaţa ei ar fi fost mai tristă şi mai întunecată.

Erau de aceeaşi vârstă, colege în echipa de softball a unui

liceu metropolitan. Aomame fusese o jucătoare dedicată de softball din generală şi până în liceu. La început, nu pusese prea mult suflet şi jucase la invitaţia echipei pentru că nu aveau suficienţi membri, însă până la urmă devenise adevăratul ei *raison d'être.* Se agăţase de acest joc cum te-ai agăţa de un stâlp, ca să nu te zboare o rafală puternică de vânt. Avea nevoie de o astfel de ancoră. Ca atlet, avea un talent desăvârşit, lucru pe care nici ea nu-l realizase. Atât în gimnaziu, cât şi în liceu, fusese jucătorul-cheie al echipei şi datorită ei câştigaseră meci după meci la campionate. Asta îi dădea lui Aomame încredere în sine (sau poate nu neapărat încredere în sine, dar ceva asemănător). Importanţa pentru echipă era de netăgăduit, iar Aomame se bucura din plin de poziţia clară pe care o avea în acea lume, oricât de mică ar fi fost ea. *Cineva avea nevoie de ea.*

Aomame era în poziţia a patra la bătaie, ceea ce o plasa literalmente la mijloc. Tamaki juca la baza a doua şi era şi căpitanul echipei. Era mică de statură, dar avea reflexe excelente şi ştia să îşi folosească creierul. Evalua orice situaţie rapid şi complex.

Când lansa mingea, ştia exact în ce direcţie să îşi încline centrul de gravitaţie, iar când jucătorul la bătaie o lovea, îi calcula numaidecât traiectoria şi alerga unde trebuia în apărare. Nu mulţi puteau să facă aşa ceva. Discernământul ei îi salvase din nenumărate situaţii-limită. Nu trimitea mingea în adâncime ca Aomame, dar o lovea cu precizie şi era iute de picior. În plus, excela şi ca şef de echipă. Ţinea echipa unită, făcea strategii, avea un sfat bun pentru fiecare şi dădea încurajări. Era dură la antrenamente, dar câştigase încrederea şi respectul tuturor jucătoarelor. Datorită ei, echipa devenea tot mai puternică de la o zi la alta şi ajunsese chiar până în finala campionatului din Tokio. Participaseră şi la campionatul de atletism interşcolar. Aomame şi Tamaki fuseseră chiar selecţionate în echipa regiunii Kantō.

Cele două îşi recunoscuseră reciproc talentul, se apropiaseră în mod firesc şi până la urmă deveniseră prietene la cataramă. Când mergeau în deplasare, petreceau mult timp

împreună. Îşi povesteau despre copilăria lor fără să ascundă nimic. În clasa a cincea, Aomame îşi părăsise părinţii pentru totdeauna şi se dusese să stea la un unchi din partea mamei. Familia acestuia îi înţelesese situaţia şi o primise cu braţele deschise, dar tot era în casa altcuiva. Aomame era singură şi lihnită după afecţiune. Ducea o viaţă plină de incertitudine, fără să ştie cum să-şi găsească un scop şi un sens în viaţă. Familia lui Tamaki era înstărită şi avea statut social, însă părinţii se înţelegeau extrem de prost, iar atmosfera din casă era dezastruoasă. Tatăl nu dădea mai deloc pe acasă, iar mama aluneca deseori într-o stare de depresie. De multe ori se întâmpla să aibă migrene cumplite şi să nu se dea jos din pat cu zilele. Tamaki şi fratele ei mai mic erau lăsaţi de izbelişte. De cele mai multe ori mâncau la vreo cantină din apropiere, la restaurante fast-food, sau îşi luau ceva gata făcut. Ambele erau într-o situaţie care le motiva să se dedice cu totul acestui sport.

Două fete singure şi cu probleme aveau o grămadă de lucruri de vorbit. Într-o vacanţă de vară plecaseră împreună într-o excursie. Când terminaseră pe moment tot ce aveau de spus, se întinseseră pe patul din camera de hotel şi se atinseseră una pe alta, dezbrăcate. Acest lucru se întâmplase pe neaşteptate şi o singură dată. Nici nu se repetase şi nici nu vorbiseră vreodată despre el. Însă, aşa, relaţia lor se adâncise şi prinsese un aer mai puternic de complicitate.

Aomame continuase să joace softball şi după ce terminase liceul şi intrase la facultatea de educaţie fizică. Bucurându-se de apreciere la nivel naţional ca jucătoare de softball, o facultate particulară de sport îi oferise o bursă specială. Continuase apoi în poziţia de jucător-cheie şi în cadrul echipei facultăţii. În acest timp, se arătase interesată de medicina sportivă şi începuse să o studieze serios. Şi artele marţiale îi captaseră interesul. Avea de gând să-şi însuşească în timpul studenţiei cât mai multe cunoştinţe de specialitate şi aptitudini. Nu avea timp de pierdut lăsându-se pe tânjală.

Tamaki intrase la drept, la o facultate particulară de top. După terminarea liceului, tăiase legăturile cu softballul. Pentru

o elevă cu rezultate atât de strălucite ca ea, softballul nu fusese decât o fază trecătoare. Avea de gând să dea examenul de barou şi să devină avocat. Însă, chiar dacă o apucaseră pe drumuri diferite, cele două rămăseseră prietene la cataramă. Aomame locuia în căminul facultăţii, fiind scutită de plata chiriei, iar Tamaki, în aceeaşi casă distrusă – dar care îi oferea avantaje financiare. Luau masa împreună o dată pe săptămână şi vorbeau despre tot ce se mai întâmplase. Subiectele lor de discuţie nu păreau să se epuizeze oricât ar fi vorbit.

În toamna primului an de facultate, Tamaki îşi pierduse virginitatea. Băiatul respectiv era cu un an mai mare decât ea şi amândoi făceau parte din cercul de tenis. După un antrenament, o invitase la el acasă, unde practic o violase. Ei nu îi displăcea băiatul şi de aceea mersese singură la el acasă, însă fusese extrem de şocată de violenţa cu care îi ceruse să facă sex cu el, de atitudinea lui brutală şi egoistă. După aceea, Tamaki părăsise cercul de tenis şi un timp se luptase cu depresia. Acel episod îi lăsase în suflet un sentiment cumplit de neputinţă. Îşi pierduse pofta de mâncare şi slăbise şase kilograme într-o lună. Tamaki căutase la tipul respectiv înţelegere şi compasiune. Dacă ar fi dat dovadă de aşa ceva, dacă i-ar fi lăsat timp să se pregătească pentru asta, şi-ar fi oferit trupul fără ezitări. Nu putea să înţeleagă nici în ruptul capului de ce trebuise să fie atât de violent când nici măcar nu era nevoie.

Aomame o consolase şi o îndemnase să îl pedepsească într-un fel sau altul pentru ce îi făcuse. Însă Tamaki nu fusese de acord. Eu însămi am dat dovadă de neatenţie şi n-aş rezolva nimic dacă îl denunţ, îi spusese ea. Eu singură m-am dus la el acasă şi sunt şi eu răspunzătoare. N-am ce face decât să uit, concluzionase Tamaki. Însă Aomame înţelesese dureros de bine ce rană adâncă îi lăsase prietenei ei în suflet această întâmplare. Aici nu era vorba de pierderea virginităţii în sine sau de vreo astfel de problemă superficială. Era vorba de sfinţenia sufletului omenesc, în care nimeni nu are dreptul să dea buzna încălţat. Şi mai era şi sentimentul de neputinţă,

care roade şi roade.

Prin urmare, Aomame se hotărâse să îl pedepsească ea. Aflase de la Tamaki adresa lui, băgase bâta de softball într-un toc mare de plastic pentru planşe de desen şi se dusese la el acasă. În ziua aceea, Tamaki era plecată în Kanazawa, la parastasul unei rude, iar asta i-ar fi servit ca alibi. Se asigurase dinainte că individul nu este acasă, apoi spărsese broasca cu şurubelniţa şi ciocanul şi intrase în casă. Înfăşurase bine bâta într-un prosop şi distrusese tot ce-i ieşise în cale, având grijă să nu facă prea mult zgomot. Televizorul, veioza, ceasul, discurile, prăjitorul de pâine, vaza – distrusese tot ce se putea distruge. Tăiase cablul de telefon cu foarfeca. Sfâşiase coperţile cărţilor şi le împrăştiase, golise pe jos tubul de pastă de dinţi şi crema de ras. Mânjise patul cu sos. Sfâşiase şi toate caietele din sertare. Rupsese creioanele şi pixurile. Făcuse zob toate becurile. Zdrenţuise perdelele şi pernele cu cuţitul. Ciopârţise toate cămăşile din dulap cu foarfeca. Vărsase ketchup în sertarul cu chiloţi şi şosete. Scosese siguranţa de la frigider şi o aruncase pe geam. Smulsese clapeta de la rezervorul de WC şi o distrusese. Sfărâmase şi pălăria de duş. Făcuse totul meticulos, fără să-i scape nimic. Camera arăta ca într-o fotografie pe care o văzuse de curând în ziar cu Beirutul după bombardament.

*

Tamaki era o fată deşteaptă (notele ei de la şcoală nici nu se comparau cu ale lui Aomame), iar la meciurile de softball se dovedea a fi o jucătoare foarte atentă, fără scăpări. Când Aomame era într-o situaţie dificilă, venea imediat lângă ea, îi strecura un sfat bun, îi zâmbea, o lovea uşor cu bâta peste fund şi se întorcea la poziţia ei. Avea mintea deschisă, sufletul cald şi simţul umorului. Era o elevă silitoare şi avea talent oratoric. Dacă şi-ar fi continuat studiile în acest ritm, ar fi ajuns o avocată strălucită.

Însă când era vorba de bărbaţi, puterea ei de judecată dispărea ca prin minune. Lui Tamaki îi plăceau bărbaţii chipeşi. Cu alte cuvinte, punea mare preţ pe înfăţişare, lucru

pe care Aomame îl considera drept o tendinţă aproape bolnăvicioasă. Oricât de minunată ar fi fost personalitatea unui bărbat, oricât de grozave abilităţile lui, dacă ei nu îi plăcea cum arată, nu era deloc atrasă de el, oricât ar fi încercat să o seducă. Cei care îi trezeau ei interesul erau mereu bărbaţi chipeşi, dar goi pe dinăuntru. Iar la capitolul bărbaţi, Tamaki era cumplit de încăpăţânată şi nu o asculta deloc pe Aomame, orice i-ar fi spus. În mod normal, apleca mereu urechea la părerea ei şi i-o respecta, dar nu accepta niciun fel de critică la adresa prietenului ei. De la un anumit moment încolo, Aomame se lăsase păgubaşă şi încetase să-i mai dea sfaturi. Nu voia să se certe cu Tamaki şi să-şi strice prietenia dintr-un asemenea motiv. La urma urmei, era viaţa ei şi trebuia s-o lase să facă ce vrea. În orice caz, în timpul facultăţii, Tamaki se întâlnise cu mulţi bărbaţi şi mereu dădea de câte un bucluc, era înşelată, rănită şi într-un final, părăsită. Şi de fiecare dată o cuprindea o stare vecină cu nebunia. Făcuse două avorturi. Când era vorba de relaţiile dintre bărbaţi şi femei, Tamaki se putea numi victimă din născare.

Aomame nu-şi făcuse niciodată un prieten stabil. Mai mergea din când în când la întâlniri, iar unii dintre ei nu erau răi deloc, dar niciodată nu intrase într-o relaţie serioasă.

— Tu ai de gând să nu-ţi faci niciodată un prieten şi să rămâi virgină la nesfârşit? o întrebase Tamaki.

— Sunt prea ocupată, îi răspunsese ea. De-abia fac faţă la viaţa de zi cu zi. N-am eu timp de distracţii de-astea.

După ce absolvise facultatea, Tamaki rămăsese să facă masteratul şi să se pregătească pentru examenul de barou. Aomame se angajase la firma care producea băuturi pentru sportivi şi alimente pentru o dietă sănătoasă şi continuase să joace softball la ei. Cele două se întâlneau la sfârşit de săptămână să ia masa împreună, ca în studenţie, şi vorbeau de nu se mai săturau.

La douăzeci şi patru de ani, Tamaki se căsătorise cu un bărbat cu doi ani mai mare decât ea. În momentul în care se logodise, abandonase masteratul şi renunţase să mai înveţe pentru examenul de barou. Iar asta pentru că nu îi dăduse voie

soţul. Aomame îl întâlnise o singură dată. Provenea dintr-o familie înstărită, avea un chip cu trăsături frumoase, după cum era de aşteptat, dar fără pic de profunzime. Îi plăceau iahturile. Îi mergea gura şi îşi folosea mintea, dar nu avea personalitate, iar cuvintele lui nu cântăreau prea mult. Era bărbatul tipic pe placul lui Tamaki. În plus, parcă avea şi un aer rău prevestitor. Aomame nu-l plăcuse deloc de la bun început şi probabil că nici el nu o plăcuse pe ea.

— Căsnicia asta n-are cum să meargă bine, îi spusese ea lui Tamaki.

Nu îi plăcea să se amestece, dar era totuşi vorba de căsătorie, nu de o joacă de-a dragostea. Era prietena ei şi nu putea să stea cu mâinile în sân şi să nu spună nimic. Atunci a fost prima dată când s-au certat cumplit. Tamaki devenise isterică văzând-o pe Aomame cum se opunea căsătoriei şi îi aruncase nişte vorbe grele. Iar printre ele erau cuvinte pe care Aomame chiar nu voia să le audă. Prin urmare, nici nu s-a dus la nuntă.

Însă, în scurt timp, cele două se împăcaseră. Imediat după voiajul de nuntă, Tamaki apăruse pe neaşteptate la uşa lui Aomame şi îşi ceruse scuze. Îi spusese că ar vrea să uite amândouă ce spusese atunci. Că nu fusese în apele ei. Că se gândise încontinuu la ea tot timpul voiajului. Aomame îi răspunsese că nu are de ce să-şi facă probleme, pentru că deja uitase tot. Apoi se îmbrăţişaseră. Glumiseră şi râseseră împreună.

Şi, totuşi, după nuntă, numărul ocaziilor în care se vedeau scăzuse cu repeziciune. Îşi trimiteau scrisori frecvent şi vorbeau şi la telefon, dar Tamaki părea că nu reuşeşte să-şi facă timp să se şi întâlnească. Se scuza mereu spunând că e ocupată cu treburi prin casă şi că tare greu e să fii o gospodină dedicată. Însă, din felul în care vorbea, Aomame simţea că soţului ei nu-i convenea să se întâlnească cu cineva în oraş. În plus, Tamaki locuia acum în aceeaşi curte cu socrii şi nu putea să plece de acasă când voia. Iar pe Aomame nu o invita niciodată în noua ei locuinţă.

Tamaki îi spunea lui Aomame cu fiecare ocazie că mergea

bine căsnicia. Că soţul ei era blând, iar părinţii lui, foarte drăguţi. Nimic nu îi lipsea. Uneori, la sfârşit de săptămână, mergeau cu iahtul la Enoshima. Nu îi părea rău că abandonase studiile de drept, pentru că examenul de barou o stresase foarte tare. Poate că o astfel de viaţă obişnuită era exact ce i se potrivea ei mai bine. Între timp ar avea şi copii şi s-ar transforma într-o mamă plicticoasă. Şi poate că atunci nici Aomame n-ar mai fi dispusă să stea de vorbă cu ea. Vocea ei era mereu veselă şi nu îi dădea niciun motiv să se îndoiască de spusele ei. Aomame îi spunea că se bucură. Şi chiar se bucura. Era mult mai bine să se înşele cu presentimentul ei rău decât să aibă dreptate. Îşi imagina că Tamaki îşi găsise în sfârşit o linişte interioară. Sau cel puţin aşa se străduia să vadă lucrurile.

Neavând pe nimeni altcineva care să-şi merite numele de prieten, Aomame nu prea mai ştia cum să-şi umple viaţa cotidiană după ce se rărise contactul cu Tamaki. Nu mai era în stare să se concentreze asupra softballului ca înainte. Interesul ei faţă de acest sport scăzuse pe măsură ce Tamaki se retrăsese din viaţa ei. Aomame avea douăzeci şi cinci de ani şi era încă virgină. Ca să se mai liniştească, uneori se masturba. Nu se simţea singură. O relaţie intimă strânsă cu cineva i se părea o adevărată bătaie de cap. Mai bine se lipsea.

*

Tamaki se sinucisese într-o zi vântoasă de toamnă târzie, cu trei zile înainte să împlinească douăzeci şi şase de ani. Se spânzurase. O găsise soţul ei a doua zi, pe seară, când venise de la muncă.

„Soţia mea nu avea probleme şi nici n-am auzit vreo vorbă de nemulţumire de la ea. Nu ştiu ce a împins-o să se sinucidă”, declarase el poliţiştilor. Părinţii lui spuseseră lucruri similare.

Dar asta era o minciună. Fizic şi psihic, Tamaki era plină de răni cauzate de violenţa neîncetată, plină de sadism a soţului. Comportamentul acestuia era vecin cu paranoia. Până şi

părinţii lui recunoşteau, în general, acest lucru. Şi poliţia înţelesese situaţia când se făcuse autopsia, din starea în care se afla corpul ei, însă n-o făcuseră publică. Deşi îl chestionaseră pe soţ, fusese clar vorba despre o sinucidere, iar acesta fusese oricum plecat în Hokkaido când se întâmplase. Nu îl puseseră sub acuzare. Fratele ei îi destăinuise toate aceste lucruri lui Aomame la un moment dat după eveniment.

Violenţă existase încă de la bun început şi, cu trecerea timpului, devenise din ce în ce mai frecventă şi mai intensă. Însă Tamaki nu putuse să evadeze din locul acela de coşmar. Lui Aomame nu-i suflase nicio vorbă despre ce se întâmpla, pentru că ştia de la bun început ce răspuns ar fi primit dacă îi cerea sfatul. „Pleacă imediat de acolo", i-ar fi spus ea negreşit. *Dar asta nu putea să facă.*

Înainte să se sinucidă, chiar în ultimul moment, Tamaki îi scrisese lui Aomame o scrisoare lungă. „De la bun început eu m-am înşelat, iar tu ai avut dreptate", îi spunea ea la începutul scrisorii. Şi cu aceste cuvinte îşi pusese capăt zilelor.

Viaţa mea e un iad. Dar eu nu pot sub nicio formă să evadez din el. Nici măcar nu ştiu încotro aş apuca-o dacă ar fi să plec. Neputinţa mă ţine captivă. Am intrat în această închisoare, am încuiat singură uşa şi am aruncat cheia departe. Evident, căsătoria asta a fost o greşeală. Exact aşa cum ai spus tu. Dar cea mai mare problemă nu a fost soţul meu şi nici căsnicia, ci eu însămi. Mi se cuvine toată durerea pe care o trăiesc. Nu critic pe nimeni. Tu eşti singura mea prietenă, singurul om din lume în care am încredere. Dar nu mai am nicio cale de salvare. Te rog să nu mă uiţi niciodată. Ar fi fost bine dacă puteam să jucăm softball împreună la nesfârşit.

În timp ce citea scrisoarea, lui Aomame i se făcuse cumplit de rău. Începuse să tremure necontrolat. Sunase de mai multe ori acasă la Tamaki, dar nimeni nu răspunsese. De fiecare dată intra robotul. Aomame se urcase în tren şi se dusese la

casa ei din Okusawa, în sectorul Setagaya. Era o proprietate mare, înconjurată de un gard înalt. Sunase la interfonul de la poartă, dar fără succes. Dinăuntru se auzea doar un câine lătrând. Nu putuse decât să se lase păgubaşă şi să se întoarcă acasă. Nu avea de unde să ştie că în acel moment Tamaki încetase deja să mai respire. Legase o sfoară de balustrada de la scară şi atârna de ea. În casa cufundată în linişte, doar târâitul telefonului şi al interfonului mai răsunau, în gol.

Când primise vestea morţii ei, Aomame nu fusese aproape deloc surprinsă. Undeva, în mintea ei, se aştepta la asta. Nici nu fusese năpădită de tristeţe. Mai degrabă răspunsese pe un ton pragmatic, pusese receptorul în furcă, se aşezase pe scaun şi după o vreme destul de îndelungată simţise că începe să i se scurgă toată vlaga din ea. Nu se ridicase multă vreme din scaun. Telefonase la serviciu şi anunţase că lipseşte câteva zile pentru că se simţea rău, şi rămăsese închisă în casă. Fără să mănânce, fără să doarmă, fără să bea mai deloc apă. Nici la înmormântare nu se dusese. Simţea că ceva înlăuntrul ei se schimbase pentru totdeauna, că o luase pe alt făgaş. Că de atunci avea să fie cu totul alt om.

În acel moment se hotărâse să îl pedepsească pe individul acela. Trebuia cu orice preţ să-l facă să vadă sfârşitul lumii. Altfel ar fi repetat exact acelaşi lucru cu altă persoană.

Aomame stătuse şi pusese la cale un plan cu meticulozitate. Ştia deja în ce punct anume de pe ceafă şi din ce unghi trebuia să înfigă un ac ascuţit ca să provoace o moarte instantanee. Nu era un lucru de care să fie oricine în stare. Însă ea era. Ce trebuia ea să facă era să-şi rafineze capacitatea de a găsi într-un timp cât mai scurt acel punct extrem de fin şi să facă rost de un instrument adecvat. Aomame luase mai multe unelte şi încet, încet confecţionase un instrument special, aidoma unei dăltiţe de spart gheaţa, cu un vârf ascuţit şi rece ca o idee necruţătoare. Apoi exersase cu răbdare diverse metode. Când se hotărâse asupra uneia, o pusese în aplicare. Îl trimisese pe individ la poarta „împărăţiei” fără să ezite, cu precizie şi răceală. După aceea chiar spusese

o rugăciune. Cuvintele curseseră de pe buzele ei aproape din reflex.

Doamne care eşti în ceruri, pur fie numele Tău, vie împărăţia Ta. Şi ne iartă nouă păcatele noastre. Şi ne binecuvântează nouă calea. Amin.

Din acel moment, Aomame începuse să simtă periodic nevoia de un bărbat.

Capitolul 14
Ce n-a văzut nimeni niciodată

Komatsu şi Tengo se întâlniră în locul obişnuit, în cafeneaua din apropierea staţiei Shinjuku. Cafeaua nu era chiar ieftină acolo, dar mesele erau departe una de alta, astfel încât puteai vorbi în linişte, fără să-ţi fie teamă că te aude cineva. Aerul era destul de curat, iar muzica, înceată şi inofensivă. Ca întotdeauna, Komatsu veni cu douăzeci de minute mai târziu. Nu respecta niciodată ora. Pe de altă parte, Tengo nu întârzia niciodată. Erau nişte lucruri bătute în cuie. Komatsu apăru cu o geantă diplomat din piele, cu obişnuitul sacou de tweed şi tricoul polo bleumarin.

— Scuză-mă pentru întârziere, spuse el, deşi nu părea să simtă vreo remuşcare. Părea mai bine dispus ca de obicei şi pe buze îi plutea un zâmbet ca un crai-nou.

Tengo dădu doar din cap, fără să spună nimic.

— Îmi pare rău că te-am presat. Cred că a fost destul de greu, spuse Komatsu aşezându-se.

— Nu vreau să exagerez, dar în astea zece zile nici n-am ştiut dacă mai trăiesc sau am murit, spuse Tengo.

— Da, dar ai reuşit. Ai obţinut şi permisiunea tutorelui lui Fukaeri fără niciun impediment şi ai rescris romanul. E mare lucru. O reuşită pentru Tengo cel din turnul de fildeş. Ce mai, te văd cu alţi ochi.

Tengo ignoră laudele acestea.

— Aţi citit ce v-am scris despre situaţia lui Fukaeri? Raportul ăla lung?

— A, sigur că da. L-am citit pe îndelete. Ce să zic, e o situaţie destul de complicată. Ca un fragment dintr-un roman fluviu. Mă rog, asta ca asta, dar nu mă aşteptam ca tutorele ei să fie chiar profesorul Ebisuno. Ce mică-i lumea! Şi Profesorul a zis ceva de mine?

— Despre dumneavoastră?

— Da, de mine.

— Nu!

— Ce tip ciudat, spuse Komatsu nedumerit. Am lucrat cu el cândva. Ba chiar am fost la el în birou la universitate să iau un manuscris. Acum multă vreme, când eram doar un tânăr redactor.

— Dacă e aşa demult, o fi uitat. M-a întrebat ce fel de om sunteţi.

— Aiurea, exclamă Komatsu. Se încruntă şi clătină din cap. Nu se poate. În niciun caz. Tipul nu uită nimic. Are o memorie de-a dreptul înspăimântătoare. Când ne-am întâlnit atunci am discutat mult despre tot felul de lucruri… Mă rog, nu contează. Moşul e destul de dificil. Aşadar, din raportul tău reiese că povestea din spatele lui Fukaeri e destul de îmbârligată.

— Puţin spus. Am luat în cârcă o adevărată bombă. Fukaeri nu e normală, din niciun punct de vedere. Nu e pur şi simplu o fată frumoasă de şaptesprezece ani şi atât. Suferă de dislexie şi nu poate să citească vreo carte. Nu prea poate nici să scrie. Se pare că o bună bucată din amintirile ei s-au şters din cauza unei traume prin care a trecut. A fost crescută într-o comună şi nu s-a dus aproape deloc la şcoală. Taică-său e liderul unei organizaţii de stânga şi a fost implicat indirect în conflictul armat cu Zori de Zi. Acum are grijă de ea un antropolog cultural, renumit pe vremuri, profesorul Ebisuno, cunoscutul dumneavoastră. Dacă romanul ei va ajunge subiect de discuţie, mass-media va scoate la iveală fel de fel de amănunte din astea picante. N-o să fie tocmai plăcut.

— Da, clar că poate să se işte o zarvă de o să zici că s-au rupt băierile iadului, spuse Komatsu, dar zâmbetul de pe faţă nu îi dispăruse.

— Atunci, oprim proiectul?

— Să oprim proiectul?

— E prea complicată povestea. E periculos. Hai să punem la loc manuscrisul original.

— Păi nu prea e chiar aşa simplu. Am trimis deja manuscrisul refăcut de tine la tipografie şi tocmai au ieşit

şpalturile. Odată tipărit, o să fie distribuit celor patru membri din comisie, redactorului-şef şi şefului secţiei de publicare. Nu mai pot să mă duc acum să le zic „ştiţi, a fost o greşeală, daţi-l înapoi şi prefaceţi-vă că nu l-aţi văzut”.

Tengo oftă.

— N-avem ce face. Nu putem da timpul înapoi, spuse Komatsu.

Luă un Marlboro şi, mijindu-şi ochii, îşi aprinse ţigara cu un chibrit luat de la bar. Apoi spuse:

— Mă gândesc eu la ce-o să fie dup-aia. Tengo, tu nu trebuie să-ţi mai baţi capul cu nimic. Dacă *Crisalida de aer* ia premiul, încercăm să o băgăm pe Fukaeri cât mai puţin în faţă. Am putea să reuşim dacă arborăm o imagine de genul „scriitoare tânără, misterioasă, care nu vrea să apară în public”. Ca editor, eu voi fi purtătorul ei de cuvânt. Cu chestiile astea mă descurc eu, aşa că e OK.

— Nu pun la îndoială capacităţile dumneavoastră, dar Fukaeri e altfel decât fetele obişnuite. Nu e genul care să facă cuminte cum i se spune. Dacă ea se decide să facă ceva, o face indiferent de ce i-ar spune cei din jur. Iar când ceva nu-i e pe plac, ai crede că nici măcar nu te aude. N-o să meargă chiar aşa de uşor.

Komatsu răsuci de câteva ori cutia de chibrituri în mână, fără să zică nimic.

— Dar, în orice caz, ajunşi în punctul ăsta, trebuie să ne hotărâm să mergem mai departe. În primul rând, versiunea nouă a *Crisalidei de aer* este minunată. Mult peste aşteptările mele. E aproape perfectă. Fără îndoială că o să câştige premiul, iar numele ei o să fie pe buzele tuturor. Nu putem să o îngropăm acum. După părerea mea, aşa ceva ar fi o crimă. Şi, după cum ţi-am spus mai devreme, lucrurile merg deja înainte.

— O crimă? întrebă Tengo privindu-l pe Komatsu.

— Ştii cuvintele astea? spuse Komatsu. „Orice artă şi orice investigaţie, ca şi orice acţiune şi orice decizie, par să tindă spre un anume bine; de aceea, pe bună dreptate s-a afirmat că binele este cel spre care aspiră toate.”

— Ce-i asta?

— Aristotel. E din *Etica Nicomahică.* L-ai citit vreodată pe Aristotel?

— Nu prea.

— Să-l citeşti. Ţie ţi-ar plăcea. Eu, când nu mai am ce citi, întotdeauna mă întorc la filosofii greci. Nu mă satur de ei. Întotdeauna am ceva de învăţat.

— Şi care e rostul citatului ăstuia?

— Consecinţele lucrurilor sunt, care va să zică, bune. Binele este consecinţa tuturor lucrurilor. Să lăsăm îndoielile pentru mâine, spuse Komatsu. Asta e rostul citatului.

— Da? Şi ce ar spune Aristotel despre holocaust?

Zâmbetul ca o lună nouă de pe chipul lui Komatsu se adânci şi mai mult.

— Aristotel vorbeşte, în principal, despre artă, ştiinţă şi meşteşuguri.

*

Pe Komatsu nu îl cunoştea de ieri, de azi. Tengo îi văzuse şi faţada, şi ce era dedesubtul ei. Komatsu era un lup singuratic în branşa sa şi părea să facă numai ce îi plăcea, de capul lui. Multă lume era păcălită de aparenţele acestea. Dar, dacă îl observai atent, coroborând cu starea de fapte, înţelegeai că acţiunile sale erau ghidate de nişte calcule foarte scrupuloase. În termeni şahişti, citea câteva mutări înainte. Sigur că îi plăceau schemele complicate, dar trăgea linia între ce putea să facă şi ce nu, şi nu călca dincolo de ea. S-ar putea spune ca era mai degrabă precaut din punctul acesta de vedere. Mare parte din vorbele sale nesăbuite nu erau decât o faţadă.

Îşi luase, prudent, câteva asigurări. De exemplu, scria o dată pe săptămână un editorial cultural în ediţia de seară a unui ziar. Acolo lăuda sau ocăra diverşi scriitori, iar când se punea cu critica pe ei, ştia să fie destul de sever. Se pricepea la asta. Editorialul era anonim, dar toată lumea din branşă ştia cine îl scrie. Bineînţeles că nimănui nu-i place să fie făcut de două parale prin ziare. Aşa se face că scriitorii aveau grijă să

nu-l deranjeze pe Komatsu cu ceva. Când îi ruga să scrie câte ceva pentru revistă, încercau să nu-l refuze. Măcar din când în când se vedeau nevoiţi să accepte. Altfel, cine ştie ce scria despre ei în editorial.

Lui Tengo nu prea-i plăcea aspectul acesta calculat al lui Komatsu. Îşi bătea joc de lumea literară, dar pe de altă parte se folosea cum îi convenea de sistem. Ca editor, Komatsu avea o intuiţie excelentă, şi cu Tengo se purta bine. Îi dădea sfaturi importante în privinţa romanelor pe care le scria. Totuşi, Tengo era atent să păstreze o oarecare distanţă în relaţia dintre ei. Nu-i surâdea deloc ideea să se afunde prea adânc pentru ca apoi să se trezească fără niciun sprijin sub picioare. Din punctul acesta de vedere, şi Tengo era foarte precaut.

— Cum ţi-am spus adineauri, ai transformat *Crisalida de aer* într-un roman aproape perfect. Fără îndoială, continuă Komatsu, într-un singur loc, singur-singurel, aş vrea, dacă se poate, să rescrii ceva. Nu acum. Pentru concursul literar e bine şi aşa. După ce primeşte premiul, când o să o publice în revistă, să mai modifici ceva.

— Ce anume?

— Când Oamenii cei Mici termină de făcut crisalida, apar două luni. Fata se uită pe cer şi vede două luni. Mai ţii minte unde?

— Normal că da.

— Părerea mea e că nu se vorbeşte destul despre cele două luni. Nu e suficient. Ar trebui descrise mai detaliat şi mai concret. Asta e tot ce vreau să refaci.

— Într-adevăr, descrierea e cam sumară. Numai că n-am vrut să stric curgerea textului original cu prea multe explicaţii.

Komatsu ridică mâna în care ţinea ţigara.

— Tengo, gândeşte-te aşa: cititorii au văzut până acum luna de pe cer de nenumărate ori. Aşa-i? Dar nimeni nu a văzut două luni. Când într-un roman apare ceva ce n-a văzut nimeni niciodată, e nevoie de o descriere detaliată şi precisă. Nu merge să o scurtezi. Sau, ce trebuie scurtat sunt descrierile lucrurilor pe care le-au văzut majoritatea.

— Am înţeles, spuse Tengo. Vorbele lui Komatsu aveau

sens. Am să descriu mai detaliat partea în care apar două luni.

— În regulă. Cu asta o să fie perfectă, spuse Komatsu, apoi îşi stinse ţigara. În rest, nu mai am de zis nimic.

— Mă bucur când lăudaţi ce am scris, dar de data asta nu mă pot bucura din toată inima, spuse Tengo.

— Te maturizezi rapid, spuse Komatsu rar, cu pauze între cuvinte. Ca scriitor, ca romancier. Ar trebui să te bucuri. Ai avut multe de învăţat din *Crisalida de aer* şi o să te ajute când o să scrii următorul tău roman.

— Mi-ar plăcea să existe un următor roman.

Komatsu rânji larg.

— Nicio grijă. Ai făcut ce ai avut de făcut. Acum vine rândul meu. Tu te aşezi pe bancă şi te uiţi liniştit la meci.

Veni chelneriţa şi le umplu paharele cu apă rece. Tengo bău jumătate, apoi îşi dădu seama că de fapt nu voise să bea nimic.

— Sufletul omului e compus din raţiune, voinţă şi pasiuni. Aristotel a zis asta, nu? întrebă Tengo.

— Platon. Aristotel şi Platon sunt diferiţi ca Mel Tormé şi Bing Crosby. În orice caz, pe vremuri lucrurile erau mai simple. Nu e drăguţ să-ţi imaginezi cum raţiunea, pasiunea şi voinţa se adună în jurul mesei rotunde la dezbateri?

— Eu socot că nu o să câştige niciuna din ele.

— Ce-mi place mie la tine, spuse Komatsu cu arătătorul în aer, este simţul umorului.

Ăsta nu-i umor, îşi spuse Tengo, dar nu rosti cuvintele cu voce tare.

*

După ce se despărţi de Komatsu, Tengo se duse la librăria Kinokuniya şi îşi cumpără câteva cărţi. Apoi intră într-un bar din apropiere şi citi dintr-una din ele în timp ce bea o bere. Acestea ar fi trebuit să fie pentru el cele mai plăcute momente dintre toate. Să-şi cumpere cărţi nou-apărute şi apoi, cu băutura alături, să citească.

În seara aceea, însă, nu îşi putea concentra mintea la citit. Îi tot apărea în faţa ochilor imaginea mamei sale, aşa cum o ştia

din halucinaţie şi nu reuşea să se elibereze de ea. Îşi dă deoparte bretelele neglijeului alb, îşi scoate la iveală sânii frumoşi. Un bărbat îi sărută sfârcurile. Nu este tatăl lui. E solid, tânăr şi are trăsături regulate. Bebeluşul Tengo, aşezat în pătuţ, închide ochii şi doarme respirând liniştit. Femeia are o expresie de extaz pe chip. Seamănă întrucâtva cu expresia pe care o are iubita lui Tengo când se apropie de orgasm.

Din curiozitate, Tengo o rugase odată să poarte un neglijeu. „Sigur că da", îi răspunsese iubita râzând. „O să port data următoare, dacă-ţi place. Alte doleanţe mai ai? Poţi să vrei orice, nu trebuie să-ţi fie ruşine."

— Dacă se poate, să porţi o bluză albă, cât mai simplă.

Săptămâna următoare a venit la el îmbrăcată cu o bluză şi un neglijeu albe. Tengo i-a desfăcut bluza, i-a coborât bretelele neglijeului şi i-a sărutat sfârcurile. La fel ca bărbatul din halucinaţia sa, în aceeaşi poziţie. A simţit un soi de ameţeală, ca şi când capul i-ar fi fost învăluit de ceaţă. Ce s-a întâmplat apoi nu-i mai era clar. A simţit în vintre o apăsare ca de plumb, care creştea rapid în intensitate. Când a realizat ce se întâmplă, a ejaculat violent, tremurând.

— Ce s-a întâmplat? Ţi-ai dat drumul deja? a întrebat femeia mirată.

Tengo nu prea înţelegea ce se întâmplase, dar, în orice caz, ejaculase pe poalele neglijeului ei.

— Scuză-mă, a spuse el. N-am vrut să se întâmple asta.

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze, l-a încurajat ea. Se spală imediat cu apă. E doar spermă! Dacă era vin sau sos de soia, atunci ieşea mai greu.

Şi-a scos neglijeul şi l-a spălat în chiuvetă. Apoi l-a agăţat la uscat pe bara perdelei de duş.

— Te-a excitat prea tare, a spus ea zâmbind cu blândeţe şi l-a mângâiat cu palma pe abdomen. Îţi plac neglijeurile albe, văd!

— Nu e asta, a răspuns Tengo, dar nu a putut să-i dezvăluie adevăratul motiv al rugăminţii lui.

— Dacă mai ai fantezii din astea, poţi să-mi spui. Sunt dispusă să cooperez. Şi mie îmi plac fanteziile. Fără ele, mai

mult sau mai puţin, viaţa ar fi imposibil de trăit. Nu crezi? Vrei să port şi data viitoare neglijeul alb?

Tengo a clătinat din cap.

— O dată ajunge. Mersi.

*

Tengo se întreba adesea dacă bărbatul tânăr din halucinaţia lui nu era cumva adevăratul său tată biologic. Deoarece nu semăna deloc cu cel căruia îi spunea tată – priceputul încasator de taxe radio-TV. Tengo era înalt şi bine făcut, cu fruntea lată şi nasul subţire, avea urechile rotunde şi zdrelite. Tatăl său era scund şi îndesat şi arăta mediocru. Avea fruntea îngustă şi nasul turtit, iar urechile îi erau ascuţite ca ale unui cal. Nici la chip nu semănau deloc. Faţa lui Tengo era relaxată şi generoasă, pe câtă vreme tatăl său arăta nevrotic şi avar. Multă lume le spunea că nu arată deloc a tată şi fiu.

Cu toate acestea, îndoiala pe care o simţea Tengo se datora mai puţin aspectului fizic, cât calităţilor şi trăsăturilor sufleteşti. Tatăl lui nu părea să aibă niciun fel de curiozitate intelectuală sau ceva care să merite acest nume. E adevărat că avusese parte de o educaţie insuficientă. Se născuse într-o familie săracă şi nu avusese răgazul să-şi clădească o cultură sistematică. Tengo regreta în oarecare măsură aceste circumstanţe. Totuşi, tatăl său nu avea în el dorinţa elementară de a cunoaşte – iar Tengo era de părere că un asemenea imbold se naşte în oameni în mod firesc, chiar dacă în grade diferite. Viaţa îl învăţase multe lucruri practice, dar el nu era interesat să facă vreun efort să-şi adâncească cunoştinţele, să vadă o lume mai largă şi mai mare.

Trăia absorbit în lumea lui îngustă, urmându-şi rânduielile lui mărunte, fără măcar să sufere din pricina spaţiului îngust sau a aerului stătut. Nu-l văzuse niciodată acasă să pună mâna pe o carte. Nu se uita nici măcar pe ziare (spunea că sunt suficiente ştirile de la oră fixă de la NHK). Nu-l interesau câtuşi de puţin filmele sau muzica. Nu mergea nici măcar în excursii. Singurul lucru care părea să-l intereseze cât de cât

era ruta pe care o parcurgea când aduna taxe. Făcuse o hartă a zonei şi o marcase cu diferite culori. Când avea timp, o studia, ca un biolog care sortează cromozomi.

Spre deosebire de el, încă de mic Tengo fusese văzut la şcoală drept un copil minune. Avea rezultate remarcabile la matematică, în clasa a treia reuşea deja să rezolve probleme de liceu. Şi la alte materii avea note bune fără să depună vreun efort deosebit. Când avea timp liber, citea cu nesaţ. Era curios şi asimila cu sârguinţă cunoştinţe din toate domeniile, ca un excavator care sapă în pământ. De aceea, de câte ori îl vedea pe tatăl său îi venea greu să accepte că în el însuşi se aflau cel puţin jumătate din genele acestui om meschin şi needucat.

Ajunsese în copilărie la concluzia că adevăratul său tată se află în altă parte. Prin cine ştie ce întâmplare, era crescut de omul acesta pe care îl numea tată, dar cu care nu avea de fapt nicio legătură de sânge. Ca orfanii bătuţi de soartă din romanele lui Dickens.

În copilărie, această posibilitate fusese pentru el atât un coşmar cât şi, în acelaşi timp, o speranţă. Citea cu nesaţ romanele lui Dickens. Începuse cu *Oliver Twist* şi de atunci era obsedat de Dickens. Citise aproape tot ce găsise la bibliotecă. Călătorind în lumea aceea de poveste, se pierdea în fantezii despre el însuşi. Aceste fantezii (sau iluzii) deveneau din ce în ce mai lungi şi mai complexe în mintea lui. Laitmotivul era însă unul singur, cu nenumărate variaţii. Locul meu nu e acesta, îşi spunea el. Am fost pus în cuşca asta şi închis din greşeală. Într-o bună zi, adevăraţii mei părinţi or să mă găsească, conduşi de providenţă şi voi fi salvat din cuşca asta oribilă şi îngustă şi voi fi dus în locul de care aparţin cu adevărat. Acolo o să am parte de duminici libere, şi frumoase, şi paşnice.

Tatăl său se bucura de notele excepţionale ale lui Tengo. Se mândrea cu ele şi se lăuda şi pe la vecini. În acelaşi timp însă, existau şi momente în care privea cu nepăsare capacităţile şi inteligenţa fiului său. Câteodată, când Tengo se aşeza la birou să înveţe, îl deranja, probabil intenţionat. Îl punea să facă treburi prin casă şi îi căuta nod în papură ca să-

i facă observaţie. Dojenile lui se învârteau mereu în jurul aceluiaşi lucru: cât de mult muncea el să adune taxe, cât mergea pe jos şi ce sudălmi primea. În comparaţie, cât de uşor ţi-e ţie, ce viaţă binecuvântată duci. Când eram eu de vârsta ta, trebuia să muncesc din greu în casă şi cu orice ocazie tata şi frate-meu îmi cărau pumni drept pedeapsă. Nu mă hrăneau suficient şi eram tratat ca un animal. Să nu ţi se urce la cap că ai luat şi tu nişte note mai bune. Astfel îl toca mereu tatăl său.

La un moment dat, Tengo a început să-l bănuiască pe tatăl său că era invidios. E invidios pe felul meu de a fi sau pe poziţia în care mă aflu. Dar oare un tată poate într-adevăr simţi aşa ceva faţă de propriul său fiu? Desigur, Tengo, care nu era decât un copil, nu putea judeca asemenea lucruri complicate. Dar nu putea să nu simtă şi să nu deteste visceral micimea care se scurgea din vorbele tatălui său. Câteodată simţea că nu e numai invidie, ci că omul acela ura ceva dinăuntrul său. Nu îl ura pe Tengo, ci ceva ce se afla înăuntrul său. Ceva ce nu-i putea ierta.

*

Matematica îi oferea lui Tengo un refugiu. Când intra în lumea numerelor, reuşea să evadeze din cuşca neplăcută a realităţii. Observase încă de când era mic că putea să plece în lumea aceea lipsită de tristeţe prin simpla răsucire a unui comutator mental. Şi atâta vreme cât se plimba şi explora tărâmul acela coerent şi nelimitat, era perfect liber. Umbla prin culoarele sinuoase ale unei clădiri imense şi deschidea una după alta uşile numerotate. De câte ori i se deschidea în faţa ochilor o privelişte nouă, urmele hâde ale lumii reale rămâneau şi mai mult în urmă. Pentru el, lumea guvernată de cifre era o ascunzătoare complet sigură şi legitimă. Înţelegea mai bine decât oricine geografia acestei lumi şi putea să-şi aleagă traseele cele mai precise. Nu putea nimeni să-i dea de urmă. Câtă vreme era în acea lume, uita şi ignora poverile şi regulile apăsătoare ale realităţii.

Faţă de matematică – o clădire fictivă somptuoasă – lumea literaturii, aşa cum o descoperise prin romanele lui Dickens,

era pentru Tengo ca o pădure adâncă şi plină de farmece. Matematica se înălţa infinit în sus, dar pădurea aceasta se întindea tăcută la picioarele sale. Rădăcinile robuste şi întunecate ale copacilor se răsfirau adânc în pământ. Aici nu existau hărţi şi nici uşi cu numere.

Din şcoala generală până la gimnaziu, fusese complet absorbit de lumea matematicii. Era fascinat mai mult ca orice de claritatea şi de libertatea absolută pe care aceasta i le oferea. Avea nevoie de ele ca să poată supravieţui. Ajuns însă la pubertate, creştea în el constant sentimentul că nu-i ajunge doar asta. Atâta vreme cât vizita lumea matematicii, nu era nicio problemă. Totul mergea cum voia el. Dar când pleca de acolo şi revenea la realitate (pentru că trebuia să se întoarcă la ea până la urmă), se pomenea din nou în cuşca mizerabilă în care fusese mai înainte. Situaţia nu i se îmbunătăţea cu nimic. Ba dimpotrivă, parcă lanţurile erau şi mai grele. Atunci, la ce bun mai fugea în lumea matematicii? Nu era decât un mijloc de a scăpa doar temporar? Nu cumva asta îi înrăutăţea situaţia în lumea reală?

Frământat de asemenea întrebări, Tengo începuse să se distanţeze voit de lumea numerelor şi, în acelaşi timp, să fie atras mai puternic de codrul des pe care îl reprezenta literatura. Desigur, şi cititul era o metodă de fugă din realitate. Când închidea paginile unei cărţi, trebuia să revină la lumea de zi cu zi. Totuşi, Tengo îşi dăduse seama că nu era la fel de frustrat când revenea din lumea romanelor ca atunci când părăsea sfera matematicii. De ce oare? Se gândise mult la asta şi ajunsese la o concluzie. În pădurea literaturii, chiar dacă legăturile dintre lucruri erau lămurite, nu primeai o explicaţie clară. Aici era diferenţa faţă de matematică. Pe scurt, scopul unei poveşti este să prezinte o problemă sub o formă diferită. Iar soluţia îţi este sugerată literar de direcţia în care se îndreaptă şi felul în care se mişcă. Cu această sugestie în mână, Tengo se întorcea în lumea reală. Era ca un descântec de neînţeles, scris pe un petic de hârtie. Uneori îşi pierdea coerenţa şi nu folosea la nimic, dar lăsa să se întrevadă o posibilitate. Poate cândva avea să dezlege

descântecul acela. Această posibilitate îi încălzea sufletul din străfunduri.

Odată cu trecerea anilor, Tengo era din ce în ce mai fascinat de aceste sugestii narative. Chiar şi la maturitate, matematica continua să fie una din marile sale bucurii. Când preda matematică elevilor de la şcoala pregătitoare, în el se trezea firesc aceeaşi bucurie pe care o simţise în copilărie. Voia să împărtăşească cu cineva bucuria acestei libertăţi a raţiunii. Era un lucru minunat. Totuşi, acum nu mai putea să se piardă fără rezerve în lumea stăpânită de numere. Asta pentru că înţelesese că, oricât ar fi scotocit în lumea aceea, nu avea să găsească acolo răspunsurile pe care le căuta.

*

În clasa a cincea, după ce s-a gândit şi răzgândit, Tengo l-a anunţat pe tatăl său: „Nu mai vreau să umblu cu tine duminica după taxe, ca până acum. Vreau să stau acasă şi să îmi fac lecţiile, să citesc sau să mă duc la joacă. Aşa cum tu ai serviciul tău, la fel am şi eu treburile mele de făcut. Vreau să duc o viaţă normală, ca toţi cei din jurul meu”.

Atât i-a spus. Scurt, dar clar.

Bineînţeles, tatăl său s-a enervat. Nu mă interesează cum e în alte familii, la noi se fac lucrurile aşa şi nu altfel, a urlat el. Ce-i aia viaţă normală? Vezi-ţi lungul nasului! Ce ştii tu ce înseamnă viaţă normală? Tengo nu s-a împotrivit. L-a ascultat în tăcere. Se aşteptase de la bun început să nu se înţeleagă cu el. Bine atunci, dacă nu vrei să-ţi asculţi tatăl, nu mai primeşti de mâncare la masa mea şi nu mai ai ce căuta în casa asta. Pleacă!

Tengo a făcut întocmai ce i s-a spus. Şi-a strâns câteva bagaje şi a plecat de acasă. Era hotărât şi nu se temea câtuşi de puţin, oricât s-ar fi enervat tatăl lui, oricât ar fi ţipat şi chiar dacă ar fi ridicat mâna asupra lui (nu făcuse lucrul ăsta). Ba chiar se simţea uşurat că primise permisiunea să-şi părăsească cuşca.

Totuşi, un copil de zece ani nu se poate descurca singur. Neavând altă soluţie, după terminarea orelor i-a povestit cinstit

întreaga tărăşenie învăţătoarei. I-a spus că nu are unde să doarmă peste noapte. I-a explicat ce povară grea era pentru el să umble cu tatăl său duminică de duminică după adunat taxe radio-TV.

Învăţătoarea era o femeie de vreo treizeci de ani, nemăritată. Nu se putea spune că era frumoasă şi, în plus, mai purta şi nişte ochelari groşi oribili, dar era corectă şi avea un suflet cald. Era mică de statură şi, în general, tăcută şi blândă, dar în ciuda aparenţelor, se mânia repede, iar dacă se enerva, n-o mai putea stăpâni nimeni şi devenea cu totul alt om. Toţi rămâneau uluiţi de această diferenţă. Lui Tengo însă îi plăcea învăţătoarea destul de mult. Chiar dacă se enerva, lui nu-i era frică.

Femeia a ascultat povestea lui Tengo, l-a înţeles şi i-a arătat simpatie. În seara aceea l-a lăsat să doarmă la ea acasă. A întins o pătură pe canapeaua din sufragerie şi l-a culcat acolo. De dimineaţă i-a pregătit şi micul dejun. Apoi, a doua zi pe seară, l-a luat pe Tengo şi s-a dus la tatăl lui, cu care a purtat o discuţie prelungită.

Lui Tengo i s-a spus să-şi găsească de treabă în altă parte, astfel că nu ştia ce fel de discuţie au purtat cei doi. Dar, în final, tatăl său a fost silit să depună armele. Oricât s-ar fi enervat, nu putea lăsa un copil de zece ani să rătăcească pe străzi. Părinţii sunt, până la urmă, obligaţi prin lege să aibă grijă de copii.

Rezultatul discuţiei a fost că Tengo a fost lăsat să-şi petreacă duminicile după placul inimii. Dimineaţa trebuia să facă ceva treburi în casă, dar apoi era liber să facă ce vrea. Era prima victorie în faţa tatălui său, un drept palpabil pe care-l câştigase. Tatăl său era furios şi o vreme nu i-a vorbit, dar lui Tengo nici că-i păsa. Căpătase un lucru cu mult mai important. Libertatea şi primul pas către independenţă.

*

După ce a terminat şcoala primară, nu a mai văzut-o pe învăţătoare mult timp. Ar fi putut să o vadă la reuniunile de clasă la care era când şi când invitat, dar nu se ducea la

aceste întruniri. Nu existase nimic în şcoala primară de care să-şi amintească cu plăcere. Totuşi, se gândea uneori la acea învăţătoare. Până la urmă ea fusese cea care îl primise să doarmă la ea şi îl potolise pe tatăl său căpos ca un catâr. Nu putea uita aşa ceva.

A reîntâlnit-o când era în clasa a unsprezecea. Tengo făcea judo la clubul şcolii, dar fiindcă se accidentase la o gambă a fost nevoit să întrerupă antrenamentele vreme de două luni. În schimb, l-au recrutat să ţină locul cuiva la un instrument de percuţie. Se apropia o competiţie importantă, iar din cei doi percuţionişti ai clubului, unul se mutase fără să anunţe la alta şcoală, iar celălalt era ţinut la pat de o gripă urâtă. Cei din fanfară erau atât de disperaţi încât acceptau pe oricine ar fi fost în stare să ţină două beţe în mână, şi îl încolţiseră pe el. Se întâmplase ca profesorului de muzică să-i cadă ochii pe Tengo, care, accidentat cum era, se plictisea de moarte. L-a convins promiţându-i mese copioase şi oarecare indulgenţă la lucrările de sfârşit de trimestru.

Tengo nu pusese mâna până atunci pe vreun instrument de percuţie şi nici nu-l interesase, dar când a făcut-o, a descoperit că se potrivea surprinzător de bine firii sale. Simţea o bucurie naturală să împartă timpul în fragmente mici, să îl reconstruiască şi să îl transforme într-o serie de sunete cu efect. Vedea toate sunetele cu ochii minţii ca pe nişte diagrame. Ca un burete care absoarbe apă, a înţeles imediat diferitele sisteme de percuţie. Profesorul de muzică l-a prezentat unui percuţionist dintr-o orchestră simfonică şi acesta i-a predat elementele de bază ale timpanului. În câteva lecţii îşi însuşise în mare modul de a cânta şi structura timpanului. În privinţa partiturilor, acestea se asemănau cu cifrele, astfel că nu i-a fost greu să memoreze cum se citesc.

Profesorul de muzică a fost plăcut surprins să-i descopere talentul muzical. I-a spus că are un simţ înnăscut pentru ritmuri complexe, că are ureche muzicală şi că, dacă ar studia mai în profunzime, ar putea să ajungă chiar muzician profesionist.

Timpanul e un instrument dificil, dar profund şi convingător, şi ascunde posibilităţi nelimitate în combinaţiile dintre sunete.

Ei au repetat atunci câteva extrase din *Sinfonietta* lui Janáček, aranjate pentru fanfară. Urmau să se prezinte cu ele la concursul interliceal, la proba liber aleasă. *Sinfonietta* era o piesă dificilă pentru o fanfară de liceeni. În partea de început, timpanul avea un rol major. Profesorul de muzică, cel care le era şi dirijor, alesese piesa aceasta bizuindu-se pe un percuţionist de excepţie. Dar, din motivele arătate mai sus, rămăseseră dintr-odată fără acesta şi intraseră în bucluc. Fireşte, rolul pe care îl prelua Tengo era foarte important, dar el nu a simţit deloc stresul şi s-a bucurat din inimă de concert.

După sfârşitul concursului (nu câştigaseră, dar fuseseră între primii), fosta învăţătoare a venit la el. L-a lăudat pentru execuţia minunată.

— Te-am recunoscut din prima, îi spusese învăţătoarea aceea mică de statură (Tengo nu îşi mai amintea numele ei). Am remarcat timpanul şi, când m-am uitat mai bine cine cântă, pe cine văd altul decât pe Tengo! Ai crescut foarte mult de atunci, dar tot te-am recunoscut după faţă. Când te-ai apucat de muzică?

Tengo i-a povestit pe scurt întâmplarea. Ea l-a ascultat şi a rămas impresionată:

— Ai foarte multe talente!

— Dar tot la judo e mai uşor, a răspuns Tengo râzând.

— Apropo, tatăl tău ce mai face? a întrebat ea.

— E bine, a răspuns Tengo, dar vorbise doar ca să se afle în treabă.

Adevărul e că nu ştia defel ce face tatăl său şi nici nu îl interesa prea mult. În vremea aceea, Tengo nu mai locuia acasă, ci stătea la cămin, iar cu tatăl său nu mai vorbise de mult timp.

— Dar dumneavoastră cum de aţi venit aici? a întrebat Tengo.

— Nepoata mea cântă la clarinet într-o orchestră de alămuri de la alt liceu. M-a rugat să vin să-i ascult solo-ul, a răspuns ea. Ai de gând să te ţii de muzică?

— Când mi se vindecă piciorul mă întorc la judo. Până la urmă, aşa ştiu sigur că nu rămân flămând. La şcoală la noi se

investeşte în clubul de judo. Pot să stau la cămin şi îmi dau trei tichete de masă pe zi la cantină. La fanfară nu e aşa.

— Încerci să te descurci fără ajutorul tatălui tău?

— Îl ştiţi doar cum este, spuse Tengo.

Învăţătoarea a zâmbit.

— Păcat, totuşi. Tu eşti un băiat aşa de bun şi priceput!

Tengo şi-a coborât din nou privirile către ea. Apoi şi-a amintit cum îl lăsase să doarmă la ea acasă. Îşi aminti apartamentul în care locuia, utilitar şi curat. Perdelele, câteva ghivece. Masa de călcat şi cartea începută. O rochie roz agăţată de perete. Mirosul canapelei pe care dormise. Acum, când stătea în faţa lui, Tengo a observat că se tot foia ca o fetişcană. Şi-a dat seama din nou că nici el nu mai era copilul de zece ani fără nicio putere, ci un tânăr de şaptesprezece ani, bine făcut. Avea pieptul lat, îi creştea barba şi avea un libido de nestăpânit. În plus, când era cu o femeie mai în vârstă, era surprinzător de relaxat.

— Mă bucur că te-am văzut, spuse învăţătoarea.

— Şi eu mă bucur că v-am întâlnit, răspunse Tengo.

Se bucura, într-adevăr. Dar de ce oare nu reuşea să-şi amintească numele ei?

Capitolul 15
Ca un balon ancorat la sol

Aomame dădea multă atenţie regimului ei alimentar. Mesele ei zilnice se bazau pe legume, la care adăuga peşte, mai ales peşte cu carne albă. Uneori, mai mânca şi carne de pui. Alegea doar produse proaspete şi folosea minimum de condimente. Eliminase din dietă alimentele cu multă grăsime şi limitase cantitatea de carbohidraţi pe care o consuma. Nu punea sos pe salată, ci doar ulei de măsline, sare şi lămâie. Nu mânca pur şi simplu multe legume, ci studiase în amănunt valorile lor nutriţionale şi încerca să combine în mod echilibrat diverse sortimente. Îşi făcuse un meniu propriu şi dădea sfaturi şi clienţilor de la club atunci când i se cereau. „Uitaţi de numărul de calorii!" spunea ea mereu. „Dacă vă obişnuiţi să alegeţi ce trebuie şi să consumaţi într-o cantitate moderată, atunci nu e cazul să vă bateţi capul cu numere."

Însă nu se agăţa cu disperare de această dietă austeră, ci dădea fuga la primul restaurant şi comanda o friptură groasă sau un cotlet de oaie ori de câte ori i se făcea poftă de aşa ceva. Părerea ei era că, atunci când i se mai întâmpla să aibă o poftă nebună de ceva anume, corpul ei îi trimitea un semnal prin care îi transmitea că are nevoie de acel lucru. Iar ea dădea curs acelei chemări naturale.

Îi plăcea să bea vin şi sake, dar se abţinea de la excese ca să-şi protejeze ficatul şi ca să menţină sub control cantitatea de zahăr pe care o consuma, drept pentru care îşi fixase trei zile pe săptămână în care nu bea alcool. Trupul era pentru Aomame un templu sacru şi trebuia să-l păstreze mereu frumos. Fără urmă de gunoi, fără nici cea mai mică pată. Ce anume era de venerat acolo constituia altă problemă. La asta putea să se gândească mai târziu.

În corpul ei nu exista pic de grăsime. Avea doar muşchi. În

fiecare zi se dezbrăca în faţa oglinzii şi se asigura de acest lucru în amănunt. Nu o făcea pentru că era fascinată de ea însăşi. Din contră. Avea sânii prea mici şi asimetrici. Părul ei pubian arăta ca un smoc de iarbă călcat în picioare de o unitate de infanterie în marş. De fiecare dată când se privea nu se putea abţine să nu se încrunte. Şi totuşi, grăsime nu avea. Nu reuşea să apuce între degete nimic în exces.

*

Aomame ducea o viaţă modestă. Hrana era lucrul pentru care cheltuia cei mai mulţi bani în mod conştient. Nu se uita la preţ când era vorba de alimente şi nu se atingea decât de vinuri de calitate. Când se mai întâmpla să ia masa în oraş, alegea restaurante în care se gătea atent şi bine. În afară de asta, nu o interesa aproape nimic.

Nu o interesau nici hainele, cosmeticele sau bijuteriile. La clubul sportiv putea să se ducă îmbrăcată lejer, cu o pereche de blugi şi un pulover, iar odată ajunsă acolo, îşi petrecea toată ziua în trening. Desigur, nu purta nici măcar accesorii. Nu avea nici ocazii pentru care să se gătească în mod special şi să iasă în oraş. Nu avea un iubit şi, prin urmare, nu ieşea la întâlniri. După ce se măritase Tamaki, rămăsese şi fără singura prietenă cu care lua masa împreună. Atunci când îşi căuta un partener pentru sex, se machia şi se aranja într-un anumit fel, însă şi asta se întâmpla cel mult o dată pe lună. Nu îi trebuiau multe haine.

Când avea nevoie, bătea buticurile din Aoyama, se înnoia cu o rochie trăsnet, lua unul sau două accesorii care să se potrivească la ea, o pereche de pantofi cu toc şi cu asta rezolva problema. În mod obişnuit purta pantofi fără toc şi îşi prindea părul la spate. Se spăla pe faţă cu săpun, îşi dădea cu cremă, iar chipul ei arăta mereu minunat. Când ai un corp curat şi sănătos nu-ţi mai trebuie nimic altceva.

Aomame era obişnuită de mică să ducă o viaţă simplă, fără înfloriturі. Abstinenţa şi moderaţia erau primele lucruri care îi fuseseră bine întipărite în minte de mic copil. În casa ei nu exista absolut nimic în exces. Cuvintele cel mai des pronunţate

în familia ei erau „nu face risipă”. Nu aveau nici televizor, nu luau nici ziare. În familia ei, chiar şi informaţiile în sine erau considerate inutile. Puneau rar pe masă carne sau peşte, iar Aomame îşi asigura nutrimentele necesare creşterii din mâncarea primită la şcoală. Toţi lăsau mâncarea în farfurie, văităndu-se că nu e bună, numai ei îi venea să mai ceară o porţie.

Lucrurile pe care le purta erau toate primite de la alţii cărora le rămăseseră mici. În rândul credincioşilor se organizau întâlniri la care se făcea schimb de haine netrebuincioase. De aceea, în afara echipamentului de sport impus de şcoală, ei nu i se cumpăraseră niciodată haine noi şi nu îşi amintea să fi purtat vreodată o pereche de pantofi care să-i vină. Combinaţia de culori şi stiluri era atroce. Dacă familia ei ar fi fost săracă, era de înţeles să ducă un astfel de trai, însă nu erau deloc săraci. Tatăl ei lucra ca inginer, câştiga decent şi avea şi bani puşi deoparte. Adoptaseră acest trai extrem de restrâns doar ca principiu de viaţă.

În orice caz, viaţa pe care o ducea ea era foarte diferită de a celorlalţi copii, motiv pentru care multă vreme nu reuşise să-şi facă niciun prieten. Nu avea nici cu ce se îmbrăca să iasă cu prietenii şi nici nu şi-ar fi permis să se ducă undeva. Nu i se dădeau niciodată bani de buzunar şi chiar dacă ar fi fost invitată la ziua de naştere a cuiva (de bine, de rău, asta nu se întâmplase nici măcar o dată), n-ar fi putut să cumpere nici cel mai mărunt cadou.

Din aceste motive, îşi ura părinţii şi detesta lumea de care aparţineau, inclusiv ideologia ei. Ea îşi dorea să aibă o viaţă normală, ca toţi ceilalţi. Nu voia lux. S-ar fi mulţumit cu un trai obişnuit, modest. Dacă l-ar fi avut, nimic altceva nu i-ar mai fi trebuit. De-abia aştepta să se facă mare, să plece de lângă părinţi şi să trăiască singură, după bunul ei plac. Să mănânce ce vrea şi cât vrea, să cheltuiască banii din portofel după cum avea ea chef, să poarte haine pe gustul ei, pantofi pe măsura ei şi să meargă oriunde voia. Să aibă mulţi prieteni cu care să facă schimb de cadouri frumos împachetate.

Însă ajunsă la maturitate, Aomame descoperise că cel mai

bine se simţea când ducea un trai moderat, abstinent. Ce îşi dorea ea cel mai mult nu era să se îmbrace frumos şi să iasă cu cineva undeva, ci să-şi petreacă timpul singură în casă, îmbrăcată în trening.

*

După ce murise Tamaki, Aomame îşi dăduse demisia de la firma la care lucra, părăsise căminul în care locuise până atunci şi se mutase într-un apartament cu două camere cu pat semidublu. În el, se atinseseră şi se pipăiseră una pe cealaltă peste tot. Nu erau lesbiene. Voiau doar să facă ceva îndrăzneţ, împinse de curiozitatea din Jiyūgaoka. Nu era o locuinţă tocmai spaţioasă, dar arăta aerisită. Era echipată cu tot ce îi trebuia pentru gătit, dar cu un minimum necesar de mobilă. Aomame avea puţine lucruri. Îi plăcea să citească, dar, cum termina o carte, o şi vindea la anticariat. Îi plăcea şi muzica, dar nu colecţiona discuri. Nu suporta să vadă că se adună lucruri în casă, orice ar fi fost ele. Se simţea vinovată de fiecare dată când îşi cumpăra ceva. Se gândea că, *de fapt, nu are nevoie de aşa ceva.* Când vedea în dulap hainele şi pantofii frumos ordonate, avea o strângere de inimă şi i se punea un nod în gât. În mod paradoxal, priveliştea aceea care insufla libertate şi bogăţie îi amintea de copilăria ei săracă şi plină de constrângeri.

De multe ori se întreba ce anume înseamnă să fii liber. Oare reuşeşti să scapi dintr-o cuşcă doar ca să ajungi în alta şi mai mare?

Doamna din Azabu o recompensase după ce le făcuse de petrecanie acelor bărbaţi. În ambele dăţi, Aomame găsise într-o căsuţă poştală câte un teanc de bani înfăşurat bine în hârtie, pe care nu era trecut nici destinatarul, nici expeditorul. Primise de la Tamaru cheia de la căsuţa poştală, o golise, apoi returnase cheia. Luase pachetele fără măcar să le verifice conţinutul şi le aruncase nedeschise în seiful de la bancă. Acum zăceau acolo ca două cărămizi.

Aomame nici măcar nu-şi cheltuia tot salariul şi îşi pusese şi bani deoparte, drept pentru care nu avea deloc nevoie de acea

recompensă. Asta îi şi spusese Doamnei prima dată când o plătise.

— Este doar de formă, îi explicase Doamna cu o voce scăzută şi liniştită. Ia-o ca pe o simplă convenţie. Dar trebuie neapărat să îi primeşti. Dacă nu ai nevoie de ei, nu îi folosi. Dacă nici aşa nu îţi convine, poţi foarte bine să îi donezi anonim unei organizaţii. Eşti liberă să faci ce vrei cu ei. Dar dacă îmi permiţi să-ţi dau un sfat, deocamdată n-ar fi rău să-i pui bine undeva, fără să te atingi de ei.

— Dar eu aş prefera să nu primesc bani pentru aşa ceva.

— Te înţeleg. Dar mulţumită faptului că *îi înlături* pe aceşti neisprăviţi, nu se mai ajunge nici la acţiuni de divorţ, nu se mai iscă nici răfuieli legate de tutelă. Şi nici femeile nu mai trăiesc cu teama că soţul poate oricând să vină şi să le desfigureze în bătaie. Încasează şi asigurarea de viaţă, şi pensia de urmaş. Consideră banii pe care îi primeşti drept un semn de recunoştinţă din partea lor. Tu ai făcut lucrul corect, fără dubiu. Dar nu trebuie să fie un act nerecompensat. Ştii de ce?

— Nu, recunoscuse Aomame cinstit.

— Pentru că tu nu eşti nici înger, nici Dumnezeu. Ştiu că acţiunile tale se trag din sentimente pure şi de aceea înţeleg când spui că nu vrei să primeşti bani. Dar sentimentele adevărate şi pure sunt, în sine, periculoase. E ceva cu adevărat ieşit din comun ca un om făcut din carne şi oase să trăiască având aşa ceva în suflet. Aşa că tu trebuie să le iei şi să le ţii fixate bine de pământ, ca un balon ancorat la sol. Pentru asta sunt. Doar pentru că e lucrul corect, iar sentimentele sunt pure, nu înseamnă că poţi să faci orice. Înţelegi?

După câteva clipe de gândire, Aomame încuviinţase.

— Nu înţeleg foarte bine, dar deocamdată am să fac aşa cum spuneţi dumneavoastră.

Doamna zâmbise şi luase o gură de ceai.

— Să nu-i depui în cont. Dacă ţi-i găseşte fiscul, s-ar putea să-şi pună întrebări. Ia-i aşa cum sunt şi pune-i într-un seif la bancă. S-ar putea să-ţi fie de folos cândva.

— Aşa am să fac, răspunsese Aomame.

*

Întoarsă de la club, Aomame tocmai îşi pregătea masa, când sună telefonul.

— Aomame? se auzi o voce uşor răguşită de femeie. Era Ayumi.

Cu receptorul la ureche, Aomame micşoră flacăra de la aragaz.

— Cum merge treaba de poliţist?

— Dau amenzi de parcare una după alta şi îmi atrag ura întregii lumi. Muncesc cu spor, fără picior de bărbat prin preajmă.

— Foarte bine.

— Auzi, tu ce faci acum?

— Îmi pregătesc cina.

— Poimâine eşti liberă, pe seară?

— Da, dar să ştii că n-am de gând să repet figura de data trecută. Deocamdată iau o pauză.

— Da, la capitolul ăsta şi eu mai stau liniştită un timp. Dar mă gândeam că nu te-am mai văzut de ceva vreme şi că n-ar fi rău să ne întâlnim şi să mai stăm de vorbă.

Aomame se gândi puţin la propunerea ei, dar nu putu să se hotărască pe loc.

— Uite, acum sunt un pic ocupată, zise ea. Am ceva pe foc. Poţi să mă suni peste vreo jumătate de oră?

— Bine, te sun peste o jumătate de oră.

Aomame închise telefonul şi termină de călit legumele. Îşi făcu apoi o supă miso cu germeni de soia şi le mâncă împreună cu orez brun. Bău doar o jumătate de cutie de bere, iar restul îl vărsă în chiuvetă. Spălă vasele şi, când se aşeză pe canapea să-şi tragă sufletul, sună din nou Ayumi.

— Mi-ar plăcea dacă se poate să luăm masa împreună, îi zise aceasta. Mă plictisesc să mănânc mereu singură.

— Mereu mănânci singură?

— Eu stau într-un cămin şi ne adunăm cu toţii la masă în cantină. Însă uneori am chef să mănânc ceva bun în tihnă. De preferat, într-un loc mai şic. Dar nu vreau să mă duc singură,

înţelegi asta, nu?

— Sigur că da.

— Numai că nu am pe nimeni cu care să pot merge. Nici bărbat, nici femeie. Toţi sunt genul care se duc mai degrabă prin cârciumi. Dar mă gândeam că ai putea veni tu cu mine, dacă nu te deranjează.

— Nu mă deranjează. În regulă, să mergem să mâncăm într-un loc mai şic. Nici eu n-am mai făcut asta de ceva vreme.

— Serios? Mă bucur enorm!

— Deci rămâne pe poimâine?

— Da, pentru că în ziua următoare sunt liberă. Ştii vreun restaurant bun?

Aomame propuse un restaurant cu mâncare franţuzească din Nogizaka. Când îi auzi numele, lui Ayumi i se tăie răsuflarea.

— Dar nu e un restaurant extraordinar de cunoscut? E îngrozitor de scump şi am citit într-o revistă că durează două luni să prinzi o rezervare. La salariul meu nu prea îmi permit.

— Stai liniştită. Patronul vine la clubul meu şi fac cu el antrenament în particular. Îi mai dau şi unele sfaturi legate de valorile nutriţionale pentru mâncarea din meniu. Dacă îl rog eu, ne poate da o masă şi ne face şi o reducere serioasă. Doar că e posibil să nu fie o masă prea bună.

— Poate să ne pună şi în dulap, că pe mine nu mă deranjează.

— Atunci, găteşte-te frumos! îi zise Aomame.

După ce închise telefonul, Aomame realiză cu surprindere că avea o simpatie naturală faţă de poliţista aceea tânără. Era prima dată când simţea asta faţă de cineva de la moartea lui Tamaki. Sigur, nu se compara cu ce simţise odinioară faţă de Tamaki, dar trecuse foarte multă vreme de când luase masa împreună cu cineva sau de când avusese chef de aşa ceva. Şi, colac peste pupăză, persoana respectivă era poliţistă. Aomame oftă. Ce lume bizară!

*

Aomame purta o rochie gri-albastră cu mânecă scurtă, un

cardigan alb, micuţ şi pantofi cu toc Ferragamo. Îşi pusese cercei şi o brăţărică de aur. Lăsase acasă geanta obişnuită (şi dăltiţa, evident) şi luase, în schimb, o poşetă La Bagagerie. Ayumi era îmbrăcată cu un tricou maro decoltat, o jachetă neagră şi simplă Comme des Garçons, o fustă conică cu imprimeu floral, aceeaşi geantă Gucci de data trecută, cerceluşi cu perlă şi avea în picioare o pereche de pantofi maro, cu talpă joasă. Arăta mult mai drăguţă şi mai stilată decât înainte. Şi deloc a poliţistă.

Cele două se întâlniseră la bar, băuseră un cocteil *mimosa,* apoi fuseseră conduse la masă. Masa nu era rea deloc. Între timp, apăru şi patronul, care schimbă câteva cuvinte cu Aomame şi le spuse că vinul e din partea casei.

— Îmi pare rău, dar este o sticlă deja deschisă, din care s-a consumat doar pentru o degustare. Am înlocuit-o cu alta ieri, pentru că am primit o plângere legată de gustul vinului, deşi de fapt nu e nimic în neregulă la ea. Persoana respectivă era un politician faimos, care trece drept un *connaisseur* în cercul său, dar care, de fapt, nu prea are habar de vinuri. Se plânge doar ca să dea bine în faţa altora şi spune că i-am adus un vin de Burgundia cam înţepător. Fiind cine e, noi îi spunem: „Aveţi dreptate. E posibil să fi prins un gust uşor înţepător. Probabil nu a fost depozitat corect de către importator. Vă aduc imediat altă sticlă. Dar trebuie să vă spun că sunteţi un adevărat cunoscător. Vă pricepeţi foarte bine” şi i se aduce altă sticlă, ca să nu se supere. În fine, nu pot s-o spun în gura mare, dar şi nota de plată i se umflă pe măsură. El oricum plăteşte din contul de protocol. Dar să ştiţi că, orice s-ar întâmpla, la noi în restaurant nu dăm altor clienţi un lucru odată ce ne-a fost returnat. Fireşte.

— Dar pe noi nu ne deranjează.

Patronul le făcu cu ochiul.

— Sigur nu vă deranjează?

— Sigur că nu! răspunse Aomame.

— Deloc, adăugă Ayumi.

— Domnişoara aceasta frumoasă să fie sora mai mică? o întrebă patronul pe Aomame.

— Aşa pare? întrebă şi Aomame.

— Nu semănaţi la chip, dar aveţi acelaşi aer.

— Suntem prietene. E poliţistă.

— Serios?

Patronul o privi pe Ayumi cu o expresie incredulă.

— Poliţistă care patrulează pe străzi, cu pistolul la brâu?

— N-am împuşcat încă pe nimeni, zise Ayumi.

— Sper că n-am zis ceva ce nu se cuvine.

Ayumi clătină din cap.

— Absolut nimic.

Patronul zâmbi şi îşi împreună mâinile în dreptul pieptului.

— Este un renumit vin de Burgundia, pe care l-aş recomanda cu încredere oricui. Dintr-o podgorie cu tradiţie, un an bun şi care altfel ar costa zeci de mii de yeni.

Chelnerul veni şi le turnă în pahare. Aomame şi Ayumi ciocniră. Paharele se atinseră uşor, cu un clinchet ca de clopoţel venit de departe, din rai.

— E cel mai bun vin pe care l-am băut în viaţa mea, declară Ayumi mijindu-şi ochii, după ce gustă o gură. Cine şi ce ar putea să-i reproşeze?

— Pentru orice lucru există cineva care să-i găsească un cusur, spuse Aomame.

Mai departe, cele două cercetară meniul în amănunt. Ayumi îl citi de două ori din scoarţă în scoarţă, cu o privire ascuţită de avocat priceput care parcurge un contract important. Să nu scape din vedere ceva esenţial, să nu existe vreo portiţă de scăpare inteligent ascunsă. Evaluă în minte termenii şi condiţiile şi reflectă asupra posibilelor consecinţe. Puse atent în balanţă pierderile şi câştigurile. Aomame o privi în tot acest timp cu interes de pe partea cealaltă a mesei.

— Te-ai hotărât? o întrebă Aomame.

— În mare.

— Deci ce îţi iei?

— Supă de midii, salată de trei feluri de ceapă şi creier de viţel de Iwate călit în vin de Bordeaux. Tu?

— Supă de linte, legume de primăvară înăbuşite şi peşte-undiţar fript în hârtie, cu mămăligă. Nu prea merge cu vin roşu,

dar nu mă plâng, având în vedere că e din partea casei.

— Putem să gustăm una de la alta?

— Sigur că da, zise Aomame. Şi uite, am putea să luăm împreună ca aperitiv un *fritto* de creveţi.

— Super!

— Dacă ne-am hotărât, ar fi bine să închidem meniurile, că altfel nu mai vine chelnerul niciodată.

— Aşa e, zise Ayumi închizând nehotărâtă meniul şi punându-l la loc pe masă.

Chelnerul apăru imediat şi luă comanda.

— De fiecare dată după ce termin de dat comanda la restaurant, am senzaţia că nu am cerut ce trebuia, zise Ayumi după ce dispăru chelnerul. Tu nu?

— Chiar dacă dai comanda greşită, e vorba doar de mâncare. Comparativ cu greşelile pe care le face un om în viaţă, nu e cine ştie ce scofală.

— Sigur că nu, răspunse Ayumi. Dar pentru mine e important. Aşa a fost încă din copilărie. Absolut mereu după ce dau comanda, regret. „Ar fi trebuit să-mi iau nişte creveţi pane, nu chiftele cu sos.” Tu dintotdeauna ai fost aşa calmă şi senină?

— În casa în care am crescut eu, din diverse motive, nu a existat obiceiul de a lua masa în oraş. Deloc. Nu-mi amintesc să fi călcat vreodată într-un restaurant şi, până m-am făcut destul de mare, n-am ştiut ce înseamnă să te uiţi într-un meniu, să alegi ce îţi place şi să comanzi. Zi după zi, am mâncat cuminte ce mi s-a pus în faţă. Că nu era bun, că era insuficient, că nu-mi plăcea, nu-mi permiteam să mă vait. Chiar şi acum, sinceră să fiu, mă mulţumesc cu orice.

— Aşa, deci. Nu ştiu eu care a fost situaţia la tine, dar n-aş fi zis. Tu laşi impresia că eşti obişnuită cu locuri de genul ăsta de mic copil.

Tamaki fusese cea care o iniţiase pe Aomame în toate aceste lucruri. Cum să se poarte într-un restaurant de lux, cum să aleagă mâncarea astfel încât să nu se facă de râs, cum să comande vinul, cum să ceară desertul, cum să interacţioneze cu chelnerul, cum să folosească tacâmurile, toate aceste

lucruri le învăţase în amănunt de la Tamaki. La fel şi cum să-şi aleagă hainele, să-şi potrivească accesoriile sau să se machieze. Totul era o descoperire nouă pentru Aomame. Tamaki crescuse într-o familie înstărită dintr-o zonă rezidenţială din Tokio, iar mama ei era o persoană foarte prezentă în societate şi era foarte strictă când venea vorba de haine şi bune maniere. De aceea Tamaki era deja deprinsă cu aceste lucruri încă din liceu. Putea să intre fără ezitare în locurile frecventate de adulţi. Aomame îşi însuşise cu aviditate de la ea acest *know-how.* Dacă n-ar fi dat de un profesor atât de bun, viaţa ei ar fi arătat cu totul altfel. Uneori, Aomame avea senzaţia că Tamaki încă mai trăieşte, ascunsă înlăuntrul ei.

La început, Ayumi păru un pic încordată, dar se mai relaxă pe măsură ce bea vin.

— Vreau să te întreb ceva, zise ea. Dacă nu vrei să-mi răspunzi, nu-mi răspunde. Dar eu vreau totuşi să te întreb. Nu te superi, nu?

— Nu mă supăr.

— Dacă te întreb ceva ciudat, să ştii că n-o fac cu rea intenţie. Te rog să înţelegi asta. Pur şi simplu sunt foarte curioasă. Deşi e adevărat că uneori lumea se enervează rău din cauza asta.

— Stai liniştită, că nu mă enervez.

— Sigur? Fiindcă toată lumea zice la fel şi tot se enervează.

— Eu sunt un caz special. Aşa că nu-ţi face probleme.

— Ţi-a făcut vreun bărbat ceva când erai mică?

Aomame clătină din cap.

— Nu. De ce?

— Era doar o întrebare. Mă bucur că nu, zise Ayumi şi schimbă subiectul. Ai avut vreodată un prieten? Adică o relaţie mai serioasă.

— Nu.

— Niciunul?

— Nici măcar unul, răspunse Aomame şi continuă după câteva clipe de ezitare. Sinceră să fiu, până la douăzeci şi şase de ani am fost virgină.

Ayumi rămase fără cuvinte. Lăsă furculiţa şi cuţitul, se şterse la gură cu şerveţelul şi o privi îndelung pe Aomame, mijindu-şi ochii.

— O tipă aşa mişto ca tine? Nu-mi vine să cred!

— Era un subiect care nu mă interesa absolut deloc.

— Adică nu te interesau bărbaţii?

— Există un singur om care mi-a plăcut. M-am îndrăgostit de el când aveam zece ani şi l-am ţinut de mână.

— Te-ai îndrăgostit de un băiat când aveai zece ani. Şi asta e tot?

— Asta e tot.

Ayumi luă furculiţa şi cuţitul şi tăie un crevete în bucăţele mici, pierdută în gânduri.

— Şi acum unde e băiatul respectiv şi ce face?

Aomame clătină din cap.

— Nu ştiu. Am fost colegi de şcoală în clasa a treia şi a patra în Ichikawa, în Chiba, dar eu m-am transferat în Tokio într-a cincea şi de atunci nu l-am mai văzut şi n-am mai auzit de el. Tot ce ştiu despre el este că, dacă e în viaţă, are acum douăzeci și nouă de ani. Probabil face treizeci în toamnă.

— Vrei să spui că până acum nici nu te-ai interesat unde e şi cu ce se ocupă? Nu cred că ar fi greu să afli.

Aomame scuturǎ hotărât din cap.

— Nu am vrut să-l caut.

— Ce ciudat! Dacă aş fi în locul tău, eu, una, aş face tot posibilul să dau de el. Mai ales dacă îţi place atât de mult, ar trebui să-l găseşti şi să-i spui verde în faţă că-l iubeşti.

— Nu vreau să fac aşa ceva. Ce sper eu e să îl întâlnesc din întâmplare într-o bună zi. Să trecem unul pe lângă altul pe stradă sau să ne urcăm în acelaşi autobuz.

— O întâlnire predestinată.

— Cam aşa ceva, zise Aomame şi luă o gură de vin. Şi atunci am să-i mărturisesc totul. În toată viaţa mea nu te-am iubit decât pe tine, asta am să-i spun.

— Sigur că e foarte romantic, zise Ayumi exasperată, dar probabilitatea reală de a te întâlni cu el e extrem de scăzută. În plus, nu l-ai mai văzut de douăzeci de ani şi poate s-a

schimbat mult la faţă. Poate nici nu l-ai recunoaşte dacă ai trece pe lângă el pe stradă.

Aomame clătină din cap.

— Oricât s-ar fi schimbat, l-aş recunoaşte dintr-o privire. Fără greş.

— Aşa deci.

— Da.

— Aşadar, tu eşti convinsă că o să-l întâlneşti întâmplător, drept pentru care stai şi aştepţi.

— De-asta şi merg mereu pe stradă fără să-mi slăbesc o clipă atenţia.

— Ce chestie, zise Ayumi. Dar, oricât de mult l-ai iubi pe el, nu te deranjează să te culci cu alţi bărbaţi. Adică după ce ai împlinit douăzeci şi şase de ani.

Aomame se gândi puţin, apoi zise:

— Acelea sunt lucruri care trec pe lângă mine. Nu rămâne nimic în urma lor.

O vreme se aşternu liniştea, timp în care cele două se concentrară asupra mâncării. Un pic mai târziu, Ayumi sparse tăcerea:

— Îţi pun o întrebare cam indiscretă, dar ai păţit ceva la douăzeci şi şase de ani?

Aomame încuviinţă.

— Da, am păţit ceva care m-a schimbat definitiv. Scuză-mă, dar nu vreau să vorbesc acum despre asta.

— E absolut în regulă. Dar nu te supăr că te tot descos, nu?

— Deloc.

Sosi supa şi cele două o mâncară în tăcere. Lăsară o vreme conversaţia deoparte. O reluară abia după ce puseră jos lingurile şi chelnerul strânse farfuriile.

— Dar nu ţi-e teamă?

— De ce anume?

— Că poate n-o să-l mai întâlneşti niciodată. Sigur că pe lumea asta există şi întâlniri întâmplătoare şi m-aş bucura să iasă aşa. Zău, chiar sper să se întâmple asta. Dar, realist vorbind, e destul de mare posibilitatea ca totul să se termine fără să vă revedeţi vreodată. Poate că e căsătorit şi are vreo

doi copii. Nu? Şi dacă aşa stau lucrurile, tu nu poţi să-ţi trăieşti singură restul zilelor. Fără să fii alături de singurul om pe care îl iubeşti pe lumea asta. Nu ţi se face teamă dacă iei lucrurile aşa?

Aomame privi vinul roşu din pahar.

— Ba poate că da. Dar cel puţin iubesc pe cineva.

— Chiar dacă el poate nu te iubeşte?

— Dacă reuşeşti să iubeşti pe cineva din tot sufletul, chiar şi un singur om, atunci nu eşti total pierdut. Chiar dacă nu poţi fi împreună cu el.

Ayumi căzu o vreme pe gânduri. Chelnerul veni şi le umplu la loc paharele cu vin. Aomame luă o gură şi îi dădu dreptate lui Ayumi. Cine putea să aibă ceva de obiectat la acest vin?

— Aomame, eşti extraordinară! Ce filozofic vezi lucrurile!

— Nu le văd filozofic. Pur şi simplu aşa gândesc.

— Şi eu am iubit pe cineva, mărturisi Ayumi. Cel cu care m-am culcat prima oară, imediat după ce am terminat liceul. Era cu trei ani mai mare. Dar el şi-a găsit imediat pe altcineva. Am fost destul de distrusă, să ştii. M-am împăcat deja cu toată povestea, dar încă nu mi-am revenit complet din toată devastarea aceea. Un fraier care mă mai şi înşela. Numai gura era de el. Dar indiferent de cum era, mie îmi plăcea de el.

Aomame încuviinţă. Ayumi luă paharul de vin în mână şi bău o gură.

— Mă mai sună din când în când şi mă întreabă dacă nu vreau să ne vedem. Evident, vrea doar să se culce cu mine. Asta mi-e clar, aşa că nu mă văd cu el. Dacă încep să-l văd, iar am de tras dup-aia. Dar ştii, înţeleg eu cu mintea, dar corpul tot reacţionează. Mă trec toţi fiorii la gândul că m-ar lua în braţe. Şi când se adună prea mult, simt nevoia să-mi mai dau frâu liber. Înţelegi cum e, nu?

— Înţeleg.

— Chiar e un neisprăvit. Închis la minte şi nici măcar prea bun la pat. Dar măcar nu îi e teamă de mine şi, cel puţin cât suntem împreună, mă tratează frumos.

— Cu asta n-ai ce-i face, zise Aomame. El e cel care dă buzna neinvitat. Nu e ca şi cum ai alege o mâncare din meniu.

— E ca atunci când greşeşti comanda şi apoi regreţi.

Amândouă izbucniră în râs.

— Dar ştii, zise Aomame, că e vorba de meniu, de bărbaţi sau de altceva, avem senzaţia că noi suntem cele care fac alegerea, când, de fapt, nu alegem nimic. Poate că totul a fost decis de la bun început, iar noi doar părem că alegem. Poate că liberul arbitru nu este decât o ipoteză. Aşa văd eu lucrurile uneori.

— Dacă e pe aşa, atunci viaţa e cam sumbră.

— Mai ştii?

— Dar dacă iubeşti pe cineva din suflet, oricât de groaznic ar fi acel om şi chiar dacă el nu te iubeşte pe tine, măcar viaţa nu mai e un iad. Oricât de sumbră ar fi ea.

— Aşa e.

— Dar ştii ce cred eu? zise Ayumi. Lumea asta nu numai că nu are logică, dar e şi lipsită de bunătate.

— Probabil. Dar nu putem s-o schimbăm cu alta.

— Nu, fiindcă a expirat termenul de returnare.

— Şi am aruncat şi chitanţa.

— Exact.

— Dar n-are nimic. Că se sfârşeşte şi lumea asta cât ai clipi.

— Sună bine!

— Şi atunci va să vie împărăţia.

— De-abia aştept! exclamă Ayumi.

*

Cele două mâncară desertul, băură câte un espresso şi împărţiră în două nota de plată, care era surprinzător de mică. Apoi se opriră la un bar din apropiere şi îşi comandară câte un cocteil.

— Auzi, tipul ăla nu e cumva cum îţi place ţie?

Aomame îşi întoarse privirea către el. Un bărbat înalt, între două vârste, stătea singur la capătul tejghelei şi bea un Martini. Era genul de licean sportiv cu note bune, care îmbătrânise exact aşa cum era. Avea părul mai rar, dar un chip tânăr.

— Poate că da, dar azi nu-mi arde de bărbaţi, zise Aomame pe un ton categoric. Şi oricum, suntem într-un bar de lux.

— Ştiu. Dar m-am gândit să-ţi zic totuşi.

— Rămâne pe data viitoare.

Ayumi se uită la ea.

— Adică mai vii cu mine? În căutare de bărbaţi, vreau să spun.

— Vin, zise Aomame. Mergem împreună.

— Ce bine! Când sunt cu tine, am senzaţia că pot să fac orice.

Aomame avea în faţă un Daiquiri, iar Ayumi bea un Tom Collins.

— Apropo, când am vorbit la telefon, mi-ai zis că noi două ne-am jucat de-a lesbienele, zise Aomame. Ce anume am făcut?

— A, da. N-am făcut cine ştie ce. Ne-am prostit un pic, ca să mai încingem spiritele. Nu-ţi mai aminteşti chiar nimic? Că erai foarte luată de val.

— Nu-mi aduc aminte nimic. Absolut nimic.

— Păi ne-am mângâiat un pic pe sâni, dezbrăcate, ne-am sărutat acolo, jos…

— *Ne-am sărutat acolo, jos*? izbucni Aomame şi se uită apoi panicată în jur, deoarece vocea ei răsunase mai tare decât trebuia în barul liniştit. Din fericire, nimeni nu părea să fi auzit ce spusese.

— Doar ne-am prefăcut. Nu ne-am folosit şi limba.

— Măi, să fie! oftă Aomame, apăsându-şi tâmplele cu degetele. Ce naiba a fost în capul meu?

— Îmi pare rău, se scuză Ayumi.

— Nu-i nimic, nu-ţi face probleme. E vina mea, că m-am îmbătat în halul ăla.

— Dar să ştii că arăţi foarte bine *acolo, jos.* E frumoasă şi zici că e nou-nouţă.

— Păi e ca şi nouă.

— O foloseşti rar?

Aomame încuviinţă.

— Da. Auzi, tu cumva ai porniri de lesbiană?

Ayumi clătină din cap.

— E prima dată când am făcut aşa ceva. Pe cuvânt. Eram şi eu destul de beată şi am zis că, fiind vorba de tine, n-ar fi rău să încerc. Dacă tot era doar prosteală, de ce să nu mă distrez un pic. Tu?

— Nici eu n-am astfel de înclinaţii. O singură dată am făcut ceva de genul ăsta în liceu, cu o prietenă bună. Nu aveam intenţia asta, dar pur şi simplu acolo s-a ajuns.

— Se mai întâmplă. Şi cum a fost, ţi-a plăcut?

— Da, mi-a plăcut, răspunse Aomame sincer. Dar s-a întâmplat o singură dată. Nu mi s-a părut în regulă, aşa că a doua oară n-am mai făcut-o.

— Nu ţi se pare în regulă să fii lesbiană?

— Nu, nu mi se pare imoral sau mai ştiu eu ce dacă eşti lesbiană. Nu am vrut să ajung la o astfel de relaţie cu *persoana respectivă.* Nu voiam să transform prietenia noastră în ceva carnal.

— Aha, făcu Ayumi. Auzi, dacă nu te deranjează, pot să rămân la tine peste noapte? Nu vreau să mă întorc la cămin. Odată ajunsă acolo, s-ar nărui într-o clipită toată atmosfera asta atât de elegantă.

Aomame luă ultima gură de Daiquiri şi puse paharul pe tejghea.

— Poţi să rămâi la mine, dar fără prostii, ne-am înţeles?

— Sigur. Nici nu era vorba de aşa ceva. Doar voiam să mai stau puţin cu tine. Poţi să mă culci unde vrei, că eu pot să dorm pe jos, oriunde. Iar mâine sunt liberă, aşa că n-am nicio grabă de dimineaţă.

*

Cele două luară metroul până la Jiyūgaoka şi ajunseră acasă la Aomame un pic înainte de ora unsprezece. Amândouă erau plăcut ameţite de băutură şi somnoroase. Aomame întinse canapeaua şi îi împrumută lui Ayumi o pijama.

— Pot să dorm puţin cu tine în pat? Vreau să mă lipesc un pic de tine. Fără prostii, îţi promit, zise Ayumi.

— Bine.

O femeie care a ucis trei bărbaţi, în pat cu o poliţistă în serviciu activ, se minună Aomame. Tare bizară mai e lumea asta.

Ayumi se strecură în pat şi îşi petrecu braţele în jurul lui Aomame, împungând-o cu sânii ei zdraveni. Respiraţia ei mirosea a alcool amestecat cu pastă de dinţi.

— Auzi, nu ţi se pare că am sânii prea mari?

— Nici vorbă. Au o formă foarte frumoasă.

— Dar sânii mari te fac să pari proastă, nu? Când alerg se leagănă de colo-colo şi mi-e şi ruşine să întind la uscat un sutien care arată ca două castroane de salată.

— Însă bărbaţilor le plac.

— Şi am şi sfârcurile prea mari.

Ayumi îşi descheie câţiva nasturi de la bluza de pijama, scoase un sân şi îi arătă sfârcul lui Aomame.

— Uite cât de mare e! Nu arată ciudat?

Aomame îl privi. Mic nu era, dar nici nu i se părea exagerat de mare. Era puţin mai mare decât sfârcurile lui Tamaki.

— Foarte drăguţ. Ţi-a zis cineva că sunt prea mari?

— Da, un tip. A zis că n-a mai văzut nişte sfârcuri atât de mari.

— Înseamnă că nu văzuse el prea multe la viaţa lui. Arată normal. Ale mele sunt prea mici.

— Mie îmi plac sânii tăi. Au o formă delicată şi îţi dau un aer inteligent.

— Dar de unde! Sunt prea mici şi inegali. Mereu am probleme când îmi cumpăr sutiene, pentru că am cupe diferite la stângul şi la dreptul.

— A, da? Vezi, toţi avem lucruri care ne frământă.

— Întocmai, conchise Aomame. Gata, la culcare!

Ayumi întinse o mână şi încercă să-şi strecoare degetele în pijamaua lui Aomame. Aomame i-o prinse şi o opri.

— Nu! Nu mi-ai promis că fără prostii?

— Scuze, zise Ayumi şi îşi retrase mâna. Aşa e, ţi-am promis. M-am îmbătat, e clar. Dar să ştii că eu sunt moartă după tine. Ca o elevă de liceu.

Aomame nu zise nimic.

— Ce ai mai important, tu păstrezi în inima ta, special pentru el, îi şopti Ayumi. Te invidiez. Că ai pe cineva pentru care să faci asta.

Aşa o fi, se gândi Aomame. Dar oare care e acel lucru?

— Gata, culcă-te! îi zise Aomame. Te ţin în braţe până adormi.

— Mersi. Şi zău, scuză-mă că te deranjez!

— N-ai de ce să-ţi ceri scuze. Nu mă deranjezi cu nimic. Aomame simţea sub braţ respiraţia caldă a lui Ayumi. Un câine lătra în depărtare, iar o fereastră se închise cu zgomot. În tot acest timp, Aomame o mângâie neîncetat pe păr.

*

Aomame se dădu jos din pat, lăsând-o pe Ayumi să doarmă. Se pare că în noaptea aceea era nevoită să doarmă pe canapea. Scoase o sticlă de apă din frigider şi bău două pahare. Ieşi apoi pe balcon, se aşeză pe un scaun de aluminiu şi privi oraşul. Era o noapte liniştită de primăvară. Dinspre străzile din depărtare se auzea un vuiet artificial de mare, purtat de vânt. Trecuse de miezul nopţii şi lumina neoanelor mai slăbise.

*

Pe Ayumi o simpatizez, asta e sigur. Vreau să am grijă de ea. După ce ai murit, Tamaki, multă vreme am trăit cu hotărârea de a nu mai avea o relaţie strânsă cu nimeni. Nu mi-am dorit niciodată o prietenă nouă. Dar, nu ştiu de ce, faţă de Ayumi pot să-mi deschid sufletul cu uşurinţă. Până la un anumit punct, pot chiar să-i mărturisesc sincer ce simt. Însă, evident, ea e cu totul altfel decât tine, vorbi Aomame cu acea Tamaki pe care o purta înlăuntrul ei. Tu eşti o persoană cu totul aparte. Cu tine am crescut. Nu te poţi compara cu nimeni altcineva.

Aomame îşi dădu capul pe spate şi se uită la cer. Privea bolta cerească şi gândurile îi cutreierau prin amintiri îndepărtate. Timpul petrecut alături de Tamaki, lucrurile pe

care şi le spuneau. Şi cum se mângâiaseră una pe cealaltă… Însă, la un moment dat, Aomame observă că cerul arăta un pic altfel ca de obicei. Ceva era diferit. Senzaţia aceea stranie era destul de vagă, dar de netăgăduit.

Trecu ceva timp până realiză ce anume se schimbase. Şi chiar după ce îşi dădu seama, trebui să se lupte mult să înghită acel fapt. Mintea ei nu putea să accepte ce îi vedeau ochii.

Pe cer erau două luni. Una mai mică şi una mai mare. Stăteau sus, în înaltul cerului, una lângă alta. Cea mare era luna pe care o ştia dintotdeauna. Galbenă, aproape plină. Însă lângă ea mai era una. O lună cu o formă ciudată. Diformă şi verde, de parcă era acoperită cu un strat subţire de muşchi. Asta se înfăţişa în câmpul ei vizual.

Aomame privi îndelung lunile, mijindu-şi ochii. Apoi închise ochii, lăsă să treacă un timp, respiră adânc şi îi deschise din nou, aşteptându-se ca totul să fi revenit la normal şi pe cer să fie o singură lună. Însă nimic nu se schimbase. Nu era o iluzie provocată de lumină şi nici nu îi jucau feste ochii. Fără dubiu şi fără s-o înşele ochii, pe cer erau două luni. Una galbenă, una verde.

Aomame se gândi s-o trezească pe Ayumi şi s-o întrebe dacă pe cer chiar sunt două luni. Însă se răzgândi. Poate că Ayumi i-ar fi spus: „Păi, normal! De anul trecut avem două luni”. Sau: „Ce tot zici, Aomame? Nu se vede decât o lună. Ai păţit ceva la ochi?” Oricare ar fi fost răspunsul, nu-i rezolva cu nimic problema. Doar o complica şi mai mult.

Aomame îşi acoperi cu mâinile jumătatea de jos a feţei, continuând să privească fix lunile. Ceva se întâmplă, asta e clar, îşi spuse ea, simţind cum îi creşte pulsul. S-a întâmplat ceva ori cu lumea, ori cu mine. Una din două. E o problemă la borcan, sau la capac?

Se întoarse înăuntru, încuie uşa de la balcon şi trase draperiile. Scoase din dulap o sticlă de coniac şi îşi turnă în pahar. Ayumi dormea liniştită în pat. Aomame sorbi coniacul privind-o. Stătea cu coatele sprijinite pe masa de bucătărie şi se străduia să nu se gândească la ce era în spatele draperiei.

Mai ştii, îşi zise ea, poate chiar se sfârşeşte lumea.
„Şi va să vie împărăţia”, murmură ea.
„De-abia aştept”, răspunse cineva.

Capitolul 16
Mă bucur dacă-ți place

Tengo refăcuse *Crisalida de aer* în zile de muncă asiduă, dar după ce îi predă manuscrisul lui Komatsu, avu parte de o perioadă plină de calm şi pace. De trei ori pe săptămână ţinea cursuri la şcoala pregătitoare şi vinerea se întâlnea cu iubita. În restul timpului se ocupa de casă, se plimba sau scria. Astfel trecu aprilie. Cireşii se scuturaseră, dar înmugureau şi înfloreau magnoliile. Anotimpul înainta treptat. Zilele se scurgeau regulat, lin şi fără surprize. Era întocmai traiul pe care şi-l dorea Tengo – săptămânile să curgă firesc una după alta, fără întrerupere.

Se petrecuse însă o schimbare. O schimbare bună. Când scria, observă că se năştea în el un nou izvor. Era doar un mic susur printre pietre, din care nu ţâşnea multă apă. Dar chiar aşa, mic, curgea constant. Tengo nu se grăbea şi nu se impacienta. Aştepta ca apa să se acumuleze între maluri, apoi o prindea în palme şi nu-i rămânea decât să se aşeze la birou şi s-o transforme în fraze. Povestea pe care o scria înainta astfel de la sine.

Munca susţinută şi concentrată la *Crisalida de aer* dislocase stâncile care blocaseră izvorul. Tengo nu înţelegea motivul pentru care se întâmplase acest lucru, dar avea certitudinea că undeva fusese înlăturat un capac greu. Îşi simţea trupul mai uşor, de parcă ieşise dintr-o văgăună şi acum îşi putea întinde în voie mâinile şi picioarele. Probabil *Crisalida de aer* stimulase ceva ce fusese ascuns înăuntrul lui.

În plus, simţea că în el se născuse în sfârşit ambiţia. Nu trăise niciodată sentimentul acesta. I se spusese şi la liceu, şi la facultate de către antrenorul de judo şi de către colegii mai mari. „Ai calităţi, ai forţă şi te antrenezi mult. Dar n-ai ambiţie.” Într-adevăr, aşa era. Nu simţea că vrea să câştige cu orice

preţ. De aceea ajungea până în semifinale sau chiar în finale, dar cel mai adesea pierdea repede în meciul decisiv. Şi nu era vorba numai de judo. Tengo avea această tendinţă în general. Era prea indiferent, nu încerca deloc să lupte. La fel făcea şi cu romanele. Scria lucruri destul de interesante şi formula fraze nu tocmai rele. Dar îi lipsea forţa de a captiva complet mintea cititorului. După ce le citeai, rămâneai cu gustul nesatisfăcător că lipseşte ceva din ele. De aceea ajungea mereu în selecţia finală, dar nu câştiga premiul literar. Era exact ce-i spunea Komatsu.

Simţise totuşi un anume regret după ce terminase lucrul la *Crisalida de aer.* Cât refăcuse romanul, muncise complet absorbit, fără să se gândească la nimic altceva. Apoi, după ce îi dăduse manuscrisul lui Komatsu, fusese asaltat de un sentiment acut de neputinţă. După ce acesta se domolise, în el începuse să urce furia. Era o furie îndreptată către el însuşi. Am împrumutat povestea altcuiva şi am rescris-o ca un şarlatan. Am lucrat la ea cu mai multă pasiune decât la propriile mele romane. Gândindu-se la acestea, Tengo se ruşină. Un scriitor adevărat găseşte poveştile ascunse în el şi le pune în cuvinte potrivite. Eşti vai de tine. Dacă-ţi pui mintea poţi şi tu să faci asta. Nu?

Trebuia să-şi dovedească lui însuşi că poate.

Aruncă cu hotărâre manuscrisul la care lucrase până atunci şi începu de la zero o poveste complet nouă. Cu ochii închişi, ascultă vreme îndelungată cum picura izvorul din el. În curând, cuvintele începură să vină de la sine, iar el le aşternu fără grabă pe hârtie.

*

Într-o seară de mai, la ora nouă, primi un telefon de la Komatsu. Nu-l mai auzise de multă vreme.

— S-a hotărât, spuse el. Se simţea în vocea lui o oarecare aţâţare, fapt destul de neobişnuit pentru Komatsu.

La început Tengo nu înţelese prea bine despre ce vorbea.

— Ce s-a hotărât?

— Ei, ce oare? *Crisalida de aer* câştigă. Adineauri au luat

decizia. Toţi membrii comisiei au fost de acord. N-a fost nicio împotrivire. Na, e şi normal cu o lucrare atât de bună. În orice caz, lucrurile s-au mişcat, iar noi urmează să împărţim prada.

Tengo aruncă o privire la calendarul de pe perete. Într-adevăr, azi se decidea câştigătorul concursului literar. Fusese atât de absorbit de propriul său roman încât uitase în ce dată erau.

— Şi acum ce se mai întâmplă? Care e programul? întrebă el.

— Mâine se face public. O să apară în toate ziarele naţionale. Probabil că or să pună şi o poză. Aşa o fată frumoasă de şaptesprezece ani o să işte ceva vâlvă. E cu totul altceva decât dacă ar câştiga un profesor de treizeci de ani de la o şcoală pregătitoare, care arată ca un urs pregătit de hibernare.

— O diferenţă ca de la cer la pământ, fu Tengo de acord.

— Pe şaisprezece mai are loc decernarea premiului, la un hotel din Shimbashi. O să se ţină şi o conferinţă de presă.

— Participă şi Fukaeri la conferinţa de presă?

— Asta ar fi ideea. Doar de data asta. Nu se poate să lipseşti de la decernarea propriului tău premiu literar. Dacă trecem peste asta cu bine, dup-aia ne dăm la fund de tot. Ne pare rău, autoarea nu doreşte să apară în public. Cu chestia asta le-o tăiem. Aşa n-or să iasă la iveală problemele.

Tengo încercă să şi-o imagineze pe Fukaeri la o conferinţă de presă, într-o sală mare de hotel. Microfoanele aliniate, bliţurile scăpărând. Cam greu să o vezi pe Fukaeri într-un asemenea scenariu.

— Komatsu-san, chiar aveţi de gând să o trimiteţi la conferinţa de presă?

— Trebuie, măcar o dată, altfel dă urât.

— Dar o să iasă o catastrofă!

— Tocmai de-aia, ăsta e rolul tău, să ai grijă să nu se întâmple nimic rău.

Tengo tăcu. Un presentiment rău ca un nor întunecat se ivea la orizont.

— Băi, mai eşti? întrebă Komatsu.

— Sunt, spuse Tengo. Ce vreţi să spuneţi, că ăsta e rolul meu?

— Păi îi explici lui Fukaeri cum merge o conferinţă de presă şi ce trebuie să facă. Cam ce fel de întrebări o să i se pună. Aşa că îţi prepari din timp un set de întrebări care crezi că ar putea apărea şi o pui să le înveţe pe dinafară. Eşti profesor, trebuie să ştii ce să faci.

— Eu să fac chestia asta?

— Da, da. Fukaeri are încredere în tine. Pe tine te ascultă. Eu n-am cum, nici măcar n-am timp să mă întâlnesc cu ea.

Tengo oftă. Voia să nu mai aibă nicio legătură cu *Crisalida de aer* şi cu toată povestea. Făcuse ce i se ceruse şi voia acum să se concentreze asupra propriei sale munci. Dar avea presentimentul că n-o să reuşească tocmai uşor. Iar presentimentele rele se adeveresc din păcate mult mai des decât cele bune.

— Poimâine seară eşti liber? îl întrebă Komatsu.

— Sunt liber.

— La ora şase, la aceeaşi cafenea din Shinjuku. Fukaeri o să fie acolo.

— Dar, Komatsu-san, nu pot să fac asta. Nu ştiu ce se întâmplă la o conferinţă de presă. N-am fost niciodată la vreuna.

— Tu vrei să fii romancier, nu? Foloseşte-ţi imaginaţia! Asta e treaba unui scriitor, să-şi imagineze lucruri pe care nu le-a văzut.

— Dar nu chiar dumneavoastră mi-aţi spus că odată ce rescriu *Crisalida de aer* nu mai trebuie să fac nimic? Că pot să stau pe bancă şi să urmăresc liniştit meciul, că de restul vă ocupaţi dumneavoastră?

— Tengo, fac cu plăcere ce îmi stă în putinţă. Nici mie nu-mi place să apelez la alţii. Dar vin cu rugămintea asta la tine fiindcă eu nu pot. Gândeşte-te aşa, noi suntem într-o barcă purtată de curenţi rapizi, iar eu sunt cu mâinile pe cârmă şi nu pot să o las. Aşa că trebuie să preiei tu vâslele. Dacă tu nu poţi, barca noastră se răstoarnă şi pierim cu toţii. Împreună cu Fukaeri. Nu cred că vrei să se întâmple asta.

Tengo oftă din nou. De ce oare era mereu pus în situaţii în care nu putea să refuze?

— Am înţeles. O să fac ce pot. Dar nu pot să vă garantez că o să iasă bine.

— Aşa să faci. Îţi rămân îndatorat. Oricum, e clar că Fukaeri nu stă de vorbă decât cu tine, spuse Komatsu. Şi încă un lucru. Ne facem firmă.

— Firmă?

— Birou, companie… cum vrei să-i spui. În orice caz, o firmă care să se ocupe de activitatea literară a lui Fukaeri. Bineînţeles că o să fie doar o chestie pe hârtie. De faţadă, rostul ei este să se ocupe de veniturile lui Fukaeri. Reprezentantul ei o să fie profesorul Ebisuno. O să fii şi tu angajat, pe ce poziţie nu contează, dar, în orice caz, de acolo o să îţi primeşti partea de bani. Eu mă bag, dar fără să-mi apară numele pe undeva. Dacă se află că am pus mâna pe vreo bancnotă, iese urât de tot. În felul ăsta ne împărţim profiturile. Nu-mi trebuie decât ştampila ta pe câteva hârtii. În rest, mă ocup de tot. Cunosc eu un avocat priceput.

Tengo se gândi puţin.

— Komatsu-san, nu puteţi să mă scoateţi din schema asta? Nu-mi trebuie bani. Mi-a plăcut să scriu *Crisalida de aer* şi am avut multe de învăţat din asta. Cel mai important e că Fukaeri a câştigat premiul. O să o pregătesc eu cum pot să facă faţă conferinţei de presă, mă descurc eu cumva. Dar chiar nu vreau să fiu implicat într-un asemenea plan complicat. Asta deja se cheamă escrocherie organizată.

— Tengo, nu mai poţi da înapoi acum, spuse Komatsu. Escrocherie organizată? Da, poate că aşa o fi. Se poate spune şi aşa. Dar ştiai asta de la bun început. Planul nostru era să fraierim lumea cu un scriitor pe jumătate fictiv pe nume Fukaeri. Aşa-i? Bineînţeles că e vorba şi de bani şi, ca să ne ocupăm de ei, avem nevoie de un sistem pus la punct. Nu e tocmai joacă de copii. Acum e prea târziu să spui că ţi-e frică şi că nu mai vrei să fii implicat. Dacă voiai să cobori din barcă, trebuia să fi coborât mult mai devreme, când încă mergeam lin. Acum e deja prea târziu. Ca să pot să fac firma, am nevoie

de câteva nume şi nu pot să implic oameni care nu ştiu despre ce e vorba. N-am cum să nu te bag şi pe tine. Cu tine inclus, lucrurile or să meargă înainte.

Tengo îşi puse capul la treabă, dar nu-i venea nicio idee bună.

— Am o întrebare, zise el. Din spusele dumneavoastră reiese că şi profesorul Ebisuno este implicat complet în povestea asta. Înţeleg că a fost deja de acord cu crearea unei firme fictive în care el să fie reprezentantul lui Fukaeri.

— Profesorul, în calitate de tutore al lui Fukaeri, ştie cum stau lucrurile, e mulţumit de situaţie şi şi-a dat OK-ul. După ce-am vorbit atunci cu tine, l-am sunat imediat. Bineînţeles că mă mai ţinea minte. Doar că voia să audă din gura ta ce părere ai despre mine. A fost impresionat de tine, cică eşti un bun observator în privinţa oamenilor. Mă-ntreb ce i-oi fi zis despre mine.

— Şi ce are de câştigat profesorul Ebisuno dacă se bagă în planul ăsta? Nu cred eu că e vorba de bani.

— Aşa-i. Nu e el omul care să se dea peste cap doar pentru câţiva bănuţi.

— Păi atunci, de ce se bagă într-un plan atât de periculos? Are ceva de câştigat?

— Nu ştiu. E un om ale cărui intenţii sunt imposibil de citit.

— Dacă nici măcar dumneavoastră nu le puteţi citi, înseamnă că sunt într-adevăr adânc ascunse.

— Mda, făcu Komatsu. Dacă te iei după aparenţe, e un bătrânel inocent, dar adevărul e că nu ştii ce se ascunde în el.

— Fukaeri cât ştie din povestea asta?

— Nu ştie nimic din dedesubturile ei şi nici nu e nevoie să ştie. Fukaeri are încredere în profesorul Ebisuno şi pe tine te place. Aşa că de-aia te rog încă o dată pe tine să îmi vii în ajutor.

Tengo schimbă receptorul în mâna cealaltă. Trebuia cum necum să se ţină în pas cu mersul lucrurilor.

— Apropo, Ebisuno nu mai e de fapt profesor. S-a retras de la universitate şi nu mai scrie.

— Da, a tăiat legătura cu lumea academică. A fost un

cercetător deosebit, dar nu părea să fi fost foarte ataşat de lumea aceea. Nu-i priesc organizaţiile şi autoritatea. E mai degrabă un eretic.

— Şi acum cu ce se ocupă?

— Acţiuni de bursă, spuse Komatsu. E consultant de investiţii. Adună capital, îl mută dintr-o parte în alta şi din asta îşi trage profitul. Stă cocoţat pe munte la el acolo şi dictează ce să vândă şi ce să cumpere. E extraordinar de bun. Se pricepe să analizeze situaţiile şi are sistemul său propriu. La început a făcut-o de distracţie, dar în curând a ajuns să fie noua sa meserie. Cam aşa ceva. Se pare că în lumea bursei e foarte cunoscut. Un lucru pot să-ţi spun, că nu duce lipsă de bani.

— Nu prea văd care e legătura între antropologia culturală şi acţiunile la bursă.

— În general, nu e nicio legătură, dar pentru el, există.

— Şi nu i se pot citi intenţiile.

— Întocmai.

Tengo îşi masă tâmpla cu degetul. Apoi se dădu bătut şi spuse:

— Mâine, la ora şase, mă întâlnesc cu Fukaeri, în cafeneaua obişnuită şi discutăm despre conferinţa de presă. E bine aşa?

— Asta e ideea, spuse Komatsu. Tengo, nu te mai încrâncena atât. Lasă-te dus de curent. Chestii din astea nu ţi se întâmplă prea des în viaţă. E o lume frumoasă de roman picaresc. Pregăteşte-te pentru orice şi savurează mireasma bogată a răului. Bucură-te de curenţii rapizi care ne poartă. Aşa măcar o să cădem cu stil în prăpastie.

*

Două zile mai târziu, Tengo se întâlni cu Fukaeri în cafeneaua din Shinjuku. Fata purta o pereche de blugi strâmţi şi un pulover subţire de vară, care îi scotea în evidenţă forma sânilor. Avea părul drept şi lung, iar pielea, încântătoare. Bărbaţii din jur îi tot aruncau ocheade. Tengo le simţea privirile, dar Fukaeri nu părea să fie conştientă de ele. Cu

siguranţă că o asemenea fată stârneşte vâlvă odată ce primeşte premiul literar.

Fukaeri ştia deja că romanul *Crisalida de aer* câştigase. Nu părea însă că se bucură şi nici nu era entuziasmată. Îi era indiferent dacă câştigă sau nu. Deşi era o zi văratică, comandase o cacao fierbinte, pe care o bea cu mare atenţie, ţinându-şi ambele mâini pe ceaşcă. Nu ştiuse despre conferinţa de presă, dar nu avu nicio reacţie când auzi despre ea.

— Ştii ce e o conferinţă de presă, nu?

— Conferinţă de presă, repetă ea.

— Se adună jurnalişti de la ziare şi reviste şi îţi pun diferite întrebări. Tu stai urcată pe un podium. Ţi se fac poze. Posibil să vină şi de la televiziune. Răspunsurile tale or să fie relatate în mass-media din toată ţara. E neobişnuit ca o fată de şaptesprezece ani să câştige premiul ăsta. O să fie o ştire de senzaţie. În plus, membrii comisiei te-au ales în unanimitate câştigătoare, şi asta o să fie pe buzele tuturor. Pentru că nu prea se întâmplă aşa ceva.

— Îmi pun întrebări, se interesă Fukaeri.

— Îţi pun întrebări şi tu le răspunzi.

— Ce fel de întrebări.

— Tot felul. Despre roman, despre tine, despre viaţa ta personală, hobbyuri, planuri de viitor. Poate că ar fi mai bine să ne pregătim de acum răspunsurile pentru asemenea lucruri.

— De ce.

— E mai sigur aşa. Ca să nu te împotmoleşti sau să spui ceva care ar putea da naştere la neînţelegeri. Nu ai nimic de pierdut dacă te pregăteşti puţin. Facem un fel de repetiţie.

Fukaeri bău din cacao. Apoi se uită la Tengo cu o privire care spunea că pe ea nu o interesează lucrurile astea, dar era dispusă să-i facă pe plac dacă el credea că e necesar. Privirea ei era câteodată mai elocventă decât tot ce rostea. Cel puţin din ochi putea comunica mai mult de o propoziţie odată. Din păcate, nu se putea să răspundă doar din priviri la conferinţa de presă.

Tengo scoase din geantă o hârtie şi o despături. Îşi notase

nişte întrebări care presupunea că or să-i fie puse la conferinţă. Cu o seară înainte îşi storsese mintea şi pierduse foarte mult timp să le scrie.

— Eu îţi pun întrebări, aşa că imaginează-ţi că sunt un ziarist.

Fukaeri încuviinţă.

— Aţi scris până acum multe romane?

— Da, răspunse ea.

— De când aţi început să scrieţi?

— De mult.

— E foarte bine, spuse Tengo. Răspunsurile scurte sunt bune. Nu e nevoie să dai amănunte inutile. Adică, a scris Azami pentru tine, nu?

Fukaeri încuviinţă.

— Asta nu e nevoie să le spui. E un secret pe care îl ştim noi doi.

— Nu le spun.

— Când aţi trimis manuscrisul pentru concurs, v-aţi aşteptat să câştigaţi?

Fata zâmbi, dar nu deschise gura. Tăcerea continua.

— Nu vrei să răspunzi? întrebă Tengo.

— Nu.

— Foarte bine. Dacă nu vrei să răspunzi, taci. Oricum era o întrebare tâmpită.

Fukaeri încuviinţă din nou.

— De unde v-a venit ideea pentru *Crisalida de aer*?

— De la capra oarbă.

— Nu merge să spui „oarbă”, zise Tengo. Ar fi mai bine să spui „nevăzătoare”.

— De ce.

— „Oarbă” e un cuvânt discriminator. Dacă-l aud jurnaliştii s-ar putea ca unii dintre ei să aibă un uşor atac de cord.

— Cuvânt discriminator.

— E complicat să-ţi explic. În orice caz, ai putea să zici capra nevăzătoare în loc de capra oarbă?

Fukaeri tăcu câteva momente, apoi spuse:

— De la capra nevăzătoare.

— E foarte bine, spuse Tengo.

— Nu pot să spun „oarbă”, se asigură Fukaeri.

— Exact. Dar răspunsul e foarte bun.

Tengo continuă întrebările:

— Ce au spus colegii de şcoală când au aflat că aţi câştigat. acest premiu?

— Eu nu merg la şcoală.

— De ce?

Tăcere.

— O să mai scrieţi şi alte romane?

Linişte în continuare.

Tengo îşi termină cafeaua şi puse ceaşca pe farfurioară. Din boxele încastrate în tavan se auzea *Sunetul muzicii* cântat la corzi. Picăturile de ploaie, trandafirii, mustăţile pisoiului…

— Răspund prost, întrebă Fukaeri.

— Nu, spuse Tengo. Deloc. E foarte bine aşa.

— Mă bucur.

Tengo era sincer. În ciuda faptului că nu rostea mai mult de o propoziţie odată şi nu punea semne de punctuaţie, răspunsurile ei erau, într-un anume sens, perfecte. Cel mai mult îi plăcea că replicile ei veneau imediat. Şi răspundea fără să clipească, privindu-te fix în ochi. Asta era dovada că răspunde cinstit. Nu te lua peste picior trântindu-ţi un răspuns în doi peri. În plus, nimeni nu putea să înţeleagă cu adevărat ce spunea ea. Asta era exact ce spera Tengo: să dea răspunsuri sincere, dar în acelaşi timp să-şi învăluie interlocutorii într-un val de ceaţă.

— Ce cărţi vă plac?

— *Povestea clanului Taira.*

Lui Tengo i se părea un răspuns minunat.

— Ce parte anume din *Povestea clanului Taira*?

— Tot.

— Şi altceva?

— *Povestiri din vechime*.{9}

— Dar literatură modernă nu citiţi deloc?

Fukaeri se gândi puţin.

— *Dregătorul Sanshō.*

Minunat! Mori Ogai scrisese această nuvelă la începutul secolului XX. Pentru ea, asta se chema literatură nouă.

— Ce hobbyuri aveţi?

— Ascult muzică.

— Ce fel de muzică?

— Îmi place Bach.

— Ce vă place de Bach mai mult?

— De la BWV846 până la BWV893.

Tengo se gândi puţin, apoi spuse:

— *Clavecinul bine temperat,* volumele unu şi doi.

— Da.

— De ce le ţii minte după numărul de catalog?

— E mai uşor aşa.

— *Clavecinul bine temperat* e pentru matematicieni o muzică divină. Cuprinde preludii şi fugi în toate cele douăsprezece tonalităţii ale scării cromatice, atât în gamă majoră, cât şi în gamă minoră. Cu totul, sunt douăzeci şi patru de piese. Volumul unu şi volumul doi cuprind în total patruzeci şi opt de piese, care formează un ciclu perfect. Altceva, ce-ţi place?

— BWV244.

Tengo nu reuşi să-şi amintească imediat ce era BWV244. Numărul îi suna cunoscut, dar nu mai ştia numele.

Fukaeri începu să cânte:

Buß' und Reu'
Buß' und Reu'
Knirscht das Sündenherz entzwei
Buß' und Reu'
Buß' und Reu'
Knirscht das Sündenherz entzwei
Knirscht das Sündenherz entzwei
Buß' und Reu'
Buß' und Reu'
Knirscht das Sündenherz entzwei
Buß' und Reu'

Knirscht das Sündenherz entzwei
Daß die Tropfen meiner Zähren
Angenehme Spezerei
Tereuer Jesu, dir gebären.

Tengo rămase mut. Notele nu erau foarte corecte, dar pronunţia în germană era clară şi uimitor de corectă.

— *Patimile după Matei,* spuse el. Şi ţii minte versurile!

— Nu, nu le ştiu.

Tengo dădu să spună ceva, dar cuvintele nu-i veniră în ajutor. Renunţă şi, uitându-se pe notiţele din mână, trecu la următoarea întrebare:

— Aveţi un prieten?

Fukaeri clătină din cap.

— De ce nu?

— Nu vreau să rămân gravidă.

— Dar nu e obligatoriu să rămâi gravidă dacă ai un prieten. Fukaeri nu spuse nimic. Clipi doar de câteva ori.

— De ce nu vrei să rămâi însărcinată?

Fukaeri rămase în continuare cu buzele lipite. Lui Tengo i se păru că pusese o întrebare prostească.

— Hai să ne oprim aici, spuse el şi puse lista în geantă. Nu ştiu ce întrebări or să-ţi pună în realitate şi la chestiile astea poţi să răspunzi cum ai chef. O să te descurci.

— Ce bine, se linişti Fukaeri.

— Ţi se pare inutil să te pregăteşti pentru un interviu, nu?

Fukaeri ridică uşor din umeri.

— Sunt de acord cu punctul tău de vedere. Nici eu n-am făcut asta fiindcă îmi place. M-a rugat Komatsu-san.

Fukaeri dădu din cap.

— Doar că, spuse Tengo, aş vrea să nu mai spui nimănui că am rescris *Crisalida de aer.* Înţelegi, nu?

Fukaeri încuviinţă de două ori.

— Am scris-o eu singură.

— *Crisalida de aer* e lucrarea ta şi a nimănui altcuiva. Asta e o chestie clară de la bun început.

— Am scris-o eu singură, repetă Fukaeri.

— Ai citit versiunea modificată de mine?

— Mi-a citit-o Azami.

— Şi cum ţi s-a părut?

— Scrii foarte bine.

— Să înţeleg că ţi-a plăcut?

— Parc-am scris-o eu.

Tengo se uită la Fukaeri. Fata ridică ceaşca de cacao şi bău. Tengo se străduia să-şi abată privirea de la sânii ei frumoşi.

— Mă bucur să aud asta, spuse el. Mi-a plăcut foarte mult să lucrez la *Crisalida de aer.* Dar m-am şi luptat mult ca să rămână pe deplin lucrarea ta. Aşa că a fost un factor important să-ţi placă şi ţie rezultatul final.

Fukaeri încuviinţă tăcută. Apoi, ca şi când ar fi verificat ceva, îşi duse mâinile la urechile frumoase.

Veni chelneriţa şi le turnă apă rece în pahare. Tengo bău o gură de apă, să-şi umezească gâtul. Apoi îşi luă inima în dinţi şi dădu glas ideii pe care o învârtea de ceva vreme în minte:

— Aş vrea să te rog ceva. Bineînţeles, dacă eşti şi tu de acord.

— Ce anume.

— Dacă se poate, la conferinţa de presă să te îmbraci la fel ca azi.

Fukaeri se uită nedumerită la Tengo. Apoi se uită la hainele pe care le purta, una câte una, de parcă până atunci nici nu observase cu ce era îmbrăcată.

— Să mă îmbrac cu astea acolo, întrebă ea.

— Da. Să porţi hainele astea la conferinţa de presă.

— De ce.

— Fiindcă îţi vin foarte bine. Adică, îţi reliefează foarte frumos pieptul şi, dacă ziariştii o să-l vadă aşa, nu o să îţi pună întrebări prea grele. Cel puţin asta îmi spune mie intuiţia. Dacă nu eşti de acord, nu e nicio problemă. Nu vreau să te forţez să faci asta.

— Hainele mi le alege Azami mereu, spuse Fukaeri.

— Nu ţi le alegi singură?

— Pe mine nu mă interesează ce port.

— Şi azi, tot Azami ţi le-a potrivit?

— Da, Azami.

— Îţi vin foarte bine.

— Mi se văd frumos sânii, întrebă ea pe obişnuitul ton plat.

— Da, cum să-ţi spun, ies în evidenţă.

— Puloverul ăsta merge bine cu sutienul.

Pironit de privirile lui Fukaeri, Tengo simţi cum i se înroşesc obrajii.

— Nu ştiu dacă se potrivesc sau nu, dar, în orice caz, rezultatul este bun, spuse el.

Fukaeri continua să se uite fix la Tengo. Apoi întrebă serioasă:

— Îţi fuge privirea la ei.

— Trebuie să recunosc că da, răspunse Tengo alegându-şi cuvintele cu grijă.

Fukaeri trase de gulerul puloverului şi îşi vârî nasul înăuntru, să se uite. Probabil că verifica ce sutien avea pe ea. Apoi îl privi pe Tengo, care se înroşise ca un rac, ca pe cine ştie ce făptură stranie.

— O să fac cum ai zis, spuse după o vreme.

— Mulţumesc, îi spuse Tengo şi aici întâlnirea lor luă sfârşit.

*

Tengo o conduse până la staţia Shinjuku. Multă lume renunţase deja la hainele groase. Vedeai chiar câteva fete în mânecă scurtă. Agitaţia oamenilor şi gălăgia maşinilor se contopeau în vuietul specific metropolei. Un vânt proaspăt de început de vară sufla pe străzi. Dar de unde oare venea vântul acesta, care mirosea atât de plăcut, pe străzile Shinjukului? Lui Tengo i se părea neobişnuit.

— Acum te duci până acasă? o întrebă Tengo pe Fukaeri. Trenurile erau aglomerate şi i-ar fi luat mult timp să ajungă la destinaţie.

Fukaeri clătină din cap.

— Am un loc în Shinanomachi.

— Când se face târziu rămâi acolo peste noapte?

— E prea departe până în Futamatao.

Până la staţie, Fukaeri îl ţinu pe Tengo de mână, la fel ca data trecută, ca o copilă care se agaţă de un adult. Mergând alături de o fată atât de frumoasă, Tengo simţea cum îi tresare inima.

Ajunşi în staţie, Fukaeri îi dădu drumul şi îşi cumpără de la automat un bilet până la Shinanomachi.

— Nu-ţi face griji cu conferinţa de presă, îi spuse Fukaeri.

— Nu-mi fac.

— O să meargă bine.

— Ştiu, spuse Tengo. Nu mă îngrijorez, sigur o să iasă bine.

Fără să mai spună nimic, Fukaeri se pierdu în masa de oameni care se îndreptau spre peroane.

*

După ce se despărţi de Fukaeri, Tengo intră într-un bar mic aflat lângă librăria Kinokuniya şi îşi comandă un gin tonic. Venea aici câteodată. Îi plăcea decorul antic şi faptul că nu era muzică. Se aşeză singur la tejghea şi, fără să se gândească la nimic, îşi privi o vreme mâna stângă. Era mâna pe care i-o ţinuse Fukaeri. Amintirea degetelor ei îi mai zăbovea încă în palmă. Apoi îşi aminti forma sânilor ei. Erau foarte frumoşi. Erau atât de frumoşi şi bine făcuţi, încât aproape că îşi pierdeau orice semnificaţie erotică.

Gândindu-se la asta, lui Tengo, i se făcu chef să vorbească la telefon cu iubita sa. Nu avea nimic important de discutat cu ea. Putea fi orice – văicăreală în privinţa copiilor, susţinerea guvernului Nakasone, orice. Voia doar extrem de tare să îi audă vocea. Dacă s-ar fi putut, ar fi vrut să se întâlnească de îndată şi să meargă undeva să se culce cu ea. Dar nu avea cum să o sune acasă, pentru că exista şansa să răspundă soţul ei. Sau ar fi putut să răspundă unul dintre copii. Nu o suna niciodată. Era regula stabilită de ei.

Tengo mai ceru un gin tonic şi, cât aşteptă comanda, se imagină într-o bărcuţă dusă în aval de curenţi rapizi. „Măcar să cădem cu stil în prăpastie”, spusese Komatsu la telefon. Dar oare putea să aibă încredere în ce zicea el? Nu cumva

Komatsu, chiar înainte de a cădea, sărea pe o stâncă din apropiere? „Tengo, îmi pare rău, mi-am amintit că am nişte treburi de terminat. Descurcă-te tu singur", i-ar spune. Tengo ar rămâne singur în barcă şi ar fi azvârlit fără scăpare, dar cu stil, în prăpastie. Posibil să se întâmple aşa. Oricum, imposibil nu e. Ba chiar e destul de probabil.

*

Tengo nu mai visase de mult, dar în noaptea aceea avu un vis foarte clar. Se făcea că era o piesă micuţă dintr-un puzzle gigant. Dar nu era o piesă fixă, ci una care îşi schimba forma de la un moment la altul. De aceea, evident că nu se potrivea nicăieri. Ba mai mult, în timpul pe care îl avea la dispoziţie să îşi găsească poziţia potrivită, trebuia, în paralel, să adune partituri de timpan. Acestea erau împrăştiate în toate direcţiile de un vânt puternic, iar el le aduna una câte una. Apoi trebuia să verifice numărul paginii şi să le aşeze în ordine. Între timp, continua să-şi schimbe forma precum o amibă. Deja nu mai reuşea să facă faţă. La un moment dat, apăru de undeva Fukaeri şi îl luă de mână. Atunci Tengo încetă să-şi mai schimbe forma. Vântul se opri brusc şi partiturile rămaseră locului. Ce bine, îşi spuse Tengo. Numai că acum timpul acordat se apropia de sfârşit. „Aici se termină", îl anunţă Fukaeri încet. Bineînţeles, o singură propoziţie. Timpul se opri brusc şi lumea se sfârşi. Pământul încetă să se rotească şi toate sunetele şi luminile dispărură.

*

Când se trezi a doua zi dimineaţă, lumea continua să existe. Lucrurile mergeau înainte, strivind toate fiinţele vii care li se aflau în cale, precum imensul car al lui Jagannātha din mitologia indiană.

Capitolul 17
Dacă suntem fericiţi sau nu

În seara următoare, pe cer tronau tot două luni. Cea mare era luna obişnuită. Avea o stranie nuanţă alburie, de parcă tocmai ar fi trecut printr-un munte de cenuşă, dar lăsând asta la o parte, era luna cea veche şi obişnuită, cea pe care Neil Armstrong făcuse primul pas, mic dar uriaş, în acea vară fierbinte a anului 1969. Iar lângă ea se vedea luna cea mică, verde şi diformă. Plutea în văzduh, apropiată timid de cea mare, ca un copil plin de defecte.

E clar că am păţit ceva la cap, îşi spuse Aomame. Dintotdeauna a existat o singură lună şi tot una trebuie să fie şi acum. Dacă ar mai fi apărut brusc una, în viaţa de pe pământ, s-ar fi văzut cu siguranţă diverse schimbări concrete. Fluxul şi refluxul s-ar fi modificat complet, iar acesta ar fi fost un eveniment major pentru omenire. Imposibil să-l trec cu vederea. Nu se compară cu a-ţi scăpa din greşeală nişte articole din ziar.

Dar oare chiar să fie aşa *de fapt?* Pot să afirm eu asta sută la sută sigur?

Aomame se încruntă îndelung. În ultima vreme se tot întâmplă lucruri bizare în jurul meu, îşi zise ea. Lumea o ia într-o altă direcţie, fără ca eu să ştiu. Ca într-un joc în care toţi se pot mişca doar atunci când am eu ochii închişi. Iar dacă e pe aşa, atunci nici nu mai e neapărat ciudat că pe cer sunt două luni. Poate că, la un moment dat, când mintea mea moţăia liniştită, a apărut de undeva din adâncurile cosmosului, arătând ca o verişoară îndepărtată a lunii noastre, şi s-a hotărât să rămână în câmpul gravitaţional al Pământului.

Poliţia are uniforme şi arme noi. În creierul munţilor, în Yamanashi, a existat un grav conflict armat între forţele de

poliţie şi o grupare extremistă. Totul s-a întâmplat fără ca eu să am habar. Şi a mai existat şi ştirea că America şi Uniunea Sovietică au construit împreună o bază pe lună. Oare asta să aibă legătură cu faptul că nu mai e doar una? Aomame încercă să-şi amintească dacă văzuse vreun articol în ziarele de la bibliotecă legat de o lună nouă, însă nu-şi aminti absolut nimic.

De preferat era să poată întreba pe cineva, dar nu avea nici cea mai vagă idee pe cine şi cum să-şi formuleze întrebarea. Cum să abordeze subiectul? „Auzi, sunt două luni pe cer, vrei să vii să vezi?" Oricum ar fi învârtit-o, întrebarea era stupidă. Dacă era adevărat că mai apăruse una, ar fi fost ciudat să nu ştie deja acest lucru, iar dacă era una singură, ca întotdeauna, cu siguranţă ar fi fost luată drept nebună.

Aşezată pe scaunul pliant, cu picioarele cocoţate pe balustradă, Aomame formulă în minte zece variante de posibile întrebări. Chiar le rosti cu voce tare. Dar absolut fiecare suna la fel de prosteşte. Asta era. Situaţia în sine era ieşită din comun, aşa că nu avea cum să pună o întrebare logică referitoare la ea. Era evident.

Aomame se hotărî să amâne deocamdată problema cu cea de-a doua lună, până vedea care mai e situaţia. În momentul de faţă, asta nu îi crea în mod concret vreo neplăcere. Şi cine ştie, poate într-o bună zi avea să observe că nu mai e.

*

A doua zi, după prânz, se duse la clubul sportiv din Hiroo, unde ţinu două cursuri de arte marţiale şi o lecţie individuală. Se opri pe la recepţie şi află cu surprindere că avea un mesaj de la Doamna. O ruga să ia legătura cu ea când avea o clipă liberă.

Ca de obicei, la telefon răspunse Tamaru.

— Pot să te rog să treci mâine pe aici? Ar fi acelaşi program ca întotdeauna, dar apoi ne-ar face plăcere dacă ai putea să rămâi la o cină frugală, îi spuse Tamaru.

Aomame îi răspunse că urmează să treacă după ora patru şi că rămâne la cină cu plăcere.

— Excelent, zise Tamaru. Atunci ne vedem mâine, după ora patru.

— Auzi, Tamaru-san, te-ai mai uitat în ultima vreme la stele?

— La stele? întrebă Tamaru. La stelele de pe cer?

— Da.

— Nu-mi aduc aminte să fi făcut-o în mod expres în ultima vreme. E ceva cu ele?

— Nu, nimic anume, zise Aomame. Bine, mâine după ora patru.

Tamaru aşteptă un pic, apoi închise.

*

Şi în seara aceea pe cer erau tot două luni. Ambele în descreştere de două zile. Cu un pahar de coniac în mână, Aomame privi îndelung perechea de luni ca pe un puzzle imposibil de descifrat. Cu cât se uita mai mult la ele, cu atât această combinaţie i se părea mai enigmatică. Dacă s-ar fi putut, şi-ar fi adresat întrebarea chiar lunii. De unde te-ai pricopsit tu dintr-odată cu tovarăşul ăsta mic şi verde? Dar, desigur, luna nu răspunde la întrebări.

Ea priveşte din apropiere pământul de mai multă vreme ca oricine. A fost martor la toate fenomenele şi faptele întâmplate pe pământ. Însă tace chitic. Poartă în ea, rece şi calculat, acest trecut apăsător. Pe lună nu există nici aer, nici vânt, ci doar un vid menit să păstreze amintirile intacte. Nimeni nu poate să-i înmoaie ei inima. Aomame ridică paharul către ea.

— Ai dormit de curând în braţele cuiva? o întrebă ea.

Niciun răspuns.

— Prieteni ai?

Niciun răspuns.

— Nu te-ai săturat să trăieşti aşa, rece şi indiferentă?

Niciun răspuns.

*

Ca de obicei, Tamaru o întâmpină la intrare.

— M-am uitat la cer aseară, să ştii, începu Tamaru.

— Da?

— M-am tot gândit după ce am vorbit cu tine. Nu mă mai uitasem de mult la stele şi tare frumoase sunt. Îţi dau o senzaţie de linişte.

— Le-ai admirat împreună cu iubitul?

— Da, zise Tamaru, apăsându-şi o nară cu degetul. Era ceva anume cu stelele?

— Nu, nimic, răspunse Aomame şi îşi alese cu grijă cuvintele. Pur şi simplu, în ultima vreme mă preocupă astrele cereşti.

— Aşa, fără motiv?

— Da, fără vreun motiv aparte.

Tamaru încuviinţă fără să spună nimic. Părea să fi intuit el ceva. Era genul de om care nu are încredere în lucrurile nemotivate. Însă încetă să o mai chestioneze şi o conduse ca de obicei în verandă. Doamna stătea într-un fotoliu, îmbrăcată în treningul pentru antrenament şi citea, ascultând John Dowland, *Lachrimae.* Era una dintre piesele ei favorite. I-o pusese şi lui Aomame de mai multe ori şi recunoştea melodia.

— Scuză-mă că te-am anunţat de ieri pe azi, spuse Doamna. Ar fi trebuit să fac programarea mai din timp, dar mi s-a eliberat pe neaşteptate programul.

— Nu vă faceţi probleme din cauza mea, răspunse Aomame.

Tamaru aduse pe o tavă un vas cu ceai de plante, din care turnă în două ceşcuţe elegante. Apoi ieşi din încăpere şi închise uşa. Aomame şi Doamna îşi savurau ceaiul în linişte, admirând rododendronul din grădină înflorit într-o explozie de culoare şi ascultând piesa lui Dowland. Mereu când vin aici, am senzaţia că sunt în altă lume, se gândi Aomame. Aerul e mai încărcat. Şi timpul curge într-un mod aparte.

— Când ascult această piesă, uneori mă cuprinde o senzaţie stranie legată de timp în sine, zise Doamna de parcă ar fi ghicit ce gândea Aomame. De faptul că oamenii de acum patru sute de ani ascultau exact aceeaşi muzică pe care o ascultăm noi acum. Nu ţi se pare straniu, dacă e să vezi lucrurile aşa?

— Aşa este, răspunse Aomame. Dar, dacă e pe-aşa, oamenii de acum patru sute de ani vedeau şi aceleaşi stele pe care le vedem noi acum.

Doamna o privi pe Aomame uşor surprinsă, apoi încuviinţă.

— Exact. Ai perfectă dreptate. Dacă e să luăm lucrurile aşa, atunci nici nu mai este de mirare că se ascultă aceeaşi muzică la interval de patru secole.

— Mai bine spus, *aproape* aceleaşi stele.

Aomame se uită la chipul Doamnei, dar cuvintele ei nu păreau să fi trezit vreun interes.

— Înregistrarea de pe acest CD e şi ea o interpretare în stil vechi, spuse Doamna. S-au folosit instrumente ca cele de pe atunci şi partitura a fost interpretată conform convenţiilor vremii. Cu alte cuvinte, muzica sună cam cum suna pe atunci. La fel şi cu stelele.

— Dar se poate ca felul în care oamenii percep lucrurile să se fi schimbat, chiar dacă lucrurile în sine sunt aceleaşi, spuse Aomame. Poate că întunericul nopţii era mai adânc pe atunci, iar stelele străluceau mai mari şi mai intens. Şi, evident, lumea nu avea discuri, casete sau CD-uri. Nu puteau să asculte muzică oricând voiau, într-o interpretare decentă. Acesta era un lucru cu totul special.

— Ai dreptate, recunoscu Doamna. Noi trăim într-o lume în care avem totul la îndemână, drept pentru care am devenit mai puţin receptivi. Chiar dacă stelele de pe cer sunt aceleaşi, noi poate că vedem altceva. Cu patru secole în urme, sufletele noastre erau mai apropiate de natură şi mai bogate.

— Dar era o lume deplorabilă. Mai mult de jumătate din copii se stingeau în epidemii sau erau răpuşi de malnutriţie. Se murea pe capete de poliomielită, tuberculoză, variolă sau rubeolă. Oameni de rând trecuţi de patruzeci de ani nu prea erau de găsit. Femeile născteau o droaie de copii şi la treizeci de ani le căzeau dinţii şi arătau ca nişte babe. Ca să supravieţuiască, lumea trebuia să apeleze des la violenţă. Copiii erau puşi încă de mici la munci grele, de le rupeau oasele, şi peste tot era plin de adolescente care se prostituau. Sau de adolescenţi. Majoritatea oamenilor trăiau la limita

subzistenţei, într-o lume care nu avea nimic de-a face cu receptivitatea sau bogăţia sufletească. Străzile erau pline de invalizi, cerşetori şi infractori. Foarte puţini erau aceia care puteau să privească stelele pătrunşi, să admire piesele lui Shakespeare sau să asculte o muzică frumoasă de Dowland.

Doamna zâmbi.

— Eşti o persoană extrem de interesantă.

— Sunt un om normal, ca toţi ceilalţi. Doar că îmi place să citesc. În principal, cărţi de istorie.

— Şi mie îmi place istoria. Ceea ce ne învaţă pe noi cărţile de istorie e faptul că, practic, noi suntem acum la fel cum eram odinioară. Au apărut diferenţe în ceea ce priveşte hainele şi stilul de viaţă, dar ceea ce gândim şi facem a rămas aproape neschimbat. La urma urmei, omul este doar un vehicul pentru gene, o cale de tranziţie. Genele sar de la o generaţie la alta aşa cum ai schimba un cal de poştă deşelat cu altul. Nu se gândesc la ce e bine şi ce e rău. Nu le pasă dacă suntem fericiţi sau nu, pentru că nu suntem decât un mijloc. Singurul lucru care le preocupă este să aibă eficienţă maximă.

— Şi cu toate acestea, noi nu putem să nu ne gândim la ce e bine şi ce e rău. La asta vă referiţi?

Doamna încuviinţă.

— Exact. Oamenii trebuie să ţină cont de asta. Şi totuşi genele sunt cele care ne controlează felul în care trăim. Aşa că, evident, aici se naşte o contradicţie, spuse ea şi zâmbi.

Conversaţia despre istorie se încheie aici. Cele două îşi terminară ceaiul şi îşi începură ora de arte marţiale.

*

În acea zi, Aomame rămase la o cină uşoară la Vila cu sălcii.

— E doar o masă frugală, sigur nu te deranjează? o întrebă Doamna.

— Nici vorbă.

Masa o aduse Tamaru pe un cărucior. Mâncarea o prepara un bucătar, însă lui îi revenea sarcina s-o servească. Tamaru luă sticla de vin alb din frapieră şi turnă cu îndemânare în

pahare. Doamna şi Aomame îl gustară. Era parfumat şi răcit numai bine. Masa în sine consta în sparanghel fiert, salată Niçoise şi omletă cu carne de crab, alături de chifle cu unt. Toate ingredientele erau proaspete şi gustoase, iar mâncarea era destulă. Doamna mânca întotdeauna foarte puţin. Lua îmbucături foarte mici, ca o vrăbiuţă, folosindu-se elegant de cuţit şi furculiţă. În tot acest timp, Tamaru stătea retras în cel mai îndepărtat colţ din încăpere.

Aomame era mereu surprinsă de faptul că un bărbat de o asemenea statură putea să se facă neobservat atât de mult timp.

În timpul mesei, cele două nu schimbară multe vorbe. Amândouă erau concentrate asupra mâncării. Muzica se auzea în surdină. Un concert pentru violoncel de Haydn, alt favorit al Doamnei.

După ce terminară de mâncat, sosi cafeaua. Tamaru turnă în ceşti, iar Doamna ridică un deget către el.

— Mulţumesc, este suficient, îi spuse ea.

Tamaru înclină uşor din cap şi părăsi încăperea fără zgomot de paşi, ca întotdeauna. Uşa se închise în linişte. În timp ce îşi beau cafeaua, discul se termină şi liniştea se aşternu din nou în jur.

— Noi avem încredere una în cealaltă, nu? spuse Doamna privind-o pe Aomame drept în ochi.

Aomame încuviinţă scurt, dar fără urmă de rezervă.

— Noi două împărtăşim un mare secret, continuă ea. Într-un fel, ne lăsăm una pe mâna celeilalte.

Aomame încuviinţă din nou, în tăcere.

*

Când îi destăinuise secretul ei, se aflau în aceeaşi încăpere. Aomame îşi amintea bine perioada aceea. Simţea că trebuie neapărat să mărturisească cuiva povara care îi apăsa pe suflet, că ajunsese la limită şi nu mai putea suporta corvoada de a trăi cu acel secret închis înlăuntrul ei. Când Doamna încercase să o tragă de limbă, uşile acelui secret, care stătuseră ferecate multă vreme, se deschiseseră

deodată.

Îi spusese despre prietena ei cea mai bună care fusese terorizată mulţi ani de soţul ei, devenise instabilă psihic, nu reuşise să găsească o cale de ieşire şi îşi pusese capăt zilelor după îndelungi suferinţe. Aproape un an mai târziu, Aomame îşi inventase un motiv să-l viziteze pe acel individ şi apoi aranjase lucrurile astfel încât să-l poată înţepa cu un ac în ceafă şi să-l omoare. Printr-o singură înţepătură, fără să lase urme, fără să curgă sânge. Moartea fusese pusă pe seama unei simple boli. Nimeni nu avusese vreo suspiciune. Aomame nu se gândise că făcuse un lucru rău şi n-o gândea nici acum. Nu se simţea cu conştiinţa încărcată. Dar asta nu însemna că povara de a fi luat cu bună ştiinţă viaţa unui om devenea mai uşoară.

Doamna îi ascultase lunga confesiune. O ascultase în tăcere până terminase de povestit, cu poticneli, tot ce se întâmplase. După ce Aomame îşi încheiase povestirea, îi pusese câteva întrebări legate de nişte amănunte neclare. Apoi se aplecase către ea şi îi strânsese puternic mâna o vreme îndelungată.

— Ai făcut ce trebuia, îi spusese ea foarte răspicat. Dacă ar mai fi trăit, acel bărbat ar fi făcut exact acelaşi lucru şi altor femei. Oamenii ca el îşi găsesc întotdeauna victime. Ei repetă acelaşi lucru iar şi iar. Tu ai retezat răul de la rădăcină. Nu a fost o simplă răzbunare personală. Stai liniştită.

Aomame plânsese o vreme cu capul în palme. Plânsese pentru Tamaki. Doamna luase o batistă şi îi ştersese lacrimile.

— E o coincidenţă stranie, zisese ea cu o voce liniştită şi fermă. Dar şi eu am făcut un om *să dispară* din motive aproape identice.

Aomame îşi ridicase capul şi o privise. Nu îşi găsea cuvintele. Oare la ce se referea?

— Sigur, eu nu am făcut-o direct, cu mâna mea, continuase Doamna. Eu nu am suficientă forţă fizică şi nicio tehnică specială ca a ta. Eu am folosit toate mijloacele de care dispun ca să-l fac *să dispară.* Însă fără să existe nicio dovadă concretă. Din contră, şi dacă m-aş autodenunţa, ar fi imposibil

de dovedit ceva. Ca şi în cazul tău. Dacă după moarte urmează judecata de apoi, atunci Dumnezeu o să mă judece. Însă eu nu mă tem câtuşi de puţin. Nu am făcut nimic rău. Şi susţin asta sus şi tare în faţa oricui.

Cu un oftat de uşurare, Doamna continuase:

— Iar acum ne ştim secretul una alteia. Aşa-i?

Cu toate acestea, Aomame încă nu reuşise să înţeleagă prea bine la ce se referise Doamna. L-a făcut să dispară? Chipul său începuse să-şi piardă expresia normală, prins între îndoială puternică şi şoc profund. Ca să o liniştească, Doamna îi explicase pe un ton calm tot ce se întâmplase.

*

Fiica ei ajunsese să-şi ia viaţa într-un mod asemănător cu Tamaki. Se căsătorise cu cine nu trebuia. Doamna ştiuse de la bun început că nu le mergea bine căsnicia. Din punctul ei de vedere, era clar că bărbatul respectiv avea un suflet strâmb. Provocase probleme şi în trecut, iar cauzele lor erau adânc înrădăcinate. Însă nimeni nu-i putuse împiedica să se căsătorească. După cum era de aşteptat, actele de violenţă se ţineau lanţ. Încetul cu încetul, fiica ei îşi pierduse respectul de sine şi încrederea, fusese hăituită şi aruncată într-o stare de depresie. Îi fusese răpită independenţa şi, aidoma unei muşte căzute în plasa păianjenului, nu mai putuse scăpa de acolo. Iar într-o bună zi înghiţise un pumn de somnifere cu whisky.

La autopsie ieşiseră la iveală semne de violenţă pe trupul ei. Urme de lovituri, oase rupte şi nenumărate arsuri cu ţigara. Pe ambele încheieturi de la mâini se vedea că fusese legată strâns. Se pare că individului îi plăcea să folosească sfori. Avea sfârcurile deformate. Soţul fusese chemat la poliţie şi chestionat. Acesta recunoscuse într-o oarecare măsură că folosise violenţa, dar numai cu acordul ei şi ca parte a actului sexual, ba chiar insistase că soţiei îi făcea plăcere.

În final, ca şi în cazul lui Tamaki, poliţia nu putuse să-l tragă pe soţ la răspundere din punct de vedere legal. Nu existase nicio plângere din partea ei la poliţie, iar acum era deja moartă. Soţul avea statut social şi un avocat competent. În

plus, nu exista niciun dubiu că fusese vorba de sinucidere.

— L-aţi omorât pe bărbatul acela? întrebase Aomame pe neaşteptate.

— Nu, nu l-am omorât.

Aomame o privise mută, fără să priceapă.

— Fostul soţ al fiicei mele, acel bărbat mârşav, încă mai trăieşte. Se dă jos din pat în fiecare dimineaţă şi merge pe picioarele lui. Iar eu nu am nicio intenţie să-l omor.

Doamna făcuse o scurtă pauză, aşteptând ca vorbele ei să se aşeze în mintea lui Aomame.

— Ce i-am făcut eu fostului meu ginere a fost să-l distrug pe viaţă. Să-l nimicesc complet. Se întâmplă să am această putere. Individul e un om slab. Mintea îi merge, gura îi merge şi e bine văzut în societate, dar la bază are o fire slabă şi meschină. Cei care se poartă agresiv cu soţia şi copiii sunt întotdeauna bărbaţii slabi din fire. Tocmai pentru că sunt slabi, găsesc pe cineva mai slab decât ei, care le cade pradă. A fost banal să-l distrug şi, odată distrus, un bărbat ca el nu mai poate niciodată să iasă iar la suprafaţă. Fiica mea a murit cu mult timp în urmă, dar eu nu am încetat nicio clipă să-l supraveghez pe acel individ. Nu i-aş permite niciodată să reapară la suprafaţă. Încă mai este în viaţă, dar este aidoma unui cadavru. Nu încearcă să se sinucidă pentru că nu are atâta curaj. Şi aici e mâna mea. Nu îl omor eu cu una, cu două. Îl chinui fără încetare, fără milă, dar lăsându-l totuşi în viaţă. Ca şi cum aş jupui pielea de pe el. Pe alţii i-am făcut eu *să dispară.* Şi am avut motive concrete să-i trimit pe lumea cealaltă.

*

Doamna îşi continuase explicaţiile. La un an după ce murise fiica ei, înfiinţase un adăpost privat pentru femeile căzute victimă violenţei în familie. Pe terenul alăturat Vilei cu sălcii avea o micuţă clădire cu etaj pe care o ţinea liberă, cu intenţia de a o demola în curând. Se hotărâse să pună un pic la punct acea clădire şi s-o transforme într-un loc de refugiu pentru femeile care nu aveau unde să se ducă. Cu ajutorul avocaţilor,

organiza „sesiuni de consultanţă pentru femeile căzute victime violenţei”, unde diverşi voluntari ofereau sfaturi la telefon sau în persoană. Cei de acolo luau legătura cu Doamna şi le trimiteau la adăpost pe femeile care aveau nevoie urgentă de un refugiu. Nu de puţine ori, acestea aveau de mână copii mici. Unele erau chiar adolescente abuzate sexual de tatăl lor. Rămâneau acolo o vreme până îşi găseau un loc stabil. Acolo li se asigura tot strictul necesar. Li se puneau la dispoziţie haine de schimb şi hrană şi duceau laolaltă un fel de viaţă în comun, ajutându-se una pe cealaltă. Toate cheltuielile le suporta Doamna.

Avocaţii şi consilierii treceau din când în când pe la adăpost, aveau grijă de ele şi discutau despre măsurile de luat pe viitor. Şi Doamna mai trecea pe acolo când prindea o clipă liberă, stătea de vorbă cu fiecare dintre ele şi le dădea câte un sfat potrivit. Uneori le şi căuta un loc de muncă şi o locuinţă. Dacă apărea vreo problemă la care trebuia să se intervină, se ducea Tamaru şi o rezolva. Se mai întâmpla ca vreun soţ să dea de urmele soţiei și să încerce să o recupereze cu forţa, iar în aceste cazuri nu exista om care să poată înlătura problema mai eficient şi mai rapid decât Tamaru.

— Însă uneori apar cazuri pe care nu le putem descurca doar eu şi Tamaru şi în care nicio lege nu ne ajută să găsim un remediu concret, îi spusese Doamna.

Pe măsură ce Doamna vorbea, Aomame observase o strălucire roşiatică înflăcărându-i chipul şi luând locul aerului său obişnuit de amabilitate şi rafinament. Pe chipul său se citea ceva mai mult decât simplă mânie sau dezgust. Era ca un nucleu mic şi dur, fără nume, ascuns în cel mai adânc ungher al sufletul. Cu toate acestea, vocea îşi păstrase calmul obişnuit.

— Desigur, nu decid soarta unui om doar pe motiv că s-ar evita complicaţiile cu divorţul şi că s-ar încasa banii din asigurare. Iau fiecare factor în parte, îl analizez corect şi atent şi doar atunci când ajung la concluzia că bărbatul respectiv nu merită niciun strop de milă, mă consider silită să trec la fapte. Aceşti bărbaţi sunt nişte paraziţi care nu pot trăi decât sugând

sângele celor slabi. Sunt indivizi cu sufletul ciuntit, imposibil de vindecat, care nu vor să se îndrepte şi care nu merită să existe pe lumea asta.

Doamna tăcuse şi o ţintuise o vreme pe Aomame cu o privire care ar fi putut sfredeli un zid de piatră. Apoi continuase pe tonul său liniştit:

— Pe astfel de oameni nu pot decât să-i fac să dispară *într-un fel sau altul.* Iar dacă se poate, într-un mod care să nu stârnească atenţia.

— Şi se poate aşa ceva?

— Există multe feluri în care poate dispărea un om, zisese Doamna alegându-şi cuvintele, după care făcuse o mică pauză. Eu pot să aranjez *un anumit fel* de dispariţie. Am această putere.

Aomame cântărise câteva clipe vorbele ei. Însă exprimarea Doamnei fusese mult prea vagă.

— Noi am pierdut fiecare pe cineva important, într-un mod cât se poate de nedrept şi suntem adânc răniţe. Această rană din suflet nu se va vindeca niciodată. Dar nici noi nu putem să stăm cu mâinile în sân şi să privim rana la nesfârşit. Trebuie să ne ridicăm în picioare şi să trecem la fapte. Iar asta nu ca răzbunare personală, ci ca dreptate într-un sens mult mai larg. Ce zici, vrei să mă ajuţi? Am nevoie de oameni capabili, în care să pot avea încredere. De oameni cu care să împărtăşesc acest secret şi cu care să-mi împart misiunea.

Lui Aomame îi trebuise mult timp să-şi pună ordine în gânduri şi să înţeleagă tot ce spusese. Confesiunea şi sugestia ei erau greu de crezut. Îi mai trebuise ceva vreme şi până să se dumirească ce părere avea despre acea sugestie. În tot acest timp, Doamna stătuse nemişcată pe scaun şi o privise pe Aomame fără să spună nimic. Nu se grăbea. Părea dispusă să aştepte oricât.

Fără îndoială, femeia aceasta e un pic nebună, îşi spusese Aomame. Dar nu i-a luat-o mintea razna. Şi nici nu e bolnavă. Din contră, are o minte cât se poate de echilibrată şi limpede. Există dovezi în acest sens. Nu e vorba de nebunie, ci de ceva *asemănător* cu nebunia. De o convingere extremă, mai bine

zis. Şi ce vrea de la mine e să împărtăşesc cu ea această nebunie sau convingere. Cu acelaşi calm, aceeaşi degajare. E un lucru de care ea mă crede în stare.

Nu se ştie cât timp se gândise. Cât stătuse cufundată în meditaţie, pierduse noţiunea timpului. Doar inima îi bătea tare şi regulat. Aomame deschisese uşa către mai multe cămăruţe dinlăuntrul ei şi se întorsese înapoi în timp ca peştii care înoată în amonte. Acolo descoperise privelişti cunoscute şi mirosuri de mult uitate. Blândeţe şi dor. Dar şi durere cumplită. O mică rază de lumină apărută ca din senin o străpunsese pe neaşteptate. Avea strania senzaţie că devenise transparentă. Îşi trecea mâna prin acea rază şi vedea prin ea. Îşi simţea trupul uşor. În acel moment, Aomame se întrebase ce anume ar fi avut ea de pierdut dacă se autodistrugea abandonându-se acelei nebunii sau convingeri, atunci şi acolo, dacă lumea întreagă dispărea.

— Am înţeles, spusese ea şi îşi muşcase buzele câteva clipe. Dacă pot, vă ajut.

Doamna se aplecase către ea şi îi strânsese mâna. Din acel moment cele două împărtăşiseră acel secret şi deveniseră tovarăşe în misiunea pe care o aveau, în acel soi de nebunie. Sau poate că de fapt era chiar nebunie curată. Aomame nu reuşea să distingă linia de demarcaţie. Iar bărbaţii pe care îi trimisese pe cealaltă lume împreună cu Doamna erau doar indivizi care nu meritau sub nicio formă vreun strop de milă.

*

— Ştiu că nu a trecut mult de când l-ai trimis pe lumea cealaltă pe individul de la hotelul din Shibuya, zise Doamna liniştit. Folosea această expresie de parcă s-ar fi referit la un pachet expediat prin poştă.

— Peste patru zile se fac două luni, răspunse Aomame.

— Nu au trecut nici două luni. De aceea nu e deloc oportun să vin acum cu încă o rugăminte. Aş vrea să las să treacă măcar o jumătate de an. Dacă intervalul se scurtează prea mult, povara ta psihică se măreşte. Cum să spun eu… Din cauză că nu este vorba de un lucru obişnuit. În plus, e posibil

ca cineva să remarce riscul crescut de atac de cord în rândul bărbaţilor care au legătură cu adăpostul condus de mine.

Aomame schiţă un zâmbet şi zise:

— Există mulţi oameni suspicioşi pe lumea asta.

Doamna zâmbi şi ea.

— După cum ştii, eu sunt o persoană extrem de precaută. Nu mă bizui pe coincidenţe, aşteptări sau noroc. Caut până în ultimul moment o variantă paşnică şi aleg această opţiune doar atunci când stabilesc clar că nu există nicio altă cale. Iar când sunt forţată să o pun în practică, înlătur toate riscurile care cred că pot apărea. Analizez atent şi meticulos toţi factorii, fac toate pregătirile şi doar atunci când sunt absolut convinsă că totul este în regulă, apelez la tine. Tocmai de aceea nu am întâmpinat nicio problemă până acum. Nu?

— Aşa este, recunoscu Aomame.

Şi chiar aşa era. Aomame doar îşi lua instrumentul şi se ducea la locul indicat. Totul era aranjat în detaliu dinainte. Înţepa cu acul o singură dată ceafa respectivei persoane, în acel punct anume. După ce se asigura că „îl trimisese pe lumea cealaltă”, pleca de acolo. Până atunci totul mersese lin şi sistematic.

— Însă de data aceasta, mă tem că cer cam mult de la tine. Nici nu a venit momentul potrivit, sunt mulţi factori incerţi şi există posibilitatea ca situaţia să nu poată fi aranjată la fel de bine ca până acum. Lucrurile stau puţin diferit decât de obicei.

— Din ce punct de vedere?

— Persoana respectivă nu ocupă o poziţie obişnuită, spuse Doamna alegându-şi cu grijă cuvintele. Mai concret spus, de exemplu, este foarte bine păzit.

— E cumva politician?

Doamna clătină din cap.

— Nu, nu e politician. Despre asta vom discuta mai târziu. M-am gândit foarte mult la alte variante care să nu te implice pe tine, dar niciuna nu ar funcţiona. Nu se pot folosi metodele obişnuite. Îmi pare nespus de rău, dar nu am la cine altcineva să apelez în afară de tine.

— Este urgent? întrebă Aomame.

— Nu, nu e o urgenţă. Nu avem un termen limită. Dar cu cât întârziem mai mult, cu atât ar putea creşte numărul celor care au de suferit. Iar ocaziile care ni se oferă sunt limitate. Nu se ştie când va mai apărea o altă oportunitate.

Afară se întunecase complet, iar veranda se cufundase în tăcere. Aomame se întrebă dacă ieşise luna, dar din locul în care stătea ea nu se vedea afară.

— Aş vrea să-ţi explic totul cât mai amănunţit, dar înainte de asta trebuie să cunoşti pe cineva. Putem să mergem chiar acum.

— Locuieşte în adăpost?

Doamna trase încet aer în piept şi scoase un slab sunet gutural. În ochi avea o lumină aparte.

— A fost trimisă aici acum şase săptămâni. Timp de patru săptămâni a fost într-o stare de apatie totală şi nu a scos nicio vorbă. Tot ce ştim este numele ei, vârsta şi faptul că fost găsită dormind în gară, într-o stare deplorabilă, apoi pasată de colo-colo şi, într-un final, trimisă la noi. Am stat de vorbă cu ea puţin câte puţin. A durat multă vreme s-o conving că se află într-un loc sigur, în care nu trebuie să se teamă. Acum a început să mai spună câte ceva. Vorbeşte poticnit şi confuz, dar am reuşit să pun lucrurile cap la cap şi să înţeleg ce s-a întâmplat. E ceva atât de cumplit, cum nici nu pot să-ţi spun. O atrocitate.

— Maltratată de soţ?

— Nu, răspunse Doamna cu o voce seacă. Nu are decât zece ani.

*

Doamna şi Aomame traversară curtea, descuiară o portiţă şi se îndreptară către adăpost. Clădirea micuţă, din lemn, fusese odinioară locuinţa servitorilor care lucrau acolo, pe vremea când aceştia erau mai numeroşi. Era o construcţie cu etaj, cu un aspect elegant în sine, dar puţin prea dărăpănată ca să poată fi dată cu chirie. Însă putea servi foarte bine ca refugiu pentru nişte femei care nu aveau unde se duce. Un vechi stejar îşi întindea crengile ocrotitor asupra ei, iar uşa de

la intrare avea un frumos geam ornamental. Erau cu totul zece camere cu pat semidublu. În el, se atinseseră şi se pipăiseră una pe cealaltă peste tot. Nu erau lesbiene. Voiau doar să facă ceva îndrăzneţ, împinse de curiozitatea aveau ferestrele luminate. Cu excepţia câte unui ţipăt răzleţ de copil, de obicei era straniu de linişte. Clădirea în sine arăta de parcă îşi ţinea respiraţia. Din ea nu se auzeau zgomotele obişnuite care însoţesc o casă locuită. În apropierea porţii stătea în lanţ o căţea ciobănesc german, care mai întâi mârâia când simţea pe cineva, apoi se punea pe lătrat. Nu se ştie cine şi cum o dresase, dar era învăţată să latre violent când se apropia vreun bărbat. Cu toate acestea, persoana de care se ataşase cel mai mult era Tamaru.

Când Doamna se apropie de ea, căţeaua încetă să mai latre şi începu să dea voios din coadă şi să scheaune. Doamna se aplecă şi o bătu uşor pe cap de câteva ori. Aomame o scărpină şi ea după urechi. Căţeaua o recunoscu pe Aomame. Era un câine deştept şi care, nu se ştie de ce, se dădea în vânt după spanacul crud. Doamna încuie poarta cu cheia.

— Una dintre femeile care locuiesc aici are grijă de fetiţă. Stă cu ea în cameră şi încearcă pe cât posibil să n-o scape din ochi. Încă mi-e teamă să o las să stea singură.

Femeile din adăpost aveau grijă una de cealaltă, îşi vorbeau despre experienţele prin care trecuseră şi se încurajau reciproc, înţelegându-şi tacit durerea. În multe cazuri, ajungeau treptat să se vindece de la sine. Cele care locuiau deja acolo le învăţau rostul casei pe nou-venitele şi le dădeau cele necesare. Făceau cu rândul la curăţenie şi gătit. Desigur, unele preferau să stea singure şi să nu vorbească despre experienţa lor, iar acestor femei le erau respectate solitudinea şi tăcerea. Însă marea majoritate erau dornice să-şi împărtăşească deschis experienţele cu alte femei care trecuseră prin lucruri similare şi să aibă o conexiune cu ele. În casă erau interzise doar consumul de alcool, fumatul şi accesul altor persoane fără permisiune, dar alte restricţii nu existau.

Adăpostul avea un telefon şi un televizor, în camera comună de lângă intrare. În acea încăpere încă mai existau o garnitură veche de sufragerie şi o masă mare. Multe dintre locatare îşi petreceau cea mai bună parte a zilei acolo. Însă nu dădeau aproape deloc drumul la televizor. Şi chiar dacă televizorul era pornit, ţineau sonorul dat încet, aproape inaudibil. Preferau să stea cu o carte în braţe, cu un ziar deschis în faţă, să împletească sau să stea cu frunţile apropiate şi să vorbească în şoaptă. Unele îşi petreceau întreaga zi desenând. Era un loc straniu. Lumina era slabă şi difuză, aidoma unui spaţiu efemer dintre lumea reală şi lumea de după moarte. Că era senin sau înnorat, ziuă sau noapte, în încăpere stăruia mereu aceeaşi lumină. De fiecare dată când ajungea acolo, Aomame se simţea nelalocul ei, ca un intrus rece. Femeile acelea făceau parte dintr-un club cu cerinţe speciale. Singurătatea pe care o simţeau ele şi cea pe care o simţea Aomame izvorau din locuri cu totul diferite.

Când apăru Doamna, cele trei femei din sufragerie se ridicară în picioare. Respectul profund pe care îl aveau faţă de ea era vizibil dintr-o privire. Doamna le spuse să se aşeze.

— Staţi acolo liniştite. Am venit să vorbesc un pic cu Tsubasa.

— Tsubasa e la ea în cameră, spuse o femeie cam de o vârstă cu Aomame, cu părul lung şi lins.

— E cu Saeko. Încă nu coboară până aici, adăugă o alta, mai în vârstă.

— Mai are nevoie de un pic de timp, spuse Doamna veselă.

Cele trei femei încuviinţară în tăcere. Înţelegeau foarte bine ce înseamnă să ai nevoie de timp.

*

Intrând în camera de la etaj, Doamna o rugă pe femeia micuţă de statură, a cărei prezenţă abia dacă o remarcai, să părăsească încăperea. Femeia pe nume Saeko schiţă un zâmbet, ieşi din cameră închizând uşa în urma ei şi coborî pe scări. Mai rămase doar Tsubasa, fetiţa de zece ani. Fetiţa, Doamna şi Aomame se aşezară în jurul unei măsuţe joase,

pentru servit masa. Ferestrele erau acoperite cu o draperie groasă.

— Ea e Aomame, îi spuse Doamna fetiţei. Lucrează cu mine, aşa că poţi să stai liniştită.

Fetiţa îi aruncă o privire lui Aomame şi încuviinţă vag, cu o mişcare aproape imperceptibilă.

— Ea e Tsubasa, făcu Doamna prezentările, apoi o întrebă pe copilă: Tu de cât timp eşti aici?

Aceasta îşi înclină uşor capul într-o parte, în semn că nu ştie. Nu-l mişcase mai mult de un centimetru.

— De şase săptămâni şi trei zile, zise Doamna. Poate n-ai stat tu să numeri, dar eu am ţinut socoteală. Ştii de ce?

Fetiţa îşi înclină iar uşor capul într-o parte.

— Pentru că uneori timpul e foarte important. Poate să însemne foarte mult doar să-i ţii socoteală.

În ochii lui Aomame, Tsubasa arăta ca orice altă copilă de zece ani. Era destul de înaltă pentru vârsta ei, dar era slabă şi pieptul încă nu începuse să i se rotunjească. Suferea de malnutriţie cronică. Nu avea trăsături urâte, dar nu era deloc o prezenţă. Ochii ei erau ca nişte geamuri aburite. Te uitai în ei, dar nu vedeai bine înăuntru. Buzele ei uscate şi subţiri tremurau din când în când neliniştite, încercând parcă să formeze cuvinte, dar fără să scoată vreun sunet.

Doamna scoase o cutie cu bomboane de ciocolată din punga pe care o adusese cu ea. Pe cutie era desenat un peisaj din Alpii elveţieni. Erau douăsprezece bomboane, fiecare cu altă formă, îi oferi una lui Tsubasa, una lui Aomame, apoi luă şi ea una şi o băgă în gură. Aomame făcu acelaşi lucru. După ce le văzu pe ele două, Tsubasa o mâncă şi ea. Un timp, cele trei mestecară ciocolata în tăcere.

— Tu îţi mai aduci aminte de vremea când aveai zece ani? o întrebă Doamna pe Aomame.

— Chiar foarte bine, răspunse ea.

În anul acela strânsese mâna unui băiat şi se jurase că îl va iubi toată viaţa. Câteva luni mai târziu avusese prima menstruaţie şi multe lucruri înlăuntrul ei se schimbaseră. Îşi abandonase credinţa şi se hotărâse să taie legăturile cu

părinţii.

— Şi eu îmi amintesc bine, continuă Doamna. Când aveam zece ani, tata m-a dus la Paris şi am petrecut acolo un an întreg. Pe vremea aceea, tata lucra ca diplomat. Locuiam într-un apartament vechi, în apropiere de grădinile Luxemburg. Primul război mondial se apropia de sfârşit, iar gara era plină de soldaţi răniţi. Unii tineri, aproape copii, alţii bătrâni. Parisul e un oraş de o frumuseţe uimitoare în orice anotimp, dar singura impresie cu care am rămas a fost de sânge şi iar sânge, oriunde întorceai privirea. Luptele în tranşee se înteţiseră, iar pe străzi colindau oameni fără ochi, braţe sau picioare, ca nişte suflete rătăcite. Nu vedeam decât albul bandajelor lor şi negrul doliului de pe braţul femeilor. Nenumărate sicrie noi se îndreptau spre cimitir, duse în căruţă. Când trecea câte un coşciug pe stradă, oamenii îşi plecau privirea şi păstrau tăcerea.

Doamna întinse o mână peste masă. După câteva clipe de gândire, fetiţa îşi ridică o mână de pe genunchi şi o puse într-a ei. Doamna i-o strânse. Când era mică şi trecea pe străzile Parisului pe lângă o căruţă care căra un sicriu, probabil că la fel o ţinea şi pe ea strâns de mână mama sau tatăl ei. Şi o liniştea, spunându-i că nu are de ce se teme. Că e în siguranţă şi că nu o să păţească nimic.

— Bărbaţii produc zilnic milioane de spermatozoizi, îi spuse Doamna lui Aomame. Ştiai?

— Da, ştiam că mulţi, dar nu ce număr exact.

— Sigur, nu ştiu nici eu exact câţi sunt. Oricum, infinit de mulţi. Îi elimină pe toţi o dată. Însă femeia are un număr limitat de ovule. Ştii câte?

— Nu ştiu exact.

— Nu mai mult de patru sute într-o viaţă întreagă. Ovulele nu se produc lunar, ci există în corp încă de la naştere. De când femeia începe să menstrueze, se elimină câte un ovul matur în fiecare lună. Şi fetiţa asta le are pe toate înăuntrul ei. Încă nu are ciclu, deci deocamdată sunt neatinse. Stau ferecate într-un sertar. Iar rolul ovulelor este, evident, de a primi spermatozoidul şi a fi fecundate.

Aomame încuviinţă.

— Majoritatea deosebirilor dintre bărbaţi şi femei provin din aceste diferenţe ale sistemului reproductiv. Din punct de vedere fiziologic, noi, femeile, ducem o viaţă axată pe aceste ovule limitate ca număr. Şi tu, şi eu, şi ea, zise Doamna schiţând un zâmbet. Sigur, în cazul meu, ar trebui să folosesc timpul trecut.

Aomame făcu rapid un calcul mental şi ajunse la concluzia că până atunci eliminase deja vreo două sute de ovule. Îi mai rămâneau aproximativ jumătate, pe care, probabil, scria mare *Rezervat.*

— Însă ovulele ei nu vor fi fecundate niciodată, spuse Doamna. Săptămâna trecută a fost examinată de un medic pe care îl cunosc eu. Are uterul distrus.

Aomame o privi încruntată. Îşi întoarse apoi capul către fetiţă. Nu reuşea să spună nimic.

— Distrus?

— Da, distrus. Nu se poate repara nici chirurgical.

— Dar cine a putut să-i facă aşa ceva?

— Încă nu ştiu precis.

— Oamenii cei Mici, şopti fetiţa.

Capitolul 18
Nu mai apare Fratele cel Mare

După conferinţa de presă, Komatsu îl sună şi îi spuse că totul decursese lin, fără obstacole.

— A fost grozav, spuse el pe un ton neobişnuit de agitat. Nu mă aşteptam să meargă ca pe roate, chiar aşa. A răspuns inteligent la întrebări şi a lăsat o impresie foarte bună tuturor celor prezenţi.

Tengo nu se miră deloc de spusele lui Komatsu. Fără să aibă vreun motiv precis, nu îşi făcuse griji în privinţa conferinţei de presă. Se aşteptase ca Fukaeri să se descurce bine şi singură. Cu toate acestea, „impresie foarte bună" era o expresie care parcă nu prea suna potrivit când venea vorba de ea.

— N-a ieşit nicio hibă la iveală? întrebă el mai mult ca să fie sigur.

— A scurtat-o pe cât s-a putut şi a evitat cu dibăcie întrebările mai urâte. Şi adevărul e că nu au fost întrebări cu adevărat urâte. Probabil că nu au vrut să fie nesuferiţi cu o fată frumuşică de numai şaptesprezece ani, cât or fi ei de ziarişti. Bineînţeles, cu menţiunea „deocamdată". Ce-o să fie mai departe, nu ştiu. Pe lumea asta, direcţia din care bate vântul se schimbă dintr-odată!

Tengo şi-l imaginã pe Komatsu cu o faţă serioasă, pe o stâncă înaltă, lingându-şi degetul pentru a stabili direcţia vântului.

— În orice caz, a mers bine mulţumită repetiţiei pe care ai făcut-o tu cu ea. Îţi sunt recunoscător. Anunţul despre premiu şi relatarea conferinţei de presă o să apară mâine în ziare, în ediţia de seară.

— Ce haine purta Fukaeri?

— Haine? Haine normale. Un pulover subţire, strâmt şi

blugi.

— Îi ieşeau sânii în evidenţă?

— A, da, aşa e. I se reliefau frumos. Proaspeţi şi frumoşi, spuse Komatsu. Fata asta o să aibă o reputaţie foarte bună, de scriitoare genială. Arată bine şi îi merge şi mintea, chiar dacă vorbeşte ea un pic mai ciudat. Oricum, nu are aerul unui om obişnuit. Am fost de faţă la debutul multor scriitori până acum. Dar fata asta e deosebită. Şi dacă spun eu chestia asta, păi să ştii că e cu adevărat deosebită. Într-o săptămână apare noul număr din revistă, în care publicăm *Crisalida de aer* şi pun pariu pe ce vrei tu că în trei zile o să se epuizeze. Pariez o mână şi un picior.

Tengo mulţumi pentru ştiri şi închise telefonul. Apoi răsuflă uşurat. Până la urmă, cel puţin de prima piedică trecuseră cu bine. Dar oare câte alte obstacole mai aveau de întâmpinat?

Ştirea despre conferinţa de presă apăru a doua zi, în ediţia de seară a ziarelor. Întorcându-se de la şcoală, Tengo cumpără patru ziare de la un chioşc din apropierea gării şi le studie acasă. În toate scria în mare cam acelaşi lucru. Nu erau relatări lungi, dar pentru nişte articole care anunţau un premiu literar, primiseră o atenţie extraordinară (în majoritatea cazurilor, asemenea ştiri nu ocupau mai mult de cinci rânduri). După cum prezisese Komatsu, mass-media se aruncase cu lăcomie la ştirea că o fată de şaptesprezece ani luase premiul. Toţi cei patru membri ai juriului votaseră în unanimitate pentru *Crisalida de aer.* Nu existase niciun fel de împotrivire, iar deliberările se terminaseră în cincisprezece minute. Asta era un lucru neobişnuit. Era imposibil ca patru scriitori contemporani cu egouri puternice să cadă de acord. În breaslă, lucrarea deja stârnise reacţii pozitive. La hotelul unde avusese loc decernarea premiului, se ţinuse o conferinţă de presă restrânsă, în care autoarea răspunsese „zâmbind şi cu claritate".

La întrebarea „veţi mai scrie şi alte romane", răspunsul ei a fost: „Romanele sunt numai o formă de exprimare. Acum s-a întâmplat să aleg forma aceasta, dar nu ştiu data viitoare ce voi alege". Era greu de crezut că Fukaeri rostise o frază atât

de lungă. Probabil că ziariştii legaseră propoziţiile ei frânte, adăugaseră părţile care lipseau şi construiseră o singură frază. Dar poate chiar spusese ea această frază lungă. Când venea vorba de Fukaeri, nu puteai să fii sigur de nimic.

Când au întrebat-o ce cărţi îi plac, ea a răspuns, bineînţeles, *Povestea clanului Taira.* Unul dintre ziarişti a întrebat-o ce parte anume preferă, iar ea le-a recitat o bucată lungă, care a durat cam cinci minute. A stârnit admiraţia tuturor celor prezenţi, iar după ce a terminat, au urmat câteva momente de linişte. Din fericire (ar trebui spus), nu a întrebat nimeni ce muzică îi place.

„Cine s-a bucurat cel mai mult că aţi câştigat premiul pentru debut literar?" au întrebat-o ei, iar ea, după o îndelungată tăcere (Tengo îşi putea imagina scena), a răspuns: „E secret".

Din cât citise în ziare, Fukaeri nu spusese ziariştilor nicio minciună. Toate răspunsurile ei erau adevărate. Îi publicaseră şi o poză, în care părea chiar mai frumoasă decât şi-o amintea Tengo. Când stătea faţă în faţă cu ea trebuia să fie atent şi la gesturile corpului, şi la expresia feţei, şi la ce spunea, dar văzând-o nemişcată în fotografie realiză din nou ce trăsături frumoase avea. Era doar o poză mică, făcută la conferinţa de presă (purta, într-adevăr, acelaşi pulover), dar în ea se vedea o anumită strălucire. Probabil că la asta se referise Komatsu când spusese că nu are aerul unui om obişnuit.

Tengo împături ziarele şi se duse în bucătărie să-şi pregătească o cină frugală, în timp ce bea o bere. Cartea scrisă de el primise premiul literar în unanimitatea juriului, era apreciată şi probabil că urma să devină bestseller. Se simţea ciudat gândindu-se la asta. Se bucura sincer, pe de o parte, dar pe de alta, era neliniştit şi nu se putea relaxa. Aşa fusese planul, dar oare chiar urmau să se desfăşoare lucrurile atât de lin?

În timp ce gătea, îşi dădu seama că îi pierise orice apetit. Până adineauri îi fusese foame, dar acum nu mai avea poftă să mănânce nimic. Înveli mâncarea în folie de plastic şi o băgă în frigider. Se aşeză pe un scaun şi îşi bău berea în tăcere, uitându-se la calendarul de pe perete. Calendarul, primit

cadou de la o bancă, înfăţişa muntele Fuji în cele patru anotimpuri. Tengo nu urcase niciodată pe Fuji. Nici măcar în Tokio Tower nu fusese. Nu urcase în nicio clădire înaltă. Dintotdeauna îi lipsise interesul pentru locuri înalte. De ce oare? se întrebă el. Poate fiindcă am trăit până acum uitându-mă doar la vârful picioarelor.

*

Prezicerea lui Komatsu se adeveri. Publicaţia în care apăruse *Crisalida de aer* se epuiză aproape din prima zi. Nu se întâmpla niciodată să-şi vândă tot tirajul. Lună de lună, editura scotea această revistă în pierdere. Ţelul lor era să publice în volum romanele care apăreau acolo şi să culeagă scriitori noi şi tineri care primeau premiul literar. Nu se aştepta nimeni să aibă profituri şi vânzare din ea. De aceea, era o ştire senzaţională ca un număr să se epuizeze din prima zi. La fel de neaşteptat şi de extraordinar ca o ninsoare în Okinawa. Deşi, chiar şi aşa, profit tot nu aveau.

Toate acestea i le spusese Komatsu la telefon.

— Bună treabă, spuse el. Dacă se epuizează revista, lumea o să fie super interesată de lucrare şi o să vrea să o citească. Iar tipografia se dă peste cap să publice cât mai repede *Crisalida de aer în* volum. Are prioritate maximă, o scot în regim de urgenţă, în condiţiile astea, nici nu mai contează dacă ia premiul Akutagawa sau nu. Mai important e să vindem cartea acum, cât e fierbinte. Fără niciun dubiu, o să fie bestseller. Îţi garantez. Aşa că poţi deja să te gândeşti cum o să-ţi foloseşti banii.

Sâmbătă, în ziarul de seară apăruse pe pagina de cultură un articol despre *Crisalida de aer.* Titlul trimitea la faptul că revista în care apăruse se epuizase imediat. Câţiva critici îşi expuneau impresiile despre lucrare. În general, erau păreri pozitive. N-ai crede că e un roman scris de o fată de şaptesprezece ani. E scris cu forţă, cu sensibilitate adâncă şi cu o imaginaţie fabuloasă. Arată potenţialul noului val în literatură. Un critic spunea: „imaginaţia îi zboară atât de departe, încât se rupe contactul cu realitatea”. Aceasta era

singura părere negativă pe care o citise Tengo, dar chiar acelaşi critic conchidea paşnic: „Aştept cu mare interes lucrările viitoare ale acestei autoare”. Nu se poate spune că lucrurile nu mergeau bine.

*

Fukaeri îl sună cu patru zile înainte de publicarea cărţii. Era ora nouă dimineaţa.

— Erai treaz, întrebă ea. Ca de obicei, fără semne de întrebare şi fără intonaţie.

— Sigur că da, răspunse Tengo.

— Eşti liber după-amiază.

— După patru, da.

— Putem să ne vedem.

— Putem, răspunse Tengo.

— Unde ne-am întâlnit şi data trecută, întrebă Fukaeri.

— În regulă, spuse Tengo. La ora patru, la aceeaşi cafenea din Shinjuku. Apropo, arată foarte bine poza din ziare. Aia de la conferinţa de presă.

— Am purtat acelaşi pulover, spuse ea.

— Îţi venea foarte bine, zise Tengo.

— Fiindcă îţi plac sânii mei.

— Poate. Dar în cazul ăsta cel mai important era să faci o impresie bună celorlalţi.

O vreme, Fukaeri rămase tăcută la receptor, ca şi când se uita la ceva pe un raft de lângă ea. Poate că se întreba ce legătură era între forma sânilor şi impresia bună. Gândindu-se la asta, nici Tengo nu mai înţelegea ce legătură putea să existe.

— La patru, spuse Fukaeri şi închise.

*

Cu puţin înainte de ora patru, Tengo intră în cafenea, dar Fukaeri era deja acolo. Alături de ea şedea profesorul Ebisuno. Purta o cămaşă cu mânecă lungă, gri deschis şi nişte pantaloni gri închis. Ca de obicei, îşi ţinea spatele drept ca o statuie. Tengo fu puţin mirat să-l vadă acolo. Din câte ştia de

la Komatsu, se întâmpla foarte rar să „coboare de pe munte”, cum se exprima el.

Tengo se aşează pe scaunul din faţa lor şi comandă o cafea. Deşi nici nu venise încă sezonul ploios, era o zi fierbinte ca de miez de vară. Totuşi, Fukaeri bea alene, ca şi data trecută, cacao fierbinte. Profesorul Ebisuno îşi luase o cafea cu gheaţă, dar nu se atinsese de ea. Gheaţa se topise şi forma deasupra un strat transparent.

— Mă bucur că ai venit, spuse profesorul Ebisuno.

Tengo luă o gură din cafeaua care îi sosise între timp.

— S-ar zice că lucrurile au mers ca pe roate, spuse Profesorul lent, ca şi când îşi testa vocea. Ai avut succes. Un succes deosebit. Mai întâi, trebuie să-ţi mulţumesc pentru asta.

— Vă mulţumesc pentru cuvintele frumoase, dar, după cum ştiţi, în povestea asta eu nu exist oficial, spuse Tengo. Iar cine nu există oficial, nu are succes.

Profesorul Ebisuno îşi frecă mâinile pe masă, ca şi când voia să se încălzească.

— Lasă, nu e nevoie de atâta modestie. Indiferent de varianta oficială, tu eşti cât se poate de real. Şi dacă nu erai tu, lucrurile nu s-ar fi desfăşurat până aici atât de bine. Mulţumită ţie, *Crisalida de aer* este o carte cu totul deosebită. Ai transformat-o într-un volum cu conţinut adânc şi bogat, dincolo de aşteptările mele. Komatsu are într-adevăr ochi bun la oameni.

Alături, Fukaeri îşi sorbea cacaua în tăcere, ca un pisoi care bea lapte. Era îmbrăcată cu o bluză albă cu mâneci scurte, simplă şi o fustă scurtă, bleumarin. Ca de obicei, nu purta niciun fel de accesorii. Când se apleca în faţă, părul drept şi lung îi ascundea chipul.

— Voiam neapărat să îţi spun direct lucrurile astea. De-aia te-am rugat să vii special până aici, spuse Ebisuno.

— Nu era nevoie să vă faceţi atâtea probleme. Să refac *Crisalida de aer* a fost şi pentru mine o muncă plină de sens.

— Cred că era cazul să îmi exprim din nou mulţumirile faţă de tine.

— Mulţumirile nu contează, spuse Tengo. Pot însă să vă pun o întrebare personală referitoare la Eri-san?

— Desigur, dacă pot să îţi răspund.

— Sunteţi în mod oficial tutorele ei?

Profesorul clătină din cap.

— Nu, nu oficial. Aş vrea, dacă aş putea. Dar, după cum ţi-am spus data trecută, nu am reuşit să iau legătura cu părinţii ei. Din punct de vedere legal, nu am niciun drept în privinţa ei. A venit la mine acum şapte ani şi eu doar am avut grijă de ea. Atâta tot.

— În cazul acesta, nu e mai normal să vreţi să-i păstraţi existenţa cât mai ascunsă? Acum, că e pusă în lumina reflectoarelor, e posibil să se işte necazuri. Nici nu e majoră încă.

— Te gândeşti că ar putea să apară părinţii ei şi să ceară să o ia pe Eri cu ei? Că ar vrea să o ducă cu forţa înapoi de unde a fugit?

— Exact. Tocmai de-asta nu pricep.

— E o întrebare firească. Dar nici *ăia* nu pot să întreprindă o acţiune publică. Cu cât Eri va fi pusă mai mult în lumina reflectoarelor, cu atât orice ar face în privinţa ei ar atrage şi mai mult atenţia publicului, iar acesta e lucrul pe care şi-l doresc cel mai puţin.

— Care ăia? întrebă Tengo. Vă referiţi la Pionierii?

— Exact, spuse Profesorul. La organizaţia religioasă Pionierii. Am şi eu meritul că am crescut-o pe Eri timp de şapte ani de zile. Eri însăşi îşi doreşte să rămână la mine. Şi indiferent de situaţia părinţilor ei, până la urmă au abandonat-o timp de şapte ani. Nu ar merge chiar aşa simplu să le-o dau înapoi.

Tengo îşi puse gândurile în ordine. Apoi spuse:

— Conform planului nostru, *Crisalida de aer* va fi un bestseller. Eri va atrage interesul publicului. Acest fapt îi va împiedica pe Pionieri să se mişte uşor. Până aici am înţeles. Dar mai departe, dumneavoastră în ce direcţie vreţi să meargă lucrurile?

— Nu ştiu nici eu, răspunse Ebisuno indiferent. Mai departe

e teritoriu necunoscut pentru toată lumea. Nu există hărţi. Nu ştim ce ne pândeşte după următorul colţ, dar dacă nu trecem mai departe, nici nu avem cum să aflăm. N-am nici cea mai vagă idee.

— Nici cea mai vagă idee? făcu Tengo.

— Da. Poate sună cam iresponsabil, dar tocmai acest fapt e esenţial în povestea asta. Am aruncat o piatră într-un lac adânc. Pleosc! Răsună în jur. Aşteptăm, înghiţind în sec, să vedem ce o să iasă din lac.

Tăcură o vreme. Toţi trei îşi imaginau undele care se lărgeau în cerc pe suprafaţa lacului. Tengo aşteptă ca apa să se liniştească şi spuse calm:

— După cum v-am spus şi prima dată, ce facem noi este o escrocherie. Se poate spune chiar că este un act antisocial. În viitor va fi vorba şi de nişte sume de bani, nu tocmai mici. Minciunile se adună una peste alta ca un bulgăre de zăpadă. Minciuna aduce minciună şi se înlănţuie una cu alta până când, probabil, nu o să se mai poată descurca nimeni cu ele. Iar dacă adevărul iese la iveală, toţi cei implicaţi, incluzând-o pe Eri-san, vom avea de suferit, sau, în cel mai rău caz, vom fi distruşi. Din punct de vedere social, o să fim nişte oameni morţi. Sunteţi de acord cu lucrul ăsta?

Profesorul îşi duse mâna la rama ochelarilor.

— Nu am altă opţiune.

— Din spusele lui Komatsu-san, sunteţi dispus să fiţi reprezentant în firma fictivă pe care o pune dânsul la cale. Adică vă aruncaţi cu capul înainte în planul lui Komatsu-san. Sunteţi dispus să vă umpleţi de noroi.

— Da, e posibil să se ajungă la asta.

— Din câte am înţeles eu, sunteţi un om cu o inteligenţă extraordinară, cu o perspectivă originală asupra lumii şi cu simţul realităţii. Totuşi, nu ştiţi încotro se îndreaptă povestea asta. Nu puteţi anticipa ce ne aşteaptă după următorul colţ. Nu prea reuşesc sa înţeleg cum de o persoană ca dumneavoastră se pune într-o astfel de poziţie nesigură şi fără sens.

— Îţi mulţumesc pentru aprecieri, chiar dacă sunt nemeritate. Iar în privinţa asta… zise Profesorul şi făcu o

pauză. Înţeleg foarte bine ce vrei să spui.

Se lăsă tăcerea.

— Nimeni nu ştie ce o să se întâmple, interveni dintr-odată Fukaeri. Apoi se reîntoarse la muţenia ei. Ceaşca de cacao era deja goală.

— Aşa e, spuse Profesorul. Cum zice Eri, nu ştie nimeni ce o să se întâmple.

— Dar trebuie să aveţi totuşi un fel de plan, spuse Tengo.

— Am un fel de plan, răspunse profesorul Ebisuno.

— Îmi permiteţi să încerc să-l ghicesc?

— Bineînţeles.

— Publicarea romanului va scoate la iveală adevărul despre ce s-a întâmplat cu părinţii lui Eri-san. Asta vrea să însemne piatra aruncată în lac?

— În mare, ai nimerit, spuse profesorul Ebisuno. Dacă *Crisalida de aer* se vinde bine, mass-media o să se adune ca nişte crapi într-un iaz când le arunci pâine. Adevărul e că romanul deja a stârnit ceva vâlvă. De când cu conferinţa de presă, am primit enorm de multe solicitări pentru interviuri de la reviste şi posturi de televiziune. Bineînţeles că le-am refuzat pe toate, dar de acum, după publicarea cărţii, se vor înteţi presiunile şi mai mult. Dacă eu nu dau curs cererilor, ei or să se folosească de orice mijloace ca să afle detalii despre viaţa lui Eri. Cine îi sunt părinţii, unde a crescut, cine are grijă de ea acum. Asta o să fie o ştire interesantă. Nici pe mine nu mă încântă să fac asta. Eu îmi duc viaţa liniştit în vârful muntelui. Nu-mi arde deloc să atrag atenţia lumii asupra mea. Nu am nimic de câştigat. Dar dacă arunc bine momeala, sper că pot să îi abat pe ziarişti pe urmele părinţilor lui Eri. Să afle ce fac şi unde sunt. Adică să pun în cârca lor ce nu poate sau ce nu vrea poliţia să facă. Dacă lucrurile merg cum trebuie, e posibil să-i scăpăm pe cei doi de acolo. În orice caz, soţii Fukada sunt pentru mine, dar bineînţeles şi pentru Eri, nişte oameni foarte importanţi. Nu putem să-i lăsăm dispăruţi.

— Dar dacă soţii Fukada sunt acolo, de ce să-i ţină prizonieri şapte ani? De ce atât de mult?

— Nici eu nu ştiu. Nu pot decât să presupun, spuse

profesorul Ebisuno. Ţi-am mai spus deja, Pionierii au început ca o comunitate agrară revoluţionară, dar la un moment dat s-au separat de gruparea militaristă Zori de Zi, şi-au schimbat drumul şi au devenit o comunitate religioasă. Poliţia i-a investigat şi pe ei în legătură cu incidentul Zori de Zi, dar au descoperit că nu aveau nicio legătură cu povestea aceea. De atunci, uşurel-uşurel comunitatea şi-a tot întărit poziţia. De fapt, s-ar putea spune că au făcut-o chiar rapid. Dar nimeni nu ştie de fapt cu ce se îndeletnicesc ei acolo. Tu, de exemplu, ai idee?

— Absolut deloc, spuse Tengo. Eu nu mă uit nici la televizor şi nici nu prea citesc ziarele. Nu cred că sunt bun ca standard de comparaţie.

— Nu, nu eşti singurul care nu ştie nimic. Ei activează cât mai pe furiş, ca să nu se ştie ce fac. Alte grupări religioase încearcă să iasă în evidenţă, ca să-şi atragă cât mai mulţi discipoli, dar Pionierii nu fac asta. În general, grupările religioase încearcă să convertească pe cât se poate de multă lume ca să îşi asigure un venit stabil, dar Pionierii nu au nevoie de aşa ceva. Pe ei îi interesează mai degrabă oamenii capabili. Vor credincioşi bine motivaţi, specializaţi în diferite domenii, tineri şi sănătoşi. Din cauza asta, nu încearcă să convertească pe nimeni cu forţa. Nici nu e primit oricine în grupul lor. Cei care vor să li se alăture sunt triaţi prin interviu. Sau sunt recrutaţi direct de ei. Ca rezultat, şi-au clădit o organizaţie bine pusă la punct, militantă şi cu un moral ridicat. La suprafaţă, ei se ocupă de agricultură, dedicându-se în acelaşi timp practicilor ascetice.

— Dar ce fel de învăţături au la bază?

— Nu au nişte scripturi stabilite. Sau chiar dacă au, probabil sunt un amalgam. În linii mari, sunt o sectă ezoterică care se concentrează mai degrabă pe muncă şi asceză decât pe doctrine elaborate. Iar practicile nu sunt superficiale, sunt chiar destul de severe. S-a adunat acolo tineret de prin toată ţara, care îşi dorea o asemenea viaţă spirituală. În final, au adoptat o poziţie foarte închisă faţă de lumea exterioară şi sunt foarte uniţi.

— Există un fondator?

— Oficial, nu. Ei reneagă cultul personalităţii şi se conduc colectiv. Dar informaţiile dinăuntru nu sunt clare. Am încercat şi eu să aflu cât mai multe despre ei, dar dincolo de zidurile lor scapă extrem de puţine informaţii. Pot să-ţi spun un singur lucru, şi anume că gruparea se dezvoltă temeinic şi dispune de fonduri din abundenţă. Terenurile aflate în posesia Pionierilor se măresc şi facilităţile se îmbogăţesc. Iar gardurile din jurul lor sunt tot mai solide.

— Iar numele lui Fukada-san, conducătorul lor de la început, nu mai apare oficial pe nicăieri.

— Exact. E total anormal. E o chestie cu care nu pot să mă împac, spuse profesorul Ebisuno şi aruncă o privire către Fukaeri, apoi către Tengo. Pionierii ascund un secret mare. Cu siguranţă la un moment dat s-a petrecut acolo ceva de proporţii. Nu ştiu ce. Dar întâmplarea asta i-a făcut să-şi schimbe direcţia drastic, din comunitate agrară în grupare religioasă. Iar cu ocazia asta s-au transformat deodată dintr-un grup moderat şi deschis către lume, într-unul rigid şi cu o atitudine extrem de secretoasă. Îmi imaginez că poate momentul ăsta a fost un fel de lovitură de stat în cadrul grupării Pionierii. Şi că Fukada a fost cumva implicat în ea. După cum ţi-am spus, Fukada nu are nici în clin, nici în mânecă cu religia. E un materialist convins. Şi nu e genul de om care să stea cu mâinile în sân şi să se uite cum organizaţia clădită de el se transformă într-o grupare religioasă. Sunt convins că ar fi făcut tot ce îi stătea în putinţă să prevină un asemenea lucru. Pesemne a fost înfrânt în lupta pentru hegemonie din cadrul Pionierilor.

Tengo se gândi la cele auzite.

— Înţeleg ce spuneţi, dar dacă s-ar fi întâmplat într-adevăr aşa, nu l-ar fi izgonit pe Fukada din sânul Pionierilor? La fel cum s-au despărţit paşnic de Zori de Zi. Nu era nevoie să-l ţină închis.

— Ai dreptate. În mod normal, nu ar avea de ce să se obosească să-l ţină prizonier. Dar nu cumva Fukada ştia secretele Pionierilor? Genul de secrete care le-ar fi provocat

necazuri dacă erau expuse în public. Aşa că nu puteau pur şi simplu să-l lase să plece. Ca fondator al comunităţii, Fukada a fost conducătorul lor efectiv pentru o vreme îndelungată. Ştia tot ce se întâmplase până atunci. Poate că văzuse prea multe. Mai mult, numele său era destul de cunoscut. Numele Tamotsu Fukada e legat intrinsec de perioada aceea şi încă mai are multă influenţă. Dacă Fukada ar fi plecat de la Pionieri, cuvintele şi acţiunile sale ar fi atras atenţia lumii, fie că le convine, fie că nu. Prin urmare, chiar dacă soţii Fukada ar fi dorit să se retragă, Pionierii nu puteau să-i lase să plece aşa uşor.

— De asta, prin debutul senzaţional al lui Eri-san, fiica lui Tamotsu Fukada, şi prin bestsellerul *Crisalida de aer,* vreţi să treziţi interesul publicului şi astfel să daţi un brânci acestei situaţii înţepenite.

— Şapte ani sunt vreme îndelungată, iar în tot acest timp nu mi-a reuşit nimic. Dacă nu profit de ocazia asta, misterul n-o să se mai dezlege niciodată.

— Încercaţi să scoateţi ditamai tigrul din tufişuri folosind-o pe Eri-san drept momeală.

— Nu ştie nimeni ce o să iasă din tufişuri. Nu e obligatoriu să fie un tigru.

— Dar din cum a decurs discuţia, mi se pare că vă gândiţi totuşi la ceva agresiv.

— Da, e şi asta o variantă, spuse Profesorul gânditor. Probabil că ştii şi tu că într-un grup omogen şi închis se poate întâmpla orice.

Se aşternu o linişte grea, care fu spartă de glasul lui Fukaeri:

— Fiindcă au venit Oamenii cei Mici.

Tengo se uită la Fukaeri, care şedea alături de Profesor. Ca întotdeauna, pe chipul ei nu se citea nicio expresie.

— Adică s-a schimbat ceva în Pionierii, fiindcă au venit Oamenii cei Mici? o întrebă el.

Fukaeri nu răspunse la întrebare. Se juca cu nasturele de la gulerul bluzei.

Profesorul Ebisuno spuse, ca să-i umple tăcerea:

— Nu ştiu ce înseamnă aceşti Oameni Mici de care vorbeşte Eri. Nici ea nu poate să explice ce sunt. Sau nu vrea să o facă. În orice caz însă, pare destul de clar că ei au avut un rol în transformarea radicală a Pionierilor din comunitate agrară în grupare religioasă.

— Oamenii cei Mici sau ceva asemănător, spuse Tengo.

— Întocmai, zise Profesorul. Nu ştiu nici eu dacă „Oamenii cei Mici" sau ceva similar. Oricum, apariţia în *Crisalida de aer* a acestor personaje pare să semnifice un eveniment important.

Profesorul îşi privi o vreme mâinile. Apoi ridică privirea.

— După cum ştii, în romanul *1984,* al lui George Orwell, apare dictatorul numit Fratele cel Mare. Bineînţeles că e o alegorie a stalinismului. Iar termenul „Fratele cel Mare" a căpătat o funcţie de emblemă în societate. Asta este reuşita lui Orwell. Dar în realitatea anului 1984, Fratele cel Mare este atât de cunoscut încât existenţa sa e transparentă. Dacă şi-ar face apariţia, l-am recunoaşte şi l-am arăta cu toţii cu degetul: „Păzea, ăla e Fratele cel Mare!". Cu alte cuvinte, el nici nu mai are ce căuta în lumea reală. În schimb, apar Oamenii cei Mici. Nu ţi se pare interesant şi contrastul între termeni?

Profesorul schiţă un vag zâmbet, privindu-l fix pe Tengo.

— Pe Oamenii cei Mici nu-i putem vedea. Nu ştim dacă sunt buni sau răi, dacă sunt sau nu reali. Dar ne sapă zdravăn pământul de sub picioare, spuse Profesorul şi făcu o pauză. Ca să aflăm ce s-a petrecut cu soţii Fukada şi ce a păţit Eri, probabil că trebuie să înţelegem mai întâi ce sunt aceşti Oameni Mici.

— Adică, vreţi să-i scoateţi pe Oamenii cei Mici din umbră? întrebă Tengo.

— Putem oare să scoatem din umbră ceva ce nici nu ştim dacă există cu adevărat? spuse Profesorul şi pe buze îi flutură un zâmbet. Cred că mai aproape de realitate e tigrul ăla mare de care vorbeşti tu.

— În orice caz, asta nu schimbă faptul că Eri-san e folosită drept momeală.

— Nu, momeală nu mi se pare cuvântul adecvat. Imaginea

potrivită este că încerc să stârnesc o vâltoare. În scurt timp, lucrurile din jur vor fi atrase înăuntrul acestui vârtej. Eu asta aştept.

Profesorul îşi învârti un deget prin aer, sugerând o bulboană. Apoi continuă:

— În centru se află Eri, iar ce este chiar în mijlocul vâltorii nu se învârte. Numai ce se află în jur se mişcă.

Tengo asculta tăcut.

— Dacă îmi permiţi să-ţi folosesc expresia, nu numai Eri, ci noi toţi suntem momeala. Profesorul îl privi pe Tengo mijindu-şi ochii. Asta te include şi pe tine.

— Eu doar a trebuit să rescriu *Crisalida de aer.* Cum s-ar spune, am fost doar un tehnician într-o poziţie inferioară. Asta a fost propunerea cu care a venit Komatsu-san de la bun început.

— Înţeleg.

— Dar lucrurile s-au schimbat puţin câte puţin pe parcurs, spuse Tengo. Adică, planul pe care îl clădise iniţial Komatsu-san a fost modificat de dumneavoastră, nu?

— Nu, nu am intenţionat să modific nimic. Komatsu îşi urmăreşte propriile ţeluri, iar eu le urmăresc pe ale mele. Se întâmplă pur şi simplu ca scopurile noastre să se îndrepte deocamdată în aceeaşi direcţie.

— Planul merge înainte, iar scopurile dumneavoastră călătoresc împreună.

— S-ar putea spune şi aşa.

— Doi oameni călătoresc pe acelaşi cal, spre destinaţii diferite. Până la un punct, drumul le este comun, dar mai apoi, nu se ştie ce va urma.

— Te pricepi să găseşti expresiile potrivite.

Tengo oftă.

— Mi-e teamă că perspectivele nu sunt prea bune. În orice caz însă, nu mai putem da timpul înapoi.

— Chiar dacă am putea să-l dăm, ar fi greu să revenim în acelaşi loc de unde am plecat, spuse Profesorul.

Discuţia se încheie aici. Tengo nu mai avea nimic de adăugat.

*

Profesorul Ebisuno se ridică primul. Spuse că trebuia să se întâlnească în apropiere cu cineva şi plecă, dar Fukaeri mai zăbovi. Rămaşi singuri, Tengo şi Fukaeri se priviră o vreme în tăcere.

— Nu ţi-e foame? întrebă Tengo.

— Nu prea.

Înăuntru începuse să se aglomereze şi, fără ca vreunul din ei să propună să plece, ieşiră din cafenea. Se plimbară o vreme fără ţintă prin Shinjuku. Se apropia ora şase şi multă lume se îndrepta cu paşi grăbiţi către gară, dar cerul era încă luminos. Soarele de început de vară învăluia oraşul. Ieşind din cafeneaua aflată la subsol, lumina aceea părea artificială.

— Te duci undeva acum? întrebă Tengo.

— N-am unde să mă duc, răspunse Fukaeri.

— Să te conduc până acasă? spuse Tengo. Adică, până la apartamentul din Shinanomachi. Rămâi acolo peste noapte, nu?

— Nu mă duc acolo, zise Fukaeri.

— De ce?

Nu-i răspunse.

— Ţi se pare că e mai bine să nu te duci acolo? întrebă Tengo.

Fukaeri încuviinţă în tăcere.

Ar fi vrut să o întrebe de ce, dar bănuia că nu va primi niciun răspuns clar.

— Atunci, te întorci la Profesor acasă?

— E departe până la Futamatao.

— Ai unde să mergi în altă parte?

— Stau la tine peste noapte.

— Asta s-ar putea să fie cam complicat, răspunse Tengo alegându-şi cuvintele cu grijă. Stau singur într-un apartament mic şi nici profesorul Ebisuno nu cred că ar fi de acord.

— Profesorul nu se supără, zise Fukaeri. Apoi ridică din umeri. Nici pe mine nu mă deranjează.

— Poate mă deranjează pe mine! spuse Tengo.

— De ce.

— Păi… începu el, dar rămase fără cuvinte. Uitase ce avea de gând să zică. I se întâmpla uneori asta când vorbea cu Fukaeri. Uita complet despre ce era vorba şi ce voia să spună. Parcă un vânt puternic i-ar fi împrăştiat partiturile din faţă.

Fukaeri se întinse şi îl prinse pe Tengo de mâna stângă, parcă să-l consoleze.

— Tu nu prea înţelegi, îi spuse ea.

— Ce nu înţeleg?

— Că noi suntem una.

— Suntem una!? exclamă Tengo.

— Am scris o carte împreună.

Tengo simţea în palmă strânsoarea degetelor ei. Nu era puternică, dar era constantă.

— Aşa e. Am scris împreună *Crisalida de aer.* Şi tigrul tot împreună o să ne mănânce.

— Nu vine niciun tigru, spuse Fukaeri surprinzător de serioasă.

— Ce bine, zise Tengo, dar fără să se simtă neapărat norocos. Poate că nu vine niciun tigru, dar nici nu ştia ce altceva avea să apară.

Stăteau amândoi în faţa gheretei de bilete de la staţia Shinjuku. Fukaeri îl ţinea încă de mână şi se uita la el. În jurul lor, lumea curgea grăbită ca un râu.

— În regulă. Rămâi la mine dacă asta vrei, se dădu Tengo bătut. Eu o să dorm pe canapea.

— Mersi, spuse Fukaeri.

Era pentru prima oară când auzea din gura ei ceva care să sune a mulţumire. Sau poate că nu era prima oară, dar nu îşi putea aminti când o mai auzise mulţumindu-i.

Capitolul 19
Femei împărtăşind secrete

— Oamenii cei Mici? o întrebă Aomame pe un ton blând, privind-o în ochi. Cine sunt Oamenii cei Mici?

Însă Tsubasa îşi lipi buzele strâns, iar privirea ei îşi pierdu profunzimea, de parcă, rostind acele cuvinte, îşi consumase aproape toată energia.

— Sunt nişte oameni pe care îi cunoşti tu? o întrebă Aomame.

Niciun răspuns.

— A mai spus asta de câteva ori până acum, explică Doamna. Oamenii cei Mici. Nu ştiu la ce se referă.

Aceste cuvinte aveau o rezonanţă sumbră. Urechile lui Aomame detectaseră acel ecou slab ca pe un tunet auzit din depărtare.

— Oare ei să fie cei care i-au făcut rău? o întrebă Aomame pe Doamna.

Aceasta clătină din cap.

— Nu ştiu. Dar, fără îndoială, aceşti Oameni Mici înseamnă foarte mult pentru ea, oricine ar fi ei.

Fetiţa rămăsese cu ochii tulburi aţintiţi în gol şi cu mâinile sprijinite pe masă, fără să-şi schimbe deloc poziţia.

— Ce să se fi întâmplat? o întrebă Aomame pe Doamna.

— La control s-au constatat urme de viol, răspunse ea pe un ton destul de detaşat. Viol repetat. Vulva şi vaginul sunt sfâşiate cumplit. Are răni şi la nivelul uterului, pentru că uterul ei insuficient dezvoltat a fost penetrat de un penis matur şi rigid. Peretele uterin, pe care se fixează ovulul, este în mare parte distrus. Doctorul a spus că nu va putea rămâne însărcinată nici după ce mai creşte.

Doamna părea să povestească aceste lucruri şocante în

faţa copilei aproape intenţionat. Fetiţa asculta fără să spună nimic. Nu se vedea niciun fel de schimbare pe chipul ei. Din când în când, gura i se mişca uşor, dar fără să scoată vreun sunet. Arăta de parcă asista politicos la o discuţie despre un necunoscut de departe.

— Iar asta nu e tot, continuă Doamna liniştită. Dacă, prin cine ştie ce minune, uterul ei s-ar reface, nu cred că ea ar vrea vreodată să aibă relaţii sexuale cu cineva. La asemenea răni, penetrarea a provocat o durere considerabilă, iar acest lucru s-a repetat în mai multe rânduri. Amintirea acestei dureri nu cred că se mai poate şterge. Înţelegi ce vreau să spun, nu?

Aomame încuviinţă. Îşi ţinea mâinile pe genunchi, cu degetele încleştate.

— Cu alte cuvinte, ovulele pregătite în corpul ei nu mai au unde să se ducă. Au ajuns… zise Doamna aruncându-i o privire lui Tsubasa, apoi continuă. Sterpe.

Aomame nu îşi dădea seama cât de mult înţelegea fetiţa din ce se vorbea. Însă, indiferent de cât pricepea, emoţiile ei păreau să fie în cu totul altă parte, nu de faţă cu ele. Erau altundeva, ferecate cu cheia într-o încăpere mică şi întunecată.

— Eu nu spun că singurul scop în viaţă al unei femei e să rămână însărcinată şi să aibă copii, continuă Doamna. Fiecare este liber să-şi aleagă ce viaţă vrea. Însă este de neiertat ca un bărbat să-i răpească unei femei cu forţa un drept pe care ea îl are de la natură, din naştere.

Aomame încuviinţă în tăcere.

— E de neiertat, repetă Doamna.

Aomame observă că vocea îi tremura uşor. Părea că abia îşi mai poate controla emoţiile.

— Fetiţa aceasta a fugit de undeva, continuă Doamna. Nu ştiu cum a reuşit să fugă, dar nu trebuie să ajungă în altă parte, în niciun alt loc nu ar fi în siguranţă.

— Părinţii ei unde sunt?

Doamna se încruntă şi bătu uşor cu unghiile în masă.

— Ştiu unde sunt. Dar chiar ei sunt cei care au tolerat aşa ceva. Cu alte cuvinte, a fugit chiar de lângă părinţii ei.

— Vreţi să spuneţi că au acceptat ca propria lor fiică să fie violată?

— Nu doar că au acceptat, au şi încurajat acest lucru.

— Dar cum să… începu Aomame, dar nu reuşi să-şi termine vorbele.

Doamna îşi clătină capul.

— E ceva oribil. De neiertat. Dar lucrurile sunt complicate. Aici nu e vorba de un simplu caz de violenţă în familie. Doctorul a spus că trebuie să raporteze totul la poliţie, însă eu l-am rugat să nu o facă. Este o cunoştinţă apropiată de-a mea şi am reuşit până la urmă să îl conving.

— Dar de ce? întrebă Aomame. De ce să nu raporteze la poliţie?

— Felul în care a fost tratată această copilă a fost inuman şi nu trebuie tolerat de societate. Este o crimă dezgustătoare care merită o pedeapsă grea, zise Doamna alegându-şi cuvintele cu grijă. Dar dacă ar fi să mergem la poliţie, ce măsuri ar putea ei să ia? După cum vezi, ea nu vorbeşte aproape deloc. Nici n-ar putea să explice cum trebuie ce a păţit, ce s-a întâmplat. Şi chiar dacă ar reuşi să explice cumva, n-ar avea cum s-o dovedească. Dacă ar lua-o poliţia, probabil că ar trimite-o înapoi la părinţi, în altă parte nu are unde să se ducă, iar ei sunt cei care au drepturile părinteşti. Dacă ar ajunge înapoi la ei, s-ar repeta acelaşi lucru, iar eu nu pot să las să se întâmple aşa ceva.

Aomame încuviinţă.

— Am s-o cresc eu, spuse Doamna răspicat. Nu o dau nimănui. Pot veni părinţii ei, poate să vină cine vrea, că nu le-o dau. O ascund undeva şi o cresc eu.

Un timp, Aomame se uită pe rând la Doamna şi la fetiţă.

— Şi îl puteţi identifica pe bărbatul care a agresat-o sexual? Este unul singur? întrebă Aomame.

— Îl pot identifica. Este doar unul.

— Dar nu aveţi cum să-l trimiteţi în instanţă.

— Este un om foarte influent, răspunse Doamna. Are o influenţă puternică şi directă, sub care s-au aflat şi părinţii ei. Şi încă se mai află. Aceşti oameni fac aşa cum le porunceşte

el. Sunt indivizi care nu au personalitate sau putere de judecată. Pentru ei, ceea ce spune acest bărbat este incontestabil corect. Şi de aceea, dacă le spune să i-o dea pe fiica lor, nu se pot opune. Cred toate vorbele lui şi i-o oferă bucuroşi, chiar dacă ştiu ce se întâmplă.

Lui Aomame îi luă ceva timp să înţeleagă cum trebuie tot ce spusese Doamna. Îşi forţă mintea până reuşi să vadă totul mai limpede.

— E vorba cumva de vreo grupare sau ceva?

— Da. O grupare anume care are în comun minţi bolnave şi înguste.

— Un fel de cult?

— Da, încuviinţă Doamna. Şi chiar un cult extrem de rău şi de periculos.

Era clar. Nu putea să fie vorba decât de un cult. Oameni care fac întocmai cum li se porunceşte. Care nu au personalitate sau putere de judecată. *Nici nu m-aş fi mirat dacă aş fi păţit şi eu acelaşi lucru,* se gândi Aomame, muşcându-şi buzele.

Desigur, în cadrul Bisericii Martorilor nu fusese nimeni implicat în vreun viol. Sau cel puţin ea, una, nu fusese agresată sexual în vreun fel. Toţi „fraţii" şi „surorile" din jurul ei erau persoane liniştite şi oneste. Erau oameni care îşi luau credinţa în serios şi care puneau mare preţ – uneori chiar viaţa – pe dogma lor. Însă nu întotdeauna intenţiile bune duc şi la rezultate bune. Violul nu este un atac doar asupra trupului. Violenţa nu ia mereu o formă vizibilă, iar răni nu sunt doar cele care sângerează.

Tsubasa îi amintea lui Aomame de ea însăşi când era de aceeaşi vârstă. Eu am reuşit prin proprie voinţă să scap de acolo, se gândi ea. Dar copila asta a fost rănită atât de profund, încât nu cred că mai există cale de întoarcere. N-o să mai aibă niciodată inima uşoară. La acest gând, Aomame simţi o durere puternică în piept. În Tsubasa se vedea pe ea însăşi *aşa cum ar fi putut să ajungă.*

— Aomame, zise Doamna pe un ton confidenţial. Acum ar fi momentul potrivit să îţi spun că ţi-am investigat trecutul.

Auzind aceste cuvinte, Aomame reveni la realitate şi o privi.

— Am făcut-o imediat după ce ai venit prima dată aici şi am stat de vorbă cu tine. Sper să nu mi-o iei în nume de rău.

— Nu, nu v-o iau în nume de rău, răspunse Aomame. Este firesc să-mi investigaţi trecutul. Ce facem noi nu este ceva obişnuit.

— Exact. Noi urmăm o linie extrem de fină şi îngustă. Şi tocmai de aceea trebuie să avem încredere una în alta. Însă nu poţi avea încredere în cineva până nu ştii tot ce e de ştiut despre el. Aşa că am cercetat totul în legătură cu tine. Din prezent şi până departe, în trecut. Evident, *aproape totul.* Nimeni nu poate să ştie absolut totul despre cineva. Nici măcar Dumnezeu.

— Şi nici diavolul.

— Şi nici diavolul, repetă Doamna şi schiţă un zâmbet. Ştiu despre rănile tale sufleteşti provocate în copilărie de un cult. Părinţii tăi erau adepţi devotaţi ai Bisericii Martorilor şi încă mai sunt. Şi nu te-au iertat pentru faptul că ţi-ai abandonat credinţa. E un lucru care încă te mai chinuie şi acum.

Aomame încuviinţă în tăcere.

— Părerea mea sinceră, continuă Doamna, e că Biserica Martorilor nu este o religie adevărată. Dacă te-ai fi rănit grav când erai mică, dacă te-ai fi îmbolnăvit şi ai fi avut nevoie de operaţie, probabil că ai fi murit. O religie care neagă o operaţie care îţi poate salva viaţa doar pe motiv că s-ar abate de la litera Bibliei nu e nimic altceva decât un cult. Este un abuz flagrant de dogmă.

Aomame încuviinţă. Logica refuzului unei transfuzii de sânge e primul lucru care li se bagă în cap copiilor din Biserica Martorilor. Ei învaţă că e mai bine să mori cu trupul şi sufletul curat şi să te duci în rai decât să accepţi o transfuzie de sânge care este potrivnică învăţăturii Domnului, şi să ajungi în iad. Iar aici nu există loc de compromis. Ajungi în iad sau în rai, una din două. Copiii nu ştiu să vadă lucrurile cu ochi critic. Ei nu au cum să-şi dea seama dacă o astfel de logică este acceptată de societate sau dacă este corectă din punct de vedere ştiinţific. Copiii iau de bun tot ce învaţă de la părinţi. Dacă în

copilărie aş fi ajuns în situaţia în care să am nevoie de o transfuzie de sânge, mai mult ca sigur că aş fi făcut ce-mi spuneau părinţii, aş fi refuzat-o şi aş fi ales moartea, se gândi Aomame. Şi aş fi ajuns în rai sau cine ştie pe unde.

— E vorba de un cult cunoscut? întrebă Aomame.

— Se numeşte Pionierii. Sunt convinsă că ai auzit de ei, fiindcă într-o vreme apăreau aproape zilnic în ziare.

Aomame nu-şi amintea să fi auzit vreodată acest nume, însă încuviinţă ambiguu, fără să spună nimic. Simţea că e mai bine să reacţioneze aşa. Era conştientă de faptul că, în acel moment, nu se afla în anul 1984, ci în lumea 1Q84, care avea diferenţele ei. Deocamdată aceasta nu era decât o teorie, însă devenea din ce în ce mai reală cu fiecare zi. Iar în această lume nouă erau multe informaţii pe care încă nu le aflase. Trebuia să fie extrem de atentă.

— Pionierii au fost iniţial o micuţă comună agrară, continuă Doamna, care avea la bază un grup de oameni din Noua Stângă. Dar, la un moment dat, şi-au schimbat brusc direcţia şi s-au transformat într-o sectă religioasă. Nu se ştie exact care a fost motivul şi cum s-a ajuns la asta. Povestea e foarte bizară. Însă, în orice caz, marea majoritate a membrilor au rămas acolo. Au primit autorizaţie ca instituţie religioasă, dar nu se ştie mai nimic despre identitatea lor. La bază aparţin budismului ezoteric, dar dogma lor pare să fie doar de umplutură. Şi totuşi, secta a câştigat rapid mulţi credincioşi şi devine din ce în ce mai puternică. Cu toate că au fost implicaţi într-un incident atât de grav, imaginea lor ca sectă nu a avut deloc de suferit. Au făcut faţă situaţiei incredibil de frumos. Ba chiar şi-au făcut reclamă aşa.

Doamna îşi trase răsuflarea şi continuă.

— Lumea nu ştie acest lucru, dar secta e condusă de cineva căruia i se spune „Liderul” şi despre care se crede că are abilităţi speciale. Uneori îşi foloseşte aceste puteri ca să vindece boli grave, să prezică viitorul şi să declanşeze fel de fel de fenomene paranormale. Evident, sunt doar nişte înşelătorii elaborate, dar cu ele reuşeşte totuşi să atragă foarte mulţi oameni.

— Fenomene paranormale?

Doamna îşi încruntă sprâncenele frumos conturate.

— Nu ştiu concret despre ce este vorba. Sinceră să fiu, nu mă interesează câtuşi de puţin lucrurile oculte de acest gen. Astfel de înşelătorii se tot repetă în întreaga lume, încă din vremuri străvechi. Modul în care se operează e mereu acelaşi. Şi totuşi escrocheriile astea josnice nu slăbesc nicicând, iar asta pentru că majoritatea oamenilor preferă să creadă nu adevărul, ci ceea ce speră ei că ar fi adevărul. Oricât de larg ar deschide ochii, ei nu văd absolut nimic. Să înşeli astfel de indivizi e o joacă de copii.

— Pionierii, murmură Aomame. Parcă ar fi numele unor trenuri expres, îşi zise ea. Nici n-ai zice că se referă la o sectă religioasă.

La auzul cuvântului Pionierii, Tsubasa îşi coborî o clipă privirea, ca şi cum ar fi reacţionat la un ecou ascuns dinăuntrul lui. Însă şi-o ridică imediat la loc şi reveni la chipul său lipsit de expresie. Parcă înlăuntrul ei se formase pe neaşteptate un mic vârtej, care apoi se liniştise imediat.

— Şeful sectei Pionierii este cel care a violat-o pe Tsubasa, spuse Doamna. A pretins acest lucru sub pretextul că îi oferă iluminare spirituală. Părinţilor li s-a spus că ceremonialul trebuie încheiat înainte de prima ei menstruaţie şi că iluminarea spirituală pură nu poate fi dată decât unei astfel de copile încă nepătată. Imensa durere provocată este un obstacol peste care trebuie să treci ca să ajungi la un nivel superior. Părinţii au crezut totul. Este de-a dreptul incredibil cât de ridicoli pot fi oamenii. Şi asta nu s-a întâmplat doar în cazul lui Tsubasa. Din informaţiile pe care le-am obţinut, se pare că acelaşi lucru l-au păţit şi alte fete din sectă. Liderul e un depravat cu înclinaţii sexuale perverse. Aici nu e nici urmă de dubiu. Secta şi dogma sunt doar un paravan în spatele căruia îşi ascunde poftele.

— Acest Lider are un nume?

— Din păcate, nu am reuşit să-l aflu. I se spune „Liderul”, dar nu ştiu cine e, ce trecut are sau cum arată. Nu am reuşit să găsesc nicio informaţie, oricât de mult am căutat. Totul este

blocat. Stă închis în munţi, în sediul sectei din Yamanashi şi nu apare aproape deloc în faţa oamenilor. Chiar şi în cadrul sectei sunt foarte puţini oameni care au acces să îl vadă. De obicei stă într-un loc întunecat şi meditează.

— Iar noi nu îl putem lăsa pe acest individ în libertate.

Doamna aruncă o privire către Tsubasa şi încuviinţă.

— Nu-l putem lăsa să mai facă şi alte victime. Aşa e?

— Cu alte cuvinte, trebuie să luăm măsuri.

Doamna întinse o mână şi o puse peste a lui Tsubasa, apoi rămase o vreme cufundată în tăcere.

— Întocmai, spuse ea după un timp.

— Este cert faptul că el repetă aceste perversiuni? o întrebă Aomame pe Doamna.

— Avem dovezi sigure că fetele din sectă sunt violate.

— Dacă e adevărat, atunci e un lucru de neiertat, spuse Aomame pe un ton calm. Aşa cum spuneţi şi dumneavoastră, nu-l putem lăsa să mai facă şi alte victime.

Doamna părea frământată de nişte gânduri contradictorii.

— Trebuie neapărat să aflăm mai multe detalii despre acest Lider, spuse ea. Nu putem lăsa loc neclarităţilor. La urma urmei, e o chestiune de viaţă şi de moarte.

— Iese rar în public?

— Da. Şi este extrem de bine păzit.

Aomame se gândi încruntată la dăltiţa ei cu vârf ascuţit, ascunsă în fundul unui sertar de la dulap.

— În orice caz, va fi o treabă dificilă, spuse ea.

— *Extrem* de dificilă, întări Doamna.

Îşi desprinse apoi mâna de pe a lui Tsubasa şi îşi duse degetul mijlociu la sprânceană. Era semn că îşi bătea în zadar mintea cu ceva – lucru care nu se întâmpla prea des.

— Realist vorbind, ar fi cam dificil să mă duc până în Yamanashi, să mă strecor în mijlocul unei secte bine păzite, să *îl rezolv* pe Lider şi apoi să plec de acolo liniştită. Dacă eram într-un film cu ninja, mai era cum era…

— Nici nu mă gândeam să te rog aşa ceva. Desigur, spuse Doamna pe un ton serios, apoi schiţă un zâmbet de parcă abia atunci realizase că era o glumă. Aşa ceva nici nu intră în

discuţie.

— Şi ar mai fi un lucru care mă îngrijorează, spuse Aomame privind-o în ochi. Chestia cu Oamenii cei Mici. Cine şi ce sunt aceşti Oameni Mici? Şi ce i-au făcut lui Tsubasa? Aş zice că avem nevoie de informaţii despre ei.

— Şi pe mine mă îngrijorează asta, spuse Doamna cu degetul încă lipit de sprânceană. Fetiţa nu vorbeşte aproape deloc, dar aceste cuvinte le-a spus de mai multe ori până acum. Cu siguranţă au o semnificaţie majoră pentru ea. Însă nu vrea să ne spună cine sunt. Când vine vorba de ei, amuţeşte. Mai dă-mi puţin timp. O să mă interesez.

— Aveţi cum să aflaţi informaţii mai detaliate despre Pionierii?

Doamna afişă un zâmbet liniştit.

— Nu există niciun lucru tangibil care să nu poată fi cumpărat cu bani. Iar eu sunt dispusă să cheltuiesc o avere, mai ales în cazul de faţă. S-ar putea să dureze ceva, dar o să obţin neapărat informaţiile necesare.

Sunt şi lucruri care nu se pot cumpăra cu bani, îşi zise Aomame. *De exemplu, luna.*

— Chiar aveţi de gând să o luaţi pe Tsubasa şi să o creşteţi dumneavoastră? schimbă Aomame subiectul.

— Sigur că da. Mă gândesc să o înfiez legal.

— Presupun că ştiţi şi dumneavoastră asta, dar procedurile legale nu se rezolvă prea uşor. Lucrurile fiind cum sunt…

— Sunt pregătită pentru asta, spuse Doamna. O să folosesc toate mijloacele pe care le am la dispoziţie. Am de gând să fac absolut tot posibilul. Pe copila asta nu o dau nimănui.

Vocea ei trădase multă intensitate. Până în acel moment nu mai lăsase niciodată să se vadă atât de clar ce simţea. Asta o îngrijora un pic pe Aomame, iar Doamna păru să-i citească neliniştea pe chip.

— Am să-ţi spun ceva ce n-am mai spus nimănui, zise Doamna pe un ton confidenţial, coborându-şi vocea. E un lucru pe care l-am ţinut închis în mine, pentru că mi-a fost prea greu să vorbesc despre el. Când fiica mea s-a sinucis, era

însărcinată. În şase luni. Probabil că nu a vrut să aducă pe lume copilul acelui bărbat, şi de aceea şi-a luat viaţa, omorând astfel şi fătul. Dacă ar fi trăit, ar fi fost de vârsta lui Tsubasa. Eu am pierdut atunci două vieţi preţioase dintr-o lovitură.

— Îmi pare rău, spuse Aomame.

— Dar stai liniştită. Nu-mi las judecata tulburată de chestiuni personale. Nu am de gând să te expun nici unui pericol inutil. Şi tu eşti pentru mine o fiică importantă. Noi suntem deja o familie.

Aomame încuviinţă în tăcere.

— Între noi există o legătură care ne uneşte mai strâns decât sângele, spuse Doamna pe un ton liniştit.

Aomame încuviinţă din nou.

— Individul ăsta trebuie stârpit cu orice preţ, zise Doamna de parcă încerca să-şi reamintească sieşi de acest lucru, apoi o privi pe Aomame. Trebuie trimis pe lumea cealaltă cu prima ocazie. Înainte să apuce să mai rănească pe cineva.

Aomame îşi întoarse privirea către Tsubasa, aşezată de partea cealaltă a mesei. Privirea ei nu era aţintită în vreun punct anume. Se uita pur şi simplu în gol. Arăta ca o cochilie goală.

— Dar nici nu trebuie să ne grăbim, spuse Doamna. Trebuie să fim atente şi să avem răbdare.

*

Aomame părăsi încăperea, lăsându-o pe Doamna cu Tsubasa. Doamna îi spusese că rămâne cu fetiţa până adoarme. În sufrageria de la parter, patru femei stăteau cu frunţile aplecate în jurul unei mesei rotunde şi îşi vorbeau în şoaptă. Pentru Aomame, era o privelişte ireală. Arătau de parcă ar fi compus un tablou abstract, care s-ar fi putut intitula foarte bine *Femei împărtăşind secrete.* Aomame trecu pe lângă ele, dar imaginea pe care o compuneau nu trădă nicio schimbare.

Ieşind din clădire, Aomame se lăsă pe vine şi mângâie un timp căţeaua, care dădea încântată din coadă. De fiecare dată când întâlnea un câine se mira de modul necondiţionat în care

se bucurau. Ea nu avusese niciodată un câine, o pisică sau o pasăre. Nu-şi cumpărase nici măcar un ghiveci cu flori. Aomame îşi aminti deodată să se uite pe cer. Însă cerul era acoperit de nori cenuşii şi uniformi care parcă vesteau începutul anotimpului ploios. Luna nu se vedea. Era o seară liniştită, fără nicio adiere de vânt. De dincolo de nori răzbătea o lumină slabă, dar era imposibil de spus de la câte luni provenea.

*

În drum către metrou, Aomame se gândi la cât de stranie era lumea. Dacă Doamna are dreptate şi noi nu suntem decât nişte vehicule care transportă gene, atunci de ce aşa mulţi dintre noi au vieţi atât de bizare? se întrebă ea. Dacă noi am duce nişte vieţi simple, fără să ne gândim la una şi la alta, preocupaţi doar de supravieţuire şi de reproducere, nu şi-ar atinge suficient scopul de a transmite ADN-ul mai departe? Are ce avantaj să prezinte pentru gene o viaţă complicată şi uneori de-a dreptul anapoda?

Un bărbat căruia îi face plăcere să violeze fete care încă nu au ciclu, un bodyguard homosexual musculos, credincioşi devotaţi care mor refuzând transfuziile de sânge, o tânără însărcinată în şase luni care se sinucide cu somnifere, o femeie care omoară bărbaţi problematici înţepându-i cu un ac ascuţit în ceafă, bărbaţi care urăsc femeile şi femei care urăsc bărbaţii. Ce au genele de câştigat din faptul că există pe lume asemenea oameni? Se bucură de toate aceste poveşti alambicate ca de o pată de culoare sau le folosesc la atingerea vreunui scop?

Aomame nu avea un răspuns. Tot ce ştia ea era că, odată ajunsă acolo, nu mai putea alege o altă viaţă. Orice-ar fi fost, nu avea decât să-şi trăiască viaţa pe care o avea. Nu putea să o returneze, să o dea la schimb pe alta nouă. Acela era vehiculul ei, oricât de bizar sau deformat era el.

Ce bine ar fi ca Doamna şi Tsubasa să poată trăi împreună fericite, îşi zise ea în timp ce mergea. Pentru mine, una, nu există niciun posibil viitor demn de menţionat. Deşi, sinceră să

fiu, nu cred că vor putea avea parte de o viaţă liniştită şi împlinită – sau măcar de una obişnuită. Noi ne asemănăm într-o oarecare măsură. De-a lungul vieţii noastre am cărat în cârcă prea multe poveri grele. După cum zicea şi Doamna, noi suntem o familie. Suntem o familie mare care are în comun un suflet rănit, alături de multe lipsuri şi care duce o bătălie fără sfârşit.

Gândindu-se aşa, Aomame realiză că simţea o mare nevoie de trupul unui bărbat. Ce mă apucă de vreau bărbaţi tocmai în asemenea momente? se apostrofă ea, mergând mai departe. Nu reuşea să îşi dea seama dacă acel elan sexual era provocat de stres, dacă era chemarea naturală a ovulelor dinăuntrul ei sau vreun plan încurcat pus la cale de genele ei. În orice caz, acel apetit sexual părea să aibă rădăcini adânci. Ayumi sigur ar fi spus ceva de genul „Ce mi-aş mai pune-o în momentul ăsta!”. Aomame se gândea ce să facă. Putea să se ducă în barul obişnuit şi să caute un bărbat. Până în Roppongi avea de mers doar o staţie cu metroul. Dar era prea obosită şi nici nu era îmbrăcată adecvat pentru agăţat bărbaţi. Era încălţată în adidaşi, cu o geantă sport pe umăr şi nici nu era fardată. Se gândi să se ducă acasă, să deschidă o sticlă de vin roşu şi să se masturbeze. Asta era cea mai bună variantă. Şi trebuia să nu se mai gândească la lună.

*

De la Hiroo şi până la Jiyūgaoka, în faţa ei stătuse aşezat un bărbat exact pe placul ei. Avea în jur de patruzeci şi cinci de ani, o faţă ovală şi un început de chelie. Nici forma capului nu era rea. Avea o culoare sănătoasă în obraji şi ochelari şic, cu rama neagră şi subţire. Era îmbrăcat cu gust. Purta o cămaşă polo albă şi o jachetă subţire, de vară, iar pe genunchi ţinea o geantă diplomat din piele. În picioare, mocasini maro. Părea să aibă un serviciu de birou, dar angajat la o firmă nu prea severă. Redactor la o editură, arhitect la o mică firmă de arhitectură sau poate angajat în domeniul vestimentar. Citea avid dintr-o carte învelită într-o copertă.

Dacă ar fi putut, Aomame s-ar fi dus undeva cu acel bărbat

şi ar fi făcut sex sălbatic. Se imagină strângându-i cu putere penisul întărit. I l-ar fi strâns tare, cât aproape să-i taie circulaţia sângelui. Iar cu cealaltă mână i-ar fi masat uşor testiculele. Simţea cum o furnicau palmele aşezate pe genunchi. Îşi strângea şi întindea degetele fără să-şi dea seama. Umerii îi săltau la fiecare răsuflare. Îşi umezi încet buzele cu limba.

Însă trebuia să coboare la Jiyugaoka. Bărbatul stătea mai departe pe scaun, cufundat în carte, mergând cine ştie până unde, fără să aibă habar că era ţinta unor fantezii erotice. Nu părea să-i pese câtuşi de puţin cine era pe scaunul de vizavi. Când coborî, lui Aomame îi veni să-i smulgă şi să-i azvârle blestemata de carte, însă se abţinu.

*

La ora unu noaptea, Aomame dormea dusă în patul ei şi avea un vis erotic. În vis, sânii ei erau mari şi rotunzi ca nişte grepfruturi. Avea sfârcurile tari şi mari. Îşi apăsa sânii pe coapsele unui bărbat. Hainele zăceau împrăştiate pe jos, iar ea dormea dezbrăcată, cu picioarele desfăcute. Cufundată în somn, Aomame nu avea cum să ştie că şi în acel moment pe cer erau două luni. Una era luna cea mare şi străveche, iar cealaltă, mică şi nouă.

*

Tsubasa şi Doamna dormeau şi ele, în aceeaşi cameră. Tsubasa purta o pijama nouă, cadrilată şi dormea uşor ghemuită. Doamna adormise pe fotoliu, îmbrăcată cum era, cu o pătură pe genunchi. Avusese de gând să plece imediat ce adormea fetiţa, însă o furase somnul. Liniştea se aşternuse în jurul clădirii retrase în vârful dealului. Din când în când, se mai auzeau sirenele ambulanţelor şi vuietul motocicletelor care goneau în depărtare, pe străzile oraşului. Şi căţeaua dormea încolăcită în faţa uşii de la intrare. Ferestrele erau acoperite cu draperii, cărora lumina felinarelor le dădea o tentă alburie. Norii începeau să se destrame, iar cele două luni se iţeau din când în când printre ei. Mările din întreaga lume îşi reglau

fluxul în funcţie de ele.

Tsubasa dormea cu obrazul lipit de pernă şi cu gura întredeschisă. Răsufla aproape imperceptibil şi nu făcea nicio mişcare. Uneori, umerii îi tresăltau uşor. Părul îi cădea peste ochi.

La un moment dat, gura i se deschise încet, iar dinăuntru începură să iasă Oamenii cei Mici. Apăreau unul câte unul, uitându-se atenţi în jurul lor. Doamna i-ar fi văzut imediat dacă s-ar fi trezit, însă dormea dusă şi nu avea să deschidă ochii prea curând. Oamenii cei Mici ştiau asta. Cu toţii, erau cinci. Când ieşiseră din gura lui Tsubasa, erau cât degetul ei mic, dar, odată ajunşi afară, începură să se contorsioneze ca nişte unelte pliabile care se desfac şi crescură de vreo treizeci de centimetri. Toţi erau îmbrăcaţi la fel, în haine banale. Nici chipurile lor nu aveau trăsături aparte, ceea ce îi făcea imposibil de distins între ei.

Coborâră din pat pe podea şi traseră de sub pat un obiect de mărimea unei gogoşi. Se aşezară în cerc în jurul lui şi începură cu toţii să tragă de el. Era un obiect alb şi foarte elastic. Îşi înălţau mâinile în aer şi, cu gesturi îndemânatice, trăgeau din văzduh fire semitransparente pe care le foloseau să dea treptat volum acelui obiect moale şi pufos. Firele păreau să fie suficient de lipicioase. Între timp, Oamenii cei Mici ajunseseră la o înălţime de vreo şaizeci de centimetri. Puteau să-şi modifice statura după bunul lor plac.

Cei cinci lucrară cu zel timp de mai multe ore, fără să rostească niciun cuvânt. Formau o echipă strâns unită. Doamna şi Tsubasa continuau să doarmă duse, neclintite. Şi celelalte femei din adăpost erau cufundate într-un somn neobişnuit de adânc. Căţeaua părea să viseze ceva, pentru că zăcea întinsă pe iarbă şi mai slobozea câte un sunet stins, venit din adâncurile inconştientului.

Ca şi cum ar fi fost înţelese, din înaltul cerului, cele două luni aruncau asupra lumii o lumină stranie.

Capitolul 20
Bieţii ghiliaci

Tengo nu reuşea să adoarmă. Fukaeri dormea adânc, în patul său, îmbrăcată cu pijamaua sa. Tengo îşi aranjase aşternutul pe canapea (trăgea adesea câte un pui de somn după-masa acolo, aşa că nu îl deranja câtuşi de puţin) şi se întinsese. Cum somnul nu voia să vină, se dusese în bucătărie să lucreze la roman. Procesorul de text se afla în dormitor, aşa că scria acum cu pixul într-un blocnotes. Nici asta nu-l deranja. Sigur că era mai rapid şi mai eficient să tasteze, dar el iubea metoda clasică de a aşterne ideogramele cu mâna sa pe hârtie.

Era destul de neobişnuit pentru el să lucreze în miezul nopţii. Lui îi plăcea să scrie cât era lumină afară şi lumea umbla de colo-colo, văzându-şi de treburi. Dacă lucra când lumea era învăluită în întuneric şi în linişte, cuvintele lui deveneau prea dense. Trebuia să rescrie a doua zi, pe lumină, ce lucrase cu o noapte înainte. Decât să se complice atât de tare, prefera de la bun început să scrie ziua.

Nu mai scrisese de multă vreme direct pe hârtie, în miez de noapte, şi mintea îi lucra bine. Imaginaţia sa se dezmorţise şi povestea curgea de la sine. O idee o năştea în mod firesc pe următoarea. Fluxul acesta continua fără întrerupere. Vârful pixului îi alerga fără pauză pe hârtia albă, cu un sunet hotărât. Când îi obosea mâna, lăsa pixul deoparte şi îşi flexa degetele în aer ca un pianist înainte de concert. Ceasul arăta ora unu şi jumătate, în mod neobişnuit, de afară nu se auzea niciun zgomot. Norii care acopereau oraşul ca o pânză groasă absorbeau orice sunet.

Apoi lua din nou pixul şi aşternea cuvintele pe hârtie. În timp ce scria, îşi aminti brusc că a doua zi urma să îl viziteze iubita. Venea mereu vineri la unsprezece dimineaţa. Până atunci

trebuia să o trimită pe Fukaeri de acolo. Bine că nu folosea parfum. Iubita sa şi-ar fi dat seama imediat dacă în pat ar fi rămas un miros străin. Tengo ştia bine că e foarte atentă şi foarte geloasă. Ea se culca uneori cu soţul ei, dar dacă Tengo se vedea cu alte femei, se enerva de-a binelea.

— Sexul între soţi e o chestie un pic diferită, îi explicase ea. Intră în alt catastif.

— În alt catastif?

— Da, conţine alte rubrici.

— Sunt alte sentimente la mijloc?

— Exact. Corpul e tot ăla, dar sentimentele diferă. Aşa că e în regulă. O femeie matură ca mine poate să facă chestia asta. Numai că tu nu ai voie să te culci cu altcineva.

— Nici nu fac aşa ceva, răspunsese Tengo.

— Chiar dacă nu faci sex cu altă femeie, spusese ea, sunt jignită numai la gândul că ar exista posibilitatea asta!

— Doar de existenţa posibilităţii? întrebase Tengo uluit.

— Tu nu ştii ce simte o femeie. Chiar dacă eşti scriitor.

— Asta mi se pare destul de nedrept.

— Aşa o fi. Dar o să te răsplătesc eu îndeajuns, spusese femeia şi nu minţise.

*

Tengo era satisfăcut de relaţia cu iubita sa. Nu era o femeie frumoasă, în înţelesul obişnuit. Avea mai degrabă nişte trăsături unice. Poate că unii chiar ar fi considerat-o urâtă. Lui Tengo însă îi plăcuse de la bun început chipul ei şi nu se putea plânge de ea în pat. Nu cerea multe de la el. Să petreacă o dată pe săptămână trei, patru ore împreună şi să facă sex pe îndelete. Dacă se putea, de două ori. Să nu se apropie de alte femei. Pe scurt, asta era tot ce cerea ea de le Tengo. Îşi iubea familia şi nu voia să o destrame din pricina lui. Numai că nu era satisfăcută de activităţile sexuale pe care le avea cu soţul ei. Interesele celor doi coincideau în mare parte.

Tengo nu era atras de alte femei. Ce voia el era să aibă timpul său liber şi liniştit. Dacă avea garanţia că la intervale regulate are ocazia să facă sex, nu mai cerea nimic în plus de

la o femeie. Nu întâmpina cu bucurie ideea de a cunoaşte pe cineva de vârsta sa, de a se îndrăgosti, de a avea o relaţie carnală şi responsabilitatea pe care toate acestea o aduceau în mod inevitabil. Voia să stea pe cât putea de departe de povara necazurilor ce se ţin lanţ: toţi paşii care trebuie parcurşi către intimitate, aluziile la viitor, conflictele previzibile şi greu de evitat…

În mod normal, ideea de obligaţie îl speria pe Tengo şi îl făcea să dea înapoi. Reuşise până acum în viaţă să evite cu ingeniozitate să fie pus în poziţii în care ar fi avut obligaţii. Căuta să trăiască de unul singur, liber, fără să fie încurcat în complexitatea relaţiilor umane, pe cât posibil fără să fie constrâns de reguli şi fără să-şi facă datorii faţă de alţii. Asta căuta el în mod constant. Era dispus să îndure multe neplăceri în schimbul acestei libertăţi.

Ca să se poată eschiva de responsabilităţi, Tengo găsise încă de la o vârstă fragedă o cale de a nu atrage atenţia asupra sa. Nu-şi dezvăluia întru totul capacităţile în faţa altora, nu-şi expunea părerile şi evita să iasă în faţă. Încerca să-şi facă prezenţa cât mai neobservată. Fusese pus încă din copilărie în situaţia de a supravieţui prin propriile forţe, fără să se bazeze pe nimeni altcineva. Dar un copil nu are cu adevărat putere. De aceea, în faţa unei furtuni el trebuia să se ascundă şi să se ţină bine de ceva, ca să nu fie suflat de vânt. Trebuia să născocească mereu asemenea soluţii. Precum orfanii din romanele lui Dickens.

Se poate spune că până acum lucrurile îi merseseră bine lui Tengo. Reuşise deocamdată să evite toate responsabilităţile. Nu rămăsese în cadrul universităţii, nu îşi găsise un serviciu în adevăratul sens al cuvântului, nu se căsătorise, avea o ocupaţie care-i conferea destulă libertate, îşi găsise o parteneră de sex care îl satisfăcea (şi care nu cerea multe în schimb) şi, folosindu-şi timpul liber de care dispunea din plin, scria romane. Avea un mentor literar în persoana lui Komatsu şi, mulţumită lui, primea regulat şi articole de scris. Romanele sale încă nu văzuseră lumina tiparului, dar deocamdată în viaţa lui nu existau inconveniente. Nu avea prieteni apropiaţi şi

nici vreun angajament faţă de iubită. Până acum fusese cu vreo zece femei, însă niciuna dintre relaţii nu durase foarte mult. Dar măcar era liber.

Totuşi, de când rescrisese *Crisalida de aer,* viaţa sa liniştită începuse să se destrame pe la cusături. Mai întâi, se prinsese în planul periculos al lui Komatsu aproape fără voia sa. Cunoscuse o fată frumoasă care îi făcea inima să freamăte într-un mod cu totul aparte. Apoi, rescriind *Crisalida de aer,* în Tengo apăruse o schimbare interioară. Mulţumită acesteia, avea o dorinţă intensă de a scrie. Asta, desigur, era o schimbare binevenită, numai că odată cu ea se modificase şi ciclul aproape perfect al vieţii sale suficiente, pe care reuşise până atunci să îl menţină cu atâta trudă.

În orice caz, mâine e vineri, îşi zise el. Îmi vine iubita. Până atunci trebuie să scap de Fukaeri de aici.

*

Fukaeri se trezi la ora două şi ceva. Deschise uşa şi apăru în bucătărie în pijama. Bău un pahar mare cu apă de la robinet, apoi se aşeză la masă, frecându-se la ochi.

— Te deranjez, spuse, ignorând, ca de obicei, semnul de întrebare.

— Nu, nu mă deranjezi.

— Ce scrii.

Tengo închise blocnotesul şi puse pixul alături.

— Nu-i mare lucru, spuse el. Oricum mă pregăteam să închei.

— Pot să stau puţin cu tine, întrebă ea.

— Sigur că da. Eu beau nişte vin, tu ce vrei de băut?

Fata clătină din cap. Nu voia nimic.

— Vreau să mai stau un pic cu tine.

— În regulă. Nici mie nu mi-e somn.

Lui Fukaeri pijamaua îi era prea mare, aşa că îi suflecase manşetele de la bluză şi de la pantaloni. Când se apleca în faţă, i se zărea rotunjimea sânilor. Privind-o pe Fukaeri îmbrăcată în pijamaua lui, Tengo respira cu greutate. Deschise frigiderul şi îşi turnă în pahar restul de vin.

— Ţi-e foame? o întrebă.

Pe drumul spre casă se opriseră la un restaurant micuţ de lângă staţia Koenji şi mâncaseră nişte spaghete. Porţiile nu fuseseră foarte mari şi trecuseră deja de atunci destule ore.

— Pot să-ţi fac ceva rapid, ştiu şi eu, un sandviş? adăugă el.

— Nu mi-e foame. Mai bine îmi citeşti ce ai scris.

— Să-ţi citesc ce scriam eu acum?

— Da.

Tengo luă pixul şi îl învârti între degete. În mâna sa imensă, arăta minuscul.

— Nu arăt nimănui manuscrisele mele până când nu sunt terminate şi corectate. Altfel aduce ghinion.

— Aduce ghinion.

— E o decizie personală.

Fukaeri se uită câteva momente la chipul lui Tengo, apoi îşi aranjă gulerul.

— Atunci citeşte-mi ceva.

— Adormi dacă-ţi citesc?

— Da.

— Profesorul Ebisuno îţi citea des, nu?

— Profesorul stă treaz mereu până în zori.

— Şi *Povestea clanului Taira* tot el ţi-a citit-o?

Fukaeri clătină din cap.

— Pe aia am ascultat-o pe casetă.

— Şi ai învăţat-o pe dinafară. Dar trebuie să fie nu ştiu câte casete!

Fukaeri indică cu mâinile spaţiul pe care îl ocupa teancul de casete.

— Foarte multe.

— La conferinţa de presă ce parte le-ai recitat?

— *Minamoto no Yoshitsune fuge din capitală.*

— După căderea clanului Taira, Minamoto no Yoshitsune este urmărit de Yoritomo şi pleacă din Kyoto. În clanul învingătorilor încep lupte interne.

— Da, aia.

— Şi în afară de asta ce mai poţi recita?

— Zi ce vrei să auzi.

Tengo se întrebă ce să aleagă. Povestea clanului Taira e lungă şi cuprinde multe scene. Până la urmă, alese, la întâmplare, *Bătălia de la Dan no Ura.*

Fukaeri se adună în tăcere timp de douăzeci de secunde. Apoi începu să recite:

De acum, că oştenii Minamoto urcaseră în corăbiile clanului Taira, matrozii şi vâslaşii zăceau pe fundurile năilor, răpuşi de sabie sau săgeată, iară nimenea nu mai era să mânuiască corăbiile.

Sfetnicul Tomonori s-a urcat într-o barcă mică şi a purces la corabia domnitorului.

— Trăim cumplite vremi! Să azvârlim în mare toate acestea, cari neplăcute ochiului sunt!

Grăind acestea, Tomonori a început să alerge roată de la un capăt la altul pe punte şi însuşi să măture, să şteargă şi să cureţe.

Iară domniţele l-au întrebat cu toatele:

— Sfetnice, cum merge lupta, cum?

— Fără doar şi poate, cinstitele dumneavoastră feţe vor vedea bărbaţii pidosnici de la răsărit[10] *răspuns Tomonori, râzând cu glas uscat.*

— Vai, nu-i vreme de şagă tocmai acum! au strigat domniţele în gura mare.

Privind acestea, Măicuţa Tokiko, care în inima sa era pregătită pentru o aşa împrejurare, şi-a tras peste cap un vestmânt îndoit, de culoarea cenuşei, şi-a sumecat pantalonii de mătase lucitoare, a luat la subsuoară Sfânta Nestemată şi la şold şi-a pus Sfânta Sabie[11]

L-a luat în braţe pe domnitor şi a vorbit aşa:

— Măcar că sunt o biată femeie, nu voiesc pradă duşmanului a cădea. Voiesc a sta alături de domnitor. Iar cei cari nutriţi aceleaşi sentimente, urmaţi-mă degrabă!

Apoi a purces către proră.

Numai opt ani avea domnitorul, însă după înfăţişare părea mai mare în ani. Era atât de frumos, încât lucea în jurul lui

precum o aură. Părul negru îi curgea tremurător până la şolduri. Buimac, întrebă:

— Măicuţă, unde ai de gând să mă duci?

Privind la chipul său copilăros, călugăriţa, abia domolindu-şi lacrimile, grăi astfel:

— Stăpâne, încă nu ştii? În viaţa de dinainte ai urmat întocmai cele zece virtuţi[12], şi pentru asta te-ai născut cârmuitor a zece mii de care de luptă. Dar ai fost prins în iţe potrivnice, şi ţi s-a isprăvit ursita cea bună. Mai întâi întoarce-te spre răsărit, către Marele Templu din Ise şi îţi ia rămas bun. Apoi, îţi aminteşte să îţi pui credinţa în Buddha Amida, care vine a te tâmpina din Raiul Apusean al Tărâmului Neprihănit. Te întoarce aşadar către apus şi cheamă-i numele[13]. Trăim într-o ţară îndepărtată şi mică precum un bob de mei căzut în ţărână, la hotarele triste ale lumii. Ci eu te voi însoţi în locul cela minunat care este Raiul Tărâmului Neprihănit!

Astfel grăi, cu lacrimi în ochi. Iară domnitorul, în vestminte de culoarea porumbiţei, îşi prinse părul în două cozi peste urechi şi îşi împreună micile sale mâini, înecat în suspine. Întâi îngenunche la răsărit şi îşi luă rămas bun de la Marele Templu din Ise. Apoi se îndreptă către apus şi chemă numele lui Amida.

Ţinându-l tot aşa în braţe pe domnitor, măicuţa l-a îmbărbătat:

— Dedesubtul valurilor se află o altă capitală!

Iară apoi au sărit în apa adâncă de o mie de stânjeni.

Ascultând-o cu ochii închişi cum recită, Tengo avea senzaţia că se află în faţa unui călugăr orb care cânta la lăută. Tengo simţi din nou că *Povestea clanului Taira* e menită sa fie ascultată, nu citită. Vocea lui Fukaeri era de obicei monotonia întruchipată, fără intonaţie şi fără accent, dar când recita, devenea surprinzător de puternică, bogată şi plină de culoare. Parcă ar fi fost posedată de un spirit. În vocea ei revenea la viaţă cu vigoare bătălia eroică ce se purtase pe mare, la strâmtoarea Kanmon, în 1185. Înfrângerea clanului Taira era deja pecetluită. Tokiko, soţia lui Kiyomori, îl ia în braţe pe

tânărul împărat Antoku şi se aruncă în valuri. Doamnele de la curte, nevoind să cadă în mâinile războinicilor din est, o urmează. Tomomori, ascunzându-şi durerea înfrângerii, glumeşte şi le îndeamnă pe doamnele de la curte să-şi curme viaţa. Altfel, vor trăi un iad viu. Ar fi mai bine să vă puneţi capăt vieţii.

— Mai continui, întrebă Fukaeri.

— Nu, ajunge până aici. Mulţumesc, spuse Tengo încă în transă.

Înţelegea bine acum ce trebuie să fi simţit ziariştii la conferinţa de presă.

— Dar cum de reuşeşti să ţii minte un text atât de lung?

— L-am ascultat de multe ori pe casetă.

— Majoritatea oamenilor pot să asculte de oricâte ori, că tot n-ar ţine minte, spuse Tengo.

Apoi îşi dădu seama. Fata aceasta, neputând să citească, avea o capacitate de a reţine ceea ce auzea mai mare decât a altora. La fel cum copiii care suferă de savantism pot memora instantaneu o cantitate enormă de informaţii vizuale.

— Vreau să-mi citeşti, spuse Fukaeri.

— Ce să-ţi citesc?

— Ai vorbit cu Profesorul de o carte. Unde apare Fratele cel Mare.

— A, *1984.* N-o am.

— Cu ce e.

Tengo încercă să-şi amintească subiectul romanului.

— Am citit-o demult, de la biblioteca şcolii şi nu mai ţin minte amănuntele. Oricum, cartea a apărut în 1948 şi pe vremea aia 1984 era încă viitorul îndepărtat.

— E anul ăsta.

— Da, suntem în 1984. Viitorul a devenit prezent. Şi în curând va fi trecut. George Orwell descrie în romanul ăla o societate sumbră, totalitară. Oamenii sunt strict controlaţi de un dictator numit Fratele cel Mare. Informaţiile sunt limitate, iar istoria este rescrisă în permanenţă. Personajul principal lucrează la o instituţie a statului unde are sarcina să schimbe cuvintele. Se construieşte o istorie nouă, iar cea veche este

anulată. Totodată, şi cuvintele sunt modificate, astfel că nimeni nu mai poate cunoaşte ce este adevărat. Nu mai ştii nici cine ţi-e inamic şi cine ţi-e aliat. Cam asta e povestea.

— Să rescrii istoria.

— A fura istoria este acelaşi lucru cu a fura o parte din caracterul omului. E o crimă.

Fukaeri rămase o vreme tăcută, gânditoare.

— Memoria noastră e alcătuită din amintiri personale şi din amintiri colective, spuse Tengo. Astea două sunt strâns legate între ele. Iar istoria este de fapt amintirea colectivă. Dacă e furată sau rescrisă, nici omul nu-şi mai poate păstra caracterul de drept.

— Şi tu rescrii.

Tengo râse şi bău o gură de vin.

— Eu doar ţi-am modificat romanul cum a fost mai bine. E cu totul altceva să rescrii istoria.

— Deci nu ai aici cartea cu Fratele cel Mare, întrebă ea.

— Din păcate, nu. Aşa că nu pot să-ţi citesc din ea.

— Atunci altă carte.

Tengo se duse la bibliotecă şi se uită la cotoarele volumelor. Citise foarte multe până acum, dar păstrase puţine. Nu-i plăcea să aibă casa încărcată, aşa că ducea ce citise la anticariat, cu unele excepţii. Îşi cumpăra doar cărţi pe care putea să le citească imediat, iar pe cele importante le citea cu atenţie, ca să reţină cât mai mult. În rest, împrumuta ce avea nevoie de la o bibliotecă din apropiere.

Îi luă mult să aleagă. Nu avea nicio idee ce carte ar fi mers citită cu voce tare, deoarece nu mai făcuse asta niciodată. După multe ezitări, scoase *Insula Sahalin,* de Cehov, pe care abia o terminase de citit cu o săptămână în urmă. Lipise etichete în dreptul pasajelor interesante, astfel că putea alege cu uşurinţă bucăţile cele mai potrivite.

Înainte de a începe să citească, Tengo îi dădu câteva explicaţii despre carte. În 1890, Cehov a făcut o călătorie în insulele Sahalin. Avea treizeci de ani şi era cu o generaţie mai mic decât Tolstoi şi Dostoievski. De ce un scriitor în ascensiune, bine văzut de public, un orăşean care trăia

splendid în Moscova a decis să plece până la capătul pământului, în insulele Sahalin şi să stea acolo o bună bucată de vreme, nu ştia nimeni cu certitudine. Sahalinul era folosit în mare parte pentru colonii penitenciare şi pentru marea majoritate nu era decât un simbol al suferinţei şi al nenorocului. În vremea aceea nu exista încă nicio cale ferată în Siberia, astfel că a trebuit să străbată peste patru mii de kilometri cu trăsura, într-un frig năprasnic, iar această penitenţă şi-a pus nemilos amprenta asupra sănătăţii oricum şubrede a lui Cehov. Rezultatul şederii în Extremul Orient timp de opt luni a fost *Insula Sahalin,* o carte care i-a nedumerit pe mulţi dintre cititori. Elementele literare erau suprimate, iar lucrarea arăta mai degrabă ca un raport geografic oficial. Lumea şuşotea, întrebându-se de ce oare Cehov a irosit atâta timp preţios pentru o lucrare inutilă şi fără sens. Criticii au spus că este un truc prin care încerca să atragă atenţia asupra sa. Alţii au presupus că s-a dus acolo în căutare de subiecte noi, căci nu mai avea despre ce scrie. Tengo îi arătă lui Fukaeri insulele Sahalin pe harta de la sfârşitul cărţii.

— De ce s-a dus Cehov în Sahalin, întrebă Fukaeri.

— Adică de ce cred eu că s-a dus?

— Da. Ai citit cartea.

— Am citit-o.

— Ce crezi.

— Cred că nici Cehov nu ştia prea bine din ce motiv, spuse Tengo. Pur şi simplu, a vrut să se ducă acolo. A văzut pe hartă insulele Sahalin şi i-a venit cheful dintr-odată să meargă acolo. Am păţit şi eu aşa ceva, să mă uit pe hartă şi să vreau neapărat să mă duc într-un anume loc. Şi nu ştiu cum se face, dar în majoritatea cazurilor îţi cad ochii numai pe locuri îndepărtate şi greu accesibile. Mori să ştii ce privelişti sunt acolo, ce fel de lucruri se petrec. Te pune pe jar. De-asta nu poţi arăta cuiva cu degetul exact de unde izvorăşte această înflăcărare. Curiozitate, în sensul pur al cuvântului? Inspiraţie inexplicabilă? Bineînţeles că pe vremea aia călătoria de la Moscova până în Sahalin era inimaginabil de dificilă, deci nu cred că ăsta a fost singurul motiv al lui Cehov.

— Ce altceva.

— Cehov era scriitor, dar în acelaşi timp era şi medic. Ca om de ştiinţă a vrut să inspecteze cu ochii lui părţile bolnave din imensul stat al Rusiei. Se simţea incomod în poziţia de scriitor înfloritor care locuieşte în marele oraş. Era sătul de scena literară din Moscova şi nici nu se simţea bine printre literaţii plini de aere care nu făceau altceva decât să-şi pună beţe în roate unul altuia. Nutrea numai sentimente neplăcute faţă de criticii răutăcioşi. Poate că drumul până în Sahalin a fost un fel pe pelerinaj prin care să se cureţe de mizeria lumii literare. Şi din multe puncte de vedere, insulele Sahalin l-au copleşit. Poate că de-asta nu şi-a folosit experienţa călătoriei acolo ca să producă o operă literară. Nu era ceva superficial, care să fie tratat cu uşurinţă într-un roman. Iar partea bolnavă a devenit o parte din el. Cine ştie, poate că tocmai asta era ce căuta el.

— E interesantă cartea, întrebă Fukaeri.

— Mie mi-a plăcut. E plină de cifre şi de statistici şi, cum ţi-am zis adineauri, nu prea are ambiţii literare. Se simte pronunţat latura de om de ştiinţă a lui Cehov. Dar eu văd în asta hotărâre bărbătească, iar descrierile de natură şi portretele oamenilor care mai apar pe ici, pe colo, amestecate printre expunerile acelea reci şi oficiale, sunt cu atât mai impresionante. Dar până la urmă nici părţile în care doar înşiruie fapte nu sunt tocmai rele. Uneori sunt chiar minunate. Există, de exemplu, un capitol întreg despre ghiliaci.

— Ghiliaci, spuse Fukaeri.

— E vorba de populaţia care exista în Sahalin cu mult înainte de venirea ruşilor. Iniţial trăiau mai în sud, dar au fost împinşi către centru de populaţia ainu care a venit din Hokkaidō. Ainu au fost împinşi, la rândul lor, de japonezi şi au traversat marea din Hokkaidō. Cehov a observat îndeaproape rusizarea insulelor Sahalin şi dispariţia rapidă a culturii ghiliace şi a încercat să lase măcar câteva rânduri în scris despre ei.

Tengo deschise cartea la capitolul în care se vorbea despre ghiliaci şi începu să citească, schimbând pe ici, pe colo şi scurtând, ca să fie mai uşor de urmărit{14}

„Ghiliacii au corpul puternic, îndesat, de statură mijlocie sau chiar mică. Înălţimea prea mare i-ar stingheri în taiga. Au oasele mari şi îngroşate la încheieturi; muşchii dezvoltaţi ne fac să ghicim neobosita şi încordata lor luptă cu natura. Toţi ghiliacii au trupul uscăţiv, […] şi ţesutul grăsos slab dezvoltat; pe niciunul nu-l vezi obez sau măcar gras. Grăsimea se consumă producând căldura necesară pentru a compensa pierderile cauzate de temperatura extrem de scăzută şi de umiditatea prea mare a aerului din Sahalin. Aşa se explică de ce ghiliacii se alimentează cu atât de multă grăsime. Ei consumă carne grasă de focă şi de somon, grăsime de balenă, de nisetru şi carne crudă. Consumă toate acestea în cantităţi mari, crude, uscate sau congelate; din pricina hranei lor nefierte muşchii masticaţiei şi încheieturile fălcilor le sunt deosebit de dezvoltate, iar dinţii li se tocesc repede. Hrana este numai animală, doar rareori când mănâncă acasă sau au vreo petrecere, mai adaugă la carne usturoi de Manciuria sau poame. Nevelskoi scrie că ghiliacii privesc agricultura ca un mare păcat. Cine sapă pământul sau seamănă ceva, moare în scurt timp. Totuşi, pâinea cu care i-au obişnuit ruşii le place foarte mult şi o consumă cu plăcere ca pe o prăjitură. Nu mai e o raritate azi să întâlneşti la Alexandrovsk sau la Rîvko un ghiliac cu o pâine la subsuoară."

Aici Tengo se opri şi îşi trase sufletul. De pe chipul lui Fukaeri, care îl asculta atentă, nu putea vedea dacă îi place sau nu.

— Ia zi, îţi mai citesc? Sau vrei altă carte? întrebă el.

— Vreau să ştiu mai multe despre ghiliaci.

— Atunci o să continui.

— Pot să mă bag în pat, întrebă Fukaeri.

— Sigur că da, răspunse Tengo.

Cei doi se mutară în dormitor. Fukaeri se vârî în pat, iar Tengo îşi trase un scaun alături. Începu din nou să citească:

„Ghiliacii nu se spală niciodată, astfel, chiar şi etnografii, cu

greu ar putea aprecia adevărata culoare a feţei lor; nu-şi spală nici rufăria, iar hainele şi încălţămintea lor de blană au un aspect de parcă au fost jupuite de pe un câine mort. Ghiliacii emană un miros greu, iar apropierea caselor lor este semnalată de mirosul nesuferit de peşte pus la soare şi de măruntaie de peşte intrate în putrefacţie. Lângă fiecare iurtă este o uscătorie, plină până în vârf cu peşte tăiat în două, semănând de departe, mai ales în bătaia soarelui, cu şiruri de mărgean. În jurul acestor uscătorii, Kruzenştern a văzut foind o puzderie de viermi mărunţi, acoperind pământul cu un strat gros de un ţol."

— Kruzenştern.

— Cred că e primul explorator care a ajuns acolo. Cehov era un elev silitor şi citise tot ce se scrisese până atunci despre Sahalin.

— Citeşte mai departe.

„Iarna, iurtele lor sunt pline de fum înecăcios care vine şi de la focul din vatră şi de la lulelele ghiliacilor, căci şi ei, şi nevestele lor, ba chiar şi copiii lor fumează. Despre bolile şi mortalitatea ghiliacilor nu se ştie nimic; se poate bănui însă că traiul în condiţii atât de neigienice nu rămâne fără o influenţă dăunătoare asupra sănătăţii lor. Poate că tot lipsa aceasta de igienă este şi cauza staturii lor mici, a feţelor umflate, a moliciunii mişcărilor lor leneşe. "

— Bieţii de ei, spuse Fukaeri.

„Despre caracterul ghiliacilor s-au emis păreri diferite, dar toţi recunosc că ei sunt un popor paşnic, că nu le plac certurile şi bătăile, şi se împacă foarte bine cu vecinii lor. Faţă de străini au fost, ce-i drept, bănuitori, temându-se pentru viitorul lor, dar i-au primit politicos, fără a protesta şi chiar dacă uneori i-au minţit descriind Sahalinul în culori sumbre, au făcut-o doar în scopul de a-i îndepărta de bunăvoie de pe insulă. Cu însoţitorii lui Kruzenştern s-au împrietenit repede, iar când L.I. Schrenk

s-a îmbolnăvit, vestea s-a răspândit cu repeziciune printre ghiliaci, întristându-i amar. Ei nu mint decât atunci când vând şi cumpără sau când vorbesc cu cineva în care n-au încredere, şi înainte de a minţi, se privesc într-ascuns ca nişte copii. Minciuna şi lăudăroşenia în afara sferei lor de afaceri le repugnă."

— Drăguţii de ei, spuse Fukaeri.

„Orice însărcinare li s-ar da, ghiliacii o îndeplinesc cu sfinţenie şi nu s-a întâmplat niciodată ca vreunul din ei să arunce poşta la jumătatea drumului sau să înstrăineze vreun obiect străin. […] Sunt descurcăreţi, ageri la minte, veseli şi nu se intimidează în societatea celor bogaţi şi puternici. Nu recunosc niciun fel de autoritate şi s-ar părea că habar nu au de noţiunea de «mai mare» sau «mai mic». […] După cum s-a scris şi s-a spus adeseori, ghiliacii nu cunosc nici respectul familial. Tatălui nu-i trece măcar prin gând că el este mai presus de fiul său, fiul nu-şi respectă tatăl şi trăieşte cum vrea, iar bătrâna mamă nu se bucură în iurtă de mai multă autoritate decât o fetiţă. Boşniak scrie că i-a fost dat de multe ori să vadă cum un fiu bătea şi dădea afară din casă pe propria mamă şi nimeni nu se socotea îndreptăţit să-l mustre. Bărbaţii dintr-o familie au toţi aceleaşi drepturi. Dacă oferiţi votcă ghiliacilor, trebuie să le daţi şi băieţilor mici. Femeii, însă, nu i se recunoaşte niciun drept, fie că e bunică, mamă sau copilă. Toate sunt privite ca nişte animale domestice, ca pe un obiect pe care-l poţi arunca, vinde sau împinge cu piciorul, cum împingi un câine. Totuşi, pe câini ghiliacii îi mângâie uneori, pe femei însă, niciodată. Căsătoria e privită ca un fleac, mai puţin însemnat decât un chef obişnuit – şi n-o însoţesc cu niciun fel de datină sau rit religios. Ghiliacul dă o luntre, o suliţă sau un câine în schimbul unei fete pe care o aduce în iurta lui, se culcă cu ea pe o blană de urs şi asta e totul. Poligamia este admisă, dar nu se practică pe scară largă, deşi femeile sunt mai numeroase decât bărbaţii. Dispreţul faţă de femei este atât de mare, încât nici robia lor, robie în adevăratul şi brutalul sens

al cuvântului, nu este condamnată. […] Vădit, femeia este la ei doar un obiect pe care-l poţi negocia, ca şi tutunul sau pânza. Modul de gândire al scriitorului suedez Strindberg, celebrul antifeminist care dorea ca femeia să nu fie mai mult decât o sclavă, totdeauna la dispoziţia capriciilor bărbatului, este foarte apropiat de al ghiliacilor. Dacă Strindberg ar fi venit să viziteze Sahalinul de Nord, nu mă îndoiesc că ghiliacii l-ar fi strâns la piept cu frăţească ardoare."

Tengo se opri puţin să se odihnească. Fukaeri tăcea, fără să dea nicio impresie. Tengo continuă:

„La ghiliaci nu există judecată, ei nu ştiu ce înseamnă justiţie. Că le vine atât de greu să ne înţeleagă, rezultă şi din faptul că ei nu recunosc utilitatea drumurilor. Chiar în locurile unde şoseaua a fost terminată şi dată în circulaţie, ei continuă să meargă prin taiga. Poţi vedea adesea cete de ghiliaci, porniţi cu mic, cu mare şi cu câinii după ei, cum se strecoară în monom prin mlaştină, chiar alăturea de drumul bătătorit."

Fukaeri închisese ochii şi respira foarte liniştit. Tengo îi privi chipul preţ de câteva momente, dar nu putea să-şi dea seama dacă adormise sau nu. Astfel că deschise cartea în alt loc şi continuă să citească cu voce tare. Pe de o parte, voia să fie sigur că adormise de-a binelea, dar pe de altă parte, voia să mai audă frazele lui Cehov citite cu voce tare.

„La gurile râului se afla cândva pichetul Naibuci, înfiinţat în anul 1866. Miţul a găsit aici 18 case, un paraclis şi o magazie pentru alimente. Un corespondent care a vizitat acest pichet în anul 1871 scria că a găsit acolo douăzeci de soldaţi sub comanda unui subofiţer. Într-una din izbe, o femeie înaltă şi frumoasă, nevasta unui soldat, i-a servit ouă proaspete şi pâine neagră; era mulţumită de traiul de-aici, plângându-se doar că zahărul e prea scump. Astăzi nu mai există nici urmă de izbe şi când priveşti pustietatea din jur, nevasta cea frumoasă a soldatului ţi se pare un mit. Acum se construieşte

aici o casă pentru postul de supraveghere şi atâta tot. Marea e rece, tulbure; valurile cărunte urlă, izbindu-se de ţărm, de parcă ar vrea să întrebe desperate: «Doamne, de ce ne-ai mai creat?» Nu mai sunt apele mării, ci ale Marelui Ocean Pacific. Pe ţărmul acesta, la gurile râului Naibuci, auzi cum lovesc cu topoarele ocnaşii de la şantierul de construcţie; pe ţărmul celălalt, departe, departe, e America. Spre stânga zăreşti prin ceaţă stâncile Sahalinului, spre dreapta, aceleaşi stânci şi înjur niciun suflet viu, nicio pasăre, nicio muscă, şi-ţi pare de neînţeles de ce urlă şi se zbat valurile, cine le ascultă în timpul nopţilor, ce vor să spună şi, în sfârşit, pentru cine vor urla după ce voi pleca de aici. Stând pe ţărmul singuratic te laşi cuprins de reculegere; *te înflori şi în acelaşi timp doreşti să rămâi pe loc, să tot priveşti mişcarea neîncetată a valurilor şi să asculţi mereu, mereu, urletul lor sălbatic."*

Fukaeri părea să fi adormit complet. I se auzea respiraţia liniştită cufundată în somn. Tengo închise cartea şi o puse pe măsuţa de lângă pat. Apoi se ridică şi stinse lumina din dormitor. Mai aruncă o ultimă privire către Fukaeri. Dormea liniştit, cu faţa în sus şi cu buzele strânse. Tengo închise uşa şi se duse în bucătărie.

Nu mai putea însă acum să-şi scrie propriile cuvinte. I se priponiseră în minte imaginile falezelor pustii din Sahalin, descrise de Cehov. Auzea chiar şi urletul valurilor. Dacă închidea ochii, cădea prizonier unei reverii adânci, singur la ţărmul izbit de valuri al mării Ohoţk, fără ţipenie în jur. Înţelegea gândurile deprimate şi fără obiect ale lui Cehov. Acolo, la capătul lumii se simţise probabil cumplit de neajutorat. Să fii scriitor rus la sfârşitul secolului XIX era probabil sinonim cu a purta un destin sumbru de care nu te poţi feri. Cu cât încerca mai mult să scape de Rusia, cu atât aceasta îl înghiţea mai mult.

Tengo clăti paharul de vin şi după ce se spălă pe dinţi la baie, stinse lumina din bucătărie, se întinse pe canapea şi se înveli cu o pătură. Încercă să adoarmă, dar în urechi îi răsuna încă vuietul mării. Simţi însă cum, încet-încet, îl fură somnul şi

până la urmă adormi de-a binelea.

*

Se trezi la opt şi jumătate dimineaţa. Fukaeri dispăruse din pat, iar pijamaua pe care i-o împrumutase era făcută ghem în maşina de spălat din baie. Şi bluza, şi pantalonii rămăseseră cu manşetele sumecate. Pe masa din bucătărie îi lăsase un bilet. Scrisese cu pixul pe o foaie de hârtie: „Oare ce fac ghiliacii acum. Mă întorc acasă". Literele ei mici şi pătrăţoase aveau un aer nenatural. Te duceau cu gândul la un mesaj compus din scoici înşirate pe nisip, văzut din înalt. Împături hârtia şi o bagă într-un sertar al biroului. La ora unsprezece urma să îi vină iubita şi dacă ar fi găsit un asemenea bilet, sigur ar fi ieşit urât.

Tengo aranjă patul şi puse volumul de Cehov la loc în bibliotecă. Apoi îşi făcu o cafea şi prăji nişte pâine. În timp ce lua micul dejun, realiză că ceva greu îi apăsa pieptul. Îi luă destulă vreme până înţelese ce anume. Era chipul liniştit al lui Fukaeri, dormind.

Nu cumva mă îndrăgostesc de fata asta? Nu, nu e asta, îşi spuse el. Doar că ceva dinlăuntrul ei îmi face inima să tresară, la propriu. Dar de ce îmi rămâne gândul la pijamaua pe care a purtat-o ea? De ce (aproape inconştient) am luat-o şi-am mirosit-o?

Prea multe întrebări. Cehov a spus că scriitorul nu dezleagă probleme, ci le ridică. Bună vorbă. Dar Cehov a adoptat aceeaşi atitudine nu numai în privinţa scrierilor sale, ci şi în privinţa propriei vieţi. Se iveau probleme, dar el nu le rezolva. Deşi ştia că suferă de ftizie, boală fără leac la vremea aceea (doar era doctor, nu avea cum să nu ştie), încerca să ignore realitatea şi a refuzat să creadă că e pe moarte până în ultimele momente. S-a stins de tânăr, cu o hemoragie pulmonară puternică.

Tengo clătină din cap şi se ridică de la masă. Azi urma să îl viziteze iubita. Trebuia să spele rufele şi să facă curat. Mai bine lăsa gândurile pe altă dată.

Capitolul 21
Oricât de departe ar fi încercat să fugă

Aomame merse iarăşi la biblioteca de sector, urmă aceeaşi procedură şi îşi deschise pe pupitru un ziar în ediţie prescurtată. Venise să se intereseze din nou despre conflictul armat dintre forţele de poliţie şi gruparea extremistă care avusese loc toamna, cu trei ani în urmă, în munţii din prefectura Yamanashi. Pionierii, secta de care îi vorbise Doamna, avea sediul central în munţii din Yamanashi, acolo unde fusese şi conflictul. Poate era o simplă coincidenţă. Însă coincidenţele erau alt lucru care nu-i plăcea lui Aomame. Poate că între cele două exista o legătură. Iar expresia Doamnei, „un eveniment atât de grav" sugera şi ea o conexiune.

Conflictul avusese loc în urmă cu trei ani, pe data de 19 octombrie 1981 (sau, conform teoriei lui Aomame, cu trei ani înainte de 1Q84). Detaliile le aflase deja în mare din articolele din ziare, data trecută când vizitase biblioteca. Prin urmare, acum se hotărî să răsfoiască în grabă acele părţi şi să se concentreze asupra acelor articole apărute mai târziu în legătură cu evenimentul respectiv şi asupra celor care analizau subiectul din diverse unghiuri.

La primul schimb de focuri, trei poliţişti fuseseră ucişi şi alţi doi grav răniţi cu nişte automate Kalaşnikov fabricate în China. După aceea, extremiştii fugiseră în munţi cu arme cu tot, iar poliţia începuse o căutare de proporţii în toată zona. O unitate aeriană din cadrul Forţelor de Autoapărare, complet înarmată, intervenise cu elicoptere. Trei extremişti refuzaseră să se predea şi fuseseră împuşcaţi, doi fuseseră grav răniţi (unul murise la spital trei zile mai târziu, iar din articol nu reieşea ce se întâmplase cu celălalt), şi patru fuseseră prinşi nevătămaţi sau cu răni uşoare. Poliţiştii şi membrii Forţelor de

Autoapărare fuseseră echipaţi cu veste antiglonţ foarte performante şi nu se înregistrase nicio victimă în rândul lor. Doar un poliţist căzuse de pe o stâncă în timpul unei urmăriri şi îşi rupsese piciorul. Un singur extremist scăpase. În ciuda investigaţiei de proporţii desfăşurate, acesta rămăsese dispărut fără urmă.

După ce se mai liniştise şocul iniţial, ziarele începuseră să acopere în amănunt felul în care luase naştere gruparea extremistă. Membrii ei erau produsul mişcărilor studenţeşti de prin anii ’70. Mai bine de jumătate dintre ei fuseseră implicaţi în ocuparea Auditoriului Yasuda de la Universitatea din Tokio sau a Universităţii Nihon. După ce interveniseră forţele de ordine şi le învinseseră rezistenţa, studenţii exmatriculaţi sau cei care simţeau că activitatea politică din zona urbană, centrată pe campusurile universitare, ajunsese într-un punct mort, alături de o parte din cadrele didactice, se adunaseră şi îşi făcuseră o fermă în prefectura Yamanashi, unde se organizaseră sub formă de comună. Iniţial aparţinuseră de ansamblul de comune cunoscut sub numele de „Academia Takashima”, însă nemulţumiţi fiind de acea viaţă, se desprinseseră de ei şi se reorganizaseră. Cumpăraseră la un preţ mic un sat abandonat din creierul munţilor şi acolo se apucaseră de agricultură. La început întâmpinaseră multe greutăţi, însă produsele obţinute din culturi ecologice începeau să fie la mare căutare la oraş, drept pentru care demaraseră o afacere de comercializare a legumelor. Prinzând acest vânt favorabil, culturile lor se dezvoltaseră frumos şi se extinseseră treptat. Până la urmă, ei erau oameni serioşi şi muncitori, bine organizaţi sub conducerea unui lider. Numele acestei comune era „Pionierii”.

Aomame se încruntă şi înghiţi în sec, scoţând un sunet puternic din fundul gâtului. Luă apoi pixul şi începu să bată cu el în pupitru.

Continuă să citească articolul.

Deşi afacerea le mergea bine, în organizaţia Pionierii apăruse o fisură din ce în ce mai vizibilă. Grupul se scindase în două tabere mari: violenta „facţiune militantă”, cea care încă

mai spera la o mişcare revoluţionară de gherilă, marxistă, şi relativ liniştita „facţiune agrară”, care acceptase faptul că pentru Japonia actuală, o revoluţie violentă nu era o opţiune realistă, nega spiritul capitalist şi îşi dorea să ducă o viaţă în comuniune cu pământul. Apoi, în 1976, facţiunea agrară, care era predominantă, ajunsese în situaţia de a expulza din Pionieri facţiunea militantă.

Dar acest lucru nu însemna că aceştia fuseseră alungaţi cu forţa. Din ziar reieşea că primiseră un teren nou în schimb, nişte fonduri şi fuseseră rugaţi să plece în pace. Facţiunea militantă acceptase şi îşi întemeiaseră propria lor comună pe acel teren nou, denumită „Zori de Zi”. Apoi, la un moment dat se pare că achiziţionaseră arme ultraperformante. Ruta pe care le obţinuseră şi sursa capitalului urmau să fie elucidate într-o investigaţie ulterioară.

Nici poliţia şi nici ziarele nu reuşiseră să afle când anume şi în ce fel o comună agrară precum Pionierii virase în direcţia unei grupări religioase şi care anume fusese motivul acestei schimbări. Însă se pare că tendinţele religioase se accentuaseră puternic încă din vremea când reuşiseră să îndepărteze paşnic facţiunea militantă, iar în 1979 obţinuseră deja statutul de instituţie religioasă. Apoi achiziţionaseră pe rând terenurile adiacente, îşi extinseseră culturile şi făcuseră noi amenajări. În jurul lor se înălţase un zid înalt, dincolo de care lumea de afară nu mai avea acces, pe motiv că le „tulburau practicile ascetice”. De unde anume proveneau toate aceste fonduri şi cum reuşiseră să obţină statutul juridic atât de repede erau întrebări care rămâneau în continuare fără răspuns.

*

Odată mutată pe terenul cel nou, în paralel cu agricultura, gruparea extremistă se concentra şi asupra unor antrenamente secrete de luptă. În plus, se iscaseră unele neînţelegeri cu fermierii din apropiere. Una dintre ele era o dispută pe tema drepturilor asupra unui pârâu care trecea pe terenul grupării Zori de Zi. Apa acelui pârâu fusese

dintotdeauna folosită în comun pentru agricultură, însă acum Zori de Zi refuza accesul oamenilor din vecinătate în perimetrul lor. Disputa durase vreme de mai mulţi ani, până când la un moment dat, câteva persoane care depuseseră plângere cu privire la gardul de sârmă ghimpată din jurul terenului fuseseră agresate de câţiva membri ai grupării. Poliţia din Yamanashi obţinuse un mandat de percheziţie pe motiv de asalt şi se îndreptase către sediul celor de la Zori de Zi pentru chestionări. Iar atunci izbucnise acel conflict armat complet neaşteptat.

După violentul schimb de focuri de armă din munţi şi după anihilarea efectivă a grupării Zori de Zi, Pionierii făcuseră imediat o declaraţie publică oficială. Un purtător de cuvânt al sectei, tânăr şi chipeş, îmbrăcat la costum, ţinuse o conferinţă de presă în cadrul căreia citise un comunicat. Mesajul era clar. În pofida a ce fusese în trecut, între Zori de Zi şi Pionierii nu exista în prezent niciun fel de legătură. După ce se separaseră, nu mai comunicau decât în interes de afaceri. Pionierii erau o comunitate care îşi dedica eforturile agriculturii, respecta legea şi cultiva ideea unei lumi spirituale paşnice. Ajunseseră la concluzia că nu mai puteau rămâne alături de membrii facţiunii Zori de Zi, care nutreau gânduri revoluţionare extremiste, şi se despărţiseră pe cale amiabilă. Mai departe, ca sectă, Pionierii primiseră statutul de instituţie religioasă. Un astfel de incident sângeros era cu adevărat deplorabil, iar ei doreau să-şi exprime sincerele condoleanţe faţă de familiile poliţiştilor căzuţi la datorie. Pionierii nu fuseseră implicaţi sub nicio formă în acest eveniment. Faptul că Zori de Zi luase fiinţă din Pionierii rămânea un adevăr de netăgăduit, iar pentru a înlătura orice posibile neînţelegeri, dacă autorităţile socoteau necesară o investigaţie în legătură cu acest caz, ei erau pregătiţi să o accepte. Ei erau o grupare legală, deschisă către societate şi care nu avea nimic de ascuns. Erau dispuşi să pună la dispoziţie orice informaţii li se cereau.

Câteva zile mai târziu, ca răspuns parcă la această declaraţie, poliţia din Yamanashi intrase în sediul sectei cu un mandat de percheziţie, cercetase o zi întreagă acel perimetru

larg şi examinase cu atenţie toate clădirile şi toate documentele din incinta lor. Câţiva membri ai administraţiei fuseseră chestionaţi. Anchetatorii suspectau faptul că între cele două părţi continuase colaborarea chiar dacă aparent se separaseră, iar Pionierii erau în ascuns implicaţi în activitatea grupării Zori de Zi. Însă nu reuşiseră să găsească nicio dovadă în acest sens. Găsiseră doar nişte clădiri din lemn destinate practicilor ascetice, presărate ici şi colo, la capătul unor poteci care străbăteau o frumoasă dumbravă, în care un număr mare de oameni îmbrăcaţi în straie simple erau cufundaţi în meditaţie. Iar pe lângă acele practici, credincioşii se mai ocupau cu muncile agricole. Nu descoperiseră niciun fel de armă de foc, ci doar maşinării şi utilaje agricole bine întreţinute. Nimic care să ducă cu gândul la violenţă. Totul era curat şi ordonat. Aveau o cantină frumos îngrijită, locuinţe şi o mică (dar eficientă) unitate medicală. În clădirea cu etaj care adăpostea biblioteca erau numeroase manuale şi cărţi despre budism, iar specialiştii se dedicau studiului sau traducerilor. Aducea mai degrabă a mic campus universitar particular decât a aşezământ religios. Poliţiştii plecaseră cu mâna goală, complet dezamăgiţi.

În zilele următoare, mai mulţi reporteri de la ziare şi televiziuni fuseseră invitaţi să viziteze incinta, însă şi ei văzuseră acelaşi peisaj ca şi poliţiştii. Reporterii nu fuseseră încolonaţi şi duşi la un tur prestabilit al locului, ci putuseră să meargă neînsoţiţi pe unde doreau, să discute cu cine voiau şi să folosească respectivul material pentru articole. Doar semnaseră un acord prin care se angajau să nu folosească decât material video şi imagini pentru care primiseră consimţământ, pentru a proteja intimitatea credincioşilor. Câţiva membri ai conducerii îmbrăcaţi în robe simple se adunaseră într-o sală mare de întâlniri, unde răspunseseră la întrebările reporterilor şi dăduseră explicaţii cu privire la organizarea sectei, crezurile şi politicile lor administrative. Vorbeau politicos şi deschis. Eliminaseră orice iz de propagandă pe care îl degajă de obicei grupările religioase. Arătau mai degrabă a angajaţi de top într-o agenţie publicitară,

specializaţi în susţinerea de prezentări, decât a conducători de grupare religioasă. Doar hainele le erau diferite.

Noi nu avem o dogmă anume, explicaseră ei. Nu avem nevoie de un manual consacrat. Noi ne ocupăm cu studiul teoretic al budismului timpuriu şi cu diversele practici ascetice pe care acesta le presupune. Ceea ce sperăm noi să obţinem prin aceste practici concrete este o deşteptare religioasă de o natură mai fluidă, nu literală. Puteţi considera că o astfel de deşteptare voluntară a fiecărui individ în parte este ceea ce defineşte crezul nostru colectiv. Nu avem dogmă şi apoi iluminare, ci mai întâi iluminare individuală din care se nasc în mod firesc principiile care constituie fundamentul dogmei noastre. Aceasta este politica noastră de bază. Din acest punct de vedere, structura noastră diferă considerabil faţă de alte religii consacrate.

Cât despre fondurile noastre, la fel ca şi în cazul multor alte grupări religioase, în prezent ne bizuim în parte pe contribuţiile voluntare de la credincioşi. Însă în ultimă instanţă, nu ne punem baza complet în aceste contribuţii, ci încercăm să ne construim o viaţă simplă şi autonomă, axată pe agricultură. Ducând o astfel de viaţă de „mulţumeşte-te cu ceea ce ai", curăţindu-ne trupul şi cultivându-ne spiritul, sperăm să obţinem pacea sufletească. Cei care văd deşertăciune în materialismul unei societăţi competitive şi sunt în căutarea unei alte axe de valori, cu mai multă profunzime, ne trec pragul unul după altul. Nu puţini sunt cei care au o educaţie superioară, erau angajaţi pe posturi de specialitate şi se bucurau de un anumit statut social. Noi tragem o linie între ceea ce lumea numeşte o „religie nouă" şi noi. Noi nu suntem o grupare religioasă de tip *fast food,* care preia uşor grijile lumeşti ale oamenilor şi oferă ajutor tuturor laolaltă, şi nici nu dorim să ne îndreptăm în această direcţie. Mai potrivit ar fi să ne consideraţi drept un aşezământ echivalent cu o şcoală religioasă postuniversitară care oferă locul şi sprijinul potrivit unor oameni conştienţi de faptul că ajutorarea celor slabi este, indubitabil, un lucru extrem de important, dar care se străduiesc să se ajute pe ei înşişi.

Dintr-un anumit punct, între noi şi Zori de Zi au apărut divergenţe mari de opinie privind politica de administrare, iar în trecut au existat chiar conflicte pe această temă. Însă în urma discuţiilor, am ajuns la o înţelegere paşnică şi ne-am separat, urmându-şi fiecare calea lui. Şi ei urmăreau în propriul lor fel un ideal care presupune puritate şi ascetism, însă este o adevărată tragedie că acest lucru a avut drept consecinţă o asemenea catastrofă. Un motiv major a fost faptul că au devenit prea dogmatici şi au pierdut contactul cu lumea reală. Cu această ocazie am devenit şi mai conştienţi de faptul că trebuie să ne păstrăm mai departe fereastra deschisă către exterior, menţinând în acelaşi timp o şi mai severă autodisciplină. Violenţa nu rezolvă nicio problemă. Ceea ce vă rugăm să înţelegeţi este că noi nu suntem o organizaţie care încearcă să îşi impună religia. Noi nu ne ademenim adepţii şi nici nu atacăm alte religii. Ce facem noi este să oferim un mediu colectiv adecvat şi eficient celor care caută deşteptarea spirituală.

*

Reprezentanţii mass-media plecaseră acasă nutrind un adevărat sentiment de simpatie faţă de această sectă. Toţi adepţii, bărbaţi şi femei deopotrivă, erau relativ tineri (uneori se mai zăreau printre ei şi persoane în vârstă), zvelţi şi aveau ochi limpezi şi frumoşi. Se exprimau îngrijit şi erau manieraţi. În general, nu le plăcea să vorbească prea mult despre trecut, iar cei mai mulţi dintre ei aveau studii superioare. Prânzul oferit (practic identic cu ce mâncau adepţii în fiecare zi) era simplu, dar delicios, fiind preparat cu legume proaspăt culese de pe ogoarele lor.

Prin urmare, o mare parte din mass-media îi etichetase pe acei revoluţionari care trecuseră la Zori de Zi drept nişte copii rebeli eliminaţi în mod firesc din cercul Pionierilor, care puneau preţ pe valorile spirituale. În Japonia anilor ’80, ideile revoluţionare bazate pe marxism erau deja considerate drept învechite. Tinerii cu orientare politică radicală din jurul anului 1970 erau acum angajaţi la diverse firme şi se duelau

sângeros pe linia frontului unui război numit economie. Sau se retrăseseră fiecare la locul lui, departe de toată rivalitatea şi tumultul lumii reale şi se aflau în căutarea unor valori personale. În orice caz, lucrurile luaseră o altă turnură, iar vremea politicii făcea parte deja dintr-un trecut îndepărtat. Incidentul Zori de Zi fusese un caz extrem de sângeros şi regretabil, însă, privit pe termen lung, nu rămânea decât ca un episod subit şi inoportun, în care se iviseră fantomele trecutului. Nu avea sens decât văzut ca apusul unei ere. Cam acesta era tonul general al ziarelor. Pionierii erau o opţiune promiţătoare a lumii noi, pe când Zori de Zi nu aveau niciun viitor.

*

Aomame lăsă pixul şi respiră adânc. Îşi aminti apoi de ochii atât de inexpresivi şi lipsiţi de profunzime ai lui Tsubasa. Ochi care o priveau pe ea şi în acelaşi timp nu priveau nimic. Ochi din care lipsea ceva fundamental.

Dar nu e chiar aşa simplu, îşi zise ea. Pionierii nu sunt atât de curaţi şi inocenţi cum scriu ziarele. Au şi o parte întunecată şi ascunsă. Din câte spune Doamna, există acest personaj numit „Liderul”, care violează fetiţe de nici zece ani, susţinând că o face ca pe un rit religios. Mass-media nu ştie asta. Ei au petrecut acolo doar o jumătate de zi. Li s-au prezentat nişte locaşuri de meditaţie aflate în perfectă ordine şi disciplină, li s-a pus pe masă mâncare proaspătă şi gustoasă, au ascultat o frumoasă poveste despre deşteptarea sufletului şi s-au dus acasă mulţumiţi. Ei nu au văzut ce se petrece de fapt în spate.

*

După ce părăsi biblioteca, Aomame intră într-o cafenea şi îşi comandă o cafea. Apelă de la telefonul din local numărul de la serviciul lui Ayumi, cel la care aceasta îi spusese că poate suna oricând. Răspunse un coleg care o informă că era plecată pe teren, dar că urma să se întoarcă la secţie peste două ore. Aomame spuse doar că revine cu un telefon, fără să-şi lase numele.

Se întoarse acasă şi după două ore încercă din nou acel număr. Răspunse Ayumi.

— Bună, Aomame! Ce faci?

— Bine, tu?

— Bine şi eu. Doar că n-am şi eu un bărbat ca lumea. Tu?

— Nici eu n-am.

— Aşa ceva nu se poate, zise Ayumi. Dacă două femei tinere şi fermecătoare ca noi se plâng că n-au ce face cu un apetit sexual bogat şi sănătos, înseamnă că ceva nu e în regulă cu lumea asta. Trebuie făcut ceva neapărat.

— Asta aşa e, dar… Chiar e în regulă să vorbeşti aşa tare? Eşti la serviciu, nu? Nu e nimeni lângă tine?

— E în regulă. Poţi să-mi vorbeşti despre orice.

— Dacă se poate, aş avea o rugăminte la tine. Nu am la cine altcineva să apelez.

— Sigur. Nu ştiu dacă o să-ţi pot fi de folos cu ceva, dar te ascult.

— Ştii gruparea religioasă numită Pionierii? Au sediul în munţi, în Yamanashi.

— Hm, Pionierii… zise Ayumi şi preţ de vreo zece secunde îşi scotoci mintea. Da, cred că îi ştiu. E vorba de comuna aceea religioasă din care făcea parte Zori de Zi, gruparea extremistă care a provocat conflictul armat din Yamanashi. Un schimb de focuri în care au murit trei poliţişti. Mare păcat. Dar Pionierii nu au fost implicaţi. După incident au fost investigaţi, dar nu s-a găsit nimic în neregulă. Ce-i cu ei?

— Aş vrea să ştiu dacă după acel incident, Pionierii au fost implicaţi în alte cazuri. Procese penale sau civile. Însă, ca cetăţean de rând, nu am cum să aflu lucrurile astea. Nici nu pot să iau la citit toate ziarele, pagină cu pagină. Dar m-am gândit că un poliţist găseşte o cale să afle.

— E chiar simplu. Cauţi în computer şi afli imediat… asta mi-ar plăcea să-ţi spun, dar, din păcate, poliţia japoneză nu este într-atât de informatizată. Trebuie să mai treacă vreo câţiva ani. În momentul de faţă, ca să aflu ceva de genul ăsta, ar trebui probabil să cer poliţiei din Yamanashi să-mi trimită prin poştă copii după materialele respective. Însă pentru asta,

trebuie mai întâi să fac o cerere pentru solicitare de documente şi să obţin aprobare de la şefi. Desigur, trebuie explicat şi motivul solicitării. La urma urmei, suntem un oficiu guvernamental, în care toată lumea îşi câştigă pâinea complicând lucrurile mai mult decât e necesar.

— Aşa deci, zise Aomame şi oftă. Atunci iese din discuţie.

— Dar de ce vrei să ştii? Cunoşti pe cineva implicat în vreun incident legat de Pionierii?

Aomame ezită, dar până la urmă se hotărî să vorbească deschis.

— Cam aşa ceva. E vorba de viol. În faza actuală încă nu pot să spun prea multe, dar e vorba de violul unor fete. Am informaţii cum că acest lucru se întâmplă în mod sistematic, sub protecţia religiei.

Aomame o simţi prin telefon pe Ayumi încruntându-se.

— Viol? Aşa ceva e de neiertat.

— Absolut, întări Aomame.

— Câţi ani au fetele?

— Cel mult zece. În orice caz, sunt fetiţe cărora încă nu le-a venit ciclul.

Ayumi rămase o vreme la telefon cufundată în tăcere. Apoi spuse pe un ton neutru:

— Am înţeles. Dacă e vorba de aşa ceva, mă gândesc eu la o cale. Poţi să îmi dai două, trei zile?

— Sigur. Aştept să iei tu legătura cu mine.

Mai schimbară câteva cuvinte, apoi Ayumi îi spuse că trebuie să se întoarcă la lucru.

*

După ce închise telefonul, Aomame se aşeză pe fotoliul de lângă fereastră şi îşi privi un timp mâna dreaptă. Degetele subţiri şi lungi, unghiile tăiate scurt, nedate cu ojă. Privindu-le, îşi simţi existenţa ca pe ceva extrem de fragil şi efemer. Nici măcar forma unghiilor nu şi-o alesese ea. Altcineva o hotărâse, iar ea doar o primise aşa cum era, fără să spună nimic, indiferent dacă îi plăcea sau nu. Dar cine putuse să decidă ca unghiile ei să aibă forma aceea?

De curând, Doamna îi spusese lui Aomame: „Părinţii tăi erau adepţi devotaţi ai Bisericii Martorilor şi încă mai sunt”. Ceea ce înseamnă că ei încă erau la fel de dedicaţi prozelitismului. Aomame avea un frate cu patru ani mai mare decât ea. Un băiat foarte cuminte. La vremea când ea fugise de acasă, el îşi trăia viaţa în credinţă, făcând întocmai cum îi spuneau părinţii. Oare acum ce făcea? Însă Aomame nu era prea dornică să afle despre cum o mai ducea familia ei. Aparţineau unui capitol încheiat din viaţa sa. Tăiase orice legătură cu ei.

Multă vreme se străduise să uite tot ce i se întâmplase înainte de vârsta de zece ani. Viaţa mea a început abia la zece ani, îşi spunea ea. Tot ce s-a întâmplat înainte n-a fost decât un vis urât. Trebuie neapărat să scap de amintirile astea. Însă, oricât s-ar fi străduit, simţea cum e trasă înapoi în acea lume de coşmar ori de câte ori se ivea ocazia. Majoritatea lucrurilor pe care le avea erau adânc înrădăcinate în acel sol negru, din care se hrăneau. Oricât de departe ar fi încercat să fugă, până la urmă tot acolo era nevoită să se întoarcă.

Trebuie neapărat să-l trimit pe acest „Lider” pe lumea cealaltă, se hotărî ea. Asta şi pentru mine însămi.

*

În seara celei de-a treia zile, primi un telefon de la Ayumi.

— Am reuşit să aflu câteva lucruri, spuse ea.

— Despre Pionierii, da?

— Da. Cum mă tot gândeam eu aşa, mi-am adus aminte că unchiul unui coleg care s-a angajat aici odată cu mine lucrează la poliţia din Yamanashi. E chiar cineva destul de sus-pus. Şi am vorbit cu tipul. I-am zis că fata unei rude a intrat în secta respectivă şi că are nişte probleme. Aşa că eu m-am apucat să adun informaţii despre Pionierii şi îl rog foarte frumos să mă ajute. Să ştii că mă pricep destul de binişor şi la chestii de-astea.

— Mulţumesc. Chiar îţi sunt recunoscătoare.

— Tipul a sunat la unchiul din Yamanashi, i-a explicat cum stă treaba, iar unchiul i-a făcut legătura cu cel care a condus

investigaţia. Şi aşa se face că am stat eu de vorbă la telefon direct cu persoana respectivă.

— Minunat!

— Am vorbit foarte mult cu el şi am aflat o grămadă de lucruri despre Pionierii, dar presupun că ştii deja ce a apărut prin presă, aşa că o să-ţi spun doar părţile mai puţin cunoscute public. E bine aşa?

— E bine.

— În primul rând, Pionierii au avut până acum mai multe probleme cu legea. Au existat mai multe procese civile, majoritatea legate de vânzarea de terenuri. Secta asta dispune de un capital frumuşel şi cumpără toate terenurile din jurul lor, unul după altul. Bine, e o zonă rurală, aşa că sunt ieftine. Iar modul în care o fac e de multe ori destul de agresiv. Se ascund în spatele unei companii fantomă, dau iama prin agenţiile imobiliare şi cumpără tot, fără ca aceştia să ştie că secta e implicată. De multe ori apar probleme cu proprietarii şi cu autorităţile locale. Sunt şmecherii pe care le folosesc speculatorii imobiliari. Însă până în momentul de faţă, poliţia nu s-a implicat în niciun proces civil. Lucrurile încă nu au fost făcute publice, deşi mai lipseşte foarte puţin. E foarte posibil ca la mijloc să fie politicieni, indivizi periculoşi. Ajunge să tragă sfori vreun politician, şi poliţia face aşa cum i se cere. Dacă povestea ar căpăta amploare şi s-ar vedea de la o poştă că trebuie urmăriţi penal, lucrurile ar sta altfel.

— Pionierii nu sunt atât de inocenţi pe cum par la capitolul activitate economică.

— Nu ştiu cum stă treaba cu adepţii de rând, însă urmărindu-le tranzacţiile imobiliare, indivizii din administraţie care se ocupă cu utilizarea fondurilor nu par deloc curaţi ca lacrima. Cu oricâtă indulgenţă i-ai privi, e greu de crezut că folosesc banii în scopul atingerii unei spiritualităţi pure. În plus, au pus mâna pe tot felul de terenuri şi clădiri şi în zonele centrale din Tokio şi Osaka, nu doar în Yamanashi. Toate sunt amplasate excelent, în Shibuya, Minami-Aoyama, Shōtō… E clar că secta intenţionează să se extindă la scară naţională. Asta dacă nu au de gând să-şi schimbe ocupaţia şi să rămână

în domeniul afacerilor imobiliare.

— Dar de ce ar vrea să pătrundă în oraşe o grupare religioasă al cărei scop ultim este să trăiască în sânul naturii şi să practice un ascetism pur şi sever?

— Şi de unde le vin atâţia bani? se întrebă şi Ayumi. Că e imposibil să aduni atâta capital cultivând morcovi şi ridichi.

— Storc contribuţii de la adepţi.

— Probabil că fac şi asta, dar sigur există o anumită rută prin care le intră bani. În afară de asta, am mai primit o informaţie care mă îngrijorează şi care cred că o să te intereseze. În cadrul sectei există mulţi copii care merg la şcoala primară locală, însă după o vreme majoritatea o abandonează. Fiind învăţământ obligatoriu, şcoala insistă ca ei să se prezinte, dar secta spune că „unii dintre copii nu mai vor sub nicio formă să meargă la ore" şi nu se sinchiseşte. Susţin că acelor copii le oferă chiar ei educaţia necesară şi că în ceea ce priveşte studiile, nu există motiv de îngrijorare.

Aomame îşi aminti când mergea ea la şcoala primară. Îi înţelegea pe copiii din sectă că nu voiau să se ducă, pentru că acolo erau trataţi ca străini, ignoraţi sau terorizaţi.

— Poate că nu se simt în largul lor acolo, zise ea. Şi nu e un lucru chiar aşa ciudat să nu te duci la şcoală.

— Dar învăţătoarele lor spun că au observat tulburări psihice la mulţi dintre aceşti copii, fete şi băieţi deopotrivă. La început sunt cu toţii veseli, ca şi ceilalţi, dar pe măsură ce trec în clasele superioare, devin tot mai tăcuţi, impasibili, apoi complet apatici, până când în cele din urmă încetează cu totul să mai vină. Foarte mulţi dintre copiii Pionierilor trec prin aceleaşi faze şi manifestă aceleaşi simptome. Profesorii sunt nedumeriţi şi îngrijoraţi. Ce se întâmplă cu cei care nu mai apar la şcoală şi rămân închişi înăuntrul sectei? Sunt bine, sănătoşi? Dar nu au cum să dea de ei, pentru că accesul străinilor în incinta sectei e interzis.

Aceleaşi simptome pe care le are şi Tsubasa, îşi spuse Aomame. Apatie extremă, impasibilitate, tăcere aproape completă.

— Presupunerea ta este că, în cadrul Pionierilor, copiii sunt

abuzaţi. În mod sistematic. Şi că e vorba şi de viol.

— Dar poliţia nu poate să acţioneze doar în baza presupunerilor nefondate ale unui simplu cetăţean.

— Nu. Poliţia este o instituţie ţeapănă şi rigidă, ai căror angajaţi de vârf nu au în cap decât cariera proprie. Printre ei mai sunt şi unii diferiţi, însă majoritatea au ca scop în viaţă să avanseze cât mai mult în grad, iar după ce se retrag, să ajungă în sectorul privat sau într-o organizaţie extra guvernamentală. Aşa că de la bun început evită să se atingă de chestiunile delicate. Cred că indivizii ăştia nici pizza nu mănâncă până nu se răceşte. Dacă ar exista victime care să-şi dea numele şi care să poată depune mărturie la tribunal, lucrurile ar sta altfel, dar aşa cred că e mai dificil.

— Probabil că da, zise Aomame. Oricum, mulţumesc. Ce mi-ai spus mi-e de mare foios. Trebuie neapărat să mă revanşez cumva.

— Stai liniştită. Putem să mai dăm iama împreună prin Roppongi. Să mai uităm amândouă de griji şi de necazuri.

— De acord.

— Aşa te vreau! exclamă Ayumi. Apropo, te-ar interesa un joc cu cătuşele?

— Nu prea cred, răspunse Aomame.

Un joc cu cătuşele?

— A, da? Păcat, zise Ayumi dezamăgită.

Capitolul 22
Timpul poate curge inegal

Tengo se gândea la propriul său creier. Erau multe aspecte la care trebuia să chibzuiască.

Creierul uman a crescut de aproape patru ori în decursul a două milioane cinci sute de mii de ani. Din punct de vedere al greutăţii, nu ocupă decât două procente din masa totală a corpului, dar consumă patruzeci la sută din energie (citise el de curând într-o carte). Dezvoltarea spectaculoasă a creierului le-a conferit oamenilor conceptele de timp, de spaţiu şi de posibilitate.

Conceptele de timp, de spaţiu şi de posibilitate.

Tengo ştia că timpul poate curge inegal. În sine, el e constant, dar poate să-şi piardă fluiditatea şi să se distorsioneze cumplit. Uneori e teribil de greoi şi de lent, alteori uşor şi rapid. Câteodată evenimentele îşi schimbă cronologia sau chiar dispar cu desăvârşire. Alteori apar unele care nici n-ar trebui să existe. Manevrând astfel timpul după bunul lor plac, oamenii ajustează semnificaţia pe care o atribuie propriei lor existenţe. Cu alte cuvinte, făcând acest lucru, ei reuşesc să-şi apere cumva sănătatea mintală. Dacă ar fi nevoiţi să-l perceapă în mod uniform şi în ordinea corectă în care acesta se scurge, mai mult ca sigur că ar ceda nervos. O astfel de viaţă ar fi tortură curată.

Odată cu dezvoltarea creierului, oamenii au căpătat conceptul de temporalitate, dar, simultan, şi-au însuşit şi o modalitate de a îl ajusta. Oamenii consumă timp fără încetare şi recreează în paralel un timp modificat de propria lor conştiinţă. Nu e o îndeletnicire ca oricare alta. Nici nu e de mirare că patruzeci la sută din energia corpului este folosită de creier.

*

Amintirile sale de la un an şi jumătate sau doi ani chiar fuseseră lucruri pe care le văzuse cu propriii săi ochi? se întreba el adesea. Mama sa în lenjerie şi bărbatul străin care îi săruta sfârcurile. Braţele ei încolăcite în jurul lui. Oare un copil de un an şi jumătate, doi poate desluşi asemenea detalii? Poate reţine aceste imagini cu atât de multe amănunte? Sau era oare o amintire falsă pe care şi-o construise ulterior, ca să se protejeze?

Era şi asta o posibilitate. Ca să-şi dovedească faptul că cel pe care îl numea tată nu-i era de fapt părintele biologic, la un moment dat mintea sa născocise inconştient amintirea unui bărbat necunoscut (care ar fi putut fi părintele său adevărat). Apoi, încercase să-l elimine pe cel pe care-l numea tată din cercul strâns al rudelor de sânge. Stabilind înlăuntrul său existenţa ipotetică a unui alt tată şi a unei mame care sigur trăia pe undeva, încerca să-şi găsească o nouă portiţă în viaţa sa limitată şi sufocantă.

Totuşi, amintirea sa era de un realism mult prea viu. O atingea, îi simţea greutatea, mirosul, avea profunzime. Era ancorată cu putere de pereţii conştiinţei sale ca o scoică pe chila unui vapor abandonat. Oricât ar fi încercat să o scuture de acolo, să o înlăture cumva, nu o putea desprinde. Tengo nu putea crede că o asemenea amintire era doar o măsluire fabricată dintr-o nevoie dictată de mintea sa. Era prea reală şi prea puternică pentru o simplă fantezie.

Atunci, dacă am presupune că e reală, că s-a întâmplat cu adevărat?

Ca bebeluş, Tengo sigur fusese înfricoşat asistând la acea scenă. Laptele care i se cuvenea lui era supt de altcineva. De altcineva mult mai mare şi mai puternic ca el. Iar prezenţa sa părea că se ştersese din mintea mamei sale, fie şi numai pentru câteva momente. Aceasta era o situaţie care-i periclita fragila sa existenţă. Pesemne că frica primară din acele momente i se întipărise în conştiinţă.

Iar amintirea acelei spaime revenea uneori dintr-odată, fără

să o poată anticipa şi îl izbea ca un tun cu apă. Îl azvârlea pe Tengo într-o stare vecină cu panica. Îi vorbea, îl făcea să-şi amintească. Oriunde te-ai duce, orice ai face, nu poţi să scapi de presiunea asta. E o amintire care te defineşte ca om, îţi modelează viaţa şi te trimite într-un loc prestabilit. Oricât te-ai zbate, nu poţi scăpa de forţa ei.

O întrebare nu-i dădea pace lui Tengo. Atunci când scosese din maşina de spălat pijamaua pe care o purtase Fukaeri, o dusese la nas şi o adulmecase, căutase oare mirosul mamei sale? Tot ce se poate. Dar de ce trebuia să caute mirosul mamei dispărute tocmai în parfumul trupului unei fete de şaptesprezece ani? Sigur existau alte locuri mai potrivite în care să-l caute. De exemplu, în corpul iubitei sale mai în vârstă.

*

Iubita lui Tengo era cu zece ani mai în vârstă decât el. Avea sânii mari şi frumoşi, asemănători cu ai mamei sale, aşa cum şi-i amintea el. Îi venea bine şi neglijeul alb. Dar cine ştie de ce, Tengo nu putea căuta în ea imaginea mamei sale. Nu-l interesa mirosul trupului ei. Ea reuşea să-l descarce cu iscusinţă de tot libidoul care se strângea în el timp de o săptămână. Şi Tengo îi putea oferi (în majoritatea cazurilor) satisfacţie sexuală. Asta era, desigur, o realizare importantă. Dar în relaţia lor nu exista niciun alt înţeles mai adânc de atât.

Când se culcau împreună, în general ea era cea care prelua conducerea. Tengo nu trebuia să se gândească la nimic, ci doar să-i urmeze indicaţiile. Nu era nevoit să facă nicio alegere sau să ia decizii. Ce se cerea de la el erau doar două lucruri: să aibă erecţie şi să nu ejaculeze când nu trebuia. „Încă nu! Mai rezistă puţin!” îi spunea ea şi el rezista din răsputeri. Când îi murmura la ureche „Acum! Hai, dă-ţi drumul!”, ejacula în acel moment, precis şi puternic. Atunci iubita îl lăuda. Îl mângâia blând pe obraji şi îi spunea cât de minunat era. Dorinţa de a fi precis era una dintre calităţile înnăscute ale lui Tengo şi asta se vedea în tot ce făcea, de la atenţia pe care o acorda punctuaţiei corecte până la căutarea

celei mai elegante formule matematice.

Lucrurile nu mergeau însă la fel când se culca cu o femeie mai tânără decât el. De la început şi până la sfârşit el era cel nevoit să se gândească la tot, să facă alegeri, să emită judecăţi. Asta îi crea o senzaţie de disconfort. Îl apăsau prea multe responsabilităţi. Se simţea precum căpitanul unei mici corăbii aruncate în mijlocul furtunii. Trebuia să ţină cârma, să inspecteze velele, să aibă grijă la direcţia şi tăria vântului. Trebuia să se stăpânească pe sine şi să insufle încredere echipajului. Orice mică greşeală sau neatenţie putea duce la dezastru. Asta deja nu mai era sex, ci o muncă plină de obligaţii, iar rezultatul era că Tengo se încorda şi nu mai reuşea să-şi controleze momentul ejaculării sau, uneori, nici să aibă erecţie. În asemenea clipe începea să se îndoiască din ce în ce mai mult de el însuşi.

Însă cu iubita sa mai în vârstă nu dădea asemenea rateuri. Ea îi aprecia foarte tare performanţele sexuale, îl lăuda şi îl încuraja. O sigură data ejaculase prea repede şi de atunci ea avea grijă să evite neglijeurile albe. Nu numai neglijeuri, ci orice fel de lenjerie albă.

Şi în ziua aceea purta lenjerie neagră. Îi făcea cu multă grijă o felaţie. Se bucura din plin de tăria penisului lui, de moliciunea testiculelor. Tengo îi vedea sânii acoperiţi de sutienul negru de dantelă săltând în ritmul mişcărilor gurii ei. Ca să evite să ejaculeze prea devreme, închise ochii şi se gândi la ghiliaci.

La ghiliaci nu există judecată, ei nu ştiu ce înseamnă justiţie. Că le vine atât de greu să ne înţeleagă, rezultă şi din faptul că ei nu recunosc utilitatea drumurilor. Chiar în locurile unde şoseaua a fost terminată şi dată în circulaţie, ei continuă să meargă prin taiga. Poţi vedea adesea cete de ghiliaci, porniţi cu mic, cu mare şi cu câinii după ei, cum se strecoară în monom prin mlaştină, chiar alături de drumul bătătorit.

Îşi imagină rândurile de ghiliaci îmbrăcaţi în haine aspre, împreună cu femeile şi câinii, înaintând taciturni prin taiga, de-

a lungul drumului mare. În mintea lor, alături de conceptele de timp, de spaţiu şi de posibilitate nu exista şi ideea de drum. Pentru ei, sensul propriilor vieţi era mai clar dacă se furişau prin păduri decât călcând pe drumul mare, chiar dacă era mai dificil.

„Bieţii de ei", spusese Fukaeri.

Tengo îşi aminti chipul ei adormit. Era îmbrăcată în pijamaua lui, mult prea mare. Îşi sumecase manşetele de la pantaloni şi de la bluză. El scosese pijamaua din maşina de spălat şi îi adulmecase mirosul.

Nu trebuie să mă gândesc la asta, îşi spuse el revenindu-şi brusc. Dar era prea târziu.

Ejaculă de câteva ori cu putere în gura iubitei. Ea îl aşteptă să termine, apoi se ridică din pat şi se duse la baie. Se auzi cum dă drumul la apă şi îşi clăteşte gura. Apoi se întoarse calmă în pat.

— Scuză-mă, spuse Tengo.

— Nu te-ai mai putut abţine, spuse ea mângâindu-l pe nas cu vârful degetului. Nu-i nimic. Ţi-a plăcut chiar aşa de mult?

— Foarte mult, spuse el. Şi dacă mai stăm puţin, mai pot o dată.

— Grozav, spuse ea. Apoi îşi lipi obrazul de pieptul lui. Închise ochii şi rămase nemişcată. Tengo îi simţea respiraţia liniştită pe sfârcuri.

— Ştii la ce mă duce cu gândul pieptul tău? îl întrebă ea.

— Nu ştiu.

— La porţile castelelor din filmele lui Kurosawa.

— Porţile castelelor? spuse Tengo mângâind-o pe spate.

— Da, în filmele alea vechi, alb-negru, cum sunt *Castelul păianjenului* sau *Fortăreaţa ascunsă,* apar nişte porţi mari şi solide. Prinse cu multe piroane mari. Întotdeauna îmi vine imaginea asta în minte când îţi văd pieptul zdravăn şi gros.

— Dar n-am piroane, spuse Tengo

— Da? Nici nu-mi dădusem seama, făcu ea.

*

La două săptămâni după apariţie, *Crisalida de aer* intrase în

lista bestsellerurilor, iar în a treia săptămână urcase în prima poziţie în topul vânzărilor. Tengo îi urmărea ascensiunea în ziarele din cancelaria de la şcoală. Apăruse de două ori şi o reclamă, în care, alături de coperta cărţii, era şi o fotografie cu Fukaeri. Purta puloveraşul subţire de vară pe care îl ştia deja şi care îi reliefa sânii frumoşi (probabil că era o poză făcută tot la conferinţa de presă). Părul lung îi cădea pe umeri şi ochii negri şi plini de mister se uitau la tine, trecând prin obiectivul aparatului de fotografiat şi îţi citeau cu candoare secretele pe care le ascundeai în suflet – secrete pe care nici nu ştiai că le ai. Era o privire neutră, dar în acelaşi timp caldă. În faţa privirii aceleia neşovăitoare, îţi cădea orice apărare. Pesemne nu puţină lume se hotărâse să cumpere cartea după ce văzuse fotografia aceea.

La câteva zile după publicare, Komatsu îi trimisese prin poştă două exemplare, dar Tengo nici măcar nu le deschisese. Era întâia oară când o carte scrisă de el vedea lumina tiparului, dar nu simţea nevoia să o citească. Nici măcar nu le răsfoise. Nu simţea nicio bucurie văzându-le. Chiar dacă erau frazele sale, povestea era în totalitate a lui Fukaeri. Era născută din mintea ei. Rolul său de tehnician din umbră luase sfârşit. El nu mai avea, sau nu mai trebuia să aibă de acum înainte nicio legătură cu destinul cărţii. Pusese cele două volume, încă învelite în ţiplă, în bibliotecă, într-un raft cât mai ascuns privirii.

*

După noaptea în care Fukaeri dormise la el, viaţa lui Tengo se scurse o vreme în pace, fără evenimente. Ploua mult, dar pe Tengo nu-l interesa mai deloc vremea. Era un aspect care se regăsea foarte jos pe lista intereselor sale. Nu mai primise nicio veste de la Fukaeri, ceea ce însemna, probabil, că nu se ivise nicio problemă.

Pe lângă romanul la care lucra, mai scrise şi câteva articole scurte care îi fuseseră cerute pentru revistele cu care colabora. Erau doar nişte bucăţi anonime, pe care le-ar fi putut scrie oricine, dar asta îl ajuta să-şi schimbe starea de spirit şi,

în plus, nici plata nu era tocmai rea. De trei ori pe săptămână, ca de obicei, preda matematică la şcoala pregătitoare. Se cufunda în lumea matematicii mai mult ca de obicei, ca să uite de probleme – în special de ce avea legătură cu Fukaeri şi *Crisalida de aer.* Odată intrat în lumea cifrelor, circuitele sale mentale se schimbau (cu un clic slab). Din gura lui ieşeau alte cuvinte, iar corpul său începea să-şi folosească alţi muşchi. I se schimba şi tonul vocii şi puţin chiar şi expresia feţei. Îi plăcea senzaţia acestei transformări. Era cumva similară cu sentimentul pe care îl trăieşti când îţi pui o altă pereche de pantofi sau când te muţi într-o casă nouă.

Când se afla în lumea cifrelor era mai relaxat decât în viaţa de zi cu zi sau decât atunci când scria beletristică. Devenea mai elocvent. În acelaşi timp însă, simţea că nu e decât o existenţă provizorie. Nici nu mai ştia care era el cel adevărat. Însă reuşea să răsucească acel comutator din mintea sa în mod firesc, fără ca măcar să conştientizeze acest lucru. Ştia că, într-o măsură mai mică sau mai mare, această transformare îi era necesară.

De la înălţimea catedrei, îi învăţa pe elevi despre aviditatea cu care matematica îşi urma logica. Pe tărâmul cifrelor ceea nu se putea demonstra nu avea niciun înţeles, iar odată ce găseai o demonstraţie, misterele lumii îţi stăteau în palmă ca o scoică deschisă. Cursurile deveneau neobişnuit de încinse, iar elevii îl ascultau cu intensitate, furaţi de elocvenţa sa. Nu numai că le explica cum să rezolve eficient o problemă de matematică, dar descria exuberant pasiunea care se afla ascunsă în acea problemă. Se uita în clasă şi vedea privirile pline de respect cu care îl ţintuiau fetele de şaptesprezece, optsprezece ani. Ştia că le răpise prin intermediul matematicii. Discursul său însufleţit era ca un preludiu intelectual. Funcţiile le mângâiau pe spate, teoremele le respirau fierbinte în ureche. De când o cunoscuse însă pe Fukaeri, nu mai simţea niciun fel de interes erotic faţă de aceste fete. Nu îşi dorea să miroasă pijamalele în care ele dormiseră.

Fără îndoială, Fukaeri e o făptură aparte, îşi spuse el din nou. N-o poţi asemui cu alte fete. Ea are o anume semnificaţie

pentru mine, e, cum aş putea să-i zic, un fel de mesaj global care mi-e adresat. Numai că eu nu reuşesc să interpretez mesajul ăsta.

*

Raţiunea îi spunea însă limpede şi tare că ar fi mai bine să nu mai aibă nicio legătură cu Fukaeri. Ar fi mai bine să se ţină cât mai departe şi de *Crisalida de aer,* care acum umplea vitrinele librăriilor, şi de profesorul Ebisuno, căruia nu-i puteai ghici intenţiile, şi de sectanţii misterioşi şi turbulenţi. Şi faţă de Komatsu ar trebui să păstreze o oarecare distanţă, cel puţin pentru o vreme. În caz contrar, va fi purtat spre ape din ce în ce mai tulburi. Va fi împins într-un ungher primejdios, în care nu se găseşte nicio fărâmă de raţiune şi va fi pus într-o situaţie fără scăpare.

Înţelegea însă foarte bine că acum nu mai era uşor să iasă din uneltirile acestea complicate. Era deja implicat până peste cap. Fusese prins fără veste în intrigă, precum personajele din filmele lui Hitchcock. Se băgase singur, acceptând faptul că există anumite riscuri. Maşinăria se urnise deja din loc. Se mişca cu putere şi nu putea fi oprită, iar Tengo era una dintre rotiţele ei. Una dintre rotiţele importante. Îi auzea huruitul gros şi îi simţea avântul de nestăvilit.

*

La câteva zile după ce *Crisalida de aer* ajunsese pentru a doua săptămână pe primul loc al vânzărilor, Komatsu îl căută. Era sărit de ora unsprezece seara când sună telefonul. Tengo se schimbase deja în pijama şi se băgase în pat. Citea, întins pe burtă şi tocmai se pregătea să stingă veioza de la capul patului şi să se culce. Îşi imagină după ţârâitul telefonului cine era. Nu putea explica de ce, dar ştia când îl căuta Komatsu, pentru că suna într-un mod anume. Aşa cum un text are stilul lui, tot astfel telefonul avea felul lui aparte de a suna atunci când la capătul celălalt se afla Komatsu.

Tengo se ridică din pat, se duse în bucătărie şi luă receptorul. Adevărul e că nu voia să răspundă. Voia să se

culce liniştit. Să viseze despre pisici sălbatice, sau despre canalul Panama, despre stratul de ozon sau Matsuo Basho, orice numai să fie departe de toată povestea asta. Dar dacă nu răspundea acum, telefonul va suna din nou la fel, peste cincisprezece sau treizeci de minute. Komatsu nu prea ştia ce înseamnă oră târzie. Şi nu găseai la el niciun pic de înţelegere faţă de oamenii care duceau o viaţă normală. Aşa că mai bine răspundea de acum.

— Ce faci Tengo, dormeai? întrebă Komatsu pe obişnuitul său ton relaxat.

— Mă pregăteam de culcare, răspunse Tengo.

— Îmi pare rău, spuse Komatsu fără urmă de regret. Voiam să-ţi zic că merg foarte satisfăcător vânzările la *Crisalida de aer.*

— Mă bucur să aud asta.

— Se vând ca nişte cozonaci proaspeţi, cum apar, cum se dau. Nici nu apucă să tipărească destule, iar nefericiţii ăia de la legătorie trebuie să lucreze toată noaptea ca să ţină pasul. Ei, bănuiam noi de dinainte că o să se vândă bine. Normal. E romanul unei fetişcane de şaptesprezece ani. Şi se face vâlvă în jurul lui. Are toate elementele care fac ca o carte să aibă succes.

— Nu se compară cu un roman scris de un profesoraş de treizeci de ani care arată ca un urs.

— Întocmai. Şi totuşi nu poţi să spui că e un roman cu un conţinut tocmai atrăgător. Nu are nici scene de sex şi nici scene care să te mişte până la lacrimi. De-asta nu mi-am imaginat nici eu că o să meargă atât de bine.

Komatsu se opri, aşteptând parcă să observe reacţia lui Tengo. Cum acesta însă nu spunea nimic, continuă:

— Şi nu numai că se vinde bine, dar e şi foarte bine văzută de critici. Cartea asta nu-i doar un capriciu de puştoaică, menit să fure ochii publicului. E bine scrisă. Sigur că tehnica ta literară solidă şi minunată i-a scos la iveală posibilităţile. Ce să zic, ai făcut o treabă grozavă.

I-am scos la iveală posibilităţile. Lăsând laudele lui Komatsu să îi treacă pe la urechi, Tengo îşi apăsa uşor o tâmplă cu

degetul. De câte ori Komatsu îl lăuda fără rezerve, ştia că urmează cu siguranţă o veste neplăcută.

— Komatsu-san, care e vestea proastă? întrebă el.

— De unde ştii că am o veste proastă?

— Păi m-aţi sunat la ora asta. Sigur există şi o veste proastă.

— Aşa-i, spuse Komatsu impresionat. Clar că aşa e. Tengo, ai o intuiţie grozavă.

Asta nu e intuiţie, e doar logică elementară, se gândi Tengo, dar nu spuse nimic, ci aşteptă următoarea mişcare a lui Komatsu.

— Întocmai. Din păcate, am şi o veste cam neplăcută, spuse Komatsu şi făcu o pauză semnificativă. Îţi puteai imagina ochii săi lucind în întuneric, ca ai unei manguste.

— Probabil că în legătură cu autoarea *Crisalidei de aer,* nu? zise Tengo.

— Exact. Are de-a face cu Fukaeri. E cam nasol. Chestia e că a cam dispărut de o vreme.

Tengo continua să-şi apese tâmpla.

— De o vreme, adică de când?

— De trei zile. Miercuri dimineaţă a plecat din casa din Okutama şi s-a dus în Tokio. Ebisuno a condus-o. N-a spus unde merge. A telefonat apoi şi l-a anunţat că în seara aia nu se întoarce, ci că rămâne în apartamentul din Shinanomachi. Urma să înnopteze acolo şi fiica Profesorului. Numai că Fukaeri nu a mai ajuns niciodată acolo şi de atunci nu a mai dat niciun semn de viaţă.

Tengo se gândi la ultimele trei zile. Dar nu-şi aminti nimic semnificativ.

— Nu mai ştie nimeni nimic de ea. Mă gândeam că poate a luat cumva legătura cu tine?

— Nu, spuse Tengo. Noaptea pe care o petrecuse la el în apartament fusese cu mai bine de patru săptămâni în urmă.

Chibzui câteva momente dacă ar fi cazul să-i spună şi lui Komatsu ce zisese Fukaeri, şi anume că era mai bine să nu se întoarcă în apartamentul din Shinanomachi. Poate că simţise acolo ceva ameninţător. În cele din urmă, se hotărî să tacă.

Mai bine să nu afle Komatsu că Fukaeri înnoptase la el.

— Ea e mai ciudată, spuse Tengo. Cine ştie pe unde o fi plecat fără să anunţe.

— Nu, nu-i asta. Cât o vezi tu de ciudată, Fukaeri e o fată sinceră. Sună mereu acasă ca să zică unde e, unde se duce şi ce face. Aşa susţine profesorul Ebisuno. De-aia e cam ciudat să nu ştie de ea de trei zile întregi. E posibil să se fi întâmplat ceva rău.

Tengo gemu:

— Ceva rău?

— Şi Profesorul, şi fata lui îşi fac griji, spuse Komatsu.

— În orice caz, şi dumneavoastră sunteţi pus într-o poziţie cam neplăcută câtă vreme nu se ştie nimic de Fukaeri, nu?

— Da, dacă se implică poliţia, se cam încurcă lucrurile. La urma urmelor, a dispărut frumoasa autoare a unui roman care avansează cu paşi rapizi pe drumul succesului. Parcă văd cum or să se ambaleze ziariştii. Şi dacă se întâmplă asta, editorul responsabil, adică subsemnatul, o să fie tras în toate direcţiile şi pus să comenteze. Iar chestia asta nu mă bucură deloc. Eu sunt un om al umbrelor, nu sunt învăţat cu lumina zilei. Ca să nu mai zic că e mai mult ca sigur că o să iasă la iveală şi niscaiva ascunzişuri de-ale noastre.

— Şi profesorul Ebisuno ce spune?

— Mâine se duce la poliţie să-i raporteze dispariţia. La rugămintea mea a mai întârziat câteva zile, dar nu poate să o lungească prea mult.

— Dacă se află că a fost dată dispărută, o să apară şi mass-media, nu?

— Nu ştiu cum o să trateze poliţia problema asta. Fukaeri e omul zilei, nu e o puştoaică oarecare, fugită de acasă. E cam greu să ţii povestea asta ascunsă de ochii publicului.

Sau poate că exact asta îşi doreşte profesorul Ebisuno, se gândi Tengo. Să o folosească pe Fukaeri drept momeală pentru a stârni agitaţia lumii şi, servindu-se de această pârghie, să afle unde sunt părinţii fetei şi care este rolul Pionierilor în dispariţia lor. Dacă aşa stăteau lucrurile, planul Profesorului se desfăşura conform aşteptărilor. Dar oare el

realiza cât era de periculos ce făcea? Probabil că da. Nu era un om repezit. Din capul locului, meseria lui era să gândească profund. În plus, se pare că existau câteva aspecte importante referitoare la situaţia lui Fukaeri pe care Tengo nu le aflase. Cum s-ar spune, lui Tengo îi fuseseră înmânate doar câteva piese răzleţe din care încerca să rezolve puzzle-ul. Un om înţelept nu s-ar fi implicat în asemenea maşinaţii de la bun început.

— Ai vreo idee pe unde ar putea să fie?

— În momentul de faţă, nu.

— Hm, făcu Komatsu. În vocea sa se simţea sfârşeala, lucru straniu pentru că nu se întâmpla prea des să-şi dea la iveală slăbiciunea. Scuză-mă că te-am trezit în miezul nopţii.

Destul de neobişnuit şi să-şi ceară scuze.

— Nu-i nimic. Trebuia să-mi spuneţi, zise Tengo.

— Nici eu n-aş fi vrut să te implic în complicaţiile astea. Rolul tău e doar să scrii şi îndatorirea asta ţi-ai dus-o la bun sfârşit. Dar aşa se întâmplă pe lumea asta, lucrurile nu se sfârşesc fără piedici. Şi ţi-am mai spus, noi suntem împreună într-o barcă purtată de curenţi rapizi.

— Şi ne împărţim prada, adăugă Tengo mecanic.

— Întocmai.

— Totuşi, dacă se află despre dispariţia lui Fukaeri, asta nu o să crească şi mai mult vânzările *Crisalidei*?

— Se vinde suficient de bine şi aşa, spuse Komatsu resemnat. N-are nevoie de şi mai multă publicitate. Un scandal pe prima pagină a ziarelor nu e decât o sursă de necazuri. Noi trebuie să ne găsim mai degrabă un loc în care să putem trage la mal în siguranţă.

— Să tragem la mal? făcu Tengo.

În receptor îl auzi pe Komatsu înghiţind în sec, apoi tuşind uşor.

— În privinţa asta, mai vorbim noi pe îndelete. Poate ne vedem să mâncăm ceva împreună. După ce se mai linişteşte un pic toată nebunia. Noapte bună, Tengo. Să dormi bine!

Spunând acestea, Komatsu închise telefonul. De parcă ar fi fost descântat, Tengo nu mai reuşi apoi să adoarmă, în ciuda

oboselii.

Ce prostie, „să dormi bine”, se gândi. Se aşeză la masa din bucătărie, cu gândul să lucreze, dar nu era în stare de nimic. Scoase din raft sticla de whisky şi bău un pahar, cu înghiţituri mici, fără gheaţă.

*

Probabil că Fukaeri îşi îndeplinise rolul de momeală, aşa cum fusese plănuit, şi fusese răpită de Pionierii. Lui Tengo i se părea că posibilitatea aceasta nu era de neglijat. Îi supravegheaseră apartamentul din Shinanomachi şi, când apăruse Fukaeri, câţiva oameni o forţaseră să urce într-o maşină şi plecaseră cu ea. Dacă se mişcau repede şi îşi alegeau momentul bun, nu era deloc greu să ducă la bun sfârşit aşa ceva. Fukaeri îi spusese că ar fi mai bine să nu se ducă în Shinanomachi, pasămite simţise ceva.

Îi spusese că Oamenii cei Mici şi crisalida de aer există cu adevărat. Când era la Pionierii, murise capra cea oarbă aflată în grija ei, iar cât fusese pedepsită îi cunoscuse pe Oamenii cei Mici. Împreună cu ei, noapte de noapte, făcuse o crisalidă de aer. Iar ei i se întâmplase ceva cu o semnificaţie importantă. Întâmplarea asta o povestise în roman. Iar Tengo fusese cel care aranjase romanul într-o formă demnă de publicat. Cu alte cuvinte, îl transformase într-un produs comercial. Iar acest produs (împrumutând vorbele lui Komatsu) se vindea precum cozonacul cald. Pentru Pionierii, asta era probabil o situaţie neplăcută. Poate că povestea Oamenilor cei Mici şi a crisalidei era un mare secret care nu trebuia aflat şi de alţii. De aceea o răpiseră pe Fukaeri, ca să-i închidă gura şi să nu divulge secretul şi mai mult. Iar ei trebuia să recurgă la forţă, chiar dacă asta trezea suspiciunea lumii şi îi expunea unor riscuri.

Desigur, aceasta nu era decât o ipoteză imaginată de Tengo. Nu avea niciun temei să o susţină şi era imposibil de dovedit. Cine l-ar crede dacă s-ar apuca să strige în gura mare că există Oamenii cei Mici şi crisalida de aer? Înainte de toate, nici Tengo nu înţelegea prea bine ce sens concret avea

cuvântul „există”.

Sau poate că Fukaeri, pur şi simplu sătulă de zarva stârnită în jurul *Crisalidei de aer,* dispăruse pe undeva. Desigur, exista şi posibilitatea aceasta. Era aproape imposibil să-i anticipezi acţiunile. Dar chiar dacă aşa stăteau lucrurile, te-ai fi aşteptat să lase un mesaj pentru profesorul Ebisuno şi fata lui, Azami, să nu se neliniştească. Nu avea niciun motiv să nu facă lucrul acesta.

Dar dacă fusese cu adevărat răpită de sectanţi, Tengo îşi putea imagina fără dificultate că se afla în primejdie. La fel cum, la un moment dat nu s-a mai ştiut nimic despre părinţii ei, poate că tot aşa nu se va mai afla nimic despre Fukaeri. Oricât ar vui presa aflând despre legăturile dintre ea şi Pionierii (şi n-ar dura mult până s-ar întâmpla asta), toată zarva ar fi în zadar dacă poliţia doar ar ridica din umeri, susţinând că nu există nicio dovadă concretă că fusese răpită. Fukaeri ar rămâne încarcerată undeva dincolo de gardurile înalte ale comunei. Sau poate că i s-ar întâmpla ceva şi mai rău. Oare profesorul Ebisuno luase în calcul şi acest scenariu când îşi construise planurile?

Tengo voia să-i telefoneze Profesorului şi să discute cu el, dar era deja o oră mult prea târzie. Trebuia să aştepte până a doua zi.

*

A doua zi de dimineaţă telefonă la profesorul Ebisuno, dar nu reuşi să îl găsească. „Acest număr este nealocat. Verificaţi numărul şi încercaţi din nou, se tot repeta mesajul înregistrat.” Încercă să sune de mai multe ori, dar fără niciun rezultat. Poate că după debutul lui Fukaeri îşi schimbase numărul de telefon, ca să scape de avalanşa de cereri de interviuri.

Se scurse o săptămână fără să se petreacă nimic deosebit. *Crisalida de aer* se vindea în continuare la fel de bine şi se menţinea în lista bestsellerurilor din întreaga ţară. Nimeni nu încerca să ia legătura cu Tengo. Sună el în câteva rânduri la serviciu la Komatsu, dar acesta era mereu plecat (nimic neobişnuit în asta). Degeaba îi transmitea să îl sune, pentru că

acesta nu îl căuta niciodată (nici aici nu era nimic neobişnuit). Se uita negreşit în ziare în fiecare zi, dar nu apărea nicio ştire referitoare la faptul că Fukaeri era dată dispărută. Până la urmă, se pare că profesorul Ebisuno nu anunţase poliţia. Sau o făcuse, dar poliţia îşi desfăşura investigaţiile în secret. Sau nu îl luaseră în serios, considerând că nu e decât una dintre multele adolescente care fug de acasă.

Tengo îşi ţinea în continuare orele la şcoală de trei ori pe săptămână, iar în rest îşi petrecea timpul în faţa biroului, scriind un roman de dimensiuni mai mari. Vinerea îl vizita iubita şi îşi petreceau după-amiaza făcând sex pe săturate. Dar orice ar fi făcut, nu putea să-şi adune gândurile într-un singur loc. Nu era în stare să se limpezească, de parcă ar fi înghiţit din greşeală o bucată de nor gros care îl înceţoşa pe dinăuntru. Îşi petrecea zilele fără să se poată relaxa. Îşi pierduse treptat şi pofta de mâncare. Noaptea se trezea la ore bizare şi nu mai reuşea să adoarmă. Se gândea atunci la Fukaeri. Unde o fi şi ce o fi făcând acum. Oare cu cine e? Ce s-o fi întâmplat cu ea? Încerca să-şi imagineze diverse scenarii, dar toate erau în culori mai mult sau mai puţin sumbre. În mintea sa, o vedea mereu îmbrăcată în acel puloveraş subţire de vară, care-i reliefa sânii atât de frumos. Această imagine îl sufoca şi îi făcea inima să-i bată nebuneşte.

Primi un semn de la Fukaeri într-o joi, în a şasea săptămână de când *Crisalida de aer* intrase în topul vânzărilor.

Capitolul 23
E doar începutul

Aomame şi Ayumi erau combinaţia ideală pentru a petrece o noapte întreagă într-o atmosferă intimă, dar suficient de erotică. Ayumi era micuţă şi zâmbăreaţă, deloc timidă, pricepută la conversaţie şi putea să facă faţă cu optimism oricărui lucru, dacă aşa se hotăra. Avea şi un simţ al umorului sănătos. În comparaţie cu ea, Aomame cea zveltă şi musculoasă era impasibilă şi reţinută. Nu putea să se adreseze prietenos unui bărbat pe care îl vedea pentru prima dată. Din când în când, vorbele ei trădau o uşoară dar inconfundabilă undă de cinism şi agresivitate. În ochii ei se întrezărea un licăr de intoleranţă. Dar, dacă voia, Aomame putea să se învăluie într-o aură de degajare care îi atrăgea pe bărbaţi. Era ca mirosul încărcat cu stimuli sexuali pe care animalele şi insectele îl emană atunci când au nevoie. Nu o făcea intenţionat, cu efort. Era ceva înnăscut. Sau poate că era un lucru pe care şi-l însuşise la un moment dat în viaţă, dintr-un motiv sau altul. În orice caz, acea aură a ei îi stimula nu doar pe bărbaţi, ci în mod straniu şi pe partenera ei, Ayumi, care parcă devenea şi mai expansivă şi însufleţită.

Când găseau nişte bărbaţi care le conveneau, Ayumi pleca singură în recunoaştere, îşi etala firea ei prietenoasă şi fixa astfel temelia pe care să se clădească o relaţie de prietenie. La momentul oportun, se alătura şi Aomame, creând astfel o armonie deplină, o atmosferă cu totul aparte, ca de operetă combinată cu *film noir.* Odată ajunse în acest punct, mai departe era simplu. Mergeau undeva şi, împrumutând expresia lui Ayumi, „şi-o puneau la greu”. Cea mai dificilă parte era să-şi găsească partenerii potriviţi. Era de preferat ca aceştia să fie împreună, să fie curăţei şi să arate cât de cât bine. Trebuia să aibă şi un dram de inteligenţă, dar nici să nu fie prea

inteligenţi, ca să nu piardă o noapte întreagă cu discuţii plictisitoare. Un alt standard era ca aceştia să dispună şi de mijloace materiale suficiente, pentru că, evident, ei erau cei care achitau nota de plată din bar sau din club şi camera la hotel.

*

Cu toate acestea, către sfârşitul lui iunie, încercaseră să mai încingă o astfel de petrecere erotică (aceasta avea să fie ultima lor acţiune împreună), dar nu reuşiseră sub nicio formă să găsească nişte bărbaţi cum trebuie. Se mutaseră dintr-un loc în altul, petrecuseră o groază de timp căutând, însă rezultatul era acelaşi. Deşi era ultima seară de vineri a lunii, toate localurile din Roppongi şi până în Akasaka erau surprinzător de pustii. Nu erau suficienţi muşterii ca să aibă de unde alege. Cerul se înnorase treptat şi în tot oraşul domnea o atmosferă apăsătoare, ca de doliu.

— Azi chiar nu ne iese. Ar trebui s-o lăsăm baltă, zise Aomame.

Se făcuse deja zece şi jumătate. Ayumi încuviinţă fără tragere de inimă.

— Măi, să fie! N-am mai avut în viaţa mea o pradă atât de slabă într-o seară de vineri. Şi mai şi port lenjerie roşie şi sexy.

— Atunci du-te acasă şi admiră-te singură în faţa oglinzii.

— N-am totuşi atâta tupeu să fac aşa ceva în baia din căminul poliţiei.

— Oricum, azi am putea s-o lăsăm baltă, să bem cuminţi ceva împreună, după care să ne ducem acasă şi să ne culcăm.

— Ar fi bine, zise Ayumi, apoi adăugă în grabă. A, da, ce zici, ne oprim să mâncăm ceva înainte să ne ducem acasă? Am rămas cu treizeci de mii de yeni.

Aomame se încruntă.

— Ai rămas? Ce tot zici acolo? Nu te vaiţi tu mereu că ai salariu mic şi că n-ai bani?

Ayumi se scărpină la nas cu degetul arătător.

— Sinceră să fiu, data trecută am primit treizeci de mii de

yeni de la tip. Mi i-a dat la plecare, zicând că sunt bani de taxi. Atunci când ne-am pus-o cu ăia doi care lucrau la o agenţie imobiliară.

— Şi tu i-ai luat? întrebă Aomame surprinsă.

— Cred că ne-au luat drept semi profesioniste, zise Ayumi râzând pe înfundate. Cui să-i treacă prin cap că suntem una poliţistă, alta instructor de arte marţiale? Păi, şi ce? Din tranzacţiile imobiliare faci o căruţă de bani, nu? M-am gândit că putem să mergem noi două şi să mâncăm ceva bun de ei, aşa că i-am luat. Altfel, nu-mi vine să-mi acopăr eu ştiu ce cheltuieli din ei.

Aomame nu comentă. Să faci sex cu un bărbat necunoscut şi să iei bani în schimb – i se părea un lucru desprins de realitate. Nu reuşea să se împace cu ideea că putea să i se întâmple ei aşa ceva. Parcă îşi privea silueta strâmbă într-o oglindă care distorsionează imaginea. Dar ce era mai corect din punct de vedere moral, să primeşti bani ca să ucizi un bărbat sau ca să te culci cu el? Greu de zis.

— Nu-ţi convine ideea de a primi bani de la un bărbat? o întrebă Ayumi neliniştită.

Aomame clătină din cap.

— Nu e vorba că nu-mi convine, ci mai degrabă că mi se pare un pic straniu. Şi nu prea mă împac cu ideea ca o poliţistă să facă practic pe prostituata.

— Nici pomeneală, răspunse Ayumi veselă. Mie nu-mi pasă de aşa ceva. Ascultă, prostituatele sunt cele care fac sex cu cineva după ce se înţeleg la preţ. Şi plata se face mereu în avans. Mai întâi dai banul, apoi dai jos pantalonii. Asta e regula. Dacă te trezeşti abia după că-ţi spune „dar, ştii, n-am niciun ban”, n-ai făcut nicio afacere. Dar dacă tipul îţi dă ceva abia după şi fără târguială, zicând că sunt bani de taxi, nu e vorba decât de un simplu gest de recunoştinţă. Nu e prostituţie de profesie. Aici se trage linia.

Spusele lui Ayumi aveau şi ele logica lor.

*

Ultima dată, partenerii aleşi de ele erau doi tipi între treizeci

şi cinci şi patruzeci de ani. Ambii aveau părul des, dar aici Aomame făcuse un compromis. Ziceau că lucrează în domeniul imobiliar. Însă după costumele lor Hugo Boss şi cravatele Missoni Uomo, puteau ghici că nu erau angajaţi la o firmă gigant precum Mitsubishi sau Mitsui, ci la una cu o atitudine mai agresivă şi mai flexibilă. Probabil o firmă cu nume străin, fără regulamente interne dure, mândrie în spirit tradiţional şi şedinţe interminabile. Îţi trebuiau anumite abilităţi personale, dar dacă te orientai bine, şi câştigurile erau uriaşe. Unul din ei avea cheia de la un Alfa Romeo nou-nouţ. Amândoi spuneau că în Tokio nu există suficient spaţiu de birouri. Economia dă semne că îşi revine de pe urma şocului petrolier, iar capitalul se fluidizează tot mai mult. Oricât de mulţi zgârie-nori s-ar construi, tot n-ar face faţă.

— Să înţeleg că domeniul imobiliar e profitabil, comentă Aomame.

— Aşa e, Aomame. Dacă ai cumva nişte bani la dispoziţie, ar fi bine să cumperi proprietăţi, zise Ayumi. Într-un areal limitat cum e Tokio-ul se scurg nişte sume uriaşe de bani, iar preţul pământului creşte. Nu ai nimic de pierdut cumpărând acum. E ca şi cum ţi-ai lua un cal de curse care ştii sigur că o să câştige. Din păcate, un funcţionar public umil ca mine nu dispune de asemenea resurse financiare. Apropo, Aomame, tu învârţi bani, faci investiţii?

Aomame clătină din cap.

— Eu nu am încredere decât în banii gheaţă.

Ayumi râse zgomotos.

— Asta e mentalitate de infractor!

— Ţin pitit la saltea un teanc de bani şi dacă se complică treaba, îi înşfac şi fug cu ei pe fereastră.

— Exact! exclamă Ayumi pocnind din degete. Ca în *Lovitura,* filmul cu Steve McQueen. Teancul de bani şi puşca. Îmi place la nebunie!

— Mai mult decât să fii de partea legii?

— Asta ca preferinţă, zise Ayumi zâmbind. Personal, îmi plac proscrişii. E mult mai incitant decât să dai amenzi de parcare, asta clar. Probabil că asta e şi ceea ce mă atrage la

tine.

— Arăt eu a proscrisă?

Ayumi încuviinţă.

— Da, ai tu aerul ăsta în jurul tău. Nu eşti chiar ca Faye Dunaway cu mitraliera, dar oricum.

— N-am eu nevoie de mitralieră, zise Aomame.

*

— Apropo de Pionierii, despre care vorbeam noi acum ceva vreme, începu Ayumi.

Erau într-un mic restaurant italienesc din Iikura, deschis până târziu, unde luau o masă uşoară alături de un vin Chianti. Aomame mânca o salată cu ton, iar Ayumi nişte *gnocchi* cu sos de busuioc.

— Da?

— E o chestie care mi-a captat atenţia şi m-am interesat personal şi mai departe. Dar cu cât am încercat să aflu mai multe, cu atât povestea a început să arate mai suspicios. Ei susţin că sunt o grupare religioasă şi au până şi autorizaţie, dar nu au cu adevărat o substanţă religioasă. Sunt, cum să zic, deconstructivişti ca dogmă, sunt doar un amalgam de imagini religioase. Iar asta e garnisit cu un strop de curent spiritual New Age, de academism cochet, întoarcere la natură şi anticapitalism, ocultism. Atâta tot. Nu au niciun pic de substanţă. Iar când spun asta, mă refer la faptul că nu au fond de sectă. În termenii lui McLuhan, mediul este mesajul. De *cool,* e *cool.*

— McLuhan?

— Şi eu citesc, să ştii, zise Ayumi pe un ton nemulţumit. McLuhan era înaintea vremurilor sale. A fost în mare vogă într-o vreme, drept pentru care era şi subestimat, însă avea dreptate în ce spunea.

— Ambalajul reflectă conţinutul. Asta spunea?

— Da. Conţinutul este modelat de ambalaj. Şi nu invers.

Aomame se gândi puţin, apoi spuse:

— Nu se ştie cum arată Pionierii ca sectă pe dinăuntru, dar oamenii sunt atraşi de ei şi se adună acolo indiferent de asta.

La asta te referi?

Ayumi încuviinţă.

— Nu pot spune că sunt surprinzător de mulţi, însă un număr nu tocmai mic de oameni se duce la ei. Şi cum mai vine cineva, se mai strâng nişte bani. Fireşte, nu? Ceea ce cred eu că-i ademeneşte pe oameni la această sectă e faptul că nu sunt foarte religioşi. Par foarte curaţi, inteligenţi şi organizaţi. Pe scurt, nu arată ca nişte sărăntoci. Iar asta îi atrage pe cei din generaţia tânără care muncesc în diverse domenii de specialitate sau în cercetare. Le stimulează curiozitatea intelectuală. Le dă un sentiment de împlinire pe care altfel nu-l pot avea în lumea reală. E un sentiment concret, aproape tangibil. Iar aceşti adepţi intelectuali sunt cei care formează creierul dinăuntrul sectei, ca un corp de ofiţeri militari de elită. În plus, se pare că acest „Lider" este un conducător înzestrat cu multă carismă. Oamenii îl idolatrizează. Aş putea chiar spune că existenţa lui reprezintă un fel de nucleu al dogmei. Ca structură, e un fel de religie primitivă. Şi creştinismul a fost la început aşa, mai mult sau mai puţin, însă Liderul nu apare deloc în lume. Nu se ştie nici măcar cum arată. Nici numele sau vârsta sa. În ochii lumii, secta este administrată de un consiliu, dar altă persoană ocupă poziţia de preşedinte. Acesta este cel care reprezintă secta la ceremoniile oficiale, însă în fond el nu este decât de decor. În centrul sistemului se află acest Lider imposibil de identificat.

— E clar că ţine cu orice preţ să-şi ascundă identitatea.

— Încearcă să ascundă ceva sau nu vrea să se dezvăluie tocmai ca să capete acest aer misterios.

— Sau e cumplit de urât.

— Posibil şi asta. Poate e pocit de zici că e de pe altă lume, zise Ayumi şi scoase un sunet gutural, ca să sugereze un fenomen paranormal. În orice caz, sunt mai multe lucruri care nu apar la suprafaţă, nu doar fondatorul sectei. Unul e activitatea intensă de pe piaţa imobiliară, despre care am vorbit la telefon. Tot ce se vede e doar o prefăcătorie. Amenajări frumoase, relaţii cu publicul impecabile, o teorie inteligentă, adepţi care fac parte din elită, ascetism, yoga,

pace sufletească, negarea materialismului, agricultură ecologică, aer curat şi o dietă vegetariană delicioasă… totul arată ca o fotografie calculată. Ca pagina publicitară cu vile de lux din ediţia de duminică a ziarului. Ambalajul în sine arată foarte frumos. Dar are aerul că în spate se întâmplă lucruri dubioase, dintre care unele poate ilegale. Asta e impresia la care am ajuns eu după ce am consultat diverse materiale.

— Dar deocamdată poliţia nu face nicio mişcare.

— E posibil să existe vreo mişcare în secret, dar asta n-am cum să aflu. Dar să ştii că poliţia din Yamanashi urmăreşte într-o oarecare măsură direcţia în care tinde această sectă. Este impresia pe care am căpătat-o şi din tonul responsabilului cu investigaţia, când am vorbit la telefon. Pionierii sunt cei din care se trage gruparea Zori de Zi, responsabilă cu conflictul armat, iar ruta prin care au fost achiziţionate automatele Kalaşnikov fabricate în China se presupune că ar fi Coreea de Nord, deşi problema nu a fost elucidată complet. Pionierii sunt probabil vizaţi şi ei într-o anumită măsură, dar au statut de instituţie religioasă şi nu te poţi atinge de ei prea uşor. Deja au percheziţionat locul şi s-a dovedit că nu au legături directe cu conflictul armat. Iar Securitatea nu am cum să ştiu ce mişcări face. Tipii ăştia sunt foarte secretoşi, iar poliţia şi Securitatea oricum nu s-au avut bine niciodată.

— N-ai mai aflat nimic despre copiii care nu se mai duc la şcoală?

— Nu, nu se ştie nimic. Odată ce încetează să se mai ducă, nu mai calcă dincolo de gardul sectei. Nu am cum să aflu mai multe despre ei. Dacă ar apărea dovezi concrete de abuz, lucrurile s-ar schimba, dar deocamdată nu există aşa ceva.

— Oare cei care părăsesc Pionierii n-ar putea da mai multe informaţii despre asta? Sigur există măcar câteva persoane care ajung să fie dezamăgite sau care clachează în faţa practicilor prea dure şi părăsesc secta, nu?

— Sigur că sunt persoane care vin şi pleacă. Unii se alătură sectei, alţii o părăsesc deziluzionaţi. În principiu, sunt liberi s-o facă. Conform contractului semnat, nu mai primesc înapoi niciun ban din suma mare donată la înscriere cu titlul de „taxă

de utilizare permanentă a aşezământului", dar dacă acceptă această condiţie, pot să plece cu ce au pe ei. Există şi o asociaţie a celor care s-au retras din sectă, iar aceşti oameni susţin că Pionierii sunt un cult periculos şi antisocial, care comite fraude. I-au dat şi în judecată. Ba chiar publică şi un mic buletin informativ. Însă vocea lor e prea slabă şi nu are nicio influenţă asupra lumii. Secta şi-a angajat nişte avocaţi de top care au construit în jurul lor un sistem impermeabil, care nu lasă să pătrundă niciun strop de apă pe partea legală. Niciun proces nu reuşeşte să-i clintească din loc.

— Aceste persoane nu spun nimic legat de Lider sau de copiii adepţilor din sectă?

— Nu ştiu prea bine, pentru că nu am avut în mână vreun buletin să-l citesc, dar din câte am aflat, toţi aceşti nemulţumiţi făceau parte din rangurile inferioare. Erau neînsemnaţi. La cât se fălesc Pionierii că neagă valorile lumeşti, ei sunt în mod clar o societate ierarhizată mai mult decât cea lumească. Rangurile superioare şi cele inferioare sunt bine delimitate. Fără o educaţie superioară sau o calificare de specialitate nu ai ce căuta în rangurile de conducere. Cei care îl cunosc pe Lider şi primesc îndrumări de la el, care au acces la nucleul sistemului, sunt doar credincioşii de elită de rang înalt. Restul lumii face contribuţiile băneşti de rigoare, meditează respirând aer curat şi munceşte la câmp. Duc o viaţă din asta, sterilizată şi atât. Sunt ca o turmă de oi. Pleacă dimineaţa la păşune, păzite de cioban şi de câini, iar seara se întorc în ţarc. Au un trai foarte liniştit. Trăiesc cu speranţa zilei în care vor avansa pe o poziţie superioară în cadrul sectei şi vor apărea în faţa Fratelui cel Mare, dar ziua asta nu vine niciodată. Credincioşii de rând nu ştiu aproape nimic despre organizarea internă şi chiar dacă părăsesc secta, nu au ce informaţii relevante să ofere lumii. Nici măcar nu-l vor fi văzut pe Lider la faţă.

— Nu există niciun adept de elită care să se fi retras?

— Din câte am reuşit eu să aflu, nu.

— Odată ce afli secretul sistemului, nu ţi se mai permite să-l părăseşti?

— Cred că, odată ajuns într-un asemenea punct, lucrurile

iau o turnură drastică, zise Ayumi şi oftă scurt. Auzi, Aomame, apropo de violurile de care mi-ai vorbit cu ceva vreme în urmă, cam cât de sigură e povestea?

— E foarte sigură, dar în momentul de faţă încă nu există dovezi concrete.

— Zici că e ceva ce se întâmplă în mod sistematic în cadrul sectei?

— Nici asta nu ştiu precis încă. Însă există o victimă reală, pe care chiar am cunoscut-o. A trecut prin ceva cumplit.

— A fost violată, adică a existat clar penetrare?

— Fără dubiu.

Ayumi căzu pe gânduri, strâmbând din buze.

— Am înţeles. O să-mi bag eu nasul mai adânc în treaba asta.

— Dar s-o iei uşor.

— O iau, zise Ayumi. După cum vezi, sunt un om care ştie ce face.

*

Cele două terminară de mâncat, iar chelnerul strânse farfuriile. Refuzară desertul, rămânând doar cu paharele de vin.

— Ziceai că în copilărie nu ai avut experienţe neplăcute cu vreun bărbat, nu? întrebă Ayumi.

Aomame se uită un pic la expresia de pe chipul lui Ayumi şi încuviinţă.

— Familia mea era foarte credincioasă şi nu se vorbea niciodată despre sex. Toţi din jurul nostru se purtau la fel. Sexul era un subiect interzis.

— Dar cât eşti de credincios şi cât de mare ţi-e apetitul sexual sunt două chestiuni diferite. Toată lumea ştie că există mulţi maniaci sexual printre clerici. Adevărul e că printre cei care ajung la poliţie acuzaţi de prostituţie sau molestare, destul de mulţi sunt din sfera religiei sau a învăţământului.

— Aşa o fi, dar cel puţin în preajma mea nu am văzut nici urmă de aşa ceva. Nu erau oameni care să facă cine ştie ce prostii.

— Foarte bine, zise Ayumi. Mă bucur să aud asta.

— La tine n-a fost aşa?

Ayumi ezită, ridicând uşor din umeri.

— Sinceră să fiu, eu am păţit-o de nenumărate ori, zise ea. Când eram mică.

— Cu cine?

— Fratele şi unchiul meu.

Aomame se încruntă.

— Fratele şi unchiul?

— Exact. Amândoi sunt acum poliţişti în serviciu. Unchiul chiar a primit de curând recunoaştere publică pentru excelenţă. Pentru uriaşa contribuţie adusă îmbunătăţirii mediului local şi a siguranţei publice în cei treizeci de ani neîntrerupţi la datorie. A salvat o bleagă de căţea cu pui de pe linia de cale ferată şi l-au dat chiar şi la gazetă.

— Şi ce ţi-au făcut?

— M-au atins între picioare şi m-au pus să le-o sug.

Aomame se încruntă şi mai tare.

— Fratele şi unchiul tău?

— Sigur, fiecare separat. Când eu aveam zece ani şi fratele meu vreo cincisprezece. Cu unchiul s-a întâmplat mai înainte. De vreo două sau trei ori, când a rămas la noi peste noapte.

— Şi ai spus cuiva?

Ayumi clătină încet din cap de câteva ori.

— Nu. Mi-au zis că n-am voie să spun nimănui şi m-au speriat că o păţesc rău dacă mă scap cuiva. Şi dacă nu m-ar fi speriat, m-am gândit că, dacă aş spune, mai rău pe mine m-ar certa decât pe ei şi că tot eu aş avea de suferit. De asta mi-a fost frică şi n-am suflat o vorbă.

— Nici la mama ta nu puteai să te duci?

— *Cu atât mai mult* la mama. Fratele meu a fost preferatul ei dintotdeauna, iar de mine era mereu dezamăgită. Nu eram nici delicată, nici frumoasă, ci grasă şi cu note proaste. Mama mea îşi dorea altfel de fiică. Frumoasă ca o păpuşă şi graţioasă ca o balerină. Adică cerea imposibilul.

— Şi nu voiai să o dezamăgeşti şi mai mult.

— Exact. Am simţit că, dacă îi spuneam ce-mi făcea fratele

meu, m-ar fi dispreţuit şi m-ar fi urât şi mai mult. Ar fi zis că sigur am făcut eu ceva şi am provocat totul. Decât să dea vina pe fratele meu.

Aomame îşi descreţi fruntea cu degetele. La zece ani, când am anunţat că îmi abandonez credinţa, mama n-a mai deschis gura să-mi vorbească, se gândi ea. Dacă trebuia să-mi transmită ceva, îmi scria un bileţel. De spus, nu-mi spunea nimic. Nu mai eram fiica ei. Eram doar „una care şi-a abandonat credinţa". Apoi am fugit de acasă.

— Dar fără penetrare? o întrebă Aomame pe Ayumi.

— Fără. Oricum nu puteam să fac ceva atât de dureros. Nici ei nu mi-au cerut aşa ceva.

— Îi mai vezi şi acum pe fratele şi pe unchiul tău?

— De când m-am angajat şi am plecat de acasă, nu prea am mai dat ochii cu ei, dar îmi sunt rude şi mai şi lucrăm în acelaşi domeniu, aşa că e inevitabil să ne mai întâlnim. Iar atunci fac faţă situaţiei cât pot de veselă. Încerc să nu creez valuri. Nici nu-şi mai aduc ei aminte ce s-a întâmplat.

— Nu-şi aduc aminte?

— Ei sunt în stare să uite, zise Ayumi. Dar eu nu.

— Normal.

— Ca genocidele din istorie.

— Genocide?

— Cei care generează totul pot să-şi raţionalizeze faptele cu o logică potrivită şi chiar să le uite. Pot să-şi ferească ochii de la lucrurile pe care nu vor să le vadă. Dar victimele nu pot uita. Şi nu-şi pot abate privirea. Amintirile lor se transmit de la părinţi la copii. Lumea nu este decât o luptă nesfârşită între amintirile unor tabere opuse.

— Absolut, zise Aomame şi se încruntă uşor.

O luptă nesfârşită între amintirile unor tabere opuse?

— Sinceră să fiu, am avut senzaţia că şi tu ai păţit ceva asemănător.

— De ce?

— N-aş şti să-ţi spun exact de ce. M-am gândit că poate din cauza asta preferi acum să ţi-o pui doar câte o noapte cu un necunoscut. Şi mi s-a părut că în cazul tău e şi ceva furie la

mijloc. Furie, supărare. Nu pari capabilă să faci ce face restul lumii, adică să ai un iubit, să mergeţi la întâlnire, să mâncaţi şi să ţi se pară normal să te culci doar cu el. Mă rog, şi la mine e la fel.

— Adică nu mai pot să urmez ordinea obişnuită a lucrurilor pentru că aş fi păţit ceva în copilărie?

— Aşa am avut eu impresia, zise Ayumi şi ridică uşor din umeri. Mie, una, mi-e frică de bărbaţi. Adică de a avea o relaţie apropiată cu cineva anume. Şi de a accepta absolut totul la persoana respectivă. Numai dacă mă gândesc şi simt că mi se taie picioarele. Însă uneori mi-e greu şi să fiu singură. Vreau să mă ia în braţe un bărbat, să intre în mine. Îmi vine un chef de sex de simt că nu mai pot să rezist. Iar atunci cel mai simplu e cu un tip complet necunoscut. Clar.

— Ţi-e frică?

— Da. Chiar rău.

— Mie nu cred că mi-e frică în vreun fel de bărbaţi, zise Aomame.

— Dar ţi-e frică de ceva?

— Sigur că da. Cel mai tare mi-e frică de mine. Că nu ştiu ce fac. Că nu ştiu ce fac acum.

— Şi *ce* faci acum?

Aomame rămase o vreme cu ochii aţintiţi la paharul de vin din mână.

— Asta aş vrea şi eu să ştiu, zise ea, ridicându-şi privirea. Dar nu ştiu. Nu sunt sigură nici măcar în ce lume mă aflu şi în ce an.

— Suntem în anul 1984. Locul: Tokio, Japonia.

— Aş vrea s-o pot spune şi eu cu atâta încredere.

— Ce ciudat, zise Ayumi râzând. Sunt nişte realităţi atât de evidente, iar tu nu poţi să le afirmi cu convingere.

— Încă nu pot să explic exact de ce, dar pentru mine nu sunt nişte realităţi atât de evidente.

— A, da? zise Ayumi admirativ. Nu pot să pretind că înţeleg ceva din optica asta, dar în orice an am fi şi oriunde ne-am afla, tu ai un om pe care îl iubeşti din tot sufletul. Din punctul meu de vedere, e un lucru demn de toată invidia. Eu n-am pe

nimeni.

Aomame lăsă paharul de vin pe masă şi se şterse la gură cu şerveţelul. Apoi spuse:

— Poate că ai dreptate. Indiferent de anul sau locul în care suntem, eu vreau să-l întâlnesc. Îmi doresc asta atât de mult că-mi vine să mor. Asta e singura mea certitudine. E singurul lucru pe care pot să-l afirm cu încredere.

— N-ai vrea să pun la bătaie resursele poliţiei? Dacă îmi dai câteva informaţii, s-ar putea să aflu unde e şi ce face.

— Nu-l căuta, zise Aomame clătinând din cap. Te rog. Ţi-am mai spus, într-o bună zi o să-l întâlnesc undeva *pur şi simplu.* Din întâmplare. Acum stau şi aştept cuminte acel moment.

— Ca într-o telenovelă, zise Ayumi admirativ. Mie îmi plac la nebunie lucrurile astea. Mă ia cu furnicături.

— Nu zic că nu e greu.

— Îmi dau seama că e, răspunse Ayumi şi îşi apăsă uşor tâmpla cu degetul. Şi totuşi, chiar dacă iubeşti pe cineva foarte mult, tot îţi vine să te culci cu necunoscuţi.

Aomame ciocăni uşor cu unghia în buza subţire a paharului.

— Ca om făcut din carne şi oase, trebuie să fac asta, ca să-mi menţin echilibrul.

— Fără să strici cu nimic dragostea pe care o porţi în tine.

— E ca roata tibetană a patimilor. Când se învârte, valorile şi sentimentele urcă sau coboară. Strălucesc în lumină sau se cufundă în întuneric. Dar atunci când dragostea adevărată se prinde de ea, nu se mai mişcă.

— Ce frumos! exclamă Ayumi. Deci roata tibetană a patimilor.

Cele două îşi goliră apoi paharele de vin.

*

Două zile mai târziu, un pic după ora opt seara, Aomame primi un telefon de la Tamaru. Ca de obicei, acesta începu conversaţia cu chestiunile pe care le avea de discutat cu ea, fără salut sau introducere.

— Eşti cumva liberă mâine după-amiază?

— Nu am nimic programat, deci pot să trec pe la voi la ce oră vă convine.

— La patru şi jumătate e bine?

— E bine, răspunse Aomame.

— Excelent, zise Tamaru şi se auzi cum însemna ora în agendă, apăsând pixul cu putere.

— Apropo, ce mai face Tsubasa?

— Cred că bine. Doamna trece zilnic pe la ea să o vadă. Copiii se ataşează uşor de dânsa.

— Mă bucur.

— Da, asta e bine. Dar s-a întâmplat şi un lucru neplăcut.

— Neplăcut?

Aomame ştia că ceea ce Tamaru numea neplăcut era, de fapt, ceva extrem de neplăcut.

— A murit câinele, zise el.

— Câinele? Adică Bun?

— Da. Căţeaua ciobănesc german căreia îi plăcea să mănânce spanac. A murit azi-noapte.

Aomame era foarte surprinsă. Nu avea decât cinci sau şase ani, iar câinii nu mor la vârsta aceasta.

— Dar părea sănătoasă când am văzut-o ultima dată.

— N-a murit de boală, zise Tamaru pe un ton sec. Am găsit-o de dimineaţă împrăştiată peste tot.

— *Împrăştiată?*

— Avea măruntaiele împrăştiate peste tot, în toate direcţiile, de parcă ar fi explodat. A trebuit să le adun bucată cu bucată. Arăta de parcă fusese întoarsă pe dos. De parcă cineva îi pusese o bombă în stomac.

— Biata de ea!

— Asta e, zise Tamaru. Nimeni nu se mai întoarce din morţi. O să găsesc alt câine de pază. Ceea ce mă îngrijorează pe mine e *ce anume s-a întâmplat.* Să reuşeşti să bagi o bombă într-un câine nu e o treabă la îndemâna oricui. Şi oricum, când se apropia vreun necunoscut, ea lătra de ziceai că s-au rupt băierile iadului. Nu e un lucru uşor de realizat.

— Clar, zise Aomame sec.

— Femeile din adăpost sunt şocate şi speriate. Cea care se

ocupa cu hrănitul căţelei a descoperit-o acolo de dimineaţă. A vomat de n-a mai putut, apoi m-a sunat pe mine. Am întrebat-o dacă se întâmplase ceva suspect în timpul nopţii şi mi-a zis că nu. Nu s-a auzit nicio explozie. Şi oricum de la un asemenea zgomot sigur s-ar fi trezit toată lumea, mai ales când e vorba de nişte femei care trăiesc cu frica în sân. Cu alte cuvinte, a fost o explozie fără zgomot. Nimeni n-a auzit-o lătrând. A fost o noapte extrem de liniştită, dar de dimineaţă, câinele era întors pe dos. Avea toate măruntaiele împrăştiate în jur, spre fericirea corbilor din cartier. Dar mie nu-mi place deloc treaba asta.

— E ceva ciudat la mijloc.

— Asta sigur. Se întâmplă ceva ciudat. Iar dacă intuiţia mea e corectă, ăsta e doar începutul.

— Ai luat legătura cu poliţia?

— Ei, na! exclamă Tamaru aproape pufnind în râs. Poliţia nu e bună de nimic. Ar face numai ce nu trebuie, unde nu trebuie şi doar ar complica şi mai rău povestea.

— Doamna ce zice despre asta?

— Nu zice nimic. Când i-am spus, m-a ascultat şi doar a dat din cap. Eu sunt responsabil şi mă ocup de tot ce înseamnă pază şi protecţie. De la cap la coadă. Asta este slujba mea.

O vreme se lăsă tăcerea. O tăcere grea, încărcată de răspundere.

— Deci mâine, la patru şi jumătate, zise Aomame.

— Mâine, la patru şi jumătate, repetă Tamaru şi puse încet receptorul în furcă.

Capitolul 24
Care este rostul altei lumi?

Joi dimineaţă ploua. Nu foarte tare, dar era o ploaie teribil de încăpăţânată, care începuse cu o zi înainte, după prânz, şi nu se oprise nici măcar o dată. Când ziceai că stă să se oprească, atunci mai dădea un ropot. Deşi trecuse vremea lui, sezonul ploios nu dădea semne că s-ar apropia de sfârşit. Sub cerul întunecat, ca un capac gros, lumea era cufundată într-o umezeală grea.

Înainte de amiază, Tengo îşi puse o pelerină şi o şapcă şi ieşi să-şi facă nişte cumpărături din apropiere. În cutia poştală găsi un plic maro, gros, dublat. Nu avea niciun timbru şi nicio ştampilă. Lipsea şi adresa destinatarului, şi numele expeditorului. Doar pe faţă, cu litere pătrăţoase, cineva scrisese cu pixul: „Tengo". Părea scrijelit cu un cui în lut uscat. Arăta, fără îndoială, a scrisul lui Fukaeri. Desfăcu plicul şi înăuntru găsi o casetă TDK de şaizeci de minute, simplă, fără niciun fel de etichetă. Nu mai era nimic altceva, nicio scrisoare sau vreun bileţel, nici cutie pentru casetă.

Tengo rămase puţin descumpănit, dar până la urmă abandonă cumpărăturile şi se întoarse acasă să asculte caseta. O ridică în aer şi o scutură de câteva ori. Oricât de misterioasă ar fi părut şi indiferent de cât s-ar fi uitat la ea, nu era decât o casetă audio produsă în masă. Sigur nu exploda dacă o punea în casetofon şi îi dădea drumul.

După ce îşi dezbrăcă pelerina, aduse radiocasetofonul şi îl puse pe masa din bucătărie, apoi scoase caseta din plic şi o bagă în aparat. Îşi pregăti o foaie de hârtie şi un pix, pentru cazul în care trebuia să-şi noteze ceva. Se uită împrejur, asigurându-se că e singur şi apăsă butonul de redare.

La început nu se auzi nimic. Partea neînregistrată continuă

o bună bucată de vreme. Când tocmai se întreba dacă e ceva înregistrat pe casetă, începură să se audă dintr-odată sunete de fond. Un scaun tras. O tuse uşoară (sau aşa părea). Apoi, brusc, Fukaeri începu să vorbească.

— Tengo-san, spuse ea ca şi când ar fi testat microfonul. Din câte ţinea minte Tengo, aceasta era prima oară când Fukaeri îi rostea numele.

Mai tuşi o dată. Părea uşor încordată.

E bine să poţi să scrii dar fiindcă mi-e greu mă înregistrez pe casetă aş prefera să vorbim la telefon poate că ne ascultă cineva telefonul stai puţin beau nişte apă.

Se auzi cum Fukaeri ia un pahar cu apă, bea o gură şi îl pune înapoi (probabil) pe masă. Felul ei aparte de a vorbi, fără pauze, fără intonaţie şi fără accent crea o impresie şi mai neobişnuită înregistrat pe bandă, faţă de o conversaţie între patru ochi. Suna ireal. Totuşi, Fukaeri rostea acum mai multe propoziţii una după alta.

Am auzit că sunt dată dispărută poate că-ţi faci griji dar e în regulă sunt într-un loc unde nu e niciun pericol voiam să-ţi spun asta nu ar trebui de fapt să zic dar m-am gândit că e mai bine să ştii.

(Zece secunde de tăcere)

Mi s-a spus să nu mai zic nimănui că sunt aici Profesorul a depus o sesizare la poliţie dar poliţia nu se urneşte nu e neobişnuit ca un copil să fugă de acasă de-aia o să stau cuminte aici o vreme.

(Cincisprezece secunde de linişte)

Sunt undeva departe şi atâta vreme cât nu ies pe-afară nu mă găseşte nimeni sunt foarte departe caseta asta ţi-o trimite Azami nu e bine s-o trimit cu poşta trebuie să fiu atentă stai

puţin să văd dacă se înregistrează ceva.

(Un sunet sec. Câteva momente de linişte, apoi din nou zgomote)

OK se înregistrează.

În depărtare se auzeau încet ţipete de copii şi muzică. Probabil veneau pe geamul deschis. Pesemne în apropiere se afla o grădiniţă.

Mersi că m-ai lăsat să dorm la tine atunci era nevoie să fac asta aveam nevoie să te cunosc mersi că mi-ai citit ghiliacii mi s-au părut interesanţi de ce nu merg pe drumuri şi se înfundă în mlaştini în taiga?

(Tengo adăugă mental semnul de întrebare care lipsea din tonul ei)

E mai bine pe drum dar ghiliacilor le e mai uşor să umble prin pădure departe de drum ca să meargă pe drum ar trebui să-şi schimbe felul de a merge şi dacă-şi schimbă felul de a merge trebuie să mai schimbe şi altele n-aş putea să trăiesc ca ei nu-mi place să mă bată mereu bărbaţii şi e nasol să fie mulţi viermi dar nici mie nu prea-mi plac drumurile mari iar beau apă.

Fukaeri bău apă. O vreme nu se auzi nimic. Apoi sunetul paharului pus pe masă, şi din nou o scurtă tăcere – intervalul în care se şterse la gură cu mâna. Oare ea nu ştia că există un buton de pauză la casetofon?

Poate că te superi că am dispărut dar nu vreau să fiu scriitoare şi nici nu mai vreau să scriu nimic de acum înainte am pus-o pe Azami să caute despre ghiliaci şi s-a dus la bibliotecă ca ainu sau ca indienii din America nici ei nu au scriere şi nu lasă nicio înregistrare şi eu la fel dacă pun pe

hârtie încetează să mai fie povestea mea tu ai schimbat frumos cuvintele şi cred că nimeni n-ar fi putut să le schimbe mai bine dar nu mai e povestea mea oricum nu te îngrijora nu e vina ta fiindcă eu doar merg alături de drumul mare.

Fukaeri lăsă din nou un moment de pauză. Tengo şi-o imagină pe fată mergând tăcută departe de drumul mare.

Profesorul are putere multă şi înţelepciune adâncă dar şi Oamenii cei Mici au şi ei putere multă şi înţelepciune adâncă să ai grijă în pădure acolo e ceva important şi în pădure sunt Oamenii cei Mici ca să nu păţeşti nimic acolo trebuie să găseşti ceva ce Oamenii cei Mici nu au în felul ăsta poţi să treci în siguranţă prin pădure.

Fukaeri rosti aceste cuvinte dintr-o suflare, apoi trase adânc aer în piept. Fiindcă nu-şi ferise gura din dreptul microfonului, în difuzor se auzi un sunet ca o pală de vânt care suflă printre blocuri. Când se făcu din nou linişte, se desluşiră din depărtare claxoane de maşini. Era sunetul adânc, ca de corn de ceaţă, caracteristic camioanelor. Scurt, de două ori. Fukaeri părea să fie undeva în apropierea unei şosele mari.

(Tuse) Mi s-a uscat gâtul mersi că ai avut grijă de mine că ai avut grijă să-mi arate frumos sânii şi că m-ai primit la tine acasă şi mi-ai dat pijamaua ta o vreme cred că n-o să ne putem vedea se poate ca Oamenii cei Mici să fie supăraţi că am scris despre ei dar nu-ţi face griji sunt obişnuită cu pădurea pa.

Acolo, cu un zgomot sec, înregistrarea se termină.

Tengo opri caseta şi o derulă de la început. Ascultând sunetul ploii care cădea de pe streşini, respiră de câteva ori adânc, învârti o vreme pixul în mână, apoi îl puse pe masă. Până la urmă, nu-şi notase nimic. Ascultase doar cum vorbea Fukaeri, în felul ei aparte. Dar nici nu era nevoie să noteze nimic, pentru că mesajul ei era clar.

(1)Nu fusese răpită, ci stătea ascunsă pe undeva. Nu trebuia să îşi facă griji.

(2)Nu mai intenţiona să scrie altă carte. Povestea ei era făcută să fie spusă, nu publicată.

(3)Oamenii cei Mici erau puternici şi inteligenţi, cu nimic mai prejos de profesorul Ebisuno. Atenţie mare!

Acestea erau cele trei idei pe care le avusese de transmis. Apoi, povestea cu ghiliacii. Un grup de oameni care nu merg pe drumurile bătute.

Tengo îşi făcu o cafea. În timp ce o bea, privea fără noimă caseta. Apoi o mai ascultă o dată, de la capăt. De data aceasta, ca să fie sigur, o oprea din loc în loc şi îşi nota pe scurt punctele importante. La sfârşit îşi aruncă privirea pe însemnări, dar nu făcu nicio descoperire nouă.

Oare Fukaeri îşi pregătise dinainte câteva însemnări de care să se ajute în timp ce vorbea? Tengo nu prea credea asta. Nu era ea genul. Cu siguranţă vorbise în microfon pe măsura ce-i veneau ideile, în timp real (fără ca măcar să apese butonul de pauză).

Oare în ce fel de loc se afla acum? Sunetele de fond înregistrate pe bandă nu-i dădeau prea multe indicii lui Tengo. O uşă trântită undeva departe. Ţipete de copii care se auzeau prin fereastra deschisă. O grădiniţă? Claxonul unui camion. Oricum, Fukaeri nu era în mijlocul vreunei păduri adânci. Era undeva într-un oraş. Probabil înregistrarea fusese făcută fie dimineaţa târziu, fie imediat după amiază. Sunetul uşii închise indica faptul că nu era singură.

Ce era clar era că Fukaeri se ascunsese singură în locul acela. Nu o forţase nimeni să înregistreze caseta. Îţi dădeai seama după glasul ei şi după felul în care vorbea. Doar la început păruse uşor încordată, dar în afară de aceasta, vorbise liber în microfon şi spusese exact ce-i trecea prin cap.

Profesorul are putere multă şi înţelepciune adâncă dar şi Oamenii cei Mici au şi ei putere multă şi înţelepciune adâncă să ai grijă în pădure acolo e ceva important şi în pădure sunt Oamenii cei Mici ca să nu păţeşti nimic acolo trebuie să

găseşti ceva ce Oamenii cei Mici nu au în felul ăsta poţi să treci în siguranţă prin pădure.

Tengo ascultă din nou partea aceasta. Fukaeri vorbea repede, fără să lase pauze între propoziţii. Oamenii cei Mici erau capabili să-i facă rău, lui sau profesorului Ebisuno. Totuşi, după tonul lui Fukaeri, nu trebuia să conchizi neapărat că sunt o pacoste. După ce spunea ea, mai degrabă păreau să fie într-o poziţie neutră, din care puteau înclina în orice direcţie. Mai exista un fragment care lui Tengo nu-i dădea pace:

Se poate ca Oamenii cei Mici să fie supăraţi că am scris despre ei.

Dacă într-adevăr Oamenii cei Mici erau supăraţi, era normal ca şi Tengo să facă obiectul supărării lor. Era unul dintre cei care le scoseseră la lumină povestea şi o făcuseră publică. Probabil că degeaba le-ar fi explicat că nu avusese intenţii rele.

Oare ce fel de rău puteau Oamenii cei Mici să provoace? Era o întrebare la care Tengo nu avea niciun răspuns. Derulă iar caseta, o puse în plic şi plicul în sertar. Îşi îmbrăcă din nou pelerina şi şapca şi plecă după cumpărături, prin ploaia care nu mai contenea.

*

În seara aceea, după ora nouă, primi un telefon de la Komatsu. Ştiuse şi de data aceasta, înainte de a ridica receptorul, cine e de partea cealaltă a firului. Tengo era în pat, citea. Lăsă telefonul să sune de trei ori, se ridică încet, se apropie de masa din bucătărie şi ridică receptorul.

— A, Tengo, spuse Komatsu. Ai băut ceva?

— Nu, sunt cu mintea limpede.

— Ei, după ce terminăm de vorbit cred că o să vrei să bei ceva, spuse Komatsu.

— Aha, deci aveţi o veste bună?

— Ştiu şi eu? N-aş zice că e chiar aşa de bună. Poate mai

degrabă amuzantă, dar într-un mod neobişnuit.

— Ca nuvelele lui Cehov.

— Exact, spuse Komatsu. Ca nuvelele lui Cehov. Ai zis-o la fix! Mereu găseşti expresia potrivită, scurtă şi la obiect.

Tengo rămase tăcut. Komatsu continuă:

— S-au complicat puţin lucrurile. În urma sesizării profesorului Ebisuno, poliţia a început oficial cercetările în cazul dispariţiei lui Fukaeri. Mă rog, poliţia nu prea îşi bate capul serios cu asta. Doar n-au primit nicio cerere de răscumpărare. Nici nu pot sta cu mâinile în sân, ca să nu se întâmple ceva şi să dea prost, aşa că deocamdată se prefac şi ei că mişcă lucrurile. Dar cu jurnaliştii nu-i la fel de simplu, că ăştia nu se lasă aşa uşor. Deja au venit câţiva ziarişti să îmi pună întrebări. Bineînţeles că eu am făcut pe niznaiul. Păi, în momentul ăsta nici nu aş avea ce să le spun. Probabil că deja au dezgropat legătura dintre Fukaeri şi profesorul Ebisuno, pe de o parte, şi cariera de revoluţionari a părinţilor fetei, pe de alta. Lucrurile astea or să iasă la iveală încetul cu încetul. Problema reală însă o constituie revistele săptămânale. Fie că sunt freelanceri sau ziarişti profesionişti, ăştia se adună ca rechinii când simt miros de sânge. Toţi se pricep la ce fac şi dacă-şi înfig dinţii în tine odată, nu mai scapi cu viaţă. Pentru ei nu există intimitate sau decenţă. Sunt scriitori, ca şi tine, dar nu te aştepta să fie nişte tineri literaţi la locul lor, cum eşti tu.

— Şi atunci ar fi bine să am şi eu grijă?

— Exact. Să fii pregătit şi să te ţii bine pe poziţii. Nu se ştie niciodată de unde şi cum pot să miroasă ceva.

Tengo se imagină într-o bărcuţă înconjurată de un grup de rechini. Dar scena era ca o caricatură lipsită de umor. „Trebuie să găseşti ceva ce Oamenii cei Mici nu au”, spusese Fukaeri. Oare ce însemna asta?

— Dar, Komatsu-san, asta nu făcea parte din planul profesorului Ebisuno?

— Îhî, tot ce se poate, spuse Komatsu. Probabil că s-a folosit de noi în mod discret. Dar ştiam de la început că ceva tot cloceşte el. În niciun caz nu ne-a ascuns că are propriile sale urzeli. Din punctul ăsta de vedere a fost un schimb corect

pentru ambele părţi. Şi noi puteam atunci să-i spunem că e prea periculos şi că nu ne băgăm. Un editor serios asta ar fi făcut, cu siguranţă. Numai că, după cum ştii foarte bine, eu nu sunt un editor serios. Lucrurile deja se urniseră şi aveam şi eu obiectivele mele. Poate că de-aia am lăsat un pic garda jos.

În receptor se lăsă liniştea. O linişte scurtă, dar densă.

Tengo spuse:

— Adică planul dumneavoastră a fost deturnat pe parcurs de profesorul Ebisuno.

— S-ar putea spune şi aşa. A văzut mai departe şi mai bine ce turnură vor lua lucrurile.

— Şi credeţi că profesorul Ebisuno o să reuşească să iasă cu bine la mal din nebunia asta?

— Sigur că da. Are o minte pătrunzătoare şi încredere în sine. Probabil că o să se descurce bine. Dar dacă nebunia asta depăşeşte şi aşteptările lui Ebisuno, se poate să-i scape şi lui lucrurile de sub control. Oricât de priceput ar fi el, priceperea are şi ea limitele ei. Aşa că ar fi mai bine să ne punem strâns centurile de siguranţă.

— Komatsu-san, într-un avion care se prăbuşeşte nu-ţi foloseşte la nimic centura de siguranţă.

— Da, dar te simţi mai liniştit.

Tengo zâmbi inconştient, dar fusese un zâmbet lipsit de forţă.

— Deci asta e vestea care nu e chiar aşa de bună, ci mai degrabă amuzantă, dar într-un mod neobişnuit?

— Să ştii că îmi pare sincer rău că te-am băgat în chestia asta, spuse Komatsu cu o voce lipsită de inflexiuni.

— Nu-i vorba de mine. Nu am nimic de pierdut. N-am familie, n-am poziţie socială şi nu mă aşteaptă cine ştie ce viitor. Îmi fac griji mai degrabă pentru Fukaeri. Ea nu e decât o fată de şaptesprezece ani.

— Sigur că şi pe mine mă îngrijorează. N-are cum să nu mă îngrijoreze. Dar putem să stăm noi să ne batem capul oricât, că asta nu ajută la nimic. Mai bine ne-am gândi să ne ancorăm zdravăn de ceva, ca să nu ne zboare vreo pală de vânt. Deocamdată stai atent la ce scrie în ziare.

— În ultima vreme am grijă să citesc ziarul în fiecare zi.

— Foarte bine, spuse Komatsu. Apropo, ai vreo idee pe unde ar putea să fi dispărut Fukaeri? Un indiciu, cât de mic.

— Nu ştiu nimic, spuse Tengo. Nu se pricepea să mintă, iar Komatsu avea o intuiţie bună. Totuşi, acesta nu percepu slabul tremur din vocea lui Tengo. Era prea preocupat de alte probleme.

— Dacă afli ceva, sună-mă, spuse el şi închise.

După ce puse receptorul la loc în furcă, primul lucru fu să îşi toarne două degete de whisky într-un pahar. Avusese dreptate Komatsu, în urma conversaţiei lor simţea nevoia să bea ceva.

*

Vineri îi veni iubita, ca de obicei. Ploaia se oprise, dar cerul era încă acoperit de nori cenuşii şi compacţi, care nu lăsau să se întrevadă niciun crâmpei de cer. Cei doi luară o masă uşoară şi apoi se mutară în dormitor. Şi în timpul sexului Tengo se gândea la frânturi de lucruri, dar asta nu îi diminua plăcerea trupească. Ca de obicei, iubita îi elibera cu pricepere toată tensiunea sexuală care crescuse în el timp de o săptămână. Asta îi producea şi ei suficientă satisfacţie. Ca unui consilier de taxe priceput care găseşte o bucurie adâncă în manevrarea complicată a cifrelor dintr-un registru. Şi totuşi intuise imediat că îl preocupă ceva.

— Văd că ţi se goleşte din ce în ce mai mult sticla de whisky, spuse ea.

Stătea cu o mână pe pieptul gros al lui Tengo, savurând momentele tihnite de după sex. Pe inelar avea o verighetă cu un diamant micuţ, dar care strălucea puternic. Se referise la sticla de Wild Turkey care zăcea pe un raft de multă vreme. Percepea micile schimbări din peisaj, ca multe alte femei între două vârste care au relaţii sexuale cu bărbaţi mai tineri.

— În ultima vreme mă trezesc des noaptea, spuse Tengo.

— Nu cumva eşti îndrăgostit?

Tengo clătină din cap.

— Nu sunt.

— Nu-ţi merge bine munca?

— Ba da. Cel puţin, merge înainte.

— Şi totuşi mi se pare că ceva nu-ţi dă pace.

— Ştiu şi eu? Nu prea mai pot să dorm bine. Mie nu mi se întâmplă chestii din astea. Eu de obicei, când dorm, poţi să tai şi lemne pe mine.

— Săracul de tine, spuse ea, masându-i uşor testiculele cu mâna dreaptă. Şi visezi urât?

— Nu visez deloc, spuse el. Asta era adevărul.

— Eu visez adesea. Şi acelaşi lucru de nu ştiu câte ori. Ba chiar şi în timpul visului îmi dau seama că se repetă. Nu ţi se pare ciudat?

— Cam ce visezi?

— Păi, de exemplu, o cabană în pădure.

— O cabană în pădure, spuse Tengo.

Se gândi la oamenii care trăiesc în pădure. Ghiliacii, Oamenii cei Mici şi Fukaeri. Apoi o întrebă:

— Ce fel de cabană e?

— Chiar vrei să-ţi povestesc? Nu te plictiseşte să auzi visele altora?

— Nu, deloc. Dacă eşti dispusă, chiar vreau să-mi spui, zise Tengo sincer.

— Se face că mă plimb printr-o pădure. Dar nu e o pădure deasă şi ameninţătoare ca aia în care s-au rătăcit Hansel şi Gretel. Nu, asta e din categoria uşoară, e luminoasă şi plăcută. E o după-amiază caldă şi încântătoare, iar eu mă plimb relaxată. Pe drum, văd la un moment dat o căsuţă, cu o verandă mică şi horn. La ferestre are perdele cadrilate. Pe scurt, arată foarte prietenoasă. Ciocăn la uşă şi strig „bună ziua”, dar nu-mi răspunde nimeni. Ciocăn încă o dată, ceva mai tare şi uşa se deschide singură, fiindcă nu era închisă cum trebuie. Fac un pas înăuntru. „Bună ziua, nu e nimeni? Pot să intru?”

Femeia se uită în ochii lui Tengo mângâindu-i blând testiculele.

— Înţelegi cam care e atmosfera?

— Da.

— Cabana nu are decât o încăpere şi e aranjată foarte

simplu. Are un pat şi o masă, iar într-un colţ e întocmită o bucătărie. În mijloc e o sobă cu lemne. E pusă masa, pentru patru oameni. Din farfurii se ridică aburi. Dar nu e nimeni înăuntru. Arată de parcă tocmai voiau să se aşeze să mănânce, când s-a întâmplat ceva şi au fugit afară. Nu ştiu, poate le-a apărut o stafie în faţă. Deşi scaunele nu sunt aruncate care încotro. Totul este liniştit şi arată cât se poate de banal. Numai că e pustiu.

— Şi ce fel de mâncare e pe masă?

Femeia înclină din cap.

— Nu-mi aduc aminte. Chiar aşa, ce mâncare o fi? Dar asta nu are nicio importanţă, contează că e proaspăt gătită. În orice caz, eu mă aşez pe un scaun şi aştept să se întoarcă cei care locuiesc acolo. Trebuie să-i aştept. Nu ştiu de ce, dar trebuie. Mă rog, ştii cum e în vise, că nu ţi se dau toate explicaţiile necesare. Probabil că vreau să îi întreb care e drumul de întoarcere sau trebuie să îmi dea ceva, o chestie de genul ăsta. Oricum, aştept să se întoarcă. Dar oricât aş aştepta, nu vine nimeni. Mâncarea abureşte în continuare şi, tot uitându-mă la ea, mi se face foarte foame. Dar nu se cade să mănânc ce e pe masă atâta vreme cât nu e nimeni acolo. Nu crezi?

— Probabil că nu, spuse Tengo. Nu sunt foarte sigur nici eu, fiindcă e vorba de un vis.

— Cât stau acolo, începe să apună soarele. Deja se face întuneric în încăpere. Pădurea din jur e din ce în ce mai deasă. Vreau să aprind lumina, dar nu ştiu de unde. Sunt din ce în ce mai neliniştită. Deodată realizez ceva: în mod bizar, iese la fel de mult abur din mâncare ca mai înainte, deşi au trecut deja câteva ore. Mâncarea e încă fierbinte. Mi se pare cam ciudat. Ceva e în neregulă. Aici se termină visul.

— Şi nu mai ştii ce se întâmplă dup-aia?

— Sigur urmează să se întâmple ceva, spuse ea. Afară s-a întunecat, nu ştiu drumul către casă şi sunt singură în cabana aia ciudată. Stă să se întâmple ceva şi am senzaţia că ceva nu tocmai plăcut. Dar visul se termină mereu aici. Şi l-am avut iar şi iar, de nenumărate ori.

Încetă să-i mai mângâie testiculele şi îşi lipi obrazul de

pieptul lui.

— Cred că visul ăsta înseamnă ceva.

— Cam ce?

Nu-i răspunse. Întrebă în schimb:

— Tengo, vrei să ştii care e cea mai înfricoşătoare parte din visul ăsta?

— Sigur.

Femeia răsuflă adânc. Respiraţia ei caldă trecu peste sfârcul lui Tengo ca un vânt fierbinte care suflă printr-o strâmtoare.

— Poate că eu sunt fantoma. Mi-a venit ideea asta la un moment dat. Cei de acolo au lăsat masa baltă şi au fugit tocmai din cauză că am apărut eu. Iar câtă vreme rămân acolo, nu pot să se întoarcă. Şi cu toate astea, eu trebuie să stau să-i aştept în cabană. Mi se face frică numai când mă gândesc la chestia asta. Nu există nicio ieşire.

— Sau poate, spuse Tengo, acolo e chiar casa ta şi tu îţi aştepţi sinele care a fugit.

De cum rosti aceste cuvinte, Tengo îşi dădu seama că ar fi fost mai bine să fi tăcut. Dar era prea târziu, nu mai putea să le ia înapoi. Femeia rămase tăcută o bună bucată de vreme. Apoi îl apucă puternic de testicule. Atât de tare, încât nici nu mai putea respira.

— De ce-ai spus un lucru atât de îngrozitor?

— Nu-nseamnă nimic. Pur şi simplu, mi-a trecut prin cap, reuşi Tengo să îngaime.

Femeia slăbi strânsoarea şi suspină. Apoi spuse:

— Acum să-mi povesteşti tu un vis de-al tău. Visul lui Tengo.

Tengo îşi recăpăta suflarea.

— Ţi-am spus adineauri că nu visez deloc. Mai ales în ultima vreme.

— Ceva-ceva tot trebuie să visezi. Nu există nimeni pe lume care să nu viseze deloc. Dacă spui aşa ceva îl superi pe doctorul Freud.

— Poate că visez, dar nu le mai ştiu când mă trezesc. Chiar dacă ţin minte că am visat ceva, nu îmi aduc aminte ce.

Femeia îi luă penisul flasc şi i-l cântări cu grijă în palmă, ca şi când greutatea sa i-ar fi comunicat un adevăr important.

— Bine, atunci povesteşte-mi ce scrii acum.

— Dacă se poate, aş prefera să nu vorbesc despre romanul la care lucrez acum.

— Doar nu te pun să-mi povesteşti tot subiectul, de la început până la sfârşit. Nu-ţi cer chiar aşa ceva. Ştiu foarte bine că eşti sensibil la capitolul ăsta. Povesteşte-mi doar un fragment mai relevant. Sau un episod secundar. Doar un pic de tot. Vreau să-mi spui ceva ce încă nu ştie nimeni altcineva, să ştiu doar eu. Ca să te revanşezi pentru chestia aia oribilă de mai devreme, înţelegi ce spun?

— Cred că da, spuse Tengo fără încredere.

— Atunci povesteşte!

Cu penisul încă în palma ei, Tengo începu să vorbească:

— E o poveste despre mine. Sau despre cineva modelat după mine.

— Mă gândeam eu, zise femeia. Şi apar şi eu în povestea asta?

— Nu apari. Pentru că eu nu sunt în lumea asta, ci în alta.

— Şi eu nu sunt în lumea aia?

— Nu numai tu. Nimeni de aici nu e acolo.

— Şi lumea aia prin ce diferă de cea de aici? Cum ştii în care din lumi eşti?

— Ştiu. Pentru că eu scriu povestea.

— Nu tu, ceilalţi oameni de unde ştiu? Asta întrebam eu. Dacă de exemplu, cine ştie cum, mă pierd în lumea aia?

— Ai cum să-ţi dai seama. De exemplu, în lumea aia sunt două luni pe cer. Aşa te prinzi.

Ideea de două luni pe cer o luase din *Crisalida de aer.* Îşi dorise să scrie o poveste mai lungă şi mai complicată care se petrece în acea lume – şi o poveste care să fie a lui. Poate că mai târziu vor fi probleme din cauza temei identice. În orice caz, Tengo voia să scrie o poveste despre lumea în care sunt două luni. Ce avea să se întâmple mai apoi, vedea el la momentul respectiv.

— Deci dacă te uiţi seara pe cer şi vezi două luni, ştii că nu

eşti în lumea asta, spuse ea.

— Ăsta e semnul.

— Cele două luni nu se suprapun?

Tengo clătină din cap.

— Nu ştiu de ce, dar între ele există întotdeauna o distanţă constantă.

Femeia se gândi o vreme în tăcere la acea lume. Degetele ei desenau modele pe pieptul gol al lui Tengo.

— Auzi, ştii care e diferenţa în engleză între *lunatic* şi *insane*? întrebă ea.

— Amândouă sunt adjective care se referă la probleme psihice. Nu ştiu mai detaliat de atât.

— *Insane* se referă la cineva care are probleme din naştere. E de dorit să fie tratat de doctori. Pe de altă parte, *lunatic* e cineva care îşi pierde minţile temporar, sub influenţa *lunii.* În secolul XIX, în Anglia, ţi se diminua pedeapsa pentru crimele săvârşite dacă se constata că eşti lunatic. Asta pe motiv că luna te tulbura şi nu erai în totalitate responsabil. E incredibil, dar chiar a existat legea asta. Adică era admis legal că luna te înnebuneşte.

— De unde ştii chestiile astea? întrebă Tengo uimit.

— Nu te mai mira atât. Am trăit pe lumea asta cu vreo zece ani mai mult ca tine. Nu-i de mirare că ştiu mai multe decât tine.

Într-adevăr, aşa e, admise Tengo.

— Adevărul e că am învăţat asta la cursurile de literatură engleză, la facultate. Un curs despre Dickens. Aveam un prof mai ciudat, care vorbea despre orice altceva, numai despre ce avea legătură cu romanul, nu. Mă rog, ce voiam eu să zic este că, dacă o singură lună e capabilă să îi scoată pe oameni din minţi, îţi dai seama ce tare înnebunesc când sunt două luni pe cer? Şi fluxul şi refluxul se schimbă, şi menstruaţia femeilor devine mai neregulată. Se întâmplă numai lucruri anormale unul după altul.

Tengo se gândi la spusele ei.

— Aşa o fi.

— În lumea aia, oamenii sunt cam nebuni?

— Nu. Nu în mod deosebit. Adică, fac cam aceleaşi lucruri pe care le facem noi aici.

Ea îi strânse uşor penisul în mână.

— Deci acolo oamenii fac cam aceleaşi lucruri ca noi aici. Păi atunci, care este rostul altei lumi?

— Acolo se poate rescrie trecutul lumii ăsteia, spuse Tengo.

— Poţi să rescrii trecutul după bunul tău plac?

— Da.

— Tu vrei să rescrii trecutul?

— Tu nu vrei să rescrii trecutul?

Femeia clătină din cap.

— Nu-mi trece deloc prin cap să schimb istoria sau trecutul. Ce aş rescrie eu este prezentul.

— Dar dacă rescrii trecutul, în mod firesc se schimbă şi prezentul. Prezentul e construit din acumulările trecutului.

Femeia oftă adânc. Apoi ridică şi coborî de câteva ori palma în care îi ţinea încă penisul lui Tengo, de parcă testa un lift.

— Un singur lucru pot să-ţi spun. Ai fost tu copil minune al matematicii, ai centura neagră la judo şi mai scrii şi romane. Dar cu toate astea, nu înţelegi nimic despre lumea asta. Absolut nimic!

Pe Tengo nu îl surprinse câtuşi de puţin afirmaţia ei. Era şi el în permanenţă conştient de faptul că nu înţelege nimic. Nu era niciun fel de descoperire nouă.

— Dar nu contează că nu-nţelegi, spuse iubita, întorcându-se şi apăsându-şi sânii pe corpul lui. Tengo, profesorul de matematică visător care scrie romane zi după zi. Să rămâi aşa! Îmi place puţa ta foarte mult. Îmi place şi la atingere, şi mărimea ei. Îmi place şi când e tare, şi când e moale. La bine şi la rău. Şi, pentru o vreme, e doar a mea. Aşa e, da?

— Aşa e, admise Tengo.

— Parcă ţi-am mai spus că sunt foarte geloasă, nu?

— Mi-ai zis. Geloasă dincolo de raţiune.

— Dincolo de orice raţiune. Aşa am fost întotdeauna, spuse şi începu să-şi mişte degetele pe penisul lui Tengo. Ţi-o mai scol o dată imediat. Ai vreo obiecţie?

Tengo nu avea nicio obiecţie.

— La ce te gândeşti?

— Cum erai tu la cursurile de literatură engleză în facultate.

— Cartea era *Martin Chuzzlewit.* Eu aveam optsprezece ani şi purtam o rochiţă drăguţă cu volănaşe şi-mi ţineam părul prins în coadă. Eram o studentă foarte cuminte. Pe vremea aia eram fată mare. Parcă vorbesc de lucruri dintr-o altă viaţă. Diferenţa dintre *insane* şi *lunatic* e primul lucru pe care l-am aflat în facultate. Ia zi, te exciţi dacă te gândeşti la asta?

— Bineînţeles.

Închise ochii şi şi-o imagină în rochiţă cu volănaşe şi cu părul prins în coadă. O studentă virgină, foarte cuminte. Dar geloasă dincolo de orice raţiune. Luna care luminează peste Londra lui Dickens. Nebunii şi lunaticii cutreieră străzile. Poartă pălării la fel şi au mustăţi identice. Cum să-i diferenţiezi unul de altul? Cu ochii închişi, Tengo nu mai ştia cu siguranţă cărei lumi îi aparţine.

HARUKI MURAKAMI

Volumul II din III

Traducere din limba japoneză şi note de
Iuliana Oprina şi Florin Oprina

POLIROM
2011

iulie – septembrie

Capitolul 1
Cel mai plicticos oraş din lume

Anotimpul ploios încă nu se declarase încheiat în mod oficial, însă cerul era limpede ca sticla, iar soarele văratic îşi revărsa cu dărnicie razele pe pământ. Sălciile încărcate de frunze verzi îşi legănau din nou umbra lor deasă.

Tamaru o întâmpină pe Aomame la intrare, îmbrăcat într-un costum subţire, închis la culoare, cămaşă albă şi cravată fără model. Nu se vedea pe el nici pic de transpiraţie. Pentru Aomame era un adevărat mister cum acest bărbat atât de mare de statură nu transpira nici măcar în zilele toride.

Văzând-o, Tamaru înclină uşor din cap, murmură un salut rapid şi aproape inaudibil, după care nu mai rosti niciun cuvânt. Trecu şi peste conversaţia scurtă pe care o purtau de obicei şi o conduse prin holul cel lung, fără să arunce o privire înapoi, până în încăperea în care o aştepta Doamna. Aomame îşi imagină că nu îi ardea de stat la taclale. Probabil că era afectat de moartea câinelui. Îi spusese la telefon ca „se găseşte alt câine de pază" de parcă ar fi discutat despre vreme. Însă Aomame ştia că altceva era în sufletul lui. Tamaru ţinea mult la căţeaua aceea ciobănesc german şi ani de-a rândul fuseseră ataşaţi unul de celălalt. Moartea ei subită şi inexplicabilă o luase ca pe un afront personal la adresa lui sau ca pe o provocare la duel. Privindu-i spatele tăcut şi lat cât poarta, Aomame îşi putea închipui ce mânie mocnea în el.

Tamaru deschise uşa de la sufragerie, o pofti pe Aomame înăuntru şi se opri în prag, aşteptând indicaţiile Doamnei.

— Deocamdată nu ne trebuie nimic de băut, îi spuse aceasta.

Tamaru încuviinţă scurt, fără să spună nimic şi închise încet uşa. În cameră rămaseră doar ele două. Pe masa de lângă

fotoliul în care stătea Doamna era un acvariu rotund în care înotau doi peştişori roşii. Un acvariu cu totul banal şi nişte peştişori cu totul banali. În apă pluteau obişnuitele alge verzi. Aomame fusese de mai multe ori în această sufragerie dichisită, dar era prima dată când vedea peştii. Aerul condiţionat părea să funcţioneze la o treaptă scăzută, deoarece simţea din când în când pe piele o adiere răcoroasă. Pe masa din spatele ei era o vază cu trei crini albi. Florile mari şi diafane arătau ca nişte făpturi exotice, cufundate în meditaţie.

Doamna îi făcu semn lui Aomame să se aşeze pe canapeaua de alături. Fereastra care dădea către grădină era acoperită de o perdea albă, însă razele soarelui de după-amiază de vară străluceau foarte intens. Lumina o făcea să arate istovită. Stătea cufundată în fotoliul acela mare, cu bărbia proptită fără vlagă în mâna subţirică. Avea ochii tulburi şi gâtul mai ridat ca de obicei. Buzele îi erau palide, iar sprâncenele ei lungi stăteau uşor coborâte, de parcă renunţaseră să se mai opună gravitaţiei. Avea pielea albă ca varul, probabil din cauza circulaţiei slabe. Arăta mai bătrână cu cinci, şase ani faţă de ultima dată când o văzuse, în plus, nici nu părea să bage de seamă epuizarea pe care o emana. Era ceva neobişnuit. Aomame o vedea drept o persoană mereu îngrijită, capabilă să-şi mobilizeze întreaga voinţă, să menţină o postură dreaptă, o expresie fermă şi care se străduia să nu lase să se strecoare până la exterior niciun semn de bătrâneţe. Iar acel efort culmina cu un succes demn de toată admiraţia.

Aomame observă că în ziua aceea erau mai multe lucruri care arătau altfel. Până şi lumina căpătase o sclipire diferită. Şi mai era şi acel acvariu banal cu peşti, care nu se potrivea deloc cu încăperea cu tavan înalt, decorată cu mobilier vechi şi elegant.

Doamna nu spuse nimic o vreme. Stătea cu privirea aţintită într-un punct de lângă Aomame, cu cotul sprijinit pe braţul fotoliului şi bărbia în palmă. Aomame îşi dădea seama că în acel punct nu se afla nimic anume. Avea nevoie doar de o

direcţie oarecare în care să-şi îndrepte temporar privirea.

— Ţi-e sete? o întrebă ea încet.

— Nu, nu mi-e sete, răspunse Aomame.

Doamna arătă cu degetul către o măsuţă de serviciu aflată lângă intrare, pe care era un vas cu ceai cu lămâie şi gheaţă. Alături erau trei pahare de cristal de culori diferite.

— Mulţumesc, spuse Aomame, dar rămase nemişcată, aşteptând-o să mai spună ceva.

Doamna rămase din nou tăcută o vreme. Probabil că avea să-i spună ceva, dar, odată rostit, acel lucru s-ar fi transformat în certitudine absolută. Iar tăcerea ei dădea de înţeles că încerca să amâne pe cât posibil acel moment. Aruncă o privire către acvariul cu peşti, apoi, lăsându-se parcă păgubaşă, se uită direct în ochii lui Aomame. Îşi ţinea buzele strâns lipite, făcând un efort să zâmbească.

— Ţi-a spus Tamaru că a murit câinele care păzea adăpostul? Că a murit în condiţii inexplicabile? o întrebă Doamna.

— Da, mi-a spus.

— Apoi a dispărut Tsubasa.

Aomame se încruntă uşor.

— A dispărut?

— S-a făcut nevăzută, probabil în timpul nopţii. Azi-dimineaţă nu mai era.

Aomame strâmbă din buze, neştiind ce să spună. Nu îşi găsea cuvintele.

— Dar înţelesesem că Tsubasa dormea mereu cu cineva. Că stătea cu ea în aceeaşi cameră, ca să aibă grijă de ea.

— Aşa e. Dar se pare că femeia respectivă dormea buştean şi habar n-a avut că dispăruse. Când s-a trezit de dimineaţă, a observat că Tsubasa nu mai era în patul ei.

— Deci a dispărut a doua zi după ce a murit câinele, spuse Aomame ca să confirme.

Doamna încuviinţă.

— Încă nu ştim precis dacă există o legătură între cele două evenimente. Dar eu cred că există.

Aomame se uită către acvariul de pe masă, fără niciun

motiv anume. Cei doi peşti se fâţâiau înfiguraţi prin micul lor heleşteu de sticlă, dând uşor din aripioare. Lumina soarelui se răsfrângea straniu în acvariu, creând iluzia că priveai un crâmpei din adâncurile oceanului, încărcat cu mistere.

— Am cumpărat peştişorii pentru Tsubasa, explică Doamna, privind-o pe Aomame. S-a ţinut un mic festival în Azabu şi m-am dus cu ea acolo în plimbare. M-am gândit că nu-i face bine să stea tot timpul închisă în casă. Sigur, a venit şi Tamaru cu noi. Am cumpărat acvariul şi peştii de la bazarul de noapte de acolo. Se arătase foarte interesată de ei. Îi ţinea la ea în cameră şi se uita la ei toată ziua, fără să se plictisească. Dar, dacă ea a dispărut, i-am adus încoace. Şi eu la fel, îi tot privesc. Doar stau şi mă uit, fără să fac nimic. E ciudat, dar nu mă mai satur de ei, deşi până acum nu mi s-a mai întâmplat niciodată să mă uit cu atâta interes la nişte peşti.

— Aveţi vreo idee unde poate să fie? o întrebă Aomame.

— Niciuna. Nu are rude la care să poată sta. Din câte ştiu eu, nu are unde se duce pe lumea asta.

— Există posibilitatea să fi fost luată de cineva cu forţa?

Doamna scutură scurt din cap, de parcă ar fi alungat o musculiţă invizibilă.

— Nu, fetiţa *pur şi simplu* a plecat de acolo. Nu a luat-o nimeni cu forţa. Dacă era să se întâmple aşa ceva, s-ar fi trezit cineva. Femeile de acolo oricum au un somn uşor. Eu cred că Tsubasa a plecat pentru că aşa s-a hotărât ea sa facă. A coborât scările fără să facă zgomot, a descuiat încet uşa de la intrare, a ieşit şi dusă a fost. Pot să-mi imaginez foarte bine scena. Câinele n-a lătrat, pentru că deja murise cu o noapte în urmă. Nici nu s-a schimbat de pijama. Avea un rând de haine pregătit lângă pat, dar a plecat cum era îmbrăcată. Iar bani nu are de unde sa aibă.

Aomame se încruntă şi mai mult.

— Singură, în pijama?

— Da, încuviinţă Doamna. Unde se poate duce o copilă de zece ani singură, în pijama, în toiul nopţii, fără un ban la ea? Greu de închipuit. Şi totuşi, nu ştiu de ce, dar nu mi se pare un lucru neapărat straniu. De fapt, chiar am senzaţia că s-a

întâmplat ce trebuia să se întâmple. De aceea nici măcar nu încerc să-i dau de urmă. Doar stau şi mă uit la peşti, fără să fac nimic.

Doamna aruncă din nou un ochi la acvariu, apoi îşi întoarse privirea către Aomame.

— Pentru că ştiu că degeaba aş căuta-o. Acum e deja într-un loc unde noi nu putem ajunge.

Cu aceste cuvinte, îşi ridică bărbia din palmă şi expiră încet aerul pe care îl ţinea în ea de multă vreme. Îşi lăsă ambele mâini pe genunchi.

— Dar de ce să fi plecat? se întrebă Aomame. În adăpost era ocrotită şi n-avea unde merge în altă parte.

— Nu ştiu motivul, dar am senzaţia că moartea câinelui a declanşat totul. L-a îndrăgit din clipa în care a ajuns aici şi se ataşase mult şi câinele de ea. Erau ca doi prieteni buni. Tsubasa a fost foarte şocată, cu atât mai mult cu cât a fost o moarte atât de sângeroasă şi inexplicabilă. E normal. Toate femeile de acolo au fost şocate. Dar, dacă stau acum să mă gândesc, poate că acea moarte atroce a fost de fapt un mesaj la adresa lui Tsubasa.

— Un mesaj?

— Da, un mesaj care îi spune că nu are voie să mai stea aici. Noi ştim că te ascunzi aici. Trebuie să pleci, altfel cei din jurul tău s-ar putea să păţească lucruri şi mai rele.

Doamna bătea cu degetele pe genunchi un ritm imaginar. Aomame o aşteptă să continue.

— Copila a înţeles sensul mesajului şi a plecat singură de aici. Sigur nu a făcut-o de bunăvoie. Ştia bine că nu are unde se duce, dar că nu are încotro. Mi se pare îngrozitor ca un copil de numai zece ani să fie nevoit să ia o asemenea hotărâre.

Lui Aomame îi veni să se întindă către ea şi să-i strângă mâna, însă se răzgândi. Încă nu terminase de povestit.

— Nu mai e nevoie să spun că pentru mine a fost un şoc uriaş, continuă Doamna. Parcă mi-ar fi fost smulsă o parte din mine. Eu voiam s-o adopt şi s-o cresc ca pe propriul meu copil. Sigur că ştiam că lucrurile nu sunt atât de simple. Eram

conştientă de dificultăţi şi, totuşi, îmi doream asta. N-am niciun motiv anume să mă plâng, dar, sinceră să fiu, îmi resimt anii.

— Dar poate că, într-o bună zi, Tsubasa o să se întoarcă, zise Aomame. Dacă nu are nici bani şi nici unde se duce.

— Asta aş vrea să cred şi eu, dar aşa ceva n-o să se întâmple, zise Doamna pe un ton lipsit de inflexiuni. Are ea doar zece ani, dar gândeşte cu capul ei şi singură s-a hotărât să plece. N-o să se întoarcă ea de la sine.

Aomame se scuză şi se ridică, apoi se duse la măsuţa de serviciu de lângă uşă şi turnă *ice tea* într-un pahar albastru de cristal. Nu-i era neapărat sete, dar simţise nevoia să se ridice şi să ia o mică pauză. Se întoarse pe canapea, bău o gură de ceai şi puse paharul pe masă.

— Deocamdată atât am avut să-ţi spun despre Tsubasa, zise Doamna după ce Aomame încetă să se mai foiască.

Şi, parcă pentru a pune punct acelei discuţii, îşi dezmorţi bine gâtul şi îşi împreună degetele în faţa ei.

— Mai departe vorbim despre liderul Pionierilor. Am să-ţi spun ce am aflat despre el. Este motivul principal pentru care te-am chemat astăzi aici. Desigur, într-un final, e o chestiune care o implică şi pe Tsubasa.

Aomame încuviinţă. La asta se aşteptase şi ea.

— După cum ţi-am mai spus, orice s-ar întâmpla, noi trebuie *să îl aranjăm* pe acest individ numit Liderul. Adică *să-l trimitem pe lumea cealaltă.* Deja ştii că are obiceiul să violeze fetiţe de zece ani. Toate, fete care încă nu au menstruaţie. Ca să-şi justifice faptele, a inventat o dogmă care să-i convină lui şi se ascunde în spatele sectei. Am încercat să aflu cât mai multe detalii despre aceste lucruri. Am apelat la toate sursele posibile şi am pus la bătaie o sumă frumuşică de bani. Nu a fost uşor. A fost nevoie de o sumă mai mare decât mă aşteptam, dar am reuşit să identific patru fete despre care se spune că au fost violate de acel bărbat. Cea de-a patra e chiar Tsubasa.

Aomame ridică paharul de ceai şi luă o înghiţitură. Nu avea niciun gust. Parcă ar fi avut gura plină cu vată, care îi absorbea tot gustul.

— Amănuntele încă n-au fost confirmate, însă cel puţin două dintre cele patru fete trăiesc şi acum în cadrul sectei, spuse Doamna. Fac parte din anturajul lui, ca un soi de vestale. Nu se arată deloc în faţa credincioşilor de rând. Nu ştiu dacă au rămas acolo din proprie voinţă sau nu au avut încotro pentru că nu pot să fugă. Nu este clar nici dacă între ele şi Lider încă mai există raporturi sexuale. În orice caz, cert este că locuiesc în acelaşi loc. Ca o familie. Accesul în zona în care se află locuinţa Liderului este strict interzis şi credincioşii de rând nici nu se pot apropia. Mai totul e învăluit în mister.

Pe paharul de cristal de pe masă începuse să se formeze condens. Doamna făcu o pauză ca să-şi tragă răsuflarea, apoi continuă.

— Un singur lucru este cert. Şi anume faptul că prima victimă a Liderului a fost chiar fiica lui.

Aomame se încruntă. Muşchii feţei i se contorsionară puternic, involuntar. Încercă să spună ceva, însă nu reuşi să dea glas cuvintelor.

— Aşa cum ai auzit. Se pare că prima fată pe care a violat-o Liderul este propria lui fiică. Cu şapte ani în urmă, când avea zece ani.

*

Doamna ridică receptorul de la interfon şi îl rugă pe Tamaru să aducă o sticlă de *sherry* şi două pahare. În acest timp, amândouă rămaseră tăcute, fiecare cu gândurile ei. Tamaru aduse pe o tavă o sticlă nedesfăcută de *sherry* şi două pahare elegante de cristal. Le lăsă pe masă şi desfăcu dopul de la sticlă cu o mişcare scurtă şi sigură, ca şi cum ar fi sucit gâtul unei păsări. Turnă apoi cu zgomot în pahare. Doamna făcu un semn din cap, iar Tamaru ieşi din încăpere cu o plecăciune. Nu rostise niciun cuvânt. Nici paşii nu i se auziseră.

Deci nu era vorba doar de câine, îşi zise Aomame. Faptul că fetiţa (care era şi atât de importantă pentru Doamna) a dispărut de sub nasul lui l-a rănit adânc. Nu se poate spune că e vina lui. El nu locuieşte aici şi, atâta vreme cât nu are anumite treburi de rezolvat, seara ajunge pe jos acasă în zece

minute şi se duce la culcare. Şi moartea câinelui, şi dispariţia fetei s-au petrecut în timpul nopţii, când el nu era. Nu avea cum să le prevină. Treaba lui este să fie paznicul Doamnei şi al Vilei cu sălcii şi nu are cum să asigure şi paza adăpostului, care oricum se află în afara perimetrului vilei. Însă Tamaru le-a luat ca pe o înfrângere personală, ca pe o insultă de neiertat la adresa lui.

— Eşti pregătită să te ocupi de individul acela? o întrebă Doamna pe Aomame.

— Sunt, răspunse aceasta răspicat.

— Nu o să fie uşor. Sigur, nimic din ce te rog pe tine să faci nu e uşor. Însă, de data aceasta, e vorba despre ceva *deosebit de greu.* Eu am să fac absolut tot ce îmi stă în putinţă, dar deocamdată nu sunt sigură cât de bine îţi pot asigura protecţia. Riscurile sunt mai numeroase decât de obicei.

— Sunt conştientă de asta.

— După cum ţi-am mai zis, nu vreau să te expun pericolului, dar, de data aceasta, pur şi simplu nu avem de ales.

— Nu mă deranjează, zise Aomame. Nu-i mai putem permite acelui individ să trăiască.

Doamna luă paharul şi sorbi încet o gură de *sherry.* Apoi rămase din nou o vreme cu privirea aţintită la peştişori.

— Dintotdeauna mi-a plăcut să beau un *sherry* la temperatura camerei în după-amiezile de vară. Nu prea îmi place să beau rece atunci când e afară cald. De obicei, după ce îl beau, mă întind puţin şi mă fură somnul. Când mă trezesc, mă simt un pic mai răcorită. Aşa mi-ar plăcea să mor. Să beau un pic *sherry* într-o după-amiază de vară, să mă întind pe canapea, să mă fure somnul şi să nu mă mai trezesc.

Aomame luă şi ea paharul în mână şi gustă. Nu prea îi plăcea, însă avea chef să bea ceva. Spre deosebire de *ice tea*, acesta avea un oarece gust. Simţea cum alcoolul îi înţeapă limba.

— Aş vrea să-mi răspunzi sincer la o întrebare, îi spuse Doamna. Ţi-e teamă de moarte?

Aomame nu avu nevoie de timp de gândire. Scutură din cap.

— Nu prea mi-e teamă. Faţă de viaţa pe care o duc…

Doamna flutură un zâmbet. Culoarea îi revenise şi arăta mai întinerită ca mai devreme. Probabil o stimulase conversaţia cu Aomame. Sau poate îşi făcuse *sherry*-ul efectul.

— Dar parcă iubeai un bărbat.

— Da, însă şansele de a fi în realitate împreună cu el sunt aproape nule. Deci, dacă ar fi să mor în acest moment, numărul lucrurilor care s-ar pierde aşa ar fi practic zero.

Doamna îşi miji ochii.

— Ai vreun motiv concret să crezi că n-o să fii niciodată împreună cu el?

— Nu neapărat, răspunse Aomame. În afară de faptul că eu sunt eu.

— Nu ai de gând să întreprinzi nimic în legătură cu el, nu?

Aomame clătină din cap.

— Cel mai important pentru mine e să mi-l doresc din adâncul inimii.

Doamna o privi un timp admirativ.

— Vezi lucrurile foarte tranşant.

— Sunt nevoită s-o fac, spuse Aomame şi duse paharul cu *sherry* la gură doar de formă. N-o fac din plăcere.

O vreme, în încăpere se aşternu liniştea. Crinii stăteau mai departe cu capul plecat, iar peştii continuau să înoate prin razele soarelui răsfrânte în acvariu.

— Pot aranja ca tu să rămâi singură cu Liderul, spuse Doamna. Nu va fi simplu şi va dura mult timp, dar până la urmă am să reuşesc. Iar atunci, tu vei putea să faci *ce faci de obicei.* Doar că de data aceasta va trebui apoi să dispari. O să faci operaţii estetice. Evident, îţi dai demisia de unde lucrezi acum şi te duci undeva departe. Îţi schimbi şi numele. Trebuie să arunci absolut tot ce ai acum. O să te transformi în altcineva. Desigur, o să primeşti o sumă mare de bani. Iar de tot restul răspund eu. E bine aşa?

— După cum vă ziceam şi mai devreme, eu nu am nimic de

pierdut. Serviciul meu, numele, viaţa mea din Tokio nu înseamnă nimic pentru mine. Nu am nicio obiecţie.

— Nici să-ţi schimbi înfăţişarea?

— E vorba să o îmbunătăţesc?

— Dacă asta vrei, sigur că se poate, răspunse Doamna pe un ton serios. Poţi să-ţi faci chipul pe care ţi-l doreşti tu, în anumite limite, evident.

— Atunci poate ar fi bine să-mi măresc sânii.

— Ar fi o idee bună, încuviinţă Doamna. Asta ca să te deghizezi mai bine.

— Era o glumă, spuse Aomame, cu o expresie mai degajată. Nu prea am eu cu ce mă mândri, dar nu mă deranjează să-mi păstrez sânii aşa cum sunt. Sunt uşori, deci nu mi-e greu să-i car după mine, şi mi-ar fi chiar peste mână să mă apuc să-mi cumpăr lenjerie de altă mărime.

— Dar îţi pot cumpăra eu câtă vrei.

— Şi asta era tot o glumă.

Doamna zâmbi şi ea.

— Scuză-mă. Nu prea sunt obişnuită să te aud glumind.

— Nu mă opun cu nimic operaţiilor estetice, spuse Aomame. Nu mi-am dorit niciodată aşa ceva până acum, dar nici n-am vreun motiv să le refuz. Oricum, nu mă dau în vânt după faţa mea şi nici alţii nu prea se dau.

— Îţi vei pierde şi prietenii.

— Nu am pe nimeni pe care să-l consider prieten, zise Aomame şi imediat îşi aduse aminte de Ayumi.

Dacă aş dispărea subit, Ayumi probabil că mi-ar duce lipsa, se gândi ea. Sau poate că s-ar simţi trădată. Dar s-o numesc pe ea prietena mea a fost un lucru forţat de la bun început. E prea periculos să mă împrietenesc cu o poliţistă.

— Eu am avut doi copii, spuse Doamna. Un băiat şi o fată cu trei ani mai mică. Fata a murit. După cum ţi-am mai zis, s-a sinucis. Copii nu a avut. Cu băiatul nu mă înţeleg prea bine de multă vreme, din diverse motive. Acum nu ne mai vorbim aproape deloc. Am trei nepoţi, dar nu i-am mai văzut de mult. Însă, când am să mor, mai toată averea mea o să le rămână în mod automat băiatului şi copiilor lui. În ultima vreme,

testamentul nu mai e la fel de bătut în cuie ca odinioară. Dar deocamdată am la dispoziţie o sumă considerabilă de bani cu care pot să fac ce vreau. Dacă reuşeşti să duci treaba asta la bun sfârşit, aş vrea să îţi cedez ţie o bună parte din ea. N-aş vrea să mă înţelegi greşit. Să nu crezi că încerc să te cumpăr. Ce vreau eu să spun e că pe tine te văd ca pe propria mea fiică şi că mi-ar fi plăcut să fi fost fata mea.

Aomame o privi în tăcere. Doamna puse paharul pe masă, de parcă tocmai îşi amintise de el. Aruncă apoi o privire în spate, la petalele strălucitoare ale crinilor. Trase în piept mireasma lor bogată şi se întoarse la loc către Aomame.

— Ţi-am mai spus, eu aveam de gând să o înfiez pe Tsubasa. Dar am pierdut-o. Nu am ajutat-o cu nimic. Am stat cu mâinile în sân şi m-am uitat la ea cum dispare în noapte. Iar acum urmează să te pun şi pe tine într-o situaţie periculoasă. Chiar n-aş vrea să fac asta, însă, din păcate, nu am cum altfel să-mi ating scopul. Tot ce pot să fac e să mă revanşez faţă de tine într-un mod concret.

Aomame o asculta fără sa spună nimic. Când Doamna tăcu, din spatele uşii de sticlă se auzi ciripitul cristalin al unei păsări. După câteva triluri, pasărea îşi luă zborul.

— Individul ăsta trebuie *aranjat* orice-ar fi, zise Aomame. Este cel mai important lucru în momentul de faţă. Vă sunt foarte recunoscătoare că mă preţuiţi atât de mult. După cum ştiţi, din anumite motive, eu mi-am părăsit părinţii. Şi, din anumite motive, părinţii m-au abandonat pe mine în copilărie. Am fost forţată să urmez un drum lipsit de orice afecţiune părintească. A trebuit să mă adaptez la acest mod de gândire ca să reuşesc să supravieţuiesc de una singură. N-a fost deloc uşor. Uneori, mă simt ca un fel de deşeu. Un deşeu dezgustător şi fără nicio noimă. Deci mă înţelegeţi cât vă sunt de recunoscătoare pentru ce îmi spuneţi. Pentru mine e un pic cam târziu să-mi mai schimb modul de gândire sau stilul de viaţă. Dar pentru Tsubasa nu e. Ea încă mai poate fi salvată. Vă rog să nu renunţaţi uşor la ea. Nu vă pierdeţi speranţa, aduceţi-o înapoi!

Doamna încuviinţă.

— Cred că m-am exprimat greşit. Sigur că nu renunţ la Tsubasa. Am de gând să fac tot ce pot ca s-o aduc înapoi. Dar, după cum vezi, acum sunt prea obosită. Nu am putut s-o ajut şi asta mi-a dat un sentiment cumplit de neputinţă. Am nevoie de puţin timp ca să-mi recapăt energia. Deşi poate că la mine vârsta îşi spune cuvântul şi n-o să mai am niciodată suficientă forţă.

Aomame se ridică de pe canapea şi se duse lângă ea. Se aşeză pe braţul fotoliului şi strânse mâna delicată şi fină a Doamnei.

— Sunteţi o femeie incredibil de tare, îi spuse ea. Sunteţi mai puternică decât oricine. Acum sunteţi doar necăjită şi obosită. Ar fi bine să vă întindeţi şi să vă odihniţi puţin. Când o să vă treziţi, o să fiţi ca nouă.

— Mulţumesc, spuse Doamna şi îi strânse lui Aomame mâna. Da, chiar ar trebui să dorm puţin.

— Plec şi eu. Aştept să luaţi legătura cu mine. O să-mi pun şi toate lucrurile în ordine. Bagaje multe nu am, oricum.

— Fă-le astfel încât să te poţi deplasa lejer. Dacă ar fi să nu-ţi ajungă ceva, îţi pregătesc eu imediat.

Aomame îi lăsă Doamnei mâna şi se ridică.

— Somn uşor! O să meargă toate bine.

Doamna încuviinţă şi închise ochii. Aomame mai aruncă o privire către acvariul de pe masă, trase în piept mirosul crinilor şi părăsi sufrageria.

*

Tamaru o aştepta în hol. Se făcuse ora cinci, dar soarele era încă sus pe cer şi nu îşi pierduse deloc vigoarea. Pantofii lui negri de cordovan erau la fel de bine lustruiţi şi reflectau orbitor lumina. În văzduh se vedeau câţiva nori albi, văratici, care parcă stăteau retraşi într-un colţ, ca să nu incomodeze soarele în vreun fel. Era prea devreme pentru sfârşitul anotimpului ploios, însă în ultimele zile fusese o vreme demnă de miezul verii. Dinspre copacii din grădină se auzea ţârâitul cicadelor. Încă nu răsuna foarte intens, ci mai degrabă uşor reţinut. Însă aceştia erau nişte vestitori de încredere. Lumea

mergea mai departe, ca de obicei. Cicadele ţârâiau, norii alunecau pe cer, iar pantofii din piele ai lui Tamaru nu aveau nicio pată. Şi, totuşi, lui Aomame i se părea înviorător faptul că lumea mergea înainte neschimbată.

— Tamaru-san, zise ea. Putem sa stăm un pic de vorbă? Ai timp?

— Da, răspunse acesta fără să-şi schimbe expresia feţei. Am timp. Să-mi omor vremea face parte din însărcinările mele.

Tamaru se aşeză pe un scaun de grădină, imediat în apropierea uşii de la intrare. Aomame se aşeză lângă el. Streaşina boltită bloca razele soarelui, oferindu-le o umbră răcoroasă. Mirosea a iarbă proaspătă.

— A venit vara, zise Tamaru.

— Au început şi cicadele să cânte.

— Mi se pare că anul ăsta au început un pic mai devreme ca de obicei. Prin zona asta o să fie tot mai gălăgioase. Ajung să te doară urechile. Când am stat în oraşul ăla de lângă cascada Niagara, exact aşa se auzea. De dimineaţa până seara, fără încetare. O gălăgie de parcă ţârâiau un milion de cicade de toate mărimile.

— Ai fost la Niagara?

Tamaru încuviinţă.

— E cel mai plicticos oraş din lume. Am stat acolo singur trei zile şi altceva decât să ascult vuietul cascadei n-am avut ce face. Nu puteam nici să citesc de gălăgie ce era.

— Şi ce ai făcut trei zile singur la Niagara?

Tamaru nu răspunse. Doar clătină uşor din cap.

Cei doi tăcură un timp, ascultând ţârâitul modest al cicadelor.

— Am o rugăminte, zise Aomame.

Vorbele ei stârniră interesul lui Tamaru. Aomame nu era genul de om care să vină prea des cu rugăminţi.

— E o rugăminte mai neobişnuită, spuse ea. Sper că nu o să te deranjeze.

— Nu ştiu dacă te pot ajuta cu ceva, dar te ascult. În orice caz, politeţea îmi spune să nu mă deranjeze rugăminţile venite din partea unei domnişoare.

— Îmi trebuie un pistol, spuse Aomame pe un ton profesional. Ca mărime, cât să-mi încapă în geantă. Cu recul mic, distructiv şi fiabil. Nu vreun pistol replică modificat sau vreo copie filipineză. De folosit, l-aş folosi o singură dată. Probabil că mi-ar ajunge un singur glonţ.

Se lăsă tăcerea. Tamaru nu îşi dezlipea ochii de pe chipul lui Aomame. Privirea lui nu se clintea din loc nici cu un milimetru.

Tamaru vorbi răspicat, ca să se asigure că se face înţeles:

— În ţara asta e interzis prin lege ca un cetăţean obişnuit să deţină arme de foc. Ştiai asta, da?

— Sigur ca da.

— Uite, să-ţi spun o chestie. Să ştii că eu nu am primit niciodată vreo condamnare pentru ceva. Cu alte cuvinte, nu am antecedente penale. Poate că am avut niscaiva scăpări în afara legii, asta nu neg. Dar cazierul meu e intact. Impecabil, nepătat. Sunt *gay,* dar asta nu e ilegal. Îmi plătesc taxele, aşa cum mi se cere, şi mă duc şi la vot. Nu că ar fi ieşit vreodată candidaţii votaţi de mine. Îmi achit şi amenzile de parcare la termen. Amendă pentru încălcarea limitei de viteză n-am mai luat de zece ani. Îmi plătesc contribuţiile la sănătate. Şi taxa radio-TV, direct din contul bancar. Am carduri American Express şi Mastercard. Nu că am intenţia să fac aşa ceva, dar, dacă vreau, cred că pot să obţin şi un credit imobiliar pe treizeci de ani. Şi sunt foarte mulţumit de situaţia asta a mea. Iar tu vii şi îi ceri unui cetăţean care poate fi pe bună dreptate numit un adevărat stâlp al societăţii să-ţi facă rost de un pistol. Îţi dai seama de asta, nu?

— Păi, nu ţi-am zis că sper să nu te deranjeze?

— Asta am auzit.

— Îmi pare rău, dar chiar nu am pe altcineva la care să pot apela.

Tamaru mormăi ceva din fundul gâtului. Sunase ca un oftat reprimat.

— Presupunând că aş fi în poziţia în care să-ţi pot face rost de aşa ceva, bunul simţ m-ar îndemna să-ţi pun următoarea întrebare: Pe cine vrei tu să împuşti cu el?

Aomame îşi indică tâmpla cu degetul arătător.

— Uite pe cine.

Tamaru îi privi degetul fără nicio expresie pe chip.

— Din ce motiv? te-aş întreba eu mai departe.

— Pentru că nu vreau să fiu prinsă. Nu mi-e teamă să mor. Ar fi neplăcut să ajung la puşcărie, dar aş accepta ideea şi gata. Însă nu mi-ar conveni să mă prindă ştiu eu ce indivizi şi să mă tortureze, fiindcă nu vreau să dau în vileag numele nimănui. Înţelegi ce vreau să spun, nu?

— Da.

— Nu ai de gând să împuşti pe cineva şi nici să jefuieşti vreo bancă. Atunci înseamnă că n-ai nevoie de o armă mare, cu douăzeci de focuri. Îţi trebuie ceva compact şi cu recul mic.

— Şi otrava ar fi o alternativă. O opţiune mai realistă decât un pistol.

— Dar durează până o scoţi şi o înghiţi. Până apuci să zdrobeşti capsula între dinţi, ar putea să-ţi înfigă mâna în gură şi să nu mai poţi sa mişti. Dar cu un pistol poţi să-i ţii la distanţă până îţi rezolvi problema.

Tamaru mai reflectă puţin asupra problemei, cu sprânceana dreaptă uşor ridicată.

— Dacă se poate, eu unul n-aş vrea să te pierd, îi zise el. Îmi place destul de mult de tine. Personal.

Aomame schiţă un zâmbet.

— În ciuda faptului că sunt femeie, asta vrei să zici?

— Femeie, bărbat sau câine, mie unul nu-mi sunt simpatici mulţi indivizi, indiferent ce-ar fi ei, zise Tamaru fără să-şi schimbe expresia.

— Desigur.

— Dar, în acelaşi timp, sănătatea şi siguranţa Doamnei sunt cele mai importante lucruri pentru mine la ora actuală. În plus, cum să zic, eu sunt un profesionist.

— Nici nu încape vorbă.

— Deci, privind lucrurile din unghiul ăsta, o să încerc să văd ce pot face. Nu-ţi garantez nimic, dar e posibil să găsesc vreo cunoştinţă care să-ţi poată îndeplini dorinţa. Asta e o chestiune extrem de delicată. Nu e ca şi cum ai comanda prin poştă o

pătură electrică. Cred că o să dureze cam o săptămână până vin cu un răspuns.

— E foarte bine.

Tamaru se uită către copacii din care se auzeau cicadele, mijindu-şi ochii.

— Mă rog ca toate lucrurile să meargă bine. Eu o să fac tot ce pot, în limitele rezonabilului.

— Mulţumesc. Asta o să fie ultima mea misiune şi probabil că n-o să ne mai vedem niciodată.

Tamaru îşi întinse braţele, cu palmele îndreptate în sus, ca un om în mijlocul deşertului, care aşteaptă să înceapă ploaia. Însă nu spuse nimic. Palmele lui erau mari şi groase, brăzdate de răni. Arătau mai degrabă ca o piesă dintr-un enorm utilaj greu decât o parte din corpul uman.

— Nu-mi place să-mi iau rămas bun, zise Tamaru. Eu nu mi-am luat rămas bun nici de la părinţi.

— Au murit?

— Nu ştiu dacă mai trăiesc sau nu. Eu m-am născut în Sahalin, cu un an înainte de sfârşitul războiului. Sudul Sahalinului era teritoriu japonez şi pe atunci i se spunea Karafuto, dar în vara lui 1945 a fost ocupat de trupele sovietice, iar părinţii mei au fost luaţi prizonieri. Cred că tata lucra la instalaţii portuare. Majoritatea deţinuţilor civili japonezi au fost repatriaţi, dar, pentru că părinţii mei erau coreeni trimişi acolo la muncă, nu li s-a permis să se întoarcă. Guvernul japonez a refuzat să-i preia, pe motiv că, odată cu sfârşitul războiului, persoanele originare din Peninsula Coreeană nu mai erau cetăţeni ai Imperiului Japonez. Oribilă poveste. Unde e bunătatea? Dacă voiau, puteau să se ducă în Coreea de Nord, dar în sud nu se mai puteau duce, pentru că, pe atunci, Uniunea Sovietică nu recunoştea Coreea de Sud. Părinţii mei se trăgeau dintr-un sat de pescari din regiunea Pusan şi nu voiau să plece în nord. Nu aveau nici rude, nici cunoştinţe acolo. Pe mine, care eram un bebeluş, m-au încredinţat unor japonezi care se întorceau în ţară şi care m-au trecut în Hokkaido. La vremea aceea, situaţia proviziilor în Sahalin era foarte proastă, iar armata sovietică îi trata cumplit pe deţinuţi.

Părinţii mei aveau mai mulţi copii şi le-ar fi fost greu să mă crească acolo. Probabil s-au gândit că or să mă trimită înainte în Hokkaido în ideea că o să ne reîntâlnim mai târziu. Sau poate doar au vrut să scape de mine în mod discret. Nu cunosc detaliile. În orice caz, nu ne-am mai întâlnit niciodată. Părinţii mei trebuie să fie încă în Sahalin. Asta în cazul în care n-au murit deja.

— Nu-ţi mai aminteşti nimic despre ei?

— Absolut nimic, pentru că aveam doar un an şi ceva când ne-am despărţit. Pe mine m-a crescut un timp acel cuplu, apoi m-au dus la un orfelinat aflat în munţi, pe lângă Hakodate. Nu puteau nici ei să aibă grijă de mine la nesfârşit. Era un orfelinat condus de catolici, un loc foarte dur. După război rămăseseră mulţi orfani, iar alimentele şi căldura erau insuficiente. Ca să supravieţuiesc, a trebuit să fac tot felul de lucruri, zise Tamaru privindu-şi dosul palmei drepte. Acolo am fost adoptat doar de formă, am obţinut cetăţenia japoneză şi mi s-a dat şi un nume japonez. Ken'ichi Tamaru. Numele meu adevărat este Pak, dar asta e tot ce ştiu. Iar coreeni cu numele de Pak sunt cu nemiluita.

Aomame şi Tamaru stăteau unul lângă celălalt, cu urechea ciulită la ţârâitul cicadelor.

— Ar fi bine să iei alt câine, zise Aomame.

— Şi Doamna a zis acelaşi lucru, că e nevoie de un câine nou de pază la adăpost. Dar mie nu prea îmi vine.

— Te cred. Dar trebuie să găseşti altul. Nu sunt eu în poziţia de a-ţi da sfaturi, însă asta cred.

— O să caut, zise Tamaru. Trebuie să fie unul gata dresat. O să mă interesez cât mai curând.

Aomame îşi privi ceasul şi se ridică. Mai era ceva timp până la apusul soarelui, însă apăruseră deja semnele înserării. O nuanţă diferită de albastru începea să se amestece în azurul cerului. Aomame încă se mai simţea uşor ameţită de la *sherry.* Oare Doamna mai dormea?

— Uite ce zice Cehov, spuse Tamaru ridicându-se. Dacă în povestire apare un pistol, e musai să se tragă cu el.

— Cum adică?

Tamaru stătea drept în faţa ei. Era doar cu câţiva centimetri mai înalt decât ea.

— Adică într-o naraţiune nu introduci elemente de recuzită inutile. Dacă e vorba să apară un pistol, înseamnă că la un moment dat cineva trebuie să tragă cu el. Lui Cehov îi plăcea să scrie romane lipsite de orice înfloriturі inutile.

Aomame îşi aranjă mânecile de la rochie şi îşi puse geanta pe umăr.

— Iar pe tine te sâcâie chestia asta. Că, dacă apare un pistol, se va trage neapărat cu el.

— Din perspectiva lui Cehov.

— Şi ai vrea, dacă se poate, să nu-mi pui un pistol în mână.

— E periculos şi ilegal. Iar Cehov e un scriitor în care am încredere.

— Dar asta nu e o povestire. E realitatea.

Tamaru o fixă cu privirea pe Aomame, mijindu-şi ochii, apoi spuse fără grabă:

— Cine poate să ştie?

Capitolul 2
În afară de suflet, n-au ce să-mi ia

Tengo puse discul cu *Sinfonietta* lui Janáček la pick-up şi apăsă butonul de redare. Era o interpretare a orchestrei simfonice din Chicago, dirijată de Seiji Ōzawa. Platanul începu să se învârtă cu treizeci şi trei de rotaţii pe minut, braţul pick-upului porni către centru, iar acul alunecă de-a lungul şanţului de pe disc. Din boxe se revărsă mai întâi sunetul alămurilor, urmat de bubuitul voios al timpanului. Era partea care îi plăcea cel mai mult lui Tengo.

În timp ce asculta muzica, lucra la procesorul de text. Era un obicei de-al lui să se delecteze dis-de-dimineaţă cu *Sinfonietta* lui Janáček. Era o piesă care căpătase un sens aparte pentru el de când fusese percuționist ad-hoc în liceu. Muzica aceea îl încuraja şi îl proteja. Sau, cel puţin, asta simţea el.

Uneori asculta *Sinfonietta* împreună cu iubita sa. „Nu-i rea”, spusese ea. Numai că ea prefera jazzul vechi. Cu cât mai vechi, cu atât mai bine. Avea nişte gusturi un pic mai neobişnuite pentru o femeie de vârsta ei. Îi plăcea în mod special unul dintre discurile din tinereţe ale lui Louis Armstrong, în care cânta bluesurile lui W. C. Handy, cu Barney Bigard la clarinet şi Trummy Young la trombon. Îi făcuse şi lui Tengo cadou acel disc, dar nu atât pentru el, cât mai degrabă ca să-l aibă la îndemână şi la el acasă.

După ce făceau sex, ascultau adesea albumul acela, întinşi pe pat. Ea nu se sătura de el, indiferent de cât de multe ori îl punea. „În niciun caz nu poţi să te plângi nici de cântece şi nici de trompeta lui Armstrong, dar părerea mea e că ce merită să asculţi cu cea mai mare atenţie e clarinetul lui Barney Bigard”, îi spusese ea. Totuşi, pe acel album erau puţine solouri ale lui

Bigard, iar cele care erau, erau scurte. Până la urmă, discul îl avea ca artist principal pe Louis Armstrong. Ea memorase însă cu drag puţinele părţi ale lui Bigard şi le fredona încet.

Există probabil clarinetişti mai pricepuţi decât Barney Bigard, dar nu găseşti pe nimeni care să cânte jazz cu atâta căldură şi delicateţe, îi explicase ea. Bucăţile interpretate de el, atunci când îi ies bine, îţi creează în minte o privelişte. Tengo însă nu avea habar de alţi clarinetişti de jazz. Dar, tot ascultând acel disc, începuse şi el, încetul cu încetul, să aprecieze sunetul frumos şi bogat al clarinetului, plin de imaginaţie şi deloc obositor. Dar nici nu ar fi băgat de seamă aceste calităţi dacă nu ar fi avut un ghid priceput şi dacă nu şi-ar fi dat silinţa.

— Barney Bigard e ca un jucător talentat de baseball de la baza a doua, îi explicase ea cândva. Sigur că şi solourile lui sunt minunate, dar cel mai mult străluceşte atunci când trece în fundal. Face cu uşurinţă un lucru foarte greu, iar acest merit nu-i poate fi apreciat decât de cei care ştiu să asculte cu atenţie.

Când începea al şaselea cântec de pe partea B a discului, *Atlanta Blues,* ea se agăţa întotdeauna de Tengo şi lăuda necontenit partea de clarinet simplă şi minunată a lui Bigard, strecurată între refren şi soloul lui Armstrong.

— Ascultă atent, la început e ca ţipătul unui copil surprins. Nu ştii dacă e un strigăt de uimire, de bucurie sau de fericire. Apoi se transformă într-un suspin plăcut şi alunecă de-a lungul meandrelor unui râu pentru ca, în cele din urmă, să dispară lin într-un loc neştiut şi minunat. Numai el ştie să cânte un solo care să te atingă în felul ăsta. Jimmie Noone, Sidney Bechet, Pee Wee Russell sau Benny Goodman sunt cu toţii nişte clarinetişti foarte buni, dar niciunul dintre ei nu e în stare să producă un asemenea obiect de artă.

— Cum de te pricepi atât de bine la jazz vechi? o întrebase Tengo.

— Sunt multe lucruri din trecutul meu pe care nu le ştii. Un trecut pe care nimeni nu-l poate schimba, răspunsese ea mângâindu-i testiculele cu palma.

*

Odată terminată munca de dimineaţă, Tengo făcu o plimbare până la gară, de unde îşi cumpără un ziar. Apoi intră într-o cafenea şi comandă un mic dejun cu ouă fierte şi pâine prăjită. Până când veni mâncarea, citi ziarul şi îşi bău cafeaua. După cum îl prevenise Komatsu, în partea de jos a paginii de ştiri sociale era un articol despre Fukaeri, nu foarte lung, chiar deasupra unei reclame la Mitsubishi.

Tânăra scriitoare a dispărut, informa titlul.

Fukaeri, autoarea bestsellerului *Crisalida de aer,* pe numele adevărat Eriko Fukada (17 ani), a fost declarată dispărută în după-amiaza zilei de **. Tutorele său, specialistul în antropologie culturală Takayuki Ebisuno (63 ani), a depus o sesizare la secţia de poliţie din Oume. Conform spuselor sale, Eriko Fukaeri nu s-a mai întors la reşedinţa din Oume sau în apartamentul său din Tokio din seara zilei de 27 iunie şi nici nu a mai luat legătura cu tutorele său. Prin telefon, domnul Ebisuno ne-a informat că, ultima dată când a văzut-o pe Eriko Fukada, aceasta era sănătoasă şi nimic nu era în neregulă. Nu se cunoaşte nicio cauză care să-i motiveze dispariţia. Până în prezent, nu s-a întâmplat niciodată ca adolescenta să fugă de acasă. Există suspiciunea unui accident.

Crisalida de aer a fost publicată de editura **. Yuji Komatsu, redactor la această editură, afirmă: „Este de şase săptămâni în topul celor mai bine vândute cărţi. Fukada-san, autoarea, se fereşte însă de mass-media. Nu ştim dacă dispariţia ei are sau nu legătură cu dorinţa sa de a se ţine departe de atenţia publică. Fukada-san este o scriitoare foarte tânără şi talentată, de la care avem mari speranţe pentru viitor. Sperăm din tot sufletul să reapară nevătămată cât mai curând.”

Poliţia a demarat deja o investigaţie, luând în calcul mai multe posibilităţi.

În stadiul ăsta, mai mult nici nu aveau ce să scrie, îşi zise Tengo. Dacă ar fi prezentat-o ca pe o ştire de senzaţie, iar peste două zile Fukaeri s-ar fi întors acasă bine-mersi, atât cel care a scris articolul, cât şi ziarul s-ar fi pus într-o lumină

proastă. Cam acelaşi lucru se poate spune şi despre poliţie. Dau o declaraţie neutră şi simplă, încercând să ia pulsul situaţiei, şi aşteaptă apoi să vadă încotro se îndreaptă lucrurile. Povestea o să stârnească valuri abia când o să apară în revistele săptămânale şi la televizor, la ştiri. Dar, până atunci, mai aveau un răgaz de câteva zile.

Nu exista însă urmă de îndoială că, mai devreme sau mai târziu, ştirea avea să ia amploare. *Crisalida de aer* era un bestseller scris de o tânără frumoasă de şaptesprezece ani, care atrăgea privirile tuturor. Iar acum autoarea lui dispăruse. Nu exista niciun motiv să nu se stârnească ditamai scandalul. Doar patru oameni pe lume ştiau că fata nu fusese răpită, ci că se ascundea pe undeva. Ştia Fukaeri, desigur, apoi Tengo, profesorul Ebisuno şi Azami. În rest, însă, nimeni nu putea bănui că dispariţia fetei era o înşelătorie pusă la cale tocmai ca să stârnească atenţia publicului.

Tengo nici nu ştia dacă să se bucure sau să fie îngrijorat că e unul dintre foarte puţinii care cunoşteau situaţia reală. Probabil a trebuia să se bucure, fiindcă, cel puţin, o ştia pe Fukaeri în siguranţă şi nu avea de ce să îşi facă griji în privinţa ei. Pe de altă parte, intrase într-o maşinaţie complicată. Profesorul Ebisuno dăduse la o parte cu ranga un bolovan funest şi se pregătea să vadă ce se târăşte afară de sub el. Tengo şedea alături de profesor împotriva voinţei lui, pentru că nu îşi dorea câtuşi de puţin să afle ce se va ivi de sub bolovan. Ar fi vrut, dacă putea, să nu se uite deloc. Sigur nu urmau să apară de acolo decât lucruri neplăcute, aducătoare de necazuri. Dar ceva îi spunea că va fi nevoit să se uite.

După ce termină de mâncat şi îşi bău cafeaua, lăsă ziarul pe masă şi ieşi din cafenea. Se întoarse acasă, se spălă pe dinţi şi îşi făcu un duş. Apoi se pregăti să se ducă la şcoală.

*

În timpul pauzei de prânz îl căută un necunoscut. După cursurile de dimineaţă, se dusese să se odihnească în cancelarie şi tocmai se pregătea să se uite pe nişte ziare, când apăru secretara directorului. Era o femeie talentată, mai în

vârstă cu un an decât el. Deşi pe hârtie era doar o secretară, ea se ocupa de fapt de aproape toate treburile administrative ale şcolii. Avea trăsături prea neregulate ca să poţi spune că era frumoasă, dar avea bun gust şi ştia să se îmbrace.

— Te caută un domn Ushikawa, îl anunţă ea.

Numele îi era necunoscut. Femeia se încruntă şi spuse:

— Zice că e o chestiune foarte importantă şi că doreşte să vorbiţi între patru ochi.

— Chestiune importantă? se miră Tengo. Ce treburi importante putea el să aibă la şcoala aceasta?

— I-am spus că e liberă sala de consiliu. Deşi, la poziţia pe care o ocupi, nu prea ai dreptul să intri acolo după bunul tău plac.

— Mulţumesc mult, spuse Tengo, zâmbind cât putea de drăguţ.

Fără să-i acorde însă pic de atenţie, femeia îşi răsuci mânecile taiorului *agnes b.* şi plecă cu paşi grăbiţi.

Ushikawa era un individ scund şi gras. Talia sa îşi pierduse orice formă. Chiar şi pe la gât îi atârna grăsime. Puteai presupune că are vreo patruzeci şi cinci de ani, dar Tengo nu era sigur ce vârstă să îi dea. Din pricina aspectului său neobişnuit, era greu să identifici acele repere după care judeci de obicei vârsta unui om. Putea să fie şi mai bătrân, dar şi mai tânăr. Puteai să îl plasezi oriunde între treizeci şi doi şi cincizeci şi şase de ani. Avea dinţii strâmbi şi spinarea încovoiată într-un unghi neobişnuit. În creştet era chel şi neted ca în palmă, dar zona din jur avea o formă neregulată. Chelia aceea netedă te ducea cu gândul la un heliport militar, construit într-o poziţie strategică, pe vârful unui deal. Tengo văzuse aşa ceva în documentarele despre războiul din Vietnam. Părul creţ care îi creştea în jurul cheliei era gros şi negru. Stătea ca agăţat de capul lui strâmb şi atârna, neîngrijit, peste urechi. Dintr-o sută de oameni, nouăzeci şi opt ar fi asemuit claia aceea cu părul pubian. La ce s-ar fi gândit ceilalţi doi însă, Tengo nu avea de unde să ştie.

La individul acela totul era asimetric, de la corp până la faţă. Acesta fu primul lucru pe care Tengo îl observă. Sigur că orice

trup este mai mult sau mai puţin asimetric şi nu e nimic nefiresc în asta. Şi el avea pleoapele puţin diferite între ele, iar testiculul stâng îi atârna puţin mai jos decât dreptul. La urma urmelor, oamenii nu sunt nişte obiecte produse în masă, pe linia de fabricaţie, conform unor măsurători exacte. Cu toate acestea, bărbatul din faţa sa depăşea sfera acceptabilă a asimetriei. Această lipsă de echilibru, pe care nu puteai să nu o observi de îndată ce te aflai în faţa lui, îţi agresa simţurile. Parcă te-ai fi aflat în faţa unei oglinzi diforme, dar extrem de limpezi.

Purta un costum cenuşiu, plin de nenumărate cute, care te duceau cu gândul la un teren erodat de gheţari. O mânecă de la cămaşă îi atârna de sub sacou, iar nodul de la cravată îi stătea strâmb de parcă s-ar fi zbătut, nemulţumit că trebuie să se afle acolo. Nici cămaşa, nici cravata şi nici costumul nu erau de mărimea potrivită. Modelul de pe cravată părea un mănunchi de spaghete încurcate, pictate de un elev nepriceput. Îmbrăcămintea lui arata cumpărată în grabă, de la un magazin ieftin. Dar, pe măsură ce-l priveai, începea să ţi se facă milă de bietele haine. Lui Tengo nu prea-i păsa ce punea pe el, dar îl preocupa felul în care se îmbrăcau ceilalţi. Dacă ar fi trebuit să aleagă omul cu cele mai urâte haine pe care îl văzuse în ultimii zece ani, individul din faţa lui ar fi ajuns cel puţin în selecţia finală. Nu numai că era îmbrăcat oribil, dar dădea impresia că încearcă în mod voit să calce în picioare însuşi conceptul de vestimentaţie.

Când Tengo păşi în sala de consiliu, bărbatul se ridică şi, făcând o plecăciune, îi întinse o carte de vizită. Pe ea scria „Toshiharu Ushikawa”, iar dedesubt, „Manager permanent, Noua Asociaţie Japoneză pentru Promovarea Ştiinţei şi Artei”. Adresa asociaţiei era undeva în Kōjimachi, în sectorul Chiyoda şi era trecut şi numărul de telefon. Tengo nu avea nici cea mai vagă idee ce mai era şi Noua Asociaţie Japoneză pentru Promovarea Ştiinţei şi Artei şi nici ce fel de poziţie era aceea de manager permanent. Spre deosebire de ţinuta lui, cartea de vizită arăta elegant, cu o emblemă embosată şi nu părea făcută în grabă. Tengo o studie o vreme, apoi aruncă din nou

o privire către bărbatul din faţa sa. Nu-ţi lasă deloc impresia pe care ar trebui să ţi-o lase o persoană cu o asemenea funcţie, îşi spuse el.

Cei doi se aşezară fiecare pe un fotoliu şi se priviră peste măsuţa scundă dintre ei. Bărbatul îşi şterse de câteva ori transpiraţia de pe frunte cu o batistă jalnică, apoi o îndesă la loc într-un buzunar al sacoului. Fata de la recepţie le aduse ceai. Tengo îi mulţumi, dar Ushikawa nu spuse nimic.

— Vă rog să mă iertaţi că va răpesc din timpul pauzei şi că am venit neanunţat, se scuză Ushikawa.

Vorbea politicos, dar pe un ton familiar. Încă un lucru care nu-i era pe plac lui Tengo.

— Aţi luat prânzul? Dacă doriţi, putem să discutăm în timp ce luăm masa.

— Nu mănânc de prânz când sunt la serviciu, răspunse Tengo. Iau o masă uşoară abia după orele de după-amiază. Nu vă faceţi griji în privinţa asta.

— Am înţeles. Atunci putem rămâne aici să vorbim pe îndelete şi în linişte, spuse Ushikawa dând roată cu privirea în sala de consiliu, de parcă încerca să-i evalueze preţul. Nu era cine ştie ce încăpere. Pe un perete atârna un tablou mare cu un munte, care îţi reţinea privirile doar prin faptul că era prea încărcat de culoare. Într-o vază erau nişte flori care aduceau cu daliile. Nişte flori plicticoase ca o femeie nătângă între două vârste. Tengo se întreba de ce oare şcoala avea nevoie de o sală de consiliu atât de deprimantă.

— Am uitat să mă prezint. Mă numesc Ushikawa, după cum scrie şi pe cartea de vizită. Toţi prietenii însă îmi spun Ushi. Nu-mi spune nimeni pe nume, numai Ushi în sus, Ushi în jos, spuse bărbatul şi zâmbi.

Prieteni? Oare ce fel de oameni ar putea fi prieteni de bună voie cu un asemenea individ? se îndoi în sinea sa Tengo. Era o îndoială născută din pură curiozitate.

*

Prima impresie pe care i-o lăsase Ushikawa fusese aceea de vietate care se târâse afară dintr-o văgăună din fundul

pământului.

O vietate cu o formă nedefinită, slinoasă, care nu ar fi trebuit să iasă vreodată la lumina zilei. Poate că acest individ era una dintre creaturile pe care le stârnise profesorul Ebisuno de sub bolovan. Tengo se încruntă involuntar şi lăsă pe masă cartea de vizită. Toshiharu Ushikawa, acesta era numele bărbatului.

— Domnule Kawana, sunt convins că sunteţi un om ocupat. De aceea, vă rog să îmi permiteţi să intru direct în subiect, fără ocolişuri, spuse Ushikawa.

Tengo încuviinţă.

Ushikawa bău o gură de ceai, apoi intră în miezul problemei:

— Probabil că nu aţi mai auzit până acum de Noua Asociaţie japoneză pentru Promovarea Ştiinţei şi Artei (Tengo încuviinţă). Este o societate formată relativ recent, a cărei activitate principală este aceea de a oferi ajutor tinerilor talentaţi, oameni de ştiinţă sau artişti independenţi, în speţă celor care încă nu au avut ocazia de a fi recunoscuţi public. Pe scurt, creştem mlădiţele care vor reprezenta viitoarea generaţie, în toate aspectele culturii japoneze. Colaborăm cu cercetători din toate domeniile pentru a alege candidaţii cei mai potriviţi. În fiecare an selectăm cinci persoane, artişti şi cercetători, cărora le oferim sprijin financiar. Pentru o perioadă de un an, aceştia îşi pot urma preocupările după bunul plac, fără niciun fel de obligaţie. Tot ce trebuie să facă este să predea la sfârşitul anului un raport, dar asta nu este decât o formalitate. Nu trebuie decât să scrie pe scurt ce activităţi şi ce rezultate au avut în anul respectiv. Raportul acesta este ulterior publicat în revista asociaţiei. Niciun fel de alte bătăi de cap. Pentru că e vorba de o activitate recent începută, cel mai important este să obţinem rezultate palpabile. Pe scurt, abia am plantat seminţele. Concret, este vorba de o bursă de trei milioane de yeni pe an.

— Sunteţi foarte generoşi, zise Tengo.

— Dacă vrei să clădeşti ceva cu însemnătate sau să descoperi ceva important, e nevoie şi de timp, dar şi de bani.

Desigur, doar cu bani şi timp nu obţii neapărat ceva deosebit. Dar niciuna, nici alta nu au cum să dăuneze. Mai ales timpul este foarte limitat. Ceasul ticăie fără încetare, chiar şi acum. Timpul zboară, ocaziile se pierd. Dar, dacă ai bani, îţi poţi cumpăra timpul de care ai nevoie. Dacă vrei, poţi să-ţi cumperi libertatea. Timp şi libertate, acestea sunt cele mai importante lucruri pe care oamenii le pot obţine cu bani.

Din reflex, Tengo îşi aruncă privirea către ceas. Timpul curgea, într-adevăr, fără încetare.

— Îmi cer scuze că vă răpesc din timp, se panică Ushikawa, gesticulând grăbit. Să nu ne mai lungim. Desigur, trei milioane de yeni pe an reprezintă o sumă modestă, care nu asigură un trai îndestulat. Dar pentru tineri este totuşi un ajutor destul de bun. Noi vrem să îşi permită să se ocupe de cercetare şi de creaţia artistică după placul inimii, fără să fie nevoiţi să muncească pentru a-şi câştiga traiul. Dacă la evaluarea de la sfârşit de an, consiliul de conducere concluzionează că au existat rezultate pozitive, ajutorul financiar se poate prelungi chiar şi pentru o perioadă mai lungă de un an.

Tengo aşteptă continuarea, fără să spună nimic.

— Am audiat zilele trecute cursurile dumneavoastră de la această şcoală. Foarte interesante, spuse Ushikawa. Eu nu mă pricep deloc la matematică, de fapt nu mi-a plăcut niciodată. Nici când eram la şcoală nu puteam suporta orele de matematică. Numai când auzeam cuvântul mă crispam şi o rupeam la goană. Dar cursurile dumneavoastră, domnule Kawana, au fost foarte interesante. Sigur că nu înţeleg o boabă din principiile analizei, dar ascultându-vă mi s-a părut atât de interesant, că mi-a venit să mă pun pe învăţat matematică. Sunteţi formidabil! Aveţi un talent cu totul aparte. S-ar putea spune chiar un talent care îi captivează pe oameni. Am auzit că v-aţi câştigat o reputaţie bună ca profesor aici şi vă pot spune că e binemeritată.

Tengo se întreba de unde şi cum îi audiase Ushikawa cursurile. El îi scruta atent pe cei prezenţi la ore. Nu-i ţinea neapărat minte pe toţi elevii, dar dacă printre ei ar fi apărut unul atât de neobişnuit ca Ushikawa, nu ar fi avut cum să-l

treacă cu vederea. I-ar fi atras atenţia imediat, ca un gândac în zaharniţă. Nu pomeni totuşi nimic despre asta. Nu ar fi făcut decât să lungească şi mai mult o poveste care oricum era prea lungă.

— După cum ştiţi, eu nu sunt decât un profesor la această şcoală pregătitoare, spuse el în schimb, ca să scurteze discuţia. Nu mă ocup cu studii de matematică. Nu fac decât să explic elevilor într-un mod interesant şi uşor de înţeles lucruri care sunt deja cunoscute. Le predau metode cât mai eficiente de a rezolva problemele care le vor fi date la examenul de admitere. Asta fac – sau măcar încerc. Am renunţat de mult să devin cercetător. Şi din cauză că nu mi-am permis financiar, dar şi din cauză că nu am nici dispoziţia şi nici talentul necesare pentru a-mi face o carieră în lumea academică. Din acest motiv, nu cred ca vă sunt de vreun folos.

Ushikawa ridică grăbit o mână, cu palma îndreptată către Tengo.

— Nu, nu e vorba despre asta. Am deviat eu discuţia. Vă rog să mă scuzaţi. Desigur, cursurile dumneavoastră de matematică sunt grozave. Sunt unice, pline de originalitate. Dar nu pentru asta am venit azi să vă vorbesc. Ce ne-a atras nouă atenţia este activitatea dumneavoastră de scriitor.

Tengo fu luat atât de tare prin surprindere, încât rămase mut câteva momente.

— Activitatea mea de scriitor? întrebă în cele din urmă.

— Întocmai.

— Nu prea înţeleg ce vreţi să spuneţi. E adevărat, de câţiva ani scriu romane, dar, până acum, niciunul nu a văzut lumina tiparului. Nu puteţi să numiţi scriitor pe cineva care nu a publicat nimic. Şi cum de v-a atras atenţia?

Ushikawa observă reacţia lui Tengo, apoi rânji fericit, dezvelindu-şi dinţii strâmbi. Dinţii săi erau murdari în toate felurile posibile şi se curbau în diverse unghiuri, orientaţi în toate direcţiile, ca nişte ţăruşi pe o plajă măturată de valuri puternice. Probabil că ortodonţia era deja tardivă, dar cineva tot ar fi trebuit să-i explice măcar cum să se spele corect pe dinţi.

— În privinţa asta, asociaţia noastră este unică, spuse Ushikawa cu satisfacţie. Investigatorii cu care colaborăm noi ştiu să îi găsească pe cei care încă nu au fost remarcaţi de public. Acesta este unul dintre ţelurile lor. După cum spuneţi, domnule Kawana, lucrările dumneavoastră nu au fost publicate. Ştiu foarte bine lucrul acesta. Dar aţi participat în fiecare an, sub pseudonim, la concursul pentru debut literar. Din păcate, nu aţi câştigat, dar în mai multe rânduri aţi răzbătut până în faza finală. Şi asta ajunge sub privirile unui număr nu tocmai mic de persoane. Dintre acestea, câteva v-au remarcat talentul. Cu siguranţă, în viitorul apropiat veţi câştiga premiul şi vă veţi face debutul ca scriitor. Aceasta este părerea investigatorilor noştri. Obiectivul nostru de bază este să investim din timp, aşa cum v-am mai spus, şi să creştem mlădiţele care vor reprezenta generaţia viitoare.

Tengo luă ceşcuţa şi bău puţin din ceaiul care începuse să se răcească.

— Vreţi să spuneţi că m-aţi ales drept candidat la bursă, ca scriitor începător?

— Exact. Numai că nu sunteţi doar un candidat, ci chiar aţi câştigat-o deja. Dacă o acceptaţi, am autoritatea să încheiem formalităţile. Îmi semnaţi nişte hârtii şi în puţin timp vă intră cele trei milioane de yeni în bancă. Puteţi să vă luaţi jumătate de an sau chiar un an întreg sabatic şi să vă ocupaţi de scris. Am înţeles că în prezent lucraţi la un roman de dimensiuni mai mari. E o oportunitate numai bună.

Tengo se încruntă.

— De unde ştiţi ce scriu eu?

Ushikawa îşi dezveli din nou dinţii. Ochii însă nu-i zâmbeau deloc. Lucirea din fundul pupilelor era de gheaţă.

— Investigatorii noştri sunt pricepuţi şi zeloşi. Analizează fiecare candidat din toate punctele de vedere. Câţiva dintre oamenii din cercul dumneavoastră ştiu probabil la ce lucraţi în prezent. Până la urmă, lucrurile astea se află.

Komatsu ştia că scrie un roman mai lung. Ştia şi iubita lui. În afară de ei, însă, mai ştia cineva? Probabil că nu.

— Aş vrea să-mi daţi mai multe amănunte despre asociaţia

dumneavoastră, zise Tengo.

— Desigur, întrebaţi-mă ce doriţi.

— De unde vine finanţarea dumneavoastră?

— Suntem finanţaţi de anumite persoane. S-ar putea spune că asociaţia le aparţine. Între noi fie vorba, asociaţia are şi un anume rol în scutiri de taxe. Desigur, ăsta este alt aspect, dar aceste persoane sunt deosebit de interesate de artă şi ştiinţă şi doresc să îi ajute pe cei din tânăra generaţie. Mai mult de atât nu vă pot spune deocamdată. Persoanele în cauză, precum şi gruparea pe care o deţin doresc să îşi păstreze anonimatul. Administrarea este lăsată pe seama comitetului asociaţiei. Iar eu fac parte dintre membrii acestui comitet.

Tengo se gândi câteva clipe la toate acestea. Dar nici nu prea avea la ce să se gândească. Doar puse în ordine spusele lui Ushikawa, înşiruindu-le în linie dreaptă.

— Vă deranjează dacă fumez? întrebă Ushikawa.

— Poftiţi, răspunse Tengo împingând către el scrumiera grea din sticlă.

Ushikawa scoase dintr-un buzunar al sacoului un pachet de Seven Stars, luă o ţigară şi şi-o aprinse cu o brichetă de aur. O brichetă elegantă, care arăta a fi foarte scumpă.

— Aşadar, domnule Kawana? făcu el. Sunteţi dornic să primiţi ajutorul financiar oferit de noi? Adevărul este că, după ce v-am ascultat cursul acela atât de captivant, sunt foarte interesat să aflu ce direcţie vor lua în viitor demersurile dumneavoastră literare.

— Vă sunt foarte recunoscător pentru oferta generoasă, spuse Tengo. Este o onoare pe care nu ştiu dacă o merit. Totuşi, nu pot să accept aceşti bani.

Fumul se ridica drept din ţigara dintre degetele lui Ushikawa. Bărbatul îşi miji ochii şi spuse:

— Adică, cum?

— Mai întâi, nu pot să accept bani de la o persoană pe care nu o cunosc. În al doilea rând, în prezent nu am nevoie de bani. Am ore aici de trei ori pe săptămână, iar în restul timpului îmi văd de scris, deci mă descurc în privinţa asta. Nu vreau să-mi schimb modul de trai. Acestea sunt motivele mele.

În al treilea rând, domnule Ushikawa, nu vreau să mă încurc cu cineva ca tine. În al patrulea rând, povestea cu bursa e, oricum ai privi-o, cam suspectă. Sună prea bine ca să fie doar asta, sigur există şi dedesubturi. Nu oi fi eu tipul cu cea mai bună intuiţie din lume, dar până şi eu îmi dau seama că ceva pute în povestea asta. Desigur, Tengo nu spuse lucrurile acestea cu glas tare.

— Înţeleg, făcu Ushikawa, apoi trase adânc fum în plămâni şi îl expiră cu multă plăcere. Vă înţeleg chiar foarte bine. Aveţi dreptate. Totuşi, domnule Kawana, nu trebuie să îmi daţi un răspuns definitiv chiar acum. Duceţi-vă acasă şi gândiţi-vă două, trei zile. Noi nu ne grăbim. Luaţi în considerare oferta noastră, fără grabă. Doar nu e vorba de nimic rău.

Tengo clătină din cap scurt, dar hotărât.

— Vă mulţumesc, dar prefer să vă dau un răspuns pe loc. Evităm, astfel, necazuri şi pierdere de timp pentru amândoi. Mă simt onorat că m-aţi luat în calcul pentru această bursă şi vă sunt recunoscător că aţi binevoit să veniţi să-mi daţi aceste informaţii. Dar refuzul meu rămâne – şi acesta este răspunsul meu final. Nu mai încape loc de îndoială.

Ushikawa încuviinţă de câteva ori, apoi stinse cu regret ţigara din care trăsese doar două fumuri.

— În regulă. V-am înţeles punctul de vedere şi vă respect părerea. Îmi cer scuze că v-am răpit din timp. Ne oprim aşadar aici.

Ushikawa însă nu dădea niciun semn să se ridice şi să plece. Se scărpina la ceafă şi îşi mijea ochii.

— Ştiţi, domnule Kawana, poate că nu vă daţi seama, dar se aşteaptă multe de la cariera dumneavoastră de scriitor. Sunteţi talentat. Poate că nu există o legătură directă între matematică şi literatură, dar la ore parcă spuneţi o poveste. Ăsta nu e un lucru pe care să-l poată face oricine. Aveţi ceva special de spus. Asta e clar până şi pentru unul ca mine. De aceea ar trebui să aveţi mai multă grijă de dumneavoastră. V-o spun din inimă, cel mai bine ar fi să vă urmaţi propriul drum, fără să vă amestecaţi în ce nu trebuie.

— În ce nu trebuie? întrebă Tengo.

— De exemplu, se pare că aveţi anumite legături cu Eriko Fukada, cea care a scris *Crisalida de aer.* Sau, mă rog, că v-aţi întâlnit cu ea în repetate rânduri. Din întâmplare am citit în ziarul de azi că Fukada e dată dispărută. Mass-media o să stârnească un scandal cu chestia asta. O să ajungă negreşit o ştire de prima pagină.

— Să zicem că am întâlnit-o pe Eriko Fukada. Ce însemnătate are asta?

Ushikawa îşi îndreptă din nou palma către Tengo. Avea mâna mică, dar degetele groase.

— Ei, ei, să nu ne ambalăm! N-am vrut sa zic nimic de rău! Ce voiam eu să spun e că e păcat să vă irosiţi timpul şi talentul pe alte lucruri, asta nu vă aduce nimic bun. Îmi iertaţi insolenţa, dar nu aş vrea să văd că, din pricina unor banalităţi mărunte, se pierde un talent ca al dumneavoastră, care aşteaptă doar să fie şlefuit, ca un diamant. Dacă s-ar afla despre legătura dintre dumneavoastră şi Fukada, sunt oameni care nu v-ar mai da pace, s-ar ţine de dumneavoastră ca scaiul. Ar scorni vrute şi nevrute. Fiindcă sunt insistenţi, de-aia.

Tengo îl privi pe Ushikawa fără să spună nimic. Cu ochii mijiţi, acesta se scărpina de zor la ureche. Avea urechile mici, dar lobii anormal de mari. Puteai să te minunezi o zi întreagă de cât de anapoda era clădit acest om.

— Nu, nu, să nu credeţi cumva că se află de la mine, zise Ushikawa, mimând că închide un fermoar în dreptul gurii. Vă promit. Poate că nu par, dar ştiu să-mi ţin gura. Ai zice că într-o viaţă anterioară am fost un peşte. Lucrul ăsta rămâne strict între noi doi, ca dovadă a stimei pe care v-o port.

Cu aceste cuvinte, Ushikawa se ridică în cele din urmă de pe fotoliu şi îşi netezi costumul şifonat. Gest inutil, deoarece cutele nu dispăreau. Scopul lor era să îţi atragă inutil privirea.

— Dacă vă schimbaţi cumva hotărârea în ceea ce priveşte bursa, mă puteţi găsi oricând la numărul de telefon de pe cartea de vizită. Încă mai e timp. Şi, dacă nu anul ăsta, mai avem şi la anul, spuse el şi mimă cu degetele arătătoare cum pământul se învârte în jurul soarelui. Noi nu ne grăbim,

continuă el. De data asta, măcar am avut ocazia să vă cunosc şi să vă transmit mesajul nostru.

Ushikawa rânji din nou, etalându-şi dinţii catastrofali, se întoarse şi părăsi încăperea.

*

Până la începutul următorului curs, Tengo rederulă în minte conversaţia pe care tocmai o avusese. Ushikawa aflase cumva că el era implicat în povestea cu *Crisalida de aer.* Îşi dăduse seama după felul în care vorbea. „Nu aduce nimic bun să-ţi iroseşti timpul şi talentul", o luase el pe ocolite.

Noi ştim – acesta era mesajul lor.

„De data asta, măcar am avut ocazia să vă cunosc şi să vă transmit mesajul *nostru."*

Oare îl trimiseseră pe Ushikawa să-i ofere „bursa" de trei milioane de yeni doar pentru asta, doar ca să-i transmită acest mesaj? Nu prea avea logică. Nu avea rost să urzească un plan aşa de complicat pentru atâta lucru. Îl aveau la mână. Dacă voiau, puteau să îl ameninţe fără ocolişuri. Sau încercau, de fapt, să îl cumpere cu această bursă? Oricum, erau foarte teatrali. Dar oare cine erau? Noua Asociaţie Japoneză avea oare legătură cu Pionierii? Exista cu adevărat o asemenea asociaţie?

Tengo se duse la secretară cu cartea de vizită a lui Ushikawa.

— Pot să te rog ceva?

— Sigur! Ce e? spuse ea ridicând privirea către Tengo.

— Sună, te rog, la numărul ăsta şi întreabă dacă e Noua Asociaţie Japoneză pentru Promovarea Ştiinţei şi Artei. Şi dacă e acolo managerul Ushikawa. Dacă nu e, întreabă cam pe la ce oră îl găseşti. Dacă vor să ştie cine îl caută, inventează un nume fals. Aş suna eu, dar nu aş vrea să-mi recunoască vocea.

Secretara formă numărul. La capătul celălalt răspunse de îndată o voce profesionistă. Purtară o discuţie scurtă, ca între profesionişti.

— Asociaţia există cu adevărat. Mi-a răspuns fata de la

recepţie. Vreo douăzeci şi ceva de ani, destul de politicoasă. Ushikawa lucrează într-adevăr acolo. Se întoarce la birou pe la ora trei şi jumătate. Dar nu m-a întrebat cine sunt. Eu una aş fi întrebat.

— Bineînţeles că ai fi întrebat, spuse Tengo. Mulţumesc.

— Cu plăcere, răspunse ea şi îi dădu înapoi cartea de vizită. Ushikawa ăsta e tipul de mai devreme?

— Da.

— N-am apucat să-l văd bine, dar arăta destul de înspăimântător.

— Şi, dacă aveai timp să te uiţi mai bine la el, nu ţi-ai fi schimbat părerea, răspunse Tengo băgând cartea de vizită în portofel.

— Încerc să nu judec oamenii după aparenţe. Mi s-a întâmplat în trecut să fac greşeala asta şi să o regret. Dar pe tipul ăsta ajunge să-l vezi ca să nu ai încredere în el. Asta e impresia mea.

— Nu eşti singura, răspunse Tengo.

— Nu sunt singura, repeta ea de parcă încerca să analizeze sintactic propoziţia.

— Apropo, foarte mişto jacheta! spuse Tengo. Nu încerca să o flateze, chiar îi plăcea. După ce fusese nevoit să îndure priveliştea costumului ieftin şi şifonat al lui Ushikawa, jacheta aceea de in, croită cum se cuvine, părea o haină coborâtă din ceruri într-o după-amiază liniştită.

— Mulţumesc! răspunse ea.

— Dar chiar dacă au răspuns la telefon, asta nu înseamnă că asociaţia există cu adevărat.

— Aşa e. Poate să fie o înşelătorie destul de elaborată. Îţi tragi o linie telefonică şi îţi iei un număr, nu-ţi trebuie mai mult. Ca în filmul ala, *Cacealmaua.* Dar de ce ar face asta? Nu te supăra că-ţi zic, dar nu arăţi tocmai ca un bogătaş pe care sa îl poată escroca.

— Da, n-au ce să-mi ia. În afară de suflet.

— Deja mă aştept să apară Mefistofel!

— Cred că ar fi mai bine să mă duc până acolo ca să mă asigur că există un birou la adresa aia.

— Să-mi spui şi mie ce afli, zise ea inspectându-şi unghiile.

*

Noua Asociaţie Japoneză pentru Promovarea Ştiinţei şi Artei exista cu adevărat. După ce termină cursurile, Tengo luă trenul până la Yotsuya şi de acolo merse pe jos până la Kojimachi. La adresa de pe cartea de vizită era o clădire cu trei etaje. La intrare avea o placă metalică pe care era trecut numele asociaţiei. Birourile se aflau la etajul doi. La acelaşi etaj mai erau Studiourile Muzicale Mikimoto şi Biroul de Contabilitate Sawada. După dimensiunile clădirii, nu puteau fi nişte birouri foarte mari şi nici nu arătau prea înfloritoare. Desigur, numai de-afară nu-ţi puteai face o idee corectă. Tengo luă în calcul dacă să se suie în lift şi să urce până la etajul trei. Ar fi vrut sa deschidă uşa şi să vadă cum arăta biroul. Dar ar fi fost foarte neplăcut să dea nas în nas cu Ushikawa pe coridor.

Tengo se întoarse acasă cu trenul şi îi telefonă lui Komatsu. În mod neaşteptat, acesta era la serviciu şi îi răspunse chiar repede.

— Ai nimerit prost, spuse Komatsu, mai repede şi mai agitat decât de obicei. Scuză-mă, dar nu prea pot să vorbesc acum.

— E ceva foarte important, Komatsu-san! spuse Tengo. Azi m-a căutat la şcoală un individ ciudat. Ştia ceva despre legătura mea cu *Crisalida de aer.*

Komatsu rămase tăcut preţ de câteva secunde.

— Te sun eu în douăj' de minute. Eşti acasă?

— Da, răspunse Tengo şi Komatsu închise.

Cât timp aşteptă telefonul de la Komatsu, Tengo ascuţi două cuţite de bucătărie şi îşi fierse apă pentru ceai. După fix douăzeci de minute, telefonul sună. Neobişnuit din partea lui Komatsu să fie atât de punctual.

Avea un ton mult mai calm de data aceasta. Părea că se mutase într-un loc mai liniştit, unde putea vorbi. Tengo îi povesti pe scurt întrevederea cu Ushikawa.

— N-am auzit de asociaţia asta. Şi ce mai poveste, că vor să îţi dea trei milioane de yeni! Sigur că tu ai un viitor ca

scriitor, asta ţi-am spus şi eu, dar încă nu ai publicat nimic. Ce poveste de neînchipuit! Sigur se ascunde ceva în spatele ei.

— Asta cred şi eu.

— Lasă-mă puţin să investighez eu ce-i cu asociaţia asta. Dacă aflu ceva îţi dau de veste. Oricum, Ushikawa ăsta ştie de legătura dintre tine şi Fukaeri.

— Întocmai.

— Asta nu-i bine deloc.

— Se mişcă lucrurile, spuse Tengo. Am urnit din loc un bolovan şi de sub el au început să se târască afară tot felul de creaturi de negândit.

Komatsu oftă în receptor.

— Şi pe mine m-au încolţit. Au început să se agite cei de la hebdomadare. Şi chiar şi cei de la televiziune. Azi au venit de dimineaţă de la poliţie să îmi pună întrebări. Au aflat de legătura dintre Fukaeri şi Pionieri. Bineînţeles, şi de faptul că ambii ei părinţi sunt dispăruţi. O să curgă multă cerneală pe tema asta.

— Ce face profesorul Ebisuno?

— N-am mai reuşit să iau legătura cu el de ceva vreme. Nu dau de el la telefon şi nici el nu m-a mai căutat. O avea şi el problemele lui. Sau şi-a făcut vreun plan secret.

— Chiar aşa, mă scuzaţi că schimb vorba, dar aţi mai spus cuiva că scriu un roman lung?

— Nu, n-am zis nimănui, răspunse Komatsu imediat. Cui să-i zic aşa ceva?

— În regulă. Voiam doar sa ştiu.

Komatsu tăcu o vreme. Apoi spuse:

— Tengo, probabil că nu mai are niciun rost să zic asta acum, dar mi-e teamă că ne-am băgat în nişte chestii cam urâte.

— În orice ne-om fi băgat, cert este că deja nu mai avem cale de întoarcere.

— Dacă n-avem drum de întoarcere, nu ne rămâne decât să mergem înainte. Chiar dacă, aşa cum zici tu, am stârnit tot felul de creaturi de negândit.

— Să ne punem centurile de siguranţă! adăugă Tengo.

— Aşa-i, spuse Komatsu şi aici conversaţia lor luă sfârşit.

Fusese o zi lungă. Tengo se aşeză la masă şi se gândi la Fukaeri, în timp ce-şi bea ceaiul deja rece. Închisă singură în ascunzătoarea ei, oare cum îşi petrecea zilele? Nu ştia nimeni ce făcea Fukaeri.

Oamenii cei Mici pot să-ţi facă rău, şi ţie, şi Profesorului, spusese Fukaeri în înregistrarea de pe casetă. Trebuie sa ai grijă în pădure. Instinctiv, Tengo privi în jurul său. Pădurea era *lumea lor*.

Capitolul 3
Nu-ţi alegi cum te naşti, dar poţi alege cum să mori

În acea seară de sfârşit de iulie, când norii groşi care acoperiseră cerul atâta vreme se împrăştiară în sfârşit, în văzduh, se vedeau două luni. Aomame le privea din micul ei balcon. Îi venea să dea cuiva telefon şi să zică: „Te rog frumos, scoate capul pe geam şi uită-te pe cer! Câte luni vezi? La mine se văd foarte clar două. La tine?"

Dar nu avea cui să dea un asemenea telefon. Poate lui Ayumi, dar nu voia să întărească şi mai mult relaţia cu ea. Ea era poliţistă. În curând, Aomame urma să mai ucidă un bărbat, să-şi schimbe numele şi înfăţişarea, să se mute şi să dispară. Iar atunci nu avea să se mai poată vedea cu Ayumi. Nici să mai ia legătura cu ea. Odată ce te apropii de oameni, îţi vine greu să tai legăturile cu ei.

Aomame se întoarse în casă, închise uşa şi porni aerul condiţionat. Trase draperiile, punând astfel o barieră între ea şi cele două luni, care nu făceau decât să o tulbure. Păreau să dezechilibreze gravitaţia pământului şi să o afecteze şi pe ea fizic. Mai dura până avea să-i vină ciclul, dar îşi simţea corpul neobişnuit de moale şi greoi. Avea pielea uscată şi pulsul neregulat. Aomame îşi propuse să nu se mai gândească la cele două luni, chiar dacă era un lucru la care *trebuia să se gândească.*

Ca să-şi alunge moleşeala, Aomame se aşeză pe covor şi începu să facă stretching. Se ocupă pe rând de fiecare muşchi pe care nu avea ocazia să-l folosească în activităţile zilnice şi îl exersă sistematic şi meticulos. Muşchii ţipau în surdină, iar broboanele de transpiraţie picurau pe jos. Îşi făcuse singură acel program de stretching, pe care zilnic îl adapta astfel încât să fie şi mai eficient şi mai drastic. Era un *program* menit

numai ei. Nu îl folosea la clubul sportiv, pentru că oamenii obişnuiţi nu rezistă la atâta durere. Majoritatea celorlalţi instructori de acolo se văitau.

În tot acest timp, Aomame asculta la pick-up discul cu *Sinfonietta* lui Janáček, sub bagheta dirijorului György Széll. Piesa dura aproximativ douăzeci şi cinci de minute, suficient cât să-şi chinuie eficient toţi muşchii. Nici prea mult, nici prea puţin. Numai bine. Când piesa se încheie, discul se opri şi braţul reveni automat la poziţia iniţială, Aomame îşi simţea capul şi corpul stoarse ca o cârpă.

Ştia deja *Sinfonietta* până în cel mai mic detaliu. Muzica aceea pe care o asculta în timp ce îşi întindea muşchii până la limită îi provoca, în mod straniu, o stare de linişte. Tortura şi în acelaşi timp era torturată. Forţa şi în acelaşi timp era forţată. Această autonomie orientată către interior era ceea ce ea îşi dorea, ceea ce îi oferea consolare. Iar *Sinfonietta* lui Janáček era ideală ca muzică de fond.

*

Cu puţin înainte de ora zece seara, sună telefonul. Aomame ridică receptorul şi auzi vocea lui Tamaru.

— Ce program ai mâine? întrebă el.

— Termin munca la şase şi jumătate.

— Poţi să treci apoi pe aici?

— Da.

— Bine, răspunse el şi se auzi cum notează în agendă.

— Apropo, ai făcut rost de alt câine? întrebă Aomame.

— De câine? Da, am ales tot o femelă ciobănesc german. Încă nu-i ştiu prea bine temperamentul, dar are un dresaj elementar şi ascultă ce-i zici. Am adus-o acum zece zile şi s-a obişnuit, în mare. Şi femeile se simt mai liniştite de când a venit.

— Ce bine!

— Asta se mulţumeşte cu mâncare obişnuită pentru câini. Nu-mi face probleme.

— De regulă, ciobăneştii germani nu mănâncă spanac.

— Cealaltă era destul de ciudată. Iar în anumite anotimpuri,

spanacul nu era tocmai ieftin, boscorodi Tamaru pe un ton melancolic, apoi schimbă subiectul după câteva clipe de tăcere. Azi se văd frumos stelele.

Aomame se încruntă uşor.

— Ce-ţi veni să aduci în discuţie stelele?

— Am şi eu dreptul să mai vorbesc uneori despre ele.

— Sigur, zise Aomame. Dar nu eşti genul care vorbeşte la telefon despre frumuseţile naturii fără un motiv anume, adăugă ea în gând.

Tamaru tăcu o vreme, apoi spuse:

— Acum ceva vreme ai adus tu vorba despre stele la telefon. Mai ţii minte? Iar de atunci m-am tot gândit la ele. Şi mai devreme m-am uitat pe cer, nu era niciun nor, iar stelele se vedeau foarte frumos.

Şi luna? Câte luni erau? era gata-gata să întrebe Aomame. Dar se opri la timp. Era prea periculos. Cu un timp în urmă, Tamaru îi vorbise despre el. Despre cum crescuse ca orfan care nu-şi ştia părinţii, despre cetăţenia lui. Fusese prima dată când îl auzise vorbind atât de mult. Iar el, de felul lui, oricum nu vorbea mult despre propria-i persoană. De Aomame îi plăcea în mod particular şi îşi lăsase garda în faţa ei. Însă el era un profesionist şi era antrenat să urmeze calea cea mai scurtă pentru a-şi atinge scopul. Mai bine nu se apuca să vorbească în plus.

— Termin serviciul şi pe la şapte cred că pot să ajung, zise ea.

— E bine. Presupun că o să-ţi fie foame. Mâine bucătarul are liber şi nu putem să-ţi oferim o masă ca lumea, dar dacă te mulţumeşti cu nişte sandvişuri, pot să le pregătesc eu.

— Mersi.

— Am nevoie de permisul tău de conducere, paşaport şi asigurarea de sănătate. Să le iei mâine la tine. Şi adu-mi şi o copie după cheia de la casă. Poţi?

— Cred că da.

— Şi încă un lucru. În legătură cu cealaltă chestiune, aş vrea să discut cu tine între patru ochi. Lasă-ţi puţin timp după ce termini cu Doamna.

— Cealaltă chestiune?

Tamaru nu mai spuse nimic o vreme. Se lăsă o tăcere grea ca un sac cu nisip.

— Voiai să-ţi fac rost de ceva. Ai uitat?

— Sigur că nu, zise Aomame în grabă. Încă mai era cu mintea la cele două luni.

— Pe mâine, la şapte, zise Tamaru şi închise.

*

În seara următoare, numărul lunilor rămăsese neschimbat. Când Aomame ieşise din clubul sportiv, după ce terminase serviciul şi făcuse un duş rapid, pe cerul de est, unde încă mai stăruia o geană de lumină, se vedeau două luni palide. Aomame se opri pe pasarela care trecea pe deasupra bulevardului Gaien-nishi şi le privi, sprijinită de balustradă. Nimeni altcineva nu se mai uita într-adins la ele. Oamenii care treceau pe lângă ea doar îi aruncau priviri mirate, văzând-o oprită acolo, cu ochii în văzduh. Se îndreptau grăbiţi către staţia de metrou, fără să-i intereseze câtuşi de puţin cerul. Privind lunile, pe Aomame o cuprinse din nou starea de moleşeală pe care o avusese cu o zi în urmă. Gata, trebuie să nu mă mai holbez atâta la ele, îşi propuse ea. Nu au o influenţă bună asupra mea. Dar, oricât se străduia să-şi abată ochii, le simţea privirea pe piele. Pot să nu mă uit eu, că se uită ele la mine, îşi zise ea. Ele ştiu ce urmează să fac.

*

Doamna şi Aomame beau cafea fierbinte şi tare din nişte ceşti vechi, frumos decorate. Doamna îşi turnă doar un strop de lapte, apoi bău fără să amestece. Şi fără zahăr. Aomame o prefera neagră, ca de obicei. Tamaru adusese nişte sandvişuri, aşa cum promisese. Erau tăiate în bucăţele mici, cât să înghiţi o dată. Aomame luă câteva bucăţele. Erau simple, din pâine neagră cu castravete şi brânză, dar aveau un gust deosebit. Tamaru ştia să prepare mâncăruri simple, dar foarte rafinate. Se pricepea să mânuiască bine cuţitul şi tăia toate ingredientele la mărimea şi grosimea adecvate. Ştia în

ce ordine să le pregătească, iar asta influenţa uimitor de mult gustul mâncării.

— Ţi-ai făcut bagajele? întrebă Doamna.

— Am donat hainele şi cărţile de care nu mai aveam nevoie. Lucrurile care îmi trebuie pentru noua mea viaţă le-am îndesat într-o geantă uşor de cărat. În casă au mai rămas aparatura electrică, ustensilele de gătit, patul cu aşternutul şi vesela.

— Ne ocupăm noi de ce mai rămâne. Să nu-ţi baţi capul cu contractul de la casă sau alte formalităţi mărunte. Tu doar să ai pregătit bagajul, ca să poţi să-l iei şi să pleci.

— N-ar trebui să spun ceva şi la serviciu? Să nu li se pară suspect dacă într-o bună zi dispar brusc.

Doamna puse încet ceaşca pe măsuţă.

— Nu trebuie să-ţi baţi capul nici cu asta, spuse ea.

Aomame încuviinţă în tăcere. Mai luă un sandviş şi bău o gură de cafea.

— Apropo, ai bani la bancă? întrebă Doamna.

— Da, am şase sute de mii de yeni într-un cont de economii. Şi un depozit la termen de două milioane.

Doamna chibzui cu grijă asupra sumei.

— Din contul de economii poţi să scoţi până la patru sute de mii de yeni, în mai multe tranşe. Dar nu te atinge de depozit. Nu ar da bine să-l lichidezi acum. Probabil că în acest moment ei îţi investighează viaţa particulară. Să fim cât se poate de prudente. Restul îl acopăr eu mai târziu. Alte bunuri mai ai?

— Ce am primit de la dumneavoastră, puşi într-un seif la bancă.

— Să îi scoţi de acolo, dar să nu-i ţii în casă. Găseşte un loc potrivit unde să-i păstrezi.

— Am înţeles.

— Asta e tot ce te rog să faci deocamdată. Şi să te comporţi ca de obicei. Fără să-ţi schimbi cumva stilul de viaţă, fără să faci ceva care să atragă atenţia. Şi să nu discuţi la telefon lucruri importante.

Odată ce termină ce avea de spus, Doamna se cufundă adânc în scaun, de parcă îşi epuizase toate resursele de

onoare.

— S-a fixat data? întrebă Aomame.

— Din păcate, încă nu ştiu, răspunse Doamna. Aşteptăm să ne contacteze cineva. Treburile sunt deja aranjate, însă programul lor nu se hotărăşte decât în ultimul moment. S-ar putea să fie peste o săptămână sau peste o lună. Nici locul nu se cunoaşte. Ştiu că asta te ţine pe ghimpi, dar te rog să fii pregătită şi să aştepţi în continuare.

— Nu mă deranjează să aştept, zise Aomame. Dar n-aţi putea să-mi spuneţi în mare cam cum o să decurgă lucrurile?

— O să faci cu el o şedinţă de stretching. Ceea ce faci de obicei. Are nişte probleme de sănătate. Nimic grav, care să-i pună viaţa în pericol, dar se pare că are de tras destul de rău. A încercat până acum tot felul de remedii ca să-şi rezolve „problema". Nu doar medicină convenţională, ci şi presopunctură, acupunctură, masaj, tot ce se poate. Dar până în momentul de faţa niciuna nu a dat rezultate vizibile. Această „problemă" fizică este unicul punct slab al Liderului, care acum ne serveşte nouă drept breşă.

Geamurile din spatele Doamnei erau acoperite cu draperii. Nu se vedeau lunile, însă Aomame simţea pe piele privirea lor rece. Tăcerea lor plină de complicitate se strecura până în cameră.

— Avem un informator înăuntrul sectei, prin intermediul căruia le-am servit informaţia că eşti o adevărată expertă în stretching muscular. Nici n-a fost prea greu, pentru că asta şi eşti. Iar acum sunt foarte interesaţi de tine. Iniţial au vrut să te cheme la ei, la sediul sectei din Yamanashi, dar li s-a spus că serviciul nu îţi permite sub nicio formă să părăseşti oraşul. În orice caz, individul vine o dată pe lună la Tokio cu treburi. Şi ca să nu atragă atenţia, se cazează la un hotel din oraş. Tu urmează să te duci la el la hotel pentru o şedinţă de stretching. Iar atunci o să pui în aplicare *ce faci tu de obicei.*

Aomame îşi imaginã scena respectivă. Camera de hotel. Bărbatul stă întins pe salteaua de yoga, iar ea îi lucrează muşchii. Nu i se vede faţa. Ceafa bărbatului întins pe burtă e complet expusă. Aomame întinde mâna şi scoate din geantă

dăltiţa.

— Putem rămâne singuri în cameră? întrebă ea.

Doamna încuviinţă.

— Liderul încearcă să nu-şi dezvăluie această slăbiciune în faţa celorlalţi credincioşi. Deci veţi rămâne singuri.

— Îmi cunosc deja numele şi locul de muncă?

— Sunt nişte oameni foarte precauţi. Sigur au făcut deja o verificare amănunţită legată de tine. Însă se pare că nu au găsit probleme. Ieri mi s-a transmis că vor să te duci la hotelul la care se cazează. Locul şi ora vor fi anunţate imediat ce se stabilesc.

— Dar n-ar putea să suspecteze că am o legătură cu dumneavoastră dacă văd că vin aici?

— Eu sunt membră la clubul sportiv la care lucrezi şi facem şi lecţii în particular, la domiciliu, atâta tot. Nu au niciun motiv să-şi imagineze că ar exista şi altă legătură între noi.

Aomame încuviinţă.

— Când Liderul părăseşte sediul sectei, e de obicei însoţit de doi bodyguarzi. Ambii credincioşi, cu centură neagră la karate. Nu ştiu dacă sunt înarmaţi sau nu, dar de capabili sunt capabili. Se antrenează zilnic. Deşi, după părerea lui Tamaru, în fond sunt doar nişte amatori.

— Sunt altfel decât Tamaru-san?

— Da. Tamaru a fost în trupele de comando ale Forţelor de Autoapărare. E antrenat să pună în aplicare rapid şi fără şovăială orice este necesar pentru îndeplinirea scopului. Nu ezită, indiferent de cine e persoana vizată. Amatorii ezită. Mai ales dacă e vorba de o femeie tânără.

Doamna îşi lăsă capul pe spate, sprijinindu-l de spetează, şi oftă. Apoi se îndreptă la loc şi o privi pe Aomame drept în ochi.

— Cât timp te ocupi tu de Lider, cei doi bodyguarzi vor aştepta într-o cameră alăturată. Tu o să ai la dispoziţie cam o oră singură cu el. Asta aranjăm noi acum. Cu toate acestea, nimeni nu ştie ce o să se întâmple de fapt la faţa locului. Detaliile se pot modifica oricând. Liderul are grijă să nu-şi dezvăluie programul până în ultimul moment.

— Cam câţi ani are?

— În jur de cincizeci şi cinci şi e mare de statură. Din păcate, încă nu ştim mai multe despre el.

*

Tamaru aştepta în hol. Aomame îi înmână o cheie de la casa, permisul de conducere, paşaportul şi asigurarea de sănătate. Tamaru se duse undeva în spate şi făcu copii după acte. Le verifică, apoi îi înapoie lui Aomame originalele. O conduse apoi în camera lui, aflată lângă uşa de la intrare. Era o încăpere mică şi pătrată, fără niciun obiect decorativ. Avea o umilă ferestruică, îndreptată către grădină. Aparatul de aer condiţionat fixat pe perete vâjâia slab. Tamaru o invită pe Aomame să se aşeze pe un scăunel din lemn, iar el se aşeză pe cel de la birou. Pe perete erau aliniate patru monitoare. Unghiul camerelor de luat vederi putea fi ajustat după nevoie. Exista un număr egal de aparate video care înregistrau imaginile redate. Pe ecrane se vedea zona din afara gardului. În cel mai din dreapta se vedea uşa de la intrarea în adăpostul unde locuiau femeile. Se zărea şi câinele cel nou, care se odihnea întins pe pământ. Era mai mic decât cel de dinainte.

— Moartea câinelui nu apare pe casete, zise Tamaru anticipând întrebarea lui Aomame. La momentul respectiv nu era legat. Şi cum nu putea să se dezlege singur, înseamnă că a făcut-o cineva.

— Cineva la care câinele să nu latre.

— Exact.

— Straniu.

Tamaru încuviinţă, dar nu spuse nimic. Se gândise şi el până se săturase la diversele variante. Iar în acel moment nu avea nimic de comunicat. Întinse apoi mâna şi deschise un sertar de la cabinetul de alături, din care scoase o pungă neagră de plastic. În pungă era un prosop albastru spălăcit pe care îl desfăcu, iar dinăuntru apăru un obiect metalic cu reflexe negre. Era un mic pistol automat. Tamaru i-l întinse lui Aomame fără să spună nimic. Aceasta îl luă şi ea în tăcere. Îl cântări în mână. Era mult mai uşor decât părea. Uimitor cum un lucru atât de uşor putea lua viaţa unui om.

— Tocmai ai făcut două greşeli uriaşe. Ştii care? o întrebă Tamaru.

Aomame îşi regândi mişcările, dar nu reuşi să-şi dea seama ce făcuse greşit. Doar luase pistolul întins.

— Nu ştiu, răspunse ea.

— În momentul în care ai luat pistolul nu ai verificat dacă este încărcat şi, în caz că era încărcat, dacă are piedica pusă. Şi a doua, după ce ai luat pistolul, l-ai îndreptat o fracţiune de secundă către mine. Ambele lucruri sunt absolut interzise. Iar când nu ai intenţia să tragi, e bine să nu ţii degetul pe trăgaci.

— Am înţeles. O să am grijă.

— Cu excepţia cazurilor de urgenţă, atunci când umbli cu pistolul, îl înmânezi cuiva sau îl cari cu tine, trebuie s-o faci fără niciun glonţ în el. Şi totuşi, când vezi un pistol, trebuie să umbli cu el ca şi cum ar fi încărcat. Până te asiguri că nu e. Pistoalele sunt făcute cu scopul de a răni sau a ucide oameni. Niciodată nu poţi da dovadă de prea multă atenţie. Unii poate ar râde de mine că sunt prea precaut. Însă accidente stupide chiar se întâmplă, iar cei care mor sau se rănesc grav sunt chiar cei care râd de oamenii prea atenţi.

Tamaru scoase din buzunarul de la haină o pungă de plastic. În ea erau şapte cartuşe nou-nouţe, pe care le puse pe masă.

— După cum vezi, acum nu e încărcat. Încărcătorul e montat, dar e gol. Nici pe ţeava nu are glonţ.

Aomame încuviinţă.

— Consideră-l un cadou din partea mea. Te rog doar să mi-l înapoiezi dacă nu-l foloseşti.

— Desigur, zise Aomame cu o voce uscată. Dar pe tine te-a costat ca să faci rost de el, nu?

— Nu-ţi face probleme. Cu altele trebuie să-ţi baţi tu capul. Dar hai să vedem. Ai tras vreodată cu un pistol?

— Niciodată, răspunse Aomame clătinând din cap.

— Adevărul e că un revolver ar fi mai uşor de folosit decât un pistol. Mai ales de către un amator. Are un mecanism simplu, e uşor de mânuit şi greşeli nu se fac multe. Iar un revolver mai performant e voluminos şi mai greu de

transportat. Aşa că cel pe care îl avem aici e numai bun. Heckler & Koch HK4. Fabricat în Germania, cântăreşte patru sute optzeci de grame fără cartuşe. E mic şi uşor, dar are un calibru de nouă milimetri şi e foarte puternic. Are şi recul mic. Nu te aştepta să tragă cu precizie la distanţă mare, dar altfel e numai bun pentru ce îţi trebuie ţie. Heckler & Koch e o companie producătoare de arme de foc înfiinţată după război, dar acest HK4 e bazat pe reputatul Mauser HSc, care se folosea de dinainte de război. Se produce din 1968 şi încă mai e în uz. Are cerere. Nu e nou, dar a fost folosit de o persoană cu bun simţ, care l-a întreţinut foarte bine. Pistoalele sunt ca maşinile. Poţi avea mai multă încredere în unul la mâna a doua în stare bună decât în unul nou-nouţ.

Tamaru lua pistolul de la Aomame şi îi arătă cum să-l folosească. Cum se pune şi se eliberează piedica sau cum se scoate şi se introduce încărcătorul.

— Când scoţi încărcătorul, e obligatoriu să fie piedica pusă. După ce tragi clapeta şi îl scoţi, acţionezi înapoi manşonul şi cartuşul din cameră sare afară. Acum n-a ieşit nimic pentru că nu e încărcat. Manşonul rămâne deschis, aşa că apeşi pe trăgaci ca să-l închizi. În acest moment e armat. Mai apeşi o dată pe trăgaci şi percutorul coboară. Acum poţi să introduci încărcătorul.

Tamaru efectua cu îndemânare şi repeziciune toată seria de mişcări. Apoi repetă încet fiecare mişcare în parte. Aomame îl privea absorbită.

— Încearcă!

Aomame scoase încărcătorul cu atenţie, trase manşonul, goli camera de tragere, eliberă percutorul şi introduse din nou încărcătorul.

— E bine, zise Tamaru, apoi luă arma, îi scoase încărcătorul, puse cu grijă cele şapte cartuşe şi îl reataşă, cu un puternic sunet metalic. Trase manşonul, introducând astfel un cartuş în cameră. Apoi lăsă piedica de pe partea din stânga a pistolului, ca să îl asigure.

— Mai fă o dată ce ai făcut, dar de data asta cu el încărcat complet. Are deja un cartuş în cameră. Siguranţa e pusă, dar

tot este interzis să-l îndrepţi către cineva, zise Tamaru.

Aomame luă pistolul încărcat şi observă ca nu mai era la fel de uşor. Se simţea în el prezenţa morţii. Este o unealtă atent concepută ca să omoare, se gândi ea şi simţi cum transpiră la subraţ.

Aomame se încredinţă că siguranţa era pusă, împinse clapeta, scoase încărcătorul şi îl puse pe masă. Apoi trase manşonul şi cartuşul din cameră fu aruncat afară. Căzu pe podeaua de lemn cu un sunet sec. Apăsă trăgaciul ca să închidă manşonul şi încă o dată ca să elibereze percutorul. Ridică apoi de pe jos cartuşul de nouă milimetri cu mâna tremurândă. Avea gâtul uscat şi simţea o împunsătură în piept la fiecare răsuflare.

— Pentru prima dată, nu e rău, zise Tamaru introducând înapoi în încărcător cartuşul căzut pe jos. Dar trebuie să mai exersezi. Îţi tremură mâna. Să repeţi de mai multe ori pe zi cum se scoate şi se pune încărcătorul şi să te obişnuieşti cât mai bine cu atingerea pistolului. Trebuie să ajungi s-o faci rapid, cum ţi-am arătat eu, în mod automat. Să poţi să te descurci şi pe întuneric. În cazul tău, n-o să fie nevoie să schimbi încărcătorul, dar acestea sunt cele mai de bază mişcări la mânuirea unui pistol. Trebuie să te deprinzi cu ele.

— Nu trebuie să exersez şi trageri?

— Păi tu nu ai de gând să împuşti pe cineva. Doar pe tine, nu?

Aomame încuviinţă.

— Atunci nu e nevoie să exersezi. Ajunge să ştii bine cum se încarcă, cum se scoate siguranţa şi care e greutatea trăgaciului. Unde aveai de gând să exersezi?

Aomame clătină din cap. Nu avea în minte vreun loc anume.

— Apropo, cum te gândeai să te împuşti? Arată-mi puţin.

Tamaru introduse încărcătorul, se asigură că piedica era pusă şi îi înmână pistolul lui Aomame.

— E pusă siguranţa, zise el.

Aomame aţinti ţeava pistolului la tâmplă. Simţi răceala oţelului. Tamaru o privi, apoi clătină din cap de câteva ori.

— Uite ce te sfătuiesc eu. Evită să te împuşti în tâmplă. E mult mai greu să-ţi zbori creierii prin tâmplă decât îţi imaginezi tu. La momentul respectiv, mâna tremură, iar asta modifică traiectoria glonţului. Doar cu craniul perforat, creşte riscul să nu mori. Nu vrei să păţeşti aşa ceva, nu?

Aomame încuviinţă în tăcere.

— După sfârşitul războiului, când Hideki Tōjō era gata să fie capturat de armata americană, a vrut să se împuşte în inimă. A tras, dar a nimerit în stomac şi nu a murit. Să fii tu militar de rang superior şi să nu fii în stare să te sinucizi cu un pistol! În fine, a ajuns imediat la spital, a fost doftoricit frumos de medicii americani, şi-a revenit, apoi l-au trimis în judecată şi a fost condamnat la spânzurătoare. E o moarte oribilă. Pentru un om e foarte important felul în care moare. Nu-ţi alegi cum te naşti, dar poţi alege cum să mori.

Aomame îşi muşcă buzele.

— Cea mai sigură metodă e să bagi ţeava în gură şi să-ţi zbori creierii trăgând în sus. Uite aşa.

Tamaru îi luă pistolul şi îi arătă. Aomame ştia că piedica era pusă şi, totuşi, priveliştea aceea o făcu să se încordeze. Respira greu, de parcă i se oprise ceva în gât.

— Dar nici metoda asta nu e sută la sută sigură. Eu chiar ştiu un tip care nu a reuşit să moară şi a trecut prin ceva îngrozitor. Am fost împreună în Forţele de Autoapărare. A fixat o lingură în trăgaci, şi-a înfipt în gură ţeava de la puşcă şi a tras cu degetele mari de la picioare. Dar probabil că s-a mişcat ţeava. Nu a murit, dar a rămas în stare vegetativă şi a mai trăit aşa zece ani. Nu e chiar aşa uşor să-ţi curmi viaţa. Nu e ca în filme. În filme toată lumea se sinucide foarte simplu. Se stinge fără urmă de durere. Dar în realitate lucrurile nu stau chiar aşa. Poţi să nu mori, să rămâi ţintuit la pat şi să faci pe tine zece ani de zile.

Aomame încuviinţă în tăcere.

Tamaru scoase cartuşele din încărcător şi din pistol, apoi le vârî înapoi în pungă. Îi înmână separat lui Aomame pistolul şi cartuşele.

— Nu e încărcat.

Aomame încuviinţă şi le luă.

— Uite ce zic eu. Ar fi mai înţelept să te gândeşti să rămâi în viaţă. E şi mai realist. Ăsta e sfatul meu.

— Am înţeles, răspunse Aomame cu o voce uscată.

Luă pistolul aspru ca o piesă de utilaj şi îl înfăşură într-o eşarfă, apoi îl băgă în geantă. Vârî şi punga cu cartuşe într-un compartiment. Geanta câştigă cinci sute de grame în greutate, dar nu-şi schimbă forma. Pistolul chiar era micuţ.

— Amatorii nu prea ar trebui să umble cu aşa ceva, zise Tamaru. Ştiu din experienţă că nu e bine. Dar tu cred că te descurci. Semeni cu mine în mai multe privinţe. În momente critice, tu eşti în stare să acorzi o mai mare prioritate regulilor decât propriei tale persoane.

— Asta fiindcă propria mea persoană nu există de fapt.

Tamaru nu comentă nimic.

— Ai fost în Forţele de Autoapărare? întrebă ea.

— Da, în cea mai dură unitate. Ne puneau să mâncăm şobolani, şerpi şi lăcuste. Nu erau necomestibile, dar nici bune la gust.

— Şi după aceea ce ai făcut?

— Tot felul de lucruri. Pază şi protecţie, în speţă bodyguard. Sau, mai bine spus, gorilă. Eu nu prea am spirit de echipă şi mă axez pe activitatea individuală. Pentru o scurtă perioadă de timp, am fost nevoit să mă amestec şi prin lumea interlopă. Am văzut acolo o sumedenie de lucruri pe care alţii nu ajung să le vadă o viaţă întreagă. Dar am reuşit să nu mă afund. Am avut grijă mereu să nu alunec. Eu sunt foarte precaut din fire, iar *yakuza*[15] nu-mi place. De-asta, după cum ţi-am mai zis, eu am un cazier curat. După aceea am venit încoace, zise Tamaru arătând cu degetul către podea. Iar aici am găsit tihnă. Nu zic că scopul meu în viaţă e să am stabilitate, dar n-aş vrea să pierd traiul pe care îl am aici, pentru că nu e uşor să găseşti un loc de muncă să-ţi placă.

— Desigur, zise Aomame. Eşti sigur că nu vrei banii pe el?

— Nu-mi trebuie niciun ban, răspunse el clătinând din cap. Lumea asta funcţionează mai degrabă pe ideea de dat şi luat cu împrumut decât pe bani. Mie unul nu-mi place să rămân

dator, aşa că încerc să dau cât mai mult cu împrumut.

— Mulţumesc.

— Dacă, cine ştie cum, te întreabă poliţia de unde îl ai, să nu le dai numele meu. Bine, dacă ar veni poliţia, şi eu aş nega vehement tot şi n-aş sufla o vorbă nici bătut. Dar, dacă o amestecăm la mijloc pe Doamna, eu unul îmi pătez reputaţia.

— Sigur că nu le dau niciun nume.

Tamaru scoase din buzunar o hârtiuţă împăturită şi i-o întinse lui Aomame. Pe ea era trecut un nume de bărbat.

— În data de 4 iulie, în cafeneaua Renoir de lângă staţia Sendagaya, ai primit de la bărbatul acesta un pistol şi şapte cartuşe în schimbul a cincizeci de mii de yeni, plătiţi cu bani gheaţă. Încercai să faci rost de o armă, iar el a auzit şi te-a contactat. În caz că poliţia îl chestionează, el o să recunoască imediat totul. Apoi intră câţiva ani la închisoare. Tu nu trebuie să dai mai multe detalii. Dacă poliţia reuşeşte să stabilească ruta prin care a fost obţinut pistolul, iese cu obrazul curat. Tu probabil ai primi o scurtă condamnare cu suspendare pentru încălcarea legii armelor şi muniţiilor.

Aomame memoră numele scris pe hârtiuţă şi i-o înapoie lui Tamaru, care o rupse în bucăţele mici şi o aruncă la coşul de gunoi.

— După cum ţi-am zis şi mai devreme, spuse Tamaru, eu sunt foarte precaut din fire. Foarte rar apelez la cineva, dar de împrumutat, nu iau nimic cu împrumut. Nu las niciodată lucrurile în voia soartei. Iar ceea ce îmi doresc cel mai mult e să-mi înapoiezi pistolul fără să te fi folosit de el. Aşa, nimeni nu are de suferit. Nu moare nimeni, nu se răneşte nimeni, nu merge nimeni la puşcărie.

Aomame încuviinţă.

— Adică să dăm peste cap tehnica lui Cehov?

— Exact. Cehov e un scriitor strălucit, dar, evident, felul lui de a face lucrurile nu e unica opţiune pe lume. Nu e chiar musai să se tragă cu toate pistoalele care apar în povestire, zise Tamaru apoi făcu o grimasă, de parcă tocmai îşi amintise ceva. A, era gata să uit ceva important. Trebuie să-ţi dau un pager.

Tamaru scoase dintr-un sertar un mic aparat şi îl puse pe birou. Avea o clemă metalică, cu ajutorul căreia se putea fixa pe curea. Ridică receptorul şi formă un număr din trei cifre de pe lista de apelare rapidă. După al treilea sunet de apel, pagerul începu să emită un sunet intermitent. Tamaru mări volumul, apoi apăsă un buton şi opri sunetul. Mijindu-şi ochii, se asigură că pe afişaj apărea numărul apelantului, apoi i-l înmână lui Aomame.

— Te-aş ruga să-l ai tot timpul asupra ta, zise Tamaru. Sau, cel puţin, să nu te îndepărtezi prea mult de el. Când sună înseamnă că ai primit un mesaj de la mine. Un mesaj important. N-o să sune fiindcă vreau să vorbim despre vreme. Atunci să apelezi imediat numărul afişat, neapărat de la un telefon public. Şi încă un lucru: dacă ai bagaje sau ceva, lasă-le într-o boxă în staţia Shinjuku.

— Staţia Shinjuku, repetă Aomame.

— Nu mai e nevoie să-ţi spun să ai cât mai puţine la tine.

— Nu e.

*

Întoarsă acasă, Aomame trase bine draperiile de la geamuri şi scoase din geantă pistolul Heckler & Koch HK4 şi cartuşele. Se aşeză apoi la masă şi exersă de mai multe ori extragerea şi introducerea încărcătorului gol. Cu fiecare repetare, devenea mai rapidă. Mişcările începeau să prindă ritm, iar mâna nu-i mai tremura. Aomame înveli pistolul într-un tricou vechi şi îl vârî într-o cutie de pantofi, iar pe aceasta o ascunse în fundul dulapului. Punga cu cartuşe o băgă în buzunarul interior al unei pelerine de ploaie puse pe un umeraş. Îi era cumplit de sete, aşa că luă nişte ceai de cereale din frigider şi bău trei pahare. Îşi simţea umerii înţepeniţi de la încordare, iar transpiraţia de la subraţ avea alt iz decât de obicei. Simplul fapt că în acel moment deţinea o armă făcea să-i schimbe un pic optica asupra lumii. Peisajul din jurul ei prinsese o tentă bizară, nefamiliară.

Aomame se dezbrăcă şi făcu un duş fierbinte, ca să scape de mirosul neplăcut de transpiraţie.

Nu e musai să se tragă cu toate pistoalele, îşi repetă Aomame în timp ce se spăla. Pistolul nu este decât un instrument. Iar eu nu trăiesc într-o povestire, ci în lumea reală, plină de găuri, neconcordanţe şi evenimente anticlimatice.

*

Următoarele două săptămâni trecură fără să se întâmple nimic. Aomame se ducea ca de obicei la clubul sportiv, unde ţinea ore de arte marţiale şi de stretching. Nu avea voie să-şi schimbe stilul de viaţă. Încerca pe cât posibil să respecte întocmai tot ce-i spusese Doamna. Seara venea acasă, lua masa singură, apoi trăgea draperiile, se aşeza la masa de bucătărie şi se antrena cu pistolul Heckler & Koch HK4. Greutatea, duritatea, mirosul lui de ulei de maşină, agresivitatea şi muţenia lui deveniseră deja o parte din ea.

Uneori se lega la ochi cu o eşarfă şi exersa aşa. Chiar dacă nu vedea nimic, reuşea să introducă rapid încărcătorul, să scoată piedica şi să tragă manşonul. Sunetele ritmice şi curate care însoţeau fiecare mişcare îi gâdilau plăcut auzul. În întuneric, sunetele reale pe care le scotea arma şi percepţia ei asupra lor se contopeau treptat. Graniţa dintre ea şi mişcările sale devenea tot mai neclară, până dispăru de tot.

O dată pe zi se posta în faţa oglinzii din baie şi îşi băga în gură ţeava pistolului încărcat. Simţind în dinţi duritatea metalului, se imagina apăsând trăgaciul. Era tot ce trebuia pentru ca viaţa ei să se curme. În clipa următoare ar fi dispărut de pe lumea aceasta. Câteva lucruri la care trebuie să ai grijă, îşi repeta Aomame în oglindă. Să nu-ţi tremure mâna. Să contracarezi bine reculul. Să nu te temi. Şi mai ales să nu eziţi.

Dacă vreau, pot s-o fac şi acum, se gândea ea. N-am decât să-mi mişc degetul un centimetru către interior. E banal. Şi chiar îi venea s-o facă. Însă se răzgândea şi îşi scotea arma din gură, o descărca, punea piedica şi o lăsa pe chiuvetă, între peria de păr şi tubul cu pastă de dinţi. Nu, e prea devreme. Mai am de făcut nişte chestii înainte.

*

Purta mereu pagerul la brâu, aşa cum îi spusese Tamaru. La culcare, îl punea lângă ceasul deşteptător. Era pregătită să reacţioneze imediat, oricând ar fi sunat. Însă pagerul nu suna. Aşa mai trecu o săptămână.

Pistolul din cutia de pantofi, cele şapte cartuşe din buzunarul de la pelerina de ploaie, pagerul mut, dăltiţa specială cu acul ei bine ascuţit şi letal, strictul necesar îndesat într-o geantă de voiaj. Chipul nou care o aştepta şi viaţa cea nouă. Teancul de bani încuiat în boxa de bagaje din staţia Shinjuku. Aomame petrecea zilele de miez de vară în compania tuturor acestor lucruri. Lumea intra în concediu, majoritatea magazinelor aveau obloanele trase şi străzile erau aproape pustii. Maşinile se împuţinaseră, iar oraşul se cufundase în linişte. Uneori aproape că uita unde era. *Oare asta să fie realitatea?* se întreba ea. Dar, dacă nu era, nici că avea habar unde s-o caute în altă parte. Prin urmare, n-avea decât s-o accepte pe aceasta drept singura realitate şi să facă tot ce-i stătea în putinţă ca să-i supravieţuiască.

Nu mi-e teamă să mor, se reasigură Aomame. Teamă mi-e să nu mi-o ia înainte realitatea. Să nu mă lase în urmă.

Îşi pusese ordine în lucruri. Era pregătită şi sufleteşte. Putea să plece imediat ce o contacta Tamaru. Dar nu primea nicio veste. Filele din calendar se apropiau de sfârşitul lui august. În curând, vara avea sa se termine, iar cicadele îşi strigau ultima cântare. Cu toate că fiecare zi părea cumplit de lungă, o lună de zile trecuse incredibil de repede.

Întoarsă de la clubul sportiv, Aomame se dezbrăcă, aruncă în coşul de rufe hainele îmbibate în transpiraţie şi rămase într-un maiou şi o pereche de pantaloni scurţi. În după-amiaza aceea trăsese o ploaie zdravănă. Cerul se înnegurase, stropii de ploaie de mărimea unor pietricele căzuseră cu zgomot pe pământ şi tunetele se ţinuseră lanţ. Ploaia lăsase în urma ei străzile pline de apă. Soarele îşi făcuse din nou apariţia, o evaporase cu putere, iar oraşul era învăluit în aburi ca într-un val de căldură. Pe seară reveniseră norii, care aruncaseră un voal gros pe toată întinderea cerului. Luna nu se vedea.

Înainte să se apuce de pregătirile pentru cina, Aomame

simţi nevoia să se odihnească un pic. Bău un pahar cu ceai de cereale şi întinse pe masa din bucătărie ediţia de seară a ziarului, ronţăind *edamame* fierte din timp. Îşi aruncă un ochi pe articole începând cu prima pagină, apoi întoarse pe rând foile. Nimic nu îi capta interesul. Era o banală ediţie de seară. Însă, când deschise pagina de ştiri sociale, fotografia lui Ayumi îi sări drept în ochi. Aomame se încruntă, cu respiraţia tăiată.

E imposibil, îşi spuse ea iniţial. Am confundat-o cu cineva care seamănă mult cu ea. Pai ce motiv ar avea Ayumi să apară cu poză cu tot în ditamai articolul din ziar? Însă, oricât ar fi încercat să se uite cu alţi ochi la ea, acela era chipul atât de familiar al tinerei poliţiste. Partenera ei cu care aranja din când în când mici serate erotice. Fotografia o înfăţişa schiţând un surâs. Un zâmbet ţeapăn, artificial. În realitate, Ayumi zâmbea cu tot chipul, mult mai natural şi mai deschis. Părea să fie o fotografie făcută pentru un album oficial. Rigiditatea aceea avea în ea ceva alarmant.

Lui Aomame nu-i venea să citească articolul, pentru că văzuse titlul de lângă fotografie şi bănuia deja despre ce era vorba. Dar nu putea să nu-l citească. Aceasta era realitatea. Iar realitatea nu putea fi evitată, indiferent despre ce ar fi fost vorba. Aomame trase adânc aer în piept şi începu să citească.

Ayumi Nakano, 26 de ani. Necăsătorită. Domiciliată în sectorul Shinjuku, Tokio.

Fusese ucisă într-o cameră de hotel din Shibuya, strangulată cu cordonul de la halatul de baie. Era goală. Avea mâinile legate cu cătuşe de speteaza patului. Gura îi fusese astupată cu un căluş, ca să nu poată ţipa. Un angajat al hotelului mersese să verifice camera înainte de prânz şi descoperise cadavrul. Femeia intrase în cameră cu un bărbat înainte de ora unsprezece, cu o seară în urmă, iar bărbatul plecase în zori. Camera fusese achitată în avans. Nimic ieşit din comun într-un oraş atât de mare. În metropole se adună fel de fel de oameni, iar spiritele se încing. Uneori se transformă în violenţă. Ziarele erau mereu pline de astfel de cazuri. Însă, de data aceasta, situaţia era mai puţin convenţională. Victima era o poliţistă în serviciu activ, care lucra la Departamentul de

Poliţie Metropolitană, iar cătuşele folosite pentru jocul erotic erau chiar cele din dotare. Nu erau nişte jucării ieftine, luate de la sex shop. Fireşte, această ştire captase atenţia lumii.

Capitolul 4
Mai bine să nu îmi doresc asta

Ea oare ce face? O mai fi încă în Biserica Martorilor?

Desigur, fiecare e liber să creadă ce vrea, dar ce bine ar fi să nu mai aibă de-a face cu secta aia, îşi spuse Tengo. Nu era treaba lui să se bage, dar fata aceea nu părea deloc bucuroasă să facă parte din Biserica Martorilor.

În studenţie lucrase cu jumătate de normă la un magazin engros cu băuturi alcoolice. Plata nu era rea, dar trebuia să care cutii grele şi munca era obositoare. La sfârşitul zilei, chiar şi pe Tengo, cât era el de solid, tot îl dureau încheieturile din tot corpul. Întâmplarea face că acolo lucra şi un tânăr care fusese crescut în credinţa Bisericii Martorilor. Era un tip plăcut şi politicos. Avea aceeaşi vârstă cu Tengo şi muncea cu seriozitate, fără să se plângă sau să lenevească. Odată, după serviciu, se dusese cu el şi încă un coleg la bere. Cei doi erau prieteni din copilărie dar, din anumite motive, îşi abandonaseră credinţa cu mulţi ani în urmă. Păşiseră amândoi în lumea reală. Din ce vedea Tengo însă, niciunul dintre ei nu era pregătit să facă faţă vieţii. Din cauză că încă de la naştere fuseseră crescuţi într-o comunitate închisă, le era greu să accepte şi să înţeleagă regulile din lumea cea mare. Uneori erau confuzi şi nu reuşeau să judece lucrurile cum trebuie. Abandonându-şi credinţa, trăiau un sentiment de eliberare, dar, în acelaşi timp, şi cu îndoiala că poate făcuseră o alegere greşită.

Lui Tengo îi era milă de ei. Dacă ar fi scăpat de acolo când încă erau mici, înainte să li se cristalizeze personalitatea, ar fi avut destule şanse să se integreze în societate, dar ei pierduseră această ocazie. Singurele alternative pe care le aveau erau fie să trăiască în cadrul Bisericii Martorilor, după valorile acesteia, fie să se jertfească şi să-şi schimbe viaţa şi

modul de gândire prin forţe proprii. De câte ori vorbea cu ei îşi amintea de fata aceea. Spera ca ea să nu treacă prin aceleaşi greutăţi.

*

După ce fata îşi desfăcuse mâna de pe a lui şi plecase iute din clasă, fără măcar să se uite în urmă, Tengo rămăsese încremenit o vreme, fără să fie în stare să facă nimic. Fata îl strânsese cu putere. Atingerea degetelor ei îi rămăsese viu întipărită în palmă şi stăruise acolo câteva zile întregi. Apoi, cu vremea, se estompase, dar în inimă îi rămăsese pecetluită aşa cum era.

La puţin timp după întâmplarea aceasta, avusese prima ejaculare. Din vârful penisului erect ieşiseră câţiva stropi de lichid, mai vâscos decât urina. Simţise şi o zvâcnire vag dureroasă. Pe atunci, Tengo nu ştia că aceea era spermă. El nu mai văzuse niciodată aşa ceva şi se neliniştise. Poate că avea o problemă. Însă nu putea să vorbească nici cu tatăl său şi nici cu colegii. Se trezise noaptea dintr-un un vis (nu mai ţinea minte ce anume visase) şi avea chiloţii uzi. Rămăsese cu senzaţia că, ţinându-l de mână, fata scosese la iveală ceva din el.

După povestea aceea, nu mai interacţionase cu ea. Aomame rămânea în continuare izolată şi nu vorbea cu nimeni. Înainte de masă, spunea cu voce tare rugăciunea ei stranie. Dacă se întâmpla să treacă unul pe lângă altul, nici nu tresărea, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Parcă nici nu-l vedea pe Tengo.

Tengo, pe de altă parte, o studia pe furiş pe Aomame de câte ori i se ivea ocazia, atent însă să nu trezească suspiciunile celor din jur. Avea un chip frumos sau cel puţin destul de plăcut. Era înaltă şi purta mereu haine decolorate, care nu-i veneau bine. La orele de sport, când era în trening, observai că sânii încă nu începuseră să-i crească. Avea o expresie ştearsă, nu vorbea mai deloc şi era mereu cu privirea pierdută în depărtare. Nu se simţea viaţă în pupilele ei. Lucrul acesta i se părea straniu lui Tengo, pentru că în ziua aceea

avusese nişte ochi atât de limpezi şi plini de strălucire.

După ce-l ţinuse de mână, Tengo înţelesese că în fata aceea slăbănoagă se ascunde o forţă tenace, cum nu găseşti la majoritatea oamenilor. Îl strânsese cu tărie de mână, dar nu despre forţa fizică era vorba. Spiritul ei era extraordinar de puternic. Ţinea bine ascunsă faţă de ceilalţi colegi această energie. Deschidea gura numai atunci când era pusă de profesori la ore să răspundă (ba, uneori, nici atunci), dar la lucrări nu lua note proaste. Tengo bănuia că, dacă şi-ar fi pus mintea, ar fi avut rezultate şi mai bune. Poate că nu răspundea la toate întrebările tocmai ca să nu atragă atenţia asupra ei. Asta învaţă să facă un copil pus în situaţia ei, ca să minimalizeze rănile pe care le suferă. Să fie cât mai nebăgat de seamă. Să fie transparent.

Tengo îşi dorea mult ca ea să fi fost o fată normală şi să poată intra în vorbă cu ea. Ar fi fost prieteni buni. Nu e tocmai uşor ca, la vârsta lor, un băiat şi o fată să fie buni prieteni. E de fapt unul dintre cele mai grele lucruri de pe lume. Dar măcar ar fi avut din când în când ocazia să poarte câte o discuţie prietenoasă. Din păcate, asemenea oportunităţi nu se iveau. Ea nu era o fată obişnuită. Era singură în mijlocul întregii clase, fără prieteni şi îşi apăra muţenia cu îndărătnicie. Decât să forţeze o relaţie cu Aomame cea adevărată, Tengo prefera să o păstreze pe cea din amintire şi din fantezie.

La zece ani nu avea o imagine concretă despre ce înseamnă sexul. Ce îşi dorea el de la fată era să îl mai ţină de mână. Să-l strângă puternic, într-un loc unde să fie numai ei doi. Şi să vorbească cu el, să-i spună orice ar fi vrut despre ea. Să-i destăinuie în şoaptă secretul de a fi o fetiţă de zece ani. El ar fi încercat să-l înţeleagă. Şi poate că aşa ar fi început ceva. Ce ar fi putut să înceapă Tengo încă nu ştia.

*

În aprilie, când trecuseră într-a cincea, Tengo şi fata nimeriseră în clase separate. Mai treceau uneori unul pe lângă altul pe coridoarele şcolii sau se întâlneau în staţia de autobuz. Fata însă, ca întotdeauna, nu-i acorda niciun fel de atenţie lui

Tengo. Cel puţin aşa i se părea lui. Când era lângă el, nu clintea nicio geană şi nu-şi mişca privirea din loc. Ochii ei rămâneau în continuare fără adâncime şi fără lucire. Tengo se întreba ce se întâmplase atunci, în clasă. Uneori i se părea că nu fusese decât un vis, că nu se întâmplase în realitate. Pe de altă parte, încă mai simţea în mână forţa neobişnuită a degetelor ei. Pentru Tengo, lumea era prea plină de mistere.

La un moment dat îşi dădu seama că fata pe nume Aomame nu mai era la şcoală. Probabil se transferase în altă parte, dar nu ştia niciun fel de detaliu. Nu ştia nimeni unde se mutase. Singurul din toată şcoala cât de cât mirat şi mişcat de dispariţia ei fusese el.

Multă vreme Tengo îşi regretase acţiunile. Sau, mai degrabă, lipsa acestora. Acum ştia exact ce ar fi trebuit şi ce ar fi vrut să-i spună fetei. Gândindu-se acum, realiza că nu ar fi fost aşa de greu să o strige şi să-i vorbească. Nu era nevoie decât să găsească un pretext potrivit şi să-şi adune curajul. Acum însă era prea târziu. Pierduse şansa pentru totdeauna.

*

Şi după ce terminase şcoala primară şi intrase la gimnaziu, Tengo îşi amintea adesea de Aomame. Începuse să aibă erecţii frecvente și uneori se masturba gândindu-se la ea. Întotdeauna cu mâna stângă, care mai păstra încă senzaţia atingerii degetelor ei. În mintea lui, Aomame rămăsese o fată slăbănoagă, căreia nu-i crescuseră încă sânii. Dar asta nu-l împiedica să ejaculeze în timp ce-şi reamintea silueta ei în trening.

În liceu începuse să iasă cu fete. Când le vedea clar prin haine forma proaspătă a sânilor, lui Tengo i se îngreuna respiraţia. Dar chiar şi în acea perioadă, când se băga seara în pat, tot imaginea pieptului plat al lui Aomame era cea care îl aţâţa în timp ce-şi făcea de lucru cu mâna stângă. Şi de fiecare dată simţea că a comis un păcat grav. Sigur e ceva strâmb în el, ceva greşit, îşi spunea.

Intrat la facultate însă, amintirea lui Aomame începuse să revină mult mai rar. Motivul principal era faptul că ieşea cu fete

în carne şi oase şi că se culca cu ele. Era deja bărbat în toată firea şi, în mod firesc, imaginea unei fetiţe în trening nu mai putea face obiectul libidoului său.

Nu a mai trăit însă niciodată o experienţă atât de intensă ca momentul în care fetiţa îl luase de mână, în clasa goală. Niciuna dintre femeile cu care se întâmplase să fie împreună din timpul studenţiei şi până acum nu îi lăsase o impresie la fel de proaspătă şi de puternică. Nu izbutea să găsească în ele ceea ce căuta el cu adevărat. Avusese şi femei frumoase, şi femei cu sufletul cald, şi femei care îl trataseră cu multă afecţiune. Până la urmă, însă, ele veneau şi plecau, ca nişte păsări viu colorate care se aşază pe o creangă doar ca să îşi ia zborul câteva momente mai târziu. Nu îl mulţumeau pe Tengo şi nici el nu le putea mulţumi pe ele.

Acum, ajuns la treizeci de ani, când nu avea ce face şi mintea îi zbura pe unde voia, se surprindea că se gândeşte iarăşi la fata aceea de zece ani. În sala de clasă rămasă goală după ore, îi prinsese mâna într-a sa şi îl privise adânc în ochi. Uneori şi-o amintea în trening, la ora de sport. Sau în spatele mamei ei, umblând duminica dimineaţa pe străzile aglomerate din Ichikawa. Cu buzele strâns lipite şi privirea pierdută într-un loc inexistent.

Nu pot să mi-o scot din minte, îşi spunea Tengo în aceste momente. Şi încă îi părea rău că nu intrase în vorbă cu ea pe culoarul şcolii. Dacă i-aş fi vorbit, viaţa mea ar fi arătat poate altfel.

*

Acum îşi aminti de Aomame când cumpără de la supermarket nişte fasole verde. În timp ce alegea fasolea, îşi aminti firesc de ea. Fără să-şi dea seama, rămase pierdut în reverie, cu câteva păstăi în mână. Nu ştia cât stătuse aşa, nemişcat, dar îl readuse la realitate o voce de femeie:

— Îmi daţi voie, vă rog?

Cu corpul său masiv, Tengo blocase raftul cu totul. Îşi ceru scuze, puse fasolea în coş şi se îndreptă spre casă. Mai luase crevete, lapte, tofu, salată şi biscuiţi. Se aşeză la coadă,

împreună cu gospodinele din cartier. Era pe înserat, când magazinele se aglomerează, iar casierul era un începător care se mişca greu. Coada înainta lent, dar lui Tengo nu-i păsa.

Dacă Aomame ar fi fost şi ea la coada asta, oare ar fi recunoscut-o din prima? Nu se mai văzuseră totuşi de douăzeci de ani. Şansa să se recunoască era destul de slabă. Dacă ar fi trecut pe lângă ea, ar fi fost oare în stare să o oprească şi să intre în vorbă? Nu era prea convins că ar fi făcut-o. Şi-ar fi pierdut stăpânirea de sine şi ar fi trecut pe lângă ea fără să spună nimic. Apoi ar fi regretat din nou că nu a intrat în vorbă cu ea.

„Ţie-ţi lipseşte iniţiativa şi însufleţirea", îi spunea Komatsu adesea. Avea dreptate. Când nu ştia ce să facă, se mulţumea să ridice din umeri şi se lăsa imediat păgubaş. Aşa era firea sa.

Dar dacă, prin cine ştie ce întâmplare, ne-am întâlni şi am avea norocul să ne recunoaştem, i-aş destăinui totul, fără ocolişuri şi fără ascunzişuri. Am intra într-o cafenea din apropiere şi am vorbi, aşezaţi faţă în faţă – sigur, dacă ea ar avea timp şi ar da curs invitaţiei mele.

Aş avea multe să-i spun lui Aomame. Şi acum îmi amintesc foarte bine cum m-ai luat de mână în clasă. Aş fi vrut să fim prieteni, să ştiu mai multe despre tine. Dar nu am putut, din diferite motive. Însă motivul principal este că eram prea timid. Am regretat mereu asta, chiar şi acum. Mă gândesc adesea la tine. Nu i-aş spune totuşi că mă masturbam gândindu-mă la ea. Asta intră într-un alt nivel al onestităţii.

Poate ar fi mai bine să nu-mi doresc asta. Poate că e mai bine să nu ne revedem. Cine ştie, dacă aş vedea-o acum poate că aş fi dezamăgit. Poate că are o faţă obosită şi un serviciu plictisitor într-un birou oarecare. Poate că e o mamă nesatisfăcută care îşi ceartă copiii cu o voce ascuţită. Există, desigur, şi posibilitatea asta. În cazul ăsta aş pierde pentru totdeauna unul dintre lucrurile pe care le păstrez în suflet ca pe ceva extrem de important. Dar sunt convins că nu e aşa, de fapt. În ochii ei hotărâţi şi pe chipul ei ferm se vedea că nu o să-i dea voie timpului să o ofilească.

Dar oare eu cum am ajuns? se îngrijoră Tengo.

Poate că, dimpotrivă, dacă s-ar fi întâlnit acum, Aomame ar fi fost cea dezamăgită. În şcoala primară, Tengo fusese considerat un copil-minune al matematicii, avusese note bune la toate materiile, era bine legat şi făcea şi sport. Profesorii îl remarcaseră şi îşi puneau mari speranţe în viitorul lui. Poate că fata îl vedea ca pe un fel de erou. Acum însă avea un contract de colaborare cu o şcoală pregătitoare. Nici nu-l puteai numi un serviciu adevărat. Sigur că munca era lejeră şi că se descurca de unul singur, dar era departe de a fi unul dintre stâlpii societăţii. Pe lângă orele de la şcoală, scria, dar încă nu fusese publicat. Mai făcea horoscoape prin reviste pentru femei. Da, erau apreciate, dar nu erau decât nişte minciuni bine întoarse din condei. N-avea prieteni şi nici iubită. Singura lui legătură umană erau întâlnirile clandestine o dată pe săptămână cu femeia aceea măritată. Unicul rezultat cu care se putea mândri până acum era că scrisese din umbră *Crisalida de aer,* care devenise bestseller, dar acest lucru nu-l putea dezvălui nici în ruptul capului.

Toate acestea îi trecură prin cap până când casierul îi lua coşul de cumpărături.

*

Se întoarse acasă cu punga de cumpărături. Se schimbă în pantaloni scurţi, îşi scoase o bere rece din frigider şi o bău stând în picioare, în timp ce puse apă la fiert într-o oală mare. Până clocoti apa, curăţă fasolea şi o frecă puţin cu sare pe tocător. Apoi o trânti în oală.

Se întrebă de ce oare imaginea fetei slăbuţe de zece ani îi stăruia încă în suflet. După ore, venise şi îl prinsese de mână, fără să-i adreseze vreun cuvânt. Asta fusese tot. Numai că, atunci când plecase, Aomame luase cu ea o parte din el, din sufletul sau din corpul său. Îi lăsase în schimb o parte din ea. Acest lucru extraordinar se întâmplase într-un răstimp foarte scurt.

Tengo mărunţi nişte ghimbir cu un cuţit, apoi tăie ţelină şi ciuperci. Tocă şi câteva frunze de coriandru. Curăţă creveţii şi

îi spălă la robinet. Îi alinie apoi pe un şervet de hârtie, ca pe nişte soldaţi. După ce fierse fasolea, o lăsă într-o strecurătoare să se răcească. Apoi încinse o tigaie, turnă nişte ulei de susan şi îl întinse uniform. Căli la foc mic ghimbirul tocat.

*

Aş vrea să mă întâlnesc cu Aomame, îşi spuse Tengo din nou. Chiar dacă aş dezamăgi-o sau chiar dacă eu aş rămâne puţin decepţionat. Nu contează asta. Îşi dorea să o revadă. Voia să ştie ce fel de viaţă ducea, ce lucruri o bucurau şi ce o întrista. Indiferent de cât de mult s-ar fi schimbat amândoi, chiar dacă pierduseră deja şansa de a fi împreună, rămânea faptul că demult, în clasa goală, între ei se petrecuse ceva important.

Tengo puse în tigaie ţelina şi ciupercile şi dădu focul mai mare. Agita tigaia şi amestecă în ea temeinic cu o paletă de bambus. Presără pe deasupra sare şi piper. Când legumele începură să se pătrundă, adăugă şi creveţii pe care îi lăsase la scurs. Puse încă o dată sare şi piper. Vărsă deasupra un păhărel de sake şi stropi cu sos de soia. La sfârşit adăugă coriandrul tocat.

Toate acestea le făcu mecanic, ca un avion trecut pe pilot automat. Nu era deloc cu gândul la ce făcea. Nici nu gătea ceva prea complicat. Mâinile i se mişcau singure, în timp ce mintea îi era la Aomame.

Când termină, mută totul într-o farfurie. Scoase încă o bere din frigider şi o puse pe masă. Înghiţi încet mâncarea încă aburindă, pierdut în gânduri.

În ultimele luni a început să se schimbe vizibil ceva în mine, îşi spuse Tengo. S-ar putea spune că mă maturizez spiritual. În sfârşit la treizeci de ani… Mare chestie, se autoironiza el, cu berea în mână. Păi, în ritmul ăsta, câtă vreme o să mai treacă până o să mă maturizez de-a binelea?

În orice caz, schimbarea aceasta fusese declanşată de *Crisalida de aer.* Rescriindu-i povestea lui Fukaeri, se înteţise în el dorinţa de a scrie propriile sale poveşti, care zăceau înlăuntrul lui. Se născuse în el *o însufleţire* nouă, care îl

îndemna să o găsească pe Aomame. Începuse să se gândească des la ea. Era mereu purtat înapoi în clasa aceea de acum douăzeci de ani. De parcă stătea pe malul mării şi valurile îl trăgeau cu putere.

Bău doar o parte din bere, iar mâncarea o lăsă pe jumătate neatinsă. Vărsă băutura în chiuvetă şi mută mâncarea rămasă pe o farfurie mai mică. O înveli în folie de plastic şi o puse în frigider.

*

După masă se aşeză la birou şi dădu drumul la procesorul de text.

Simţea că nu avea rost să rescrie trecutul. Întocmai cum îi spusese prietena sa. Avusese dreptate până la urmă. Oricât de minuţios şi de înfocat ai rescrie trecutul, prezentul va rămâne, în linii mari, acelaşi. Timpul are forţa necesară de a anula una după alta orice schimbare artificială. Indiferent de câte corecturi şi revizii i-ai face, se întoarce negreşit la curgerea lui iniţială. Chiar dacă reuşea să aducă mici modificări reale, până la urmă Tengo rămânea Tengo şi nimeni altul.

Ce trebuia el să facă acum era să stea la răscrucea prezentului, să se uite cu sinceritate la trecut şi să scrie un viitor care va schimba trecutul. Aceasta era singura cale.

Durerea şi întristarea
Îmi frâng inima păcătoasă
Iar lacrimile ce le plâng
Un mir regesc
Ţie Iisuse Ţi le ofer

Erau versurile din *Patimile după Matei* pe care le cântase Fukaeri acum câtăva vreme. Intrigat, Tengo ascultase din nou discul şi căutase traducerea. Era partea de la începutul *Patimilor,* despre ungerea din Betania. Iisus se afla în Betania, în casa unui lepros, când o femeie i-a turnat mir scump pe cap. Ucenicii din jur au certat-o pentru risipă. „Mirul acesta se

putea vinde scump, iar banii să se dea săracilor", au spus ei. Iisus însă i-a liniştit pe discipolii supăraţi şi le-a zis: „A făcut bine. A uns trupul Meu spre înmormântare."

Femeia ştia. În puţină vreme, Iisus trebuia să moară. De aceea trebuise să îl ungă pe cap cu mirul scump, ca şi când acesta ar fi fost lacrimile sale. Iisus ştia şi el că urma să păşească în curând pe ultimul drum. A spus: „Oriunde se va propovădui Evanghelia aceasta, în toată lumea, se va spune şi ce-a făcut ea, spre pomenirea ei".

Nu puteau schimba viitorul.

*

Tengo închise din nou ochii, respiră adânc şi îşi alese în gând vorbele potrivite. Schimba ordinea cuvintelor şi clarifica imaginile. Găsea ritmul potrivit.

Ca Vladimir Horowitz aşezat în faţa celor optzeci şi opt de clape ale pianului, îşi flexa degetele în aer. Apoi îşi luă inima în dinţi şi începu să scrie.

Descria priveliştea dintr-o lume în care, pe înserat, pe cerul de est apăreau două luni. Povestea despre oamenii din lumea aceea, despre curgerea timpului de acolo.

„Oriunde se va propovădui Evanghelia aceasta, în toată lumea, se va spune şi ce-a făcut ea, spre pomenirea ei."

Capitolul 5
Şoarecele şi pisica vegetariană

Odată ce acceptă moartea lui Ayumi ca pe o certitudine, mintea lui Aomame se luptă să se adapteze la noua realitate. După ce se mai domoli un pic, începu să plângă. Îşi prinse faţa în mâini şi plânse încet, în tăcere. Doar umerii îi tresăltau uşor. De parcă voia ca nimeni din lumea întreagă să nu-i vadă lacrimile.

Draperiile acopereau perfect ferestrele, dar nu poţi şti niciodată când te priveşte cineva şi de unde. În seara aceea, Aomame rămase la masa de bucătărie cu ediţia de seară a ziarului deschisă în faţă şi plânse încontinuu. Din când în când mai scăpa câte un suspin, dar altfel plângea fără să scoată vreun zgomot. Lacrimile i se prelingeau pe mâini şi cădeau pe ziar.

Aomame nu plângea cu una, cu două. Dacă o supăra ceva, mai degrabă se înfuria. Pe altul sau pe ea însăşi. De aceea era foarte straniu pentru ea să verse lacrimi. Pe de altă parte, odată ce lacrimile se porneau, erau imposibil de stăvilit. Nu mai plânsese atât de mult de la moartea lui Tamaki, cu mulţi ani în urmă. Atât de mulţi, că nici nu-şi mai amintea exact. Şi atunci plânsese de nu se mai putea opri, câteva zile la rând. Nu mâncase nimic şi nu ieşise din casă. Din când în când, doar îşi suplimenta apa pierdută din corp prin lacrimi sau se prăvălea în pat şi moţăia un pic. În rest, plânsese încontinuu.

Ayumi nu mai era pe lumea aceasta. Se transformase într-un cadavru rece, care probabil acum era supus autopsiei. După ce se termina autopsia, urma să fie cusută la loc, să se ţină un scurt serviciu religios, apoi să fie dusă la crematoriu şi arsă. Fumul avea să se înalţe în aer şi să se amestece printre nori. Urma să se transforme în ploaie şi să cadă pe pământ,

hrănind iarba. O iarbă fără glas şi fără nume. Aomame nu avea s-o mai vadă niciodată pe Ayumi în viaţă. Era un lucru împotriva firii, ceva extrem de nedrept. Un gând ilogic, complet deplasat.

De când se prăpădise Tamaki, Aomame nu mai simţise nimic vecin cu prietenia faţă de altcineva, cu excepţia lui Ayumi. Însă, din păcate, prietenia aceasta avea limitele ei. Ayumi era o poliţistă în serviciu activ, iar Aomame o ucigaşă în serie. O făcea ea cu convingere şi cu conştiinţa împăcată, însă o ucigaşă rămâne ucigaşă, iar din punct de vedere legal, Aomame era o criminală, fără urmă de dubiu. Ea era de partea celor care sunt arestaţi, iar Ayumi de partea celor care arestează.

Chiar dacă şi-ar fi dorit să se apropie mai mult de ea, Aomame îşi împietrise inima şi se străduise să nu dea curs acestui imbold. Dacă ar fi ajuns la o relaţie atât de apropiată încât să aibă zilnic nevoie una de alta, ar fi ieşit la iveală tot felul de contradicţii şi neconcordanţe, care lui Aomame îi puteau fi fatale. Ea era o persoană sinceră şi directă. Nu putea sa lege o relaţie onestă cu cineva minţind sau ascunzând diverse lucruri. O astfel de situaţie ar fi debusolat-o, iar ea nu-şi dorea aşa ceva.

Într-o oarecare măsură, Ayumi ştia că Aomame avea un secret pe care nu-l putea împărtăşi şi de aceea încerca să pună voit o anumită distanţă între ele. Ayumi avea o intuiţie bună. Deschiderea pe care o afişa era pe jumătate teatru, dar în spatele ei se ascundea un amestec de sensibilitate şi fragilitate. Aomame ştia asta. Ayumi se simţise probabil singură în faţa atitudinii sale defensive. Se simţise poate respinsă şi ţinută la distanţă. La gândul acesta, Aomame simţi o împunsătură puternică în capul pieptului.

*

Aşa fusese ucisă Ayumi. Probabil agăţase în oraş vreun necunoscut, băuseră ceva împreună şi se duseseră la hotel. Iar în camera aceea întunecată şi secretă începuse jocul erotic. Cătuşe, căluş, legătură la ochi. Aomame putea să-şi

imagineze toată scena. Bărbatul o sugrumă cu cordonul de la halatul de baie, se excită văzând-o în agonie şi ejaculează. Însă strânge prea tare cordonul şi totul se sfârşeşte aşa, în loc să se oprească la limită.

Ayumi singură se temea şi ea că avea să păţească asta la un moment dat. Ea avea nevoie în mod regulat de sex violent. Asta îi cerea trupul – sau poate mintea. Însă nu voia un iubit. Relaţiile stabile o sufocau şi o neliniştea, drept pentru care făcea sex cu câte un bărbat întâmplător. Din acest punct de vedere, nu se deosebea mult de Aomame. Însă ea avea tendinţa să împingă lucrurile mai departe. Ei îi plăcea mai degrabă sexul riscant şi sălbatic, iar la un nivel inconştient voia să fie rănită. Aomame, nu. Aomame era precaută şi nu lăsa pe nimeni să o rănească. Când simţea că cineva încearcă s-o facă, opunea *o* rezistenţă puternică. Însă Ayumi tindea să facă pe plac, indiferent ce i s-ar fi cerut. Iar persoana în cauză aştepta cu nerăbdare să vadă ce urmează să i se ofere. O tendinţă foarte periculoasă. La urma urmei, era vorba de nişte necunoscuţi, ale căror pofte sau porniri ascunse le aflai abia la faţa locului. Ayumi recunoştea şi ea acel pericol. Tocmai de aceea avea nevoie de un partener stabil ca Aomame. De cineva care să o ţină în frâu şi să stea cu ochii pe ea.

Şi Aomame avea nevoie de Ayumi, pentru că avea nişte calităţi care ei îi lipseau. O fire veselă şi deschisă, care făcea lumea să se simtă în largul ei. Bunăvoinţă, curiozitate firească, optimism copilăresc, conversaţii interesante. Un piept mare, care atrăgea privirile. Pentru Aomame era suficient să stea alături şi să afişeze un zâmbet misterios. Bărbaţii voiau imediat să afle ce se ascunde în spatele lui. Din acest punct de vedere, Aomame şi Ayumi formau perechea ideală. O maşinărie de sex imbatabilă.

Orice s-ar fi întâmplat, trebuia să o fi acceptat mai mult pe Ayumi, îşi zise Aomame. Să răspund la ce simţea şi să o strâng puternic în braţe. Este exact ce îşi dorea ea. Să fie acceptată în mod necondiţionat şi strânsă în braţe. Să se simtă liniştită, chiar şi pentru un timp scurt. Dar eu nu i-am putut oferi asta. La mine au fost mai puternice instinctul de

conservare şi ideea de a nu păta amintirea lui Tamaki.

Aşa se face că Ayumi ieşise singură noaptea în oraş, fără Aomame şi murise strangulată. Cu cătuşe reci la mâini, legată la ochi şi cu un ciorap sau un chilot îndesat în gură. Lucrul de care chiar ea se temea mereu devenise realitate. Dacă Aomame ar fi fost mai bună cu ea, nu ar mai fi ieşit singură în oraş în seara aceea. I-ar fi dat un telefon şi ar fi invitat-o şi pe ea. Ar fi mers într-un loc mai sigur şi s-ar fi abandonat în braţele bărbaţilor având grijă una de cealaltă. Dar Ayumi o lăsase în pace. Iar Aomame n-o sunase niciodată cu de la sine putere s-o invite undeva.

Pe la ora patru dimineaţa, nemaisuportând să stea singură în casă, Aomame îşi puse nişte sandale şi ieşi. Colindă străzile întunecate, îmbrăcată doar în pantaloni scurţi şi maiou. Auzi pe cineva strigând-o, dar nu întoarse capul. Mergând, i se făcu sete, aşa că intră într-un magazin non-stop, cumpără o cutie mare de suc de portocale şi o bău pe toată pe loc. Se întoarse apoi acasă şi mai plânse un timp. Ţineam mult la Ayumi, îşi spuse ea. Ţineam la ea mai mult decât îmi dădeam seama. Trebuia s-o las să mă atingă cât şi unde avea ea chef.

*

În dimineaţa următoare apăru din nou în presă un articol despre „poliţista strangulată în hotelul din Shibuya”. Poliţia făcea tot posibilul să dea de urma bărbatului dispărut. Colegii ei de cămin erau uimiţi, spunea articolul. Ayumi era o fată veselă, îndrăgită de toţi, energică, cu simţul responsabilităţii şi rezultate de excepţie ca poliţist. Provenea dintr-o familie unită, în care multe dintre rude erau în serviciul poliţiei, începând cu tatăl şi cu fratele ei. Nimeni nu înţelegea cum se putuse întâmpla aşa ceva. Erau cu toţii perplecşi.

Nimeni nu ştie, îşi spuse Aomame. Dar eu ştiu. Ayumi purta în ea un foarte mare gol. Ca un deşert aflat la capătul lumii. Oricâtă apă ar fi turnat, o înghiţea pe toată şi nu rămânea în urmă nici măcar un strop de umezeală. Nicio viaţă nu putea prinde rădăcină acolo. Nici păsările nu zburau pe deasupra acelui loc. Ce anume crease acea pustietate dinlăuntrul ei

doar Ayumi ştia. Sau poate că nici măcar ea. Însă cu siguranţă una dintre cauzele principale fuseseră poftele perverse pe care bărbaţii şi le impuneau cu forţa asupra ei. Pentru a îngrădi acel gol letal, trebuise să se reinventeze ca persoană. Dacă ai fi desfăcut unul câte unul acele euri de decor astfel create, în urmă n-ar mai fi rămas decât un hău, care aducea cu el o uscăciune cumplită. Şi, oricât s-ar fi străduit să-l uite, acel vid reapărea în mod constant. În câte o după-amiază ploioasă, cufundată în singurătate sau poate dimineaţa, când se trezea dintr-un vis urât. Iar în acele momente simţea nevoia să fie îmbrăţişată de cineva, *de oricine.*

Aomame scoase pistolul din cutia de pantofi îi puse încărcătorul cu îndemânare, lăsă piedica, trase înapoi manşonul, trimiţând un cartuş în cameră şi armând percutorul, apoi îl apucă bine în ambele mâini şi ţinti un punct de pe perete. Ţeava nu clintea. Nu-i mai tremurau mâinile. Aomame îşi opri respiraţia, se concentra, apoi expiră prelung. Coborî arma şi puse la loc piedica. Cântări pistolul în mână, privindu-i lucirea slabă. Îl simţea ca pe o parte din trupul ei.

Trebuie să mă stăpânesc, se îndemnă Aomame. Dacă îi pedepsesc pe unchiul şi pe fratele ei, ei nici nu vor înţelege pentru ce au primit pedeapsa. Şi oricum nimic n-ar mai aduce-o înapoi pe Ayumi. Îmi pare rău pentru ea, dar asta tot avea să se întâmple mai devreme sau mai târziu. Se îndrepta încet, dar inevitabil către centrul unui vortex letal. Eu, chiar dacă m-aş fi hotărât să o accept cu mai multă căldură, tot n-aş fi putut s-o fac necondiţionat. Gata cu plânsul! Trebuie să te pui la loc pe picioare. Regulile trebuie să aibă mai multă prioritate decât propria ta persoană, asta contează. După cum a zis Tamaru.

*

Pagerul sună în dimineaţa celei de-a cincea zile după moartea lui Ayumi. Aomame fierbea apă pentru cafea, ascultând buletinul de ştiri de la radio. Pagerul era pe masă. Aomame privi numărul de telefon afişat pe micul ecran. Nu-l ştia, însă era cert că mesajul venea de la Tamaru. Se duse la un telefon public din apropiere şi formă acel număr. La al

treilea sunet de apel, răspunse Tamaru.

— Eşti pregătită? întrebă el.

— Bineînţeles.

— Am un mesaj de la Doamna. Diseară la ora şapte, în holul corpului principal al Hotelului Okura. Pregăteşte-te pentru activităţile obişnuite. Îmi pare rău că te iau aşa din scurt, dar lucrurile s-au aranjat abia în ultimul moment.

— Diseară la ora şapte, în holul corpului principal al Hotelului Okura, repetă Aomame mecanic.

— Ţi-aş ura noroc, dar nu cred că te-ar ajuta la ceva.

— Pentru că tu nu mizezi pe noroc.

— Şi chiar dacă aş miza, nici nu ştiu exact ce anume este norocul, zise Tamaru. Nu l-am văzut niciodată cu ochii mei.

— Atunci nu-mi ura nimic. În schimb, aş vrea să faci ceva pentru mine. Am în casă un ghiveci cu un arbore de cauciuc, de care te-aş ruga să ai grijă. Nu mi-a venit să-l arunc.

— Îl iau eu.

— Mulţumesc.

— Un arbore de cauciuc e mai uşor de îngrijit decât o pisică sau nişte peştişori. Altceva?

— Atât. Poţi să arunci tot ce-a mai rămas.

— După ce-ţi termini treaba, du-te în staţia Shinjuku şi mai sună o dată la numărul ăsta. Am să-ţi dau atunci următoarele instrucţiuni.

— După ce-mi termin treaba, mă duc în staţia Shinjuku şi mai sun o dată la numărul ăsta, repetă Aomame.

— Presupun că ştii deja să nu-ţi notezi numărul. Când pleci de acasă, distruge pagerul şi aruncă-l undeva.

— Am înţeles. Aşa am să fac.

— Totul este bine pus la punct. Să nu-ţi faci probleme. Lasă tot ce urmează în grija noastră.

— Nu-mi fac.

Tamaru tăcu un timp.

— Pot să-ţi spun părerea mea sinceră? întrebă el.

— Te rog.

— Nu zic că ceea ce faceţi voi este inutil. Asta este problema voastră, nu a mea. Dar, cu îngăduinţă fie spus, e

nechibzuit. Şi fără sfârşit.

— Aşa o fi, răspunse Aomame. Dar e un lucru care nu poate fi schimbat.

— Aşa cum primăvara se produc avalanşe.

— Poate.

— Dar un om cu scaun la cap nu se apropie de locurile periculoase tocmai în anotimpul avalanşelor.

— Un om cu scaun la cap n-ar purta discuţia asta cu tine de la bun început.

— Asta aşa e, recunoscu Tamaru. Şi, că veni vorba, ai pe cineva din familie pe care să-l contactăm în caz că te prinde avalanşa?

— Nu am familie.

— Nu ai deloc sau *ai, dar de fapt nu ai?*

— Am, dar de fapt nu am.

— Am înţeles, zise Tamaru. Cel mai important lucru e să te poţi mişca lejer. Un arbore de cauciuc e ideal pe post de familie.

— Am văzut peştii la Doamna şi am vrut şi eu. M-am gândit că mi-ar prinde bine să am şi eu aşa ceva în casă. Peştii sunt mici, muţi şi nu par să aibă multe nevoi. A doua zi m-am dus la un magazin cu animale de companie din apropierea gării, dar când i-am văzut acolo, în acvariu, mi-a pierit cheful. Aşa că am luat în schimb un ghiveci cu un arbore de cauciuc prăpădit, rămas nevândut de cine ştie când.

— Mi se pare alegerea corectă.

— Probabil că n-o să-mi pot lua peştişori niciodată.

— Probabil. Dar ai putea să-ţi mai iei un arbore de cauciuc.

Se lăsă o tăcere scurtă.

— Diseară la ora şapte, în holul corpului principal al Hotelului Okura, confirmă din nou Aomame.

— Te aşezi şi aştepţi. Te găsesc ei.

— Mă găsesc ei.

Tamaru tuşi încet.

— Apropo, ştii povestea cu şoarecele şi pisica vegetariană?

— Nu.

— Vrei s-o auzi?

— Absolut.

— Într-o bună zi, un şoarece se întâlneşte în pod cu un motan vegetarian. Şoarecele e încolţit şi nu mai poate scăpa. Tremurând tot, zice: „Domnule motan, te rog să nu mă mănânci! Trebuie să mă întorc la familia mea. Mă aşteaptă acasă copiii flămânzi. Te rog să mă cruţi!” Motanul răspunde: „Nu-ţi face griji, că nu te mănânc. N-aş vrea să afle toată lumea, dar adevărul este că eu sunt vegetarian. Nu mă ating de carne. Să te socoteşti norocos că ai dat de mine!” „Vai, ce zi minunată! Ce şoarece norocos sunt, să întâlnesc o pisică vegetariană!” Însă, în secunda următoare, motanul se năpusti, îl ţintui cu ghearele la pământ şi îşi înfipse colţii în gâtul lui. În agonie, şoarecele îl întrebă cu ultima suflare: „Dar n-ai zis că eşti vegetarian şi că nu te atingi de carne? Era o minciună?” Motanul răspunse, lingându-se pe bot: „Păi nu mănânc carne. Nu te-am minţit. Te duc şi te dau la schimb pe o salată”.

Aomame se gândi câteva clipe.

— Şi care e morala?

— Nu are o morală anume. A venit vorba mai devreme de noroc şi mi-am adus aminte de povestea asta. Atâta tot. Dar eşti liberă să găseşti ce morală vrei.

— O poveste încântătoare.

— Şi încă ceva. Înainte, or să te percheziţioneze şi or să-ţi verifice bagajul. Tipii sunt precauţi, să ţii minte asta.

— O să ţin.

— Bine atunci, zise Tamaru. Ne-om mai vedea noi cândva.

— Ne-om mai vedea, repetă Aomame din reflex.

Convorbirea se întrerupse. Aomame privi puţin receptorul, se încruntă un pic şi îl puse în furcă. Apoi memoră numărul de telefon afişat pe ecranul pagerului şi îl şterse. Ne-om mai vedea noi cândva, repetă ea în minte. Însă ştia deja că probabil nu avea să-l mai vadă niciodată pe Tamaru.

*

Parcurse ziarul de la un capăt la altul, însă nu mai găsi niciun articol legat de moartea lui Ayumi. Se părea că deocamdată ancheta nu mai înaintase. Probabil că, în scurt

timp, presa avea să abandoneze cu totul acest caz bizar. O tânără poliţistă în serviciu activ antrenată în jocuri sexuale cu cătuşe într-un hotel cu ora din Shibuya. În pielea goală, strangulată. Însă Aomame nu voia să citească astfel de articole ca să se amuze. De când se întâmplase asta, nici nu mai pornise televizorul. Nu voia să audă despre moartea lui Ayumi din gura unui crainic TV cu voce piţigăiată şi artificială.

Sigur că-şi dorea ca ucigaşul să fie prins. Trebuia neapărat pedepsit. Însă la ce ajuta dacă îl arestau, îl trimiteau în judecată şi ieşeau la iveală tot felul de detalii legate de crimă? Ayumi n-avea cum să se întoarcă din morţi, orice s-ar fi întâmplat. Asta era clar. Iar sentinţa sigur ar fi fost uşoară. Ar fi fost clasificat drept un caz de omor prin imprudenţă, nu crimă. Desigur, o condamnare la moarte nu ar fi compensat cu nimic cele întâmplate. Aomame închise ziarul, se sprijini cu coatele de masă şi îşi prinse faţa în mâini. Se gândi la Ayumi. Însă lacrimile nu mai apăreau. Era doar furioasă.

*

Mai avea timp destul până la ora şapte seara şi nimic de făcut. Nu avea ore la clubul sportiv. Mica geantă de voiaj şi cea de umăr erau deja într-o boxă de bagaje din staţia Shinjuku, aşa cum îi indicase Tamaru. În geanta de voiaj avea teancurile de bani şi schimburi pentru câteva zile. Aomame se ducea o dată la trei zile să mai introducă monede în aparat şi atunci inspecta şi genţile. Nu era nevoie de curăţenie în casă, iar frigiderul era aproape gol, deci nu avea ce să pregătească de mâncare. În afara arborelui de cauciuc, în casă nu mai rămăsese niciun semn că era locuită. Scăpase de toate lucrurile care puteau oferi informaţii despre viaţa ei personală. Toate sertarele erau goale. Mâine n-o să mai fiu aici, se gândi ea. N-o să rămână nici urmă de mine.

Hainele pe care avea să le poarte în seara aceea stăteau împăturite frumos pe pat. Lângă ele, o geantă sport albastră în care erau cele necesare pentru stretching. Aomame le verifică încă o dată. Trening, salteaua de yoga, un prosop mare şi unul mic şi tocul în care ţinea dăltiţa. Avea tot ce-i trebuia. Luă

dăltiţa din toc, scoase dopul şi atinse vârful cu degetul ca să se asigure că era suficient de ascuţit. Şi, ca să fie mai mult decât sigură, îl mai ascuţi un pic cu cea mai fină tocilă pe care o avea. Îşi imagină acul alunecând tăcut sub piele, în acel punct anume de pe ceafa bărbatului. Ca de obicei, totul avea să se termine într-o clipită.

Fără gemete şi fără sânge. Doar un spasm scurt. Aomame înfipse la loc dopul în vârful acului şi puse dăltiţa cu atenţie în toc.

Scoase apoi din cutia de pantofi pistolul învelit în tricoul vechi şi puse cu îndemânare cele şapte cartuşe în încărcător. Cu un sunet sec, trase manşonul şi introduse un cartuş în camera de tragere. Eliberă piedica, apoi o puse la loc. Îl înfăşură într-o batistă albă, îl băgă într-o borsetă de plastic şi îl acoperi cu nişte chiloţi de schimb.

Oare mai trebuia să facă ceva?

Altceva nu-i venea în minte. Aomame se duse în bucătărie şi puse apă la fiert pentru cafea. Apoi se aşeză la masă cu o ceaşca de cafea şi un croissant.

Asta o să fie ultima mea însărcinare, îşi zise ea. Cea mai importantă şi cea mai dificilă. După ce îndeplinesc misiunea asta, n-o să mai fie nevoie să omor pe nimeni.

*

Aomame nu se împotrivea ideii de a-şi pierde identitatea. Din contră, într-un anume sens, ideea era mai degrabă binevenită. Nu i-ar fi părut rău nici după numele, nici după chipul ei şi nu avea niciun trecut pe care sa regrete că-l pierde. Poate că asta era tocmai ceea ce îşi dorea, şi anume să-şi reseteze viaţa.

În mod bizar, singurul lucru legat de ea pe care nu ar fi vrut să-l piardă erau sânii ei modeşti. De la vârsta de doisprezece ani şi până atunci, Aomame fusese în permanenţă nemulţumită de forma şi mărimea lor. Credea că ar fi dus o viaţă mai tihnită dacă i-ar fi avut mai mari. Dar acum, când i se oferise ocazia de a-i modifica (o opţiune dictată de necesitate), îşi dăduse seama că nu voia deloc să facă o asemenea

schimbare. Nu o deranja să-i lase aşa. Erau numai bine cum erau.

Aomame îşi atinse sânii prin maiou. Erau la fel ca întotdeauna, asimetrici, cu forma lor ca de aluat prost frământat şi crescut inegal. Aomame clătină din cap. Tot nu mă deranjează, îşi zise ea. Asta sunt eu.

În afară de sânii ăştia o să mai rămân cu ceva?

Cu amintirea lui Tengo, desigur. Cu atingerea mâinii lui. Cu tremurul năvalnic al inimii, tânjind după îmbrăţişarea sa. Chiar dacă am să devin o altă persoană, ceea ce simt eu pentru Tengo n-o să-mi fie smuls niciodată din mine. Asta este marea diferenţă dintre mine şi Ayumi. În miezul fiinţei mele nu e un gol şi nici vreun loc pustiit şi arid. *În miezul fiinţei mele stă dragostea.* N-o să încetez niciodată să mă gândesc la acel băiat de zece ani. La tăria lui, inteligenţa lui, bunătatea lui. El nu este *aici.* Însă un trup care nu există nu poate să piară, iar făgăduielile nefăcute nu pot fi încălcate.

Bărbatul de treizeci de ani pe care Aomame îl purta înlăuntrul ei nu era Tengo cel real, ci o simplă ipoteză. Totul era doar o idee zămislită de ea. Tengo încă îşi mai păstra tăria, inteligenţa şi bunătatea. Dar acum avea braţe vânjoase de om matur, un piept lat şi un penis viguros. Când voia Aomame, el era mereu lângă ea. O strângea în braţe, o mângâia pe păr, o săruta, încăperea în care se aflau era mereu întunecoasă, iar Aomame nu reuşea să-i distingă silueta. Tot ceea ce vedea erau ochii lui calzi. Reuşea să-i vadă chiar şi în beznă. Se uita în ei şi putea să desluşească imagini din lumea pe care o privea el.

Poate că lui Aomame îi venea din când în când să se culce cu alţi bărbaţi tocmai ca să poată păstra cât posibil de pură acea imagine a lui Tengo pe care o avea înlăuntrul ei. Făcându-şi de cap cu alţi bărbaţi, încerca să-şi elibereze trupul de poftele lui carnale. Iar în lumea plină de linişte şi tihnă care venea după această eliberare, voia să rămână doar cu Tengo şi să savureze alături de el clipe pline de intimitate, nestânjeniţi de nimic. Poate că asta era ceea ce-şi dorea ea.

Aomame petrecu vreo câteva ore ale după-amiezii

gândindu-se la Tengo. Stătea pe un scaun de aluminiu în balconul îngust, privind cerul şi asculta vuietul maşinilor, prinzând din când în când între degete câte o frunză de la arborele de cauciuc. Pe cer încă nu se zărea luna. Mai erau câteva ore până avea să răsară. Oare mâine pe vremea asta unde o să fiu? se întrebă ea. N-am nici cea mai vagă idee. Dar asta nici nu contează. Tot ce contează e că Tengo există undeva în lumea asta.

*

Aomame udă arborele de cauciuc pentru ultima oară şi mai ascultă o dată *Sinfonietta* lui Janáček. Se debarasase de toate discurile pe care le avea, mai puţin de acesta. Închise ochii şi ascultă piesa, imaginându-şi vântul care străbate câmpiile Boemiei. Se gândi ce frumos ar fi să cutreiere acele locuri la nesfârşit, alături de Tengo. Ţinându-se de mână, desigur. Cu vântul care adie şi iarba moale şi verde care tremură în tăcere. Aomame îi simţea perfect căldura mâinii. Apoi imaginea se întunecă şi dispăru, ca o scenă de film cu final fericit.

Aomame se întinse pe pat, se ghemui şi dormi o jumătate de oră. Nu visă nimic. Era un somn care nu avea nevoie de vise. Când se trezi, ceasul arăta ora patru şi jumătate. Aomame scoase din frigider ouă, şuncă şi unt şi îşi făcu nişte ochiuri. Bău suc de portocale direct din cutie. Liniştea de după somnul de după-amiază era neobişnuit de apăsătoare. La radio era un concert de Vivaldi pentru instrumente de suflat. Piccoloul interpreta un tril voios, ca un ciripit de pasăre. Lui Aomame i se părea că acea muzică sublinia irealul realităţii în care se afla.

Strânse vasele, făcu un duş şi se schimbă în hainele pregătite în urmă cu mai multe săptămâni special pentru acea zi. Erau simple şi lejere. Pantaloni albaştri din bumbac, bluză albă şi simplă, cu mânecă trei sferturi. Îşi ridică părul şi-l prinse cu un pieptene. Nu-şi puse alte accesorii. Hainele pe care le avusese pe ea le îndesă într-un sac negru de gunoi, în loc să le pună în coşul de rufe. Tamaru urma să se ocupe de ele. Îşi tăie cu grijă unghiile şi se spălă meticulos pe dinţi. Se curăţă în

urechi. Îşi aranjă sprâncenele cu forfecuţa, se dădu cu cremă pe faţă şi se stropi cu un pic de apă de colonie pe gât. Îşi inspectă faţa în oglindă din mai multe unghiuri, asigurându-se că nu era nimic în neregulă. Apoi luă geanta sport cu emblema Nike şi ieşi din casă.

Se mai uită o dată înapoi din prag, gândindu-se că nu avea să se mai întoarcă niciodată acolo. La gândul acesta, casa îi păru foarte prăpădită. Ca o celulă de închisoare care se încuie doar pe dinăuntru. Niciun tablou pe perete, nicio vază. Doar un arbore de cauciuc lăsat pe balcon, cumpărat la reducere, în locul unui acvariu cu peşti. Nu îi venea să creadă că trăise atâţia ani într-un asemenea loc fără vreo nemulţumire, fără vreun dubiu.

— Adio, şopti ea.

Îşi lua rămas bun nu de la casă, ci de la ea însăşi.

Capitolul 6
Avem braţul lung

O vreme nu se mai întâmplă nimic. Nu mai încercă nimeni să-l contacteze pe Tengo. Nu mai avea niciun fel de veste nici de la Komatsu, nici de la profesorul Ebisuno şi nici de la Fukaeri. Poate plecaseră cu toţii pe lună, uitând cu desăvârşire de el. Dacă într-adevăr asta se întâmplase, ce ar mai fi putut el să zică? Dar nu mergeau lucrurile chiar aşa de simplu. Nu s-au dus pe lună. Doar ca fiecare era ocupat cu ale lui şi nimeni nu-şi găsea destul timp sau bunăvoinţă să-l mai ţină şi pe el la curent.

Tengo nu avea televizor şi nu ştia cum abordaseră emisiunile de ştiri dispariţia lui Fukaeri. În schimb, după cum îl sfătuise Komatsu, încerca să citească presa în fiecare zi, dar, cel puţin din câte văzuse el, nu mai apăruse nimic în legătură cu Fukaeri. Aşa sunt ziarele, te anunţă cu grabă despre ce s-a întâmplat, dar nu prea se obosesc apoi să îţi spună care e continuarea poveştii. Tocmai de aceea, lipsa ştirilor era un mesaj mut care îl anunţa că nu se întâmplase nimic important.

Mai toate revistele săptămânale abordaseră tema acesta, dar Tengo nu citise niciun articol din ele. Văzuse doar reclamele la reviste inserate prin ziare, cu titluri de senzaţie precum „Adevărul despre dispariţia frumoasei scriitoare” sau „Unde a dispărut Fukaeri, autoarea *Crisalidei de aer*?” şi „Istoria secretă a scriitoarei dispărute”. Câteva dintre aceste reclame erau însoţite şi de o poză cu Fukaeri, făcută la conferinţa de presă. Sigur că pe Tengo îl interesa ce se scria despre ea, dar nu avea chef să cumpere şi să adune toate aceste reviste. Dacă în vreuna dintre ele ar fi apărut vreo ştire cu adevărat importantă, negreşit l-ar fi contactat Komatsu. Faptul că nu avea nicio noutate însemna doar că nu s-a mai

întâmplat nimic. Lumea încă nu aflase că *Crisalida de aer* fusese (poate) scrisă din umbră de altcineva.

Articolele păreau mai degrabă interesate de trecutul tatălui lui Fukaeri, ca activist într-o grupare extremistă, de faptul că ea crescuse izolată, într-o comună în munţii din Yamanashi şi de profesorul Ebisuno, actualul ei tutore (cândva un antropolog renumit). Cam acestea erau informaţiile pe care le ofereau. Şi că frumoasa şi misterioasa scriitoare era dată dispărută, dar că romanul său, *Crisalida de aer,* se afla în continuare în topul vânzărilor. Deocamdată erau suficiente detalii care să menţină viu interesul publicului.

Era însă doar o chestiune de timp până când investigaţiile aveau să-şi lărgească aria de interes, mai ales dacă absenţa lui Fukaeri se prelungea. Atunci ar fi început să apară necazurile. Să zicem de exemplu că vreun reporter s-ar duce la şcoala la care era înscrisă Fukaeri. Ar afla că era dislexică şi că din motivul acesta nici nu mergea la ore. I-ar vedea notele de la japoneză sau chiar compunerile – presupunând că scrisese aşa ceva vreodată. S-ar ridica desigur problema că o fată dislexică nu are cum să scrie fraze atât de bine închegate precum cele din *Crisalida de aer.* Nici nu era nevoie de o imaginaţie deosebită pentru ca următoarea întrebare să fie dacă nu cumva o terţă persoană îi dăduse o mână de ajutor.

Asemenea îndoieli l-ar împinge direct către Komatsu. El era redactorul responsabil cu *Crisalida de aer* şi se ocupase de tot ce avea legătură cu editura. Komatsu ar băga capul în nisip. Ar pretinde cu mult calm că nu ştie nimic despre cum a ajuns cartea în forma actuală, că el doar a primit-o de la autoare şi a transmis-o mai departe juriului. Probabil că toţi redactorii îşi însuşesc cu timpul o asemenea tehnică, dar, în cazul lui Komatsu, capacitatea sa de a minţi fără să i se citească nimic pe chip era remarcabilă. I-ar telefona apoi lui Tengo şi i-ar spune: „Am cam căcat drapelul!” sau ceva de genul acesta. Pe un ton dramatic, de parcă s-ar bucura că dau de necaz.

Uneori lui Tengo i se părea că într-adevăr se bucură de necazuri, că în el sălăşluieşte o dorinţă de distrugere. Poate că în adâncul sufletului spera ca tot planul să iasă la iveală, să se

stârnească un scandal suculent, de proporţii şi toţi cei implicaţi să se ducă de râpă. Nu puteai fi sigur că nu e în stare de aşa ceva. Dar, în acelaşi timp, Komatsu era totuşi un tip calculat şi cu picioarele pe pământ. Şi-ar fi lăsat dorinţele distructive deoparte şi nu ar fi trecut aşa uşor pragul dezastrului.

Mai exista şi posibilitatea ca el să-şi fi avut propriul plan de supravieţuire, indiferent de ce s-ar fi întâmplat. Tengo nu ştia cum avea Komatsu de gând să se descurce în faţa ultimelor evenimente, dar acesta era suficient de abil încât să ştie să se folosească de orice, chiar şi de un scandal dubios sau de propria sa ruina. Era un tip pe care nu-l prindeai pe picior greşit. Degeaba se apuca el să-l critice pe profesorul Ebisuno. În orice caz, dacă ar fi apărut la orizont vreo urmă de dubiu în privinţa felului în care fusese scrisă *Crisalida de aer,* Komatsu l-ar fi înştiinţat fără întârziere. În privinţa asta putea fi destul de sigur. Fusese până acum pentru Komatsu o unealtă utilă, dar în acelaşi timp şi călcâiul lui Ahile. Dacă Tengo ar fi dat în vileag întreaga poveste, Komatsu ar fi intrat în necaz până peste cap. Nu se putea preface că Tengo nu există. Astfel că nu avea decât să aştepte un telefon de la el. Atâta vreme cât nu-l suna, însemna că nu „căcaseră drapelul".

Tengo ar fi vrut mai degrabă să ştie ce mai urzea profesorul Ebisuno. Făcuse lucrurile să meargă mai departe cu ajutorul poliţiei. Fără doar şi poate că le strecurase celor de la poliţie ideea că dispariţia lui Fukaeri trebuie să aibă vreo legătură cu Pionierii. Se folosea de dispariţia lui Fukaeri ca de o rangă, încercând să dea deoparte carapacea groasă care îi se proteja pe Pionieri. Oare poliţia îi luase în vizor? Probabil că da. Mass-media vorbea deja de legătura dintre Fukaeri şi Pionieri. Dacă poliţiştii nu ar fi cercetat direcţia aceasta şi, ulterior, s-ar fi făcut o descoperire importantă pe această linie, ar fi fost criticaţi pentru neglijenţă în cursul investigaţiei. În orice caz, era de aşteptat să-şi facă cercetările pe ascuns, feriţi de privirea publicului. Cu alte cuvinte, în ziare sau la ştirile de la televizor nu aveau cum să mai apară informaţii noi şi importante despre caz.

*

Într-o zi, întorcându-se acasă de la serviciu, Tengo găsi un plic gros îndesat în cutia poştală. Era trimis de Komatsu şi avea pe el emblema editurii. Fusese ştampilat în şase locuri cu inscripţia „Urgent”. Intrat în casă, îl deschise şi găsi înăuntru un teanc de recenzii pentru *Crisalida de aer.* Era şi o scrisoare de la Komatsu, cu obişnuitul său scris mâzgălit. Îi luă ceva timp până reuşi să o desluşească.

Tengo,

Deocamdată nu se întâmplă nimic important. Încă nu se ştie unde se află Fukaeri. Presa scrisă şi televiziunea se interesează în principal de trecutul ei şi, din fericire, asta nu ne afectează pe noi. Cartea se vinde bine, dar nu pot decide dacă e momentul să sărbătorim. Editura în schimb este foarte mulţumită. Am primit de la director un bonus şi o scrisoare de apreciere. Lucrez de mai bine de douăzeci de ani aici şi până acum nu m-a lăudat şeful niciodată. Mi-ar plăcea să văd ce faţă ar face dacă ar şti care e de fapt adevărul.

Ţi-am trimis copii după recenziile şi articolele care au apărut până acum despre *Crisalida de aer.* Dacă ai timp, citeşte-le, că poate îţi sunt de folos pe viitor. Sunt în ele şi lucruri care te interesează direct. Iar dacă ai chef să râzi, găseşti printre ele şi chestii care să te distreze.

Am rugat un cunoscut să afle mai multe despre Noua Asociaţie Japoneză pentru Promovarea Artei şi Ştiinţei. Organizaţia a fost fondată acum câţiva ani şi funcţionează cu adevărat. Au birouri şi îşi întocmesc şi rapoartele financiare anuale. Oferă burse de un an câtorva artişti şi cercetători. Cel puţin asta pretind. Nu am aflat însă de unde le vin banii. Cunoştinţa care i-a investigat mi-a spus însă fără ocolişuri că e ceva suspect cu ei. E posibil chiar să fie o firmă-fantomă făcută pentru evaziune fiscală. Dacă investigăm mai în amănunt, poate aflăm mai multe, dar nu am acum timp să mă ocup de aşa ceva. Oricum, după cum ţi-am spus şi la telefon, e foarte greu de crezut că vor să dea trei milioane de yeni

cuiva care încă nu e cunoscut de public. Se ascunde ceva dincolo de povestea asta. Nu putem să negăm posibilitatea că în spatele lor se află Pionierii. Dacă aşa stau lucrurile, înseamnă că au mirosit că eşti implicat în *Crisalida de aer.* În orice caz, e mai sănătos să nu ai niciun fel de legătură cu asociaţia asta.

Tengo puse scrisoarea la loc în plic. Ce l-o fi apucat pe Komatsu să-mi scrie? Dacă tot mi-a trimis recenziile, s-o fi gândit să scrie şi câteva cuvinte, deşi nu prea e genul. Dacă avea vreo treabă, mă suna şi-mi spunea direct. Poate că scrisoarea asta e menită să folosească drept dovadă, în caz că se întâmplă ceva. Nu e de neînchipuit din partea lui să facă aşa ceva, la cât de precaut e. Sau mai degrabă îi e teamă că ne ascultă cineva telefoanele.

Tengo aruncă o privire spre telefon. Era ascultat? Nu se gândise niciodată la posibilitatea aceasta. Şi totuşi, de o săptămână încoace nu-l mai sunase nimeni. Oare ştia deja toată lumea în afara lui că i se asculta telefonul? Nici chiar prietena sa, căreia îi plăcea să îl sune, nu mai dăduse vreun semn.

Şi nu era numai asta. Vinerea trecută nici nu îl vizitase. Aşa ceva nu se mai întâmplase până acum. Atunci când nu putea să vină, îl anunţa întotdeauna. Fie era unul dintre copii bolnav şi nu se ducea la şcoală, fie îi venise ciclul brusc, în general acestea erau motivele ei. Dar vineri nici nu apăruse şi nici nu îi telefonase. Tengo pregătise un prânz simplu şi o aşteptase, dar în van. Poate că intervenise ceva urgent şi nu putuse să vină, dar era neobişnuit să nu-l caute nici înainte şi nici mai târziu. Din păcate, el nu avea cum să ia legătura cu ea.

*

Renunţând să se mai gândească la ea sau la telefon, Tengo se aşează la masa din bucătărie şi citi pe rând recenziile pe care le primise. Erau ordonate după dată şi aveau trecute cu pixul în colţul de sus ziua şi numele publicaţiei în care apăruseră. Probabil o pusese pe vreo angajată cu jumătate de

normă să le aranjeze. Komatsu nu s-ar fi obosit să facă aşa ceva. Majoritatea recenziilor erau laudative. Mulţi dintre critici apreciau profunzimea şi îndrăzneala poveştii, dar şi exprimarea atât de potrivită. „Greu de crezut că această carte a fost scrisă de o fată de numai şaptesprezece ani", spuneau câţiva.

Nu-i o bănuială tocmai greşită, îşi spuse Tengo.

Una dintre recenzii se intitula „Françoise Sagan îmbibat în realism magic". Autorul avea tot felul de rezerve şi nu era foarte clar ce vrea sa zică, dar din atitudinea generală părea să laude cartea.

Nu puţini dintre critici erau nedumeriţi de semnificaţia crisalidei de aer şi a Oamenilor cei Mici. Alţii nu reuşeau să se hotărască ce atitudine să adopte. Unul, de exemplu, concluziona:

Povestea în sine este deosebit de interesantă şi stârneşte curiozitatea cititorilor, dar în final suntem abandonaţi într-un ocean de semne de întrebare. Ce este crisalida de aer? Ce sunt Oamenii cei Mici? Este posibil ca aceasta să fi fost intenţia autoarei, dar nu puţini cititori vor considera, fără doar şi poate, că este de fapt vorba de neglijenţă din partea ei. Fiind vorba de o carte de debut, ne vom opri aici, însă, dacă autoarea intenţionează să aibă o lungă carieră literară, în viitor abordarea sa absconsă va trebui supusă unei analize atente.

Tengo clătină din cap. Dacă ai reuşit să faci povestea deosebit de interesantă şi să stârneşti curiozitatea cititorilor, nu te poate critica nimeni pentru neglijenţă.

Adevărul este însă că nici lui Tengo nu-i era prea clar. Poate că de fapt greşea el, iar criticul acesta avea dreptate. El se cufundase cu totul în munca de revizuire a romanului şi nu avusese ocazia să asculte şi un punct de vedere imparţial. El vedea deja crisalida şi Oamenii cei Mici ca pe ceva dinlăuntrul său şi nu ar fi putut spune exact ce semnificaţie aveau. Însă acesta nu era un aspect esenţial pentru el. Ce considera el cu adevărat important era dacă putea accepta sau nu realitatea

acestora, iar el o făcuse fără dificultate. Tocmai de aceea putuse să se dedice în totalitate revizuirii *Crisalidei de aer.* Dacă nu ar fi fost în stare să accepte existenţa lor ca pe ceva de la sine înţeles, nu l-ar fi putut convinge nimeni să comită această fraudă, nici cu bani şi nici cu ameninţări.

Aceasta nu era decât părerea sa, pe care nu le-o putea impune şi altora. Nu putea să nu simtă compasiune pentru stimata audienţă care fusese abandonată într-un ocean de semne de întrebare. Îi şi vedea morocănoşi, plutind în derivă printre semnele de întrebare, agăţaţi de colacii de salvare coloraţi, în timp ce un soare ireal străluceşte pe cer. Tengo se simţea întrucâtva responsabil pentru ei, căci avusese şi el un rol în diseminarea acestei confuzii în lume.

Dar cine-ar putea, se întreba el, să-i salveze pe toţi oamenii de pe lume? Nici dacă s-ar aduna toţi zeii din univers, n-ar reuşi să elimine armele nucleare sau să-i stârpească pe terorişti. Nu numai că n-ar putea să pună capăt secetelor din Africa sau să-l readucă la viaţă pe John Lennon, ci, dimpotrivă, s-ar isca discordie între ei şi s-ar lua la harţă. Iar lumea ar ajunge într-o stare şi mai rea decât acum. Faţă de o asemenea senzaţie de neputinţă, nu era un păcat chiar aşa mare să-i laşi pe amărâţii ăia să plutească printre semne de întrebare.

Tengo citi jumătate dintre recenziile pe care i le trimisese Komatsu şi le băgă la loc în plic. Îşi putea imagina deja cam ce conţineau şi celelalte. *Crisalida de aer* fermecase multă lume. Îi vrăjise pe Tengo şi pe Komatsu şi pe profesorul Ebisuno. Plus un număr surprinzător de mare de cititori. Ce altceva mai trebuia?

*

Marţi, pe la ora nouă seara, sună telefonul. Tengo citea, ascultând muzică. Erau momentele sale preferate, să citească după bunul său plac, înainte de culcare. Când se sătura de citit, se culca direct.

Ţârâitul telefonului, care rămăsese tăcut o vreme atât de îndelungată, anunţa acum ceva de rău augur. Nu era

Komatsu, deoarece telefonul suna altfel când era el. Tengo ezită o vreme dacă să răspundă sau nu. Îl lăsă să sune de cinci ori, apoi opri pick-upul şi ridică receptorul. Poate că îl căuta prietena lui.

— Domnul Kawana? auzi o voce de bărbat între două vârste. O voce adâncă şi moale, pe care nu o recunoştea.

— Da, răspunse Tengo precaut.

— Mă scuzaţi că vă deranjez. Mă numesc Yasuda, spuse bărbatul, pe un ton cât se poate de neutru. Nici prietenos, nici ostil. Nici oficial, dar nici familiar.

Yasuda? Nu-şi amintea de nimeni cu numele acesta.

— V-am sunat să vă transmit ceva, spuse bărbatul şi făcu o pauză ca un semn pus între paginile unei cărţi. Soţia mea nu o să mai poată să vă viziteze. Asta voiam să vă comunic.

Atunci se dumiri şi Tengo. Yasuda era numele de familie al iubitei sale. Kyōko Yasuda. Îi luase ceva timp să-şi dea seama, pentru că avusese foarte puţine ocazii să-i audă numele întreg. Aşadar, bărbatul care îl căuta era soţul ei. I se puse un nod în gât.

— Sper că înţelegeţi, făcu bărbatul.

Nu se citea niciun fel de emoţie în vocea sa. Cel puţin Tengo nu reuşea să găsească niciuna. Doar o vagă urmă de accent, poate din Kyūshū sau din Hiroshima, nu-şi dădea seama exact.

— Nu mai poate să vină, repetă Tengo.

— Da, nu mai *poate* să vă viziteze.

Adunându-şi curajul, Tengo întrebă:

— I s-a întâmplat ceva?

Linişte. Întrebarea sa plutea prin aer fără răspuns. În cele din urmă, celălalt spuse:

— Aşa că de acum înainte nu veţi mai avea posibilitatea să o vedeţi pe soţia mea. Asta e tot ce voiam să vă spun.

Ştia că Tengo se culca cu ea, că de vreun an se întâlneau săptămânal. În mod straniu însă, în vocea bărbatului nu se ghiceau nici resentimente, nici furie. Era altceva. Nu trăda sentimente ci mai degrabă proiecta o imagine obiectivă, ca o grădină părăsită şi căzută în ruină sau ca albia unui râu în

urma unei inundaţii.

— Nu prea înţeleg…

— Atunci e mai bine să lăsaţi lucrurile aşa cum sunt, i-o tăie bărbatul. În vocea sa detectă o urmă de oboseală. Un lucru este clar. Soţia mea este pierdută şi nu vă va mai putea vizita sub nicio formă.

— Este pierdută, repetă Tengo absent cuvintele interlocutorului.

— Domnule Kawana, nu-mi face nicio plăcere să vorbesc cu dumneavoastră. Dar nu aş fi avut conştiinţa împăcată să vă las aşa, fără să vă spun nimic. Credeţi că v-am sunat de plăcere?

Bărbatul tăcu preţ de câteva momente şi din receptor nu se mai auzi niciun sunet. Îi telefonase dintr-un loc cufundat în linişte sau poate că sentimentele lui formau un vid care absorbea toate zgomotele din jur.

Trebuie să-l întreb ceva, îşi spuse Tengo. Altfel se termină totul aşa, încărcat de aluzii de neînţeles. Nu pot să-l las să închidă. Dar bărbatul de la celălalt capăt al firului nu avusese de la bun început intenţia să-i dezvăluie prea multe detalii. Ce ar fi putut să-l întrebe, dacă acesta nu era dispus să-i mărturisească ce se întâmplase? Ce cuvinte poţi să adresezi vidului ca să îl faci să răspundă? În timp ce Tengo se dădea de ceasul morţii căutând o întrebare potrivită, conversaţia se întrerupse fără niciun fel de avertisment. Bărbatul închisese telefonul şi dispăruse din faţa lui Tengo. Probabil pentru totdeauna.

Tengo mai rămase o vreme cu receptorul mort la ureche. Dacă cineva îi asculta convorbirile, poate că ar fi prins vreun indiciu în acest sens. Ascultă atent, ţinându-şi respiraţia, dar nu auzi niciun fel de zgomot suspect. Nu-şi auzea decât bătaia propriei inimi. Ascultând acel ritm regulat, avu impresia că se transformase într-un tâlhar abject care se furişează noaptea prin casele străinilor, ascuns în umbră, ţinându-şi răsuflarea şi aşteptând ca cei din casă să adoarmă.

Ca să se mai liniştească, Tengo fierse nişte apă şi îşi făcu un ceai verde. Cu ceaşca în mână, se aşeză la masă şi

rederulă în minte conversaţia pe care tocmai o avusese.

„Soţia mea este pierdută şi nu vă va mai putea vizita sub nicio formă", spusese bărbatul. Îl nedumerea în mod deosebit expresia „sub nicio formă". O simţea ca pe o mâzgă întunecată şi umedă.

Se pare că Yasuda încercase să-i comunice următorul lucru: chiar dacă soţia sa era dispusă să-l mai vadă, acest lucru era obiectiv imposibil. Cum adică era imposibil? Din ce punct de vedere? Şi ce voia să însemne că ea era pierdută? Fusese rănită într-un accident grav? Căzuse pradă unei boli incurabile? Fusese agresată fizic atât de rău, încât n-o mai recunoşteai? Toate aceste imagini i se perindară pe rând lui Tengo prin faţa ochilor. O vedea în cărucior, cu vreun membru lipsă, bandajată atât de mult încât nici nu mai putea să mişte. Sau poate era închisă în vreun beci, legată cu un lanţ, ca un câine. Dar toate aceste variante erau mult prea fanteziste.

Kyōko Yasuda (când se gândea la ea acum îi folosea numele complet) nu-i vorbise mai deloc despre soţul ei. Tengo nu avea nicio idee despre ce fel de serviciu avea, ce vârstă, cum arăta sau ce fel de caracter avea. Nu ştia unde se cunoscuseră sau când se căsătoriseră, dacă era înalt sau scund, gras sau slab, chipeş sau urât. N-avea habar nici dacă se înţelegeau bine sau nu. Nu ştia decât că femeia nu ducea lipsă de nimic (avea, în fapt, o viaţă îndestulată), dar că nu era tocmai mulţumită de numărul (sau de calitatea) raporturilor sexuale pe care le aveau. Însă toate astea nu erau de fapt decât presupunerile lui. Îşi petreceau după-amiezile în pat, discutând despre fel de fel, dar ea nu adusese niciodată vorba de soţul ei. Nici Tengo nu era neapărat dornic să ştie mai multe. Prefera să nu afle ce fel de om e cel căruia îi furase soţia. I se părea că este un fel de gest de curtoazie. Acum însă, în situaţia în care se afla, îi părea rău că nu întrebase niciodată nimic despre soţul ei (dacă ar fi întrebat, mai mult ca sigur că ea i-ar fi răspuns cinstit). Oare era un individ gelos? Extrem de posesiv? Cu porniri violente?

Să încerc să mă pun în situaţia lui, se gândi Tengo. Oare cum aş reacţiona dacă aş fi în locul lui? Dacă aş fi însurat, aş

avea doi copii mici şi aş duce o viaţă normală şi liniştită de familie. Numai că într-o bună zi aş afla că nevasta mea se culcă o dată pe săptămână cu alt bărbat, un tip cu zece ani mai tânăr, iar relaţia lor continuă de mai bine de un an. Oare ce-aş simţi dacă aş fi într-o asemenea situaţie? Ce-ar fi în inima mea? Furie intensă, disperare profundă, tristeţe nedefinită, un rictus indiferent? Mi-aş pierde simţul realităţii? Sau ar fi un amestec de trăiri greu de discernut?

Oricât s-ar fi străduit, Tengo nu reuşea să identifice ce anume ar fi simţit. În schimb, ipoteza aceasta îi aducea în minte imaginea bărbatului necunoscut care săruta sânii mamei sale, îmbrăcată în neglijeu alb. Femeia are sânii plini, cu sfârcurile mari şi întărite. Pe chip îi pluteşte un zâmbet pierdut şi voluptuos. Ţine gura întredeschisă şi ochii închişi. Buzele umede şi tremurătoare te duc cu gândul la un organ sexual. Alături, Tengo doarme liniştit. Parcă s-au inversat cauza şi efectul, îşi spuse el. Poate că acest bărbat misterios este chiar Tengo, iar femeia nu este alta decât Kyōko Yasuda. Structura este aceeaşi, dar s-au schimbat personajele. Asta înseamnă că propria mea viaţă nu face decât să exteriorizeze o imagine latentă din adâncul meu şi să-i traseze contururile. Oare eu în ce măsură sunt responsabil pentru faptul că *ea e pierdută*?

*

Tengo nu reuşea să adoarmă. Vocea lui Yasuda îi răsuna încă în urechi. Implicaţiile din vocea sa erau grele, iar cuvintele pe care le rostise, straniu de reale. Se gândea la Kyōko Yasuda. La chipul ei şi la cele mai mici detalii ale trupului ei. O văzuse ultima oară cu două vineri în urmă. Ca de obicei, făcuseră sex pe îndelete. După telefonul pe care îl primise în această seară, ziua aceea părea brusc mult mai îndepărtată. Ca o scenă din istorie.

În raft erau câteva discuri pe care le adusese ca să le asculte împreună când erau în pat. Numai albume de jazz, vechi de tot. Louis Armstrong, Billie Holiday (un disc în care era acompaniat de Barney Bigard), Duke Ellington din anii ’40. Fuseseră ascultate de multe ori, dar păstrate cu mare grijă.

Coperţile erau puţin îngălbenite de trecerea anilor, dar discurile în sine arătau ca noi. Privind coperţile albumelor, faptul că nu o va mai vedea vreodată începea să prindă treptat un contur real.

Sigur că, în înţelesul strict al cuvântului, Tengo nu o iubea pe Kyōko Yasuda. Nu simţise niciodată dorinţa de a trăi alături de ea şi nu-i era greu să-şi ia rămas bun când pleca. Nu tresălta la gândul ei. Dar se obişnuise cu prezenţa sa şi îi era dragă. Îi plăcea rutina lor săptămânală. Aştepta cu nerăbdare să vină la el acasă şi să se lipească unul de altul, să-i atingă pielea. Pentru Tengo era un lucru de-a dreptul neobişnuit, pentru că nu simţise asemenea apropiere faţă de multe femei. Majoritatea femeilor, fie că avea relaţii sexuale cu ele, fie că nu, îl făceau să se simtă stingher. Şi, ca să-şi controleze această stinghereală, era nevoit să-şi îngrădească un anume teritoriu dinlăuntrul lui. Cu alte cuvinte, trebuia să-şi închidă câteva dintre încăperile inimii. Când era însă cu Kyōko Yasuda, nu avea nevoie de asemenea manevre complicate. Ea înţelegea ce caută şi ce nu caută el. De aceea Tengo se considera foarte norocos că o cunoscuse.

Dar iată că se întâmplase ceva iar ea era acum pierdută. Nu se ştie din ce motiv, nu-l mai putea vizita *sub nicio formă.* Iar din spusele soţului ei era mai bine ca Tengo să nu afle nici motivele şi nici consecinţele acestui lucru.

*

Neputând să adoarmă, Tengo se aşeză pe pat şi puse în surdină un disc cu Duke Ellington. Telefonul sună din nou. Ceasul de pe perete arăta ora zece şi douăzeci. În afară de Komatsu, nu-şi putea imagina cine altcineva l-ar fi putut căuta la ora aceasta, dar după ţârâitul telefonului nu părea să fie el. Când era Komatsu, suna mai grăbit. Şi mai nerăbdător. Poate că Yasuda îşi amintise că mai voia să-i spună ceva. Ar fi vrut să nu răspundă. Din experienţa lui, asemenea telefoane târzii nu aduceau niciodată veşti bune, dar în situaţia în care se afla nu avea altă opţiune decât să ridice receptorul.

— Domnul Kawana? spuse o voce de bărbat.

Nu era Komatsu şi nici Yasuda. Era, fără îndoială, vocea lui Ushikawa. Vorbea de parcă ar fi avut gura plină cu apă sau cu cine ştie ce lichid straniu. Lui Tengo îi apăru involuntar în faţa ochilor chipul acela neobişnuit şi capul diform, plat în creştet.

— Mă scuzaţi pentru ora nepotrivită. Ushikawa sunt, cel care v-a căutat zilele trecute. Am vrut să vă sun mai devreme, dar a intervenit ceva şi uite că s-a făcut ora asta. Ştiu bine că vă culcaţi şi vă treziţi devreme. Asta e o chestie grozavă. Nu-i bine deloc să pierzi vremea până noaptea târziu. Cel mai bine e să te bagi în pat când se lasă întunericul şi să te trezeşti la răsărit. Dar adevărul este, domnule Kawana, că mi-a spus intuiţia că astă seară încă nu v-aţi culcat şi de-aia mi-am permis să vă telefonez. Sper că nu v-am deranjat.

Lui Tengo nu-i conveneau deloc vorbele lui Ushikawa. Nu-i convenea nici că are numărul lui de telefon de acasă. Şi era limpede că nu-i spusese intuiţia nimic, ci de fapt ştia foarte bine că era încă treaz şi de aceea îl sunase. Poate văzuse că e încă lumina aprinsă la el. Îl supraveghea cineva? Îşi imagină unul dintre investigatorii lor pricepuţi şi zeloşi, urmărindu-i apartamentul printr-un binoclu puternic.

— Într-adevăr, eram încă treaz, spuse. Intuiţia dumneavoastră a fost corectă. Am băut un ceai cam tare, cred.

— Da? Asta nu e bine. Când nu poţi să dormi, cel mai adesea îţi vin tot felul de gânduri neplăcute. Spuneţi-mi, putem să discutăm o chestiune?

— Dacă nu e vorba de ceva care o să-mi alunge somnul de tot.

Ushikawa râse cu o voce stranie. De partea cealaltă a firului – undeva în lume – capul lui diform se clătina la fel de diform.

— Ha ha ha, ce lucruri amuzante spuneţi, domnule Kawana. N-am să vă cânt un cântec de leagăn, dar nici n-am să vă spun o chestiune atât de serioasă încât să nu mai puteţi dormi din cauza ei. Nu vă îngrijoraţi. De fapt, e vorba doar de o întrebare la care să-mi răspundeţi cu da sau nu. Ăă… adică, în privinţa bursei. Bursa de trei milioane de yeni pe an. Vedeţi, nu e o discuţie neplăcută. V-aţi gândit la propunerea noastră? În

curând trebuie sa dăm şi noi răspunsul final.

— V-am spus cât se poate de clar de data trecută că nu accept bursa. Vă sunt recunoscător pentru ofertă, dar nu duc lipsă de nimic. Nici de bani şi nici de libertate. Îmi doresc să-mi continuu viaţa în acelaşi mod.

— Fără să aveţi nicio obligaţie.

— Pe şleau, da.

— Mda, asta e o atitudine demnă de respect, făcu Ushikawa şi tuşi uşor. Să vrei să fii independent fără să ai de-a face cu vreo organizaţie. Vă înţeleg foarte bine. Numai că, domnule Kawana, v-o spun din consideraţia pe care o am faţă de dumneavoastră, trăim în lumea în care trăim. Nu ştii niciodată ce se poate întâmpla. E bine să ai o asigurare, ceva pe care să te poţi sprijini la o adică. Să te ferească de bătaia vântului. Fără aşa ceva e destul de periculos. De exemplu, dumneavoastră, domnule Kawana, acum nu aveţi nimic pe care să vă puteţi sprijini. Nu vă puteţi bizui pe faptul că vă protejează cei din jur. În caz de nevoie, dacă s-ar înrăutăţi lucrurile, toţi cei de lângă dumneavoastră v-ar lăsa baltă şi ar da bir cu fugiţii. Ce, n-am dreptate? Paza bună trece primejdia rea, aşa se spune. E mai bine să aveţi o certitudine, în caz că se întâmplă ceva. Şi nu e vorba doar de bani. Banii nu sunt decât un simbol.

— Nu sunt sigur că înţeleg exact ce vreţi să spuneţi, răspunse Tengo.

Simţea din nou starea de disconfort pe care o avusese când se întâlnise cu Ushikawa întâia oară.

— Ei, da, încă sunteţi tânăr şi sănătos, nu-nţelegeţi lucrurile astea. Uite, de exemplu, de la o vârstă încolo, viaţa nu mai e decât o înşiruire neîncetată de pierderi. Lucrurile pe care le îndrăgeşti şi la care ţii încep să-ţi scape printre degete unul după altul. Dispar ca dinţii unui pieptene vechi. Şi nu mai capeţi decât nişte imitaţii fără nicio valoare. Oamenii pe care îi iubeşti dispar unul câte unul. Se duc pe rând şi forţa fizică, şi visele, şi speranţele, şi idealurile, şi convingerile. Unele îşi anunţă plecarea, altele te trezeşti într-o bună zi că au dispărut pur şi simplu. Şi, odată pierdute, nu mai e cale să le regăseşti

şi nici să le înlocuieşti. Ei, nu e deloc plăcut. Uneori te sfâşie durerea. Domnule Kawana, în curând faceţi treizeci de ani. Intraţi încet, încet în perioada în care lucrurile încep să apună. Adică, trec anii. O să începeţi să înţelegeţi treptat cum e să pierzi lucruri. Greşesc?

Tengo se întrebă dacă nu cumva făcea aluzie la Kyōko Yasuda. Poate că ştia că se întâlneau în secret o dată pe săptămână şi că, dintr-un motiv necunoscut lui Tengo, aceasta încetase să-l mai viziteze.

— Ştiţi destule lucruri despre viaţa mea particulară, zise Tengo.

— Nu, nici vorbă, răspunse Ushikawa. Eu vă spun doar cum stau lucrurile pe lumea asta, atât. Serios. Nu ştiu amănunte despre viaţa dumneavoastră particulară.

Tengo tăcu.

— Primiţi, vă rog, bursa aceasta, oftă Ushikawa. Vă spun sincer, sunteţi într-o situaţie cam precară. Dacă, ferească sfântul, se întâmplă ceva, noi vă protejăm. Putem să vă aruncăm un colac de salvare. Altfel, s-ar putea să vă treziţi prins într-o situaţie fără ieşire.

— Fără ieşire? făcu Tengo.

— Întocmai.

— În mod concret, ce fel de situaţie?

Ushikawa făcu o pauză de câteva momente. Apoi spuse:

— Domnule Kawana, sunt unele lucruri pe care e mai bine să nu le ştiţi. Când ştii prea multe, nu mai poţi să dormi. Şi mă refer la chestii care nici nu se compară cu un ceai prea tare. V-ar răpi pe vecie orice fel de somn liniştit. Ăă… ce vreau eu să zic este următorul lucru. Gândiţi-vă aşa: fără să aveţi habar, aţi dat drumul la un robinet mai aparte şi au început să iasă de acolo nişte lucruri mai aparte. Iar asta îi influenţează pe cei din jur. Şi nu se poate spune că e o influenţă tocmai plăcută.

— Oamenii cei Mici au legătură cu asta?

Aruncase mai degrabă la întâmplare această întrebare, dar Ushikawa amuţi. Era o tăcere grea, ca o piatră neagră scufundată pe fundul unei ape adânci.

— Domnule Ushikawa, aş vrea să ştiu clar despre ce e

vorba. Lăsaţi ghicitorile şi haideţi să discutăm pe faţă. Ce s-a întâmplat cu ea?

— Care ea? Nu ştiu despre ce vorbiţi.

Tengo oftă. Discuţia asta era prea neobişnuită ca sa o poţi purta la telefon.

— Vă rog să mă iertaţi, domnule Kawana, dar eu nu sunt decât un intermediar. Vă transmit mesajul clientului meu şi mi s-a atribuit îndatorirea de a vorbi cu dumneavoastră despre lucruri generale, cât mai eufemistic, spuse Ushikawa pe un ton prudent. Îmi pare rău dacă vi se pare că vă zgândăr, dar trebuie să vă vorbesc cât mai ambiguu. În plus, cunoştinţele mele, vă spun sincer, sunt cât se poate de limitate. În orice caz, nu ştiu despre cine vorbiţi. Dacă nu-mi daţi mai multe amănunte…

— Bine, atunci, spuneţi-mi cine sunt Oamenii cei Mici.

— Domnule Kawana, nu am habar ce-i cu oamenii ăştia mici. Desigur, ştiu că sunt nişte personaje din *Crisalida de aer,* dar mai mult de atât… Oricum, din câte văd, se pare că aţi descătuşat ceva în lume, fără să ştiţi nici dumneavoastră ce anume. În funcţie de cum evoluează lucrurile, acest ceva poate să fie foarte periculos. În ce fel şi cât de periculos, clientul meu o ştie foarte bine. Are în oarecare măsură şi cunoştinţele necesare ca să contracareze acest pericol. Tocmai acesta este motivul pentru care vă întindem o mână de ajutor. Şi vă spun sincer, avem braţul lung. Lung şi puternic.

— Şi cine este clientul ăsta despre care vorbiţi? Are legătură cu Pionierii?

— Din nefericire nu am autoritatea să dezvălui vreun fel de nume, răspunse Ushikawa dezolat. Dar, indiferent cine ar fi, pot să vă spun că are ceva putere. O putere demnă de luat în seamă. Noi vă oferim protecţie. Înţelegeţi, asta e ultima noastră ofertă. E decizia dumneavoastră dacă o acceptaţi sau nu. Dar, odată ce vă hotărâţi, lucrurile nu se mai pot schimba aşa de uşor. Aşa că gândiţi-vă bine de tot. Şi încă ceva: dacă nu sunteţi de partea lor, e posibil să suferiţi nişte lucruri mai neplăcute de pe urma braţului lor lung, deşi ei nu îşi doresc

asta.

— Ce fel de lucruri neplăcute?

Ushikawa nu răspunse imediat la întrebare. În receptor se auzea un sunet straniu, de parcă interlocutorul îşi trăgea saliva din colţul buzelor.

— Detalii nu ştiu nici eu, spuse Ushikawa. Nu mi s-a explicat atât de mult. Aşa că vă spun nişte lucruri generale.

— Ce am descătuşat? întrebă Tengo.

— Nici asta nu ştiu, spuse Ushikawa. Vă repet, eu nu sunt decât un reprezentant în negocieri. Nu ştiu prea bine detaliile situaţiei. Nu mi-au fost comunicate decât nişte date limitate. Până să ajungă la mine, izvorul de informaţii s-a tot subţiat, până n-au mai rămas decât câţiva stropi din el. Mi-au fost conferite nişte drepturi limitate, aşadar nu fac decât să transmit exact ce m-a instruit clientul meu. O să vă întrebaţi de ce nu v-au contactat direct, de ce e nevoie de un asemenea intermediar neobişnuit. Oare n-ar fi mers mai simplu fără? Dar acestea sunt întrebări la care nu am nici eu vreun răspuns.

Ushikawa tuşi şi aşteptă următoarea întrebare. Dar nu mai veni niciuna, drept pentru care reluă:

— Aşadar, întrebaţi de lucrul pe care l-aţi descătuşat, nu?

Tengo încuviinţă.

— Ştiţi ce cred eu, domnule Kawana, că nu e un lucru pe care să ţi-l poată arăta cineva cu degetul şi să-ţi spună: „Uite, ăsta e!”. Dumneavoastră înşivă trebuie să faceţi un efort să-l descoperiţi. Dar se poate ca, la sfârşitul căutărilor, când aţi înţeles despre ce e vorba, să fie deja prea târziu. Din câte am văzut eu, aveţi nişte capacităţi deosebite, de-a dreptul minunate, la care oamenii de rând nici nu visează. Asta e clar. Tocmai de aceea, acţiunile pe care le-aţi întreprins nu pot fi trecute cu vederea şi reprezintă o ameninţare. Clientul meu vă preţuieşte aceste capacităţi. De aici şi bursa pe care v-am oferit-o. Dar să ştiţi că ele nu vă sunt îndeajuns. Depinde de cum priveşti problema, dar să ai nişte abilităţi care nu-ţi sunt suficiente poate să fie, dimpotrivă, mai periculos decât să nu le ai deloc. Cam asta este impresia pe care o am eu referitor la situaţia de faţă.

— Pe de altă parte, clientul dumneavoastră are suficiente cunoştinţele şi abilităţi. Asta vreţi să spuneţi?

— Nu, nu se poate zice asta. Nimeni nu poate decide dacă sunt suficiente. Gândiţi-vă la un nou tip de boală contagioasă. Ei au cunoştinţele – cum ar veni, vaccinul. În prezent, s-a stabilit că acesta dă rezultate într-o anumită măsură. Dar germenii sunt vii, evoluează şi devin mai rezistenţi de la un moment la altul. Sunt puternici şi inteligenţi. Încearcă să fie cu un pas înaintea anticorpilor. Nu ştim câtă vreme vaccinul o să fie eficace sau dacă stocul disponibil va fi suficient. De aceea clientul meu trage un semnal de alarmă în privinţa primejdiei.

— Dar de ce au ei nevoie de mine?

— Dacă îmi permiteţi să continuu analogia cu boala, s-ar putea spune că amândoi sunteţi purtătorii principali.

— *Amândoi*? întrebă Tengo. Adică eu şi Eriko Fukada?

Ushikawa nu răspunse.

— Dacă îmi permiteţi să folosesc o expresie clasică, aţi deschis cutia Pandorei. De-acolo au ieşit în lume tot felul de lucruri. Punând cap la cap impresiile mele, asta cred că este părerea clientului meu. Întâmplarea face că voi formaţi o pereche mult mai puternică decât credeţi. Va completaţi reciproc părţile lipsă.

— Dar în asta nu este nimic ilegal!

— Într-adevăr. Nu este o infracţiune nici din punct de vedere legal şi nici lumesc. Dar, dacă pot să citez din George Orwell – un mare clasic şi o sursă inepuizabilă de citate –, ce aţi făcut voi este foarte aproape de crimăgândit. Printr-o coincidenţă stranie, suntem în anul 1984. O fi existând vreo legătură. Ei, dar v-am ţinut prea mult de vorbă. Şi multe dintre lucrurile pe care le-am zis nu sunt decât presupunerile mele personale. Atât şi nimic mai mult. Nu am dovezi pe care să mă bazez. Dar, fiindcă m-aţi întrebat, v-am spus în mare cam care e impresia mea.

Ushikawa tăcu, iar Tengo rămase pe gânduri. Presupunerile lui personale? Oare cât putea să creadă din ce spunea omul acesta?

— Trebuie să ne încheiem conversaţia, spuse Ushikawa.

Vă mai las un răgaz de gândire, pentru că e vorba de ceva important. Dar nu vă pot da mult timp. Orice-ar fi, ceasul merge neîncetat. Tic-tac, fără oprire. Gândiţi-vă serios la propunerea pe care v-am făcut-o. O să vă mai contactez eu peste puţin timp. Noapte bună. Mă bucur că am stat de vorbă. Domnule Kawana, sper să dormiţi dus!

Fără să mai aştepte vreun răspuns, Ushikawa închise hotărât telefonul. Tengo privi o vreme receptorul mort, pe care încă îl mai ţinea în mână, ca un fermier care adunase de pe câmp o legumă uscată în timpul secetei. Cam multă lume îi închidea telefonul în nas.

După cum se aştepta, nu reuşi sa adoarmă cu una, cu două. Până când primele raze de soare palide au început să pătrundă prin perdea şi păsările voinice din oraş s-au trezit şi s-au pregătit de o nouă zi de muncă, Tengo rămase aşezat pe podea, sprijinindu-se de perete, cu gândul la prietena sa şi la acel braţ lung şi puternic care apare de undeva. Dar nu ajungea nicăieri astfel. Gândurile sale se învârteau în gol.

Tengo se uită împrejur şi oftă. Realiză că rămăsese complet singur. Aşa cum spusese Ushikawa. Nu avea în jur nici un fel de sprijin.

Capitolul 7
Locul în care vei păşi

Holul corpului central al Hotelului Okura era spaţios, întunecat, cu tavanul înalt şi te ducea cu gândul la o uriaşă şi elegantă peşteră. Glasurile oamenilor care stăteau de vorbă aşezaţi pe canapele rezonau gol, ca suspinul unei vietăţi eviscerate. Mocheta era groasă şi moale, aidoma unui covor de muşchi antic care îmbracă o insulă de la Polul Nord, absorbind paşii tuturor oamenilor care se perindaseră pe acolo de-a lungul timpului. Bărbaţii şi femeile care treceau prin hol arătau ca nişte fantome care îşi jucau rolul iar şi iar, legate din vremuri străvechi de acel loc printr-un blestem. Bărbaţi ferecaţi în costumele lor ca într-o armură, fete subţirele în rochii negre, şic, gătite ca pentru o ceremonie din sala de recepţii. Bijuteriile lor mititele dar scumpe tânjeau după un ochi de lumină care să le dea strălucire, aidoma unor lilieci însetaţi de sânge. Într-un colţ, doi străini în vârstă, mari de statură, ca un rege şi o regină trecuţi de mult de prima tinereţe, îşi odihneau pe tron trupurile obosite.

În pantalonii ei bleu, bluza albă şi simplă, tenişii albi şi cu geanta Nike albastră, Aomame nu prea se potrivea cu acel peisaj de legendă. Probabil arata ca o bonă solicitată de vreunul dintre clienţii hotelului. La asta se gândea Aomame, aşezată într-un fotoliu cu braţe uriaşe, aşteptând să treacă timpul. Dar asta este, îşi zise ea. N-am venit aici într-o vizită de curtoazie. Stând acolo, avu la un moment dat senzaţia că este privită. Se uită împrejur, dar nu observa pe nimeni. Treaba lor, îşi zise ea. N-au decât să se uite!

La ora şase şi cincizeci de minute, Aomame se ridică şi se duse la toaletă cu geanta după ea. Se spălă pe mâini cu săpun şi îşi inspectă atent înfăţişarea, să nu fie ceva în

neregulă. Apoi respiră adânc de mai multe ori, privindu-se în oglinda mare şi clară. Baia era imensă, dar pustie. Era probabil mai spaţioasă decât întreg apartamentul ei. „Asta e ultima mea însărcinare", îşi şopti ea în oglindă. S-o duc cu bine la capăt şi apoi dispar. Ca o nălucă. Acum sunt aici. Mâine nu voi mai fi. Peste câteva zile o să am alt nume şi alt chip.

Aomame se întoarse în hol şi se aşeză la loc pe fotoliu. Îşi lăsă geanta sport pe masa de alături. În ea avea pistolul automat cu şapte focuri şi instrumentul ascuţit pe care urma să-l înfigă în gâtul bărbatului. Nu trebuie să-mi pierd calmul, îşi spuse ea. E ultima mea misiune şi e foarte importantă. Trebuie să rămân aceeaşi Aomame imperturbabilă şi tare.

Însă nu avea cum să nu-şi dea seama că starea ei de spirit nu era normală. Respira un pic cam greu, iar pulsul crescut o îngrijora. Transpirase uşor la subraţ şi avea o mâncărime pe piele. Nu sunt doar încordată, se gândi ea. Presimt *ceva.* E un presentiment care încearcă să mă avertizeze. Bate încontinuu la uşa conştientului meu. *Încă nu e prea târziu. Pleacă şi uită totul.*

Aomame ar fi vrut să poată da curs avertismentului. Îi venea să lase baltă totul şi să plece din hotel. Locul acela avea ceva de rău augur. Plutea un aer funebru, de moarte care se insinuează uşor. O moarte liniştită şi lentă, dar inevitabilă. Însă nu putea să fugă cu coada între picioare. Nu-i stătea în fire.

Trecură zece minute lungi. Timpul abia dacă se scurgea. Aomame stătea pe fotoliu, reglându-şi respiraţia. Fantomele din hol scoteau fără încetare aceleaşi ecouri goale. Oamenii treceau păşind fără zgomot pe mocheta groasă, ca nişte suflete care nu-şi găseau locul. Singurul sunet limpede care îi ajungea din când în când la urechi era clănţănitul unor ceşti de cafea pe o tavă purtată de o chelneriţă. Însă până şi acel sunet avea în el o notă îndoielnică. Nu prea era de bine. Dacă de acum era atât de încordată, însemna că la momentul respectiv n-ar mai fi fost în stare de nimic. Aomame închise ochii şi îşi spuse rugăciunea aproape din reflex. Era rugăciunea pe care se ştia spunând-o înainte de fiecare masă încă din fragedă

pruncie. Deşi trecuse multă vreme de atunci, şi-o amintea cuvânt cu cuvânt.

Doamne, care eşti în ceruri. Pur fie numele Tău, vie împărăţia Ta. Şi ne iartă nouă păcatele noastre. Şi ne binecuvântează nouă calea. Amin.

Şovăind, Aomame trebui să admită că acea rugăciune care odinioară îi fusese doar un chin era acum salvarea ei. Cuvintele acelea îi linişteau nervii, îi ţineau frica la distanţă şi îi calmau răsuflarea. O repetă în minte de mai multe ori, apăsându-şi pleoapele cu degetele.

*

— Sunteţi Aomame-san, da? se auzi de lângă ea o voce tânără de bărbat.

Aomame deschise ochii, îşi ridică privirea şi se uita la posesorul vocii. În faţa ei stăteau doi bărbaţi tineri, ambii îmbrăcaţi în costume închise la culoare. După material şi croială se vedea că nu erau lucruri scumpe. Fuseseră probabil cumpărate direct din raft de pe la vreun magazin en-gros. Nu le veneau ca turnate, dar măcar nu erau deloc şifonate. Probabil le călcau de fiecare dată când le îmbrăcau. Niciunul nu purta cravată. Unul dintre ei avea o cămaşă albă încheiată până la ultimul nasture, iar celălalt o cămaşă gri cu gulerul rotund. Erau încălţaţi cu pantofi din piele, negri şi reci.

Cel cu cămaşa albă părea să aibă cam un metru optzeci şi cinci şi îşi ţinea părul prins în coadă. Avea sprâncene lungi, frumos arcuite, ca o curbă ascendentă dintr-un grafic. Un chip calm, cu trăsături regulate. Putea foarte bine să fi fost actor. Celălalt avea vreun metru şaizeci şi cinci şi era ras în cap. Avea nasul mic şi îndesat şi un barbişon care arăta ca o umbră căzută acolo din greşeală. Lângă ochiul drept i se vedea o mică tăietură. Ambii erau slabi, traşi la faţă şi arşi de soare. Nu păreau să aibă pe ei nici pic de grăsime. Felul în care le veneau costumele pe umeri lăsa de înţeles că dedesubt se ascundeau nişte muşchi zdraveni. Ca vârstă,

aveau în jur de douăzeci şi cinci, treizeci de ani. Aveau priviri pătrunzătoare şi adânci. Ochii lor, ca de animal care vânează, nu se mişcau mai mult decât era necesar.

Aomame se ridică automat din fotoliu şi îşi privi ceasul de la mână. Acele indicau ora şapte fix. Fuseseră punctuali.

— Da, răspunse ea.

Pe chipurile lor nu se citea niciun fel de expresie. Cei doi aruncară rapid o privire la hainele ei, apoi se uitară la geanta sport de alături.

— Ăsta este tot bagajul? întrebă Cheliosul.

— Da.

— Bine. Să mergem. Sunteţi gata? întrebă Cheliosul. Pletosul doar o privea în tăcere.

— Desigur, răspunse ea, socotind că, dintre cei doi, cel scund era mai mare cu câţiva ani şi avea rol de lider.

Luând-o înainte, Cheliosul traversă agale holul şi se îndreptă către lift, iar Aomame îl urmă, cu geanta pe umăr. Pletosul se ţinea cam la doi metri în spatele ei, astfel încât Aomame era prinsă între ei. Se pricep, remarcă ea în gând. Ambii mergeau cu spatele drept şi călcau hotărât. Doamna spusese că făceau karate. Ar fi fost imposibil să-i înfrunte pe amândoi în acelaşi timp şi să iasă învingătoare. După atâţia ani de arte marţiale, de atâta lucru putea să-şi dea seama şi singură. Însă ei nu aveau acel aer copleşitor de feroce pe care îl degaja Tamaru. Nu erau nişte adversari *imposibil de răpus.* Dacă se ajungea la luptă corp la corp, trebuia mai întâi să-l neutralizeze pe micul Chelios. El era vârful de atac. Rămasă doar cu Pletosul, poate reuşea cumva să-l dovedească şi să fugă.

Cei trei urcară în lift. Pletosul apăsă butonul pentru etajul şapte. Cheliosul se opri lângă Aomame, iar Pletosul se poziţionă cu faţa la ei, în colţul diagonal opus. Se mişcau în linişte deplină. Erau foarte sistematici. Ca un jucător de baseball la baza a doua şi unul în poziţie de inter, al căror unic scop era o dublă eliminare.

În timp ce se gândea la aceste lucruri, Aomame realiză că respiraţia şi pulsul îi reveniseră la normal. N-am de ce să mă

tem, îşi spuse ea. Sunt aceeaşi eu. Aomame cea imperturbabilă şi tare. Totul o să fie bine. Nu mai am niciun presentiment rău.

Uşile liftului se deschiseră fără zgomot. Cheliosul ieşi primul din lift, în timp ce Pletosul apăsa butonul care ţinea uşile deschise. Aomame îl urmă, apoi Pletosul îşi luă degetul de pe buton şi ieşi şi el. Cheliosul o porni înainte pe coridor, urmat de Aomame, iar Pletosul încheie coloana. Pe coridorul spaţios nu se vedea nici ţipenie de om. Era curat lună şi cufundat într-o linişte deplină. Se vedea că era un hotel de primă clasă, în care se acorda atenţie deosebită tuturor detaliilor. N-ai fi dat niciodată de farfurii goale de la *room service,* lăsate neglijent în faţa uşii. În scrumiera din faţa liftului nu era niciun muc de ţigară. Florile din vaze miroseau proaspăt, de parcă tocmai fuseseră culese. Cei trei cotiră de câteva ori şi într-un final se opriră în faţa unei uşi. Pletosul ciocăni de două ori, apoi descuie cu cheia electronică fără să mai aştepte răspuns. Intră, se uită împrejur să se asigure că totul era în regulă, apoi îi făcu un semn scurt din cap Cheliosului.

— Poftiţi înăuntru, zise Cheliosul cu o voce uscată.

Aomame intră, iar acesta închise uşa în spatele ei şi puse lanţul. Încăperea era mare. Nu semăna cu o cameră obişnuită de hotel. Era dotată cu mobilier complet de sufragerie şi avea chiar şi un birou de lucru. Pe lângă acestea mai erau şi un televizor şi un frigider mare. Probabil se aflau acum în sufrageria unuia dintre apartamentele hotelului. De la fereastră se vedea panorama nocturnă. Şi preţul trebuie să fi fost pe măsură. Cheliosul se uită la ceasul de pe mână, apoi îi făcu semn lui Aomame să se aşeze pe canapea. Aomame se conformă şi îşi puse alături geanta sport albastră.

— Doriţi să vă schimbaţi? întrebă Cheliosul.

— Dacă îmi permiteţi, răspunse ea. Îmi este mai uşor să lucrez îmbrăcată în trening.

Cheliosul încuviinţă.

— Dar înainte va trebui să fac o verificare. Îmi cer scuze, dar asta face parte din atribuţiile mele.

— Nicio problemă. Verificaţi, răspunse Aomame fără pic de

încordare în glas, ba chiar cu un strop de amuzament la adresa încordării lor.

Pletosul veni lângă Aomame şi îi percheziţionă tot corpul, ca să se asigure că nu avea asupra ei nimic suspect. Purta doar nişte pantaloni subţiri şi o bluză, sub care oricum n-ar fi putut să ascundă nimic. Ei doar parcurgeau nişte paşi prestabiliţi. Mâinile Pletosului erau încordate şi foarte ţepene. Nici măcar din politeţe nu puteai spune că se pricepea la ce făcea. Probabil nu percheziţionase prea multe femei la viaţa lui. Cheliosul stătea sprijinit de birou şi îl urmărea pe Pletos.

După ce se termină percheziţionarea, Aomame îşi deschise singură geanta. În ea avea o jachetă subţire de vară, treningul şi două prosoape. O mică trusă cu articole de toaletă, o carte şi o poşetă cu mărgeluţe, în care îşi ţinea portofelul, portmoneul cu mărunţiş şi cheile. Aomame le scoase pe toate pe rând şi i le înmână Pletosului. Luă la sfârşit borseta neagră din plastic şi îi desfăcu fermoarul. În ea se vedeau o pereche de chiloţi de schimb, tampoane şi absorbante.

— Transpir şi am nevoie de schimburi, spuse Aomame, apoi scoase nonşalant chilotul alb cu dantelă, îl desfăcu şi dădu să i-l arate. Pletosul se înroşi puţin la faţă şi încuviinţă de câteva ori în sens că ajunge, a înţeles. Tipul ăsta oare chiar o fi mut? se întrebă Aomame mirată.

Băgă înapoi în borsetă lenjeria şi tampoanele, apoi trase fermoarul şi o puse la loc în geantă de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. E un amator, conchise ea. N-ai treabă să fii bodyguard dacă te înroşeşti când vezi o lenjerie mai drăguţă şi nişte tampoane. Dacă Tamaru era pus sa facă treaba asta, putea să fie şi Albă-ca-Zăpada, că tot o percheziţiona bine până între picioare. Ar fi întors pe dos sutiene, chiloţei şi desuuri cât să umpli cu ele o magazie întreagă şi tot ar fi ajuns până la fundul borsetei. Pentru el – iar asta, evident, are legătură şi cu faptul că e *gay* get-beget – lucrurile astea n-ar fi decât nişte cârpe. Şi chiar dacă n-ar fi mers atât de departe, tot ar fi scos măcar borseta şi ar fi cântărit-o în palmă. Iar atunci mi-ar fi descoperit sigur pistolul Heckler & Koch HK4 (care cântăreşte aproximativ cinci sute de grame) şi tocul cu

dăltiţa.

Ăştia doi sunt nişte amatori. Or fi ei buni la karate şi i-or fi jurat ei Liderului credinţă eternă, dar de amatori sunt amatori. Exact cum a anticipat Doamna. Aomame bănuise că nu se va uita nimeni până la fundul borsetei pline cu articole de damă şi avusese dreptate. Desigur, mersese la risc şi nu se gândise neapărat şi la cazul în care intuiţia ei ar fi dat greş. Tot ce putea face era să se roage. Dar ea ştia. Ştia că rugăciunile *funcţionează.*

Aomame intră în baia spaţioasă şi se schimbă în trening. Îşi împături pantalonii şi bluza şi le bagă în geantă. Verifică să aibă părul bine strâns. Îşi dădu cu un spray de gură. Scoase pistolul, trase apa la toaletă ca să acopere zgomotele şi îl armă. Nu-i mai rămânea decât să elibereze piedica. Puse tocul cu dăltiţa deasupra în geantă, astfel încât să-l aibă la îndemână. După ce termină pregătirile, se privi în oglindă şi îşi alungă toată încordarea de pe chip. E bine, îşi zise ea. Până aici am răzbit cu calm.

*

Când Aomame ieşi din baie, Cheliosul stătea drept, cu spatele la ea şi vorbea la telefon pe un ton scăzut. Când o auzi, întrerupse conversaţia şi puse tăcut receptorul în furcă. O inspectă cu privirea pe Aomame, îmbrăcată acum în treningul Adidas.

— Sunteţi gata? întrebă el.

— Da, răspunse Aomame.

— Înainte de toate am o rugăminte.

Aomame schiţă un zâmbet foarte slab.

— V-aş ruga să nu vorbiţi nimănui despre cele petrecute în seara aceasta, spuse el şi făcu o pauză ca să lase mesajul să pătrundă bine în mintea ei, aşa cum ai aştepta ca nişte stropi de apă să se absoarbă în pământ şi să dispară.

Aomame îl privea fără să spună nimic. Cheliosul continuă:

— Nu vreau să sune nepoliticos, dar veţi fi recompensată suficient şi este posibil să mai apelăm de câteva ori la serviciile dumneavoastră. Prin urmare, v-aş ruga să uitaţi în

totalitate cele petrecute aici. Ce vedeţi, ce auziţi, absolut tot.

— Îndeletnicirea mea este legată de corpul uman, replică Aomame pe un ton destul de rece. De aceea ştiu bine ce înseamnă confidenţialitatea profesională. Niciun fel de informaţie personală nu va părăsi această încăpere. Nu este cazul să vă faceţi griji în această privinţă.

— Am înţeles. Aceasta era rugămintea noastră, răspunse Cheliosul. Totuşi am dori să priviţi acest lucru drept ceva mai mult decât o chestiune de confidenţialitate în sensul obişnuit al cuvântului. Locul în care veţi păşi este un spaţiu sacru.

— Un spaţiu sacru?

— Poate vă sună exagerat, însă vă asigur că nu este o exagerare. Cel pe care îl veţi vedea şi îl veţi atinge este un om sfânt. Nu există altă expresie mai potrivită.

Aomame încuviinţă fără să răspundă. În acel moment era mai bine să nu comenteze nimic.

— Ne cerem scuze, dar noi am făcut o verificare legată de dumneavoastră. Sper să nu ne-o luaţi în nume de rău, dar a fost necesară. Avem motive să fim precauţi.

În timp ce-l asculta, Aomame se uită la Pletos, să vadă ce face. Acesta stătea pe un scaun lângă uşă, cu spatele drept, mâinile pe genunchi şi bărbia trasă în faţă. Era complet neclintit, de parcă poza pentru o fotografie comemorativă. Privirea îi era în permanenţă aţintită asupra ei.

Cheliosul aruncă un ochi în jos, de parcă şi-ar fi inspectat pantofii negri din piele, apoi îşi ridică înapoi privirea către Aomame.

— În concluzie, nu am descoperit vreo problemă şi, prin urmare, astăzi am apelat la dumneavoastră. Se pare că sunteţi un instructor foarte eficace şi extrem de bine apreciat.

— Vă mulţumesc, răspunse Aomame.

— Din câte am înţeles, odinioară aţi făcut parte din Biserica Martorilor. Este adevărat?

— Da. Părinţii mei sunt adepţi şi, prin urmare, am fost şi eu, din naştere. Nu a fost alegerea mea şi am încetat să mai fiu cu mult timp în urmă.

Când m-au investigat, oare să fi aflat şi despre cum

mergeam cu Ayumi în Roppongi să agăţăm tipi? se întrebă Aomame. Nu, nici nu contează. Chiar dacă ar fi descoperit chestia asta, nu ar fi considerat-o un impediment. Altfel nu mai eram aici.

— Ştim şi asta. Însă o vreme aţi trăit printre credincioşi. Iar asta în copilărie, care este perioada cea mai impresionabilă. De aceea sigur înţelegeţi ce anume înseamnă *sfinţenia,* pentru că sfinţenia e miezul oricărei credinţe. În lumea aceasta există locuri în care nu avem voie să păşim sau în care nu trebuie să păşim. A o recunoaşte, a o admite şi a-i arăta o smerenie absolută reprezintă primul pas către credinţă. Înţelegeţi ce vreau să spun?

— De înţeles, înţeleg, răspunse Aomame. De admis, e altă problemă.

— Desigur. Nu este nevoie să fiţi şi de acord. Aceasta este credinţa noastră, nu a dumneavoastră. Însă, indiferent dacă aveţi sau nu credinţă, astăzi vi se va înfăţişa ceva cu totul special. O *fiinţă ieşită din comun.*

Aomame nu spuse nimic. *O fiinţă ieşită din comun.*

Cheliosul îşi miji ochii, cântărindu-i tăcerea. Apoi spuse:

— Indiferent de ce veţi vedea, nu aveţi voie să discutaţi despre asta. Dacă dezvăluiţi ceva, această sfinţenie va fi pângărită în mod iremediabil. E ca şi cum ai murdări un iaz cristalin şi pur. Indiferent de mentalitatea obişnuită sau de legile acestei lumi, acesta este felul în care vedem noi lucrurile. Vă rugăm să înţelegeţi asta. Dacă înţelegeţi şi vă respectaţi promisiunea, după cum v-am spus şi mai devreme, noi ne vom arăta suficient de recunoscători.

— Am înţeles, spuse Aomame.

— Noi suntem o grupare religioasă mică, dar avem mintea dârză şi braţul lung.

Aşadar aveţi braţul lung, îşi zise Aomame. Iar eu urmează să aflu în curând cât anume de lung.

Cheliosul stătea cu braţele încrucişate, sprijinit de birou şi o privea cu atenţie, ca pe un tablou care putea să fi fost agăţat strâmb pe perete. Pletosul rămăsese în aceeaşi poziţie, şi el cu privirea asupra ei. Constant, fără întrerupere.

Cheliosul îşi privi apoi ceasul.

— Atunci să mergem, spuse el şi tuşi sec.

Traversă încăperea călcând atent ca un ascet care merge pe suprafaţa apei şi ciocăni scurt de două ori la uşa care ducea în camera alăturată. Deschise uşa fără să mai aştepte răspuns. Făcu apoi o plecăciune şi intră. Aomame îşi luă geanta şi îl urmă. Păşind pe covor, se asigură că respiraţia ei era normală. Degetul îi era încleştat pe trăgaciul unui pistol imaginar. E în regulă, îşi spuse ea. Totul e ca întotdeauna. Şi totuşi Aomame se temea. Parcă avea un cub de gheaţă lipit de şira spinării. Gheaţă care nu voia să se topească. Sunt calmă, liniştită, dar *îngrozită până în măduva oaselor.*

În lumea aceasta există locuri în care nu avem voie să păşim sau în care nu trebuie să păşim, spusese Cheliosul, iar Aomame înţelegea bine asta. Ea însăşi trăise cândva într-o lume centrată în jurul unui astfel de loc. Sau poate că de fapt încă mai trăia în acea lume şi doar nu-şi dăduse ea seama.

Aomame repetă rugăciunea în sinea ei, apoi inspiră adânc şi păşi cu hotărâre în camera alăturată.

Capitolul 8
E vremea să apară pisicile

În săptămâna care urmă, Tengo fu înconjurat de o tăcere stranie. Într-o seară îl sunase Yasuda şi îl anunţase că soţia sa era pierdută şi că nu îl va mai vizita. O oră mai târziu primise un telefon de la Ushikawa, care îi explicase că el şi Fukaeri erau principalii purtători ai unei boli infecţioase de crimăgândit. Amândouă convorbirile conţinuseră mesaje cu un înţeles adânc (altfel nu le puteai concepe). Ca un roman în togă care păşeşte pe podiumul din piaţa publică şi citeşte cetăţenilor interesaţi edictele. Amândoi spuseseră ce aveau de spus şi apoi îi trântiseră practic receptorul în nas.

După aceste telefoane însă, nu îl mai căutase nimeni. Soneria telefonului rămase mută şi nu primi nicio scrisoare. Nu-i bătu nimeni la uşă şi nu auzi uguitul vreunui porumbel călător. Nici Komatsu, nici profesorul Ebisuno, nici Fukaeri sau Kyōko Yasuda, absolut nimeni nu avea ceva să-i transmită lui Tengo.

De altfel nici Tengo nu ţinea să afle ceva despre aceşti oameni. Mai mult, îşi pierduse interesul faţă de absolut orice. Nu mai voia să ştie cum merg vânzările la *Crisalida de aer,* ce face şi unde e Fukaeri, ce se alege de stratagema urzită de Komatsu, dacă planurile calculate ale profesorului Ebisuno merg bine, până unde a aflat mass-media adevărul sau ce fel de acţiuni întreprinde misterioasa organizaţie Pionierii. Dacă barca în care erau urma să cada în prăpastie şi să se răstoarne, asta era. N-aveau decât să cadă. Oricât s-ar fi zbătut el acum, nu putea opri curgerea râului.

De Kyōko Yasuda îi păsa, desigur. Nu ştia exact ce se întâmplase, dar era dispus să nu cruţe niciun efort dacă ar fi putut să o ajute cumva. Din păcate însă, oricare ar fi fost

problemele pe care le înfrunta ea acum, Tengo nu-i putea veni în ajutor. Nu putea face nimic concret.

Renunţase să mai citească ziarele. Lumea mergea înainte, fără ca el să fie implicat. Apatia îl învăluia ca o ceaţă groasă. Nu mai călca prin librării, sătul să vadă exemplarele din *Crisalida de aer* scoase în faţă. Mergea direct de acasă la serviciu şi înapoi, fără să se mai abată din drum. Se apropia vacanţa şi începeau cursurile intensive de vară, astfel că urma să fie mai ocupat ca de obicei, dar era o perioadă pe care Tengo o aştepta cu bucurie. Cel puţin, atâta vreme cât se afla la catedră, nu mai trebuia să se gândească la nimic altceva decât la probleme de matematică.

Nici nu mai scria. Se aşeza la birou şi dădea drumul la procesorul de text, dar n-avea nici o tragere de inimă să lucreze. Orice ar fi încercat să gândească, în minte îi reveneau crâmpeie din discuţiile cu soţul lui Kyōko Yasuda şi cu Ushikawa. Nu-şi putea concentra atenţia la scris.

Soţia mea este pierdută şi nu vă va mai putea vizita sub nicio formă.

Cuvintele soţului lui Kyōko Yasuda.

Dacă îmi permiteţi sa folosesc o expresie clasică, aţi deschis cutia Pandorei. Întâmplarea face că voi formaţi o pereche mult mai puternică decât credeţi. Vă completaţi reciproc părţile lipsă.

Cuvintele lui Ushikawa.

Şi unul, şi altul se exprimaseră cât se poate de ambiguu. Evitau miezul problemei şi îl învăluiau în obscuritate. Dar exista un punct comun în ce spuneau ei, şi anume că, fără să ştie, Tengo manifestase o anume forţă, iar această forţă exercita o influenţă cât se poate de reală în lume (posibil, o influenţă nu tocmai plăcută).

Opri procesorul de text, se aşeza pe podea şi privi o vreme telefonul. Avea nevoie de indicii. Căuta multe piese ale puzzle-ului, dar nu i le dădea nimeni. În momentul acesta (sau aşa stau lucrurile de obicei?) nu se găsea pe lume suficientă bunăvoinţă.

Se gândi să sune pe cineva. Pe Komatsu sau poate pe

profesorul Ebisuno. De ce nu, pe Ushikawa? Dar nu se putea hotărî să pună mâna pe telefon. Era sătul de jumătăţile de informaţie pe care i le dădeau aceştia. El căuta un indiciu pentru rezolvarea misterului, iar ei nu făceau decât să îi ofere o altă ghicitoare. Jocul acesta nu putea să continue la nesfârşit. Tengo şi Fukaeri formau o pereche puternică. Dacă ei o spuneau, aşa o fi fost. Tengo şi Fukaeri, un duo adevărat, precum Sonny şi Cher. *The beat goes on.*

*

Zilele treceau. În cele din urmă, Tengo se sătură să aştepte închis în casă să se întâmple ceva. Îşi îndesă în buzunare portofelul şi o carte, îşi puse ochelarii de soare pe nas, o şapcă pe cap şi ieşi din casă. Se îndreptă cu paşi hotărâţi către gară, arătă abonamentul la intrare şi se urcă în expresul care mergea către centru.

Nu era nici ţipenie în vagoane. Tengo nu avea nicio ţintă. Pur şi simplu se urcase în primul tren care venise. În ziua aceea nu avea nimic de făcut. Era liber să meargă unde voia şi să facă ce voia (sau să nu facă). Era o dimineaţă de vară, fără vânt şi cu soare puternic.

Se întrebase dacă nu cumva „investigatorii" lui Ushikawa erau pe urmele lui. În drumul până la gară, se oprise brusc şi aruncase o privire rapidă în urmă. Nu văzuse însă pe nimeni suspect. Ajuns la gară, se dusese intenţionat la alt peron şi apoi, prefăcându-se că s-a răzgândit brusc, se răsucise şi o luase în direcţia opusă, dar nu văzuse pe nimeni care să facă acelaşi lucru. Erau măsurile tipice de a scăpa de un urmăritor. Se convinsese că nu-l fila nimeni. Nu era el o persoană chiar atât de importantă şi nici ei nu aveau atât de mult timp. Nici el nu ştia exact unde merge şi ce are de gând să facă. El însuşi era cel care voia să se urmărească cu interes de la distanţă.

Trenul în care se urcase trecu de Shinjuku, de Yotsuya şi de Ochanomizu şi ajunse la capătul liniei, la gara Tokio. Toţi pasagerii coborâră. Se dădu şi el jos şi se aşeză o vreme pe o bancă de pe peron. Se întrebă în ce direcţie s-o apuce. Unde să mă duc?

Sunt în gara Tokio şi nu am nimic de făcut toată ziua. Pot să merg unde vreau. Cred că se face cald azi. Aş putea să mă duc la mare. Îşi ridică privirile şi se uită la panoul unde erau afişate trenurile care urmau să plece.

Atunci îşi dădu seama ce urmărea de fapt.

Clătină de câteva ori din cap, dar ideea din mintea lui nu voia să dispară. Pesemne, de când se urcase în tren la Kōenji, se hotărâse inconştient unde vrea să se ducă. Cu un oftat, se ridică de pe bancă, coborî scările şi se mută la linia Sōbu. Întrebă un impiegat ce tren ajunge cel mai repede la Chikura. Acesta răsfoi prin mersul trenurilor. La unsprezece e un expres special către Tateyama, din care schimbaţi în personal şi la două şi ceva ajungeţi în Chikura, îl informă el. Tengo îşi cumpără bilet dus-întors şi un loc în expres. Apoi intră într-un restaurant din gară şi îşi comandă o porţie de orez cu curry şi o salată. După ce termină de mâncat, îşi omorî timpul cu o cafea chioară în faţă.

Era reticent să se ducă să-şi vadă tatăl. Nu-i era cea mai dragă persoană şi nici tatăl său nu nutrea neapărat sentimente de dragoste pentru el. Tengo nici nu ştia dacă acesta ar fi vrut să-şi vadă sau nu fiul. De când refuzase să mai meargă cu el să adune taxe, între ei lucrurile se răciseră. Apoi, de la un moment dat, încetaseră să se mai vadă. Nici nu mai vorbea cu el decât atunci când era strict necesar. Cu patru ani în urmă, tatăl său se pensionase şi se internase în Chikura la un sanatoriu pentru pacienţi bolnavi de Alzheimer. Până acum nu îl vizitase la sanatoriu decât de două ori. Imediat după ce se internase, apăruse o problemă cu nişte formulare şi Tengo, fiind unica sa rudă, fusese nevoit să se ducă până acolo. Cea de-a doua vizită fusese la fel, impusă de o problemă administrativă.

Terenul întins pe care se afla sanatoriul nu era despărţit de faleză decât de o şosea. Iniţial, acolo fusese vila unui bancher, dar locul fusese cumpărat de o firmă de asigurări de sănătate, în scopul de a face un centru medical. În ultimii ani începuse să funcţioneze ca sanatoriu pentru bolnavii de Alzheimer. Clădirile vechi de lemn se amestecau cu cele noi, cu două

etaje şi structuri metalice, iar asta dădea locului un aspect eterogen. Aerul era curat şi, în afară de zgomotul valurilor, domnea liniştea. Când nu bătea vântul, te puteai plimba pe malul mării. În grădină erau plantaţi pini ca să protejeze de vânt. Sanatoriul era dotat cu echipament medical de primă clasă.

Adunând pensia, asigurarea medicală, prima de pensionare şi banii pe care-i avea puşi deoparte, tatăl lui Tengo îşi putea petrece acolo restul zilelor fără grijă. Norocul lui că fusese angajat la NHK. Chiar dacă nu rămânea nimic de pe urma lui, cel puţin reuşea să se descurce cu banii pe care îi avea. Tengo era extraordinar de recunoscător pentru faptul acesta. Fie că era sau nu tatăl său biologic, Tengo nu voia să primească nimic de la el şi nici acesta nu avea de gând să-i ofere ceva. Veneau amândoi din locuri diferite şi se îndreptau în direcţii diferite. Petrecuseră doar câţiva ani împreună, atâta tot. Era trist, dar ce ar fi putut Tengo să facă?

Iată însă că venise vremea să-l mai viziteze o dată. Tengo înţelesese lucrul acesta. Nu era deloc entuziasmat şi, dacă s-ar fi putut, ar fi făcut stânga împrejur şi s-ar fi întors acasă. Dar avea deja în buzunar biletele de tren. Asta era cursul lucrurilor.

Se ridică, plăti şi ieşi din restaurant. Aşteptă pe peron să vină trenul expres către Tateyama. Se uită încă o dată precaut împrejur, dar nu văzu pe nimeni care ar fi putut fi vreun „investigator”. În jur nu erau decât familii vesele, care se duceau să-şi petreacă două zile la mare. Tengo îşi scoase ochelarii de soare, îi băgă în buzunar şi îşi rearanjă şapca. Ei, şi ce-mi pasă, îşi spuse. Dacă vor să mă urmărească, n-au decât. Mă duc într-un oraş de pe malul mării să-mi vizitez tatăl bolnav. Poate că mai ţine minte că are un fiu. Ultima dată când l-am văzut, memoria lui era destul de şovăielnică. Probabil că între timp starea i s-a înrăutăţit. Alzheimerul nu face decât să avanseze, nu se poate vindeca. Aşa se spune. Ca o roată dinţată care nu se învârte decât într-o direcţie. Acesta era unul dintre puţinele lucruri pe care Tengo le ştia despre Alzheimer.

*

Când trenul ieşi din gară, Tengo îşi scoase cartea din buzunar şi începu să citească. Era o antologie de nuvele care aveau ca temă comună călătoriile. Printre ele se număra şi una care se intitula *Oraşul pisicilor,* o poveste fantastică despre un tânăr care ajunge într-un oraş stăpânit de pisici. Nuvela era scrisă în perioada dintre cele două Războaie Mondiale de un autor german de care nu mai auzise niciodată.

Tânărul din poveste călătorea după pofta inimii, singur, doar cu o valiză după el. Nu avea o destinaţie anume. Se urca în tren şi cobora oriunde i se părea ca arată interesant. Îşi găsea un loc de dormit, se plimba prin oraş şi rămânea acolo cât voia. Când se sătura, se suia din nou în tren. Astfel îşi petrecea el vacanţele întotdeauna.

De la fereastra trenului văzu un râu frumos. De-a lungul meandrelor lui se înălţau dealuri verzi şi graţioase, iar la poalele unei coline se întindea un orăşel tihnit. Peste râu trecea un pod vechi de piatră. Priveliştea încântătoare îl atrase pe tânăr. Sigur se mănâncă nişte păstrăvi grozavi aici, îşi spuse el şi, când trenul opri în gară, îşi luă valiza şi se dădu jos. Nu mai coborâse niciun alt pasager şi, imediat în urma sa, trenul se urni din loc.

Nu văzu niciun impiegat în gară. Pasămite era un loc liniştit, unde nu venea şi de unde nu pleca multă lume. Tânărul traversă podul de piatră şi ajunse în oraş. Liniştea domnea pe străzi şi nu se vedea nici ţipenie de om. Toate magazinele aveau obloanele trase. Nici la primărie nu era nimeni şi nici la recepţia singurului han din oraş. Sună clopoţelul, dar nu apăru nimeni. Parcă s-ar fi aflat într-un oraş părăsit. Poate că toată lumea îşi face siesta, se gândi el. Era însă zece şi jumătate dimineaţa, prea devreme pentru odihna de după-amiază. Oricum până a doua zi dimineaţă nu mai venea trenul, astfel că nu avea decât să rămână peste noapte acolo. Îşi omorî timpul plimbându-se fără ţintă pe străzile pustii.

Oraşul acela era însă un oraş al pisicilor. Când soarele coborî la orizont, o întreagă oaste de feline apăru de peste pod. Erau pisici de toate culorile şi cu blana tărcată în toate felurile. Mai mari decât cele obişnuite, dar tot pisici erau. Când

tânărul văzu această privelişte, se sperie, se urcă în grabă în clopotniţa ce se afla chiar în mijlocul oraşului şi rămase ascuns acolo. Cu gesturi dezinvolte, pisicile ridicară obloanele magazinelor. Unele se aşezară la birou în primărie şi începură să muncească. Peste puţin timp, un număr şi mai mare de pisici îşi făcu apariţia de peste pod. Intrau în magazine, îşi făceau cumpărăturile, se duceau la primărie să-şi rezolve problemele, luau masa la restaurantul hanului. Beau bere la cârciumă şi cântau cântece vesele, pisiceşti. Una le acompania la acordeon, altele dansau. Felinele văd pe întuneric, aşa că nu aveau prea mare nevoie de lumină, dar în noaptea aceea luna plină strălucea deasupra oraşului, astfel că tânărul ascuns în clopotniţă putu să vadă toate acestea. Când se apropie dimineaţa, pisicile închiseră magazinele, îşi încheiară socotelile şi plecară încolonate peste pod.

Abia după ce se lumină de ziuă şi oraşul rămase din nou pustiu, îndrăzni tânărul să coboare şi să se întindă într-un pat la han. Îşi domoli foamea cu resturile de pâine şi peşte pe care le găsi în bucătăria hanului. Apoi, când începu din nou să pogoare întunericul, se furişă în turlă şi privi până în zori forfota pisicilor. Trenul trecea pe acolo de două ori: dimineaţa şi înainte de înserat. Dacă îl lua pe cel de dimineaţă, îşi continua călătoria. Dacă îl lua pe cel de după-amiază, se întorcea de unde venise. În gara aceea nu cobora şi nu urca nimeni niciodată, dar trenul oprea conştiincios de fiecare dată şi stătea un minut. Băiatul putea pleca şi lăsa în urmă oraşul acela straniu al pisicilor, dar nu o făcea. Era tânăr şi avea o curiozitate avidă. În plus, era ambiţios şi aventuros. Voia să vadă mai mult din priveliştea incredibilă a oraşului pisicilor. Voia să afle de când şi cum puseseră stăpânire pe acel oraş, cum era organizat şi ce făceau ele acolo. Poate că el era singurul om care văzuse vreodată acea privelişte.

În a treia noapte se iscă zarvă la picioarele clopotniţei.

— Miroase a carne de om! spuse una dintre pisici.

— Aşa e, simt şi eu un iz nefiresc, răspunse alta adulmecând aerul.

— Să ştii că şi mie mi se pare, adăugă o altă o pisică.

— Destul de ciudat. Pe aici nu vine niciun om.

— Aşa e. Oamenii nu pot să ajungă în oraşul nostru.

— Dar miroase, fără îndoială, a carne de om!

Pisicile se orânduiră în grupuri şi începură să patruleze şi să scormonească prin toate ungherele oraşului. Adevărul fie spus, pisicile au nasul foarte fin. Nu le luă mult timp până să priceapă că mirosul acela venea chiar din clopotniţă. Tânărul le auzea deja lăbuţele moi urcând pe trepte. Nu mai avea scăpare. Pisicile erau aţâţate de mirosul de om şi păreau furioase. Aveau gheare mari şi colţi albi şi ascuţiţi. Iar el nimerise într-un loc unde oamenii nu aveau voie să pătrundă. Nu ştia ce aveau să-i facă dacă îl găseau, dar cu siguranţă că nu l-ar fi lăsat să plece de acolo odată ce le aflase secretul.

Trei pisici se apropiară, adulmecând aerul.

— Hmm, ciudat! spuse una dintre ele, fluturându-şi mustăţile lungi. Miroase, dar nu e niciun om aici!

— Straniu! făcu a doua. Dar aici nu e nimeni. Să căutăm în altă parte!

— De neînţeles, mieună şi a treia.

Pisicile se întoarseră şi plecară de unde veniseră. Paşii se îndepărtară pe trepte în jos şi fură înghiţiţi de întuneric. Tânărul răsuflă uşurat, e drept, dar tot nu înţelegea ce se întâmplase, într-un loc atât de îngust, fusese aproape nas în nas cu ele. Era imposibil să nu-l vadă. Cu toate acestea, pisicile nu-l observaseră. Tânărul îşi ridică mâna în dreptul ochilor şi se încredinţă că nu devenise invizibil. Foarte straniu. În orice caz, se hotărî ca a doua zi de dimineaţă să se ducă la gară, să se suie în tren şi să părăsească acel oraş. Era prea periculos să mai rămână acolo. Nu putea şti câtă vreme îl mai ajuta norocul.

A doua zi însă, trenul de dimineaţă nu opri în gară. Trecu pe lângă el fără să încetinească. La fel şi cursa de seară. Apucă să vadă silueta mecanicului din locomotivă şi chipurile pasagerilor din vagoane. Dar trenul nu se oprea. Parcă nu-l vedea nimeni aşteptând acolo, parcă nu vedeau nici măcar gara. După ce şi trenul de seară se pierdu în depărtare, în jur se lăsă o linişte şi mai adâncă decât înainte. Soarele cobora

încet la orizont. Era vremea să apară pisicile. Ştia că e pierdut. Tânărul se lămuri în sfârşit: acela nu era oraşul pisicilor, ci locul în care el urma să se piardă. Fusese clădit în acest scop. Nu aparţinea lumii noastre şi nu va mai opri niciun tren care să-l ia de acolo. Pe vecie.

*

Tengo citi nuvela de două ori. Expresia „locul în care el urma să se piardă" îi stârnise interesul. Închise cartea şi rămase cu ochii pierduţi la priveliştea absurdă a fabricilor care se înşiruiau de-a lungul ţărmului. Flăcări de la rafinării, rezervoare gigantice de petrol, coşuri imense şi îndesate, ca nişte tunuri. Pe şosele, convoaiele de camioane şi cisterne. O imagine atât de diferită de oraşul pisicilor, dar la fel de ireală. Aici era subteranul care susţinea viaţa metropolei.

După o vreme închise ochii şi şi-o imagină pe Kyōko Yasuda întemniţată în locul în care era pierdută. Un loc unde nu oprea niciun tren. Nu exista acolo nici telefon şi nici cutie poştală. În timpul zilei nu vedeai pe nimeni, dar odată cu venirea întunericului pisicile îşi începeau căutarea încăpăţânată. O căutare repetată la nesfârşit. Pe Tengo îl fură somnul. Nu dormi mult, dar dormi profund, iar când se trezi, era asudat. Trenul gonea de-a lungul ţărmului însorit de la Minamibōsō.

*

La Tateyama coborî şi urcă în personalul de Chikura. Ajuns acolo, simţi mirosul nostalgic al mării. Toată lumea de pe străzi era bronzată. Luă un taxi din faţa gării şi se duse la sanatoriu. La recepţie se prezentă şi spuse numele tatălui său.

— Este anunţată vizita dumneavoastră? îl întrebă cu o voce uscată asistenta între două vârste de la recepţie.

Era micuţă, purta ochelari cu rame de metal şi avea părul scurt, înspicat cu fire albe. Pe inelarul său bont purta un inel care părea cumpărat la set cu ochelarii. Pe ecusonul din piept scria „Tamura".

— Nu, m-am hotărât brusc. M-am suit în tren şi am venit,

spuse Tengo cinstit.

Asistenta îl privi destul de surprinsă. Apoi spuse:

— Când veniţi în vizită, regula este să anunţaţi din timp. Avem diverse activităţi şi pacienţii nu sunt întotdeauna disponibili.

— Îmi cer scuze. N-am ştiut!

— Când aţi fost aici ultima oară?

— Acum doi ani.

— Acum doi ani, repetă ea în timp ce verifica lista de vizitatori cu un pix într-o mână. Adică de doi ani de zile n-aţi mai venit niciodată?

— Nu, spuse Tengo.

— Din fişa noastră reiese că sunteţi singura rudă a domnului Kawana.

— Aşa este.

Asistenta puse lista pe birou şi îi aruncă o privire lui Tengo, fără să spună nimic. Nu era o privire dojenitoare, ci parcă mai degrabă voia să se încredinţeze de ceva. Tengo nu era în niciun caz o excepţie.

— Tatăl dumneavoastră participă acum la o activitate de reabilitare în grup. O să mai dureze cam treizeci de minute. Apoi îl puteţi vedea.

— Cum se simte?

— Din punct de vedere fizic, e sănătos. Nu are nicio problemă. Aici însă – asistenta îşi duse degetul arătător în dreptul tâmplei – face un pas înainte şi unul înapoi. O să vedeţi şi dumneavoastră exact ce vreau să spun.

Tengo îi mulţumi şi se aşeză pe o canapea cu iz de vechi din holul de lângă intrare. Îşi scoase cartea din buzunar şi începu să citească. Din când în când, vântul aducea mirosul mării şi foşnea răcoros printre pini. Nenumăratele cicade agăţate printre crengi scoteau un ţârâit asurzitor. Era toiul verii, iar ele păreau să ştie că nu va dura mult. Îşi lăsau vocile să sune din plin, arătându-şi preţuirea faţă de scurta viaţă care le mai rămăsese.

Nu dură mult până când veni şi asistenta cu ochelarii pe nas să îl anunţe că se terminase programul de reabilitare şi că

se putea vedea cu tatăl său.

— Vă conduc, spuse ea.

Tengo se ridică de pe canapea şi, trecând prin dreptul oglinzii mari de pe perete, îşi dădu seama că arăta ca adunat de pe drumuri. Purta un tricou cu turneul în Japonia al lui Jeff Beck, iar pe deasupra o cămaşă de blugi cam decolorată, încheiată strâmb. Pantalonii chino aveau pe genunchi o pată de sos de pizza. În picioare, purta nişte adidaşi kaki pe care nu îi spălase cam de multicel, iar pe cap, o şapcă. Nu prea arăta a bărbat în toată firea care îşi vizitează tatăl pe care nu l-a mai văzut de doi ani. Nu adusese nici măcar un cadou. Avea doar cartea vârâtă în buzunar. Nici nu era de mirare că asistenta îl privise cu nedumerire.

Străbătură grădina şi, în timp ce se îndreptau spre clădirea unde era tatăl său, asistenta îi prezentă pe scurt locul. Sanatoriul se compunea din trei corpuri de clădiri. În funcţie de starea pacienţilor, aceştia erau repartizaţi într-unul din ele. Tatăl lui Tengo era acum în corpul destinat celor cu un grad mediu de boală. Majoritatea pacienţilor care ajungeau acolo erau plasaţi în clădirea rezervată celor cu o stare uşoară, apoi erau transferaţi la „mediu” şi în cele din urmă la „grav”. Ca o uşă care nu se deschide decât într-o direcţie, nu se mutau niciodată în direcţie opusă. Cei de la „grav” nu mai aveau în ce altă parte să se ducă. Desigur, asistenta nu spuse „în afară de mormânt”, dar implicaţia era clară.

Tatăl lui Tengo avea un coleg de cameră, dar acesta era plecat la nişte lecţii. Sanatoriul organiza diferite cursuri în scopul reabilitării pacienţilor. Ceramică, grădinărit, gimnastică. Desigur, îi spuneau reabilitare, dar pacienţii nu se înzdrăveneau. Scopul cursurilor era de fapt să întârzie evoluţia bolii şi să ocupe cumva timpul bolnavilor. Tatăl lui Tengo stătea pe un scaun în dreptul ferestrei deschise şi privea afară. Îşi ţinea mâinile pe genunchi. Pe masa de alături se afla un ghiveci în care câteva flori îşi întinseseră petalele mici şi galbene. Podeaua era făcută dintr-un material moale, ca să evite rănile în cazul în care un pacient cădea. În încăpere se aflau două paturi simple, de lemn, două birouri şi un dulap în

care să-şi ţină schimburile şi lucrurile. Lângă fiecare birou era un mic raft pentru cărţi. Perdeaua era decolorată de soare.

Tengo nu realiză imediat că bătrânul care stătea la geam era tatăl său. Se pipernicise. Părul său scurt era alb ca o pajişte acoperită de brumă. Avea obrajii supţi, ceea ce făcea ca orbitele să-i pară mult mai mari decât şi le amintea Tengo. Fruntea îi era brăzdată de trei cute adânci. Forma capului părea mai strâmbă ca înainte, dar asta probabil se datora părului rărit. Avea sprâncenele lungi şi stufoase şi din urechi îi ieşeau două smocuri de păr alb. Urechile sale ascuţite păreau acum şi mai mari, ca aripile unui liliac. Doar nasul de o culoare roşu-închis îşi păstrase forma rotundă de dinainte, creând un contrast cu urechile. Colţurile gurii îi erau lăsate şi te aşteptai oricând sa îi curgă salivă. Îşi ţinea buzele întredeschise şi i se vedeau dinţii neregulaţi. Silueta lui, aşezat în dreptul geamului, îl duse cu gândul pe Tengo la un autoportret de-ale lui van Gogh de la bătrâneţe.

Când Tengo intrase în cameră, bărbatul îi aruncase o privire rapidă, dar apoi se întorsese din nou către priveliştea de afară. De departe, arăta mai degrabă ca un animal, ceva între şoarece şi veveriţă. O vietate nu foarte curată, dar înzestrată cu o înţelepciune îndărătnică. Nu era însă loc de îndoială, acesta era tatăl său. Sau, mai bine zis, carcasa care mai rămăsese din el. Ultimii doi ani lăsaseră urme adânci asupra lui, ca un portărel care ia fără milă mobila din casa unui sărac. Tengo şi-l amintea pe tatăl său ca pe un bărbat energic şi rezistent, care muncea din greu. Lipsit de imaginaţie şi de putere de introspecţie, dar cu etica lui. Simplu, dar cu voinţă şi răbdător. Tengo nu-l auzise vreodată să se plângă sau să-şi caute scuze. Cel pe care îl avea însă în faţa ochilor acum nu era decât o cochilie. O încăpere goală, lipsită de orice fel de căldură.

— Domnule Kawana, îl strigă asistenta pe bătrân, articulând cuvintele cât se poate de limpede. Era învăţată să vorbească în felul acesta cu pacienţii. Domnule Kawana, am veşti bune! A venit fiul dumneavoastră.

Bătrânul se întoarse încă o dată către ei. Ochii săi lipsiţi de

orice expresie arătau ca două cuiburi goale de rândunică sub o streaşină.

— Bună ziua, spuse Tengo.

— Domnule Kawana, a venit fiul din Tokio să vă vadă, spuse asistenta.

Bătrânul îl privea pe Tengo fără să scoată o vorbă. Parcă se uita la o inscripţie într-o limbă necunoscută.

— La şase şi jumătate e masa, îi spuse asistenta lui Tengo. Până atunci puteţi face ce doriţi.

După plecarea asistentei, Tengo se apropie de tatăl său puţin descumpănit şi se aşează pe scaunul liber. Era un scaun vechi, cu tapiseria decolorată şi cadrul de lemn plin de zgârieturi. Tatăl său îl urmări cu privirea până se aşeză.

— Eşti bine? întrebă Tengo.

— Da, mulţumesc, răspunse bătrânul pe un ton formal.

Tengo nu mai ştia ce să spună. Jucându-se cu un nasture de la cămaşă, îşi aruncă privirea către pâlcul de pini de afară, apoi din nou către tatăl său.

— Aţi venit de la Tokio? zise bărbatul. Se pare că nu ştia cine e Tengo.

— Da, de la Tokio.

— Aţi venit cu expresul?

— Da. Am venit cu expresul până la Tateyama şi de acolo cu personalul până la Chikura.

— Aţi văzut lumea scăldându-se?

Tengo spuse:

— Sunt Tengo. Tengo Kawana, fiul tău.

— De unde din Tokio? întrebă bătrânul.

— Kōenji, sectorul Suginami.

Cele trei riduri de pe fruntea lui se adânciră.

— Multă lume minte ca să nu plătească taxa radio-TV.

— Tată! strigă Tengo. Era un cuvânt pe care nu-l mai rostise de multă vreme. Eu sunt, Tengo. Băiatul tău!

— Eu n-am niciun băiat, spuse scurt bărbatul.

— Nu ai niciun băiat, repetă Tengo mecanic.

Bărbatul încuviinţă.

— Şi atunci eu ce sunt?

— Nu eşti nimic, răspunse acesta şi clătină din cap scurt, de două ori.

Tengo rămase fără cuvinte. Inspiră adânc. Tatăl său amuţi şi el. Cufundaţi în tăcere, fiecare încerca să dea de cap propriilor gânduri. Doar cicadele ţârâiau din răsputeri, nefrământate de îndoieli.

Intuiţia îi spunea lui Tengo că bărbatul nu minte. Avea memoria distrusă şi mintea confuză, dar spusele sale erau probabil adevărate.

— Ce înseamnă asta? întrebă el.

— Nu eşti nimic, repetă bărbatul fără nicio emoţie în glas. N-ai fost nimic, nu eşti nimic şi nu vei fi nimic.

Ajunge, îşi spuse Tengo.

Voia să se ridice de pe scaun, să se ducă drept la gară şi să se întoarcă în Tokio. Auzise ce era de auzit. Dar nu putea să se ridice. Era aidoma tânărului din oraşul pisicilor. Era curios. Voia să ştie ce se află dedesubt. Căuta un răspuns mai clar. Desigur, era periculos, dar, dacă rata ocazia aceasta, probabil că nu avea să mai dezlege niciodată misterul, care pe el îl privea direct. Ar fi dispărut pentru totdeauna în neant.

Tengo îşi tot suci în minte vorbele. În cele din urmă, îşi luă inima în dinţi şi rosti întrebarea pe care încercase în zadar să o pună în copilărie de atâtea ori:

— Adică tu nu eşti tatăl meu biologic? Între noi nu există nicio legătură de sânge?

Bărbatul se uita la Tengo fără să spună nimic. Din expresia sa nici nu era clar dacă înţelegea sensul întrebării.

— E ilegal să furi semnalul radio-TV, spuse acesta, privindu-l drept în ochi pe Tengo. E ca şi când ai fura bunuri. Nu credeţi?

— Aşa o fi, fu Tengo de acord.

Bărbatul dădu de câteva ori din cap, mulţumit.

— Semnalul radio-TV nu vine gratis din cer, ca ploaia şi zăpada, spuse el.

Fără să zică nimic, Tengo privi mâinile tatălui său. Le ţinea cuminţi pe genunchi, fără să le mişte deloc. Mâna stângă pe genunchiul stâng şi mâna dreaptă pe genunchiul drept. Erau

mici şi negre. Păreau arse de soare până în măduva oaselor. Mâinile cuiva care umblase pe străzi an după an.

— Mama nu a murit când eram eu mic, nu? întrebă Tengo rar, rostind clar fiecare cuvânt.

Bărbatul nu răspunse. Expresia sa rămase neschimbată, iar mâinile, nemişcate. Îl privea pe Tengo de parcă nu-l mai văzuse vreodată.

— Mama te-a părăsit. M-a lăsat în grija ta. A plecat, probabil cu alt bărbat. Aşa-i?

Bărbatul încuviinţă:

— Nu e voie să furi semnalul. Nu poţi să faci ce vrei fără să fii pedepsit.

Înţelesese întrebarea, numai că nu voia să discute deschis despre asta. Aşa simţea Tengo.

— Tată, spuse el. Probabil că nu-mi eşti tată, dar îţi zic aşa. Nu ştiu cum să-ţi spun altfel. Adevărul este că nu mi-a plăcut niciodată de tine. Mai degrabă te-am detestat. Ştii asta, nu? Dar dacă tu nu eşti tatăl meu şi între noi nu există nicio legătură de sânge, nu mai am niciun fel de motiv să te detest. Nu ştiu dacă pot să te plac, dar acum măcar pot să te înţeleg. Asta am căutat eu, să aflu adevărul. Cine sunt şi de unde am venit. E sigurul lucru pe care vreau să-l aflu. E un lucru pe care nu mi l-a spus nimeni. Dacă-mi spui adevărul acum, nu o să te judec şi nu o să te dispreţuiesc. Pentru mine ar fi o uşurare să nu te mai judec şi să nu te mai dispreţuiesc!

Bărbatul rămase tăcut, privindu-l pe Tengo cu aceiaşi ochi lipsiţi de orice expresie. Dar în fundul acelor cuiburi goale de rândunică apăruse o lucire stinsă.

— Nu sunt nimic, spuse Tengo. Astea sunt cuvintele tale. Plutesc în derivă ca un obiect aruncat noaptea în mare. Întind mâinile şi nu e nimeni în jur. Strig şi nu-mi răspunde nimeni. Nu sunt legat de nimic. În afară de tine, nu am nimic care să semene a familie. Iar tu ţii dezlegarea misterului şi nu vrei să mi-o împărtăşeşti. Stai în oraşul ăsta la malul apei şi, zi după zi, încet dar sigur, îţi pierzi memoria. Şi odată cu ea se pierde şi adevărul despre mine. Doar adevărul ăsta mă poate ajuta. Fără el nu sunt nimic şi nu voi putea deveni nimic, exact cum

ai spus!

— Cunoaşterea e un capital social foarte preţios, spuse bărbatul, ca şi când recita un text învăţat pe dinafară.

Vocea lui era însă mai înceată ca înainte, de parcă cineva îi răsucise de la spate butonul de volum. Continuă:

— Acest bun de preţ trebuie acumulat şi folosit cu atenţie. Fructele cunoaşterii trebuie predate generaţiilor următoare. De aceea, taxa radio-TV este necesară…

Era ca o mantra pentru el. Îngâna aceste vorbe ca să-l protejeze. Tengo trebuia să străpungă pavăza aceasta de habotnicie. Trebuia să scoată de sub ea fiinţa umană, vie.

— Ce fel de om era mama? Unde a plecat? Ce s-a ales de ea? îl întrerupse el.

Bărbatul tăcu brusc. Îşi încetase litania. Tengo continuă:

— Am obosit să trăiesc urând şi dispreţuind. Să nu iubesc. Nu am niciun prieten. Nici măcar unul. Şi, mai presus de toate, nu mă pot iubi pe mine însumi. De ce? Pentru că nu-i pot iubi nici pe alţii. Înveţi să te iubeşti primind şi oferind, la rândul tău, iubire. Înţelegi ce vreau să zic? Dacă nu poţi iubi pe nimeni, nu te poţi iubi nici pe tine. Nu spun că e din vina ta. Dacă stau să mă gândesc, şi tu eşti o victimă, la fel ca mine. Probabil că nici tu nu ştii să te iubeşti pe tine. Greşesc?

Bătrânul rămase închis în tăcere, cu buzele strâns lipite. Din expresia de pe chipul său nu-ţi puteai da seama dacă înţelesese vorbele care îi fuseseră adresate. Tengo tăcu şi el şi se adânci în scaun. Vântul pătrundea prin fereastra deschisă, răsucind perdeaua decolorată de vreme şi fluturând micile petale ale florii din ghiveci. Apoi se strecura pe culoar prin uşa rămasă deschisă. Mirosul mării era mai puternic acum. Din curte se auzea foşnetul moale al acelor de pin, amestecându-se cu ţârâitul cicadelor.

Tengo continuă pe un ton liniştit:

— Halucinez adesea. E o imagine care se repetă în mod constant, de mult de tot. Probabil că nu e o halucinaţie, ci o imagine reală care mi-a rămas în amintire. Aveam un an şi jumătate şi mama era acolo. Mama se îmbrăţişează cu un bărbat tânăr. Cu altcineva, nu cu tine. Nu-l cunosc, dar cu

siguranţă nu eşti tu. Nu ştiu de ce, dar imaginea asta mi-e arsă pe retină şi nu o pot şterge.

Bărbatul nu spunea nimic. Dar ochii săi priveau altceva, ceva ce nu era acolo. Cei doi rămaseră o vreme în tăcere. Tengo asculta vântul care se înteţise brusc. Ce auzea tatăl său nu ştia.

— Îmi citiţi ceva? întrebă bătrânul după o tăcere îndelungată. Mă dor ochii şi nu pot să citesc. Nu pot să urmăresc literele. Am cărţi acolo, în raft. Puteţi să alegeţi ce vă place.

Tengo se lăsă păgubaş şi, ridicându-se de pe scaun, studie cărţile aşezate în raft. În marea majoritate, erau romane istorice. Avea *La trecătoarea lui Bodhisattva*[16] în ediţie completă. Tengo însă nu avea chef să citească cu voce tare dintr-un roman vechi, scris într-o limbă arhaică.

— Dacă vrei, îţi citesc *Oraşul pisicilor,* spuse el. E din cartea pe care mi-am luat-o la mine.

— O poveste despre un oraş al pisicilor, spuse bărbatul şi cugetă o vreme la aceste cuvinte. Dacă nu vă deranjează, citiţi-mi, vă rog!

Tengo se uită la ceas.

— Nu mă deranjează. Mai am timp destul până la tren. E o poveste ciudată, nu ştiu dacă o să-ţi placă.

Tengo îşi scoase cartea din buzunar şi începu să citească *Oraşul pisicilor* cu voce tare. Bătrânul îl asculta aşezat în continuare pe scaunul de lângă fereastră. Tengo rostea cuvintele clar şi rar, să fie înţeles. De două-trei ori luă câte o pauză, să-şi tragă răsuflarea. În aceste pauze îşi privi tatăl, dar acesta nu avea nicio reacţie. Nu putea şti nici dacă îi plăcea sau nu povestea. Când termină de citit, văzu că bărbatul stătea cu ochii închişi, dar nu-şi schimbase deloc poziţia. Ai fi putut crede că doarme, dar era treaz. Era doar cufundat adânc în lumea poveştii şi dură o vreme până când reveni de acolo. Tengo îl aşteptă răbdător. Lumina de după-amiază începuse să pălească şi se simţeau semnele înserării. Vântul continua să scuture crengile pinilor.

— Oare în oraşul pisicilor aveau televizoare? întrebă

bătrânul cu seriozitate.

— E o poveste scrisă în Germania anilor ’30, când nu existau încă televizoare. Existau însă radiouri.

— Eu am fost în Manciuria, dar n-aveam radio. Nu exista nici staţie de emisie. Nu prea ajungeau nici ziarele, le citeam pe alea vechi de juma’ de lună. N-aveam nici ce să mâncăm, n-aveam nici femei. Uneori veneau lupii. Eram la capătul lumii.

Tăcu şi rămase un timp pe gânduri. Îşi amintea probabil de vremurile grele din Manciuria, de viaţa aspră de colonist pe care o dusese acolo. Dar amintirile acestea se înnămoliră şi se pierdură în gol. Îţi dădeai seama după expresia feţei sale ce se petrecea în el.

— Oare oraşul era construit de pisici sau fusese făcut demult de oameni şi se mutaseră pisicile acolo? mormăi el ca pentru sine, îndreptându-şi privirea către fereastră. Şi totuşi, părea să fie o întrebare adresată lui Tengo.

— Nu ştiu, răspunse acesta. Dar aş crede că era un oraş făcut de oameni cu multă vreme în urmă şi că, din cine ştie ce motiv, a rămas pustiu, iar pisicile s-au mutat acolo. Poate că muriseră toţi de vreo boală contagioasă.

Bătrânul încuviinţă.

— Dacă apare un gol, trebuie să îl umpli cu ceva. Toată lumea face aşa.

— Toată lumea face aşa?

— Da, da! afirmă bătrânul.

— Şi tu ce gol umpli?

Bărbatul se încruntă. Sprâncenele lungi îi acopereau ochii. Apoi, cu o nuanţă de batjocură în glas, spuse:

— Deci nu ştii.

— Nu ştiu, făcu Tengo.

Bărbatul îşi umflă nările şi înălţă uşor de tot o sprânceană. Era expresia pe care o avea întotdeauna când era nemulţumit.

— Dacă ai nevoie de explicaţii ca să înţelegi, înseamnă că n-o să înţelegi oricâte explicaţii ai primi.

Tengo îşi miji ochii şi îl studie pe tatăl său, dar nu reuşi să îi desluşească nicio expresie pe chip. Nu îl auzise nicicând vorbind atât de straniu şi plin de subînţelesuri. De obicei

spunea ce avea de spus la obiect, fără ocolişuri. Deschidea gura doar când era nevoie şi vorbea scurt. Acesta era unul dintre lucrurile care îl defineau.

— Am înţeles. În orice caz, umpli un gol, spuse Tengo. Da' cine o să umple golul lăsat de tine?

— Tu, răspunse bărbatul scurt, ridicând mâna şi arătând ferm către Tengo cu degetul arătător. Nu e clar? Eu umplu golul lăsat de cineva, iar tu umpli golul pe care o să-l las eu. Facem cu schimbul.

— Aşa cum pisicile au ocupat oraşul pustiu.

— Da, se pierde precum oraşul, spuse el, apoi îşi privi arătătorul întins ca pe un obiect neaşteptat, care nu trebuia să se afle acolo.

— Se pierde precum oraşul, repetă Tengo cuvintele tatălui său.

— Femeia care te-a născut pe tine nu mai e nicăieri.

— Nu mai e nicăieri. E pierdută, precum oraşul. Adică a murit?

Bătrânul nu răspunse. Tengo oftă.

— Deci cine e tatăl meu?

— Golul. Mama ta s-a împreunat cu golul şi te-a născut pe tine. Eu am umplut acel gol, spuse el.

Apoi tăcu şi închise ochii.

— S-a împreunat cu golul?

— Da.

— Iar tu m-ai crescut pe mine. Deci aşa a fost?

— Păi nu ţi-am zis? răspunse tatăl după ce tuşi solemn, ca un părinte care explica adevărul unui copil care pricepe greu. Dacă ai nevoie de explicaţii ca să înţelegi, înseamnă că n-o să înţelegi oricâte explicaţii ai primi.

— M-am născut din gol? întrebă Tengo.

Nu primi însă niciun răspuns.

Tengo îşi împreună degetele deasupra genunchilor. Se uită încă o dată drept în ochii tatălui său. Apoi rămase pe gânduri. Bărbatul ăsta nu e doar o cochilie goală, îşi spuse el. Nu e o casă părăsită. E un om viu care trăieşte şovăielnic lângă ocean, alături de spiritul lui îngust şi încăpăţânat şi cu

amintirile lui deprimante. Nu poate evita însă golul care se cască treptat în el. Amintirile încă se luptă cu acest hău. În curând însă, fie că îşi doreşte, fie că nu, vidul îi va înghiţi toate amintirile pe care le mai are. Asta nu e decât o chestiune de timp. Golul către care se îndreaptă o fi acelaşi din care m-am născut eu?

Lui Tengo i se păru că în foşnetul vântului de înserat, care trecea printre vârfurile pinilor, se amesteca şi vuietul îndepărtat al mării. Dar poate că nu era decât o iluzie.

Capitolul 9
Plată pentru un har divin

Cum intră Aomame, Cheliosul trecu în spatele ei şi închise uşa. În încăpere era întuneric deplin. Draperii groase acopereau ferestrele, iar toate luminile dinăuntru erau stinse. Prin crăpătura dintre draperii se strecura o vagă urmă de lumină, dar care nu făcea decât să evidenţieze bezna.

Ochii lui Aomame se obişnuiră greu cu întunericul, de parcă ar fi intrat într-un planetariu sau într-o sală de cinema în care filmul rula deja. Primul lucru pe care îl văzu era un ceas electronic pus pe un birou scund. Cifrele sale verzi indicau ora şapte şi douăzeci de minute. După ceva timp, desluşi un pat mare lipit de peretele opus. Ceasul se afla la capul lui. Încăperea era mai îngustă decât cea de alături, însă era mai spaţioasă decât o cameră obişnuită de hotel.

Pe pat se zărea o movilă întunecată. Mai trecu ceva timp până realiză că acel contur neregulat reprezenta o siluetă întinsă. Însă, în acest timp, conturul nu îşi modifică deloc forma. Nu vădea niciun semn de viaţă. Nu i se auzea respiraţia. Tot ce se auzea era suflul slab al aerului condiţionat, care bătea de sus, din apropierea tavanului. Dar nu avea cum să fie mort. Cheliosul îi dăduse de înţeles că are de-a face cu o persoană în viaţă.

Era un om foarte mare de statură. Probabil un bărbat. Aomame nu avea cum să fie sigură, dar acesta nu părea să aibă faţa îndreptată către ea. Nu era băgat în aşternuturi, ci stătea pe cuvertură, întins pe spate şi nemişcat, ca un animal uriaş ascuns într-o peşteră, care încearcă să nu-şi consume forţele, aşteptând să se întremeze.

— Este timpul, se adresă Cheliosul umbrei cu o voce care trăda încordarea.

Nu se ştia dacă bărbatul îl auzise sau nu. Movila întunecată din vârful patului rămase nemişcată. Cheliosul aştepta în faţa uşii, menţinându-şi postura. Încăperea era cufundată într-o linişte deplină, în care se auzi clar cum cineva înghite în sec. Aomame realiză că ea fusese aceea. Stătea cu geanta în mâna dreaptă şi aştepta, ca şi Cheliosul, să se întâmple ceva. Afişajul ceasului se schimbă în 7:21, apoi 7:22, apoi 7:23.

Într-un sfârşit, conturul de pe pat tremură uşor, dând semne de viaţă. Tremurul acela slab se transformă apoi în mişcare clară. Persoana respectivă părea adânc adormită sau aflată într-o stare asemănătoare cu somnul. Muşchii i se treziră, trunchiul i se îndreptă şi mintea îi reveni treptat la realitate. Umbra de pe pat se ridică în capul oaselor şi îşi încrucişă picioarele. Era clar vorba de un bărbat.

— Este timpul, repetă Cheliosul.

Bărbatul expiră prelung, cu un şuier profund, ca venit din străfundul unei fântâni adânci. Apoi se auzi inspirând adânc, aspru şi neliniştitor, ca o pală de vânt care vâjâie printre copaci. Cele două sunete distincte se repetau alternativ, punctate de intervale lungi de linişte. Acea repetiţie cu multiple înţelesuri o neliniştea pe Aomame. Avea senzaţia că păşise într-un loc nemaivăzut până atunci, în adâncurile oceanului sau pe suprafaţa unui asteroid necunoscut. Un loc în care poate reuşeai să ajungi, dar de unde nu mai era cale de întoarcere.

Ochii tot nu i se acomodau cu bezna. Vedea până într-un anumit punct, dar nu reuşea să treacă mai departe. Tot ce distingea Aomame în acel moment era acea siluetă întunecată de bărbat, dar nu şi în ce direcţie avea capul întors şi la ce se uita. Îşi mai putea da seama că era uriaş ca statură şi că umerii lui urcau şi coborau foarte mult în ritmul respiraţiei. Aceea nu era o respiraţie obişnuită, ci una cu o funcţie şi un scop aparte, care îi angrena întregul corp. Omoplaţii şi diafragma i se mişcau puternic, dilatându-se şi contractându-se. Un om obişnuit nu ar fi fost în stare sa respire aşa. Era sigur o metodă specială, care se poate însuşi doar prin antrenament lung şi chinuitor.

Cheliosul stătea lângă Aomame, menţinându-şi spatele drept şi bărbia uşor trasă către el. Comparativ cu răsuflarea bărbatului de pe pat, a lui era superficială şi rapidă. Stătea acolo cuminte şi aştepta ca respiraţia aceea violentă să se sfârşească. Aceasta părea să fie una dintre activităţile sale zilnice, făcută cu scopul de a se păstra în formă. Aomame nu avea de ales decât să aştepte şi ea alături de Chelios. Era probabil un pas necesar în procesul de trezire.

Treptat-treptat, aceasta se domoli, ca o maşinărie mare care îşi încetează funcţionarea. Intervalul dintre respiraţii se mări, iar într-un final bărbatul expiră prelung, scoţând tot aerul dinăuntrul lui. Liniştea se aşternu din nou în încăpere.

— Este timpul, repetă Cheliosul a treia oară.

Bărbatul se mişcă încet. Părea îndreptat cu faţa către Chelios.

— Poţi să pleci, îi spuse el cu o voce clară şi groasă de bariton. Era fermă şi nu avea nimic ambiguu în ea. Părea trezit în întregime.

Cheliosul făcu o uşoară plecăciune în întuneric şi părăsi încăperea cu aceleaşi mişcări precise ca la intrare. Uşa se închise, iar înăuntru mai rămaseră doar Aomame şi bărbatul.

— Îmi cer scuze că e întuneric, zise acesta, probabil cu faţa către Aomame.

— Nu mă deranjează.

— A trebuit să fac întuneric, spuse el pe un ton moale. Dar nu te îngrijora. N-ai să păţeşti nimic rău.

Aomame încuviinţă în tăcere. Apoi îşi aminti ca în încăpere era beznă şi spuse „am înţeles” cu glas tare. Avea vocea mai rigidă şi mai ascuţită ca de obicei.

Bărbatul stătu un timp şi o privi pe Aomame. Aomame îi simţea privirea insistentă şi precisă. Mai corect spus, simţea că e observată atent. Bărbatul reuşea cumva să o cerceteze amănunţit din cap până în picioare. Avea senzaţia că o dezbrăcase de tot ce avea pe ea şi că rămăsese în pielea goală. Privirea nu-i atingea doar pielea, ci şi muşchii, organele *şi* chiar uterul. Individul ăsta *vede* pe întuneric, îşi spuse ea. *Vede* dincolo de ce e vizibil.

— Lucrurile se văd mai bine pe întuneric, spuse acesta de parcă i-ar fi citit gândurile. Însă cu cât petrec mai mult timp în tenebre, cu atât e mai greu să revin la lumea plină de lumină de la suprafaţă. La un moment dat trebuie să încetez.

Bărbatul o mai inspectă o vreme pe Aomame, dar fără niciun fel de interes sexual. O observa doar ca pe un obiect, aidoma unui pasager care priveşte de pe vapor insula pe lângă care trece. Dar acela nu era un pasager obişnuit. El încerca să vadă *totul* la acea insulă. Sub privirea lui prelungă, atât de pătrunzătoare şi neiertătoare, Aomame îşi simţi trupul ca pe ceva insuficient şi precar. Iar ea nu se simţea aşa de obicei. Exceptând mărimea sânilor, era mai degrabă mândră de corpul ei pe care şi-l antrena zilnic şi îl întreţinea bine. Avea muşchi supli şi niciun gram de grăsime pe ea. Însă, privită de el, se simţea ca un biet sac de carne, vechi şi sărăcăcios.

Bărbatul îşi domoli deodată privirea, de parcă intuise ce gândea. Aomame simţi cum slăbeşte rapid în intensitate, ca şi cum ai uda iarba cu un furtun şi cineva ţi-ar închide pe furiş robinetul.

— Scuză-mă, dar ai putea să tragi puţin draperia? spuse bărbatul liniştit. Presupun că ţi-ar fi greu să lucrezi pe întuneric.

Aomame lăsă geanta pe podea, se duse la geam, trase de şnur şi dădu în lături draperia, apoi şi perdeaua albă. Panorama nocturnă a oraşului îşi revărsă strălucirea în încăpere. Iluminarea de pe Tokio Tower, felinarele de pe autostradă, farurile maşinilor care treceau necontenit, ferestrele luminate ale zgârie-norilor, neoanele pestriţe de pe acoperişurile clădirilor, toate aceste lumini nocturne se amestecau şi se revărsau în camera de hotel. Nu erau foarte puternice, dar erau suficiente ca să-i permită lui Aomame să distingă mobilierul din încăpere. Era o lumină dragă ei, proiectată de lumea de care aparţinea ea. Realiză din nou ce nevoie acută avea de ea. Însă chiar şi acel licăr slab păru să-i irite ochii bărbatului. Stând aşezat pe pat, cu picioarele încrucişate, acesta îşi acoperi faţa cu mâinile lui mari, ca să se ferească de ea.

— E totul în regulă? întrebă Aomame.

— Da, stai liniştită.

— Să mai trag puţin draperia.

— Nu, e bine aşa. Am o problemă la retină şi durează mai mult până mi se acomodează ochiul cu lumina. Îmi revin imediat. Între timp, poţi să iei un loc şi să aştepţi?

Am o problemă la retină, repetă Aomame în gând. Persoanele care au probleme la retină sunt expuse la riscul de a-şi pierde vederea. Însă această chestiune nu o privea. Nu de vederea lui trebuia ea să se ocupe.

Cât timp bărbatul îşi obişnuia ochii cu lumina care se strecura pe fereastră, acoperindu-şi faţa cu mâinile, Aomame stătea pe fotoliu şi îl privea direct. Era rândul ei să-l cerceteze în amănunt.

Bărbatul era corpolent. Nu gras, ci pur şi simplu masiv. Înalt şi lat. Părea şi destul de puternic. Aomame ştia deja de la Doamna că era vorba de un bărbat mare de statură, însă nu-şi imaginase că putea fi atât de mare. Dar nu exista niciun motiv pentru care un om uriaş să nu poată fi conducătorul unei secte. Aomame şi-l imaginã apoi violând fetiţe de zece ani şi se încruntă involuntar. Îi apăru în faţa ochilor dezbrăcat, aplecat peste trupul unei fetiţe. Ele nu aveau cum să i se opună. Nici măcar o femeie matură nu ar fi reuşit.

Bărbatul purta nişte pantaloni subţiri de trening, cu elastic la brâu şi o cămaşă cu mânecă lungă. Cămaşa era simplă, fără vreun imprimeu şi avea sclipiri ca de mătase. Îi era mare şi avea primii doi nasturi de sus descheiaţi. Şi pantalonii, şi cămaşa erau albe sau un crem foarte deschis. Nu arătau a pijama, ci a haine lejere, de purtat prin casă sau în care să zaci la umbra unui copac, într-o ţară sudică. Picioarele lui desculţe păreau foarte mari. Umerii lui laţi ca un zid de piatră îţi sugerau imaginea unui practicant de arte marţiale foarte experimentat.

— Mulţumesc că ai venit, spuse el după ce aşteptă ca privirea lui Aomame să mai slăbească.

— Aceasta este ocupaţia mea. Merg în diverse locuri atunci când este nevoie de mine, răspunse ea cu o voce lipsită de

inflexiuni. Însă rostind aceste cuvinte se simţi ca o prostituată solicitată la domiciliu. Probabil din cauza privirii pătrunzătoare de mai devreme, care o dezbrăcase pe întuneric.

— Cât de bine mă ştii? o întrebă el, cu mâinile încă la ochi.

— Adică ce ştiu eu despre dumneavoastră?

— Da.

— Mai nimic, răspunse ea alegându-şi cu grijă cuvintele. Nici numele nu vi-l cunosc. Ştiu doar că sunteţi conducătorul unei grupări religioase din Nagano sau Yamanashi, că aveţi o problemă de sănătate cu care eu vă pot ajuta.

Bărbatul încuviinţă scurt de câteva ori şi îşi luă mâinile de la ochi. Apoi se întoarse cu faţa către Aomame.

Avea părul lung. Drept, bogat, aproape până la umeri, înspicat cu multe fire albe. Ca vârstă, era undeva între patruzeci şi cinci şi cincizeci şi ceva de ani. Avea un nas mare, care îi acoperea aproape toată faţa, dar frumos modelat. Te ducea cu gândul la munţii Alpi, aşa cum apar în pozele din calendare. Baza muntelui era lată şi avea un aer solemn. Acesta era primul lucru pe care îl observai la chipul său. În schimb, avea ochii adânciţi în orbite. Era greu de spus încotro priveau. Avea o faţă mare şi lată, proporţională cu corpul său. Era bărbierit frumos, iar pe chipul său nu se zăreau cicatrice sau aluniţe. Avea trăsături regulate şi un aer inteligent şi senin, dar şi ceva aparte, neobişnuit, care nu inspira încredere. Era genul de chip care, la prima impresie, îi face pe oameni să se tragă înapoi. Poate din cauza nasului prea mare care strica proporţia întregii feţe şi care îţi provoca nelinişte. Sau poate din cauza ochilor care străluceau liniştit din adâncul orbitelor ca nişte gheţari străvechi. Sau poate a buzelor subţiri şi pline de cruzime, gata parcă în orice moment să rostească nişte vorbe cu totul neaşteptate.

— Altceva? întrebă el.

— Altceva, nimic anume. Mi s-a spus doar să vin aici pregătită pentru o şedinţă de stretching. Domeniul meu de specialitate sunt musculatura şi articulaţiile. Nu am nevoie să ştiu prea multe despre firea sau statutul clientului.

Ca o prostituată, adăugă Aomame în sinea ei.

— Înţeleg ce vrei să spui, spuse el pe un ton scăzut. Însă, în cazul meu, sunt necesare nişte explicaţii.

— Vă ascult.

— Oamenii îmi spun Liderul. Însă eu nu apar aproape niciodată în faţa lor. Deşi facem parte din aceeaşi grupare şi locuim în acelaşi loc, majoritatea adepţilor nu ştiu cum arăt.

Aomame încuviinţă.

— Însă ţie mă arăt, pentru că nu mă poţi trata pe întuneric sau legată la ochi. Şi este şi o chestiune de politeţe.

— Acesta nu este un tratament, îl atenţionă Aomame pe un ton rece. Este vorba doar de stretching muscular. Eu nu am licenţă să practic medicina. Lucrul cu care mă ocup eu este să întind puternic muşchii care nu sunt folosiţi în activitatea zilnica sau care sunt mai greu de pus în mişcare, pentru a evita deteriorarea condiţiei fizice.

Bărbatul păru să schiţeze un zâmbet, dar se poate să fi fost doar o iluzie, creată de tremurul unui muşchi facial.

— Ştiu asta foarte bine. Am folosit cuvântul „tratament” doar pentru că mi-a venit la îndemână. Nu te îngrijora. Tot ce am vrut să spun e că în momentul acesta tu vezi ceva ce oamenii de rând nu văd. Voiam să fii conştientă de acest lucru.

— M-au atenţionat deja să nu discut cu nimeni despre şedinţa aceasta, spuse Aomame, arătând către uşa dinspre camera alăturată. Dar să nu vă faceţi probleme în această privinţă. Nu voi vorbi nimănui despre ceea ce văd şi aud aici. Ocupaţia mea mă pune în postura de a atinge corpul multor persoane. Poate că aveţi un statut aparte, însă pentru mine nu sunteţi decât una dintre multele persoane care au probleme musculare. Pe mine mă interesează la dumneavoastră doar partea legată de muşchi.

— Am înţeles că ai făcut parte din Biserica Martorilor când erai mică.

— Nu a fost alegerea mea. Am fost crescută ca adeptă. E o mare diferenţă.

— Da, e o mare diferenţă, zise bărbatul. Dar oamenilor le este foarte greu să se despartă de imaginile sădite în mintea lor în copilărie.

— Bune sau rele.

— Dogma Bisericii Martorilor diferă considerabil de cea a grupării mele. Din punctul meu de vedere, religiile axate pe escatologie sunt mai mult sau mai puţin nişte şarlatanii. Părerea mea este că, în orice instanţă, sfârşitul nu este decât o chestiune personală. Şi totuşi Biserica Martorilor este o grupare religioasă surprinzător de puternică. Nu are o istorie lungă, dar a trecut prin nenumărate încercări, iar numărul adepţilor săi creşte în mod constant. Avem multe de învăţat de aici.

— Asta dovedeşte cât sunt de înguşti la minte. Un lucru mic şi îngust rezistă mai bine în faţa unei forţe exterioare.

— Ce spui tu este adevărat, zise bărbatul şi făcu o mică pauză. Însă noi nu ne aflăm aici ca să discutăm despre religie.

Aomame nu răspunse.

— Ce aş vrea să înţelegi este faptul că sunt multe *lucruri aparte* legate de trupul meu.

Aomame stătea tăcută pe fotoliu, aşteptându-l sa continue.

— După cum ţi-am mai spus, ochii mei nu suportă lumina puternică. Afecţiunea aceasta a apărut cu câţiva ani în urmă, deşi până atunci nu avusesem niciun fel de probleme. Acesta este şi motivul principal pentru care nu mai apar în faţa oamenilor. Îmi petrec întreaga zi într-o încăpere întunecată.

— Eu nu vă pot ajuta în legătură cu vederea, spuse Aomame. Aşa cum vă spuneam, domeniul meu de specialitate este musculatura.

— Sunt perfect conştient de acest lucru. Am consultat nişte specialişti, desigur. Am mers la mai mulţi oftalmologi şi am făcut nenumărate analize. Dar se pare că nu se poate face nimic. Retina mea este afectată, dar nu se cunosc cauzele. Boala avansează încet. În ritmul acesta, probabil că în scurt timp îmi voi pierde complet vederea. Evident, după cum bine ai spus, asta nu are nicio legătură cu muşchii, însă aş vrea să-ţi enumăr toate problemele de sănătate pe care le am, de sus în jos. Iar tu vezi apoi ce poţi face şi ce nu.

Aomame încuviinţă.

— Un alt lucru ar fi că muşchii mei se rigidizează în mod

continuu, spuse bărbatul. Ajung să nu mă mai pot clinti deloc. Mă transform literalmente într-o stană de piatră, iar starea aceasta durează mai multe ore. În aceste momente nu pot decât să stau întins pe pat. Nu simt nicio durere. Doar că nu-mi mai pot clinti niciun muşchi. Nici măcar un deget. Tot ce mai pot mişca prin proprie voinţă sunt ochii. Asta mi se întâmplă o dată sau de două ori pe lună.

— Aveţi vreun simptom care să anunţe instalarea acestei stări?

— Mai întâi am spasme. Încep să-mi zvâcnească muşchii prin tot corpul. Asta durează cam zece, douăsprezece minute. Apoi muşchii cedează complet, ca şi cum ai apăsa pe un întrerupător. Aşa că în cele zece, douăsprezece minute de la primul avertisment, caut un loc în care să mă pot întinde şi apoi stau liniştit şi aştept să-mi treacă paralizia. Mă simt ca un vapor care navighează printr-un golf, ferindu-se de stânci. Deşi sunt paralizat, mintea mea rămâne trează. De fapt, e chiar mai trează ca de obicei.

— Şi fizic nu aveţi nicio durere?

— Îmi pierd simţurile complet. Nu simt nimic nici dacă sunt înţepat cu acul.

— Aţi consultat un medic?

— Am fost la diverse spitale cu renume şi m-au examinat nenumăraţi doctori. Concluzia la care au ajuns a fost că sufăr de o boală fără precedent şi că medicina actuală nu mă poate ajuta. Am încercat tot ce se putea încerca, de la medicină tradiţională chinezească, la osteopatie, ortopedie, acupunctura, masaj, balneoterapie, dar niciuna n-a avut vreun efect demn de menţionat.

Aomame se încruntă uşor.

— Ceea ce fac eu este să activez funcţiile fizice folosite la nivel cotidian. Nu am cum să rezolv probleme atât de severe.

— Ştiu şi asta. Eu doar încerc toate variantele. Dacă metoda ta nu va da niciun rezultat, nu e vina ta. Nu vreau decât să faci cu mine ce faci de obicei. Aş vrea să văd cum răspunde corpul meu.

Aomame şi-l imaginã pe acest bărbat masiv hibernând într-

un loc întunecat, ca un animal.

— Când a fost ultima dată când aţi avut acea stare de paralizie?

— Acum zece zile, răspunse bărbatul. Şi ar mai fi o chestiune despre care mi-e mai greu să vorbesc, dar pe care ar fi mai bine să ţi-o spun.

— Vorbiţi fără nicio jenă.

— Cât timp durează această stare de moarte aparentă a muşchilor, am încontinuu erecţie.

Aomame se încruntă şi mai mult.

— Vreţi să spuneţi că organul dumneavoastră rămâne erect pe tot parcursul acelor ore?

— Exact.

— Dar nu simţiţi nimic.

— Nu simt nimic. Nu simt vreo poftă carnală. E doar ţeapăn şi atât. Rămâne tare ca piatra, la fel ca tot restul muşchilor mei.

Aomame clătină uşor din cap şi încercă să-şi corecteze expresia feţei.

— Nici în această privinţă nu cred că vă pot ajuta. Domeniul meu de specialitate este într-o sferă destul de îndepărtată.

— Mi-e greu să vorbesc despre lucrurile astea şi îmi imaginez că nici ţie nu îţi face plăcere să le auzi, dar pot să-ţi mai spun câteva?

— Da, sigur. Totul rămâne confidenţial.

— În acel răstimp, am relaţii sexuale cu femei.

— *Femei*?

— În jurul meu există mai multe femei. Când intru în starea aceea, ele vin pe rând, se urcă pe mine, imobil fiind, şi fac sex. Eu nu simt absolut nimic, nici plăcere erotică. Dar ejaculez. De mai multe ori.

Aomame rămase tăcută. Bărbatul continuă:

— Sunt, cu totul, trei. Toate în pragul adolescenţei. Sunt convins că te întrebi de ce am în jurul meu femei atât de tinere şi de ce întreţin relaţii sexuale cu ele.

— Păi… să fie vreun rit religios?

Aşezat pe pat cu picioarele încrucişate, bărbatul respiră

adânc.

— Se consideră că acea stare de paralizie a mea este un har divin, o ipostază a sfinţeniei. De aceea ele vin când intru în starea respectivă şi au relaţii sexuale cu mine. Încearcă să procreeze. Să-mi poarte în pântece urmaşii.

Aomame îl privea fără să spună nimic. Bărbatul tăcea şi el.

— Adică scopul lor este să rămână însărcinate? Să conceapă un copil cu dumneavoastră?

— Întocmai.

— Iar în acele ore de paralizie sunteţi cu toate cele trei femei şi ejaculaţi de trei ori?

— Da.

Aomame nu avea cum să nu realizeze situaţia complicată în care se trezise. Ea urma să îl ucidă pe acel bărbat. *Să îl trimită pe lumea cealaltă.* Iar el îi dezvăluia nişte secrete bizare legate de corpul lui.

— Nu prea înţeleg care este problema în mod concret. O dată sau de două ori pe lună intraţi într-o stare de paralizie. În acele momente, trei iubite tinere vin şi fac sex cu dumneavoastră. Strict vorbind, nu este un lucru *obişnuit,* însă…

— Nu sunt iubitele mele, o întrerupse el. Au rolul de vestale, iar una dintre datoriile lor este să se culce cu mine.

— Datorii?

— Este rolul care le revine. Acela de a-mi zămisli urmaşii.

— Şi cine le-a atribuit acel rol? întrebă Aomame.

— E o poveste lungă, răspunse bărbatul. Problema este că trupul meu se îndreaptă către pieire.

— A rămas vreuna însărcinată?

— Nu, niciuna. Şi nici nu prea au cum, pentru că încă nu au menstruaţie. Dar, cu toate acestea, ele aşteaptă un miracol divin.

— Nu e niciuna însărcinată. Încă nu au ciclu. Iar trupul dumneavoastră se îndreaptă către pieire.

— Starea de paralizie devine tot mai lungă şi mai frecventă. A început acum şapte ani, dar atunci se întâmpla cam o dată la două, trei luni. Acum, o dată sau de două ori pe lună. Când

dispare paralizia, am corpul epuizat şi copleşit de durere. O resimt aproape o săptămână întreagă. Durere de parcă aş fi înţepat cu un ac gros pe tot corpul, migrenă violentă, apatie. Nu pot nici să dorm. Niciun medicament nu reuşeşte să domolească măcar puţin o asemenea durere.

Bărbatul oftă, apoi continuă.

— În cea de-a doua săptămână mi-e mai bine, comparativ cu prima, dar asta nu înseamnă că durerea dispare complet. Mă trec valuri şi valuri în fiecare zi. Nici nu mai pot să respir bine. Organele interne nu-mi mai funcţionează cum trebuie. Articulaţiile îmi scârţâie de parcă aş fi o maşinărie neunsă. Îmi simt carnea devorată şi sângele supt din mine. Simt totul cu foarte mare claritate. Însă ceea ce mă mănâncă pe mine nu este cancerul şi nici viermii. Am făcut tot soiul de analize amănunţite şi nu s-a descoperit nicio problemă. Corpul meu e sănătatea întruchipată. Ceea ce mă chinuie pe mine nu poate fi explicat prin medicină. Este plata pentru acel „har divin" care mi-a fost dat.

Omul ăsta chiar pare să fie în pragul colapsului, îşi zise Aomame. Nu am observat la el niciun semn de epuizare. Pare să aibă un fizic solid şi bine antrenat să facă faţă unei dureri puternice. Şi totuşi Aomame simţea că trupul lui chiar se îndrepta către pieire. Bărbatul ăsta suferă, îşi zise ea. Şi nu se ştie de ce boală. Dacă eu nu aş mai face nimic acum, boala i-ar distruge corpul încetul cu încetul, chinuindu-l cumplit şi până la urmă ar muri, în mod inevitabil.

— Înaintarea bolii nu poate fi oprită, zise el de parcă ar fi ghicit ce gândea Aomame. Corpul meu o să fie mâncat în continuare, o să ajungă gol pe dinăuntru şi o să aibă parte de o moarte scăldată în dureri cumplite. Ei doar abandonează un vehicul care şi-a pierdut utilitatea.

— *Ei?* întrebă Aomame. La cine vă referiţi?

— La cei care îmi mănâncă mie trupul, răspunse el. Dar nu contează. Ceea ce vreau eu este să-mi alini măcar un pic această durere. De asta am eu nevoie, chiar dacă nu este o soluţie finală. Nu mai suport durerea. Uneori, în unele momente, devine extrem de profundă, de parcă aş fi legat

direct de centrul pământului. Este un chin pe care nimeni altcineva în afara mea nu îl poate înţelege. Mi-a răpit multe lucruri, dar, ca răsplată, mi-a şi oferit multe. Ceea ce mi-a dat această durere specială şi profundă este un har divin la fel de special şi profund. Dar care, evident, nu mă ajută să o alin. Şi nici să evit distrugerea.

În încăpere se aşternu o linişte adâncă. Aomame reuşi cu greu să vorbească.

— Repet, tehnic eu nu pot face nimic legat de problema dumneavoastră. Cu atât mai mult dacă este vorba despre *o plată pentru un har divin.*

Liderul îşi îndreptă postura şi o privi pe Aomame cu ochii lui mici, ca nişte gheţari, afundaţi în orbite. Apoi buzele lui lungi şi subţiri se despărţiră şi zise:

— Ba poţi să faci ceva. Ceva ce *doar tu* poţi face.

— M-ar bucura să fie aşa.

— Eu o ştiu sigur, spuse bărbatul. Eu ştiu multe lucruri. Dacă vrei, putem să începem. Ce faci tu de obicei.

— Încerc, răspunse Aomame cu o voce încordată şi seacă. *Ce fac eu de obicei,* repetă ea în gând.

Capitolul 10
Ne refuzaţi oferta

Înainte de ora şase, Tengo îşi luă rămas bun de la tatăl său. Până când sosi taxiul, cei doi rămaseră aşezaţi faţă în faţă, în dreptul ferestrei, fără să rostească niciun cuvânt. Tengo era pierdut în propriile gânduri răzleţe, iar tatăl său privea încruntat pe fereastră. Soarele se apropia de asfinţit şi albastrul palid al cerului se adâncea treptat.

Tengo mai avea multe întrebări, dar, chiar dacă le-ar fi pus, probabil că nu ar fi primit vreun răspuns la ele. Îşi dădea seama de lucrul acesta privind buzele strânse ale tatălui său. Părea hotărât să nu mai deschidă gura, aşa că Tengo renunţă să mai întrebe ceva. Dacă ai nevoie de explicaţii ca să înţelegi, înseamnă că n-o să înţelegi oricâte explicaţii ai primi. După cum spusese tatăl lui.

Când se apropie ora la care trebuia să plece, Tengo zise:

— Mi-ai spus multe lucruri azi. Dificil de înţeles şi pe ocolite, dar probabil că mi te-ai destăinuit pe cât ai putut tu de cinstit.

Îl privi în ochi, dar nu văzu nicio schimbare în expresia sa.

— Vreau să te mai întreb câteva lucruri, dar îmi dau seama că îţi provoacă durere. Aşa că nu-mi rămâne decât să bănuiesc răspunsurile, bazându-mă pe ce mi-ai spus. Probabil că nu îmi eşti tată de sânge. Asta e presupunerea mea. Nu ştiu detalii, dar nu pot decât să cred că aşa stau lucrurile. Dacă nu am dreptate, spune-mi.

Tatăl nu răspunse. Tengo continuă:

— Dacă bănuiala mea e corectă, mă mai liniştesc. Dar nu pentru că te dispreţuiesc, ci tocmai fiindcă nu mai am motive să te dispreţuiesc, după cum ţi-am zis mai devreme. Deşi nu avem nicio legătură de sânge, m-ai acceptat şi m-ai crescut. Din punctul ăsta de vedere nu pot decât să îţi fiu recunoscător.

E păcat că relaţia noastră de tată şi fiu nu a mers prea bine, dar asta e altă problemă.

Bărbatul continua să rămână tăcut, cu ochii aţintiţi asupra priveliştii de pe fereastră, ca o santinelă care pândeşte semnalul unui trib, pe un deal îndepărtat. Tengo încercă să-i urmărească privirea, dar la capătul ei nu era niciun semnal. Nu se vedea decât pâlcul de pini, înnegriţi de prevestirea nopţii.

— Îmi pare rău, dar nu am ce să fac pentru tine. Nu pot decât să sper că golul care creşte în tine o să fie cât mai puţin dureros. Ai suferit destul până acum. Cred că, în felul tău, ai iubit-o mult pe mama. Asta e impresia mea. Dar ea a plecat. Nu ştiu dacă cel cu care a plecat este tatăl meu biologic sau cu totul altcineva. Se pare că astea sunt nişte informaţii pe care nu eşti dispus să mi le dai. Oricum, e clar că te-a părăsit şi pe mine m-a lăsat în grija ta. Poate te-ai gândit că, dacă mă creşti, dacă mă ţii lângă tine, ea se va întoarce cândva. Dar în cele din urmă nu s-a întors, nici la tine, nici la mine. Cu siguranţă ţi-a fost greu. A fost ca şi când ai fi trăit într-un oraş pustiu. În orice caz, în oraşul ăla pustiu m-ai crescut pe mine. Ca să umpli golul.

Expresia bătrânului nu se schimba. Tengo nu avea idee dacă înţelegea ce-i spunea sau dacă măcar îl auzea.

— Poate că presupunerile mele sunt greşite. Şi poate că ar fi mai bine pentru amândoi să fie greşite. Dar văzând lucrurile din perspectiva asta, se liniştesc multe în mine şi se şterg multe îndoieli.

Câţiva corbi străbătură cerul, croncănind. Tengo îşi privi ceasul. Trebuia să plece. Se ridică de pe scaun, se duse lângă tatăl său şi îi puse o mână pe umăr.

— Pa, tată. Mai vin în curând.

Cu mâna pe clanţă, se mai uită o dată în urmă. Rămase surprins să vadă câteva lacrimi pe obrajii tatălui său. Luceau argintiu, reflectând lumina fluorescentă din tavan. Plângea cu toată puterea ultimelor emoţii care îi mai rămăseseră. Lacrimile se rostogoleau încet pe obraji şi îi cădeau pe genunchi. Tengo deschise uşa şi ieşi din încăpere. Se urcă în taxi până la gară şi apoi în trenul către casă.

*

Expresul în care se urcă de la Tateyama era mai aglomerat şi mai gălăgios decât la dus. Majoritatea pasagerilor erau familii care veneau de la mare. Privindu-i, Tengo îşi aminti propria copilărie. El nu avusese parte niciodată de excursii cu familia. În vacanţele de *O-bon*[17] şi de Anul Nou, tatăl său nu făcea altceva decât să stea în casă şi să doarmă. Arăta atunci ca un aparat cam murdar, scos din priză.

Aşezat pe banchetă, Tengo vru să citească mai departe, dar îşi dădu seama că-şi lăsase cartea în camera tatălui său. Oftă, dar apoi se gândi că poate era mai bine aşa. Oricum, probabil că nici n-ar fi fost în stare să citească acum. Iar *Oraşul pisicilor* era o poveste pe care era mai bine să o aibă tatăl lui, nu el.

Peisajul de afară se derula invers faţă de drumul de la venire. Malul mării, întunecat şi trist, înghesuit până în buză de munţi, se deschise în curând şi făcu loc uzinelor aflate de-a lungul ţărmului. Deşi era noapte, multe dintre fabrici lucrau încă. Din pădurea de coşuri care se înălţa în întuneric ieşeau flăcări roşii ca nişte limbi lungi de şarpe. Camioanele luminau neîntrerupt şoseaua cu farurile lor. Dincolo de ele, marea era neagră ca nămolul.

Ajunse acasă puţin înainte de ora zece. Nimic în cutia poştală. Când deschise uşa, casa părea mai pustie ca de obicei. Înăuntru era golul pe care îl lăsase de dimineaţă. Cămaşa azvârlită pe jos, procesorul de text oprit, scaunul care îi păstra forma corpului, resturile de la guma de şters împrăştiate pe birou. Bău două pahare de apă, se dezbrăcă şi se vârî direct în pat. Adormi repede şi adânc, cum nu prea i se mai întâmplase în ultima vreme.

*

Se deşteptă a doua zi după ora opt, simţindu-se un om nou. Era bine dispus, cu muşchii destinşi şi gata să se apuce de treabă cu elan. Oboseala fizică dispăruse. Avea aceeaşi stare de spirit ca în copilărie când, la începutul anului şcolar,

deschidea manualele noi. Încă nu le înţelegea conţinutul, dar găsea în ele promisiunea unor cunoştinţe noi. Se bărbieri, îşi şterse faţa cu un prosop, se dădu cu aftershave şi se privi din nou în oglindă. Se încredinţa că era, într-adevăr, un om nou.

Întâmplările de ieri i se păreau toate un vis. Nu păreau să se fi petrecut aievea. Cu toate că amintirile îi erau proaspete în minte, contururile lor aveau o aură de ireal. Se urcase în tren, mersese până în oraşul pisicilor şi se întorsese. Din fericire, spre deosebire de personajul din nuvelă, reuşise să ia trenul înapoi. Iar experienţa trăită acolo adusese în el o mare schimbare.

Desigur, realitatea din jur nu se schimbase cu nimic. Păşea, împotriva voinţei lui, într-o lume plină de necazuri şi de mistere primejdioase. Nu putea prevedea ce urma să i se întâmple. Acum însă, avea încrederea că va reuşi să depăşească obstacolele.

În sfârşit m-am aliniat la start, îşi spuse el. Lucrurile nu se lămuriseră definitiv, dar din vorbele şi atitudinea tatălui său începuse să se întrezărească ceva ce părea a fi adevărul. Acele imagini care-l chinuiseră şi îl tulburaseră atât pe Tengo nu erau doar o halucinaţie fără sens. Nu ştia exact cât de mult reflectau ele realitatea, dar aceasta era singura informaţie pe care o avea de la mama sa şi, de bine de rău, stătea la temelia existenţei sale. Odată clarificat lucrul acesta, Tengo simţea că i se luase o greutate de pe inimă. Abia acum, scăpat de această povară, înţelegea cât de apăsătoare fusese.

*

Trecură vreo două săptămâni neobişnuit de liniştite. Două săptămâni ca o mare fără vânt. În timpul vacanţei de vară, Tengo mergea de patru ori pe săptămână la şcoală şi în rest îşi petrecea timpul scriind. Nimeni nu luă legătura cu el. Tengo nu avea habar cum evolua ancheta în privinţa dispariţiei lui Fukaeri sau cum se mai vindea *Crisalida de aer.* Nu îl interesa absolut deloc. Lasă lumea să-şi vadă de ale ei. Dacă are treabă cu mine, sigur îmi dă de ştire.

Astfel se sfârşi luna august şi veni septembrie.

În timp ce-şi făcea o cafea, Tengo se întreba câtă vreme o să mai dureze zilele acelea liniştite. Se ferea însă să o spună cu voce tare, pentru că îi era frică să nu-l audă vreun demon. Aşa că se ruga în tăcere să se prelungească perioada de acalmie. Dar, ca de obicei, lucrurile nu se întâmplă cum vrei. Iar universul ştia bine ce nu-şi dorea Tengo.

În dimineaţa aceea, pe la ora zece, sună telefonul. Tengo îl lăsă să sune de şapte ori, apoi se dădu bătut şi ridică receptorul.

— Pot să vin la tine acum, şopti vocea de la celălalt capăt al firului.

În fundal se auzeau anunţuri înregistrate şi motoare de maşini. Tengo ştia un singur om pe lume care punea întrebări fără vreo intonaţie interogativă.

— Unde eşti? întrebă el.

— La intrarea în Marusho.

Supermarketul era la nici două sute de metri de casa lui. Îl suna de la telefonul public de acolo. Instinctiv, Tengo se uită în jur.

— Dar nu e riscant să vii aici? S-ar putea să fiu supravegheat. Iar tu eşti dată dispărută.

— S-ar puteai să fii supravegheat, repetă Fukaeri întocmai vorbele lui Tengo.

— Da, spuse el. Se întâmplă fel şi fel de lucruri ciudate în jurul meu şi în jurul casei. Sunt sigur legate de *Crisalida de aer.*

— Oamenii care s-au supărat.

— Probabil. S-au supărat pe tine şi, cu ocazia asta, se pare că s-au cam supărat şi pe mine. Doar eu am rescris cartea.

— Nu mă deranjează, spuse Fukaeri.

— Nu te deranjează, repetă şi Tengo la rândul lui. Era, fără doar şi poate, un obicei contagios. Apoi adăugă: Ce anume?

— Dacă ne observă.

O vreme nu reuşi să spună nimic.

— Dar poate mă deranjează pe mine, zise el în cele din urmă.

— Mai bine împreună, spuse Fukaeri. Ne unim forţele.

— Ca Sonny *şi* Cher, răspunse Tengo. Duoul imbatabil.

— Ce imbatabil.

— Nimic, ziceam şi eu aşa, răspunse Tengo.

— Vin.

Tengo dădu să spună ceva, dar se auzi clicul receptorului pus în furcă. Tuturor le plăcea să-i închidă telefonul în nas în mijlocul conversaţiei. Tăiau cu barda un pod suspendat, dintr-o singură mişcare.

*

Zece minute mai târziu, Fukaeri apăru ţinând în fiecare mână câte o plasă de la supermarket. Purta o cămaşă bărbătească cu mânecă lungă, cu dungi albastre şi nişte blugi strâmţi. Cămaşa nu era călcată, ci lăsată şifonată aşa, cum se uscase. Pe umăr avea o geantă de pânză. Ca să-şi ascundă faţa, îşi pusese pe nas o pereche de ochelari de soare imenşi, dar tot ce reuşea prin asta era, dimpotrivă, să atragă şi mai rău privirile asupra ei.

— M-am gândit că e bine să avem multă mâncare, spuse Fukaeri.

Goli pungile şi puse cumpărăturile în frigider. Luase aproape numai semipreparate, care puteau fi încălzite repede în cuptorul cu microunde. Restul erau biscuiţi, caşcaval, mere, roşii şi nişte conserve.

— Unde e cuptorul cu microunde, întrebă ea uitându-se prin bucătăria îngustă.

— N-am, răspunse Tengo.

Fukaeri se încruntă şi rămase puţin pe gânduri, dar nu-şi împărtăşi părerile. Nu părea să-şi poată imagina cum e o lume fără cuptor cu microunde.

— O să rămân la tine, îi comunică ea, ca pe un fapt obiectiv.

— Până când? întrebă Tengo.

Fukaeri clătină din cap. Nu ştia.

— Tu unde ai stat ascunsă?

— Nu vreau sa fiu singură dacă se întâmplă ceva.

— Ce crezi că se întâmplă?

Fukaeri nu răspunse.

— Îţi repet, aici nu eşti în siguranţă, spuse Tengo. Am senzaţia că anumiţi oameni stau cu ochii pe mine. Nu ştiu încă ce fel de oameni.

— Nu există loc sigur, zise Fukaeri. Apoi îşi miji cu înţeles ochii şi îşi prinse lobii urechilor între degete. Tengo nu avea nici cea mai vagă idee ce semnificau gesturile ei. Probabil că nimic.

— E tot aia, oriunde te-ai afla, asta vrei să spui?

— Nu există loc sigur, repetă Fukaeri.

— Aşa o fi, se dădu Tengo bătut. Odată ce a depăşit un anumit prag, primejdia rămâne la fel de mare. Dar, în orice caz, în curând trebuie să mă duc la serviciu.

— La şcoală.

— Da.

— Eu rămân aici, spuse Fukaeri.

— Tu rămâi aici, repetă şi Tengo. E mai bine aşa. Nu ieşi nicăieri şi, dacă bate cineva la uşă, nu deschizi. Nu răspunzi nici la telefon.

Fukaeri încuviinţă tăcută.

— Apropo, ce mai face profesorul Ebisuno?

— I-au căutat pe Pionieri ieri.

— Adică poliţia i-a investigat pe Pionieri în legătură cu dispariţia ta? întrebă Tengo surprins.

— Tu nu citeşti ziarele.

— Eu nu citesc ziarele, repetă Tengo. În ultima vreme n-am mai avut chef să le citesc. Aşa că nu am informaţii detaliate. Asta înseamnă că Pionierii au cam avut necazuri.

Fukaeri încuviinţă. Tengo oftă adânc.

— Probabil că sunt şi mai supăraţi ca înainte. Ca nişte viespi cărora le-ai stricat cuibul împungându-l cu un băţ.

Fukaeri îşi miji ochii şi o vreme nu spuse nimic. Îşi imagina, probabil, un roi de viespi furioase ieşind din cuib.

— Probabil, spuse ea încet.

— Şi i-au găsit pe părinţii tăi?

Fukaeri clătină din cap. Nu ştia încă nimic.

— În orice caz, tipii din sectă sunt nervoşi. Iar dacă se află

că dispariţia ta a fost un joc pus la cale cu bună ştiinţă, o să se cam supere şi poliţia pe tine. Şi din aceeaşi cauză şi pe mine, pentru că te-am adăpostit.

— Tocmai de-aia trebuie să ne unim forţele, spuse Fukaeri.

— Ai spus cumva „tocmai de-aia”?

Fukaeri încuviinţă.

— Am greşit cuvintele, întreba ea.

Tengo clătină din cap.

— Nu, nu e asta. Am simţit o adiere proaspătă în vorbele tale.

— Dacă te deranjez, mă duc în altă parte.

— Nu mă deranjezi, spuse Tengo. Nici n-ai avea unde altundeva să te duci, nu?

Fukaeri încuviinţă scurt din cap.

Tengo scoase nişte ceai rece de cereale din frigider.

— Nu pot să întâmpin cu braţele deschise un roi de viespi furioase, dar măcar de tine pot să am grijă.

Fukaeri se uită fix la Tengo, apoi spuse:

— Te-ai schimbat.

— În ce fel?

Fukaeri îşi arcui buzele o clipă într-un unghi bizar, apoi reveni la normal. Nu putea să-l lămurească.

— Nu trebuie să-mi explici, spuse Tengo. Dacă avea nevoie de explicaţii, nu ar fi înţeles oricât i s-ar fi explicat.

Când plecă la serviciu, Tengo îi spuse lui Fukaeri:

— Dacă-ţi dau telefon, o să las să sune de trei ori şi închid. Dup-aia mai sun o dată. Atunci să răspunzi. Ai înţeles?

— Am înţeles, spuse Fukaeri, apoi repetă: Laşi să sune de trei ori şi închizi. Dup-aia mai suni odată. Atunci răspund.

Parcă traducea o inscripţie de pe un monument vechi.

— E important, să nu cumva să uiţi!

Fukaeri dădu din cap de două ori.

*

După cele două cursuri, Tengo se duse în cancelarie şi se pregătea să se întoarcă acasă, când veni fata de la recepţie să-l anunţe că îl căuta Ushikawa. De parcă ştia că aduce veşti

proaste, fata îi dădu ştirea pe un ton de scuză. Tengo îi mulţumi zâmbind. N-are niciun rost să împuşti mesagerul.

Ushikawa îl aştepta în cantina de lângă holul de la intrare, bând un *café au lait.* Era o băutura care nu i se potrivea de niciun fel. Aspectul său bizar sărea şi mai mult în ochi în sala de mese plină de elevi tineri. În locul în care şedea el se modificaseră forţa gravitaţională, densitatea aerului şi indicele de refracţie a luminii. Văzut de la distanţă, arăta ca o veste tristă. Deşi era în timpul pauzei, la masa de şase locuri la care stătea el nu se mai aşezase nimeni. Elevii încercau instinctiv să se ţină departe de Ushikawa, ca nişte căprioare care se feresc de lup.

Tengo îşi cumpără o cafea şi se aşeză în faţa lui. Acesta tocmai terminase de mâncat un croissant cu cremă şi în colţul gurii îi rămăseseră firimituri. Pe masă zăcea mototolit ambalajul. Nici croissantul nu era un lucru care să i se potrivească.

— Ma bucur să vă revăd, domnule Kawana, spuse Ushikawa ridicându-se uşor din scaun. Îmi cer scuze că vin din nou neanunţat.

Fără să-l mai salute, Tengo spuse:

— Aţi venit să aflaţi răspunsul, nu? În privinţa ofertei pe care mi-aţi făcut-o.

— Da, fără să ne mai lungim, despre asta e vorba.

— Domnule Ushikawa, sper că azi o să putem vorbi concret şi mai cinstit. Ce vreţi de la mine exact? Adică, în schimbul acestei „burse”?

Ushikawa se uită precaut împrejur, dar nu erau decât ei doi. Era destulă hărmălaie în cantină, astfel că discuţia lor nu putea fi auzită uşor de altcineva. Se aplecă peste masă şi îşi coborî vocea.

— În regulă. Ca o mare favoare, vă voi spune pe şleau. Banii nu sunt decât un pretext. Oricum, nu e vorba de o sumă prea însemnată. Ce doreşte clientul meu să vă ofere este în primul rând siguranţă. Pe scurt, dumneavoastră nu veţi fi vătămat. Asta vă garantăm.

— Iar în schimb? făcu Tengo.

— Iar în schimb, clientul meu doreşte să uitaţi toată povestea şi să o păstraţi sub tăcere. Aţi fost implicat în istoria aceasta, dar aţi făcut-o neintenţionat şi fără să aveţi informaţiile necesare. Aţi fost doar un soldat care execută întocmai ordinele. Nu vă trage nimeni la răspundere pentru asta. Aşa ca daţi uitării întreaga poveste şi totul e în regulă. Suntem chit. Nu se va afla că aţi scris din umbră *Crisalida de aer.* Nu aveţi nicio legătură cu cartea aia şi nici de acum înainte nu veţi avea. Asta vrem să faceţi. Dacă procedaţi aşa, o să aveţi şi dumneavoastră de câştigat.

— Adică nu voi fi vătămat, spuse Tengo. Dar ceilalţi implicaţi vor păţi ceva?

— Ăă… asta diferă de la caz la caz, răspunse Ushikawa cu dificultate. Nu eu hotărăsc lucrurile astea. Nu pot să vă spun nimic concret, dar vor trebui luate anumite măsuri, cred.

— Iar voi aveţi braţul lung şi puternic.

— Aşa e. După cum v-am spus şi înainte, foarte lung şi foarte puternic. Aşadar, care este răspunsul dumneavoastră?

— Ca să încep cu sfârşitul, nici nu încape vorbă să iau bani de la dumneavoastră.

Fără să răspundă, Ushikawa îşi scoase ochelarii şi le şterse cu grijă lentilele cu o batistă. Apoi şi-i puse la loc pe nas. Parcă ar fi vrut să spună că exista o legătură directă între văz şi cuvintele care-i fuseseră adresate.

— Adică, ăă, refuzaţi oferta noastră?

— Întocmai.

Din spatele ochelarilor, Ushikawa îl privea pe Tengo ca pe un nor cu o formă neobişnuită.

— Dar de ce? Din umilul nostru punct de vedere, nu e o tranzacţie tocmai rea.

— Indiferent de situaţie, sunt în povestea asta împreună cu alţii. Ne aflăm în aceeaşi barcă şi nu pot să-mi iau eu singur tălpăşiţa, spuse Tengo.

— Ce ciudat, făcu Ushikawa nedumerit. Nu pot să înţeleg. Ce să zic, cei care mai sunt amestecaţi în povestea asta nu îşi fac atâtea probleme în privinţa altora. Serios. Se folosesc de dumneavoastră şi nu vă dau decât o sumă infimă de bani. Şi

pentru asta trageţi toate ponoasele. Nu-i firesc să vă enervaţi că îşi bat joc şi ca va iau de prost? *Eu* unul m-aş supăra. În schimb, dumneavoastră încercaţi să-i apăraţi. Spuneţi că nu puteţi să vă luaţi singur tălpăşiţa, că sunteţi în nu ştiu ce barcă. Nu înţeleg. De ce?

— Unul dintre motive este Kyōko Yasuda.

Ushikawa luă cafeaua şi bău fără poftă. Apoi întrebă:

— Kyōko Yasuda?

— Ştiţi ceva despre ea.

Ushikawa rămase cu gura întredeschisă, cu aerul că nu înţelege o iotă.

— Nu, vă spun sincer, nu ştiu absolut nimic despre femeia aceasta. Vă jur! Despre cine e vorba?

Tengo îl examină tăcut pe Ushikawa, dar nu reuşea să-i citească nimic pe chip.

— O cunoştinţă de-a mea.

— Cumva o cunoştinţă foarte apropiată?

Tengo nu răspunse la întrebare. În schimb, spuse:

— Ce vreau eu să ştiu este ce i-aţi făcut.

— Ce i-am făcut? Dar de unde! Nu i-am făcut nimic, spuse Ushikawa. Nu vă mint. V-am spus, nu ştiu nimic despre femeia aceasta. Cum să facem ceva unui om pe care nici nu-l cunoaştem?

— Aţi spus că aveţi oameni pricepuţi, care m-au investigat în amănunt. Aţi aflat şi de faptul că am rescris romanul lui Eriko Fukada. Ştiţi foarte multe despre viaţa mea personală. Ar fi de mirare ca investigatorii dumneavoastră să nu fi aflat de legătura dintre mine şi Kyōko Yasuda.

— Într-adevăr, avem un personal priceput, care a studiat cazul dumneavoastră în detaliu. Poate că au aflat despre legătura pe care o aveţi cu doamna Yasuda, după cum spuneaţi şi dumneavoastră. Dar, chiar dacă ştiau, informaţia asta nu a ajuns până la mine.

— Mă vedeam cu Kyōko Yasuda, spuse Tengo. Ne întâlneam o dată pe săptămână, în secret. Fiindcă ea are familie. Numai că a dispărut într-o bună zi fără să spună nimic.

Ushikawa îşi şterse sudoarea de pe vârful nasului cu

aceeaşi batistă cu care îşi curăţase ochelarii.

— Deci, domnule Kawana, femeia aceea măritată a dispărut, iar dumneavoastră aveţi convingerea că noi suntem implicaţi. Asta vreţi să spuneţi?

— Poate că l-aţi informat pe soţul ei că ne întâlneam.

Ushikawa îşi ţuguie buzele nedumerit.

— De ce am face aşa ceva?

Tengo îşi încordă mâinile, pe care şi le ţinea pe genunchi.

— Să ştiţi că nu mi-a plăcut deloc ce mi-aţi spus atunci la telefon.

— Dar ce v-am spus?

— Că, după o anume vârstă, viaţa nu mai e decât un proces constant de pierdere. Că lucrurile importante se duc unul câte unul, ca dinţii unui pieptene vechi, că cei dragi dispar pe rând de lângă tine. Cam asta aţi spus. Bănuiesc că mai ţineţi mine.

— Da, îmi amintesc. Aşa v-am spus, într-adevăr. Dar, domnule Kawana, eu vorbeam la modul general. Vă spuneam părerea mea despre cât de greu e când trec anii. Intenţia mea nu a fost să mă refer în mod particular la această doamnă Yasuda.

— Dar a sunat a avertisment.

Ushikawa clătină cu putere din cap de câteva ori.

— Ferească sfântul! Nu era niciun avertisment. Era doar punctul meu de vedere personal. Vă jur că nu ştiu absolut nimic despre doamna Yasuda. Deci spuneţi că a dispărut?

Tengo continuă:

— Apoi mi-aţi zis aşa: dacă nu ascult ce spuneţi, e posibil ca cei din jurul meu să aibă de suferit.

— Da, aşa am zis.

— Şi nici ăsta nu e un avertisment?

Ushikawa îşi băgă batista în buzunar şi oftă.

— Într-adevăr, sună a avertisment, dar să ştiţi că tot la modul general vorbeam. Domnule Kawana, nu ştiu nimic despre această Yasuda. Nici măcar nu i-am mai auzit numele până acum. Vă jur pe toţi zeii!

Tengo îl privi din nou cu atenţie pe Ushikawa. Poate că într-

adevăr nu ştia nimic despre Kyōko Yasuda. Expresia de nedumerire de pe faţa lui părea autentică. Dar, chiar dacă el nu ştia nimic, asta nu însemna că *ei* nu-i făcuseră nimic. Poate doar nu-l informaseră şi pe Ushikawa.

— Domnule Kawana, nu vreau să vă spun eu ce să faceţi, dar e primejdios să aveţi relaţii cu femei măritate. Sunteţi tânăr, sănătos şi nu aveţi nicio obligaţie. Nu trebuie să riscaţi asemenea lucruri, puteţi sa vă găsiţi câte tinere necăsătorite vreţi, spuse Ushikawa şi îşi linse cu dibăcie firimiturile din colţul gurii.

Tengo se uita la el, fără să zică nimic. Ushikawa continuă:

— Sigur că relaţiile dintre bărbaţi şi femei nu urmează întotdeauna logica. Sunt multe probleme cu monogamia. Vă zic asta din consideraţia pe care v-o port, dacă femeia aceasta v-a părăsit, cel mai bine ar fi să lăsaţi lucrurile aşa. Ce vreau eu să spun e că pe lume sunt lucruri pe care e mai bine să nu le ştii. De exemplu, despre mama dumneavoastră. Adevărul nu ar face decât să vă rănească. Odată ce aţi afla adevărul, ar trebui să vă asumaţi responsabilitatea în privinţa lui.

Tengo se încruntă câteva momente, cu respiraţia tăiată.

— Ştiţi ceva despre mama mea?

Ushikawa îşi trecu limba peste buze.

— Da, într-o oarecare măsură. Oamenii noştri au investigat acest aspect în amănunt. Aşa că, dacă doriţi să aflaţi mai multe, vă putem da aceste informaţii. Din câte înţeleg eu, aţi fost crescut fără să ştiţi nimic despre mama dumneavoastră. Dar s-ar putea să fie şi nişte informaţii nu tocmai plăcute.

— Domnule Ushikawa, spuse Tengo şi se ridică, trăgându-şi scaunul în spate. Vă rog să plecaţi chiar acum. Nu vreau sa mai discut cu dumneavoastră şi vă rog să nu mă mai căutaţi vreodată. Prefer să fiu expus oricărui pericol decât să mai am de-a face cu dumneavoastră. Nu-mi trebuie nici bursă, nici siguranţă, îmi doresc un singur lucru: să nu vă mai văd niciodată.

Ushikawa nu reacţionă în niciun fel. Probabil că îi fuseseră adresate cuvinte şi mai grele cu alte ocazii. O sclipire palidă, ca un zâmbet, îi lucea în fundul ochilor.

— Foarte bine, spuse el. Măcar mi-aţi dat un răspuns. Deci, nu. Ne refuzaţi oferta. Răspunsul dumneavoastră e clar şi limpede. Am să-l transmit mai departe. Pentru că eu nu sunt decât un biet curier. Faptul că ne-aţi refuzat nu înseamnă neapărat că veţi fi vătămat. V-am spus, e vorba doar de o posibilitate. Poate că totul o să se termine fără niciun incident. Ar fi bine. Nu, nu vă mint, chiar asta cred din tot sufletul. Să ştiţi, domnule Kawana, că eu vă plac. Dumneavoastră nu vreţi să mă plăceţi, dar asta este. Nu sunt decât un necunoscut bizar care a venit la dumneavoastră cu o poveste la fel de bizară. Şi aspectul meu este dizgraţios. Dar eu nu am fost niciodată genul de om care să se supere că nu-l plac ceilalţi. Numai că eu, şi sper să nu vă deranjeze că v-o spun, vă port simpatie. Sper să vă meargă bine şi să aveţi succese.

Cu aceste cuvinte, Ushikawa îşi privi degetele de la ambele mâini. Erau scurte şi groase. Îşi răsuci palmele de câteva ori, apoi se ridică.

— E vremea să plec. A, da, probabil că este ultima oară când mă vedeţi. Încerc sa vă respect dorinţa. Mă rog să vă meargă bine. La revedere!

Ushikawa îşi luă geanta de piele ponosită de pe scaunul alăturat şi îşi croi drum prin cantina aglomerată. Instinctiv, elevii care se aflau în calea lui se dădeau imediat la o parte, ca nişte copii de la ţară care fug din faţa unui neguţător de sclavi înfricoşător.

*

Tengo sună acasă de la telefonul public din holul şcolii. Avea de gând să-l lase să sune de trei ori şi să închidă, dar la al doilea ţârâit Fukaeri ridică deja receptorul.

— Stabilisem să îl laşi să sune de trei ori, fără să răspunzi, zise Tengo cu glasul vlăguit.

— Am uitat, spuse Fukaeri fără niciun fel de remuşcare.

— Ţi-am zis să nu uiţi!

— Mai suni o dată, întrebă ea.

— Nu, nu e nevoie. Oricum ai răspuns deja. Nu s-a întâmplat nimic neobişnuit cât am fost plecat?

— N-a sunat telefonul. N-a venit nimeni.

— Foarte bine. Am terminat serviciul, aşa că mă întorc curând acasă.

— Mai devreme a venit un corb mare. A croncănit la geam, spuse Fukaeri.

— Vine mereu seara. Nu-ţi face griji. Vine în vizită, pur şi simplu. Cred că ajung acasă până la şapte.

— Ar fi bine să te grăbeşti.

— De ce? întrebă Tengo.

— Se agită Oamenii cei Mici.

— Se agită Oamenii cei Mici, îi repetă Tengo cuvintele. Se agită la mine în casă?

— Nu. Undeva în altă parte.

— În altă parte.

— Foarte departe.

— Dar tu îi auzi.

— Îi aud.

— Şi ce înseamnă asta? întrebă Tengo.

— Se întâmplă ceva dramatic.

— Dramatic.

Lui Tengo îi fură necesare câteva momente ca să pătrundă sensul cuvântului „dramatic”. Apoi adăugă:

— Ce fel de eveniment dramatic urmează să se întâmple?

— Asta nu ştiu.

— E ceva cauzat de Oamenii cei Mici?

Fukaeri clătină din cap. Gestul ei reuşi cumva să se transmită prin receptor. Nu ştia.

— Ar fi bine să te întorci. Până nu încep tunetele.

— Tunete?

— Dacă se opresc trenurile rămânem separaţi.

Tengo se răsuci şi privi pe fereastră afară. Era o seară liniştită de vară, fără un nor pe cer.

— Nu stă să tune, spuse el.

— Nu-ţi dai seama după aparenţe.

— Mă grăbesc atunci.

— Ar fi bine, spuse Fukaeri şi închise.

Ieşind pe poarta şcolii, Tengo mai aruncă o privire către

cerul senin de asfinţit, apoi se îndreptă cu paşi grăbiţi spre staţia Yoyogi. Discuţia pe care o avusese cu Ushikawa i se rederula în minte, ca o casetă pusă în buclă.

Ce vreau eu să spun e că pe lume sunt lucruri pe care e mai bine să nu le ştii. De exemplu, despre mama dumneavoastră. Adevărul nu ar face decât sa vă rănească. Odată ce aţi afla adevărul, ar trebui să vă asumaţi responsabilitatea în privinţa lui.

Iar pe undeva, Oamenii cei Mici se agitau. Erau implicaţi în evenimentul dramatic care urma să aibă loc. Acum cerul era senin şi frumos, dar nu poţi judeca lucrurile după aparenţe. Poate că o să tune, o să plouă, o să se oprească circulaţia trenurilor. Trebuia să se întoarcă repede acasă. Glasul lui Fukaeri fusese neobişnuit de convingător.

— Trebuie să ne unim forţele, spusese ea.

De undeva apare un braţ lung. Trebuie să ne unim forţele. Până la urmă, suntem cel mai puternic duo de pe pământ. *The beat goes on.*

Capitolul 11
Echilibrul în sine e un lucru bun

Aomame îşi desfăcu salteaua albastră de yoga pe covorul întins pe podea, apoi îi spuse bărbatului să se dezbrace de la brâu în sus. Bărbatul se dădu jos din pat şi îşi scoase cămaşa. Fără ea, trunchiul său părea şi mai mare decât îmbrăcat cu cămaşa. Avea pieptul lat, dar fără depuneri de grăsime, şi muşchii umflaţi. La o primă vedere, corpul său arăta perfect sănătos.

La indicaţiile lui Aomame, bărbatul se întinse pe burtă pe saltea. Aomame îi atinse mai întâi încheietura mâinii şi îi luă pulsul. Bătăile erau profunde şi puternice.

— Faceţi vreun tip de mişcare zilnică? îl întrebă ea.

— Nimic anume. Doar respir.

— Doar respiraţi?

— E un tip de respiraţie puţin mai neobişnuit.

— Vorbiţi de ce făceaţi mai devreme pe întuneric, nu? O respiraţie profundă, la care vă folosiţi toţi muşchii din corp.

Întins pe burtă, bărbatul încuviinţă scurt.

Aomame nu putea să priceapă. Pentru a respira atât de violent, avea nevoie de multă forţă fizică, însă cum putea să-şi menţină corpul atât de puternic doar prin respiraţie?

— Ceea ce am să fac vă va provoca durere, mai mult sau mai puţin, spuse Aomame pe un ton lipsit de inflexiuni. Dacă nu doare, nu are efect. Însă pot să dozez nivelul de durere, aşa că vă rog să nu vă reţineţi şi să-mi spuneţi când e prea mult.

Bărbatul aşteptă puţin, apoi spuse:

— Dacă există vreun soi de durere pe care eu încă nu l-am degustat, sunt foarte curios să-l aflu.

În vocea lui se strecurase o uşoară undă de ironie.

— Durerea nu place nimănui.

— Dar procedurile care provoacă durere dau rezultate mai bune, nu? Dacă e vorba de durere care are sens, pot să o îndur.

O expresie fugitivă apăru pe chipul lui Aomame, învăluit în întunericul subţire.

— Am înţeles, spuse ea. Deocamdată să vedem cum merge.

Ca de obicei, Aomame începu cu omoplaţii. Primul lucru pe care îl observă când îl atinse fu cât de flexibili erau muşchii săi. Nişte muşchi zdraveni şi sănătoşi, cu o structură complet diferită faţă de cei ai orăşenilor obosiţi şi înţepeniţi, care veneau de obicei la clubul sportiv. Dar, în acelaşi timp, avu senzaţia că fluiditatea lor naturală era obstrucţionată de ceva, ca un râu al cărui curs stagnează din cauza gunoaielor sau a crengilor şi uscăturilor luate de apă.

Aomame îşi folosi cotul pe post de pârghie şi începu să-i strângă umărul. La început uşor, apoi cu putere. Îşi dădu seama că bărbatul simţea deja durerea. Era chiar o durere intensă, care pe altcineva l-ar fi făcut să geamă, însă el nici nu crâcnea. Respiraţia nu i se schimbase şi nici măcar nu se încrunta. E foarte rezistent, îşi zise ea şi se hotărî să vadă cât poate să reziste. Apăsă fără reţinere, cu tot mai multă putere până ce, în sfârşit, articulaţia omoplatului scrâşni surd, ca un macaz care se schimbă pe o cale ferată. Bărbatului i se tăie răsuflarea preţ de o clipă, apoi reîncepu în linişte.

— Aveaţi omoplatul extrem de înţepenit, explica ea. Dar s-a rezolvat. Şi-a recăpătat flexibilitatea.

Aomame îşi vârî degetele până la a doua articulaţie în spatele omoplatului. Musculatura în sine era oricum flexibilă şi, dacă reuşea să degajeze punctele înţepenite, îşi revenea pe loc la normal.

— Îl simt mult mai liber, zise bărbatul încetişor.

— Cred că şi durerea a fost considerabilă.

— Dar nu de nesuportat.

— Şi eu sunt o persoană destul de rezistentă, dar, dacă mi s-ar fi făcut mie aşa ceva, sigur aş fi gemut.

— În multe cazuri, durerea se atenuează şi se contrabalansează prin altă durere. La urma urmei, simţul este ceva relativ.

Aomame îi atinse omoplatul stâng, îi pipăi muşchiul cu degetele şi realiză imediat că era în aceeaşi stare ca şi dreptul. Ia să vedem cât de relativ poate să fie, îşi zise ea.

— Acum trec pe partea stângă. Durerea o să fie cam la fel ca pe partea dreaptă.

— Mă las pe mâna ta. Nu te sinchisi de mine.

— Adică să nu vă menajez?

— Nu e necesar.

Aomame folosi aceeaşi procedură ca să corecteze poziţia articulaţiei şi a muşchiului din jurul omoplatului stâng. Făcuse cum i se spusese şi nu îl menajase. Odată hotărâtă să nu-şi mai dozeze forţa, urmă calea cea mai scurtă fără nicio ezitare. Însă, de data aceasta, reacţia bărbatului fu chiar mai liniştită. Scoase doar un sunet stins din gât şi acceptă durerea ca pe ceva extrem de firesc. Bine atunci, să vedem cât poţi să rezişti, îşi zise Aomame.

Luă pe rând fiecare muşchi din corp şi îl dezmorţi, bifând toate punctele de pe lista ei mentală. Nu avea decât să parcurgă acea rută în ordine, mecanic, ca un paznic de noapte priceput şi neînfricat care dă roată clădirii cu lanterna în mână.

Cu articulaţiile lui ţepene, era ca o bucată de pământ lovită de o calamitate cumplită. Cursurile de apă se blocaseră şi malurile erau surpate. Un om obişnuit nici n-ar mai fi putut să stea în picioare dacă păţea aşa ceva. N-ar fi putut nici să mai răsufle. Bărbatul acesta era înzestrat cu un corp robust şi o voinţă puternică. Aomame nu putea să nu-i admire capacitatea de a îndura în tăcere o asemenea durere intensă, indiferent de ce mârşăvii comisese.

Aomame strânse bine toţi muşchii, îi forţă să se mişte, îi suci şi li întinse până la limită. De fiecare dată, articulaţiile trosneau surd. Îşi dădea şi ea seama că ce făcea era o adevărată tortură. Până atunci avusese şedinţe de stretching cu nenumăraţi atleţi. Cu indivizi duri care trăiau împreună cu durerea fizică. Dar, oricât de tari ar fi fost ei, odată intraţi pe

mâna lui Aomame, la un moment dat tot slobozeau un ţipăt sau vreun alt sunet. Vecin cu ţipătul. Unii chiar se scăpau pe ei. Însă acest bărbat nu scotea niciun geamăt. Era ceva. Totuşi Aomame îşi putea da seama de durerea pe care o simţea judecând după sudoarea care îi acoperea ceafa. Chiar şi ea începuse să transpire uşor.

Îi luă aproape o jumătate de oră ca să îi întindă muşchii dorsali. Când termină, Aomame trase aer în piept şi îşi şterse fruntea de transpiraţie cu un prosop.

*

Ce straniu, îşi zise ea. Eu am venit aici ca să-l omor pe bărbatul ăsta. Am în geantă o dăltiţa special concepută pentru asta. Potrivesc vârful acului într-un anume punct de pe ceafa lui, lovesc scurt mânerul şi totul s-a sfârşit. Ajunge pe lumea cealaltă instantaneu, fără să-şi dea seama ce i s-a întâmplat. Iar corpul lui scapă de toată suferinţa. Cu toate acestea, eu mă străduiesc acum să îi alin măcar un pic durerea cu care se luptă pe lumea asta.

Pentru ca asta e *însărcinarea care mi s-a dat,* îşi zise ea. Dacă am o treabă pe care trebuie să o fac, atunci îmi folosesc toate puterile ca să o rezolv. Asta sunt eu. Dacă am de îndreptat nişte muşchi cu probleme, fac tot posibilul să îi îndrept. Dacă am de ucis pe cineva şi dacă există un motiv bun pentru asta, fac tot posibilul să îl ucid.

Însă, fireşte, pe acestea două nu pot să le fac simultan. Sunt două acţiuni cu scopuri opuse şi care presupun două metode incompatibile. Pot să mă ocup doar de *una dintre ele.* Deocamdată încerc să-i readuc muşchii la o stare puţin mai normală. Mă concentrez asupra acestui lucru şi îmi mobilizez toată forţa. Mai departe mă mai gândesc eu la momentul respectiv.

Dar, în acelaşi timp, Aomame nu reuşea să-şi înfrângă curiozitatea. Boala neobişnuită pe care o avea acest bărbat, muşchii lui ce păreau sănătoşi şi puternici, dar care erau puternic afectaţi de ea, trupul robust şi voinţa de fier cu care îndura acea durere colosală pe care o numea „plată pentru

harul divin", toate aceste lucruri îi stârneau curiozitatea. Ar fi vrut să vadă ce anume putea să facă pentru el şi în ce mod răspundea corpul lui. Era o curiozitate profesională, dar în acelaşi timp şi personală. În plus, dacă îl omora chiar atunci, ar fi trebuit să-şi ia tălpăşiţa imediat, iar dacă termina treaba prea repede, cei doi din camera alăturată ar fi mirosit ceva. Vorbiseră deja că urma să dureze cel puţin o oră.

— Am terminat jumătate. De acum, mă ocup de cealaltă jumătate. Puteţi să vă aşezaţi pe spate? zise ea.

Bărbatul se întoarse încet, ca un uriaş animal marin eşuat pe uscat.

— Durerea s-a mai retras, zise el după ce expiră prelung. Niciunul dintre celelalte tratamente nu a avut atâta efect.

— Muşchii dumneavoastră sunt *traumatizaţi,* spuse Aomame. Nu ştiu care este cauza, dar traumele sunt grave. Încerc să readuc părţile afectate la o stare cât mai normală. Nu este nici uşor şi produce şi durere. Dar pot totuşi să fac ceva, într-o anumită măsură. Muşchii în sine au o constituţie bună, iar dumneavoastră sunteţi rezistent la durere. Însă acesta nu este decât un tratament simptomatic, nu o soluţie permanentă. Atâta vreme cât nu sunt identificate cauzele, veţi păţi acelaşi lucru în repetate rânduri.

— Ştiu. Nu se rezolvă nimic. Asta se va repeta şi de fiecare dată starea mea se va înrăutăţi. Dar şi dacă e vorba de un tratament simptomatic temporar, eu sunt foarte recunoscător dacă durerea se atenuează chiar şi un pic. Nici nu ai cum să ştii cât sunt de recunoscător. M-am gândit chiar să folosesc morfină, însă prefer să evit medicamentele pe cât posibil. Ingerarea de medicamente pe o perioadă îndelungată distruge funcţiile cerebrale.

— Trec mai departe, zise Aomame. Rămâne la fel, fără menajamente?

— Categoric.

Aomame îşi alungă toate gândurile din minte şi se apucă serios de treabă. Avea bine întipărită în creier structura fiecărui muşchi din corpul uman. Ce funcţie îndeplineşte fiecare în parte, de ce oase sunt legaţi. Ce caracteristici au, ce senzaţii

transmit. Aomame examină pe rând muşchii şi articulaţiile, îi zgâlţâi şi îi răsuci energic, ca un inchizitor sârguincios care testează pe rând absolut toate punctele dureroase din trupul uman.

O jumătate de oră mai târziu, amândoi erau asudaţi şi răsuflau greu, ca doi iubiţi care tocmai încheiaseră o partidă de sex miraculos de intensa. Bărbatul rămase tăcut o vreme şi nici Aomame nu găsi ceva vrednic de spus.

— Nu vreau să sune exagerat, zise bărbatul într-un sfârşit, dar am senzaţia că mi-au fost schimbate toate piesele din corp.

— În seara aceasta e posibil să existe nişte repercusiuni. Se poate ca în timpul nopţii să vi se rigidizeze muşchii puternic, de-o să vă vină să ţipaţi. Dar nu vă îngrijoraţi. Până dimineaţă trece.

Dacă mai apuci dimineaţa, adăugă ea în gând.

Bărbatul se aşează turceşte pe salteaua de yoga şi respiră adânc de câteva ori, ca să-şi poată evalua mai bine starea.

— Cu siguranţă ai un talent cu totul special, zise el.

— Ceea ce fac eu este un lucru foarte practic, spuse Aomame ştergându-se cu prosopul pe faţă. Despre structura şi funcţiile muşchilor am învăţat la facultate, iar aceste cunoştinţe le-am dezvoltat punându-le în practică. Mi-am perfecţionat tehnica şi mi-am creat un sistem propriu. Fac doar ceva concret, care se poate vedea cu ochiul liber. În ce fac eu, adevărul e vizibil şi demonstrabil. Desigur, şi durerea este pe măsură.

Bărbatul deschise ochii şi o privi cu interes.

— Aşa gândeşti tu.

— La ce vă referiţi?

— Tu crezi că adevărul este ceva vizibil şi demonstrabil.

Aomame strânse din buze.

— Nu spun că toate adevărurile sunt aşa, ci că aşa este *în domeniul meu de activitate.* Sigur, dacă asta era valabil pentru toate domeniile, lucrurile ar fi fost mai uşor de înţeles.

— Nici vorbă de aşa ceva.

— De ce?

— Marea majoritate a oamenilor nu caută adevăruri care se pot demonstra. În cele mai multe cazuri, după cum ai spus şi tu, adevărul aduce cu sine multă durere. Iar oamenii nu vor ceva care le provoacă durere. Ce le trebuie lor sunt nişte poveşti frumoase care să ofere un sens mai profund existenţei lor. Aşa a şi apărut religia.

Bărbatul îşi răsuci gâtul de câteva ori, apoi continuă:

— Dacă teoria X le conferă mai mult sens existenţei, atunci acela este adevărul pentru ei, iar dacă teoria Y îi face să se simtă mici şi neputincioşi, atunci ea este falsă. Este foarte clar. Dacă cineva insistă că de fapt teoria Y este cea adevărată, oamenii îl vor urî, ignora sau chiar ataca. Logica sau demonstrabilitatea nu au nici o însemnătate pentru ei. Mulţi oameni neagă şi elimină din calcul ideea că sunt mici şi neputincioşi pentru a-şi proteja sănătatea mintală.

— Dar corpul uman, de fapt toate corpurile sunt, cu uşoare variaţii, mici şi neputincioase. Asta nu e de la sine înţeles?

— Aşa este. Orice corp este, cu uşoare variaţii, mic şi neputincios. Şi, în orice caz, se degradează rapid şi dispare. Acesta este un adevăr incontestabil. Dar cum rămâne cu sufletul?

— La suflet încerc pe cât posibil să nu mă gândesc.

— De ce?

— Fiindcă nici nu e nevoie.

— De ce să nu fie nevoie să te gândeşti la suflet? Indiferent dacă produce vreun rezultat sau nu, a te gândi la propriul suflet este ceva indispensabil în viaţă.

— Eu am dragostea, spuse Aomame răspicat.

Ce naiba fac? se apostrofă Aomame. M-am apucat să-i vorbesc despre iubire unui bărbat pe care urmează să-l omor?

Pe chipul bărbatului se înfiripă un zâmbet slab, aidoma unei unde pe suprafaţa apei, provocată de vânt. Era natural şi trăda chiar simpatie.

— E îndeajuns să ai dragoste? o întrebă el.

— Exact.

— Dragostea despre care vorbeşti tu este direcţionată către cineva anume?

— Da. Un anume bărbat.

— Un corp mic şi neputincios, cu o dragoste absolută şi neumbrită, spuse el pe un ton liniştit, apoi făcu o pauză. S-ar părea că tu nu ai nevoie de religie.

— Poate că nu am.

— Asta pentru că tocmai felul tău de a fi este o religie în sine.

— Spuneaţi că religia oferă o teorie mai degrabă frumoasă decât adevărată. În cazul sectei dumneavoastră cum este?

— Sincer să fiu, eu nu consider ceea ce fac eu un act religios. Ce fac eu e să ascult vocea şi să o transmit mai departe oamenilor. Eu sunt singurul care o poate auzi, iar faptul că o aud este un adevăr incontestabil. Însă nu pot dovedi că mesajul său este *adevărul.* Tot ce pot să fac este să dau substanţă acelor mici haruri divine care mi-au fost date.

Aomame îşi muşcă uşor buzele şi lăsă prosopul. Ar fi vrut să-l întrebe despre ce haruri era vorba, însă se răzgândi. Povestea s-ar fi lungit prea mult. Ea avea o treabă foarte importantă pe care trebuia să o ducă la bun sfârşit.

— Vă mai întindeţi o dată pe burtă? Mai rămân de lucrat muşchii de la gât.

Bărbatul îşi întinse din nou corpul masiv pe salteaua de yoga, expunându-şi ceafa.

— În orice caz, ai *magic touch,* zise el.

— *Magic touch*?

— Degete cu o putere ieşită din comun. Un simţ ascuţit cu care poţi să dibuieşti un punct anume de pe corp. Este un talent aparte, pe care îl au foarte puţini oameni. Nu e ceva care se poate însuşi prin studiu sau antrenament. Şi eu posed ceva asemănător, chiar dacă e din altă categorie. Dar cum e şi cu harul, omul trebuie să plătească la un moment dat pentru darurile primite.

— Nu am luat niciodată lucrurile aşa. Eu doar am căpătat o tehnică studiind şi antrenându-mă. Nu am primit-o de la nimeni.

— Nu vreau să începem o discuţie aprinsă. Dar ar fi bine să ţii minte un lucru: zeii dau, zeii iau. Chiar dacă tu nu o ştii, nu

uita că darul tău este primit de la zei. Iar ei nu uită nimic. Foloseşte-ţi cu grijă talentul care ţi-a fost dat.

Aomame îşi privi cele zece degete de la mâini. Apoi atinse ceafa bărbatului. Îşi concentră atenţia în buricul degetelor. Zeii dau, zeii iau.

— Încă puţin şi s-a terminat. Este ultima procedură pe ziua de azi, spuse ea cu un glas uscat către spatele bărbatului.

I se păru că aude un tunet din depărtare. Îşi ridică privirea şi se uită pe fereastră. Nu se vedea nimic. Doar cerul întunecat, însă imediat auzi din nou acelaşi sunet, care reverberă sec în camera cufundată în linişte.

— Începe ploaia, spuse bărbatul pe un ton lipsit de inflexiuni.

*

Aomame îi atinse ceafa şi căută acel punct anume. Pentru asta îi trebuia o putere de concentrare specială. Închise ochii, îşi opri răsuflarea şi ascultă curgerea sângelui. Degetele ei încercau să capete cât mai multe informaţii din elasticitatea şi temperatura pielii. Punctul era unul singur şi era foarte fin. La unii îl găsea numaidecât, la alţii foarte greu, iar Liderul făcea clar parte din a doua categorie. Era ca şi cum ar fi încercat să găsească o monedă într-o încăpere întunecată, cu grijă să nu facă niciun zgomot. Însă în cele din urmă îl dibui. Îşi puse degetul pe el şi memoră poziţia lui exactă, aşa cum ai marca un loc pe o hartă. Aceasta era o abilitate aparte cu care ea fusese înzestrată.

— Vă rog să nu vă mişcaţi, îi spuse ea bărbatului întins pe burtă, apoi întinse mâna către geanta de alături şi scoase tocul cu dăltiţa.

— A mai rămas un singur loc înţepenit de pe ceafă, spuse ea pe un ton calm. Este un punct pe care nu pot să-l rezolv doar folosindu-mi degetele. Dacă reuşesc să-l relaxez, durerea ar trebui să scadă considerabil. Aş vrea să introduc un ac acolo. Este o operaţiune mai delicată, dar am făcut-o de multe până acum şi nu am dat greş niciodată. Îmi permiteţi?

Bărbatul inspiră adânc.

— Mă las cu totul pe mâna ta. Primesc orice ar putea să mă scape de durere.

Aomame scoase dăltiţa din toc şi îndepărtă dopul înfipt în ea. Vârful ei era ascuţit şi letal. O luă în mâna stângă şi cu degetul arătător de la dreapta căută punctul descoperit mai devreme. Niciun dubiu. Acela era locul. Aomame îl atinse cu vârful acului şi trase adânc aer în piept. Nu-i mai rămânea decât să-şi lase mâna să cadă peste mâner ca un ciocan şi să introducă astfel vârful în acel punct. Şi cu asta totul se încheia.

Însă ceva o reţinea. Pumnul ei drept ridicat în aer refuza să coboare. Cu asta totul se încheie, îşi zise ea. Cu o singură lovitură pot să-l trimit pe bărbatul ăsta pe lumea cealaltă. Apoi ies de aici cu nonşalanţă, îmi schimb înfăţişarea şi numele şi capăt o nouă identitate. Pot să fac asta. Nu mi-e teamă şi nu mă apasă conştiinţa. Fără nicio îndoială, individul ăsta a făcut lucruri cumplite, pentru care merită să moară. Însă Aomame nu reuşea s-o facă. O îndoială vagă şi totuşi persistentă îi făcea mâna dreaptă sa ezite.

Totul merge prea uşor, îi şoptea instinctul.

Nu avea nicio logică, nimic. Pur şi simplu o simţea. Ceva era ciudat, nefiresc. Puteri de tot felul se ciocneau şi se luptau una cu alta. Aomame se încruntă puternic în semiîntuneric.

— Ce s-a întâmplat? întrebă bărbatul. Aştept. Aştept ultima procedură.

La aceste cuvinte, Aomame realiză în sfârşit motivul pentru care ezita. *Bărbatul ăsta ştie,* ştie ce urmează să-i fac.

— Nu e cazul să eziţi, o îndemnă el pe un ton liniştit. E în regulă. Ceea ce vrei tu e ceea ce vreau şi eu.

Tunetele continuau, dar nu se vedea niciun fulger. Se auzeau doar bubuiturile îndepărtate, ca nişte salve de tun. Frontul de luptă era încă departe.

— Este *remediul* perfect. Ţi-ai făcut treaba foarte bine, lucru pentru care am tot respectul. Dar, după cum ai spus şi tu, nu este decât un tratament simptomatic. Durerea mea este deja ceva ce nu mai poate dispărea decât retezându-mi viaţa de la rădăcină. Doar coborând la subsol şi apăsând comutatorul. Asta urmează să faci tu pentru mine.

Aomame rămăsese cu dăltiţa în mâna stângă, acul fixat în punctul de pe ceafă şi cu mâna dreaptă ridicată în aer. Nu putea nici să meargă înainte, nici să dea înapoi.

— Dacă aş vrea să te opresc, aş putea s-o fac în nenumărate feluri. E chiar banal, spuse bărbatul. Încearcă să-ţi cobori mâna dreaptă.

Aomame se conformă şi încercă să-şi lase mâna dreaptă. Dar aceasta nu se clintea din loc. Îi rămăsese înţepenită în aer ca o stană de piatră.

— E o putere cu care am fost înzestrat, deşi nu eu mi-am dorit-o. A, eşti liberă să-ţi mişti mâna. Acum poţi din nou să-mi iei viaţa.

Aomame observă că putea să-şi mişte din nou mâna liber. Îşi strânse pumnul şi-l deschise. Nimic în neregulă. Să fi fost un fel de hipnoză? Dar câtă forţă!

— Eu am primit o putere specială. Dar, în schimb, ei mi-au cerut tot felul de lucruri. Dorinţele lor au devenit dorinţele mele. Cerinţele lor au fost dure şi imposibil de refuzat.

— Prin *ei* vă referiţi la Oamenii cei Mici? întrebă Aomame.

— Deci ştii despre ei. Foarte bine. Discuţia merge mai uşor aşa.

— Tot ce ştiu este acest nume, dar nu şi ce anume sunt.

— Tot ce pot şti oamenii este că ei există. Ai citit vreodată *Creanga de aur* a lui Frazer?

— Nu.

— Este o carte foarte interesantă, din care avem multe de învăţat. În vremuri străvechi, în multe părţi ale lumii, când un rege îşi încheia domnia, era automat ucis. Domnia lui putea să dureze între zece şi douăzeci de ani. La capătul ei, lumea se aduna şi îl masacra. Era un act necesar pentru comunitate şi pe care regele îl accepta ca atare. Moartea lui trebuia să fie sângeroasă, atroce. Aşa i se aducea lui o mare onoare. Şi de ce trebuia ucis? Pentru că regele era reprezentantul oamenilor, „cel ce aude vocea”. Acela era circuitul care ne lega pe *noi* de *ei.* Iar după ce se scurgea o anumită perioadă de timp, uciderea celui care auzea vocea era un lucru indispensabil pentru comunitate. Menită să menţină echilibrul

dintre conştiinţa oamenilor de pe pământ şi puterea manifestată de Oamenii cei Mici. În vremurile străvechi, a conduce un regat era sinonim cu a auzi glasul zeilor. Dar, fireşte, acest tip de sistem a dispărut la un moment dat, regii nu au mai fost ucişi, iar tronul a devenit ceva secular, obţinut prin ereditate. Şi aşa oamenii au renunţat să mai audă vocea.

Aomame îl asculta strângând şi desfăcând inconştient palma dreaptă ridicată în aer.

— Li s-a spus până acum în diverse feluri, continuă bărbatul, iar în multe cazuri nici nu li s-a atribuit vreun nume. *Ei doar există.* „Oamenii cei Mici" este doar o denumire de convenienţă. Fiica mea, care era doar un copil pe atunci, le-a spus „piticii". Chiar ea este cea care i-a adus. Eu am schimbat numele în „Oamenii cei Mici", pentru că aşa mi s-a părut mai potrivit.

— Şi ai devenit rege.

Bărbatul trase zgomotos aer pe nas şi îl ţinu un timp în plămâni. Apoi îl expiră încet.

— Nu sunt rege. Sunt cel ce aude vocea.

— Iar acum vrei să fii masacrat.

— Nu e nevoie să fie un masacru. Suntem în anul 1984, în mijlocul unei metropole. Nu trebuie să fie sângeros. Ajunge doar să-mi iei viaţa.

Aomame clătină din cap şi se relaxă. Vârful acului era încă aţintit în acel punct, însă nu simţea niciun imbold să îl ucidă pe acel bărbat.

— Ai violat până acum mai multe fetiţe, spuse ea. Fetiţe de nici zece ani.

— Aşa este. Conform conceptelor obişnuite, aşa se percepe totul. Judecat după legile lumeşti, eu sunt un criminal. Am avut relaţii carnale cu femei încă neajunse la maturitate. Chiar dacă nu mi-am dorit-o.

Aomame respiră adânc. Nu ştia cum să domolească tumultul de senzaţii dinlăuntrul ei. Avea chipul contorsionat, iar mâna stângă şi cea dreaptă păreau să vrea lucruri diferite.

— Aş vrea să mă omori, spuse bărbatul. Ar fi mai bine ca eu să nu mai exist în această lume, din toate punctele de

vedere. Eu sunt omul care trebuie să piară pentru ca lumea să-şi menţină echilibrul.

— Şi ce se întâmplă după ce te omor?

— Oamenii cei Mici îl pierd pe cel ce aude vocea. Iar eu nu am urmaşi.

— Eu de ce să cred aşa ceva? izbucni Aomame. Poate că nu eşti decât un pervers care a inventat o teorie convenabilă prin care să-şi justifice faptele murdare. Oamenii cei Mici nici n-au existat vreodată, nu auzi vocea divină şi n-ai niciun har. Poate nu eşti decât un şarlatan prăpădit care se dă drept profet, drept lider spiritual.

— Pe servanta din dreapta e un ceas, spuse bărbatul fără să-şi ridice capul.

Aomame se uită către dreapta şi văzu o servantă înaltă cam până la brâu, pe care era un ceas din marmură. Părea foarte greu.

— Priveşte-l! Nu-ţi lua ochii de la el.

Aomame se conformă şi rămase cu capul întors şi privirea aţintită asupra ceasului. Simţi cum toţi muşchii din corpul bărbatului se încordează şi devin tari ca piatra. Pentru asta avea nevoie de o putere incredibil de mare. Răspunzând parcă la această forţă, ceasul se desprinse de pe suprafaţa servantei şi se ridică în aer. Se înălţă cam cinci centimetri şi rămase suspendat în văzduh preţ de zece secunde, tremurând uşor, a ezitare. Apoi muşchii bărbatului se relaxară, iar ceasul căzu pe servantă cu un zgomot surd, de parcă îşi amintise deodată că pământul are gravitaţie.

Bărbatul expiră prelung, epuizat.

— E nevoie de multă putere chiar şi pentru un lucru atât de mărunt, spuse el după ce îşi eliberă tot aerul din plămâni. Cât să mă lase de tot fără suflare. Dar aşa poate mă crezi că măcar nu sunt un *şarlatan prăpădit*.

Aomame nu răspunse. Îl lăsă să respire adânc şi să-şi recapete puterile. Ceasul ticăia liniştit pe servantă de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Stătea doar uşor mai într-o parte. Aomame privi cum secundarul face o tură completă.

— Ai capacităţi aparte, zise ea cu un glas uscat.

— După cum vezi.

— În *Fraţii Karamazov* apare o poveste cu Hristos şi cu diavolul. Hristos se află în pustiu şi se roagă, iar diavolul îi cere să facă o minune. Să preschimbe piatra în pâine. Însă Hristos nu-i dă ascultare, pentru că minunile sunt ispita diavolului.

— Ştiu. Am citit şi eu *Fraţii Karamazov.* Şi da, ai dreptate. O demonstraţie de genul ăsta nu rezolvă nimic, dar am la dispoziţie un timp limitat ca să te conving. Şi am preferat să-ţi arăt.

Aomame tăcea.

— Dacă pe lume nu există bine absolut, nu există nici rău absolut, continuă el. Binele şi răul nu sunt nişte lucruri fixe şi neclintite, ci îşi schimbă necontenit locul şi poziţia. Un bine se poate transforma în clipa următoare într-un rău. Şi viceversa. Asta a surprins şi Dostoievski în *Fraţii Karamazov.* Important este să se menţină un echilibru între cele două. Dacă balanţa se înclină prea mult într-o parte, e greu sa se mai poată păstra o moralitate. *Echilibrul în sine e un lucru bun.* Iar în acest sens eu trebuie să mor, ca să se poată menţine echilibrul.

— Nu vad necesitatea de a te ucide, spuse Aomame răspicat. După cum bine ştii, eu am venit aici ca să te omor, în ideea că nu pot permite unui astfel de om să mai trăiască. Intenţia mea era să te fac să dispari cu orice preţ din această lume. Însă nu mai am această *intenţie.* Suferi enorm, iar eu îţi înţeleg suferinţa. Tu aşa trebuie sa mori, mistuit de durere. Nu-mi vine să-ţi ofer cu mâna mea o moarte uşoară.

Întins pe burtă, bărbatul încuviinţă scurt.

— Dacă tu mă omori pe mine, oamenii mei te vor vâna la nesfârşit. Sunt nişte fanatici cu multă putere. Dacă eu dispar, secta mea îşi pierde acea forţă care îi uneşte pe toţi laolaltă. Dar, odată ce un sistem capătă o anumită formă, începe să prindă şi o viaţa proprie.

Aomame îl asculta fără să spună nimic.

— I-am făcut rău prietenei tale, spuse bărbatul.

— Prietenei mele?

— Da, cea cu cătuşele. Cum o chema?

În mintea lui Aomame se aşternu deodată o linişte deplină.

Nu se mai dădea nicio luptă. Se lăsase doar tăcerea.

— Ayumi Nakano, zise ea.

— A avut un mare nenoroc.

— Tu i-ai făcut asta? întrebă Aomame pe un ton rece. Tu ai omorât-o pe Ayumi?

— Nu, n-am omorât-o.

— Dar ştii că a fost ucisă.

— Investigatorii mei au aflat asta. Nu am aflat însă cine anume a omorât-o. Tot ce ştiu este că prietena ta poliţistă a fost strangulată într-o cameră de hotel.

Mâna dreaptă a lui Aomame se încordă din nou.

— Dar ai spus că i-ai făcut rău.

— Nu i-am putut împiedica moartea. Indiferent cine a fost ucigaşul, partea cea mai vulnerabilă e întotdeauna prima luată în vizor. Lupii încolţesc mereu oaia cea mai slabă din turmă.

— Adică Ayumi era punctul meu vulnerabil?

Bărbatul nu răspunse. Aomame închise ochii.

— Dar de ce a trebuit să moară? Era o fată incredibil de bună. Nu făcea niciun rău nimănui. Pentru că am fost eu *implicată*? Atunci de ce să nu mă distrugă direct pe mine?

— Ei nu te pot distruge.

— De ce? De ce să nu mă poată distruge?

— Pentru că deja eşti o persoană specială.

— Persoană specială, repetă Aomame. Cum anume specială?

— O să descoperi tu în curând.

— În curând?

— Când o să vină vremea.

Aomame se încruntă din nou.

— Nu înţeleg ce zici.

— O să înţelegi la un moment dat.

Aomame clătină din cap.

— Deci în momentul de faţă ei nu mă pot ataca pe mine, drept pentru care au ales ce era mai vulnerabil din preajma mea. Ca avertizare să nu te ucid.

Bărbatul rămase tăcut. Tăcerea era afirmativă.

— E cumplit, zise Aomame şi clătină din nou din cap.

Degeaba au omorât-o, pentru că practic nu s-a schimbat nimic.

— Nu, ei nu sunt nişte ucigaşi. Nu distrug pe cineva cu mâna lor. Pe prietena ta a omorât-o ce avea ea înlăuntrul ei. Tragedia asta tot s-ar fi produs mai devreme sau mai târziu. Viaţa ei era plină de riscuri, iar ei au dat un imbold şi atât. Doar au schimbat ora alarmei.

Ora alarmei?

— Ayumi nu era ceas deşteptător! Era o fiinţă umană. Că viaţa ei era plină de riscuri sau nu, mie una mi-era o prietenă foarte dragă. Iar voi mi-aţi răpit-o fără să clipiţi. Fără sens, cu cruzime.

— Furia ta este îndreptăţită, spuse bărbatul. Ar fi bine să o îndrepţi către mine.

— Moartea ta n-ar aduce-o pe Ayumi înapoi, spuse Aomame clătinând din cap.

— Dar aşa poţi să le-o plăteşti Oamenilor Mici cu aceeaşi monedă. Poţi să te răzbuni pe ei. Ei încă nu-mi doresc moartea. Dacă aş muri acum, s-ar crea un gol. Un gol temporar, până ar apărea un succesor. Ar fi o lovitură puternică pentru ei, iar tu poţi să profiţi de asta.

— Cineva a zis odată că nimic nu e mai scump ca răzbunarea şi mai lipsit de folos.

— Winston Churchill. Dar, din câte îmi aduc eu aminte, el a spus-o ca să justifice deficitul bugetar al Marii Britanii. Fără niciun substrat moral.

— Moral sau nu, nu mă interesează. Eu nu trebuie să-mi mai cobor mâna, pentru că tu o să mori oricum în chinuri, mâncat tot de naiba ştie ce. Eu nu am niciun motiv să te compătimesc. Dacă lumea îşi pierde moralitatea şi se face fărâmiţe, asta nu mai e vina mea.

Bărbatul respiră din nou adânc.

— Aha. Am înţeles ce vrei să spui. Atunci, uite cum facem. Facem un târg. Dacă tu mă omori acum, eu îi salvez viaţa lui Tengo Kawana. Măcar atâta putere încă mai am.

— Tengo, zise Aomame şi simţi cum toată puterea i se scurge din corp. Şi *asta* ştii?

— Eu ştiu totul despre tine. Ţi-am mai spus, nu? Adică ştiu *aproape* totul.

— Dar nu ai cum să mă fi citit atât de bine. Eu nu am lăsat niciodată să-mi scape numele lui Tengo.

— Aomame, zise bărbatul şi oftă. Nu există lucruri pe lumea asta care să nu-ţi scape. Iar întâmplarea face că, în acest moment, Tengo Kawana este un om deosebit de important pentru noi.

Aomame îşi pierdu cuvintele.

— Deşi, sincer să fiu, nu este o simplă întâmplare, continuă bărbatul. Destinele voastre nu v-au purtat paşii aici din întâmplare. Aţi pătruns în lumea aceasta pentru că trebuia. Şi, indiferent dacă vă place sau nu, odată intraţi aici, aţi primit fiecare rolul lui.

— Am pătruns în lumea asta?

— Da, în anul 1Q84.

— 1Q84? zise Aomame schimonosindu-şi din nou chipul.

Ăsta e un cuvânt inventat de mine!

— Da, e inventat de tine, spuse bărbatul de parcă i-ar fi citit gândurile. Dar mi-am permis să-l folosesc şi eu.

1Q84, murmură Aomame.

— Nu există lucruri pe lumea asta care să nu-ţi scape, repetă Liderul pe un ton liniştit.

Capitolul 12
Nu se pot număra pe degete

Tengo se întoarse înainte să înceapă ploaia. De la staţie până acasă mersese cu paşi grăbiţi. Pe cerul de asfinţit nu se zărea încă niciun nor. Nu existau deloc semne de ploaie şi nici de tunete. Niciunul dintre trecători nu purta umbrelă. Era o seară plăcută de vară, numai bună să te duci la un meci de baseball şi să bei nişte bere. De la o vreme însă era dispus să ia de bune lucrurile pe care i le spunea Fukaeri. I se părea mai bine să o creadă decât să se îndoiască, nu fiindcă ar fi avut argumente logice, ci fiindcă mai degrabă aşa îl îndemna experienţa să facă.

Uitându-se în cutia poştală, descoperi un plic cu aspect oficial, de pe care lipsea adresa expeditorului. Îl deschise pe loc. Înăuntru era o înştiinţare prin care era informat că i se virase în contul bancar suma de 1 627 534 de yeni. Banii veneau de la *ERI Offices.* Fără îndoială, era compania-fantomă pe care o înfiinţase Komatsu. Sau poate că erau de la profesorul Ebisuno. Komatsu îl anunţase mai de mult că urmează să-i plătească o parte din drepturile de autor pentru *Crisalida de aer.* Pesemne despre asta era vorba. Probabil ca justificarea plăţii era ceva de genul „consiliere” sau „cercetare”. Tengo mai verifică o dată suma, apoi puse hârtia la loc în plic şi plicul în buzunar.

Pentru Tengo, un milion şase sute de mii de yeni era o sumă frumuşică (adevărul este că nu avusese niciodată atâţia bani deodată), dar nu era nici surprins şi nici bucuros. În momentul de faţă, nu problemele materiale îl preocupau pe el. Avea deocamdată un venit stabil şi ducea un trai decent. Cel puţin pentru moment nu îşi făcea griji în privinţa viitorului. Cu toate acestea, toţi voiau să-i dea bani. Ce lume ciudată!

Pe de altă parte, un milion şase sute de mii de yeni pentru rescrierea *Crisalidei de aer* nici nu i se părea o plată suficientă, la câte avusese de tras de pe urma ei. E adevărat, dacă l-ar fi întrebat cineva ce sumă i s-ar fi părut potrivita, n-ar fi ştiut să răspundă. În primul rând, nu ştia dacă necazurile pot avea un preţ corect. Sigur există pe lume multe necazuri care nu se pot răscumpăra cu bani. *Crisalida de aer* încă se vindea bine şi probabil în viitorul apropiat urmau să existe şi alte viramente, dar, pe măsură ce-i creştea suma din bancă, i se înmulţeau şi problemele. Cu cât primea un onorariu mai mare, cu atât devenea mai puternică implicarea lui în toată tărăşenia.

Se gândi cum ar fi ca a doua zi dimineaţă, la prima oră, să îi returneze banii lui Komatsu. Ar putea astfel să evite o parte din responsabilitate şi, probabil, s-ar simţi şi mai liniştit. Cel puţin ar avea o dovadă că a refuzat plata. Numai că asta nu i-ar şterge responsabilitatea morală. Nu ar îndrepta ceea ce făcuse şi nu i-ar oferi decât nişte circumstanţe atenuante. Sau poate dimpotrivă, ar arunca o lumină şi mai suspectă asupra faptelor sale. Că a dat banii înapoi fiindcă se simţea vinovat.

Tot frământându-se cu aceste lucruri, începu să-l doară capul. Se hotărî să nu-şi mai bată mintea cu cei un milion şase sute de mii de yeni. O să chibzuiască pe îndelete când o să vină vremea. Banii nu sunt vii, poţi să-i laşi acolo, că n-o să fugă nicăieri. Probabil.

*

În timp ce urca scările către apartamentul său de la etajul doi, Tengo se gândea că în momentul acela problema era cum să-şi pună viaţa în ordine. După vizita pe care i-o făcuse tatălui său în sudul peninsulei Boso, căpătase o oarecare certitudine că de fapt acesta nu era tatăl său adevărat. Putea acum să ia un start nou. Poate că era o ocazie numai bună să se rupă de toate neplăcerile pe care le avea şi să îşi refacă viaţa. Un serviciu nou, un loc nou, oameni noi. Nu era foarte sigur, dar avea sentimentul că ar fi putut să ducă un trai mai coerent decât până acum.

Înainte de a face mişcarea aceasta însă, trebuia să pună în

ordine câteva lucruri. Nu putea să dispară pur şi simplu şi să-i lase baltă pe Fukaeri, Komatsu şi profesorul Ebisuno. Desigur, nu avea niciun fel de obligaţie faţă de ei şi niciun fel de responsabilitate morală. După cum spusese şi Ushikawa, în povestea aceasta el avusese parte numai de belele. Dar, chiar dacă fusese atras în această situaţie pe jumătate împotriva voinţei lui şi chiar dacă nu fusese conştient de stratagemele din spatele ei, făcea totuşi parte din conspiraţie. Nu putea să le spună că nu-l mai interesează şi să se descurce singuri de aici înainte. Indiferent de ce s-ar fi hotărât să facă de acum încolo, oriunde s-ar fi dus, trebuia mai înainte să facă ordine în jurul lui. Altfel, poate că viaţa lui cea nou-nouţă ar fi pângărită chiar de la bun început.

Cuvântul „pângărit" îl duse cu gândul la Ushikawa. Iar el? oftă Tengo. Ushikawa avea informaţii despre mama lui şi era dispus să i le ofere, asta susţinea.

Dacă doriţi să aflaţi mai multe, *vă putem da aceste informaţii. Dar s-ar putea să fie şi nişte informaţii nu tocmai plăcute.*

Tengo nu răspunsese nimic. Nu-şi dorea deloc să audă din gura lui Ushikawa lucruri despre mama sa. Venind de la el, informaţiile acestea ar fi fost întinate, indiferent de conţinutul lor. De fapt, Tengo nu era dispus să le audă venind din partea nimănui. Dacă era să primească lămuriri despre mama sa, trebuia să le primească în totalitate, nu parţial, să-i fie oferite ca o revelaţie. Trebuia să fie o scenă spaţială, enormă şi clară, pe care să o poţi străbate cu privirea într-o clipă.

Nu ştia, desigur, dacă va avea parte vreodată de o asemenea revelaţie dramatică. Poate că nu se va întâmpla aşa ceva în veci. Dar el avea nevoie de ceva la scară largă, ceva covârşitor, care să rivalizeze şi să depăşească halucinaţia vie ce-l făcuse să sufere atâţia ani de zile şi care-l tulburase într-atât. Îi trebuia ceva care să-l purifice. Nu-i foloseau la nimic informaţiile înjumătăţite, date cu linguriţa.

Aceste gânduri îi trecură prin minte lui Tengo cât urcă scările până la etajul doi.

*

Se opri în faţa uşii, scoase cheia din buzunar şi o răsuci în yală. Ciocăni de trei ori, făcu o pauză şi mai ciocăni de două ori. Apoi deschise uşa şi intră încet în casă.

Fukaeri stătea la masă şi bea suc de roşii dintr-un pahar înalt. Era îmbrăcată la fel ca atunci când venise. Cămaşa bărbătească, în dungi, şi blugii strâmţi. Arăta însă cu totul diferită decât dimineaţa, deoarece – iar lui Tengo îi luă ceva vreme să-şi dea seama de lucrul acesta - îşi prinsese părul. I se vedeau bine urechile şi gâtul. Avea o pereche de urechi micuţe şi rozalii, care arătau atât de proaspete, încât ai fi zis că cineva abia le terminase de sculptat şi le curăţase de praf cu o pensulă fină. Erau nişte urechi făcute mai degrabă din pură perspectivă estetică decât ca să audă. Cel puţin aşa le vedea Tengo. Mai jos, gâtul subţire şi frumos lucea atrăgător ca o un fruct pârguit de soare. Un gât imaculat, pe care s-ar fi potrivit rouă şi gărgăriţe. O vedea pentru prima dată cu părul strâns şi era o privelişte miraculos de intimă şi frumoasă.

Tengo închise uşa în urma lui, dar nu se urni din loc. Rămase cu mâna încă pe clanţă, privind-o amuţit pe Fukaeri, ca un explorator care a descoperit izvoarele ascunse ale Nilului. Gâtul şi urechile ei dezvelite îi făceau inima să gonească şi îl răscoleau adânc, ca un trup gol de femeie.

— Mi-am făcut un duş mai devreme, spuse ea întorcându-se către Tengo, care rămăsese înţepenit în dreptul uşii. Avea un ton serios, de parcă îşi amintise ceva foarte important. Ţi-am luat din şampon şi balsam, adăugă ea.

Tengo încuviinţă. Trase aer în piept şi în cele din urmă dădu drumul la clanţă şi încuie uşa. Şampon şi balsam? Făcu apoi un pas în faţă, uitându-se din prag.

— A mai sunat telefonul? întrebă.

— Deloc, spuse Fukaeri clătinând uşor din cap.

Tengo se duse până în dreptul ferestrei, trase puţin draperia şi se uită afară. Nu văzu nimic schimbat. Niciun om suspect, nicio maşină dubioasă parcată în apropiere. Obişnuita privelişte sordidă a unei zone rezidenţiale banale. Copacii cu

crengile lor strâmbe erau cenuşii de praf, balustrada plină de urme de lovituri, câteva biciclete ruginite abandonate. Pe un gard, un avertisment pus de poliţie: „Alcoolul la volan provoacă accidente grave”. Oare poliţia are o secţie specială care se ocupă cu astfel de avertismente? Un bătrân urâcios care plimba un câine corcit şi cam prostănac. O femeie cam nătângă la volanul unei maşini oribile. Stâlpii urâţi care susţineau cablurile electrice răuvoitoare. Priveliştea de la fereastră îl făcea să vadă lumea ca pe o aglomerare infinită de microcosmosuri, care se stabiliseră undeva la graniţa dintre „abject” şi „lipsit de bucurie”.

Pe de altă parte existau pe lume şi privelişti frumoase, care nu admiteau niciun fel de obiecţie. Nu era uşor să decizi care din aceste existenţe trebuia crezută. Tengo scoase un mârâit din fundul gâtului, ca un câine mare şi derutat. Apoi trase draperia la loc şi se întoarse în lumea sa mică.

— Profesorul Ebisuno ştie că ai venit aici? întrebă el.

Fukaeri clătină din cap. Nu ştia.

— Şi nu ai de gând să-l *anunţi?*

Fukaeri clătină din nou din cap.

— Nu pot să iau legătura cu el.

— De ce, fiindcă e periculos?

— Poate e ascultat telefonul şi poate nici scrisorile nu ajung.

— Deci sunt singurul care ştie că eşti aici.

Fukaeri încuviinţă.

— Ai ce-ţi trebuie, haine de schimb?

— Câteva, spuse Fukaeri uitându-se către geanta de pânză cu care venise. Cu siguranţă, nu intrau prea multe haine acolo. Dar nu mă deranjează, adăugă fata.

— Dacă nu te deranjează pe tine, atunci nu mă deranjează nici pe mine, spuse Tengo.

Tengo se duse în bucătărie şi puse în ibric apă la fiert, apoi luă nişte frunze de ceai negru şi le pregăti separat într-un ceainic.

— Vine prietena ta aici, întrebă Fukaeri.

— Nu mai vine, zâmbi Tengo scurt.

Fukaeri îl privi tăcută.

— Deocamdată, adăugă el.

— Din cauza mea, întrebă Fukaeri.

Tengo clătină din cap.

— Nu ştiu din cauza cui. Dar nu dintr-a ta. Probabil că e vina mea. Şi poate că are şi ea o mică parte din vină.

— În orice caz, nu mai vine aici.

— Nu, nu mai vine. Probabil. Aşa că poţi să stai cât vrei.

Fukaeri se gândi o vreme.

— E măritată, întrebă ea.

— Da, e măritată şi are şi doi copii.

— Nu sunt copiii tăi.

— Bineînţeles că nu sunt ai mei. Îi avea de dinainte de a ne cunoaşte.

— Îţi plăcea de ea.

— Probabil, spuse Tengo. În anumite limite, adăugă el în sinea sa.

— Şi ei îi plăcea de tine.

— Probabil. Într-o oarecare măsură.

— Făceai sex cu ea.

Lui Tengo îi trebuiră câteva secunde până se dumiri că Fukaeri spusese sex. Era greu să ţi-o imaginezi rostind acest cuvânt.

— Bineînţeles. Doar nu ne vedeam în fiecare săptămână ca să jucăm Monopoly.

— Monopoly, întrebă ea.

— Nu contează, spuse Tengo.

— Dar acum nu mai vine aici.

— Cel puţin aşa mi s-a spus. Că n-o să mai vină.

— Ea ţi-a zis, întrebă Fukaeri.

— Nu, nu mi-a zis ea direct. Mi-a spus soţul ei. A zis că e pierdută şi că nu o să mă mai viziteze.

— E pierdută.

— Nu înţeleg nici eu ce vrea să însemne asta de fapt. Şi am întrebat degeaba, pentru că nu a vrut să mă lămurească. Am întrebat multe lucruri, dar mi-a dat prea puţine răspunsuri. Un schimb inechitabil. Bei nişte ceai?

Fukaeri încuviinţă.

Tengo turnă apa fierbinte în ceainic, puse capacul şi aşteptă.

— N-ai ce-i face, spuse Fukaeri.

— Referitor la ce? Că nu mi-a răspuns la întrebări sau la faptul că ea e pierdută?

Fukaeri nu răspunse.

Tengo renunţă şi turnă ceai în două ceşti.

— Zahăr?

— O linguriţă nu prea plină, spuse Fukaeri.

— Vrei lămâie sau lapte?

Fukaeri clătină din cap. Tengo îi turnă o linguriţă de zahăr, amestecă şi îi puse ceaşca de ceai în faţă. El îşi luă ceaiul negru şi se aşeză pe partea opusă a mesei.

— Îţi place să faci sex, întrebă ea.

— Să fac sex cu prietena mea? reformulă Tengo întrebarea cam ambiguă.

Fukaeri încuviinţă.

— Păi da, spuse el. Te culci cu o persoană de sex opus faţă de care simţi afecţiune. În general, oamenilor le place să facă asta.

Iar ea se pricepea foarte bine, îşi spuse Tengo în gând. Cum în fiecare sat se găseşte un fermier priceput la irigaţii, aşa era şi ea pricepută la sex. Îi plăcea să încerce fel de fel de lucruri noi.

— Eşti trist că nu mai vine, întrebă Fukaeri.

— Poate, răspunse Tengo şi bău nişte ceai.

— Fiindcă nu mai poţi să faci sex.

— Sigur că e şi asta.

Fukaeri îl privi ţintă în ochi. Părea să *se* gândească la ceva legat de sex, dar bineînţeles că nu putea şti nimeni ce-i trecea cu adevărat prin cap.

— Ţi-e foame? întrebă Tengo.

Fukaeri încuviinţă.

— N-am mâncat aproape nimic de dimineaţă.

— Atunci hai să pregătim ceva, spuse Tengo.

Nici el nu mai mâncase de la micul dejun şi era flămând. În

plus, nu avea nicio altă idee de ce ar putea să facă în afară de gătit.

*

Tengo spălă orezul în apă, îl puse în oala electrică şi, până acesta fu gata, prepară o supă *miso* cu alge şi ceapă verde. Fripse nişte macrou uscat, scoase tofu din frigider şi îl condimentă cu puţin ghimbir. Rase nişte ridiche albă. Încălzi fiertura de legume care-i mai rămăsese. Adăugă nişte nap şi prune murate. Bucătăria micuţă părea şi mai neîncăpătoare când bărbatul cel masiv se învârtea prin ea. Dar mişcările lui nu erau stingherite. Era obişnuit de multă vreme să se mulţumească cu ce avea la dispoziţie.

— Îmi pare rău, dar nu pot să-ţi ofer decât o masă foarte simplă, spuse Tengo.

Fukaeri îi observă în detaliu mişcările precise, iar apoi se uită la rezultatul muncii lui, aşezat frumos pe masă.

— Eşti obişnuit să găteşti.

— Pentru că trăiesc singur de mult timp. Îmi pregătesc ceva repede şi înfulec în viteză. M-am obişnuit aşa.

— Mănânci mereu singur.

— Da. Rar mi se întâmplă să stau la masă cu cineva. Cu prietena mea luam prânzul împreună o dată pe săptămâna. Dar la cină nici nu mai ţin minte de când n-am mai avut musafiri.

— Eşti încordat, întrebă Fukaeri.

Tengo clătină din cap.

— Nu, nu sunt încordat. E doar masa de seară. Numai că e un pic neobişnuit pentru mine.

— Eu mănânc întotdeauna cu multă lume. De când eram mică, trăiam cu toţii împreună. Şi, când m-am dus la Profesor, veneau mulţi oameni şi mâncam împreună. Profesorul are mulţi musafiri.

Era prima dată când o auzea rostind atâtea propoziţii dintr-odată.

— Dar cât ai stat ascunsă ai mâncat mereu singură, nu? întrebă Tengo.

Fukaeri încuviinţă.

— Unde ai fost ascunsă? întrebă Tengo.

— Departe. Profesorul a aranjat ascunzătoarea.

— Şi ce mâncai singură acolo?

— Chestii instant. Semipreparate, spuse Fukaeri. N-am mai mâncat de mult o masă ca lumea.

Încet de tot, Fukaeri alese cu beţişoarele carnea macroului de pe oase, o duse la gură şi mestecă fără grabă. Parcă mânca cine ştie ce lucru neobişnuit. Luă o gură de supă *miso* şi păru ca îi evaluează gustul. Apoi puse beţele pe masă şi se cufundă în gânduri.

*

Cu puţin înainte de ora nouă, li se păru că începuseră să se audă tunete din depărtare. Dădură puţin draperia la o parte şi priviră afară. Pe cerul complet întunecat alunecau unul după altul nori ameninţători.

— Cum ai zis tu. Sunt nişte nori destul de turbulenţi, spuse Tengo trăgând draperia la loc.

— Oamenii cei Mici se agită, spuse Fukaeri serioasă.

— Când se agită Oamenii cei Mici se întâmplă fenomene atmosferice din astea neobişnuite?

— Depinde. Vremea nu este decât o chestiune de percepţie.

— O chestiune de percepţie?

Fukaeri clătină din cap.

— Nu înţeleg nici eu prea bine.

Tengo nu înţelegea nici măcar atât. Pentru el, fenomenele atmosferice erau doar nişte fenomene obiective, independente. Probabil că nu avea rost însă să cerceteze problema mai departe, pentru că nu ar fi ajuns la niciun rezultat. Se hotărî aşadar să pună altă întrebare.

— Oamenii cei Mici s-au enervat din vreun motiv?

— Urmează să se întâmple ceva, spuse fata.

— Ce?

Fukaeri clătină din cap.

— Aflăm în curând.

După ce terminară de spălat şi de şters vasele, se aşezară la masă faţă în faţă, să-şi bea ceaiul. Tengo ar fi preferat o bere, dar îşi spuse că poate ar fi mai bine să se abţină de la alcool în ziua aceea. Pluteau în aer ameninţări grele şi prefera să-şi păstreze mintea limpede în caz că urma să se întâmple ceva.

— Ar fi bine să ne culcăm devreme, spuse Fukaeri. Apoi îşi prinse faţa în palme ca în vestitul tablou al lui Munch, cu omul care ţipă pe un pod. Dar ea nu ţipa. Îi era somn.

— În regulă. Poţi sa dormi în pat. Eu o să mă culc pe canapea, ca data trecută, spuse Tengo. Nu trebuie să-ţi faci nicio problemă, dorm oriunde.

Spunea adevărul. Tengo putea să adoarmă oriunde, era un adevărat talent al său.

Fukaeri încuviinţă. Fără să-şi exprime vreo părere, cercetă chipul lui Tengo. Apoi îşi duse mâinile la urechile ei frumoase, de parcă voia să se încredinţeze că mai sunt acolo.

— Nu-mi dai şi mie o pijama. Am venit fără.

Tengo se duse în dormitor şi scoase dintr-un sertar o pijama simplă, albastră, din bumbac. Era aceeaşi pe care i-o dăduse şi data trecută când înnoptase la el. Era spălată şi împăturită de atunci. Tengo o duse la nas, dar nu simţi niciun miros. Fukaeri o luă şi se duse în baie să se schimbe, apoi reveni la masă. Îşi lăsase părul liber. Ca data trecută, îşi sumesese mânecile şi manşetele de la pantaloni.

— Încă nu e nici nouă, spuse Tengo uitându-se la ceasul de pe perete. Întotdeauna te culci aşa de devreme?

Fukaeri clătină din cap.

— Azi e special.

— Fiindcă afară se agită Oamenii cei Mici?

— Nu ştiu. Doar că acum mi-e somn.

— Arăţi somnoroasă, confirmă Tengo.

— Îmi citeşti sau îmi povesteşti ceva când mă bag în pat, întrebă Fukaeri.

— Sigur, spuse Tengo. Oricum n-am altceva de făcut.

Era o seară umedă şi fierbinte, dar, când se băgă în pat, Fukaeri îşi trase pătura peste ea până la gât, ca şi când ar fi

vrut să pună o distanţă clară între ea şi lume. În pat, părea doar o fetiţă de cel mult doisprezece ani. Tunetele care se auzeau de afară se înteţiseră. Curând aveau să ajungă în apropiere. De câte ori tuna, geamurile zăngăneau. În mod straniu însă, nu se vedea niciun fulger. Doar bubuiturile puternice străbăteau cerul negru al nopţii. Nu exista niciun semn de ploaie. Era ceva cu totul lipsit de echilibru.

— Se uită la noi, spuse Fukaeri.

— Oamenii cei Mici?

Fukaeri nu răspunse.

— Ştiu că suntem aici? întrebă Tengo.

— Normal că ştiu, răspunse Fukaeri.

— Ce au de gând să ne facă?

— Nu pot să ne facă nimic.

— Foarte bine, spuse Tengo.

— Deocamdată.

— Deocamdată nu pot să ne atingă, spuse Tengo fără vlagă. Dar nu ştim până când.

— Nu ştie nimeni, afirmă Fukaeri hotărât.

— Dar, cu toate că ei nu pot să ne facă nouă nimic, pot în schimb să îi afecteze pe cei din jurul nostru? încercă Tengo să afle.

— Tot ce se poate.

— Poate că o să păţească ceva groaznic.

Fukaeri îşi miji ochii cu o expresie serioasă, ca un marinar care încearcă să prindă cântecul unui duh al mării. Apoi spuse:

— Depinde.

— Poate că Oamenii cei Mici şi-au folosit puterea împotriva prietenei mele. Ca să mă avertizeze.

Fukaeri scoase o mână de sub pătură şi se scărpină la ureche de câteva ori. Apoi o vârî cuminte înapoi sub pătură.

— Oamenii cei Mici au puteri limitate.

Tengo îşi muşcă buzele.

— Concret, ce pot să facă?

Fukaeri dădu să spună ceva, dar se răzgândi. Gândul ei nu prinse glas şi se furişă din nou de unde venise. Unde, nu se ştie, dar într-un loc adânc şi întunecat.

— Ai spus că Oamenii cei Mici au putere şi înţelepciune.

Fukaeri încuviinţă.

— Dar au totuşi nişte limite.

Fukaeri încuviinţă.

— Pentru că ei trăiesc în adâncul pădurii şi când pleacă de acolo nu-şi mai pot manifesta puterea la fel de bine. Şi pe lume exista anumite valori care se pot opune puterii şi înţelepciunii lor. Cam aşa ceva?

Fukaeri nu răspunse. Probabil că fusese o întrebare mult prea lungă.

— Te-ai întâlnit cu Oamenii cei Mici? zise Tengo.

Fukaeri se uită absentă la Tengo. Nu părea să pătrundă sensul întrebării.

— I-ai văzut de-adevăratelea, nu? repetă Tengo.

— I-am văzut.

— Cam câţi ai văzut?

— Nu ştiu. Nu se pot număra pe degete.

— Dar mai mult de unul.

— Uneori mai mulţi, uneori mai puţini. Dar niciodată unul singur.

— Aşa cum ai descris în *Crisalida de aer.*

Fukaeri încuviinţă.

Tengo îşi adună curajul şi puse o întrebare care îl frământa de multă vreme:

— Cât din *Crisalida de aer* s-a întâmplat cu adevărat?

— Ce înseamnă adevărat, zise Fukaeri fără nicio intonaţie interogativă.

Tengo nu avea, desigur, niciun răspuns.

*

Tunetele se auzeau şi mai tare, iar geamurile zdrăngăneau. Tot nu se vedea însă niciun fulger şi nu se auzea nici răpăitul ploii. Tengo îşi aminti un film cu submarine pe care îl văzuse demult. Submarinul se cutremura la explozia grenadelor de adâncime. Echipajul era închis în cuşca aceea de metal, cufundat în beznă, fără să vadă nimic afară. Nu mai rămăseseră decât exploziile neîncetate şi hurducăiala

continuă.

— Îmi citeşti sau îmi spui o poveste, zise Fukaeri.

— Da, răspunse Tengo. Dar nu mă pot gândi la nicio carte care să meargă citită cu voce tare. N-am cartea la mine, dar, dacă vrei, îţi spun o poveste despre oraşul pisicilor.

— Oraşul pisicilor.

— Un oraş aflat sub stăpânirea pisicilor.

— Spune-mi.

— S-ar putea să fie cam înfricoşătoare şi să nu meargă înainte de culcare.

— Nu contează. Eu pot să adorm cu orice.

Tengo îşi trase un scaun alături de pat şi se aşeză. Îşi împreună degetele peste genunchi şi, peste sunetul tunetelor, începu să-i istorisească *Oraşul pisicilor.* O citise de două ori în tren şi o dată tatălui său, aşa că o învăţase destul de bine. Nu era o nuvelă cu detalii subtile sau scrisă într-un stil rafinat, astfel că lui Tengo nu îi era deloc greu să o transforme într-o poveste. În timp ce i-o spunea lui Fukaeri, sări peste părţile anoste şi adăugă de la el întâmplări care i se păreau potrivite.

Nu era prea lungă, dar, când o termină, observă că trecuse mai mult timp decât se aşteptase. Asta din cauză că Fukaeri îl întrerupsese în câteva rânduri să-i pună fel de fel de întrebări. Tengo îi răspunsese calm. Detalii despre oraş, despre ce făceau pisicile, despre caracterul personajului. Când întrebările ei nu-şi aveau dezlegarea în nuvela originală – ceea ce se întâmplă de fapt cu majoritatea – inventa pe loc un răspuns potrivit. Ca atunci când lucrase la *Crisalida de aer.* Fukaeri fusese absorbită complet de povestea despre oraşul pisicilor şi nu mai arăta deloc somnoroasă. Când şi când închidea pleoapele, ca să poată vedea cu ochii minţii scene din oraşul pisicilor. Apoi, le deschidea şi îi mai punea lui Tengo câte o întrebare.

Când termină de povestit, Fukaeri deschise larg ochii şi se uită o vreme la Tengo. Ca o pisică cu pupilele dilatate, care fixează ceva cu privirea în întuneric.

— Ai fost în oraşul pisicilor, spuse ca de parcă îl trăgea la răspundere.

— Eu?

— Ai fost acolo, în oraşul pisicilor. Şi te-ai întors cu trenul.

— Simţi asta?

Fukaeri încuviinţă de sub pătura subţire de vară, trasă până sub bărbie.

— Aşa e, zise Tengo. Am fost în oraşul pisicilor, m-am suit în tren şi am revenit.

— Şi te-ai purificat dup-aia.

— Purificat? făcu Tengo. Nu, nu încă.

— Trebuie.

— Şi cum aş putea s-o fac?

Fukaeri nu răspunse.

— Nu e bine să stai aşa, dacă ai fost în oraşul pisicilor, spuse ea în schimb.

Un tunet izbucni atât de puternic, încât ai fi crezut că o să se crape cerul în două. Zgomotul creştea din ce în ce mai mult în intensitate. Fukaeri se făcu mică în pat.

— Vino şi ia-mă în braţe, spuse ea. Trebuie să mergem împreună în oraşul pisicilor.

— De ce?

— Cred că Oamenii cei Mici or să găsească intrarea.

— Fiindcă nu m-am purificat?

— Fiindcă noi doi suntem una.

Capitolul 13
Fără dragostea ta

— 1Q84, zise Aomame. Anul în care mă aflu acum este 1Q84 şi nu 1984 cel *real.* Da?

— E greu de spus care anume este lumea reală, spuse Liderul, întins pe burtă. Este o chestiune care ţine de metafizică. Dar lumea de *aici* e reală. Fără greş. Durerea care se simte aici este o durere reală. Moartea adusă aici este moarte reală. La fel şi sângele care curge. Lumea asta nu este o imitaţie. Nu este imaginară şi nici metafizică. Ţi-o garantez. Dar nu suntem în anul 1984 pe care îl ştii tu.

— E un fel de lume paralelă?

Bărbatul râse uşor, săltând din umeri.

— Citeşti prea multe cărţi ştiinţifico-fantastice. Nu, nu suntem într-o lume paralelă. Nu avem într-o parte anul 1984 şi în alta 1Q84, două lumi care există în paralel. 1984 nu mai e *nicăieri.* Nici pentru mine, nici pentru tine, nu există un alt timp în afară de 1Q84.

— Am intrat într-o altă temporalitate.

— Exact. Am intrat aici. Sau temporalitatea e cea care a pătruns înlăuntrul nostru. Iar din câte ştiu eu, uşa nu se deschide decât într-o direcţie. Nu există cale de întoarcere.

— S-a întâmplat când am coborât de pe Autostrada Metropolitană pe scara de urgenţă, zise Aomame.

— Autostrada Metropolitană?

— Pe la Sangenjaya.

— Poate fi orice loc. Pentru tine, a fost Sangenjaya. Dar nu locul concret este problema, ci timpul. Macazul s-a schimbat şi lumea a trecut în 1Q84.

Aomame îşi imagină câţiva Oameni Mici forţându-se să schimbe un macaz. În miezul nopţii, sub lumina palidă a lunii.

— Iar în acest 1Q84 sunt două luni pe cer? întrebă ea.

— Da, sunt două luni. Acesta este *semnul* că s-a schimbat macazul. Aşa se pot deosebi cele două lumi între ele. Dar asta nu înseamnă că toată lumea de aici le poate vedea pe amândouă. Dimpotrivă, majoritatea oamenilor nici nu observă. Cu alte cuvinte, există un număr limitat de oameni care ştiu că acum suntem în 1Q84.

— Majoritatea oamenilor din lumea asta nu au observat că s-a schimbat temporalitatea?

— Nu. Pentru cei mai mulţi dintre ei, suntem în lumea cea *dintotdeauna,* de toate zilele. În sensul ăsta spun eu că „aceasta este lumea reală".

— Aşadar s-a schimbat macazul, zise Aomame. Dar, dacă nu s-ar fi schimbat, noi doi nu ne-am mai fi întâlnit aici. Cam aşa ceva?

— Asta nu poate şti nimeni. E o chestiune de probabilitate. Deşi tind să cred că aşa e.

— Ce spui este un fapt precis sau doar o teorie?

— O întrebare bună. Este practic imposibil să faci diferenţa între cele două. Uite, după cum spune şi un cântec vechi, *Without your love, it's a honkey-tonk parade*, fredonă bărbatul. Fără dragostea ta, totul nu e decât un spectacol de duzină. Ştii cântecul?

— *It's Only a Paper Moon.*

— Exact. 1984 şi 1Q84 au teoretic aceeaşi structură. Dacă tu nu ai crede în lumea asta şi dacă nu ai avea dragostea, totul nu ar fi decât un simulacru. În oricare dintre lumi, în orice fel de lume, de cele mai multe ori linia dintre fapt şi teorie nu se percepe cu ochiul, ci doar cu inima.

— Cine a schimbat macazul?

— Cine? Şi asta este o întrebare dificilă. Legea cauzei şi efectului nu are aici prea multă greutate.

— În orice caz, o anume *voinţă* m-a adus pe mine în acest 1Q84, zise Aomame. O voinţă care nu îmi aparţine.

— Întocmai. S-a schimbat macazul, iar trenul în care te aflai tu te-a adus în această lume.

— Iar Oamenii cei Mici au de-a face cu asta?

— În lumea aceasta există aşa-numiţii Oameni cei Mici. Cel puţin aşa li se spune lor aici. Dar nu au mereu o formă sau un nume.

Aomame se gândi, muşcându-şi buzele. Apoi spuse:

— Ceea ce spui sună contradictoriu. Să presupunem că Oamenii cei Mici sunt cei care au schimbat macazul şi m-au adus pe mine în 1Q84. Atunci, dacă nu vor să-ţi fac ce am de gând să-ţi fac, la ce m-au mai adus aici? Ar fi avut mai mult de câştigat dacă mă eliminau din ecuaţie.

— Este greu de explicat, zise bărbatul pe un ton neutru. Însă văd că îţi merge mintea bine, aşa că probabil o să înţelegi ce vreau să spun, chiar dacă o fac mai neclar. După cum ziceam, cel mai important lucru din lume este să existe un echilibru între bine şi rău. Aşa-numiţii Oameni cei Mici sau *acea voinţă* au o putere imensă. Însă cu cât şi-o folosesc mai mult, cu atât creşte automat şi forţa de rezistenţă. Acesta este modul în care lumea îşi menţine echilibrul său fragil. E un principiu valabil pentru orice lume. Exact acelaşi lucru se poate spune şi despre 1Q84, în care ne aflăm noi acum. În momentul în care Oamenii cei Mici încep să-şi exercite uriaşa lor forţă, în mod automat se naşte o forţă anti-Oamenii cei Mici. Iar acest contraimpuls este cel care te-a adus pe tine în 1Q84.

Prăvălit pe salteaua albastră de yoga ca o balenă eşuată pe uscat, bărbatul trase adânc aer în piept.

— Continuând analogia cu calea ferată, ei pot să schimbe macazul, iar, ca urmare, trenul intră pe linia asta. Pe linia 1Q84. Însă ei nu pot identifica sau alege călătorii care merg în acel tren, unul câte unul. Cu alte cuvinte, în tren pot fi şi persoane *pe care nu le agreează.*

— Călători nepoftiţi.

— Exact.

Tunetele crescuseră în intensitate, însă tot nu se vedeau fulgere. Se auzeau doar bubuiturile. Straniu, îşi zise Aomame. Să trăsnească atât de aproape, dar să nu fulgere. Şi nici să nu plouă.

— Până aici ai înţeles?

— Ascult mai departe.

Aomame luase deja vârful acului de pe ceafa lui şi îl ţinea cu atenţie în aer. Se concentra să urmărească spusele bărbatului.

— Acolo unde e lumină e şi umbră, iar acolo unde e umbră e şi lumină. Nu există umbră fără lumină şi nici lumină fără umbră. Uite ce spune Carl Jung într-una dintre cărţile sale: „Aşa cum noi, oamenii, suntem nişte fiinţe pozitive, umbra este ceva malefic. Cu cât ne străduim mai mult să fim buni, deplini, perfecţi, cu atât umbra se arată mai întunecată, malefică şi distructivă. Când omul încearcă să devină perfect peste măsura naturală, umbra coboară în iad şi se preschimbă în diavol. Iar asta pentru că, în lumea naturală, a fi mai mult decât eşti este un păcat la fel de mare ca a fi mai puţin decât eşti.” Nu ştim dacă Oamenii cei Mici sunt buni sau răi. Într-un fel, este un lucru care depăşeşte înţelegerea sau definiţiile noastre. Noi trăim alături de ei încă din vremuri străvechi, când binele şi răul nici nu existau, iar oamenii încă nu aveau conştiinţă. Că sunt buni sau răi, întuneric sau lumină, important este faptul că, atunci când ei îşi exercită puterea, apare obligatoriu un act compensator. În cazul de faţă, în momentul în care eu am devenit reprezentantul Oamenilor Mici, fiica mea a devenit reprezentata acţiunii anti-Oamenii cei Mici. Aşa s-a menţinut echilibrul.

— Fiica ta?

— Da. Ea este cea care i-a condus iniţial aici. Avea zece ani pe atunci. Acum are şaptesprezece. Au apărut din întuneric şi au venit aici prin intermediul ei. Iar pe mine m-au făcut reprezentantul lor. Ea a devenit un „perceptor”, iar eu un „receptor”. S-a întâmplat ca noi doi să posedăm aceste calităţi. În orice caz, ei ne-au găsit pe noi, nu noi pe ei.

— Iar tu ţi-ai violat propria fiică.

— Ne-am *împreunat,* zise bărbatul. Este un termen mai potrivit. Iar cea cu care m-am împreunat este fiica mea conceptuală. „A se împreuna” este un cuvânt cu multiple înţelesuri. Dar esenţial este faptul că din doi am devenit unul. Ca perceptor şi receptor.

Aomame clătină din cap.

— Nu înţeleg ce spui. Ai avut sau nu relaţii sexuale cu fiica ta?

— Răspunsul la întrebarea asta e şi da, şi nu.

— Şi cu Tsubasa s-a întâmplat la fel?

— În principiu, da.

— Dar uterul ei este distrus *în realitate.*

Bărbatul clătină din cap.

— Ceea ce ai văzut tu era corpul conceptual, nu trupul ei real, ca entitate fizică.

Aomame nu reuşea să ţină pasul cu viteza la care se purta discuţia. Făcu o pauză şi îşi trase sufletul. Apoi spuse:

— Adică un concept a luat forma unei persoane şi a venit pe jos la noi?

— Simplu spus, da.

— Cea pe care am văzut-o eu nu era o entitate fizică?

— Tocmai de aceea a şi fost recuperată.

— Recuperată?

— Recuperată şi vindecată. A primit tratamentul necesar.

— Nu cred nimic, zise Aomame răspicat.

— Nu te pot blama, răspunse bărbatul pe un ton neutru.

Aomame rămăsese fără cuvinte. Puţin mai târziu, întrebă:

— Violându-ţi fiica în mod conceptual şi în multiple sensuri, tu ai devenit reprezentantul Oamenilor cei Mici. Însă concomitent cu asta, ca un act compensator, ea a plecat de lângă tine şi s-a transformat în ceva care ţi-e ostil ţie. Asta susţii?

— Întocmai. Iar pentru asta, ea şi-a abandonat propria *sa filia,* spuse bărbatul. Deşi nu ştiu dacă poţi înţelege ce înseamnă asta.

— *Filia*?

— E un fel de umbră vie. Iar la mijloc mai e implicat cineva. Un prieten de-al meu de demult. O persoană demnă de toată încrederea. Lui i-am încredinţat-o pe fiica mea. Şi, nu cu mult timp în urmă, aici a intervenit din nou Tengo Kawana, pe care tu îl ştii atât de bine. Tengo şi fiica mea s-au cunoscut din întâmplare şi au format o echipă.

Deodată, timpul păru să se oprească în loc. Aomame nu-şi mai găsea cuvintele. Rămăsese încordată, aşteptând ca timpul să repomească.

— Ei au calităţi care se compensează reciproc. Eriko avea ceea ce-i lipsea lui Tengo, iar Tengo avea ceea ce-i lipsea lui Eriko. Ei doi şi-au unit forţele şi au reuşit să facă un anumit lucru împreună, iar rezultatul său a avut o influenţă majoră în stabilirea acelui impuls anti-Oamenii cei Mici.

— Au format o echipă?

— Stai liniştită, nu au o relaţie de dragoste sau una carnală, în cazul în care la asta te gândeai. Eriko nu se implică amoros cu nimeni. Ea este mai presus de aceste lucruri.

— Mai concret, ce anume presupune activitatea lor în comun?

— Ca să pot să-ţi explic, trebuie să mai recurg la o analogie. Ei au creat un fel de anticorpi pentru un virus. Dacă acţiunile Oamenilor cei Mici sunt virusul, atunci ei au creat şi au dispersat anticorpi. Desigur, asta privind situaţia din punctul nostru de vedere, pentru că din perspectiva Oamenilor Mici, ei doi sunt purtătorii virusului. Toate lucrurile se văd în oglindă.

— Iar ăsta e actul compensator despre care vorbeai?

— Da. Bărbatul pe care îl iubeşti tu şi-a unit forţele cu fiica mea şi au reuşit împreună să facă acest lucru. Iar tu şi Tengo călcaţi literalmente unul după altul.

— Dar ai spus că nu e o chestie *întâmplătoare.* Eu am ajuns în lumea asta mânată de o voinţă. Nu?

— Exact. Ai venit aici, în 1Q84, cu un scop, mânată de o voinţă. Faptul că între tine şi Tengo există acum o legătură, de orice natură ar fi ea, nu poate fi în niciun caz pus pe seama întâmplării.

— Dar despre ce voinţă este vorba? Şi despre ce scop?

— Nu sunt în măsură să-ţi explic asta, spuse bărbatul. Îmi pare rău.

— De ce nu?

— Nu e vorba că nu pot să-ţi explic sensul, ci de faptul că sensul se pierde în clipa în care se explică prin cuvinte.

— Atunci am să-ţi pun altă întrebare, spuse Aomame. De

ce eu?

— Deci încă nu ştii de ce.

Aomame clătină hotărât din cap de mai multe ori.

— Habar nu am de ce.

— E extrem de simplu. Pentru că tu şi Tengo vă atrageţi puternic unul pe celălalt.

Aomame rămase tăcută multă vreme. Simţea cum transpiraţia începe să-i îmbrace fruntea. Avea senzaţia că are toată faţa acoperită cu o peliculă subţire, invizibilă.

— Ne atragem.

— Unul pe celălalt puternic.

Un sentiment de furie se trezi deodată înlăuntrul ei, amestecat cu o undă de greaţă.

— Aşa ceva chiar nu pot să cred! Tengo *nu are cum* să mă mai ţină minte.

— Ba din contră, Tengo e foarte conştient de faptul că exişti şi te vrea. Până acum n-a iubit nicio altă femeie în afară de tine.

Aomame nu ştia ce să mai zică. Tunetele violente se ţineau lanţ, la intervale scurte. Între timp, se pornise şi ploaia. Stropii mari băteau puternic în fereastră, însă Aomame nici nu-i auzea.

— Eşti liberă să nu mă crezi, zise bărbatul. Dar ar fi mai bine s-o faci, pentru că este un adevăr incontestabil.

— Vrei să spui că el încă mă mai ţine minte deşi nu ne-am mai văzut de douăzeci de ani? Fără măcar să fi schimbat vreodată două vorbe ca lumea?

— Eraţi la şcoala primară, într-o sală de clasă goală, iar tu l-ai strâns puternic de mână. Aveaţi zece ani. Cred că ţi-a trebuit tot curajul din lume.

Aomame se încruntă.

— Dar de unde ştii *tu* aşa ceva?

Bărbatul nu-i răspunse la întrebare.

— Tengo în niciun caz nu a uitat acel lucru. Şi s-a gândit mereu la tine. Încă se mai gândeşte. Crede-mă, eu ştiu multe lucruri. De exemplu, chiar şi acum, când te masturbezi, la el te gândeşti. Pe el îl vezi în faţa ochilor. Corect?

Aomame rămăsese cu gura uşor căscată şi îşi pierduse de tot cuvintele. Doar respira încetişor.

— N-are de ce să-ţi fie ruşine, continuă bărbatul. E un lucru firesc. Şi el face la fel. La tine se gândeşte în momentele respective. Chiar şi acum.

— *De unde* ştii tu asemenea…

— Cum ştiu eu lucrurile astea? Ciulindu-mi urechile. Slujba mea e să aud vocea.

Lui Aomame îi venea şi să râdă în gura mare, şi să plângă, însă nu putea să facă niciuna, nici alta. Rămăsese împietrită la mijloc, fără să încline în vreo parte, fără să mai ştie ce să zică.

— N-ai de ce să te temi, spuse bărbatul.

— *Să mă tem*?

— Da. Ţi-e teamă. Aşa cum şi odinioară Vaticanul se temea să accepte heliocentrismul. Ei nu credeau neapărat în infailibilitatea teoriei geocentrice, ci doar se temeau de situaţia nouă care s-ar fi creat acceptându-l. Se temeau că noua teorie i-ar fi forţat să-şi reorganizeze gândirea. Adevărul e că biserica catolică nu a acceptat-o nici până acum în mod oficial. Iar tu faci la fel. Te temi că trebuie să lepezi armura protectivă în care te-ai baricadat de atâta vreme.

Aomame suspină de câteva ori cu faţa în palme. Nu voia, dar nu se mai putea abţine. Ar fi vrut să dea senzaţia că râde, dar îi era imposibil.

— Mai concret spus, voi doi aţi ajuns în lumea asta cu acelaşi tren, spuse bărbatul cu un glas liniştit. Asociindu-se cu fiica mea, Tengo a creat un efect anti-Oamenii cei Mici, iar tu, din alte motive, vrei să mă ucizi. Cu alte cuvinte, voi doi vă aflaţi fiecare într-o situaţie foarte periculoasă şi faceţi ceva foarte periculos.

— Şi o anumită voinţă ne-a îndemnat s-o facem?

— Probabil.

— Dar pentru ce? întrebă Aomame şi în aceeaşi secundă realiză că vorbise degeaba. Era o întrebare la care nu aştepta un răspuns.

— Cea mai fericită soluţie ar fi ca voi doi să vă întâlniţi, să vă luaţi de mână şi să părăsiţi lumea aceasta, spuse bărbatul

fără să răspundă. Dar nu e uşor.

— Dar nu e uşor, repetă Aomame fără să-şi dea seama.

— Din păcate, chiar nu e uşor. De fapt, sincer, e aproape imposibil. Adversarii noştri, oricum s-ar chema ei, au o forţă colosală.

— Şi aşa… zise Aomame şi tuşi.

Se dezmeticise deja din starea de confuzie. Nu e momentul să plângi, îşi spuse ea.

— Şi aşa ajungem la propunerea ta. În schimbul unei morţi fără chin, tu îmi poţi oferi mie ceva. O alternativă. Pricepi foarte repede, spuse bărbatul, încă întins pe burtă. Aşa este. Propunerea mea este o alternativă legată de tine şi de Tengo. Nu e una plăcută, dar măcar lasă loc de ales.

*

— Oamenii cei Mici sunt îngroziţi că m-ar putea pierde, spuse bărbatul, pentru că încă mai au nevoie de mine. Ca reprezentant al lor, eu le sunt o persoană foarte folositoare. Nu e uşor să-mi găsească un înlocuitor, iar în momentul de faţă nu există urmaşi. Ca să le devii reprezentant, trebuie să îndeplineşti numeroase condiţii stricte, iar eu sunt raritatea care le îndeplineşte pe toate. Le e teamă să nu mă piardă. Dacă m-ar pierde în acest moment, s-ar crea un gol temporar. Aşa că ei încearcă să te împiedice pe tine să-mi iei viaţa. Mă mai vor viu o vreme. Tunetele care bubuie afară sunt semnul furiei lor. Dar ei nu te pot atinge pe tine direct. Pot doar să-ţi trimită avertismente că sunt furioşi. Din acelaşi motiv au găsit ei un şiretlic să o împingă la moarte pe prietena ta şi din acelaşi motiv vor încerca să-i facă rău şi lui Tengo.

— Să-i facă rău?

— Tengo a scris o poveste despre Oamenii cei Mici şi ceea ce fac ei. Eriko i-a furnizat subiectul, iar el l-a transpus frumos în scris. Aceasta a fost activitatea lor în comun. Povestea respectivă a îndeplinit rolul de anticorp care se opune impulsului exercitat de ei. Cartea a fost publicată şi a avut un succes răsunător. Iar ca urmare, fie doar şi temporar, anumite acţiuni ale Oamenilor cei Mici s-au restrâns şi unele posibilităţi

au dispărut. Ai auzit vreodată de *Crisalida de aer*?

Aomame încuviinţă.

— Am văzut nişte articole în ziar legate de ea şi reclama editurii. Cartea n-am citit-o.

— Cel care a scris de fapt *Crisalida de aer* e Tengo. Iar acum scrie propria lui poveste, pe care *a descoperit-o* acolo, adică în lumea cu două luni. Ca un perceptor strălucit ce este, Eriko a făcut să ia naştere înlăuntrul lui această poveste cu rol de anticorp, iar Tengo dă dovadă de o mare abilitate ca receptor. Poate că ceea ce te-a adus pe tine aici sau, altfel spus, ceea ce te-a urcat pe tine în vagon, a fost tocmai această abilitate a lui.

Aomame se încruntă puternic în întunericul slab. Trebuia să ţină cumva pasul cu discuţia.

— Deci talentul la scris al lui Tengo sau, după cum spui tu, puterea lui ca receptor, e ceea ce m-a adus pe mine în altă lume, în 1Q84?

— Cel puţin asta presupun eu.

Aomame îşi privi mâinile. Avea degetele udate de lacrimi,

— Dacă lucrurile rămân aşa cum sunt, există o posibilitate foarte mare ca Tengo să fie ucis. În momentul de faţă el este cel mai periculos individ pentru Oamenii cei Mici. Iar lumea în care suntem este cea adevărată. Curge sânge adevărat, iar moartea e şi ea adevărată. Şi, evident, eternă.

Aomame îşi muşcă buzele.

— Uite cum vreau să te gândeşti, zise bărbatul. Dacă tu mă omori acum şi eu dispar din lumea asta, Oamenii cei Mici nu vor mai avea niciun motiv să-i facă rău lui Tengo. Iar asta pentru că, dacă dispare acest canal, adică eu, Tengo şi fiica mea n-or să mai încerce să-l obstrucţioneze şi atunci încetează să mai reprezinte o ameninţare pentru ei. Oamenii cei Mici or să lase totul baltă şi or să se ducă în altă parte, ca să-şi caute un alt canal, construit altfel. Aceasta este prioritatea numărul unu pentru ei. Înţelegi?

— Ca logică, da.

— Dar pe de altă parte, dacă mă ucizi, organizaţia întemeiată de mine n-o să te lase să scapi. Probabil ar dura

mult timp să-ţi dea de urmă. Îţi vei schimba numele, adresa, poate şi înfăţişarea. Dar într-o bună zi ei tot te vor încolţi şi te vor pedepsi dur. Sistemul acesta strâns, violent şi fără cale de întoarcere, *noi* l-am creat. Asta ar fi o opţiune.

Aomame încerca să pună ordine în cele auzite. Bărbatul o aşteptă să pătrundă cum trebuie logica vorbelor sale.

— Acum să presupunem că nu mă ucizi, continuă el. Te retragi cuminte, iar eu rămân în viaţă. În cazul ăsta, Oamenii cei Mici vor face tot posibilul să-l înlăture pe Tengo, ca să mă protejeze pe mine. Talismanul pe care îl poartă el nu este încă suficient de puternic. Îi vor găsi punctul slab şi mai mult ca sigur vor încerca să-l distrugă printr-o metodă sau alta, pentru că nu mai pot permite răspândirea de anticorpi. În acest fel, pericolul pe care îl reprezintă Tengo e înlăturat şi, prin urmare, nu mai au motiv să te pedepsească pe tine. Aceasta ar fi o altă opţiune.

— În cazul ăsta, Tengo moare şi eu trăiesc. În 1Q84, rezumă Aomame cuvintele lui.

— Probabil.

— Însă viaţa mea nu are sens într-o lume în care Tengo nu există, pentru că dispare definitiv şansa de a ne mai întâlni vreodată.

— Din perspectiva ta, presupun că aşa e.

Aomame îşi muşcă buzele cu putere şi îşi imaginã acel scenariu.

— Dar asta e doar ce spui tu, remarcă ea. Ai vreo dovadă sau probă care să mă convingă să cred?

— Exact, zise bărbatul clătinând din cap. Nu există nicio dovadă sau probă. E doar cuvântul meu. Însă ai văzut cu ochii tăi puterea pe care o am. Să ştii că ceasul ăla nu e legat cu nicio sfoară. Şi e foarte greu. Poţi să te duci să vezi. Accepţi ce spun sau nu, una din două. Nu ne-a mai rămas mult timp.

Aomame aruncă o privire către ceasul de pe servantă. Arăta ora nouă fără câteva minute. Era aşezat puţin strâmb, sucit într-un unghi ciudat, după ce se ridicase în aer şi căzuse la loc.

— În momentul de faţă, în 1Q84 e imposibil să fiţi salvaţi

amândoi. Există două opţiuni. Una e ca tu să mori şi Tengo să trăiască. Iar cea de-a doua e ca el să moară şi tu să trăieşti. Trebuie să alegi una din două. Te-am avertizat de la bun început că nu sunt nişte opţiuni plăcute.

— Dar altele nu există.

Bărbatul clătină din cap.

— La momentul actual trebuie să alegi una din două.

Aomame trase aer în plămâni şi îl expiră încet.

— Îmi pare tare rău, zise bărbatul. Dacă ai fi rămas în 1984, nu ai mai fi fost forţată să faci o asemenea alegere. Deşi, pe de altă parte, aşa nu ai mai fi aflat că Tengo s-a gândit încontinuu la tine. Tocmai pentru că ai venit în 1Q84 ai putut să afli că, într-un anume sens, inimile voastre sunt legate între ele.

Aomame închise ochii şi se îndemnă să nu plângă. Încă nu era momentul pentru lacrimi.

— Tengo chiar mă vrea pe mine? Poţi să susţii asta fără să mă minţi?

— Până acum, Tengo nu a iubit din toată inima nicio altă femeie în afară de tine. Acesta este un adevăr care nu admite dubiu.

— Şi totuşi nu m-a căutat.

— Nici tu n-ai încercat să-l cauţi. Corect?

Aomame închise ochii şi revăzu într-o clipă toţi acei ani de parcă ar fi contemplat de pe o stâncă abruptă strâmtoarea de dedesubt. Simţea în nări mirosul mării şi auzea vuietul vântului.

— Trebuia să ne fi făcut amândoi curaj mai demult şi să ne fi căutat reciproc. Aşa am fi putut fi împreună.

— Teoretic, da. Dar în 1984 nici măcar *nu ţi-ar fi trecut prin cap* aşa ceva. Cauza şi efectul sunt legate într-un mod încurcat. Iar această încurcătură nu poate să dispară oricâte lumi ai suprapune una peste alta.

Din ochii lui Aomame începură să se rostogolească lacrimi. Plângea pentru tot ce pierduse până atunci şi pentru tot ce urma să piardă. Şi într-un sfârşit – oare după cât timp? — veni şi momentul în care simţi ca nu mai poate plânge. Lacrimile se

opriră de parcă tot ce simţea ea s-ar fi izbit de un perete invizibil.

— Am înţeles. Nu ai dovezi concrete. Nu mi s-a demonstrat nimic şi nu înţeleg toate detaliile. Dar mă simt nevoită să-ţi accept propunerea. Te voi elimina de pe lumea asta, exact cum îţi doreşti. O să fie o moarte instantanee, fără durere. Ca Tengo să rămână în viaţă.

— Deci faci târgul cu mine.

— Da. Facem târgul.

— Să ştii că e foarte posibil să mori. La un moment dat vei fi încolţită şi pedepsită. Iar pedeapsa o să fie cruntă. Vorbim aici despre nişte fanatici.

— E în regulă.

— Pentru că tu ai dragostea.

Aomame încuviinţă.

— Fără dragoste, totul nu e decât un spectacol de duzină, zise bărbatul. Ca în versurile cântecului.

— Dacă te omor, Tengo sigur supravieţuieşte?

Bărbatul tăcu o vreme, apoi spuse:

— Tengo va supravieţui. Crede-mă pe cuvânt. Asta îţi garantez, la schimb cu viaţa mea.

— Şi a mea.

— Sunt lucruri care nu se pot obţine decât în schimbul vieţii.

Aomame îşi strânse mâinile cu putere.

— Sinceră să fiu, aş fi vrut să trăiesc şi să fiu împreună cu Tengo.

Liniştea se aşternu o vreme în încăpere. Nici tunetele nu se mai auzeau. Totul tăcuse.

— Ţi-aş oferi asta dacă aş putea, spuse bărbatul pe un ton calm. Eu unul asta aş face. Dar, din păcate, această opţiune nu există. Nu a existat nici în 1984 şi nici în 1Q84. În sensuri diferite.

— În 1984, drumurile noastre, al meu şi al lui Tengo, nici măcar nu s-ar fi intersectat. Asta era ideea?

— Da. Aţi fi ajuns la bătrâneţe singuri, gândindu-vă unul la celălalt, fără să existe nicio relaţie între voi.

— Dar în 1Q84 măcar ştiu că pot să mor pentru el.

Bărbatul respiră adânc, fără să spună nimic.

— Aş vrea să-mi spui un lucru, zise Aomame.

— Dacă ştiu, îţi spun, răspunse bărbatul culcat pe burtă.

— Tengo ar afla că eu am murit pentru el? Sau totul s-ar sfârşi fără ca el să ştie nimic?

Bărbatul se gândi mai mult timp la întrebarea ei.

— Asta ţine de tine, răspunse el.

— Ţine de mine, zise Aomame şi făcu o uşoară grimasă. Cum adică?

— Tu vei fi pusă la o încercare grea, spuse bărbatul clătinând din cap. Ajunsă la capătul ei, vei vedea adevărata faţa a lucrurilor. Mai mult de atât nu-ţi pot spune. Nimeni nu poate şti exact ce este moartea până nu moare.

*

Aomame îşi şterse lacrimile de pe faţă cu prosopul, apoi luă dăltiţa de pe podea şi verifică din nou să aibă vârful intact. Cu degetele de la mâna dreaptă căută din nou punctul letal de pe ceafă. Îl găsi numaidecât, pentru că îşi întipărise bine în minte poziţia lui. Îl apăsă uşor cu buricul degetului şi se asigură din nou că intuiţia nu o înşela. Respiră apoi lent de câteva ori, îşi linişti bătăile inimii şi îşi calmă nervii. Trebuia să-şi limpezească mintea. Îşi alungă din cap toate gândurile legate de Tengo şi pecetlui bine în altă parte ura, furia, perplexitatea, mila. Greşeala nu era permisă. Trebuia să se concentreze doar asupra morţii, să adune toate razele de lumină şi să le focalizeze într-un singur punct.

— Atunci să-mi termin treaba, spuse ea pe un ton calm. Trebuie să te fac să dispari din lumea asta.

— Iar eu voi scăpa de toată durerea care mi s-a dat.

— De toată durerea, de Oamenii cei Mici, de lumea asta schimbată la faţă, de nenumărate teorii… şi de dragoste.

— *Şi de dragoste.* Aşa este, spuse bărbatul ca pentru sine. Am avut şi eu oameni pe care i-am iubit. Dar să ne terminăm fiecare treaba. Aomame, eşti o persoană extraordinar de capabilă. Mie mi-e clar acest lucru.

— Şi tu, zise Aomame, cu un glas în care se simţea deja o

transparenţă stranie, aducătoare de moarte. Şi tu eşti o persoană extraordinar de capabilă şi strălucită. Sigur putea să existe şi o lume în care nu trebuie să te ucid.

— Lumea aceea nu mai există, spuse bărbatul.

Ultimele lui cuvinte. *Lumea aceea nu mai există.*

Aomame fixă vârful acului în punctul de pe ceafă şi se concentră să-l poziţioneze în unghiul corect. Ridică pumnul drept în aer. Îşi opri respiraţia şi aşteptă un semnal. Nu te mai gândi ia nimic, îşi spuse ea. Ne terminăm fiecare treaba şi atâta tot. Nu e nevoie să te gândeşti la nimic. Nu trebuie explicat nimic. Doar aşteaptă un semn. Pumnul ei era dur şi rece ca piatra.

Un alt tunet fără fulger bubui la fereastră, de data aceasta mult mai violent. Ploaia cădea în ropote pe geam. În acel moment se aflau într-o peşteră străveche. Întunecoasă, umedă, joasă. Animale şi spirite întunecate înconjurau intrarea. Preţ de o clipă, în jurul ei lumina se uni cu umbra. Un vânt fără nume mătură dintr-o suflare o strâmtoare îndepărtată. Acesta era semnalul pe care îl aştepta. Aomame îşi lăsă pumnul să cadă scurt şi cu precizie.

Totul se sfârşi fără niciun sunet. Animalele şi spiritele răsuflară prelung şi, ridicând asediul, o porniră înapoi către pădurea fără inimă.

Capitolul 14
Pachetul înmânat

— Vino şi ia-mă în braţe, spuse Fukaeri. Trebuie să mergem împreună în oraşul pisicilor.

— Să te iau în braţe? zise Tengo.

— Nu vrei, întrebă ea.

— A, nu e asta, doar că… nu prea înţeleg de ce.

— Pentru purificare, spuse Fukaeri cu o voce plată. Vino şi ia-mă în braţe. Pune-ţi pijamaua şi stinge lumina.

Tengo făcu ce i se spusese şi stinse lumina în dormitor. Se dezbrăcă şi îşi puse pijamaua. Încercă să-şi aducă aminte când o spălase ultima dată, dar nu reuşi, ceea ce însemna că trecuse destulă vreme de atunci. Din fericire, nu mirosea a sudoare. Tengo transpira puţin şi nu mirosea puternic. Îşi spuse că totuşi ar trebui să-şi spele hainele mai des. La stilul incert de viaţă pe care îl ducea, nu putea şti niciodată la ce să se aştepte. Măcar pijamaua să o aibă curată.

Se urcă în pat şi îşi încolăci timid mâinile în jurul lui Fukaeri. Fata îşi puse capul pe braţul lui drept şi rămase aşa, tăcută ca un animal care se pregăteşte de hibernare. Era caldă şi atât de moale, încât părea lipsită de orice apărare. Pe ea nu era niciun strop de transpiraţie.

Tunetele se înteţiseră şi mai mult. Între timp începuse să plouă, iar picăturile furioase izbeau cu putere în geam. Aerul devenise vâscos şi în el pluteau semne că lumea se apropie fără ezitare de întunecatul ei sfârşit. Probabil că aşa a fost şi pe vremea lui Noe când a venit potopul. Trebuie să fi fost tare deprimant să călătoreşti în arca strâmtă, pe o asemenea furtună crâncenă, alături de o pereche de rinoceri, de lei sau de pitoni. Fiecare aveau obiceiurile lor diferite, moduri de comunicare limitate şi, în plus, probabil că mirosea destul de

neplăcut acolo.

Cuvântul „pereche” îl duse pe Tengo cu gândul la Sonny şi Cher. Dar nu se poate spune că Sonny şi Cher erau perechea cea mai bună de pus în arcă. Nu erau neapărat nepotriviţi, dar sigur găseai cupluri mai bune pentru acest scop.

Ţinând-o pe Fukaeri în braţe, îmbrăcată în pijamaua lui, Tengo avea un sentiment straniu. Parcă se îmbrăţişa pe sine, parcă ţinea în braţe carne din carnea lui, împărtăşind acelaşi miros corporal şi având o conştiinţă comună.

Tengo îşi închipui că ei fuseseră aleşi să urce pe arca lui Noe în locul lui Sonny şi Cher. Dar nici ei nu se putea spune că erau o pereche tocmai potrivită să reprezinte omenirea. Chiar faptul că suntem împreună în pat şi ne îmbrăţişăm nu prea se cuvine, îşi spuse Tengo şi gândul acesta îl făcu să-şi piardă calmul. Încercă să-şi mute atenţia în altă parte şi să şi-i imagineze pe Sonny şi Cher pe arcă, împrietenindu-se cu perechea de pitoni. Era o imagine fără niciun fel de noimă, dar măcar astfel reuşi să-şi mai relaxeze puţin corpul crispat.

În braţele lui, Fukaeri stătea tăcută şi nemişcată. Niciunul din ei nu spunea nimic. Tengo nu simţea niciun fel de dorinţă sexuală, deşi o ţinea la pieptul său. Pentru el, impulsul erotic era prin excelenţă o prelungire a comunicării. I se părea nepotrivit şi greu de conceput să caute sex acolo unde nu exista cu adevărat posibilitatea comunicării. Şi înţelegea în mare că nici Fukaeri nu aştepta de la el aşa ceva. Altceva căuta ea la el, însă Tengo nu ştia prea bine ce.

Dar oricare ar fi fost motivul pentru care stăteau în pat acum, nu se simţea tocmai rău cu o fată frumoasă de şaptesprezece ani în braţe. Din când în când urechea ei îi atingea obrazul. Îi simţea respiraţia caldă pe gât. Avea sânii surprinzător de mari faţă de trupul subţire. Le simţea apropierea chiar în dreptul abdomenului. Pielea ei avea un miros minunat, aşa cum doar un corp tânăr putea să aibă, ca o floare în miezul verii, încărcată de roua dimineţii. Era un parfum pe care îl simţea adesea în copilărie, când se ducea dis-de-dimineaţă să facă exerciţiile de înviorare.

Ar fi bine să n-am erecţie, îşi spuse Tengo. Din poziţia în

care stăm, ar simţi imediat şi asta nu ar face decât să creeze o situaţie cam stânjenitoare. Cum aş putea eu să-i explic unei fete de şaptesprezece ani că poţi uneori să ai erecţie chiar dacă nu eşti excitat sexual? Din fericire însă, deocamdată nu avea erecţie şi nu exista niciun semn că s-ar pregăti vreuna. Mai bine nu mă mai gândesc la mirosul ei, îşi spuse el. De fapt, mai bine mă gândesc numai la lucruri care nu au niciun fel de legătură cu sexul.

Îşi mută gândurile din nou la cum s-ar fi împrietenit Sonny şi Cher cu perechea de pitoni. Oare aveau subiecte comune de discuţie? Şi dacă da, despre ce vorbeau oare? Cântau? În cele din urmă nu reuşi să-şi mai imagineze nimic nou despre arca prinsă în mijlocul potopului, aşa că începu să facă în minte înmulţiri de numere cu trei cifre. Era un truc pe care îl folosea des când făcea sex cu prietena lui. Reuşea astfel să-şi întârzie ejacularea (ea era foarte strictă în privinţa asta). Nu ştia dacă tehnica asta avea efecte şi în prevenirea unei erecţii nedorite, dar mai bine o încerca decât să nu facă nimic. Nu putea să stea cu mâinile în sân.

— Nu mă deranjează dacă ţi se scoală, spuse Fukaeri de parcă-i citise gândurile.

— Nu te deranjează?

— Nu-i nimic rău.

— Nu-i nimic rău, repetă Tengo.

Ca un copil căruia i se face educaţie sexuală, îşi spuse. Nu trebuie să-ţi fie ruşine că ai erecţii. Nu e nimic rău. Dar trebuie să alegi locul şi timpul potrivite.

— Deci, am început deja purificarea? încercă Tengo să schimbe subiectul.

Fukaeri nu răspunse. Îşi ciulise urechile ei mici şi frumoase, încercând parcă să desluşească ceva ascuns prin bubuiturile tunetelor. Tengo înţelese asta, aşa că se hotărî să nu mai spună nimic. Renunţă să mai facă înmulţiri mentale de numere cu trei cifre. Dacă Fukaeri spusese că nu o deranjează, putea foarte bine să aibă şi erecţie. În orice caz, penisul lui nu dădea niciun semn că s-ar pregăti de acţiune. Dormea deocamdată liniştit, cufundat într-un mâl călduţ.

*

— Îmi place puţa ta, îi spusese prietena lui. Îmi place şi forma, şi culoarea, şi mărimea ei.

— Mie nu-mi place prea tare, răspunsese Tengo.

— De ce, întrebase ea, cântărindu-i în palmă penisul flasc, ca şi când ar fi ţinut acolo un animaluţ adormit.

— Nu ştiu. Poate fiindcă nu mi-am ales-o eu.

— Eşti ciudat, spusese ea. Ai şi tu nişte idei!

Asta se întâmplase demult înainte de potop. Probabil.

*

Tengo simţea pe gât respiraţia fierbinte şi regulată a lui Fukaeri. Îi zărea urechile în lumina palid-verzuie pe care o răspândea cadranul ceasului şi în lucirile fulgerelor care începuseră în cele din urmă să străbată cerul. Urechile ei arătau ca o peşteră secretă şi moale. Dacă mi-ar fi iubită, i le-aş săruta de nenumărate ori, fără să mă mai satur, îşi spuse Tengo. În timp ce-am face dragoste, i le-aş săruta, i le-aş muşca şi i le-aş linge, aş respira fierbinte peste ele şi le-aş adulmeca. Nu, n-aş face chestia asta acum, nu, nu, doar în cazul ipotetic în care ea ar fi iubita mea. E o presupunere, pur şi simplu. Îmi imaginez numai cum ar sta lucrurile. Nu trebuie să-mi fie ruşine, nu e nimic imoral. Aşa cred.

Dar, moral sau nu, Tengo nu ar fi trebuit să se gândească la lucrurile acestea. Penisul lui se trezi din nămolul în care dormea liniştit, ca împuns cu degetul în spinare. Căscă, îşi înălţă capul şi începu să se întărească treptat. Până la urmă ajunse într-o erecţie perfectă, fără reţineri, ca o velă înălţată pe un iaht, care a prins vântul prielnic dinspre nord-vest. Inevitabil, penisul lui întărit o împungea pe Fukaeri în şold. Tengo oftă adânc. De când prietena lui dispăruse, nu mai făcuse sex şi trecuse mai bine de o lună de atunci. Probabil că din cauza asta se întâmplase. Mai bine ar fi continuat el cu înmulţirile.

— Nu trebuie să te necăjeşti. E normal să ţi se scoale, îi spuse Fukaeri.

— Mersi, spuse Tengo. Dar probabil că de undeva ne observă Oamenii cei Mici.

— Nu pot să ne facă nimic, doar se uită.

— Ce bine, răsuflă Tengo uşurat. Dar mă deranjează totuşi să ştiu că sunt observat.

Un fulger spintecă cerul ca şi când ar fi sfâşiat în două o perdea veche, iar tunetul făcu geamurile să zăngăne. *Ei* voiau parcă să spargă geamurile. Până la urmă, poate chiar aveau să le facă ţăndări. Erau zdravene, cu tocuri de aluminiu, dar nu mai rezistau mult dacă nu înceta zăngăneala aceea violentă. Stropii mari de ploaie continuau să izbească puternic în geamuri, ca nişte alice care împuşcă o căprioară.

— Nu s-au mai îndepărtat deloc tunetele, spuse Tengo. De obicei nu ţin atât de mult.

Fukaeri se uită spre tavan.

— O vreme n-o să se ducă nicăieri.

— O vreme, adică până când?

Fukaeri nu răspunse. Tengo o ţinea în continuare în braţe, timid, fără să primească răspuns la întrebări şi cu o erecţie care nu ducea nicăieri.

— Mai mergem o dată în oraşul pisicilor, spuse Fukaeri. Aşa că trebuie să dormim.

— Nu ştiu dacă pot să adorm cu tunetele astea. Şi nu e decât nouă şi ceva, zise Tengo cu îndoială.

Îşi alinie în minte nişte formule matematice. Era o problemă lungă şi complicată, căreia îi ştia deja răspunsul. Provocarea era să ajungă la soluţie pe cea mai scurtă şi mai rapidă cale. Gândea repede şi îşi folosea creierul la capacitate maximă. Dar chiar şi aşa, erecţia lui nu dădea nici un semn de retragere. Ba dimpotrivă, i se părea că devine şi mai puternică.

— Poţi să dormi, spuse Fukaeri.

Avea dreptate. Fără să-şi dea seama, Tengo adormi în vuietul ploii intense, înconjurat de tunetele care zguduiau casa, crispat şi cu penisul erect. N-ar fi crezut că e posibil…

Totul e haotic, îşi spuse el chiar înainte să adoarmă. Trebuie să găsesc drumul cel mai scurt spre soluţie. Timpul este limitat şi nu am destul loc să scriu pe foaia de răspunsuri.

Tic-tac-tic-tac, marca serios ceasul curgerea timpului.

*

Când realiză ce se întâmplă cu el, era complet dezbrăcat. Fukaeri era şi ea total goală. Nimic nu îi acoperea trupul. Sânii ei formau două emisfere perfecte. Două emisfere cărora nu le puteai găsi cusur. Sfârcurile, nu prea mari şi încă moi, bâjbâiau în tăcere după forma perfectă care urma să apară. Numai sânii erau mari şi ajunşi la maturitate. Păreau să sfideze forţa gravitaţiei. Cele două sfârcuri erau frumos îndreptate în sus, ca nişte muguri proaspeţi de viţă-de-vie în căutarea soarelui. Tengo observă apoi că Fukaeri nu avea păr pubian. Acolo unde ar fi trebuit să-l aibă, era doar pielea netedă şi lucioasă. Albeaţa pielii o făcea să pară şi mai lipsită de apărare. Îşi ţinea picioarele desfăcute, astfel că putea să-i vadă sexul. La fel ca urechile, părea să fi fost abia creat. Poate că aşa şi era de fapt, poate că abia venise pe lume cu foarte puţin timp în urmă. Urechile şi sexul, ambele tocmai create, se aseamănă bine, îşi spuse Tengo. Îndreptate în sus, atente, încercau să desluşească un semnal. Poate un clopoţel care suna undeva în depărtare…

Se întoarse pe spate, cu faţa în sus şi Fukaeri îl încălecă. Erecţia lui era încă prezentă. Şi tunetele stăruiau. Oare cât o să mai continue să bubuie? Dacă o mai ţine mult în halul ăsta cerul o să se sfărâme de tot. Şi n-o să mai poată să-l repare nimeni.

Dormeam, îşi dădu Tengo seama. Adormise cu erecţia care continua şi acum. Am stat aşa tot timpul cât am dormit? Sau s-a potolit şi acum am o altă erecţie? Ca un fel de locţiitor? Oare cât o fi dormit? Ei, ce contează! În orice caz, fie că e tot aia veche, fie că e una nouă, cert este că am ditamai erecţia care nu dă niciun semn că s-ar calma. Nu mă ajută nici Sonny şi Cher, nici înmulţirile mentale şi nici formulele matematice complicate.

— Nu-i nimic, spuse Fukaeri.

Îşi desfăcuse picioarele şi îşi apăsa sexul proaspăt pe abdomenul lui. Nu părea deloc sfioasă.

— Nu-i nimic rău să ţi se scoale, adăugă ea.

— Nu pot să mă mişc, spuse Tengo.

Într-adevăr, încerca să se ridice, dar nu-şi putea clinti niciun deget. Îşi simţea propriul corp şi peste el greutatea trupului lui Fukaeri. Îşi putea simţi şi erecţia. Dar era înţepenit, complet imobilizat.

— Nu e nevoie să te mişti, spuse Fukaeri.

— Ba e nevoie. E corpul meu! ripostă Tengo.

Fukaeri nu răspunse nimic.

Tengo nu putea să fie sigur nici măcar dacă reuşea să scoată vreun sunet, dacă vorbele lui făceau cu adevărat aerul să vibreze. Nu avea convingerea că muşchii din jurul gurii sale se supuneau intenţiei lui şi că formau cuvinte. Se pare însă că ce voia să-i transmită lui Fukaeri ajungea până la ea. Comunicarea între ei doi avea însă fragilitatea unei convorbiri interurbane printr-o legătură proastă. Fukaeri putea foarte bine să nu audă lucrurile care nu o interesau. Tengo însă nu putea face la fel.

— Nu te îngrijora, spuse Fukaeri.

Apoi îşi lăsă corpul să alunece uşor în spate. Rostul mişcării ei era clar. În ochii săi apăruse o lucire pe care Tengo o vedea pentru prima dată.

Nu credea că penisul lui de om matur avea cum să încapă în sexul ei mic, abia apărut pe lume. Era prea mare şi prea tare. Sigur ar fi durut-o rău. Dar până să-şi dea seama ce se întâmplă, era deja cu totul înăuntrul ei. Pătrunsese fără nicio rezistenţă, iar Fukaeri nici nu tresărise. Respira doar puţin mai agitat, iar ritmul în care îi săltau sânii se schimba uşor la fiecare cinci sau şase secunde. În afară de asta, totul era cât se poate de firesc şi de natural, un lucru la ordinea zilei.

Fukaeri îl primi adânc şi el intră adânc. Rămaseră nemişcaţi. Tengo era în continuare paralizat, iar Fukaeri închise ochii şi rămase dreaptă deasupra lui, ca un paratrăsnet. Îşi ţinea gura întredeschisă şi buzele i se mişcau slab, ca un tremur pe întinderea apei. Bâjbâiau în gol, încercând să formeze cuvinte. În rest, era neclintită. Trupul ei încremenit părea că aşteaptă să se întâmple ceva.

Tengo fu copleşit de un sentiment profund de neputinţă. Urma să se întâmple ceva, dar nu ştia ce şi nici nu putea controla lucrul acela cu propria lui voinţă. Nu-şi simţea corpul şi nu şi-l putea mişca, dar îşi simţea penisul, mai degrabă la nivel conceptual decât fizic. În orice caz, îl înştiinţa că este înăuntrul lui Fukaeri. Că are o erecţie perfectă. Tengo se întrebă neliniştit dacă n-ar fi trebuit să-şi pună prezervativ. O sarcină ar fi adus numai necazuri. Prietena lui era foarte riguroasă în privinţa contracepţiei şi Tengo se obişnuise cu stricteţea ei.

Încercă din răsputeri să-şi mute gândurile în altă parte, dar nu putea să se concentreze la nimic. Era azvârlit în haos, iar timpul părea să fi stat în loc. Desigur, timpul nu avea cum să se oprească. Aşa ceva era imposibil din principiu. Probabil că doar curgea foarte inegal. Dacă te uiţi la o perioadă mai lungă, observi că el curge cu o viteză constantă. Fără niciun dubiu. Dar când alegi numai un anumit fragment, se întâmplă ca acesta să curgă neuniform. Într-o astfel de secţiune de timp, normalitatea şi ordinea firească a lucrurilor îşi pierd orice fel de valoare.

— Tengo, spuse Fukaeri. Era prima dată când o auzea strigându-l astfel. Tengo, repetă ea.

Parcă exersa pronunţia unui cuvânt într-o limbă străină. De ce-mi spune deodată pe nume? se întrebă Tengo nedumerit. Fukaeri se aplecă, îşi apropie faţa de a lui şi îl sărută pe gură. Buzele ei întredeschise se desfăcură larg şi limba ei moale intră în gura lui. Avea un gust bun. Căuta cu încăpăţânare cuvintele nerostite, codul secret gravat acolo. Limba lui Tengo răspunse inconştient la mişcarea aceea. Ca doi şerpi tineri pe o pajişte, primăvara, abia treziţi din hibernare, care se încolăcesc şi se râvnesc reciproc, călăuzindu-se după mirosul celuilalt.

Apoi Fukaeri îl prinse pe Tengo de mâna stângă, cu putere, ca şi când voia să i-o devoreze cu totul. Unghiile ei mici îi pătrunseră în palmă. Apoi încetă să-l mai sărute, se îndreptă şi spuse:

— Închide ochii.

Tengo se supuse. Închise ochii şi se trezi într-un spaţiu adânc, cufundat în penumbră, care se întindea atât de mult, încât ai fi crezut că ajunge până în centrul pământului. Lumina aceea difuză îl ducea cu gândul la un amurg. Amurgul plăcut şi îndelung aşteptat al unei zile care se termină foarte greu. Nenumărate particule pluteau în acea lumină. Poate că erau fire de praf sau polen. Sau poate erau cu totul altceva. În curând spaţiul începu să se îngusteze şi lumina să devină mai puternică. Lucrurile din jur deveneau treptat vizibile.

Are zece ani şi e în sala de clasă din şcoala primară. E cu adevărat în locul şi în timpul acela, în lumina aceea. Tengo cel adevărat de la zece ani. Chiar respiră aerul de acolo. Simte mirosul lemnului lăcuit şi al prafului de cretă rămas pe buretele de la tablă. În sală nu sunt decât el şi fata. Nu se mai zăreşte nimeni altcineva. Fata îşi face curaj şi profită de întâmplarea care i-a lăsat singuri. Sau poate că aşteptase de mult o asemenea ocazie. În orice caz, se apropie de Tengo şi îi prinde mâna într-a sa. Îl priveşte adânc în ochi.

Lui Tengo i se usucă gura, de nu mai rămâne strop de umezeală în ea. Pus în faţa acestei întâmplări neaşteptate, nu ştie ce să facă şi nici ce să zică. Stă pur şi simplu acolo, cu mâna într-a fetei. În scurt timp simte adânc în vintre o foarte slabă pulsaţie. O senzaţie pe care nu a mai trăit-o până acum. Ca vuietul mării auzit din depărtare. În acelaşi timp îi ajung la ureche şi zgomotele din jur. Prin fereastra deschisă se aud ţipetele copiilor care se joacă prin curte. Sunetul mingii lovite cu piciorul. Şuieratul unei bâte de baseball. Vocea ascuţită a unei fetiţe dintr-o clasă mai mică văitându-se de ceva. Un flaut care exersează şovăielnic *The Last Rose of Summer.* S-au terminat orele.

Vrea să o strângă şi el de mână pe fată, dar nu are pic de forţă. Fata îl strânge prea tare, iar Tengo realizează că nu mai poate să se mişte în voie. Nu înţelege de ce, dar nu-şi poate clinti niciun deget. Parcă e o stană de piatră.

Timpul pare că s-a oprit în loc. Respiră încet şi încearcă să-şi audă respiraţia. Vuietul mării continuă. Acum îşi dă seama că toate celelalte sunete din jur au dispărut iar zvâcnirea din

vintre capătă o formă mai clară. În ea se strecoară o amorţeală aparte, ca un praf care i se amestecă în sângele roşu şi fierbinte şi e împins de foalele inimii prin vene, în tot trupul. În piept îi apare o pâclă densă, care îi schimbă ritmul respiraţiei şi îi grăbeşte bătaia inimii.

Cândva am să înţeleg ce sens şi ce scop are întâmplarea asta, îşi spune el. De aceea e nevoie să păstrez momentul ăsta cât mai precis şi mai viu în minte. Acum nu e decât un băieţel de zece ani, priceput la matematică. Se află în faţa unei porţi noi şi nu ştie ce îl aşteaptă dincolo de ea. E lipsit de putere şi de cunoaştere, iar sentimentele lui sunt confuze şi este speriat. Înţelege şi el lucrul acesta. Nici fata nu se aşteaptă să fie înţeleasă acum. Ce vrea ea e doar să-i transmită propriile ei sentimente. Le pune într-o cutiuţă, o împachetează frumos şi o leagă cu sfoară. Pachetul acela i-l înmânează lui Tengo.

Nu e nevoie să-l deschizi acum, îi spune fata fără cuvinte. Deschide-l când vine vremea. Deocamdată doar primeşte-l.

Ştie deja multe lucruri, îşi spune Tengo. Lucruri pe care el încă nu le cunoaşte. Ea îi e călăuză pe acest teren nou. Aici sunt reguli noi, ţeluri noi şi cunoştinţe noi. Tengo nu ştie încă nimic. Ea însă, da.

În cele din urmă, fata îşi desface mâna dintr-a lui şi, fără să rostească un cuvânt, se întoarce şi iese cu paşi grăbiţi din clasă. Tengo rămâne singur în încăperea spaţioasă. Prin fereastra deschisă se aud vocile copiilor de afară.

În momentul următor Tengo realiză că ejacula. Prelung, puternic, abundent. Oare unde mi-am dat drumul? se întrebă el. Nu se cade să faci aşa ceva în sala de cursuri goală. Dacă-l vedea cineva ar fi avut necazuri. Dar nu era în clasă. Era în Fukaeri şi ejaculase în uterul ei. Nu voise să facă asta, dar nu se putuse opri. Nu putuse controla nimic din ce se întâmplase.

*

— Nu-ţi face griji, spuse ea la puţină vreme, cu obişnuitul ei ton lipsit de inflexiuni. Eu nu rămân însărcinată, fiindcă nu am ciclu.

Tengo deschise ochii şi o privi pe Fukaeri. Era încă suită pe el şi îl privea de sus. Îi vedea sânii cu formă perfectă, care tresăltau încet în ritmul respiraţiei.

Tengo voia să întrebe dacă asta fusese călătoria în oraşul pisicilor şi ce fel de loc era acel oraş. Încercă să deschidă gura şi să vorbească, dar muşchii nu-i dădură ascultare şi refuzară să se clintească.

— Era ceva necesar, spuse Fukaeri citindu-i gândurile.

Un răspuns laconic, care de fapt nu lămurea nimic. Ca de obicei.

Tengo închise din nou ochii. Fusese *acolo,* ejaculase şi acum revenise aici. Fusese o ejaculare reală, cu spermă adevărată. Iar dacă Fukaeri spunea că era ceva necesar, probabil că aşa şi era. Tengo avea încă trupul amorţit şi paralizat. În plus, moliciunea de după orgasm îl învelea ca o peliculă subţire.

Multă vreme Fukaeri rămase nemişcată în aceeaşi poziţie, absorbind până la capăt sperma lui Tengo, ca o albină care suge nectar, până când nu mai rămase literalmente nicio picătură. Apoi îi scoase încet penisul şi, fără un cuvânt, coborî din pat şi se duse la baie. Între timp tunetele încetaseră şi ploaia teribilă se potolise. Norii încăpăţânaţi care stătuseră înţepeniţi deasupra casei dispăruseră cu repeziciune. În jur domnea o linişte ireală. Se auzea doar zgomotul surd al duşului din baie. Cu privirile încă în tavan, Tengo aştepta să-i revină simţirea în corp. Erecţia îi continua şi după ce ejaculase, dar nu mai era atât de intensă.

O parte din el se afla încă în clasa goală din şcoala primară, în palmă îi zăbovea senzaţia pe care i-o lăsase atingerea degetelor fetei. Nu-şi putea ridica palma să o privească, dar probabil că se vedeau urmele roşii ale unghiilor ei. Pulsul încă mai păstra o urmă de surescitare. Pâcla groasă din piept dispăruse, dar în locul său, într-un spaţiu imaginar de lângă inimă, rămăsese o durere surdă şi plăcută.

Aomame, îşi spuse Tengo.

Trebuie să o întâlnesc. Trebuie să o caut. Cum de nu mi-a trecut asta prin cap până acum, când e un lucru atât de

evident? Ea mi-a întins pachetul ăla important. Eu de ce nu l-am deschis, ci l-am dat deoparte? Clătină din cap – sau cel puţin încercă, pentru că muşchii încă nu-l ascultau. Corpul său încă nu-şi revenise din paralizie.

*

Peste puţină vreme, Fukaeri se întoarse în dormitor, înfăşurată într-un prosop. Se aşeză pe marginea patului.

— Oamenii cei Mici nu se mai agită, spuse ea, ca o patrulă care raportează cu calm şi eficienţă din linia întâi.

Apoi desenă cu degetul un cerc în aer, aşa cum ar picta un mare artist italian din Renaştere pereţii unei biserici. Un cerc perfect şi frumos, fără început şi fără sfârşit, care pluti o vreme prin aer.

— S-a terminat, adăugă Fukaeri.

Îşi dădu jos prosopul în care se înfăşurase şi rămase câteva momente în picioare, goală. În aerul încremenit, părea că aşteaptă cuminte să i se usuce corpul încă puţin jilav. Era o privelişte minunată. Sânii ei netezi şi sexul lipsit de păr.

Apoi se aplecă şi îşi ridică pijamaua aruncată pe podea. Se îmbrăcă, fără să-şi mai pună chiloţii. Îşi încheie nasturii şi îşi strânse şiretul de la pantaloni. Tengo o privea absent prin semiîntuneric. I se părea că asistă la procesul de transformare a unei insecte. Pijamaua lui era prea mare pentru ea, dar Fukaeri se obişnuise cu dimensiunile ei. Fata se strecură în patul îngust, îşi găsi poziţia potrivită şi îşi puse capul pe umărul lui Tengo. Îi simţea urechea mică pe umărul gol şi respiraţia caldă la baza gâtului. Treptat, ca o maree care se retrage, amorţeala începea să-i părăsească trupul.

În aer plutea încă umezeala, dar nu mai era lipicioasă şi neplăcută. Afara, insectele începuseră să ţârâie. Erecţia lui Tengo se liniştise complet şi penisul său se culcase din nou în mâlul călduţ. Lucrurile îşi reluaseră traiectoria lor firească şi părea că în cele din urmă un ciclu lua sfârşit. În aer era desenat un cerc perfect. Animalele coborau din arcă şi păşeau din nou pe uscatul de care le fusese atât de dor. Toate perechile de animale se întorceau în locul în care trebuiau să

fie.

— Ar fi bine să dormi, spuse ea. Dus.

Să dorm dus, se gândi Tengo. Să dorm, apoi să mă trezesc. Oare cum va fi lumea mâine dimineaţă?

— Asta nu ştie nimeni, spuse Fukaeri citindu-i gândurile.

Capitolul 15
Apar fantomele

Aomame scoase o pătură din dulap şi acoperi cu ea trupul masiv al bărbatului. Îi atinse din nou gâtul cu degetul, ca să se asigure că nu mai avea puls. Individul numit Liderul trecuse deja într-o altă lume. Ce lume, nu se ştie, dar cu siguranţă nu 1Q84. În cea de aici, el îşi căpătase deja numele de „decedat". Trecuse dincolo de graniţa dintre viaţă şi moarte cu un singur tremur scurt, ca un fior de frig, fără să scoată nici cel mai mic sunet. Nu cursese niciun strop de sânge. Acum era mort, întins pe burtă pe salteaua albastră de yoga, eliberat de toată durerea. Aomame se mişcase rapid şi cu precizie, ca întotdeauna.

Înfipse dopul în vârful acului, puse dăltiţa la loc în toc, iar tocul în geanta sport. Scoase pistolul din borseta de plastic şi îl vârî la brâu, în elasticul de la pantalonii de trening. Avea piedica ridicată şi glonţ pe ţeavă. Atingerea lui dură şi metalică pe şira spinării o făcea să se simtă mai liniştită. Trase draperiile ca să fie din nou întuneric în cameră.

Aomame îşi lua apoi geanta şi se îndreptă către uşă. Cu mâna pe clanţă, mai aruncă o privire înapoi, prin întuneric, la silueta bărbatului întins pe jos. Părea doar că doarme dus, ca prima dată când îl văzuse. Aomame era singurul om din lume care ştia că nu mai era în viaţă. Ba nu, probabil că ştiau şi Oamenii cei Mici şi tocmai de aceea încetaseră să mai tune. Îşi dădeau seama că avertismentele nu mai aveau niciun rost. Omul ales de ei să le fie reprezentant îşi pierduse deja viaţa.

Aomame deschise uşa şi intră în camera luminoasă ferindu-şi ochii. Închise uşa după ea încet, să nu facă zgomot. Cheliosul era aşezat pe canapea şi bea cafea. Pe masă era o tavă mare cu un vas cu cafea şi sandvişuri, comandate prin

room service, din care mai rămăseseră doar jumătate. Alături erau două ceşti de cafea nefolosite. Pletosul stătea cu spatele drept, întocmai ca mai devreme, pe scaunul în stil rococo de lângă uşă. Părea să fi petrecut mult timp exact în aceeaşi poziţie, fără să spună nimic. Aceasta era atmosfera din încăpere.

Când Aomame intră în cameră, Cheliosul puse ceaşca pe farfurioară şi se ridică în tăcere.

— Am terminat, anunţă ea. Acum doarme. A durat foarte mult pentru că şi problemele de musculatură erau grave. Vă rog să-l lăsaţi să se odihnească.

— Doarme?

— Dus.

Cheliosul o privi drept în ochi, încercând să ajungă până în străfundul lor. Apoi îşi coborî încet privirea către vârful pantofilor, verificând parcă dacă era ceva în neregulă, şi o ridică la loc către chipul ei.

— E normal?

— Multe persoane adorm profund după ce li se eliberează tensiunea din muşchi. Ne e nimic neobişnuit.

Cheliosul se apropie de uşa care despărţea sufrageria de dormitor, apăsă încet pe clanţă, o deschise puţin şi aruncă un ochi înăuntru. Aomame îşi ţinea mâna dreaptă la spate, gata să apuce numaidecât pistolul dacă se întâmpla ceva. Acesta se uită înăuntru preţ de vreo zece secunde, apoi se retrase şi închise uşa.

— Cam cât o să doarmă? o întrebă el. Nu putem să-l lăsăm prea mult întins acolo, pe podea.

— Ar trebui să se trezească peste două ore. Până atunci, ar fi bine să-l lăsaţi în aceeaşi poziţie.

Cheliosul aruncă o privire la ceasul de mână ca să verifice ora. Apoi încuviinţă scurt.

— Am înţeles. Îl lăsăm aşa un timp, spuse el. Vreţi să faceţi duş?

— Nu e nevoie. Dar aş vrea să mă schimb din nou.

— Desigur. Poftiţi în baie.

Aomame ar fi preferat să lase baltă schimbatul şi să fugă de

acolo cât mai repede, dar era bine să nu le trezească suspiciunea. La venire îşi schimbase hainele, aşa că trebui s-o facă şi la plecare. Intră în baie şi se dezbrăcă de trening. Îşi scoase şi chiloţii uzi de transpiraţie, se şterse bine pe tot corpul cu prosopul, apoi îşi puse o pereche curată. Se îmbrăcă apoi cu pantalonii de bumbac şi bluza albă în care venise. Îşi îndesă pistolul la curea, astfel încât să nu fie vizibil. Se răsuci în diverse poziţii, asigurându-se că nicio mişcare nu părea nefirească. Se spălă cu săpun pe faţă şi se pieptănă. Se aşeză apoi în faţa oglinzii şi se strâmbă în toate felurile, ca să-şi relaxeze muşchii încordaţi. După un timp, chipul ei îşi reveni la normal. Stând încruntată atât de mult timp, aproape că nici nu-şi mai amintea bine cum arăta expresia ei normală. Dar, la capătul mai multor încercări eşuate de a-şi reveni, chipul ei reuşi să capete un aer mai liniştit. Aomame îşi inspectă bine faţa în oglindă. E în regulă, îşi spuse ea. E faţa mea obişnuită. Pot chiar să şi zâmbesc. Mâinile nu-mi tremură. Am privirea fermă. Sunt tot Aomame cea imperturbabilă.

Însă, cu câteva minute în urmă, Cheliosul o privise cu atenţie când ieşise din dormitor. Se poate să fi observat că plânsese. Plânsese chiar mult, aşa că sigur se vedeau urme de lacrimi. La acest gând, Aomame se nelinişti. Probabil i se păruse ciudat să o vadă aşa după o şedinţă de stretching. Probabil suspecta că se întâmplase ceva. Şi deschisese uşa de la dormitor, se dusese să vadă ce face Liderul şi descoperise că inima lui nu mai bătea…

Aomame duse mâna la spate şi apucă din nou pistolul. Trebuie să te calmezi, se îndemnă ea. Nu-ţi fie teamă. Teama se citeşte pe chip şi îi va face suspicioşi.

Pregătită pentru ce e mai rău, Aomame luă geanta în mâna stângă şi ieşi cu grijă din baie. Mâna dreaptă era gata să apuce imediat pistolul. Însă în încăpere nu părea să fie ceva nelalocul lui. Cheliosul stătea în mijlocul camerei cu mâinile încrucişate şi se gândea cu ochii închişi pe jumătate. Pletosul era în continuare aşezat pe scaunul de lângă intrare şi supraveghea imperturbabil încăperea. Avea o privire calmă, ca de mitralior aflat la bordul unui bombardier, singur şi obişnuit

să privească mereu văzduhul. Azurul cerului i se reflecta în ochi.

— Presupun că aţi obosit, spuse Cheliosul. Ce ziceţi de o cafea? Avem şi sandvişuri.

— Nu, mulţumesc. Imediat după ce termin lucrul nu pot să mănânc. Îmi revine pofta de mâncare cam o oră mai târziu.

Cheliosul încuviinţă, scoase din buzunarul de la piept un plic gros, îl cântări în mână şi i-l întinse lui Aomame.

— Veţi găsi aici mai mult decât suma care ne-a fost comunicată, spuse el. După cum vorbeam şi mai devreme, vă rugăm să nu dezvăluiţi nimic nimănui.

— E un fel de mită? zise ea în glumă.

— E o mulţumire pentru deranjul dumneavoastră, răspunse bărbatul fără să zâmbească.

— Secretul îl păstrez oricum, indiferent de sumă. Face parte din ocupaţia mea. Nu divulg niciodată informaţii confidenţiale, spuse Aomame şi puse plicul direct în geantă. Aveţi nevoie de chitanţă?

Cheliosul clătină din cap.

— Nu. Totul rămâne doar între noi. Nu e nevoie să declaraţi aceşti bani.

Aomame încuviinţă în tăcere.

— Probabil v-a solicitat destul de mult? întrebă Cheliosul cercetător.

— Mai mult ca de obicei.

— Pentru că e un om ieşit din comun.

— Da.

— Este un om unic. Şi de mult timp suferă nişte chinuri cumplite. A luat asupra sa toate durerile şi chinurile noastre. Sperăm că acum s-au mai atenuat.

— Nu cunosc cauzele, drept pentru care nu mă pot pronunţa, zise Aomame alegându-şi cu grijă cuvintele, dar cred că durerea s-a mai atenuat puţin.

— Şi dumneavoastră arătaţi destul de epuizată.

— Chiar sunt.

Cât timp vorbeau, Pletosul stătea pe scaunul de lângă uşă şi supraveghea încăperea în linişte. Capul nu şi-l mişca, ci

doar ochii. Expresia de pe chipul lui rămânea neschimbată. Aomame nu îşi dădea seama dacă le auzea conversaţia. Era singuratic, taciturn şi din cale afară de atent. Aştepta să se iţească dintre nori avioanele de luptă inamice, care s-ar fi văzut mai întâi că nişte seminţe de mac.

După câteva clipe de ezitare, Aomame îl întrebă pe Chelios:

— Ştiu că nu este treaba mea, dar nu vă abateţi de la preceptele sectei dacă beţi cafea şi mâncaţi sandvişuri cu şuncă?

Cheliosul se întoarse şi aruncă o privire la tava cu cafea şi sandvişuri. Pe buze îi flutură o umbră de zâmbet.

— Gruparea noastră nu are nişte precepte atât de dure. Alcoolul şi tutunul sunt interzise şi există şi restricţii legate de sex. Însă hrana este lăsată relativ liberă. De obicei mâncăm frugal, dar cafeaua şi sandvişurile cu şuncă nu sunt interzise.

Aomame doar încuviinţă, fără să-şi expună părerea.

— Pentru că suntem mulţi oameni adunaţi laolaltă, într-o anumită măsură este nevoie de disciplină. Dar dacă ne aplecăm prea mult privirea asupra formei fixe, pierdem din vedere scopul iniţial. Preceptele şi dogma ţin, la urma urmei, de convenienţă. Important nu este cadrul, ci ceea ce se află înăuntrul lui.

— Iar Liderul este cel care furnizează conţinutul.

— Da. Dânsul aude vocea pe care noi nu o auzim. Este o persoană cu totul specială, spuse Cheliosul privind-o din nou pe Aomame. Vă mulţumim pentru astăzi. Se pare că tocmai s-a oprit şi ploaia.

— A tunat îngrozitor.

— Da, răspunse Cheliosul fără să pară prea interesat de ploaie sau de tunete.

Aomame îl salută scurt din cap, îşi luă geanta şi se îndreptă către ieşire.

— Staţi un pic, o strigă acesta din urmă, pe un ton ridicat.

Aomame se opri în mijlocul camerei şi se întoarse către el.

Inima îi pulsa tare, cu sunete seci. Îşi duse nonşalant mâna la spate.

— Salteaua de yoga, zise bărbatul. Aţi uitat s-o luaţi. A

rămas pe jos, în dormitor.

— Doarme dus pe ea şi chiar nu putem să îl dăm la o parte ca să o luăm, răspunse Aomame zâmbind. Dacă nu vă deranjează, v-o las aici. Nu este un obiect scump şi e şi destul de folosită. Dacă nu vă foloseşte, puteţi s-o aruncaţi.

Cheliosul se gândi o vreme, apoi încuviinţă.

— Vă mulţumim, spuse el.

Când Aomame ajunse lângă uşă, Pletosul se ridică de pe scaun şi i-o deschise. Apoi o salută scurt din cap. Individul ăsta până la urmă n-a deschis deloc gura, îşi zise ea. Îi întoarse salutul şi dădu să se strecoare pe lângă el.

Însă, în acea clipă, o pornire agresivă îi străpunse pielea ca un curent electric. Simţise că Pletosul vrea să întindă mâna şi s-o apuce de braţul drept. Ar fi fost o mişcare extrem de rapidă şi de precisă, de parcă ar fi vrut să prindă o muscă în aer. Senzaţia aceasta vie pluti o clipă în aer. Lui Aomame i se încordaseră toţi muşchii din corp. I se făcuse pielea de găină, iar inima îi stătuse în loc. I se tăiase respiraţia şi simţea fiori de gheaţă pe şira spinării. Mintea ei era inundată de o puternică lumină incandescentă. Dacă individul ăsta îmi prinde acum braţul drept, nu mai am cum să ajung la pistol, îşi zise ea. Şi atunci nu mai am nicio şansă să scap. Simte că am făcut ceva. Ştie intuitiv că s-a petrecut ceva aici. Nu-şi dă seama exact ce, ci doar că e ceva rău. Instinctul îi spune că trebuie să mă prindă. Îi ordonă să mă trântească, să mă ţintuiască la pământ şi să-mi disloce umărul. Dar nu e decât o intuiţie, nimic concret. Dacă se înşală, este pus într-o situaţie foarte neplăcută. Bărbatul ezită şi până la urmă renunţă. La urma urmei, Cheliosul era cel calificat să hotărască şi să dea dispoziţii, nu el. Se luptă să-şi reprime impulsul din mâna dreaptă şi îşi relaxă umărul. Aomame simţise cât se poate de clar întreg procesul pe care îl parcursese mintea lui în acele două secunde.

Aomame ieşi în holul îmbrăcat în mochetă. Se îndreptă către lift fără să se uite înapoi, mergând drept şi netulburată. Pletosul scosese capul pe uşă şi îi urmărea mişcările. Îi simţea încontinuu în spinare privirea tăioasă ca un cuţit. O mâncau

cumplit toţi muşchii din corp, dar se abţinea să se uite înapoi. Nu avea voie să se întoarcă. Abia după ce coti pe coridor reuşi să-şi mai relaxeze muşchii încordaţi. Dar încă nu putea să răsufle uşurată. Nu ştia ce putea urma. Aomame chemă liftul şi îl aşteptă să vină (iar asta dură o veşnicie) cu mâna pe pistol, astfel încât să-l scoată imediat în caz că Pletosul se răzgândea şi venea după ea. Trebuia neapărat să-l împuşte fără ezitare, înainte să apuce să o înşface cu mâinile lui zdravene. Sau să se împuşte pe ea însăşi fără ezitare. Aomame nu ştia nici ea ce variantă să aleagă. Probabil că nu s-ar fi hotărât decât în ultimul moment.

*

Dar nimeni nu veni după ea. Holul hotelului rămase cufundat în linişte. Uşile liftului se deschiseră cu un clinchet şi Aomame urcă în el. Apăsă butonul de parter şi aşteptă să se închidă. Apoi fixă cu privirea indicatoarele de etaj, muşcându-şi buzele. Ieşi din lift, traversă holul spaţios de la intrare şi se urcă în unul dintre taxiurile încolonate în faţa hotelului în aşteptarea clienţilor. Ploaia se oprise de tot, dar de pe maşină picurau stropi mari, de parcă tocmai ar fi trecut printr-o perdea de apă. Staţia Shinjuku, intrarea de vest, îi spuse ea şoferului. Când taxiul porni de pe loc şi plecă din faţa hotelului, Aomame expiră îndelung tot aerul pe care îl ţinuse în plămâni. Apoi închise ochii şi îşi goli mintea. O vreme nu mai voia să se gândească la nimic.

Aomame simţi un val puternic de greaţă, de parcă tot ce avea în stomac îi venise în gât. Însă reuşi cumva să şi-o reprime. Apăsă butonul şi deschise geamul pe jumătate, apoi îşi umplu plămânii cu aerul umed de seară. Se rezemă de banchetă şi respiră adânc de câteva ori. Avea un miros neplăcut în gură, de parcă începuse să putrezească ceva în ea.

Îşi aminti deodată să caute în buzunarele de la pantaloni, unde găsi două gume de mestecat. Scoase ţipla cu mâinile tremurându-i uşor, le băgă în gură şi începu să mestece. Aromă de mentă. O aromă de care îi era dor. Guma reuşi să-i

calmeze întrucâtva nervii. Mestecând de zor, mirosul neplăcut din gură începu treptat să dispară. Nu putrezeşte nimic în mine, îşi zise ea. Doar m-a dat frica peste cap.

Oricum, deocamdată totul s-a încheiat. Nu mai trebuie să omor pe nimeni. Şi am făcut lucrul corect. Bărbatul acela a urmat cursul firesc către moarte. Doar a primit ce merita. Şi s-a întâmplat ca eu să vreau mult să îl ucid. I-am oferit un final uşor, exact cum îşi dorea. Nu am făcut nimic greşit. Doar am încălcat legea.

Însă, oricât şi-ar fi repetat asta, în adâncul inimii tot nu era convinsă. Cu scurt timp în urmă luase cu mâna ei viaţa unui om *ieşit din comun.* Încă îşi amintea perfect cum acul ascuţit străpunsese tăcut ceafa bărbatului. Senzaţia pe care i-o provocase nu fusese una obişnuită, iar acest lucru o tulbura profund. Îşi desfăcu palmele şi le privi îndelung. Ceva era altfel. Complet diferit. Însă nu reuşea să-şi dea seama ce anume.

Dacă era să-i creadă spusele, cel pe care îl omorâse fusese un profet. Cel ce primea glasul zeilor. Însă acea voce nu aparţinea zeilor, ci probabil Oamenilor Mici. Profetul era în acelaşi timp şi rege, iar regelui îi era destinat să fie ucis. Cu alte cuvinte, ea era asasinul care făcuse să i se îndeplinească destinul. Omorându-l pe regele-profet, ajutase la menţinerea echilibrului dintre bine şi rău. Iar ca urmare, ea trebuia să moară. Însă în acel moment făcuseră un târg. Omorându-l pe acel bărbat şi renunţând la propria sa viaţă, Tengo urma să fie salvat. Aceasta le fusese înţelegerea. *Dar asta dacă se încredea în spusele lui.*

Însă Aomame nu putea să nu-l creadă. Nu era un fanatic, iar oamenii pe cale să moară nu mint. Şi, mai presus decât orice, cuvintele lui erau convingătoare. Aveau o putere de convingere uriaşă, ca o ancoră mare. Toate corăbiile au o ancoră potrivită ca mărime şi greutate. Iar acel bărbat era cu siguranţă o corabie de proporţii, indiferent de atrocităţile comise. Aomame trebuia să admită acest lucru.

Scoase pistolul de la brâu, cu grijă să nu o vadă şoferul, îi puse piedica şi îl băgă în borseta de plastic. Corpul ei se

eliberă de cinci sute de grame letale şi robuste.

— Mai devreme a tunat îngrozitor. Şi a plouat de-a rupt, zise şoferul.

— A tunat?

Parcă ar fi vorbit despre ceva petrecut cu mult timp în urmă, deşi se întâmplase doar înainte cu o jumătate de oră. Avea dreptate, tunase.

— Da, a tunat rău, zise ea.

— Deşi la buletinul meteo nu pomeniseră nimic despre aşa ceva. Anunţaseră vreme frumoasă pentru toată ziua.

Aomame îşi scotoci mintea în căutare de ceva de spus. Dar nu găsi nimic. Capul îi mergea destul de greu.

— Buletinul meteo nu le nimereşte mereu, zise ea.

Şoferul o privi prin oglinda retrovizoare. Probabil felul în care vorbise fusese nenatural.

— S-au inundat străzile, apa a pătruns în staţia de metrou la Akasaka-Mitsuke şi a acoperit şinele. A plouat doar pe o porţiune restrânsă. Trenurile s-au oprit pe linia Ginza şi pe Marunouchi. Ziceau mai devreme la ştiri la radio.

Ploaia torenţială întrerupsese circulaţia metroului. Oare asta mă afectează cu ceva? se întrebă Aomame. Trebuie neapărat să-mi pun mintea în funcţiune. Mă duc la staţia Shinjuku şi iau cele două genţi din boxa de bagaje. Apoi îl sun pe Tamaru şi primesc indicaţii. Dacă îmi spune să merg pe linia Marunouchi, atunci se complică povestea. Am doar două ore la dispoziţie sa mă fac nevăzută. După două ore, ei or să devină suspicioşi văzând că Liderul nu se mai trezeşte, or să se ducă în camera alăturată să verifice ce se întâmplă şi or să descopere că nu mai respiră. Or să acţioneze imediat.

— Încă nu se circulă pe Marunouchi? îl întrebă ea pe şofer.

— Nu ştiu. Să pornesc radioul?

— Da, vă rog.

Din spusele Liderului, Oamenii cei Mici sunt aceia care au provocat furtuna cu tunete. Au făcut ca ploaia să se concentreze doar pe o porţiune restrânsă din zona Akasaka şi din cauza asta nu mai merge metroul. Aomame clătină din cap. Poate că totul făcea parte dintr-un plan. Lucrurile nu merg

niciodată aşa uşor.

Şoferul porni radioul pe postul NHK, unde se difuza un program muzical. Era o colecţie de cântece folk interpretate de cântăreţi japonezi, în vogă prin a doua jumătate a anilor ’60. Aomame îşi amintea vag că le asculta la radio în copilărie, dar nu simţea nicio urmă de nostalgie. Din contră, îi provocau o senzaţie de disconfort în piept. Acele cântece îi aminteau de lucruri pe care nu voia să şi le amintească. Suportă o vreme programul respectiv, dar văzu că nu se dădeau ştiri despre situaţia de la metrou oricât ar fi aşteptat.

— Vă rog să opriţi radioul, zise ea. Oricum merg deocamdată la staţia Shinjuku şi aflu acolo care e situaţia.

— La Shinjuku e sigur aglomerat, zise şoferul oprind radioul.

*

După cum bine spusese, staţia Shinjuku era cumplit de aglomerată. Circulaţia fiind oprită pe linia Marunouchi chiar în staţia în care se întâlnea cu calea ferată naţională, lumea era dezorientată şi se produsese o adevărată busculadă. Trecuse ora de vârf la care oamenii se întorc acasă, dar tot era extrem de anevoios să-ţi croieşti drum prin mulţime.

Aomame ajunse în sfârşit la boxa de bagaje şi scoase din ea geanta de umăr şi pe cea neagră de voiaj, din piele artificială, în care avea banii din seif. Luă lucrurile din geanta sport şi le mută în celelalte două. Plicul cu bani primit de la Chelios, borseta de plastic în care avea pistolul. Tocul în care era dăltiţa. Nemaiavând nevoie de ea, băgă geanta sport Nike într-o boxă alăturată, introduse o monedă de o sută de yeni şi o încuie. Nu avea de gând să o mai recupereze. Nu conţinea nimic prin care să i se dea de urmă.

Aomame se învârti prin incinta staţiei, căutând un telefon public. Toate erau aglomerate. Cei care întârziau acasă pentru că nu mai circulau trenurile formaseră o coadă lungă şi îşi aşteptau rândul. Aomame făcu o grimasă. Văd că Oamenii cei Mici nu vor să mă lase să scap uşor, îşi zise ea. Din câte spunea Liderul, ei nu au cum să-mi facă ceva direct, dar pot

să-mi pună piedici pe la spate.

Renunţând să mai stea la coadă, Aomame ieşi din staţie, intră în prima cafenea care îi ieşi în cale şi comandă un *ice coffee.* Şi telefonul de acolo era ocupat, dar nu se stătea la coadă. Se postă în spatele femeii respective şi aşteptă cuminte să-şi încheie lunga conversaţie. Aceasta îi tot arunca priviri nemulţumite, dar închise abia după cinci minute.

Aomame introduse toate monedele pe care le avea în telefon şi forma numărul memorat. După trei apeluri, o voce mecanică înregistrată pe bandă o anunţă: „Momentan nu suntem acasă. Vă rugăm să lăsaţi un mesaj după semnalul sonor."

— Tamaru-san? spuse Aomame după ce auzi semnalul. Te rog să răspunzi dacă eşti acolo.

— Sunt aici, spuse el.

— Ce bine!

Tamaru păru să detecteze în vocea ei o undă de încordare.

— Eşti în regulă? o întrebă el.

— Deocamdată, da.

— A mers bine?

— Doarme dus. Mai dus de atât nici că se poate.

— Aha, spuse Tamaru cu un glas în care se simţea că răsufla uşurat, lucru straniu pentru el, care niciodată nu trăda ce simţea. Am să transmit mai departe, ca să se liniştească.

— Nu a fost uşor.

— Te cred. Dar ai dus treaba la bun sfârşit.

— Da, răspunse Aomame. Telefonul asta e sigur?

— E o linie specială, nu te îngrijora.

— Mi-am luat bagajele din staţia Shinjuku. Şi mai departe?

— Cât timp mai ai?

— O oră şi jumătate, spuse ea şi li explică pe scurt situaţia. Peste o oră şi jumătate, cei doi bodyguarzi aveau să intre în camera alăturată şi să-l găsească pe Lider fără suflare.

— E suficient.

— Probabil or să sune la poliţie imediat cum îl descoperă.

— Asta nu ştiu. Poliţia abia ce a percheziţionat ieri sediul central al sectei. Deocamdată se fac audieri şi încă nu s-a

început o investigaţie reală, dar nu ar da deloc bine să se afle tocmai acum că liderul organizaţiei a murit din cauze nenaturale.

— Deci e posibil să n-o facă public şi să se ocupe singuri de problemă?

— Ar face-o fără nicio apăsare. O să ne lămurim noi mâine din ziare dacă au înştiinţat sau nu poliţia. Nu le place să joace la risc. Dar eu unul aş paria că n-or să spună nimic.

— Poate or s-o considere un fenomen natural.

— Nu au cum să tragă o concluzie judecând după aparenţe. Până nu se face o autopsie amănunţită nu se poate şti dacă a fost ucis sau a fost o moarte naturală. Însă indivizii or să încerce în primul rând să ia legătura cu tine, pentru că tu eşti ultima care l-a văzut în viaţă. Iar când or să descopere că ţi-ai golit apartamentul şi ai dispărut, or să deducă automat că nu a fost o moarte naturală.

— Şi or sa înceapă să mă caute. Or să pună totul la bătaie.

— Asta cu siguranţă.

— Am cum să mă fac complet nevăzută?

— Avem un plan. Un plan extrem de bine pus la punct. Dacă îl urmăm cu atenţie şi răbdare, nu te va găsi nimeni. Cel mai rău e să te temi.

— Mă străduiesc.

— Asta să faci şi în continuare. Să te mişti repede şi să ţii timpul de partea ta. Tu eşti o persoană atentă şi răbdătoare. Fă ce faci de obicei.

— În zona Akasaka a fost o ploaie torenţială şi s-a oprit circulaţia la metrou.

— Ştiu. Dar nu te îngrijora. Planul nu include metroul. Vreau să iei un taxi şi să te duci la un adăpost din oraş.

— Din oraş? Nu era vorba să plec undeva departe?

— Sigur că te duci undeva departe, îi spuse Tamaru liniştit. Dar înainte de asta sunt necesare nişte pregătiri. Trebuie să-ţi schimbi numele şi înfăţişarea. Şi, oricum, însărcinarea asta a fost una grea. Sigur eşti şi tu într-o stare de surescitare. În asemenea momente e bine să nu te agiţi. O să te ascunzi o vreme în adăpostul respectiv. Stai liniştită, te sprijinim din toate

părţile.

— Unde anume este?

— În Kōenji.

Kōenji, se gândi Aomame, ciocănind uşor cu unghia în dinţi. Nu cunosc deloc zona.

Tamaru îi comunică adresa şi numele clădirii. Ca de obicei, Aomame memoră totul, fără să noteze nimic.

— Ieşirea de sud de la Kōenji, în apropiere de Kannana. Apartamentul 303. Codul de la intrarea în bloc e 2831.

Tamaru făcu o pauză. Aomame repetă numerele în gând.

— Cheia e lipită pe dosul preşului de la intrare. În apartament găseşti tot strictul necesar, ca să nu ai nevoie să ieşi din casă o vreme. Iau eu legătura cu tine. Sun de trei ori, închid şi mai sun o dată peste douăzeci de secunde. Încearcă să nu mă contactezi tu pe mine.

— Am înţeles.

— Erau duri indivizii? întrebă Tamaru.

— Cei doi tipi care au stat cu mine păreau destul de abili. Chiar am trecut şi printr-un moment de spaimă. Dar nu erau profesionişti. Cu totul alt nivel comparativ cu tine.

— Nu sunt mulţi ca mine.

— Nici n-ar fi bine să fie mulţi.

— Aşa e.

*

Aomame îşi luă bagajele şi se îndreptă către staţia de taxiuri de la gară. Se formase o coadă lungă. Se pare că circulaţia metroului încă nu se reluase. Dar trebuia să se aşeze la coadă şi să-şi aştepte rândul cu răbdare. Altă alegere nu avea.

Aşteptând prin mulţimea de navetişti pe al căror chip se citea iritarea, Aomame repeta în gând adresa adăpostului, numele clădirii, numărul apartamentului, codul de la intrare şi numărul de telefon al lui Tamaru, ca un ascet care stă pe o stâncă în vârful muntelui şi îngână o mantră importantă. Aomame avea încredere în memoria ei. Putea reţine uşor astfel de informaţii, însă, în acel moment, acele numere erau

pentru ea ca o funie de salvare. Dacă uita sau greşea unul singur, cu greu mai reuşea să supravieţuiască. Trebuia să şi le întipărească bine în memorie.

Când se urcă în sfârşit în taxi, trecuse aproximativ o oră de când părăsise camera în care Liderul zăcea fără suflare. Îi luase de două ori mai mult timp decât prevăzuse. Probabil Oamenii cei Mici câştigaseră acest timp. Făcuseră ca ploaia să se abată în Akasaka, metrourile să se oprească, lumea să nu mai poată ajunge acasă, staţia Shinjuku să se aglomereze, taxiurile să fie insuficiente şi Aomame să întârzie. Asta o făcea să fie încordată şi să rişte să-şi piardă calmul. Dar poate că totul nu era decât o coincidenţă. Poate doar se întâmplase ca lucrurile să meargă aşa, iar ea se temea de umbra unor fiinţe care nici măcar nu existau.

Aomame îi comunică şoferului adresa, se rezemă de banchetă şi închise ochii. Probabil că cei doi indivizi în costume întunecate stăteau acum cu ochii pe ceas, aşteptând ca Liderul să se trezească. Aomame şi-l imagină pe Chelios bând cafea şi gândindu-se la diverse lucruri. Asta era treaba lui, să se gândească şi să ia decizii. Probabil se impacienta că Liderul doarme prea liniştit. El oricum dormea adânc, fără să scoată niciun sunet. Fără să sforăie şi fără să i se audă răsuflarea. Dar în aer se simţea ceva. Femeia zisese că o să doarmă dus două ore şi că trebuie să-l lase să se odihnească, pentru ca muşchii lui să-şi revină. Nu trecuse decât o oră. Însă ceva nu-i dădea pace. Poate era mai bine să se ducă să vadă ce se întâmplă. Nu ştia ce să facă.

Însă cu adevărat periculos era Pletosul. Aomame îşi amintea clar impulsul agresiv pe care îl avusese când dădea să iasă din cameră. Era un tip tăcut, dar cu un instinct ascuţit. Probabil era versat şi în diverse tehnici de luptă. Părea mai abil decât se aşteptase. Cunoştinţele ei de arte marţiale chiar nu erau pe măsura lui. Nici nu i-ar fi dat timp să ducă mâna la spate după pistol. Dar, din fericire, nu era un profesionist. Judeca înainte să-şi pună intuiţia în aplicare. Se obişnuise să primească indicaţii. Tamaru nu era aşa. El în primul rând îşi imobiliza adversarul, îl neutraliza şi abia apoi se gândea. Mai

întâi acţiona. Se baza pe instinctele sale şi aplica logica după aceea. Ştia că o singură clipă de ezitare poate fi fatală.

Amintindu-şi aceste lucruri, Aomame simţi cum transpiră la subraţ. Clătină din cap în tăcere. Am avut noroc, îşi spuse ea. Cel puţin nu m-au capturat la faţa locului. De acum încolo va trebui să am mare grijă. Exact cum a zis Tamaru. Mai important decât orice e să fiu atentă şi să am răbdare. Pericolul apare în secunda în care slăbeşti garda.

*

Taximetristul era un bărbat politicos, între două vârste. Oprise maşina şi aparatul de taxat, se uitase pe hartă şi îi găsise blocul. Aomame îi mulţumi şi coborî din taxi. Era o clădire nouă şi cochetă, cu cinci etaje, aflată chiar în mijlocul unei zone rezidenţiale. Nu se vedea nimeni la intrare. Aomame tastă codul, deschise uşa automată şi merse cu liftul curat dar strâmt până la etajul trei. Imediat ce ieşi din lift localiză mai întâi scara de incendiu, apoi desprinse cheia lipită cu scotch pe dosul preşului, descuie şi intră în apartament. Lumina din hol se aprindea automat când se deschidea uşa de la intrare. Înăuntru era un miros specific de clădire nouă. Mobila şi aparatele păreau şi ele nou-nouţe, fără urmă de folosire. Probabil tocmai le scoseseră din cutii şi din ţiplă. Arătau cumpărate în serie de un designer interior, cu scopul de a decora un apartament folosit ca model de prezentare. Aveau un design simplu, funcţional şi nu dădeau senzaţia că apartamentul e locuit.

În stânga intrării era un living. Urmau un hol, baia şi toaleta, iar la capăt erau două camere. Într-una trona un pat imens, gata făcut. Jaluzelele erau trase. Dacă deschideai geamul care dădea spre stradă, traficul de pe Kannana-dori inunda camera ca vuietul unei mări din depărtare. Cu el închis nu se mai auzea aproape nimic. Din sufragerie se ieşea într-un balcon micuţ, din care se vedea un parc, dincolo de drum. Avea leagăne, un tobogan, o groapă de nisip şi o toaletă publică. Un felinar înalt lumina împrejurimile nefiresc de puternic. Un ulm mare îşi întindea crengile în jur. Apartamentul

era la etajul trei, dar în apropiere nu erau clădiri mari, drept pentru care nu trebuia să se sinchisească de privirea oamenilor.

Aomame îşi aminti de casa ei din Jiyūgaoka, pe care tocmai o părăsise. Clădirea era veche şi nu prea curată, uneori mai apăreau gândaci, iar pereţii erau subţiri. Nu putea spune că era o locuinţă de care se ataşase. Însă acum îi era dor de ea. În casa aceasta nou-nouţă se simţea ca un anonim rămas fără amintiri şi fără personalitate.

În uşa de la frigider găsi patru cutii de bere Heineken. Aomame deschise una şi luă o gură. Aprinse televizorul cu diagonala de douăzeci şi unu de inci, se aşeză în faţa lui şi se uită la ştiri. Urmări un buletin despre ploaia torenţială cu descărcări electrice. Ştirea principală era despre apa care inundase incinta staţiei Akasaka-Mitsuke şi despre faptul că se oprise circulaţia pe liniile Marunouchi şi Ginza. Puhoiul curgea în cascadă pe scări. Angajaţii de la staţie, îmbrăcaţi în pelerine de ploaie, stivuiau saci de nisip la intrare, dar deja era prea târziu. Circulaţia se oprise şi nu dădea semne să se reia. Reporterul umbla cu microfonul în mână, cerând părerea oamenilor care nu mai aveau cu ce să se întoarcă acasă. Unii dintre ei se plângeau că: „Buletinul meteo de dimineaţa anunţase doar vreme frumoasă."

Aomame urmări ştirile până la capăt, dar, evident, încă nu avea cum să se dea ceva legat de moartea liderului Pionierilor. Cei doi indivizi încă mai aşteptau în acel moment să se scurgă cele două ore. La capătul lor urmau să afle adevărul. Aomame scoase borseta din geanta de voiaj, luă pistolul şi îl puse pe masă. Aşezat pe masă, pistolul automat fabricat în Germania arăta foarte taciturn şi dur. Şi era negru ca smoala. Dar graţie lui, în casa aceea lipsită de personalitate, apăruse acum un punct de interes. *Peisaj cu un pistol automat,* murmură Aomame. Chiar arată a subiect de tablou. În orice caz, de acum trebuie să-l port în permanenţă asupra mea, să-l am mereu la îndemână. Chit că împuşc pe cineva sau că mă împuşc pe mine.

În frigider avea provizii care să o ţină chiar şi o jumătate de

lună. Legume, fructe, diverse semipreparate care puteau fi gata imediat. Congelatorul era plin de carne, peşte şi pâine. Avea până şi îngheţată. Pe rafturile pentru alimente găsi preparate instant, conserve şi condimente. Avea şi orez şi paste. Apă plată din plin. Câte două sticle de vin alb şi vin roşu. Nu se ştia cine pregătise totul, dar o făcuse foarte meticulos. Aomame nu găsi nimic lipsă.

Între timp i se făcu foame, aşa că scoase din frigider brânza Camembert, tăie câteva bucăţele şi le mancă cu biscuiţi. După ce termină jumătate din bucata de brânză, spăla un fir de ţelină şi îl ronţăi cu maioneză deasupra.

Apoi deschise pe rând sertarele de la comoda din dormitor, în cel de sus găsi o pijama şi un halat de baie subţire, noi, nedesfăcute din ambalaj. Totul era pregătit cum trebuie. În următorul sertar erau trei tricouri, trei perechi de şosete, dresuri şi lenjerie. Toate erau albe şi simple, parcă asortate cu mobila şi toate erau încă în ţiplă. Probabil aceleaşi lucruri le primeau şi femeile din adăpost. Materialul era bun, dar aveau un aer de lucruri de la ajutoare.

În baie găsi şampon, balsam, cremă şi apă de toaletă. Avea tot ce îi trebuia. Aomame nu folosea mai deloc farduri, drept pentru care nici nu îi trebuiau multe. Avea şi periuţă de dinţi, periuţă interdentară şi un tub cu pastă de dinţi. Perie de păr, beţişoare pentru urechi, aparat de ras, o forfecuţă, tampoane, toate pregătite meticulos. Era bine aprovizionată şi cu hârtie igienică şi cutii cu şerveţele de hârtie. Prosoapele de corp şi cele de faţă erau frumos împăturite şi stivuite pe raft. Totul fusese aranjat cu multă grijă.

Aomame deschise dulapul. Cine ştie, înăuntru poate avea să găsească rochii şi pantofi pe măsura ei. Iar dacă erau Armani sau Ferragamo, nici că ar fi comentat ceva. Însă, contrar aşteptărilor ei, dulapul era gol. Chiar până într-acolo nu mergeau. Ştiau bine ce înseamnă să fii meticulos şi ce înseamnă să exagerezi. Ca biblioteca lui Jay Gatsby. Avea în ea cărţi adevărate, dar nu le dezlipea şi paginile. În plus, cât timp avea să stea acolo, nu îi trebuiau haine de stradă. Ei nu puneau la dispoziţie lucruri inutile. Dar umeraşe, da.

Aomame îşi scoase hainele din geanta de voiaj, verifică să nu fie şifonate şi le puse pe umeraşe. Ştia că, pentru cineva aflat pe fugă, era mai bine să le lase îndesate în geantă. Însă Aomame ura hainele şifonate mai mult decât orice pe lume.

N-am nicio şansă să fiu un ucigaş profesionist cu sânge rece, îşi zise ea. Păi la cute mi-e mie gândul acum? În acel moment îşi aminti o conversaţie pe care o avusese cândva cu Ayumi.

— Ţin pitit la saltea un teanc de bani şi, dacă se complică treaba, îi înşfac şi fug cu ei pe fereastră.

— Exact! exclamă Ayumi pocnind din degete. Ca în Lovitura, *cu Steve McQueen. Teancul de bani şi puşca. Îmi place la nebunie!*

De-ar fi viaţa aşa uşoară! zise Aomame către perete.

*

Aomame se duse apoi în baie, se dezbrăcă şi intră în duş. Apa fierbinte îi spăla transpiraţia neplăcută de pe corp. După ce ieşi, se aşeză la tejgheaua din bucătărie şi mai bău o gură de bere, ştergându-şi părul cu prosopul.

Astăzi lucrurile chiar au mers înainte, se gândi ea. Roata zimţată a făcut ţac! şi s-a învârtit. Iar odată învârtită, nu mai poate da înapoi. Astea sunt legile lumii.

Aomame luă pistolul în mână, îl întoarse şi îşi băgă ţeava în gură. Îi simţea pe dinţi atingerea dură şi rece. Avea un uşor iz de lubrifiant. Aşa putea să-şi zboare creierii. Îl arma şi apăsa pe trăgaci, iar totul se sfârşea. Nu mai trebuia să se gândească la nimic. Şi nici să fugă.

Lui Aomame nu îi era frică să moară. Eu mor, iar Tengo trăieşte. Va trăi în 1Q84, în lumea cu două luni pe cer. Dar în această lume eu *nu sunt inclusă.* Nu îl voi întâlni niciodată aici. Oricâte lumi s-ar succeda, eu nu îl voi întâlni niciodată. Cel puţin asta a spus Liderul.

Aomame dădu din nou roată cu privirea prin cameră. Chiar că arată a apartament de prezentare, îşi zise ea. Totul e curat, unitar şi nu lipseşte nimic. Dar e impersonal şi distant. E doar *de decor.* Dacă ar fi să mor aici, n-aş putea zice că am avut

parte de o moarte prea frumoasă. Pe de altă parte, şi de-ar fi să schimb decorul cu ceva mai plăcut, există pe lumea asta şi vreo moarte frumoasă? Dacă stai să te gândeşti, la urma urmei, însăşi lumea în care trăim noi nu e decât un uriaş apartament de prezentare. Intri, te aşezi, bei un ceai, admiri priveliştea de la geam, iar când vine vremea, mulţumeşti şi pleci. Toate obiectele de mobilier nu sunt decât nişte falsuri, nişte improvizaţii. Poate chiar şi lunile sunt decupate din hârtie.

Dar eu îl iubesc pe Tengo, îşi zise Aomame. O spuse chiar încetişor. *Eu îl iubesc pe Tengo.* Iar ăsta nu e un spectacol de duzină. 1Q84 e o lume reală, în care sângerezi dacă te tai. Durerea rămâne durere, iar teama, teamă. Lunile de pe cer nu sunt din mucava. Sunt adevărate. O *pereche* de luni reale. Iar în lumea asta, eu am acceptat să mor pentru Tengo. Nimeni nu poate spune că e ceva fals.

Aomame aruncă o privire la ceasul rotund de pe perete. Era un Braun cu un design simplu. Se potrivea cu pistolul Heckler & Koch. Altceva nu mai era pe pereţi în afara lui. Arăta ora zece. În curând venea momentul ca cei doi să-l găsească pe Lider neînsufleţit.

În dormitorul din apartamentul de lux al Hotelului Okura, un bărbat zăcea fără suflare. Era un bărbat mare de statură şi *ieşit din comun.* Trecuse pe lumea cealaltă. Nimeni şi nimic nu îl mai putea aduce înapoi.

Iar în curând apar fantomele.

Capitolul 16
Ca o corabie fantomă

Oare cum va fi lumea mâine dimineaţă?
— Asta nu ştie nimeni, spuse Fukaeri.

*

Când se trezi însă de dimineaţă, lumea nu părea să fie alta decât cea pe care o lăsase în urmă cu o seară. Ceasul de la capătul patului arăta puţin peste ora şase, iar afară se luminase complet. Aerul era limpede şi prin draperii treceau raze de lumină ca nişte ace. Vara se apropia în cele din urmă de sfârşit. Ciripitul păsărilor se auzea proaspăt şi ascuţit. Furtuna straşnică din seara precedentă părea să nu fi fost decât o închipuire sau o istorie care avusese loc cu mult timp în urmă, într-un loc necunoscut.

Primul lucru pe care îl făcu Tengo fu să ridice capul şi să se uite dacă nu cumva Fukaeri dispăruse peste noapte. Fata era însă lângă el, dormind adânc, ca un mic animal în hibernare. Era frumoasă când dormea, iar părul ei negru şi fin i se răsfira pe obrajii albi, creând modele complicate. Urechile erau acoperite de păr şi nu se vedeau. I se auzea respiraţia înceată. Cu privirea în tavan, Tengo ascultă o vreme suflul acela ca al unor foale mici.

Îşi amintea încă foarte bine senzaţia orgasmului din seara precedentă. Mintea i-o lua razna gândindu-se că ejaculase cu adevărat în fata aceea, şi încă mult. În lumina dimineţii, lucrul acesta părea la fel de ireal ca furtuna. Întocmai ca o experienţă trăită într-un vis. În adolescenţă avusese adesea poluţii. Avea vise erotice în care ejacula şi atunci se trezea. Totul se întâmpla în vis, dar sperma era reală. Trăia acum aceeaşi senzaţie.

Nu fusese însă un vis. Fără îndoială, ejaculase în Fukaeri.

Ea preluase comanda şi primise penisul lui Tengo înăuntrul său. Storsese cu pricepere lichidul seminal din el. El nu făcuse decât să se supună. Corpul îi era complet paralizat şi nu-şi putea clinti nici măcar un deget. Pentru Tengo, orgasmul avusese loc în clasa din şcoala primară. Nu-ţi face griji, nu am ciclu şi nu am cum să rămân însărcinată, îi spusese Fukaeri. Nu prea-i venea să creadă că aceste lucruri se petrecuseră cu adevărat. Şi, totuşi, asta se întâmplase. În lumea reală. Probabil.

Se dădu jos din pat, se îmbrăcă şi se duse la bucătărie. În timp ce-şi fierbea apa pentru cafeaua de dimineaţă, încercă să-şi pună gândurile în ordine, ca şi când ar fi organizat obiectele într-un sertar. Nu reuşi însă prea bine. Nu putu decât să schimbe câteva lucruri între ele. Unde era guma de şters, puse agrafele de birou şi, în locul lor, ascuţitoarea. Unde fusese ascuţitoarea puse guma de şters, dar rezultatul nu era decât un alt haos, cu o formă diferită de primul.

Îşi bău cafeaua, apoi se duse la baie. Se bărbieri în timp ce asculta un program de muzică barocă la radio. O suită compusă de Telemann pentru diverse instrumente solo. Era o dimineaţă ca oricare alta. Îşi bea cafeaua în bucătărie, apoi se rade în timp ce ascultă emisiunea „Baroc pentru tine” la radio. Doar muzica diferea de la o zi la alta. Ieri fusese o lucrare pentru clavecin de Rameau.

Prezentatorul explica:

În prima jumătate a secolului XVIII, Telemann a fost foarte apreciat în întreaga Europă, dar, începând cu secolul XIX, numărul extrem de mare de compoziţii pe care le-a lăsat a stârnit dispreţul multora. Desigur, Telemann nu are nicio vină în această privinţă. Odată cu schimbările sociale din Europa, s-a transformat radical şi perspectiva asupra scopului pe care îl are muzica, ceea ce a contribuit la inversarea de opinie în privinţa acestui compozitor.

Asta e lumea nouă? se întrebă Tengo.

Se uită din nou împrejur. Nimic nu părea schimbat. Nu se

vedea nimeni cu aer dispreţuitor. Oricum, trebuia să se bărbierească. Chiar dacă se schimbase lumea, chiar dacă nu, tot nu venea nimeni să-l radă. Trebuia s-o facă singur.

După ce termină, mâncă o felie de pâine prăjită cu unt şi mai bău o ceaşcă de cafea. Se duse în dormitor să vadă ce face Fukaeri, dar fata dormea încă adânc, fără să mişte. Părul ei despletit forma modele complicate pe obraji. Respiraţia îi era la fel de liniştită.

Pentru moment nu avea niciun program. Nu avea nici cursuri de ţinut şi nu aştepta pe nimeni. Nici nu plănuia să viziteze pe cineva. Era liber să facă ce voia. Aşezat la masa din bucătărie, continuă munca la roman. Scria pe hârtie, cu stiloul. Ca întotdeauna, îşi concentra gândurile imediat asupra lucrului. Trecea pe un alt canal al minţii şi toate celelalte lucruri din jur îi dispăreau din câmpul vizual.

*

Fukaeri se trezi înainte de ora nouă. Îşi dădu jos pijamaua şi îmbrăcă un tricou de-al lui Tengo, cel cu turneul lui Jeff Beck în Japonia, pe care îl purtase el când se dusese în Chikura. Sânii i se reliefau prin materialul subţire, ceea ce îi aminti inevitabil lui Tengo de orgasmul din seara precedentă. Aşa cum numele unei epoci îţi aminteşte de evenimente istorice.

La radio se auzea o piesă pentru orgă de Marcel Dupré. Tengo se opri din scris şi îi prepară fetei micul dejun. Un ceai Earl Grey şi pâine prăjită cu gem de căpşune. Fukaeri îşi unse pâinea cu gem cu aceeaşi atenţie şi lipsă de grabă cu care Rembrandt picta un pliu al hainei.

— Cât s-o mai fi vândut din cartea ta? întrebă Tengo.

— *Crisalida de aer,* întrebă şi Fukaeri.

— Da.

— Nu ştiu, răspunse ea încruntându-se uşor. Foarte mult.

Numerele nu erau pentru ea nişte factori cu prea mare importanţă, îşi spuse Tengo. Cuvintele ei, „foarte mult”, îl duseră cu gândul la un câmp mare cât vezi cu ochii, plin cu trifoi.

Trifoiul, pe care nu-l poate număra nimeni, era întruparea

conceptului de „mult”.

— Multă lume a citit *Crisalida de aer,* spuse el.

Fukaeri nu răspunse, ci inspectă atentă dacă gemul era întins cum trebuie pe felia de pâine.

— Trebuie să ne vedem cu Komatsu-san cât mai repede, zise Tengo uitându-se la Fukaeri de pe partea cealaltă a mesei. Tu l-ai cunoscut deja, nu?

— La conferinţa de presă.

— Aţi vorbit?

Fukaeri clătină scurt din cap. Aproape deloc, voia să spună.

Îşi putea imagina destul de bine cum decurseseră lucrurile. Komatsu, ca de obicei, turuise cu rapiditate tot ce-i trecea prin cap – şi chiar ce nu-i trecea – iar Fukaeri, aproape mută, nici nu-l ascultase. Lui Komatsu însă nu-i păsa. Dacă cineva i-ar fi cerut un eşantion de oameni care nu se potrivesc defel, Fukaeri şi Komatsu erau exemplul perfect.

— Nu l-am văzut de mult, spuse Tengo. Nu mai ştiu nimic de el. Cred că e şi el destul e ocupat în perioada asta. De când *Crisalida de aer* e bestseller, e prins până peste cap. Dar a venit vremea să ne întâlnim faţă în faţă şi să discutăm cât se poate de serios nişte probleme. Şi acum, că eşti şi tu aici, e o ocazie numai bună. Vrei să ne vedem cu el?

— Toţi trei.

— Da. Aşa ar fi mai simple lucrurile.

Fukaeri chibzui câteva momente sau poate că-şi imagină ceva. Apoi spuse:

— Bine. Dacă se poate.

Dacă se poate, îi repetă Tengo cuvintele în gând. Se ghicea în vorbele ei o profeţie.

— Crezi că nu se poate? întrebă Tengo cu teamă.

Fukaeri nu răspunse.

— Deci, dacă putem, ne vedem cu el. Nu te deranjează.

— Şi ce facem.

— Ce facem? repetă Tengo întrebarea. Mai întâi, îi dau banii înapoi. Mi-a virat în bancă o sumă de bani pentru *Crisalida de aer.* Nu vreau să accept aşa ceva. Nu-mi pare rău că am rescris cartea. A fost o experienţă care m-a stimulat şi

care m-a condus într-o direcţie prielnică. Părerea mea e că rezultatul a fost bun, iar adevărul e că romanul se vinde şi e foarte apreciat. Nu cred că a fost o greşeală să accept oferta asta. Dar nu mi-am închipuit nicio secundă că lucrurile or să ia o amploare atât de mare. Bineînţeles, eu am fost de acord să o fac şi tot eu trebuie să îmi asum responsabilitatea. Dar nu am de gând să primesc plata din cauza asta.

Fukaeri înălţă din umeri.

— Aşa e, continuă Tengo. Chiar dacă-i refuz, asta nu schimbă lucrurile cu nimic. Dar eu vreau să-mi fac clară poziţia.

— Faţă de cine.

— În principal, faţă de mine însumi, spuse Tengo ceva mai încet.

Fukaeri luă capacul borcanului cu gem şi îl privi ca pe cine ştie ce minunăţie.

— Poate că deja e prea târziu pentru asta, adăugă Tengo.

Fukaeri nu spuse nimic.

*

După ora unu îl sună pe Komatsu la redacţie (nu îl găseai niciodată înainte de amiază). Fata care răspunse la telefon îl înştiinţă că îşi luase câteva zile libere. Nu ştia nimic mai mult. Sau, chiar dacă ştia, nu voia să-i spună lui Tengo. La rugămintea lui, îl transferă către un alt editor, pe care îl întâlnise în câteva rânduri. Tengo scrisese câteva articole sub pseudonim în revista lunară pe care o coordona acesta. Avea doi, trei ani mai mult decât el şi terminaseră aceeaşi universitate. Îl plăcea pe Tengo.

— Komatsu-san e în concediu de o săptămână, îi spuse el. După trei zile ne-a telefonat şi ne-a spus că nu se simte bine şi că trebuie să stea acasă. De atunci nu a mai venit pe la serviciu. Toţi din redacţie sunt disperaţi. El a fost redactorul-şef pentru *Crisalida de aer* şi s-a ocupat în exclusivitate de tot ce a avut legătura cu cartea. El e editor la revistă, dar şi-a ignorat complet responsabilităţile şi nu a lăsat pe nimeni altcineva să pună mâna pe carte. Şi acum, că lipseşte, nu e nimeni

altcineva care să se poată ocupa de ea. Mă rog, n-ai ce-i face, dacă nu se simte bine, nu se simte bine, asta e!

— Dar ce a păţit, exact?

— Nu ştiu. Nu a zis decât că nu-i e bine. Atât şi a închis. Nu mai ştim nimic de el de atunci. Aveam ceva să-l întreb şi l-am sunat acasă, dar văd că nu răspunde. Intră robotul telefonic. Nu înţeleg ce se întâmplă.

— Komatsu-san nu are familie?

— Locuieşte singur. A fost căsătorit şi are un copil, dar se pare că a divorţat cu multă vreme în urmă. El nu spune niciodată nimic, aşa că nu am de unde să ştiu amănunte. Astea sunt numai zvonuri.

— În orice caz, e ciudat că de o săptămână nu mai vine la serviciu şi că nu v-a contactat decât o dată.

— Ei, ştii şi tu că nu e un om care să facă lucrurile ca toţi ceilalţi.

Cu receptorul în mână, Tengo rămase pe gânduri. Apoi spuse:

— Aşa e, nu ştii niciodată ce mai pune la cale. Nu se ţine de convenţiile sociale şi are o doză bună de egoism. Dar, din câte îmi dau eu seama, e foarte responsabil când vine vorba de muncă. Acum, când *Crisalida de aer* se vinde aşa de bine, nu văd cum ar putea să-şi abandoneze munca, chiar dacă nu se simte bine, şi să nu mai ia legătura cu voi. Nu e el chiar aşa de rău.

— Aşa e, îi dădu dreptate editorul. Poate că ar fi bine să se ducă cineva la el acasă să vadă ce-i cu el. A mai fost şi povestea aia nenorocită cu Pionierii, în legătură cu dispariţia lui Fukaeri, şi ea tot nu se ştie pe unde e. E posibil să se fi întâmplat ceva. Să fi pretins Komatsu-san că e bolnav ca să stea acasă şi de fapt să o ascundă chiar el pe Fukaeri? Nici nu vreau să mă gândesc cum ar fi.

Tengo tăcu. Nu putea să spună că o avea chiar în faţa ochilor pe Fukaeri, care îşi ştergea urechile cu un beţişor cu vată.

— Şi nu e numai asta. Sunt mai multe lucruri dubioase în privinţa cărţii ăsteia. E adevărat, se vinde bine, dar e ceva

suspect. Şi nu mi se pare numai mie, suntem mai mulţi din redacţie care avem impresia asta. În fine… Dar ia zi, aveai treabă cu Komatsu?

— Nu, nimic în particular. N-am mai vorbit de mult cu el şi m-am gândit să-i dau un telefon, atâta tot.

— A fost şi el destul de ocupat în perioada asta. Probabil a contribuit şi stresul. În orice caz, *Crisalida de aer* e cel mai bine vândut roman pe care l-am scos vreodată. Să vezi ce bonusuri or să fie anul ăsta! Tu ai citit-o?

— Sigur că da, am citit-o când a fost trimisă pentru concurs.

— A, da, aşa e. Tu faci selecţia iniţială la manuscrise.

— O carte interesantă şi bine scrisă.

— Da, conţinutul e foarte bun. Merită citită.

Tengo simţi în cuvintele lui un ecou de rău augur.

— Dar ţi se pare ceva în neregulă?

— Spune-i intuiţie de editor. E foarte bine scrisă. Asta e indiscutabil. Dar cumva parcă e *prea* bine scrisă pentru o fată de şaptesprezece ani. În plus, autoarea e în prezent dispărută şi redactorul-şef nu e de găsit nici el. Numai cartea îşi urmează cursul de bestseller, ca o corabie-fantomă fără echipaj, care navighează pe ape cu toate pânzele sus.

Tengo scoase un zgomot ambiguu.

Celălalt continuă:

— Povestea e prea bună, misterioasă şi stranie. Asta rămâne strict între noi doi, dar în firmă se întreabă lumea dacă nu cumva Komatsu a modificat manuscrisul. Adică mai mult decât îi permitea poziţia lui de redactor. Mie unul nu prea-mi vine să cred, dar, dacă aşa stau lucrurile, înseamnă că avem în braţe o bombă gata să explodeze.

— Poate că a fost doar o serie de întâmplări fericite.

— Chiar şi aşa, lucrurile astea nu pot continua la infinit, spuse editorul.

Tengo îi mulţumi şi închise telefonul.

*

După ce puse receptorul în furcă, Tengo îi spuse lui Fukaeri:

— Nu a mai venit la serviciu de vreo săptămână şi nu e de găsit.

Fukaeri nu comentă nimic.

— Se pare că dispar cam mulţi oameni din jurul meu, zise Tengo.

Nici de data aceasta Fukaeri nu avu nimic de adăugat.

Tengo îşi aminti dintr-odată că din pielea unui om mor în fiecare zi patruzeci de milioane de celule. Mor, cad şi se transformă în gunoi nevăzut, care dispare în aer. Poate că şi noi suntem doar nişte celule epiteliale ale acestei lumi. În cazul ăsta, nu e nimic neobişnuit ca vreun om să dispară pur şi simplu într-o bună zi.

— Poate că eu urmez, spuse Tengo.

Fukaeri clătină hotărât din cap.

— Tu nu poţi să te pierzi.

— De ce?

— Fiindcă te-ai purificat.

Tengo se gândi câteva secunde la cuvintele ei, dar nu ajunse la nicio concluzie. Putea să se gândească oricât voia, ştia de la bun început că era în zadar. Dar trebuia să-şi pună mintea la bătaie.

— Oricum, nu putem sa ne întâlnim acum cu Komatsu, spuse el. Nu pot să-i dau banii înapoi.

— Nu banii sunt problema, zise Fukaeri.

— Atunci care e problema? întrebă Tengo, dar nu primi, bineînţeles, niciun răspuns.

*

După cum se hotărâse cu o seară în urmă, Tengo încercă să dea de urma lui Aomame. Era de aşteptat sa găsească ceva într-o zi întreagă, dar în realitate lucrurile se dovediră mai dificile decât crezuse. O lăsă pe Fukaeri singură în casă (Nu deschizi uşa dacă vine cineva, o instruise el de câteva ori) şi se duse la sediul central al companiei de telefoane. Acolo se găseau şi puteau fi consultate cărţile de telefon din toată Japonia. Începu cu cele douăzeci şi trei de sectoare ale Tokio-ului. Chiar dacă nu o găsea pe ea, spera să dea măcar de

vreo rudă de-a ei, care să-i poată oferi ceva informaţii.

Nu găsi însă în niciuna dintre cărţile de telefon numele Aomame. Tengo îşi lărgi aria de căutare la întreaga zonă metropolitană, dar tot nu reuşi să găsească nimic. Apoi căută în toată provincia Kantō. Prefecturile Chiba, Kanagawa, Saitama… îşi pierdu însă timpul de pomană şi rămase fără energie. Îl dureau deja ochii de la citit semnele mărunte din cărţile de telefon.

Existau câteva posibilităţi:

1. Locuia la periferia oraşului Utashinai, în Hokkaidō[18].
2. Se măritase şi acum o chema Itō.
3. Avea numărul dat la secret.
4. Murise din pricina unei gripe teribile cu doi ani în urmă, în primăvară.

Se puteau găsi multe alte variante în afară de acestea. Era inutil să se bazeze doar pe cartea de telefon şi nici nu putea să caute în absolut toate cărţile de telefon din Japonia. Până ar ajunge la Hokkaidō ar trece o lună. Avea nevoie să găsească altă metodă.

Îşi cumpără o cartelă de telefon, intră într-o cabină şi sună la şcoala primară din Ichikawa pe care o urmase. Sub pretextul că încearcă să organizeze o întrunire cu foştii colegi, ceru adresa lui Aomame. Secretara care îi răspunsese părea amabilă şi cu destul timp liber la dispoziţie. Căută în lista absolvenţilor. Aomame însă se transferase în clasa a cincea şi nu figura acolo, deci nu aveau nici adresa ei curentă.

— Poate vă ajută cei de la adresa la care s-a mutat. Vreţi să vă spun unde e? îl întrebă secretara.

— Vreau, răspunse Tengo.

Îşi notă adresa şi numărul de telefon. Era adresa unui anume Koji Tasaki din Adachi. Se pare că Aomame plecase atunci din casa părintească. Cu siguranţă se întâmplase ceva. Tengo formă numărul, deşi nu avea mari speranţe. După cum se aşteptase, numărul nu mai era valid. Până la urmă trecuseră douăzeci de ani de atunci. Sună la informaţii şi le dădu adresa şi numele Kōji Tasaki, dar i se răspunse că nu

figurează.

Atunci Tengo căută numărul sediului central al organizaţiei Biserica Martorilor, dar nici acesta nu era de găsit în cartea de telefon. Nici Înaintea Potopului, nici Biserica Martorilor, nici vreun alt nume apropiat de acestea. Încercă să caute şi în Pagini Aurii, la Capitolul organizaţii religioase, dar în zadar. Se dădu de ceasul morţii o vreme, dar până la urmă ajunse la concluzia că aceştia probabil nu voiau să fie contactaţi.

Era totuşi destul de neobişnuit. Ei îţi veneau pe cap când aveau chef. Te trezeai cu ei la uşă pe nepusă masă, fără să îi intereseze că ţi se arde sufleul, că eşti ocupat să lipeşti tranzistori, că te speli pe cap, că îţi dresezi şoarecii sau că te gândeşti la funcţii de gradul doi. Îţi băteau senini la uşă şi te invitau zâmbitori să studiezi Biblia împreună cu ei. Pe de altă parte, când voiai tu să îi găseşti (dacă nu erai dintre ai lor), nu puteai să dai de ei nici măcar ca să le pui o întrebare simplă. Foarte peste mână.

Chiar dacă ar fi găsit cumva un număr de contact, judecând după cât de bine se protejau, nu îşi făcea speranţe că ar fi dat curs cererii lui şi că i-ar fi înmânat politicoşi informaţia pe care o dorea. Din punctul lor de vedere, aveau probabil motive întemeiate să se protejeze astfel. Din pricina bigotismului şi a doctrinei lor extreme şi neobişnuite, multă lume nu-i vedea cu ochi buni sau chiar îi antipatiza. Provocaseră şi câteva probleme sociale, în urma cărora aproape ajunseseră să fie persecutaţi. Probabil că le intrase deja în sânge să îşi apere comunitatea de lumea din afară, care nu îi agrea deloc.

În orice caz, aici se împotmolea căutarea lui Aomame. Tengo nu se mai putea gândi pe moment la nicio altă cale prin care putea să o găsească. Numele Aomame era destul de neobişnuit şi odată ce îl auzeai nu-l mai puteai uita. Dar iată că, atunci când voiai să dai de posesorul lui, te izbeai de un perete dur.

Poate că ar fi fost mai simplu şi mai rapid să ia legătura direct cu cineva din Biserica Martorilor. În loc să întrebe la sediu, unde probabil că ar fi fost privit cu suspiciune şi nu ar fi primit vreun răspuns, poate că avea mai multe şanse dacă

întreba direct vreun credincios. Tengo însă nu cunoştea pe nimeni din Biserica Martorilor. Îşi dădu seama că în ultimii zece ani nu-i sunaseră niciodată la uşă. Când nu voiai să-i vezi, te trezeai cu ei la uşă, dar când aveai nevoie de ei, scoate-i de unde nu-s!

Ar fi putut să dea un scurt anunţ în ziar. „Aomame-san, contactează-mă urgent, sunt Kawana." Ce mesaj tâmpit! îşi spuse el. Chiar dacă ea l-ar fi văzut, n-ar fi încercat să ia legătura cu el. Doar ar fi pus-o în gardă. Nici Kawana nu e un nume prea des întâlnit, dar Tengo nu era convins că ea mai ştia cum îl cheamă. Kawana? Cine mai e şi ăsta? şi-ar fi zis ea. În orice caz, nu l-ar fi căutat. Şi cine citeşte asemenea anunţuri din ziare?

O altă posibilitate ar fi fost să apeleze la o agenţie de detectivi particulari. Ei sigur sunt obişnuiţi să caute persoane şi au fel de fel de legături şi metode. Cu informaţiile pe care le avea, probabil că ar găsi-o cât ai zice peşte şi nici nu puteau să-i ceară o avere pentru treaba asta. Dar poate că era mai bine să aleagă această cale doar ca ultimă soluţie. Mai întâi, să încerce să-i dea de urmă prin propriile puteri. Să vadă cât poate să se descurce şi singur şi să-şi pună mintea la contribuţie.

*

Se întoarse acasă când începea să se întunece. O găsi pe Fukaeri aşezată pe podea, ascultând muzică. Unul dintre discurile rămase de la iubita lui. Pe jos zăceau împrăştiate coperţile albumelor cu Duke Ellington, Benny Goodman şi Billie Holiday. Pe platanul pick-upului se învârtea discul lui Armstrong, care cânta *Chantez Les Bas.* Era un cântec impresionant. Auzindu-l, Tengo îşi aminti de iubita sa. Ascultau adesea albumul acela între două partide de sex. Către sfârşitul cântecului, era un solo de trombon al lui Trummy Young, destul de încins, în care uită să se oprească atunci când trebuie şi cântă opt măsuri în plus. „Aici, fii atent!" îi explica ea. Când discul ajungea la capăt, era datoria lui Tengo să se ridice din pat, gol cum era, să se ducă în cealaltă cameră şi

să-l întoarcă. Îşi aminti cu dor de toate acestea. Nu-şi imaginase niciodată că relaţia lor va continua la nesfârşit, dar nici nu se aşteptase ca ea să se încheie atât de brusc.

Avu o senzaţie stranie când o văzu pe Fukaeri ascultând muzică atât de absorbită. Era încruntată şi concentrată, de parcă încerca să desluşească şi altceva în muzica aceea veche. Sau de parcă încerca din răsputeri să scoată la iveală o umbră din acele ecouri.

— Îţi place discul ăsta?

— L-am ascultat de nu ştiu câte ori, răspunse Fukaeri. Te superi.

— Normal că nu! Dar nu te plictiseşti singură?

Fukaeri clătină uşor din cap.

— Am de gândit.

Tengo voia să o întrebe despre ce se petrecuse cu o seară înainte între ei doi, în timpul furtunii. Voia să afle de ce făcuse ce făcuse. Nu credea că Fukaeri simţea vreo atracţie fizică faţă de el. Ce se întâmplase între ei fusese bazat pe altceva decât pe eros. Voia să ştie ce înţeles avea.

Nu putea însă să o întrebe direct, pentru că mai mult ca sigur n-ar fi primit un răspuns mulţumitor. Şi el era destul de nehotărât să deschidă pe faţă o asemenea discuţie, într-o seară plăcută şi liniştită de septembrie. Ce se întâmplase se întâmplase pe furiş, la adăpostul întunericului şi în sunetul tunetelor. Să discuţi despre asta pe lumină ar fi însemnat să-i schimbi înţelesul.

— Deci tu nu ai ciclu? încercă el să abordeze lucrurile dintr-un alt unghi. Cel mai bine să înceapă cu o întrebare la care răspunsul trebuia să fie clar, da sau nu.

— Nu, răspunse ea scurt.

— N-ai avut nici măcar o dată?

— Nici măcar.

— Ştiu că nu e treaba mea, dar ai şaptesprezece ani, mi se pare destul de ciudat să nu ai menstruaţie.

Fukaeri înălţă uşor din umeri.

— Şi n-ai fost la doctor?

Fukaeri clătină din cap.

— N-are niciun rost.

— De ce să n-aibă niciun rost?

Fukaeri nu răspunse. Nici nu dădu vreun semn că-i auzise întrebarea. Poate că avea un opercul ca o sirenă, care simţea care sunt întrebările potrivite şi care sunt cele nepotrivite şi se închidea şi deschidea ca o valvă atunci când era nevoie.

— Au de-a face şi Oamenii cei Mici cu chestia asta? întrebă Tengo.

Dar nici de data aceasta nu primi niciun răspuns.

Tengo oftă. Nu mai găsea nicio întrebare prin care să se apropie de o explicaţie a celor petrecute cu o seară înainte. Poteca nesigură şi îngustă se întrerupea deodată şi în faţă îl întâmpina pădurea deasă. Se uită unde calcă, îşi roti privirile în jur şi îşi înălţă capul către cer. Aici era problema când vorbea cu Fukaeri.

Toate drumurile se înfundau pe undeva. Un ghiliac ar fi mers mai departe, chiar în lipsa unui drum. Dar lui Tengo îi era imposibil.

— Caut pe cineva, schimbă el subiectul. O femeie.

N-avea niciun rost să îi vorbească lui Fukaeri despre aşa ceva şi o ştia şi el foarte bine. Dar voia sa spună cuiva, oricui. Voia să vorbească cu cineva despre Aomame. Avea senzaţia că, dacă nu o face, Aomame se va îndepărta şi mai mult de el.

— N-am mai întâlnit-o de douăzeci de ani. Ultima dată când am văzut-o aveam zece ani amândoi. Am fost colegi de clasă în şcoala primară. Am încercat în mai multe feluri, dar nu ştiu cum să dau de ea.

Muzica se opri. Fukaeri luă discul de pe pick-up şi mirosi de câteva ori vinilul, mijindu-şi ochii. Apoi îl puse la loc în învelişul de hârtie şi în copertă, cu atenţie să nu lase amprente pe el. O făcu cu drag şi grijă, ca şi când ar fi pus o pisicuţă adormită în pătuţul ei.

— Vrei să o vezi, întrebă Fukaeri fără intonaţie, ca de obicei.

— E un om foarte important pentru mine.

— Ai căutat-o douăzeci de ani, întrebă fata.

— Nu, nu-i aşa, spuse Tengo şi îşi împreună degetele pe

masă, alegându-şi cuvintele. Adevărul este că azi am început să o caut.

Pe chipul lui Fukaeri apăru o expresie de nedumerire.

— Azi, spuse.

— Dacă e aşa de importantă, de ce n-am căutat-o până acum? zise Tengo în locul ei. E o întrebare bună.

Fukaeri îl privea în tăcere.

Tengo îşi puse gândurile în ordine. Apoi spuse:

— Probabil că am luat-o prea pe ocolite. Cum să-ţi spun, fata asta, pe care o cheamă Aomame, a fost mereu în inima mea. A jucat un rol important în existenţa mea. Şi în ciuda lucrului ăsta, sau fiindcă era prea aproape, nu i-am înţeles semnificaţia.

Fukaeri îl privea fix. Din expresia ei nu-ţi puteai da seama nici măcar dacă înţelege ce i se spune sau nu. Dar nu conta. Tengo spunea lucrurile acestea mai mult pentru sine.

— În sfârşit am priceput. Ea nu e un concept, niciun simbol sau o metaforă. E o existenţă reală, cu suflet şi cu sânge cald în vene. Iar eu nu am voie să pierd din vedere existenţa asta. Mi-a luat douăzeci de ani să înţeleg ceva atât de evident. E adevărat că eu pricep mai greu, dar chiar şi pentru unul ca mine a durat destul de mult. Poate că e deja prea târziu. Dar nu mă interesează, eu tot vreau să o găsesc, chiar dacă e deja tardiv.

Aşezată în genunchi pe podea, Fukaeri îşi îndreptă spinarea. Prin tricoul cu Jeff Beck i se distingeau clar sfârcurile.

— Aomame, zise ea.

— Da. E un nume ciudat.

— Şi vrei s-o întâlneşti, întrebă ea.

— Bineînţeles, spuse Tengo.

Fukaeri rămase pe gânduri, muşcându-şi buza de jos. Apoi îşi ridică privirea şi spuse îngândurată:

— S-ar putea să fie pe-aproape.

Capitolul 17
Şoarecii scoşi la iveală

Ştirile de dimineaţă de la ora şapte acoperiseră pe larg inundaţia de la staţia Akasaka-Mitsuke, însă nu pomeniseră nimic despre decesul liderului Pionierilor într-un apartament din Hotelul Okura. Când se terminară ştirile de la NHK, Aomame schimbă canalul şi urmări grupajele de la alte câteva posturi. Însă niciun program nu anunţa trecerea în nefiinţă a acelui bărbat masiv.

I-au ascuns cadavrul, se gândi Aomame încruntată. Tamaru a zis că e foarte posibil. Au reuşit cumva să-l scoată din hotel, l-au băgat într-o maşină şi duşi au fost. Un om atât de mare sigur a fost foarte greu de cărat. Hotelul e plin de clienţi şi de angajaţi, iar camerele de luat vederi te urmăresc la tot pasul. Cum să fi reuşit oare să-l ducă neobservaţi până în parcarea subterană?

În orice caz, mai mult ca sigur l-au transportat în toiul nopţii la sediul central al sectei din munţi, din Yamanashi şi acolo s-au sfătuit ce să facă cu rămăşiţele lui. Cel puţin nu vor anunţa moartea oficial la poliţie. Odată ce ai ascuns ceva, trebuie să rămână ascuns pentru totdeauna.

Probabil că furtuna aceea localizată şi deruta provocată de ea i-a ajutat să acţioneze mai uşor. Oricum, au evitat să facă publică toată tărăşenia. Din fericire pentru ei, Liderul nu se afişa în faţa oamenilor, iar întreaga lui existenţă era învăluită în mister. Prin urmare, chiar dacă a dispărut brusc, dispariţia lui n-o să atragă atenţia nimănui o bună bucată de timp. Faptul că a murit – sau a fost ucis – o să rămână un secret împărtăşit doar de o mână de oameni.

Aomame nu avea cum să ştie în ce mod urma să fie umplut golul creat de moartea Liderului. Dar sigur aveau să facă tot

posibilul în acest sens, pentru a menţine organizaţia neschimbată. După cum spusese şi el, sistemul în sine supravieţuieşte şi funcţionează mai departe, chiar dacă rămâne fără conducător. Oare cine avea să fie succesorul Liderului? Însă aceasta era o problemă care nu o privea pe Aomame. Însărcinarea atribuită ei fusese să îl ucidă pe el, nu să distrugă o sectă întreagă.

Se gândi la cei doi bodyguarzi îmbrăcaţi în costume închise la culoare, Cheliosul şi Pletosul. După ce se întorseseră la sectă, oare îşi asumaseră vina pentru faptul că Liderul fusese ucis chiar sub nasul lor? Aomame îşi imagină cum li se ordonă să o vâneze şi să scape de ea – sau să o prindă. „Faceţi ce-o-ţi şti, numai găsiţi-o! Până atunci să nu veniţi înapoi!" Foarte posibil. Ei o văzuseră la faţă de aproape. Erau capabili şi în ei clocotea dorinţa de răzbunare. Rolul de vânători li se potrivea perfect. Iar cei din conducerea sectei trebuiau neapărat să elucideze cine anume se afla în spatele ei.

Aomame ronţăi un măr pe post de mic dejun. Nu avea deloc poftă de mâncare. Îi rămăsese pe mână senzaţia avută când acul pătrunsese în ceafa bărbatului. Cojind mărul cu un cuţitaş, simţi un tremur slab înlăuntrul ei. Un tremur cum nu mai simţise niciodată. După ce omora pe cineva, toată amintirea se stingea aproape complet după o noapte bună de somn. Desigur, a lua viaţa unui om nu era în niciun caz un lucru plăcut, însă era vorba de nişte bărbaţi care nu meritau să trăiască. Atrocitatea venea înaintea compasiunii. Dar de data asta lucrurile stăteau altfel. Privind faptele obiectiv, individul respectiv avusese un comportament inuman. Şi totuşi, din multe puncte de vedere, fusese un om *ieşit din comun,* iar această calitate a lui părea cel puţin în parte să transceandă ideea de bine şi de rău. Chiar uciderea lui în sine avusese ceva neobişnuit. Îi lăsase o senzaţie foarte stranie, *ieşită din comun.*

Ceea ce lăsase el în urmă era o promisiune. Aceasta fu concluzia la care ajunse Aomame după ce se gândi îndelung. Resimţea în palmă greutatea acelei promisiuni ca pe un *semn.* Acum înţelegea acest lucru. Un semn care, poate, nu avea să

mai dispară niciodată.

*

Puţin după ora nouă dimineaţa sună telefonul. Era Tamaru. Sună de trei ori, închise şi reveni după douăzeci de secunde.

— N-au anunţat la poliţie, zise el. Nu apare nici la ştiri la televizor şi nici în ziare.

— Dar să ştii că de mort, e mort.

— Sigur că da. Liderul e cu siguranţă mort. Au existat niscaiva mişcări. Au plecat deja de la hotel. Câţiva indivizi de la o filială din oraş au fost chemaţi în toiul nopţii, probabil ca să se ocupe de cadavru, să nu fie văzut. O chestie la care ei se pricep bine. Apoi pe la unu noaptea au plecat din parcarea hotelului cu un Mercedes-Benz Clasa S cu geamuri fumurii şi cu un Hiace cu geamurile vopsite în negru, ambele cu număr de Yamanashi. Probabil că până în zori au ajuns la sediul Pionierilor. Alaltăieri a fost la ei poliţia să percheziţioneze locul, dar nu a fost nimic serios şi oricum poliţiştii şi-au încheiat treaba şi au plecat de mult de-acolo. În perimetrul sectei au un incinerator şi, dacă arunci în el un cadavru, nu mai rămân nici oasele din el. Se transformă în fum.

— Sinistru.

— Păi ăştia sunt nişte indivizi de-a dreptul oribili. Iar organizaţia o să funcţioneze mai departe o vreme chiar dacă Liderul a murit. Ca un şarpe decapitat care continuă să se mişte. Îşi da seama încotro s-o apuce şi fără cap. Mai departe nu se ştie ce o să se întâmple. Poate moare, poate îi creşte altul.

— Era un om ieşit din comun.

Tamaru nu comentă nimic.

— Complet diferit de restul.

Tamaru cântări nuanţa vorbelor ei şi spuse:

— Îmi imaginez şi eu că era diferit de restul. Dar mai bine să ne gândim la ce-o să fie *de acum încolo.* Să fim realişti. Că altfel nu supravieţuim.

Aomame dădu să spună ceva, dar nu îi veneau cuvintele. Încă mai simţea tremurul interior.

— Vrea Doamna să vorbească cu tine, zise Tamaru. Poţi?

— Bineînţeles.

Doamna veni la telefon. Şi în vocea ei se simţea o undă de uşurare.

— Îţi sunt foarte recunoscătoare. Cum nici nu poate fi spus prin cuvinte. Ţi-ai făcut din nou treaba perfect.

— Vă mulţumesc. Dar a doua oară nu cred că aş mai putea.

— Ştiu. Am cerut mult de la tine. Mă bucur nespus că te-ai întors teafără şi nevătămată. Nu am de gând să-ţi mai cer vreodată aşa ceva. Cu asta totul s-a încheiat. Ţi-am pregătit un loc în care să te linişteşti. Nu-ţi face griji de nimic. Deocamdată aşteaptă acolo unde eşti. Între timp facem pregătirile ca să treci direct la noua ta viaţă.

Aomame îi mulţumi.

— Deocamdată îţi lipseşte ceva? Dacă da, te rog să-mi spui şi se ocupă Tamaru numaidecât.

— Nu. Din câte văd, am tot ce îmi trebuie.

Doamna tuşi uşor.

— Te rog să ţii minte un lucru. Noi am făcut exact ce trebuia. L-am pedepsit pentru crimele comise şi le-am prevenit pe cele care urmau să se întâmple. De acum nu vor mai apărea victime. Nu are de ce să îţi pese.

— Şi el a zis acelaşi lucru.

— El?

— Liderul. Bărbatul pe care l-am *aranjat* aseară.

Doamna tăcu timp de cinci secunde, apoi spuse:

— Ştia?

— Da, ştia pentru ce mă dusesem acolo. M-a primit în cunoştinţă de cauză. El chiar asta aştepta, să moară. Suferea deja puternic şi se îndrepta către o moarte înceată, dar sigură. Eu doar am scurtat acest timp şi am adus odihnă unui corp chinuit.

Doamna păru sincer surprinsă la auzul acelor cuvinte. O vreme nu ştiu ce să mai spună, ceea ce era foarte ciudat pentru ea.

— Vrei să spui că individul ăsta… zise ea şi îşi căută cuvintele, voia singur să fie pedepsit pentru faptele comise?

— Ceea ce voia el era să scape cât mai repede cu putinţă de o viaţă plină de suferinţă.

— Şi era pregătit să se lase ucis.

Aomame nu-i spuse nimic de târgul făcut. Înţelegerea lor, ca Tengo să trăiască şi ea în schimb să moară, rămânea doar între ei doi. Nu avea s-o spună nimănui.

— Faptele lui au fost anormale şi imorale, iar uciderea lui, inevitabilă. Dar a fost un om ieşit din comun. Sau cel puţin a avut ceva *aparte.* Asta e cert.

— Ceva aparte?

— Nu ştiu cum să explic. O abilitate sau o fire specială, care în acelaşi timp îi era o povară grea. Iar acest lucru îi rodea corpul pe dinăuntru.

— Iar acest ceva anume îl mâna să facă acele lucruri anormale?

— Probabil.

— Dar, în orice caz, tu le-ai pus capăt.

— Întocmai, spuse Aomame cu o voce uscată.

Cu receptorul în mâna stângă, Aomame îşi desfăcu palma dreaptă, în care încă mai simţea fiorul morţii, şi o privi. Nu putea să înţeleagă ce însemna că se împreuna cu fetele în *multiple sensuri*. Şi, evident, nu putea să-i explice nici Doamnei.

— Ca de obicei, moartea pare să fie naturală, dar ei sigur nu o vor considera aşa. Din felul cum a decurs totul, sigur se vor gândi că am fost cumva implicată. Iar, după cum ştiţi, până acum nu i-au declarat decesul la poliţie.

— Indiferent de cum urmează să acţioneze ei mai departe, noi facem tot posibilul să te protejăm, spuse Doamna. Ei au organizaţia lor, dar şi noi avem conexiuni puternice şi bani cu duiumul. Iar tu eşti o persoană inteligentă şi atentă. Nu le permitem noi să facă ce au de gând.

— Pe Tsubasa încă n-aţi găsit-o, nu? întrebă Aomame.

— Încă nu ştim unde e, dar eu cred că se află la sectă. În altă parte nu avea unde să se ducă. Deocamdată nu am găsit nicio metodă să o recuperăm. Dar mă aştept ca moartea Liderului să fi creat o stare de confuzie şi poate reuşim să o

folosim cumva ca să o salvăm de acolo. Copila trebuie neapărat protejată.

Liderul îi explicase că cea din adăpost nu era Tsubasa ca entitate fizică, ci doar un concept. Şi că fusese *recuperată.* Dar ea nu putea să-i spună Doamnei aceste lucruri. Nici ea nu înţelegea de fapt ce însemnau. Însă îşi aminti de ceasul de marmură ridicat în aer. Asta chiar se petrecuse cu adevărat, în faţa ochilor ei.

— Cam câte zile o să rămân aici? întrebă ea.

— Între patru zile şi o săptămână. Apoi vei primi o identitate nouă şi te vei muta într-un loc îndepărtat. După ce te stabileşti acolo, din motive de siguranţă, o perioadă va trebui să tăiem orice legătură. Un timp nu ne vom mai putea vedea. Iar dacă îmi iau în calcul vârsta, e posibil să nu ne mai vedem niciodată. Poate ar fi fost mai bine să nu te pun într-o situaţie atât de complicată. M-am gândit la asta de nenumărate ori. Pentru că aşa nu te-aş mai fi pierdut. Dar…

Doamna îşi pierdu glasul câteva clipe. Aomame aştepta în tăcere să continue.

— Dar nu regret. Aşa ne-a fost destinul. Nu am putut să nu te implic. Nu am avut de ales. O mare forţă şi-a spus cuvântul şi mi-a dictat mişcările. Mă simt foarte vinovată faţă de tine că s-a ajuns la aşa ceva.

— Dar, în schimb, noi avem acum ceva în comun. Ceva foarte important, care nu poate fi împărtăşit cu nimeni altcineva şi care nu poate fi obţinut altfel.

— Aşa este.

— Iar eu aveam nevoie de acest lucru.

— Îţi mulţumesc. Mă ajută să aud asta.

Şi lui Aomame îi venea greu să nu o mai vadă. Era una dintre puţinele legături pe care le avea, legături care cu greu o ancorau în lumea de afară.

— Rămâneţi cu bine, spuse Aomame.

— Şi tu rămâi cu bine. Şi încearcă să fii fericită.

— Dacă se poate, da, răspunse Aomame. Fericirea era pentru ea unul dintre cele mai îndepărtate lucruri.

Tamaru reveni la telefon.

— Încă nu l-ai folosit, da? întrebă el.

— Nu.

— Mi-ar plăcea să nu-l foloseşti deloc.

— Am să încerc să-ţi fac pe plac.

După o scurtă pauză, Tamaru zise:

— Ţi-am povestit de curând că eu am fost crescut în Hokkaidō, la un orfelinat din creierii munţilor.

— Ai fost despărţit de părinţi, adus din Sahalin şi lăsat acolo.

— La orfelinat era un băiat cu doi ani mai mic decât mine. Tatăl lui era negru. Cred că fusese militar la baza din Misawa. Despre mamă nu se ştia, dar probabil fusese prostituată sau barmaniţă, ceva. Îl abandonase imediat după naştere şi fusese dus acolo. Era mai mare ca statură decât mine, dar avea o minte cam leneşă. Evident, toţi se luau de el, mai ales că avea şi altă culoare. Înţelegi despre ce vorbesc, nu?

— Mda.

— Cum nici eu nu sunt japonez, până la urmă mi-am asumat rolul de a-l proteja. Amândoi eram într-o situaţie asemănătoare. Un coreean adus din Sahalin şi un metis rezultat din unirea dintre un negru şi o târfă. Eram pe cea mai joasă treaptă a castei. Dar asta m-a călit. M-a întărit. Însă el nu s-a întărit deloc. Dacă îl lăsam aşa, murea sigur. În mediul în care eram, supravieţuiai doar dacă îţi mergea mintea bine sau dacă ştiai să dai cu pumnul. Una din două.

Aomame îl asculta în tăcere.

— Băiatul ăla nu era în stare de nimic. Nu făcea nimic cum trebuie. Nu putea nici să se încheie ca lumea la nasturi sau să se şteargă la fund. Dar se pricepea la sculptat. Dacă avea câteva dălţi şi o bucată de lemn, într-o clipită scotea o sculptură de toată frumuseţea. Fără model, fără nimic. Îi venea în cap o anumită imagine, pe care o reproducea exact cum era în plan tridimensional. Foarte precis şi real. Era un soi de geniu. Ăsta e mare lucru.

— Idiot savant, zise Aomame.

— Aşa e. Acum ştiu şi eu despre savantism. Există şi astfel de oameni, înzestraţi cu un talent mai neobişnuit. Dar pe

vremea aceea nimeni nu ştia lucrurile astea. Erau consideraţi debili mintal. La fel şi un copil încet la minte, dar cu mâini dibace, priceput la sculptat. El nu făcea decât şoareci, dar îi ieşeau superb. Toţi arătau ca vii. Altceva în afară de asta nu făcea. Toţi îl rugau să sculpteze şi alte animale. Un cal, un urs. Pentru asta chiar l-au dus şi la grădina zoologică. Dar pe el nu îl interesau alte vietăţi nici cât negru sub unghie. Aşa că toţi l-au lăsat în pace cu şoarecii lui. L-au lăsat să facă ce vrea. Şi îi făcea de toate formele, de toate mărimile şi în toate poziţiile. Iar chestia cea mai ciudată e că în orfelinat nu era picior de şoarece. Era prea frig şi n-ar fi avut ce să mănânce. Eram prea săraci până şi pentru şoareci. De ce se dădea el aşa în vânt după ei nimeni n-a putut să înţeleagă. În fine, s-a dus vorba despre figurinele lui, l-au dat chiar şi la gazetă şi au apărut oameni interesaţi să le cumpere. Atunci, directorul orfelinatului, un preot catolic, a expus figurinele într-o galerie şi le-a pus în vânzare vizitatorilor. Cred că au încasat nişte bani din ele, dar el bineînţeles că n-a văzut un sfanţ. Nu ştiu ce se întâmpla cu ei, dar presupun că îi folosea directorul la ceva. El primea dăltiţe şi lemn, se închidea în atelier şi scotea şoarecii pe bandă rulantă. Pe de altă parte scăpa de munca la câmp şi oricum îi plăcea să stea şi să lucreze de unul singur, aşa că tot se putea considera norocos.

— Şi ce s-a întâmplat cu el?

— Nu ştiu. La paisprezece ani eu am fugit de acolo şi de atunci m-am descurcat singur. M-am urcat imediat într-un feribot, am venit încoace şi n-am mai călcat în Hokkaidō. Ultima dată când l-am văzut era tot aplecat la masa de lucru şi sculpta cu înfrigurare. În momentele alea nu auzea nimic din ce îi spuneai. Aşa că nici măcar adio nu i-am zis. Dacă mai trăieşte, cred că tot şoareci sculptează. Fiindcă de altceva chiar nu e în stare.

Aomame aşteptă în tăcere să-şi continue povestea.

— Încă mă mai gândesc mult la el. Viaţa la orfelinat a fost oribilă. Ni se dădea mâncare puţină şi eram mereu flămânzi, iar iarna crăpai de frig. Munca era grea, iar elevii mai mari ne terorizau ceva de groază. Dar lui nu i se părea că duce o viaţă

grea. Dacă îşi lua dalta şi stătea singur să sculpteze şoareci, el era fericit. Când era cu dalta în mână, nu te mai înţelegeai cu el, dar altfel era foarte cuminte. Nu supăra pe nimeni. Doar stătea şi sculpta fără să scoată o vorbă. Apuca în mână o bucată de lemn, apoi stătea şi se holba la ea multă vreme, până vedea ce şoarece se ascunde în ea şi sub ce formă. Îi lua ceva timp până îl vedea, dar, odată ce reuşea, migălea cu dalta lui până îl scotea la iveală din bucata de lemn. Asta zicea mereu, că „scoate şoarecele la iveală". Iar odată ivit, ziceai că stă să se mişte. El elibera din bucata de lemn un şoarece imaginar închis înăuntru, asta făcea.

— Iar tu îl protejai.

— Nu fiindcă voiam, ci fiindcă aia era poziţia pe care o ocupam. Iar în momentul în care îţi asumi o poziţie, trebuie cu orice preţ să ţi-o menţii. Astea erau regulile locului. Eu mă conformam. De exemplu dacă venea cineva şi îi lua o daltă, mă duceam după el şi-l cafteam. Că era mai mare decât mine, mai înalt sau erau mai mulţi, nu conta. Eu îi cafteam. Bineînţeles că o mai încasam şi eu. Am încasat-o chiar de mai multe ori. Dar nu se punea problema cine câştigă şi cine pierde. Că băteam eu pe cineva sau luam bătaie, dalta tot i-o duceam înapoi. Ăsta era un lucru foarte important. Înţelegi?

— Înţeleg, zise Aomame. Dar până la urmă l-ai abandonat.

— Trebuia să-mi văd de viaţa mea şi oricum nu aveam cum să rămân la nesfârşit cu el şi să-i port de grijă. Nu puteam să-mi permit asta. Normal.

Aomame îşi deschise din nou mâna dreaptă şi o privi.

— Te-am văzut de mai multe ori cu un şoricel de lemn în mână. Să înţeleg că e făcut de băiatul acela?

— Da. Am şi eu o figurină mică. Am luat-o cu mine când am părăsit orfelinatul şi am păstrat-o.

— Tamaru-san, de ce îmi povesteşti lucrurile astea? Tu nu eşti genul care să vorbească degeaba despre el.

— Ce vreau eu să spun cu asta e, unu la mână, că încă mă mai gândesc des la el. Nu e vorba că aş vrea să-l mai văd. Chiar nu ţin să mă mai văd cu el. Nici n-am mai avea ce vorbi acum dacă ne-am întâlni. Însă mi-a rămas viu întipărită în

minte imaginea lui muncind cu concentrare maximă să „scoată şoarecele la iveală” dintr-o bucată de lemn. E o imagine pe care o preţuiesc mult, care mă învaţă sau care încearcă să mă înveţe ceva. Oamenii au nevoie de astfel de lucruri care să-i ţină în viaţă. Imagini a căror semnificaţie nu poate fi explicată prin cuvinte. Dar noi ne trăim viaţa încercând să le găsim o noimă. Asta cred eu.

— Ne sunt ca un fel de temelie?

— Cam aşa ceva.

— Şi eu am o astfel de imagine.

— Să o preţuieşti cum trebuie.

— Asta şi fac.

— Alt lucru pe care vreau să-l spun cu asta e că te voi proteja cât pot de bine. Dacă trebuie să caftesc pe cineva, indiferent cine ar fi el, mă duc şi-l caftesc. Indiferent cine câştigă, eu nu te abandonez în mijlocul drumului.

— Mulţumesc.

Se lăsară câteva clipe de tăcere.

— Să nu ieşi un timp din casă. Un singur pas dacă faci afară, ajungi direct în junglă. Aşa să te gândeşti, da?

— Am înţeles.

Conversaţia se încheie aici. Punând receptorul în furcă, Aomame îşi dădu seama că îşi ţinuse mâna încleştată pe el.

*

Mesajul pe care încerca Tamaru să mi-l transmită e că reprezint pentru ei un membru indispensabil din familia lor şi că legăturile, odată formate, nu se mai desfac niciodată, îşi zise Aomame. Sunt nişte pseudo-legături de sânge. Aomame îi era recunoscătoare lui Tamaru pentru mesajul său. El ştia că trece printr-o perioadă dificilă şi, tocmai pentru că o vedea ca pe un membru al familiei, îi dezvăluia din secretele lui.

La gândul ca astfel de legături apropiate se formează doar prin violenţă, pe Aomame o cuprindea deprimarea. M-am certat cu legea, am omorât mai mulţi oameni, acum sunt urmărită şi e posibil să fiu şi ucisă, iar tocmai asta ne ajută să ne apropiem şi mai mult. Dar dacă între noi n-ar fi intervenit

aceste crime, ar mai fi fost posibil să construim o astfel de relaţie? Dacă nu ne mai aflam în afara legii, mai puteam noi să legăm o relaţie de încredere? Probabil ar fi fost foarte greu.

Aomame se uită la ştiri, bând nişte ceai. Nu se mai vorbea despre inundaţia de la staţia Akasaka-Mitsuke. Apa se retrăsese peste noapte, circulaţia metrourilor revenise la normal, totul aparţinea deja trecutului. În plus, lumea încă nu aflase despre moartea liderului Pionierilor. Doar o mână de oameni ştiau acest fapt. Aomame îşi imagină cum ardea cadavrul în incinerator. Tamaru zisese că n-ar mai rămâne nici oasele din el. Totul se transforma în fum şi se ridica în văzduhul tomnatic, fără să ţină cont de haruri divine sau dureri. Aomame vedea în faţa ochilor cerul şi dâra de fum.

La televizor era o ştire despre dispariţia unei fete de şaptesprezece ani, autoarea bestsellerului *Crisalida de aer.* Fukaeri, pe numele ei adevărat Eriko Fukada, dispăruse de mai bine de două luni. Poliţia primise o notificare din partea tutorelui ei şi demarase o investigaţie amănunţită, însă deocamdată cazul nu fusese elucidat, informa prezentatoarea. Ştirea era însoţită de imagini dintr-o librărie cu volume din *Crisalida de aer* stivuite la intrare. Pe perete era un poster cu tânăra cea frumoasă. O angajată a librăriei declara la microfonul postului de televiziune: „Cartea încă se vinde extraordinar de bine. Şi eu mi-am luat-o şi am citit-o. Este un roman foarte interesant, care vădeşte o imaginaţie bogată. Aş vrea s-o găsească pe Fukaeri-san cât mai repede."

Ştirea respectivă nu făcea nicio aluzie la legătura dintre Eriko Fukada şi gruparea religioasă Pionierii. Dacă în peisaj apărea o sectă, mass-media devenea brusc mai precaută.

În orice caz, Eriko Fukada dispăruse. La vârsta de zece ani, tatăl ei o violase. Dacă era să accepte cuvintele lui aşa cum i le spusese, ei doi se împreunaseră *în multiple sensuri.* Iar acest fapt îi călăuzise înăuntrul lui pe Oamenii cei Mici. Cum zisese? Da, perceptor şi receptor. Ea era „perceptorul", iar tatăl ei, „receptorul". Iar el începuse să audă o anumită voce. Devenise reprezentantul Oamenilor cei Mici şi conducătorul grupării religioase Pionierii. Apoi ea părăsise secta,

declanşase o acţiune anti-Oamenii cei Mici, formase o echipă alături de Tengo, scriseseră împreună romanul *Crisalida de aer,* iar acesta devenise un bestseller. Iar acum, dintr-un motiv necunoscut, i se pierduse urma. Poliţia o căuta.

*

Pe de altă parte, aseară eu l-am ucis pe tatăl lui Eriko, liderul Pionierilor, cu dăltiţa mea, se gândi Aomame. Cei din sectă i-au luat cadavrul din camera de hotel şi au scăpat de el pe ascuns. Aomame nu putea să-şi imagineze în ce mod reacţionase Eriko în momentul în care aflase despre moartea tatălui ei. Chiar dacă el îşi dorise să moară şi eu l-am ucis cu milă, scutindu-l de durere, tot am luat cu mâna mea viaţa unui om. Viaţa e ceva plin de singurătate, dar nu şi de izolare. De o viaţă se leagă şi alte vieţi. Iar pentru asta trebuie să-mi asum responsabilitatea.

Şi Tengo e adânc implicat în aceste lucruri. Cea care ne leagă pe noi doi este Eriko. Perceptor şi receptor. Oare Tengo unde e şi ce face acum? O fi având de-a face cumva cu dispariţia ei? Oare încă mai acţionează împreună? Evident, la televizor nu se spune absolut nimic despre soarta lui Tengo. Nu ştie nimeni că el este adevăratul autor al *Crisalidei de aer.* Dar eu ştiu.

Se pare că distanţa dintre noi a început să se scurteze. Din cine ştie ce motiv, eu şi Tengo am fost aduşi în această lume şi ne apropiem vertiginos unul de celălalt, ca atraşi într-un vârtej. Un vârtej letal. Dar, din cât a lăsat Liderul să se înţeleagă, dacă nu era o chestiune de viaţă şi de moarte, noi nici nu mai aveam şansa să ne întâlnim. Aşa cum violenţa este cea care dă naştere unor legături adevărate.

Aomame trase adânc aer în piept, apoi întinse mâna către pistolul de pe masă, ca să-i simtă atingerea dură. Se imaginăbăgându-l în gură şi apăsând pe trăgaci.

Un corb uriaş apăru deodată pe balcon, se aşeză pe balustradă şi croncăni scurt şi pătrunzător de câteva ori. Aomame şi corbul se inspectară reciproc prin geam. Acesta îşi întorsese capul într-o parte şi îşi rotea ochiul lui mare şi

strălucitor prin cameră, atent la ce făcea Aomame. Părea să cântărească semnificaţia pistolului din mâna ei. Corbii sunt nişte păsări inteligente, care înţeleg că acea bucată de oţel are o semnificaţie importantă. Nu se ştie de ce, dar ei realizează acest lucru.

Apoi corbul îşi deschise deodată aripile şi îşi luă zborul aşa cum venise, dând senzaţia că văzuse deja ce avea de văzut. După ce plecă, Aomame se ridică, opri televizorul şi oftă. Şi se rugă ca acel corb să nu fi fost trimisul Oamenilor cei Mici.

*

Aomame îşi făcu exerciţiile obişnuite de stretching pe covorul din sufragerie. Îşi chinui muşchii timp de o oră întreagă. Îşi petrecu acest timp în compania durerii. Îşi chemă la apel fiecare muşchi în parte şi îl supuse unui interogatoriu dur şi detaliat. Numele, funcţia şi calitatea fiecăruia dintre ei le avea bine întipărite în minte. Nu scăpa nimic din vedere. Transpira abundent şi îşi solicita la maxim organele respiratorii şi inima. Trecând pe un alt canal mental, asculta cum îi curge sângele prin vene şi recepţiona mesajele mute trimise de organele interne. Procesa acele mesaje schimonosindu-şi muşchii faciali într-o grimasă.

Apoi făcu un duş ca să scape de toată transpiraţia. Se cântări ca să fie sigură că nu apăruse nicio modificare semnificativă în greutatea ei. Se aşeză în faţa oglinzii ca să vadă că sânii ei şi părul pubian aveau aceeaşi formă, apoi se strâmbă puternic. Era ritualul zilnic de dimineaţă.

După ce ieşi din baie, trase pe ea un trening comod şi luă din nou la inspectat obiectele din cameră, ca să mai treacă timpul. Începu din bucătărie, cu ce alimente avea, ce vase şi instrumente pentru gătit. Le memoră pe fiecare în parte. Îşi făcu un plan în ce ordine să pregătească alimentele şi să le consume. Din calculele ei, putea să reziste zece zile fără să iasă din casă şi fără să flămânzească. Dacă şi le raţionaliza bine, i-ar fi putut ajunge chiar doua săptămâni.

Investigă apoi celelalte provizii. Hârtie igienică, şerveţele de hârtie, detergent, saci de gunoi. Nimic lipsă. Toate fuseseră

pregătite cu mare atenţie, probabil de o femeie. Se simţea acolo o mână pricepută de gospodină. Fusese calculat în detaliu exact ce anume şi în ce cantitate îi trebuia pentru o perioadă scurtă unei femei singure, sănătoase, de treizeci de ani. Un bărbat n-ar fi fost în stare de aşa ceva. Poate doar un *gay* atent, cu mult spirit de observaţie.

În dulapul cu aşternuturi din dormitor găsi cearşafuri, pături şi perne. Toate miroseau a nou şi toate erau albe, fără model. Fusese exclus orice fel de element decorativ. Nu era nevoie de bun gust sau personalitate.

În sufragerie avea un televizor, un aparat video şi o micuţă combină audio, cu pick-up şi casetofon. Lipit de peretele opus ferestrei era un bufet înalt cam până la brâu. Aomame se aplecă să deschidă uşile de jos şi înăuntru găsi vreo douăzeci de cărţi. Cineva, nu se ştie cine, le pusese acolo cu gândul la ea, să nu se plictisească atâta vreme cât stătea ascunsă în acea casă. Totul vădea multă grijă. Volumele erau cartonate, noi şi nu păreau să fi fost vreodată deschise. Aomame trecu titlurile în revistă şi observă că erau toate cărţi în vogă la acel moment. Probabil fuseseră alese din rândul scos în faţă dintr-o librărie mare, însă, chiar şi aşa, se respectaseră nişte criterii la alegerea lor. Urmaseră nişte standarde, nu gusturi. Erau jumătate volume de beletristică, jumătate eseistică. Iar printre ele se număra şi *Crisalida de aer.*

Aomame luă cartea dând aprobator din cap şi se aşeză cu ea pe canapeaua din sufragerie. Razele soarelui cădeau blând pe ea. Nu era deloc o carte groasă. Era subţirică, scrisă cu corp de literă mare. Aomame privi coperta, numele autoarei tipărit pe ea, Fukaeri, îi cântări greutatea în palmă şi citi mesajul publicitar de pe banda de hârtie pusă în jurul ei. Apoi o adulmecă. Avea acel miros specific de carte nouă. Pe ea nu era tipărit numele lui Tengo, dar i se simţea prezenţa înlăuntrul ei. Cuvintele aşternute acolo erau cuvinte filtrate prin el. După ce se mai linişti puţin, Aomame deschise cartea.

Avea lângă ea, la îndemână, ceşcuţa cu ceai şi pistolul.

Capitolul 18
Un satelit taciturn

— S-ar putea sa fie pe-aproape, spuse Fukaeri după ce se gândi serios o vreme, muşcându-şi buza de jos.

Tengo îşi împreună din nou degetele deasupra mesei şi o privi în ochi.

— Pe-aproape? Adică pe aici, pe la Koenji?

— Poţi să ajungi şi pe jos.

Tengo voia să o întrebe de unde ştia asta. Dar cu siguranţă că nu ar fi primit niciun răspuns. Îşi putea imagina şi el atâta lucru. Încerca să găsească nişte întrebări concrete, la care răspunsul să fie da sau nu.

— Adică, dacă e să caut prin zonă, pot să dau de Aomame? spuse el.

Fukaeri clătină din cap.

— N-o găseşti doar umblând pe străzi.

— Pot să ajung pe jos de aici, dar nu o găsesc doar colindând cartierul. Aşa deci.

— Fiindcă se ascunde.

— Se ascunde?

— Ca o pisică rănită.

Tengo şi-o imagină pe Aomame făcută covrig sub vreun balcon care mirosea a mucegai.

— De ce? De cine se ascunde? întrebă el.

Bineînţeles că nu primi niciun răspuns.

— Dar, dacă se ascunde, asta înseamnă că e într-o situaţie periculoasă, spuse Tengo.

— Situaţie periculoasă, repetă Fukaeri şi arboră o expresie ca a unui copil care trebuie să ia nişte medicamente amare. Nu-i plăcea cum sunau cuvintele acelea.

— De exemplu, o urmăreşte cineva, zise Tengo.

Fukaeri îşi înclină puţin capul. Nu înţelegea.

— Dar n-o să stea acolo la nesfârşit.

— Timpul este limitat.

— Limitat.

— Deci stă ascunsă ca o pisică rănită, de-aia nu pot s-o întâlnesc întâmplător pe stradă?

— Nu iese afară, spuse clar fata.

— Adică trebuie să o caut într-un loc anume.

Fukaeri încuviinţă.

— Şi despre ce fel de loc anume e vorba? întrebă Tengo.

După cum era de aşteptat, Fukaeri nu-i răspunse.

— Să-ţi aminteşti câteva lucruri despre ea, spuse Fukaeri după câteva momente de tăcere. S-ar putea să-ţi folosească.

— Să-mi folosească. Dacă îmi amintesc câteva lucruri despre ea s-ar putea să îmi dea nişte sugestii în privinţa locului în care se ascunde?

Fără să-i răspundă, Fukaeri înălţă uşor din umeri, dar în gestul ei se putea citi o vagă nuanţă afirmativă.

— Mulţumesc, spuse Tengo

Fukaeri dădu uşor din cap, ca o pisicuţă mulţumită.

*

În bucătărie, Tengo făcea pregătirile pentru cină. Fukaeri îşi alegea atentă un disc din raft. Nu erau foarte multe albume, dar ei îi lua destul de mult să se hotărască. După ce chibzui îndelung, scoase un disc vechi de Rolling Stones, îl puse pe platanul pick-upului şi lăsă acul. Era un disc pe care Tengo îl împrumutase în liceu de la cineva şi pe care uitase să-l mai dea înapoi. Nu-l mai scosese din raft de multă vreme. Ascultând *Mother's Little Helper* şi *Lady Jane,* Tengo prepară un pilaf cu orez brun, ciuperci şi şuncă. Mai făcu şi o supă *miso* cu tofu şi alge. Fierse nişte conopidă şi turnă peste ea nişte sos de curry pe care îl avea deja în frigider. Făcu o salată cu fasole verde şi ceapă. Nu-i era deloc greu să gătească şi de obicei în timpul acesta se gândea la tot felul de lucruri. La necazuri cotidiene, la probleme de matematică, la roman sau la întrebări metafizice. Reuşea să îşi organizeze gândurile mai

sistematic în timp ce robotea prin bucătărie decât atunci când nu făcea nimic. Dar, oricât ar fi sucit problema, tot nu înţelegea ce ar fi trebuit să fie acel „loc anume”. Era un exerciţiu inutil să încerci să pui ordine acolo unde nu exista de la bun început aşa ceva. Nu putea duce la cine ştie ce rezultat.

Se aşezară la masă unul în faţa celuilalt şi mâncară fără să poarte niciun fel de conversaţie. Ca doi soţi sătui de căsnicie, mestecau în tăcere şi se gândeau fiecare la ale lui. Sau nu se gândeau la nimic. Mai ales în cazul lui Fukaeri, era greu de zis. După ce terminară masa, Tengo bău o cafea, iar Fukaeri îşi scoase o budincă rece din frigider. Orice ar fi mâncat, expresia ei era mereu aceeaşi. Părea să fie atentă doar la mestecat.

Tengo se aşeză la birou şi, urmând sfatul fetei, încercă să-şi amintească detalii despre Aomame.

Să-ţi aminteşti câteva lucruri despre ea. S-ar putea să-ţi folosească

Nu se putea însă concentra. Acum ascultau alt album Rolling Stones şi Mick Jagger cânta în extaz bluesul *Little Red Rooster.* Nu era rău, dar nu era deloc o muzică potrivită atunci când voiai să te gândeşti pe îndelete şi să-ţi răscoleşti amintirile. Rolling Stones nu se ţin de drăgălăşenii din astea. Îmi trebuie un loc liniştit, unde să fiu singur, îşi spuse Tengo.

— Ies puţin, spuse el.

Cu coperta albumului în mână, Fukaeri încuviinţă fără prea mare interes.

— Să nu deschizi uşa dacă vine cineva! spuse Tengo.

*

Îmbrăcat într-o bluză bleumarin cu mâneci lungi, nişte pantaloni chino care rămăseseră fără urmă de dungă şi în adidaşi, Tengo se îndreptă spre gară. Intră într-un local din apropiere numit „Spic de grâu” şi îşi comandă o bere. Era un loc unde puteai să bei ceva şi să iei o masă uşoară. Spaţiul era destul de îngust şi nu încăpeau mai mult de douăzeci de clienţi odată. Venise de câteva ori aici. La ore mai târzii era plin de tineri gălăgioşi, dar între şapte şi opt era relativ puţină

lume şi destulă linişte. Era un loc numai bun să stai într-un colţ şi să citeşti în timp ce beai o bere. Scaunele erau comode. N-avea idee de unde venea numele localului şi la ce se referea. Sigur, ar fi putut să-l întrebe pe patron, dar nu se pricepea să facă conversaţie cu oameni necunoscuţi. În plus, nu-l stânjenea cu nimic să nu ştie care era originea acelui nume. În orice caz, cârciumioara numită „Spic de grâu" era un loc plăcut.

Din fericire, înăuntru nu era muzică. Tengo se aşeză la o masă lângă fereastră şi, în timp ce bea un Carlsberg la halbă şi ronţăia din bolul cu alune care-i fusese pus în faţă, se gândi la Aomame. Amintindu-şi de ea, redevenea şi el un băieţel de zece ani. Retrăia momentul acela de cotitură din viaţa lui. După ce Aomame îl ţinuse de mână, refuzase să mai umble cu tatăl său după taxa radio-TV. La scurtă vreme aflase ce înseamnă erecţia şi poluţia. Acestea reprezentau o schimbare radicală în viaţa lui. Desigur, mai devreme sau mai târziu tot ar fi trecut prin aceste experienţe, chiar dacă Aomame nu l-ar fi luat de mână. Ea însă grăbise aceste schimbări şi îl îmbărbătase. Ca şi când l-ar fi împins de la spate.

Îşi privi palma stângă o vreme îndelungată. Fetiţa aceea de zece ani îl ţinuse de mână şi transformase ceva în el. Nu-şi putea explica logic cum de se întâmplase, dar în momentul acela se înţeleseseră reciproc în mod cât se poate de firesc. Se acceptaseră unul pe celălalt. Aproape miraculos, de la un capăt la altul. Nu e un lucru care să se întâmple de multe ori în viaţă. Dimpotrivă, sunt unii care nu trec prin aşa ceva nici măcar o dată. Dar în momentele acelea Tengo nu înţelesese ce semnificaţie majoră avea întâmplarea. De fapt, până abia de curând, nu înţelesese ce sens se ascundea în evenimentul acela. El doar păstrase vag în minte imaginea fetei.

Ea avea acum treizeci de ani şi probabil că se schimbase mult. Era înaltă, îi crescuseră sânii, avea altă tunsoare. Se farda – desigur, asta dacă nu mai făcea parte din Biserica Martorilor. Poate că acum purta numai haine scumpe. Tengo nu reuşea să-şi imagineze prea bine cum ar fi arătat ea într-un costum Calvin Klein şi pe pantofi cu tocuri, păşind hotărât pe

trotuar. Dar bineînţeles că toate acestea erau posibile. Oamenii cresc şi se schimbă. Poate că ea era acum în acelaşi local şi el nici măcar nu băgase de seamă.

Bău o gură de bere şi se mai uită o dată împrejur. Ea era pe undeva pe aproape. Atât de aproape încât putea ajunge şi pe jos până la ea. Aşa îi spusese Fukaeri, iar el îi acceptase spusele fără să le pună la îndoială. Dacă aşa zicea ea, probabil că era adevărat.

În local însă nu mai era decât un cuplu de tineri care arătau a studenţi. Stăteau la tejghea şi vorbeau în şoaptă, cu frunţile apropiate. Uitându-se la ei, Tengo se simţi dintr-odată foarte singur. Era total izolat. Nu era legat de nimeni pe lumea asta.

Închise ochii şi rememoră scena din sala de clasă. La fel cum o făcuse cu o seară înainte, când retrăise acele momente în timp ce se împreuna cu Fukaeri. Foarte real şi concret. Amintirile lui păreau acum şi mai limpezi şi mai vii, de parcă praful care se aşternuse peste ele fusese spălat de ploaie.

În clasă pluteau nelinişti, spaime şi aşteptări. Se ascundeau peste tot, ca nişte animale mici şi timide. Tengo readuse la viaţă cu detalii exacte tabla pe care rămăseseră neşterse câteva cifre, bucăţile de cretă, perdelele ieftine şi decolorate de soare, care fluturau în bătaia vântului, vaza cu flori de pe catedră (nu mai ţinea minte ce fel de flori erau), desenele elevilor atârnate pe pereţi, o hartă a lumii, mirosul podelelor lustruite cu ceară, vocile care răsunau din curte. Reuşea să urmărească limpede toate semnele şi planurile şi ghicitorile.

În cele doar vreo zece secunde în care Aomame îl ţinuse de mână, pe retina lui Tengo se înregistraseră nenumărate detalii, cu precizia unui aparat fotografic. Îi rămăsese ca una dintre imaginile de bază din viaţa lui tristă de copil. O imagine însoţită de atingerea degetelor ei. Mâna ei dreaptă îi dădea curaj şi acum, la maturitate, când avea de înfruntat greutăţi. E în regulă, sunt aici, îi transmitea ea.

Nu eşti singur.

Se ascunde, spusese Fukaeri. Ca o pisică rănită.

La drept vorbind, era o coincidenţă stranie. Şi Fukaeri se ascundea în apropiere. Nu ieşea deloc din apartamentul lui

Tengo. În acest colţişor al metropolei, două femei se ascundeau în mod identic. Fugeau de ceva şi amândouă aveau o strânsă legătură cu Tengo. Să fi existat o cauză comună? Sau nu era decât o întâmplare?

Desigur, nu avea niciun răspuns. Nu putea decât să lanseze întrebarea în gol. Prea multe întrebări, prea puţine răspunsuri. Ca de obicei.

Când îşi termină berea, chelnerul veni să-l întrebe dacă mai doreşte ceva. Comandă un burbon cu gheaţă şi încă un bol cu alune. Burbon nu avem decât Four Roses, spuse chelnerul. E în regulă, răspunse Tengo. Nu contează marca. Apoi îşi îndreptă din nou gândurile către Aomame. Din bucătăria restaurantului venea miros de pizza.

Oare de cine se ascunde Aomame? Poate e căutată de justiţie, îşi spuse Tengo. Dar îi venea greu să creadă că ajunsese o răufăcătoare. Ce crimă să comită? Nu, nu poate fi vorba de poliţie. Altcineva e pe urmele ei şi, indiferent cine ar fi, nu are legătură cu legea.

Nu cumva o fi acelaşi lucru de care se ascunde şi Fukaeri? se întrebă el deodată. Oamenii cei Mici? Dar de ce să o caute ei pe Aomame?

Presupunând că, într-adevăr, Oamenii cei Mici erau pe urmele ei, asta însemna că pionul principal era de fapt chiar el. Desigur, nu avea idee cum de ajunsese el să fie elementul cheie al întregii poveşti. Dar, dacă Fukaeri şi Aomame erau unite printr-un motiv comun, acela nu avea cum să fie decât el însuşi. Poate că fără să îmi dau seama am mânuit vreo forţă care a adus-o pe Aomame mai aproape de mine, îşi spuse el.

Vreo forţă?

Îşi privi mâinile. Nu-nţeleg. Ce putere să am eu?

Chelnerul îi aduse burbonul cu gheaţă şi încă un bol cu alune. Tengo luă o gură de Four Roses şi amestecă alunele în palmă ca pe nişte zaruri.

În orice caz, Aomame e prin cartier. Atât de aproape că aş putea ajunge şi pe jos până la ea. Aşa mi-a spus Fukaeri şi o cred. Nu ştiu de ce, dar o cred. Dar cum aş putea să o găsesc dacă ea se ascunde? Nu e uşor să dai nici măcar de cineva

care are o viaţă socială. Iar dacă ea încearcă să nu fie găsită, e cu atât mai dificil. Ce să fac, să umblu cu un megafon pe străzi şi să-i strig numele? Asta-i bună, aşa în niciun caz nu s-ar arăta. Ar atrage atenţia celor din jur şi s-ar expune la şi mai multe primejdii dacă ar face-o.

Cu siguranţă mai sunt şi alte lucruri pe care trebuie să mi le amintesc despre ea.

Să-ţi aminteşti câteva lucruri despre ea. S-ar putea să-ţi folosească, spusese Fukaeri. Dar chiar înainte de a primi acest sfat din partea ei, Tengo trăia cu impresia că îi scapă unul sau două amănunte importante legate de Aomame. Senzaţia aceasta îl sâcâia când şi când, ca o pietricică intrată în pantof. Vag, dar dureros.

*

Tengo îşi goli mintea de gânduri ca şi când ar fi şters o tablă de scris şi îşi răscoli din nou amintirile. Despre Aomame, despre ei înşuşi, despre lucrurile şi oamenii care fuseseră în jurul lor. Ca un pescar care îşi trage năvodul prin nămolul moale de pe fundul apei. Puse ordine în lucruri unul câte unul, cu atenţie deosebită. Oricât de multe şi de limpezi erau detaliile, până la urmă amintirile sale erau destul de limitate.

Trebuia totuşi să găsească ceva ce se afla acolo, ceva ce până acum trecuse cu vederea. Şi asta cât mai iute. Altfel, poate că nu o mai putea găsi pe Aomame, care se ascundea acum prin apropiere. Dacă era să dea crezare cuvintelor lui Fukaeri, nu avea mult timp la dispoziţie, iar ea era urmărită.

Încercă să se gândească la lucrurile pe care le văzuseră atunci, în clasă. Oare ea la ce se uitase? Trebuia să meargă înapoi pe firul timpului şi să fie atent la privirea ei.

Cât îl ţinuse de mână, fata se uitase drept în ochii lui, fără să-şi desprindă privirea. La rândul său, Tengo, luat prin surprindere, o privise, din dorinţa de a-i cere o explicaţie. Sigur e vorba de o neînţelegere sau de o greşeală, crezuse el. Dar nu era niciuna, nici alta. Descoperise însă în ochii fetei o limpezime şi o adâncime de necrezut. Nu mai văzuse niciodată nişte ochi atât de senini şi puri. Ca un izvor curat şi

străveziu, dar atât de adânc încât nu-i puteai vedea fundul. Dacă te uitai mult în ochii ei, ţi se părea că te vor înghiţi cu totul. De aceea Tengo îşi întorsese capul. Trebuia s-o facă.

Privise întâi podeaua din scânduri de sub picioarele lui, apoi uşa clasei pustii. După aceea îşi răsucise puţin capul şi se uitase afară pe fereastră. În tot acest timp, ochii lui Aomame rămăseseră fixaţi asupra lui. Îl ţintuise aşa şi când Tengo se uitase pe geam. Îi simţea privirea pe piele. Degetele ei continuau să îl strângă cu putere constantă, fără şovăială şi fără să slăbească. Fata nu avea nicio teamă. Nu avea de ce să-i fie frică. Iar degetele ei îi transmiteau şi lui acest lucru.

Se făcuse curăţenie în clasă şi geamurile erau acum deschise ca să se aerisească. Perdelele albe fluturau încet, suflate de vânt. Dincolo de ele se întindea cerul. Era deja decembrie, dar vremea nu era friguroasă. În văzduh plutea un nor alb şi drept, care purta în el rămăşiţele toamnei. Părea desenat cu o pensulă, cu doar câteva momente înainte. Dar mai era ceva acolo. Ceva mai jos de nor. Soarele? Nu, nu putea fi soarele.

Tengo îşi ţinu răsuflarea şi, apăsându-şi tâmplele cu degetele, privi până în străfundul amintirii. Urmă firul subţire, gata să se rupă, al conştiinţei.

Era luna.

Deşi mai era până la asfinţit, luna plutea pe cer. Era trecută de primul pătrar. Tengo şi-o amintea. Fusese impresionat că se vedea atât de limpede, în ciuda faptului că era încă lumină afară. Roca aceea cenuşie şi fără simţire stătea suspendată în văzduh, ca atârnată de un fir invizibil, cu un aer vag plictisit. Era ceva artificial în toată scena. Părea să fie o butaforie. Dar bineînţeles că era cât se poate de reală. Cum altfel? Nu atârnă nimeni pe cer o lună din carton.

Îşi dădu seama dintr-odată că Aomame nu se mai uita în ochii lui. Avea privirea îndreptată în aceeaşi direcţie ca şi el, către luna de la amiază. Cu o faţă foarte serioasă, ţinându-l încă strâns de mână. Tengo se uită din nou la ea. Ochii ei nu mai erau la fel de limpezi ca până adineauri. Fusese o limpezime aparte, de moment. În schimb, în ei se cristalizase

altceva, fermecător, dar în acelaşi timp rece ca o brumă. Tengo nu reuşea să priceapă ce însemna lucrul acela.

În curând fata păru că ia o hotărâre. Îşi desprinse mâna dintr-odată, se răsuci pe călcâie şi, fără să spună un cuvânt, părăsi clasa cu paşi iuţi. Fără să se uite în urmă nici măcar o dată, îl lăsă pe băiat pierdut în gol.

*

Tengo deschise ochii şi reveni la prezent. Răsuflă, apoi bău o gură de Four Roses. Simţi alcoolul cum îi alunecă pe gât în jos, către stomac. Apoi inspiră şi expiră din nou. Nu o mai vedea pe Aomame. Se întorsese cu spatele şi ieşise din clasă. Apoi cu totul din viaţa lui.

De atunci trecuseră douăzeci de ani.

Luna, îşi spuse Tengo.

Am văzut luna atunci. Şi Aomame a văzut-o. Plutea pe cerul luminos, deşi era doar ora trei şi jumătate. O rocă de culoare cenuşie. Un satelit taciturn. Ne-am uitat amândoi la ea. Dar ce înseamnă asta? Mă conduce luna către locul în care se află Aomame?

Probabil că atunci Aomame încredinţase lunii în secret o parte din inima ei, îşi dădu dintr-odată Tengo seama. Între ele se legase o promisiune ascunsă. Din privirea ei extraordinar de serioasă îşi imagină că asta se întâmplase.

Nu avea, desigur, cum să ştie ce anume îi oferise ea lunii atunci, dar în schimb îşi putea imagina ce primise. Linişte şi singurătate deplină. E cel mai de preţ cadou pe care ţi-l poate face luna.

*

Tengo plăti consumaţia şi ieşi din local. Îşi ridică privirile în căutarea lunii, dar nu reuşi să o zărească. Cerul era senin şi luna trebuia să fi răsărit deja, dar printre clădiri nu puteai s-o vezi. Cu mâinile înfundate în buzunare, se plimbă pe străzi încercând să găsească un loc mai larg, de unde să o poată vedea. În Kōenji însă un asemenea loc nu era tocmai uşor de găsit. Terenul era neted ca în palmă şi nu dădeai nici măcar

de un deluşor. Nicio ridicătură. Tengo se gândi să se urce pe acoperişul vreunei clădiri de unde să i se deschidă întinderea cerului, dar nu văzu nicio clădire pe care să se poată urca.

Umblând pe străzi fără ţintă, îşi aminti că în apropiere era un loc de joaca pentru copii, pe lângă care trecuse în plimbare de câteva ori. Nu era un parc mare, dar se afla acolo un tobogan. Poate că dacă se urca pe el putea să zărească ceva mai mult din cer. Nu era el prea înalt, dar chiar şi un pic mai sus dacă reuşea să ajungă ar fi avut şanse mai mari să vadă cerul. Se îndreptă către locul cu pricina. Acele ceasului său arătau aproape ora opt.

Parcul era pustiu. Chiar în mijloc, un felinar înalt lumina întregul loc. Era şi un ulm, cu frunzişul încă des. Câteva tufişuri scunde, o cişmea, bănci, un leagăn şi toboganul. Exista şi o toaletă publică, dar pe aceasta o încuia în fiecare seară un angajat al primăriei de sector, probabil ca să nu înnopteze acolo boschetarii. În timpul zilei veneau acolo mame cu copii care încă nu mergeau la grădiniţă şi sporovăiau de zor. Tengo văzuse această privelişte în câteva rânduri. După lăsarea întunericului însă, nu mai călca nimeni pe acolo.

Tengo urcă pe tobogan şi privi cerul. Către nord se construise de curând un bloc de cinci etaje. Nu fusese acolo până de curând, abia îl terminaseră. Clădirea stătea ca un perete în dreptul cerului de nord. În celelalte direcţii însă erau numai case scunde. Tengo dădu roată cu privirea şi zări silueta lunii către sud-vest. Se ivise deasupra acoperişului unei clădiri vechi, cu etaj. Trecuse de primul pătrar. Era luna de acum douăzeci de ani. Aceeaşi mărime, aceeaşi formă. O coincidenţă. Poate.

Totuşi, pe cerul tomnatic, luna strălucea limpede, cu căldura interioară specifică anotimpului. Era o atmosferă diferită faţă de cea pe care o crease atunci, în decembrie, la ora trei şi jumătate la amiază. Lumina aceasta calmă şi naturală îţi vindeca şi liniştea sufletul, la fel cum o face curgerea limpede a apei sau foşnetul blând al frunzelor.

Suit pe tobogan, Tengo privi îndelung astrul. Dinspre Şoseaua de Centură nr. 7 se auzea zgomotul maşinilor de

toate gabaritele, ca vuietul mării. Sunetul acela îi aminti de tatăl său aflat în sanatoriul din prefectura Chiba, pe malul mării.

Ca de obicei, lumina vulgară a oraşului ascundea stelele. Cerul era senin, dar nu se zăreau decât cele mai luminoase. Numai luna strălucea limpede, fără să se plângă de lumina artificială, de gălăgie sau de aerul poluat. Ea plutea cu integritate pe cer. Dacă te uitai cu atenţie, puteai vedea umbrele stranii pe care le proiectau craterele şi văile de pe suprafaţa ei. Sub lumina ei detaşată, în Tengo se trezi o amintire străveche, transmisă din generaţie în generaţie. Înainte ca omul să stăpânească focul, uneltele şi limbajul, luna fusese aliatul lui statornic. Ca un felinar venit din ceruri, arunca lumină asupra lumii întunecate şi liniştea spaimele oamenilor. Fazele ei dădeau sensul timpului. Chiar şi în timpurile noastre, când întunericul a fost izgonit de peste tot, respectul faţă de bunăvoinţa ei dezinteresată e adânc întipărit în genele oamenilor. Ca o caldă memorie colectivă.

Tengo îşi dădu seama că nu mai privise de mult luna. Oare când ridicase ultima dată privirea să o vadă? Viaţa agitată din metropolă te făcea să te uiţi doar în jos, la picioare. Uitai chiar şi să îţi mai înalţi privirea către cer.

Îşi dădu seama că într-un colţ al cerului, puţin mai departe de lună, se mai vedea încă una. La început crezu că ochii îi joacă feste sau că e o iluzie optică provocată de felul în care cădea lumina. Dar uitându-se bine se convinse că acolo era într-adevăr o a doua lună, cu conturul bine definit. Rămase cu gura căscată, mut de uimire. Nu-i venea să-şi creadă ochilor. Ce vedea nu se potrivea cu ce ştia, ca un concept şi un termen care nu se potrivesc unul cu altul.

Încă o lună?

Închise ochii şi îşi frecă obrajii cu ambele palme. Oare ce-am păţit? se întrebă el. Doar n-am băut atât de mult! Inspiră şi expiră, adânc şi încet. Se asigură că are mintea limpede. Se încredinţă, în întuneric, cu ochii închişi, că ştie cine e, unde e şi ce face. Septembrie 1984, Tengo Kawana, Kōenji, sectorul Suginami, într-un loc de joaca pentru copii, se uita la lună.

Nicio greşeală.

Apoi deschise ochii şi mai privi o dată cerul. Cu calm şi atenţie. Dar tot două luni erau.

Nu era o iluzie. Vedea într-adevăr două. Îşi încleşta pumnul drept şi rămase multă vreme aşa.

Luna era în continuare tăcută. Dar nu mai era singură.

Capitolul 19
Când *filia* se trezeşte

Crisalida de aer era o poveste fantastică, destul de uşor de citit. Era scrisă într-un stil care imita vorbirea unei fetiţe de zece ani. Fără cuvinte dificile, fără argumente insistente, explicaţii obositoare sau expresii alambicate. Povestea era istorisită de la început şi până la sfârşit de către fetiţă. Cuvintele ei erau uşor de înţeles, curate, sunau plăcut la ureche, dar nu ofereau niciun fel de explicaţii. Ea doar povestea ceea ce vedea cu propriii ei ochi, aşa cum se întâmpla. Nu se oprea să se întrebe „Dar ce s-a întâmplat aici de fapt?" sau „Ce înseamnă asta?". Ea mergea mai departe încet, dar cu paşi potriviţi. Cititorul păşea pe urmele ei în mod foarte firesc, privind prin ochii ei, până când, deodată, se trezea într-o lume diferită. *O altă lume,* în care Oamenii cei Mici făceau crisalide de aer.

Din primele zece pagini, Aomame era foarte impresionată în primul rând de stilul literar. Dacă într-adevăr Tengo era cel care scrisese acele rânduri, însemna că avea cu adevărat talent scriitoricesc. Aomame îl ştia drept un geniu în ale matematicii. I se spunea copilul-minune. Rezolva cu uşurinţă probleme de matematică pe care adulţii abia dacă reuşeau să le descâlcească. Şi la celelalte materii avea note strălucite şi, orice era pus să facă, niciun alt copil nu îl egala. Era mare de statură şi un sportiv performant. Însă Aomame nu-şi amintea să fi fost din cale afară de priceput la scris. Probabil acel talent zăcea pe atunci ascuns în umbra matematicii şi nu se făcea observat.

Sau poate că Tengo aşternuse pe hârtie cuvintele ei aşa cum le rostise, iar originalitatea lui nu avea prea mult de-a face cu acel stil. Dar ceva îi spunea că nu era chiar aşa. La prima

vedere, scrisul părea simplu şi vulnerabil, dar, citind cu atenţie, observai că era de fapt calculat cu meticulozitate şi foarte ordonat. Nimic nu era exagerat şi, în acelaşi timp, conţinea tot ce era necesar. Deşi figurile de stil apăreau în număr redus, descrierile erau precise şi bogate în nuanţe. Dar, mai presus decât orice, tonul scriiturii era impresionant. Cititorul reuşea să audă rezonanţele puternice ale cuvintelor fără să le dea glas cu voce tare. O tânără de şaptesprezece ani n-ar fi putut să scrie cu atâta naturaleţe.

Cu aceste concluzii, Aomame se puse mai departe pe citit, cu maximă atenţie.

*

Eroina era o fată de zece ani, care trăia în munţi şi aparţinea de un mic „Grup”. Mama şi tatăl ei trăiau şi ei în sânul Grupului, laolaltă cu ceilalţi. Fraţi sau surori nu avea. Fusese adusă în acel loc la scurt timp după ce se născuse, drept pentru care nu ştia nimic despre lumea de afară. Ocupaţi fiecare cu treburile de zi cu zi, cei trei membri ai familiei rar aveau ocazia să se întâlnească şi să stea de vorbă pe îndelete. Dar se înţelegeau bine. În timpul zilei, fetiţa se ducea la şcoala primară din regiune, iar părinţii se îndeletniceau cu agricultura. Când aveau timp, copiii ajutau şi ei la muncile pământului.

Adulţilor care trăiau în Grup nu le plăcea lumea de afară. Spuneau că lumea în care trăiau ei era ca o fortăreaţă, ca o frumoasă insuliţă în mijlocul unui ocean capitalist. Ea nu ştia ce anume era capitalismul (căruia la vremea aceea i se spunea materialism), dar, judecând după dispreţul care răzbătea din vocile lor când pronunţau acel cuvânt, părea să însemne un lucru anormal, nefiresc şi greşit. Fetiţa era învăţată că trebuia să evite pe cât posibil orice legătură cu lumea de afară, ca să-şi menţină frumoase trupul şi gândirea. Altfel, sufletul ei s-ar fi întinat.

Grupul era format din cincizeci de bărbaţi şi femei relativ tineri, dar care erau împărţiţi mai departe în două tabere. Una dintre ele urmărea revoluţia, iar cealaltă, pacea. Părinţii ei

făceau parte din cea de-a doua tabără. Tatăl ei era cel mai în vârstă dintre membri şi juca un rol central în cadrul Grupului, încă de la formarea sa.

Evident, unui copil de zece ani nu i se putea explica opoziţia dintre cele două părţi folosind logica. Ea nu înţelegea nici diferenţa dintre revoluţie şi pace. Îşi imagina revoluţia ca pe un mod de gândire cu o formă mai ţuguiată, iar pacea, mai rotunjită. Iar fiecare dintre ele avea propria sa formă şi culoare şi creştea sau descreştea precum luna. Cam atât reuşea ea să priceapă.

Fetiţei nu îi era clar nici cum apăruse Grupul. I se spusese că, în urmă cu aproape zece ani, imediat după ce se născuse ea, avusese loc o mare mişcare în societate care îi făcuse să abandoneze traiul la oraş şi să se mute într-un sat izolat din munţi. Nici despre oraş nu ştia prea multe. Nu mersese niciodată cu trenul şi nu se urcase niciodată în lift. Nu văzuse niciodată clădiri mai înalte de trei niveluri. Nu ştia foarte multe lucruri. Tot ce putea ea să înţeleagă erau lucrurile din jurul ei, pe care le vedea cu ochii şi le atingea cu mâna.

Cu toate acestea, în ciuda câmpului ei vizual restrâns şi a stilului de vorbire fără înfloriturі, felul în care era structurată şi arăta comunitatea, felul de a fi şi a gândi al oamenilor care trăiau acolo erau zugrăvite cu foarte multă prospeţime.

Solidaritatea între oamenii care locuiau acolo se păstra în ciuda diferenţelor de gândire. Oamenii împărtăşeau ideea că traiul departe de capitalism e un lucru bun şi erau perfect conştienţi de faptul că trebuiau să stea umăr la umăr ca să supravieţuiască, indiferent de micile diferenţe de formă şi culoare din modul lor de gândire. Duceau o viaţă la limită. Munceau încontinuu, zi după zi, cultivau legume şi făceau troc cu locuitorii din zonă, vindeau recolta rămasă şi evitau obiectele produse în masă. Aparatele electrice pe care se vedeau obligaţi să le folosească le luau de obicei de la gunoi şi le reparau. Purtau haine vechi, pe care le primeau nu se ştie de unde.

Unii plecau pentru că nu reuşeau să se împace cu viaţa aceea grea, deşi pură, alţii veneau şi li se alăturau pentru că

auzeau vorbindu-se despre ei. Veneau mai mulţi decât plecau, drept pentru care numărul membrilor Grupului creştea constant. Lucrurile mergeau bine. În satul părăsit în care locuiau, încă mai erau multe câmpuri de cultivat şi multe case abandonate care mai puteau adăposti oameni dacă erau puse un pic la punct. Mâna de lucru suplimentară era mereu binevenită.

Printre ei se numărau vreo opt, zece copii. Majoritatea se născuseră acolo, iar cea mai în vârstă era chiar eroina principală. Copiii mergeau la şcoala locală. Plecau cu toţii împreună şi se întorceau împreună. Erau obligaţi prin lege să meargă la şcoală. În plus, fondatorii Grupului considerau drept indispensabilă pentru comunitatea lor menţinerea unor legături de prietenie cu localnicii. Însă, pe de altă parte, copiii localnicilor îi considerau ciudaţi şi îi ocoleau pe cei din Grup sau chiar îi terorizau, motiv pentru care aceştia stăteau mereu adunaţi laolaltă. Se apărau de primejdiile fizice şi îşi păstrau sufletul neîntinat stând aproape unii de alţii.

În cadrul Grupului se construise o şcoală separată, unde oamenii făceau cu rândul ca să le predea copiilor. Majoritatea lor aveau studii superioare şi mulţi chiar grad didactic, drept pentru care nu le era deloc greu. Îşi făcuseră propriile lor manuale şi îi învăţau pe copii să socotească, să scrie şi să citească. Le predau şi principiile de bază din chimie, fizică şi biologie. Îi învăţau despre cum era structurată lumea în două mari sisteme, capitalismul şi comunismul, care se urau reciproc. Dar ambele aveau defecte majore şi împingeau lumea într-o direcţie greşită. Comunismul avea la bază o ideologie superioară, cu idealuri înalte, dar căpătase o formă greşită din pricina unor politicieni egoişti. Fetiţa văzuse o fotografie cu unul dintre acei „politicieni egoişti”. Bărbatul cu nas uriaş şi o mustaţă mare şi neagră o dusese cu gândul la un rege diabolic.

Acolo nu aveau televizor, iar radioul era permis doar în cazuri speciale. Ziarele şi revistele erau în număr limitat. Ştirile considerate necesare se comunicau oral în „sala mare”, în timpul cinei. Lumea adunată acolo reacţiona la fiecare ştire în

parte prin chiote de încântare sau mormăieli de protest. Mult mai des se întâmpla să-şi arate dezaprobarea decât încântarea. Aceea era unica ei experienţă legată de mass-media. Nu văzuse în viaţa ei vreun film şi nu citise benzi desenate. Li se permitea doar să asculte muzică clasică. În „sala mare" exista un pick-up şi aveau şi un teanc de discuri aduse de cine ştie cine. În timpul liber puteau asculta acolo simfonii de Brahms, lucrări pentru pian de Schumann, piese pentru clavecin de Bach sau muzică religioasă. Aceea era pentru ea unica distracţie.

*

Într-o bună zi, fetiţa primise o pedeapsă. În acea săptămână fusese pusă să se ocupe dimineaţa şi seara de nişte capre, dar se luase cu temele şi cu alte treburi şi uitase cu desăvârşire. A doua zi de dimineaţă, capra cea mai bătrână, care era şi oarbă, fusese găsită moartă. Drept pedeapsă, fetiţa fusese izolată de Grup timp de zece zile.

Acea capră era considerată de oameni ca având o însemnătate aparte, dar era bătrână şi trupul ei slab era mâncat până la copite de o boală neştiută. Nu şi-ar mai fi revenit indiferent dacă avea sau nu cineva grijă de ea. Moartea ei era doar o chestiune de timp, dar asta nu-i luase fetiţei cu nimic din vină. Problema fusese nu doar moartea caprei, ci şi faptul că îşi neglijase sarcina pe care o primise. Izolarea era pedeapsa cea mai aspră care se putea da.

Fetiţa fusese închisă împreună cu leşul caprei oarbe într-un şopron mic şi vechi, căruia i se spunea „camera de reflecţie". Celor ce încălcau regulile Grupului li se dădea şansa să reflecteze acolo asupra faptelor comise. Cât fusese pedepsită, nimeni nu-i adresase vreo vorbă. Petrecuse acele zece zile în tăcere deplină. Primise minimum de apă şi hrană, dar în şopron era întuneric, frig şi urât. Iar leşul caprei mirosea. Uşa era încuiată pe dinafară, iar într-un colţ avea o găleată în care să-şi facă nevoile. Sus, pe un perete, era o ferestruică prin care pătrundeau razele soarelui şi ale lunii. Când nu era înnorat, putea să vadă câteva stele. Altă sursă de lumină nu

avea. Îşi petrecea nopţile întinsă pe salteaua tare pusă pe duşumea şi tremurând sub două pături vechi. Era aprilie, dar în munţi nopţile încă erau reci. Când se întuneca, ochii caprei moarte străluceau puternic în lumina stelelor. De frica lor, fetiţa cu greu putea să doarmă.

În cea de-a treia noapte, gura caprei începu să se caşte larg, deschisă din interior. Iar dinăuntru ieşiră unul după altul nişte omuleţi. Cu totul, şase. Aveau doar vreo zece centimetri înălţime, dar odată ajunşi pe podea începură să crească rapid, ca ciupercile după ploaie. Ajunseră la vreo şaizeci de centimetri. Şi spuseră că ei erau „Oamenii cei Mici".

Ca în *Albă-ca-zăpada şi cei şapte pitici,* se gândi fetiţa. Tatăl ei îi citise povestea când era mică. Însă lipsea unul.

— Dacă preferi şapte, putem să fim şi şapte, zise cel cu voce joasă.

Oamenii cei Mici păreau să-i citească gândurile. Iar când îi numără din nou, văzu că nu mai erau şase, ci şapte. Însă fetiţei nu i se păru neapărat straniu. Din momentul în care apăruseră din gura caprei, legile lumii deja se schimbaseră. Nimic din ce avea să se întâmple mai apoi nu mai era straniu.

— De ce aţi ieşit din gura caprei moarte, întrebă fetiţa, observând că vocea îi suna ciudat. Vorbea altfel, poate şi din cauză că de trei zile nu mai rostise niciun cuvânt.

— Fiindcă gura caprei e pasajul, spuse cel cu voce răguşită. Nici noi n-am ştiut că e o capră moartă până n-am ajuns pe partea asta.

— Pe noi nu ne deranjează câtuşi de puţin, spuse cel cu voce subţirică. Atâta timp cât e pasaj, poate să fie şi capră, şi balenă, şi mazăre.

— Tu ai făcut pasajul, zise cel cu voce joasă. Şi noi l-am încercat, să vedem unde ne duce.

— Eu am făcut pasajul, spuse şi fetiţa, nerecunoscându-şi vocea.

— Ne-ai făcut un bine, adăugă cel cu voce stinsă.

Câţiva dintre ei mormăiră a aprobare.

— Nu vrei să te joci cu noi, să facem o crisalidă de aer? întrebă cel cu voce de tenor.

— Dacă tot suntem aici, spuse baritonul.

— Crisalidă de aer, întrebă fetiţa.

— Tragem fire din aer şi ţesem din ele un cuib. Şi facem cuibul tot mai mare şi mai mare, explică cel cu voce joasă.

— Pentru cine e cuibul.

— O să vezi tu, zise baritonul.

— O să vezi când o să iasă, adăugă vocea stinsă.

— Ho, ho, îl acompanie un altul.

— Pot să vă ajut şi eu.

— Mai întrebi? răspunse vocea răguşită.

— Tu ne-ai făcut nouă un bine. Hai s-o ţesem împreună! zise tenorul.

Odată ce te obişnuiai, nu era prea greu să tragi un fir din aer. Fetiţa avea degete pricepute şi treaba îi mergea foarte repede. Privind cu atenţie, observai că în aer pluteau multe fire. Dacă voiai să le vezi, le vedeai.

— Aşa. E foarte bine, zise vocea stinsă.

— Eşti o fetiţă tare deşteaptă. Înveţi repede, adăugă vocea subţirică. Erau toţi îmbrăcaţi identic şi arătau la fel la faţă, dar se deosebeau după voce.

Hainele pe care le purtau Oamenii cei Mici erau foarte banale. Altfel nici nu puteau fi descrise. Dacă îţi luai privirea de la ei, în secunda următoare nu mai ştiai cu ce erau îmbrăcaţi. Acelaşi lucru se putea spune şi despre chipurile lor. Nu erau nici rele, nici plăcute, ci banale. Iar dacă îţi luai privirea de la ei, în secunda următoare nu mai ştiai cum arată la chip. Părul, la fel. Nici lung, nici scurt. Păr şi atât. Iar miros nu aveau deloc.

În zorii zilei, la cântatul cocoşilor, când cerul începu să se lumineze la răsărit, cei şapte Oameni Mici încetară lucrul şi se întinseră. Apoi ascunseră într-un ungher din încăpere crisalida de aer, care era cam de mărimea unui iepuraş, probabil ca să n-o găsească cel care aducea mâncarea.

— E dimineaţă, zise vocea stinsă.

— A trecut noaptea, spuse vocea joasă.

Ce cor s-ar face cu atâtea voci, se gândi fetiţa.

— Noi nu avem cântece, spuse tenorul.

— Ho, ho, făcu cel cu rol de acompaniator.

Oamenii cei Mici se micşorară la dimensiunea de zece centimetri, ca la venire, se încolonară şi intrară în gura caprei moarte.

— Mai venim şi diseară, zise încetişor vocea stinsă, din gura caprei, înainte să o închidă. N-ai voie să spui nimănui despre noi.

— Dacă spui cuiva, o să se întâmple ceva foarte rău, adăugă şi vocea răguşită.

— Ho, ho, făcu acompaniatorul.

— Nu spun nimănui.

Şi chiar dacă aş spune, nu m-ar crede nimeni. Fetiţa era des certată de adulţi când spunea ce-i trecea prin minte. I se reproşa că nu face diferenţa dintre realitate şi imaginaţie. Modul în care gândea ea diferea mult ca formă şi nuanţă de al celorlalţi oameni. Ea una nu înţelegea unde anume greşea. Dar, în orice caz, despre Oamenii cei Mici era mai bine să nu povestească nimănui.

*

După ce dispărură Oamenii cei Mici şi gura caprei se închise din nou, fetiţa căută vreme îndelungată locul în care aceştia pitiseră crisalida de aer, dar nu reuşi să-l găsească pentru nimic în lume. Era foarte bine ascuns. Deşi spaţiul era foarte îngust, tot nu îi dădea de urmă. Unde putea să fie?

Apoi se înfăşură în pături şi adormi. O cuprinse un somn liniştit, cum nu mai avusese de mult. Fără vise, fără întreruperi. Fetiţa se bucură din plin de odihna profundă.

În timpul zilei, capra rămase moartă. Leşul ei era ţeapăn şi ochii ei tulburi arătau ca două mărgele de sticlă. Dar, când veni seara şi în şopron se aşternu întunericul, ochii începură să lucească în lumina stelelor. Iar din gura ei apărură Oamenii cei Mici, călăuziţi parcă de acea lumină. De data aceasta erau şapte de la bun început.

— Să continuăm ce am început aseară, zise vocea răguşită.

Ceilalţi şase murmurară o încuviinţare.

Fetiţa şi cei şapte Oameni Mici se aşezară în cerc în jurul

crisalidei şi se apucară de lucru. Trăgeau câte un fir alb din aer şi ţeseau din el crisalida. Îşi vedeau de treabă în tăcere, fără să sufle o vorbă. Mişcându-se cu zel, nici că mai simţeau frigul nopţii. Timpul zbura fără ca ei să-şi dea seama. Nu se plictiseau şi nici nu erau somnoroşi. Crisalida creştea văzând cu ochii, puţin câte puţin.

— Cât de mare o facem, întrebă fetiţa La apropierea zorilor, vrând să afle dacă ar fi terminat-o în cele zece zile cât avea ea să stea închisă în şopron.

— Pe cât se poate de mare, răspunse vocea subţirică.

— Când ajunge de o anumită mărime, se sparge singură, zise tenorul vesel.

— Şi din ea iese ceva, adăugă baritonul cu o voce puternică.

— Ce anume, întrebă fetiţa.

— Ce iese? zise vocea stinsă.

— O să vezi, spuse vocea joasă.

— Ho, ho, adăugă acompaniatorul.

— Ho, ho, făcură la unison ceilalţi şase.

*

Stilul în care era scris romanul avea ceva sumbru. Detectând această nuanţă aparte, Aomame se încruntă. Era un fel de basm pentru copii. Dar pe dedesubt curgea un curent nevăzut, întunecat şi învolburat. În cuvintele simple, fără înfloriturі, Aomame percepea un ecou rău prevestitor, un soi de mohorâre ce vesteşte apropierea unei boli. O boală letală, care îţi roade încet mintea pe dinăuntru. Iar cei care aduceau acea boală era corul format din cei şapte Oameni Mici. Fără îndoială, la mijloc e ceva nesănătos, îşi spuse Aomame, detectând în vocea lor ceva periculos de aproape de ea însăşi.

Aomame îşi ridică nasul din carte şi se gândi la spusele Liderului înainte să moară: „Noi trăim alături de ei încă din vremuri străvechi, când binele şi răul nici nu existau, iar oamenii încă nu aveau conştiinţă.”

Puţin mai târziu, îşi reluă lectura.

*

Fetiţa şi Oamenii cei Mici continuară să lucreze, iar câteva zile mai târziu, crisalida de aer ajunse de mărimea unui câine măricel.

— Mâine se termină pedeapsa şi eu plec de aici, le spuse fetiţa când se apropiară zorile.

Aceştia o ascultară în tăcere.

— Deci nu mai pot să lucrez la crisalida de aer cu voi.

— Mare păcat, zise tenorul pe un ton plin de regret.

— Ne-ai fost de mare ajutor, adăugă baritonul.

— Crisalida e aproape gata, zise vocea subţirică. Mai punem un pic şi ajunge.

Înşiraţi în jurul ei, Oamenii cei Mici priviră crisalida, cântărindu-i din ochi mărimea.

— Încă un pic de tot, zise vocea răguşită, de parcă dădea tonul unui cântec marinăresc monoton.

— Ho, ho, adăugă acompaniatorul.

— Ho, ho, făcură la unison ceilalţi şase.

*

După cele zece zile de pedeapsă la izolare, fetiţa se întoarse în mijlocul Grupului. Îşi reluă traiul supus la numeroase reguli şi nu mai avu timp de petrecut în singurătate. Desigur, nu mai putea nici să ţeasă la crisalida de aer alături de Oamenii cei Mici. În fiecare noapte, înainte să adoarmă, şi-i imagina pe cei şapte Oameni Mici aşezaţi în jurul ei şi lucrând ca s-o facă tot mai mare. La altceva nu se mai putea gândi. Avea chiar senzaţia că acea crisalidă îi intrase de-a dreptul în cap.

Fetiţa era înnebunită să afle ce anume se forma înăuntrul crisalidei şi ce avea să apară din ea când urma să se crape. Îi părea nespus de rău că nu putea să fie martoră la acel moment. La cât am ajutat, ar trebui să am dreptul să fiu la faţa locului, îşi spunea ea. Se gândise chiar serios să mai comită o greşeală şi să fie din nou pedepsită, ca să ajungă înapoi în şopron. Dar era posibil ca, în ciuda eforturilor ei, Oamenii cei

Mici nici să nu mai apară. Capra moartă fusese dusă de acolo şi îngropată undeva. Ochii ei nu mai aveau cum sa strălucească în lumina stelelor.

Mai departe se povestea despre viaţa de zi cu zi a fetiţei în cadrul comunităţii. Rutina zilnică ordonată, muncile stabilite. Fiind cea mai mare dintre copii, îi îndruma pe cei mai mici şi avea grijă de ei. Mese frugale, poveştile pe care i le citeau părinţii înainte de culcare, muzica clasică pe care o asculta când îşi făcea timp. Viaţa neîntinată.

Oamenii cei Mici o vizitau în vis. Ei puteau să pătrundă în visele oamenilor după bunul lor plac. Crisalida de aer o să se spargă în curând, nu vii şi tu să o vezi? o invitară ei. Ia o lumânare şi hai în şopron pe înserat, ca să nu te vadă nimeni.

Fetiţa nu îşi putu stăpâni curiozitatea. Ieşi din dormitor, luă o lumânare pregătită din timp şi se duse tiptil în şopron. Acolo nu găsi pe nimeni. Doar crisalida de aer zăcea liniştită pe podea. Era mult mai mare faţă de cum era când o văzuse ultima dată. Avea o lungime de aproximativ un metru treizeci, patruzeci. Şi emana o lumină slabă. Conturul ei descria o linie frumos arcuită, care se subţia spre mijloc. Când era mai mică nu arăta aşa. Se vedea treaba că Oamenii cei Mici munciseră din greu. Crisalida începuse deja să se crape. Avea o crestătură frumoasă de-a lungul ei. Fetiţa se aşeză pe vine şi se uită înăuntru.

În acel moment, descoperi că înăuntrul crisalidei era ea însăşi, îşi privi propria siluetă întinsă, dezbrăcată. Dublura ei stătea pe spate, cu ochii închişi. Nu părea conştientă. Nici nu respira. Arăta chiar ca o păpuşă.

— Aceasta este *filia* ta, zise vocea răguşită şi tuşi o dată.

Fetiţa se întoarse şi îi văzu în spatele ei pe cei şapte Oameni Mici, aşezaţi în evantai.

— *Filia,* repetă ea automat.

— Iar ţie ţi se spune *mater,* zise vocea joasă.

— *Mater* şi *filia,* repetă ea.

— *Filia* o reprezintă pe *mater,* explică vocea subţirică.

— M-am împărţit în două, întrebă fetiţa.

— Nu, răspunse tenorul. Nu te-ai împărţit în două. Tu ai

rămas tu, complet întreagă. Nu te îngrijora. O *filia* nu este decât umbra inimii propriei sale *mater,* care a prins formă.

— Când se trezeşte.

— În curând. Când vine vremea, spuse baritonul.

— Şi ce face *filia* ca umbră a sufletului meu, întrebă fetiţa.

— Îndeplineşte rolul de perceptor, zise încetişor vocea stinsă.

— Perceptor, repetă fetiţa.

— Cineva care percepe, explică vocea răguşită.

— Şi ceea ce percepe transmite la receptor, adăugă vocea subţirică.

— Adică *filia* devine pasajul nostru, spuse tenorul.

— În locul caprei, întrebă fetiţa.

— Capra moartă nu era decât un pasaj temporar, explică vocea stinsă. Noi avem nevoie de o *filia* în viaţă care să lege locul în care trăim noi de aici. Ca perceptor.

— Şi *mater* ce face.

— Stă lângă *filia,* răspunse vocea subţirică.

— Când se trezeşte, întrebă fetiţa.

— Peste două sau trei zile, spuse tenorul.

— Una din două, adăugă vocea stinsă.

— Să ai multă grijă de ea, o sfătui baritonul. Fiindcă este *filia* ta.

— *O filia* nu este întreagă fără grijă de la *mater.* Nu poate să trăiască prea mult, explică vocea subţirică.

— Dacă o *mater* rămâne fără *filia,* îşi pierde şi umbra inimii, spuse tenorul.

— Şi ce face *mater* fără umbra inimii, întreba fetiţa.

Oamenii cei Mici se uitară unul la celălalt. Nimeni nu răspunse.

— Când *filia* se trezeşte, pe cer apar două luni, spuse vocea răguşită.

— Cele două luni proiectează umbra inimii, zise baritonul.

— Apar două luni, repetă fetiţa automat.

— Acesta este semnul. Să te uiţi la cer cu luare aminte, spuse în şoaptă vocea stinsă. Să te uiţi atentă. Şi să numeri lunile.

— Ho, ho, adăugă acompaniatorul.
— Ho, ho, făcură la unison ceilalţi şase.

*

Fetiţa se hotărî să fugă.

Ceva era în neregulă, distorsionat. Era nefiresc. Iar fetiţa îşi dădea seama. Nu ştia ce vor Oamenii cei Mici, dar propria sa imagine închisă în crisalida de aer o făcea să se cutremure. Nu putea să trăiască alături de dublura ei. Trebuia să fugă de acolo, iar asta cât mai repede posibil. Înainte ca *filia* să se trezească, înainte ca pe cer să apară două luni.

În cadrul Grupului era interzis să ai bani. Însă tatăl ei îi strecurase mai demult o bancnotă de zece mii de yeni şi nişte mărunţiş. „Ascunde-i, să nu-i găsească nimeni", o sfătuise el şi îi întinsese o hârtiuţă cu o adresă, un nume şi un număr de telefon. „Dacă va trebui să fugi de aici, cumpără-ţi un bilet de tren cu banii ăştia şi du-te la adresa asta."

Tatăl ei probabil simţise că în Grup era posibil să se întâmple ceva rău în viitor. Iar fetiţa se mişcă rapid, fără să mai stea pe gânduri. Nu avea timp nici să-şi ia rămas bun de la părinţi.

Scoase dintr-un borcan îngropat în pământ bancnota de zece mii de yeni, mărunţişul şi hârtiuţa. La şcoală, în timpul unei ore, ceru voie să se ducă la cabinetul medical, spunând că nu se simţea bine. Ieşi din clasă şi părăsi şcoala. Se urcă în autobuz, se duse la gară şi îşi cumpără un bilet până la Takao. Îşi luă restul. Era prima dată în viaţa ei când îşi cumpăra bilet, primea rest şi mergea cu trenul, dar învăţase de la tatăl ei cum trebuia să procedeze. Ştia exact ce avea de făcut.

Luă trenul pe linia Chūō aşa cum scria pe hârtiuţă, coborî la Takao şi apelă numărul de telefon de la un telefon public. Cel la care suna era un pictor, un vechi prieten de-al tatălui ei. Era cu zece ani mai în vârstă decât el şi locuia împreună cu fiica lui în apropierea muntelui Takao. Soţia lui murise cu mai mult timp în urmă, iar fiica sa, Kurumi, era cu un an mai mică decât ea. Imediat cum îl sună, acesta veni la gară şi o întâmpină pe fugară cu braţele deschise.

La o zi după ce ajunsese în casa pictorului, fetiţa se uită pe fereastră şi descoperi că pe cer erau două luni. Lângă luna obişnuită mai apăruse una mică şi scofâlcită ca o boabă de fasole. Se trezise *filia,* îşi dădu ea seama. Iar lunile proiectau umbra inimii. Inima ei tremură. Lumea se schimbase. Şi ceva era pe cale să se întâmple.

*

Fetiţa nu primea nicio veste de la părinţi. Poate că cei din Grup nici nu remarcaseră că îşi luase tălpăşiţa, pentru că în urmă rămăsese dublura ei. Din câte apucase să vadă, arăta identic cu ea, drept pentru care lumea nu ar fi avut cum să le deosebească între ele. Dar părinţii ei sigur ştiau că nu era ea însăşi, ci doar o dublură. Că ea fugise din Grup şi că o lăsase în locul ei. Şi nu avea decât un singur loc în care se putea duce. Însă părinţii nu o contactară nici măcar o dată. Poate că acesta era un mesaj mut prin care o îndemnau să rămână dispărută.

Fetiţa ba mergea, ba nu mai mergea la şcoală. Lumea de afară era nouă pentru ea şi mult prea diferită faţă de Grupul în care crescuse. Avea alte reguli, alt scop şi se foloseau alte cuvinte. Prin urmare, nu prea putea să-şi facă prieteni sau să se obişnuiască cu mediul de la şcoală.

Dar la gimnaziu se împrieteni cu un băiat. Îl chema Tooru. Tooru era mic şi slab şi avea faţa brăzdată de nişte riduri adânci, ca de maimuţă. Se pare că fusese grav bolnav când era mic şi nu putea face efort fizic intens. Avea coloana vertebrală strâmbă. În recreaţii stătea retras şi citea. Nici el nu avea prieteni. Era prea mic şi prea urât. Într-o pauză de prânz, fetiţa se aşează lângă el şi intrară în vorbă. Îl întrebă ce citeşte. Băiatul îi citi şi ei din carte cu voce tare. Fetiţei îi plăcu vocea lui. Era răguşită şi stinsă, dar ea o auzea perfect. Poveştile istorisite cu acea voce o fermecau. Tooru citea frumos, de parcă recita poezii. Ea ajunse să-şi petreacă toate pauzele de prânz alături de el, ascultându-l cu atenţie.

Dar în scurt timp îl pierdu pe Tooru. Oamenii cei Mici i-l răpiră de lângă ea.

Într-o seară, în camera lui Tooru apăru o crisalidă de aer. Oamenii cei Mici lucrau la ea în timp ce el dormea şi în fiecare seară îi arătau fetiţei în vis ce se petrece. Dar ea nu îi putu opri. Crisalida ajunse de mărimea potrivită şi se crăpă în lung, întocmai ca în cazul ei. Însă înăuntrul ei erau trei şerpi uriaşi şi negri. Stăteau strâns încolăciţi unul în jurul altuia şi nimeni – nici măcar ei înşişi – nu îi putea desface. Arătau ca o eternă încâlcitură lucioasă. Şerpii erau foarte furioşi că nu se pot elibera. Se zbăteau cu disperare, încercând să se descâlcească, dar mai mult rău făceau zbătându-se. Oamenii cei Mici îi arătară fetiţei aceste vietăţi. Tooru dormea liniştit lângă ei, fără să ştie nimic. Doar ea îi putea vedea.

Câteva zile mai târziu, băiatul se îmbolnăvi subit şi fu trimis la un sanatoriu îndepărtat. Boala de care suferea nu era dezvăluită. În orice caz, Tooru nu se mai întoarse niciodată la şcoală. Era pierdut de tot.

Fetiţa îşi dădu seama că acela era un mesaj de la Oamenii cei Mici. Se pare că pe *mater* nu o puteau atinge direct, dar puteau să le facă rău celor din jurul ei, să îi distrugă. Dar nu pe oricine.

Ca dovadă, pictorului, tutorele ei, şi fiicei sale, Kurumi, nu puteau să le facă nimic. Ei alegeau drept pradă partea cea mai slabă. Scoseseră la iveală cei trei şerpi din subconştientul băiatului şi îi treziseră din somn. Distrugându-l pe băiat îi trimiteau ei o avertizare, încercând să o facă să revină lângă *filia. De fapt, e numai vina ta,* îi spuneau ei.

Fetiţa era din nou singură. Nu se mai ducea nici la şcoală. Ar fi pus în pericol pe oricine cu care s-ar fi împrietenit. Asta însemna să trăiască sub cele două luni. Şi ea o ştia.

*

În cele din urmă, fetiţa începu să-şi ţească propria ei crisalidă de aer. Putea să facă asta. Oamenii cei Mici îi spuseseră că veniseră din locul în care trăiau ei prin pasaj. Dacă aşa stăteau lucrurile, însemna că şi ea putea să se ducă în locul acela, traversând pasajul în direcţie opusă. Aşa ar fi dezlegat mai multe mistere, ca de exemplu de ce se afla ea acolo sau ce

însemnau *mater şi filia.* Poate chiar reuşea să-l salveze pe Tooru. Fetiţa începu să-şi construiască pasajul. Doar trăgea fire din aer şi le împletea. Dura mult, dar era un lucru posibil.

Şi totuşi uneori se deruta. Nu mai ştia ce să creadă. Ea era chiar *mater* sau poate la un moment dat fusese schimbată cu *filia?* Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai puţin sigură. Cum ar fi putut oare să-şi dovedească dacă e sau nu ea însăşi?

*

Povestirea se încheia în mod simbolic în momentul în care ea dădea să deschidă uşa de la pasaj. Nu se mai spunea nimic despre ce se afla în spatele uşii, poate din cauză că acele lucruri încă nu se întâmplaseră.

Filia, îşi zise Aomame. Liderul rostise acest cuvânt înainte să moară. Zisese că fiica lui fugise lăsând în urma ei *o filia,* pentru a crea un efect anti-Oamenii cei Mici. Asta chiar se întâmplase în realitate. Iar ea nu era singura care vedea două luni pe cer.

Însă, lăsând aceste lucruri la o parte, Aomame înţelegea cumva motivul pentru care fusese primit atât de bine acest roman şi era atât de citit. Desigur, la un anumit nivel contribuise şi faptul că autoarea era o tânără frumoasă de şaptesprezece ani. Dar un bestseller nu se naşte doar dintr-atât. Descrierile vii şi precise erau, fără îndoială, ceea ce fascina la acest roman. Cititorul reuşea să vadă clar prin ochii ei lumea care o înconjura. Povestirea era despre o fetiţă aflată într-un mediu cu totul aparte, dar cumva îi făcea pe oameni să se identifice în mod natural cu ea. Probabil atingea ceva din subconştientul lor, iar asta îi făcea pe cititori să întoarcă paginile cărţii complet absorbiţi.

Contribuţia lui Tengo la aceste calităţi literare era probabil foarte mare, dar Aomame nu putea să se lase furată de ele. Trebuia să citească romanul concentrându-se asupra părţilor în care apăreau Oamenii cei Mici. Pentru ea, aceasta era o poveste cât se poate de *reală,* în care se puneau în joc viaţa şi moartea. Era ca un fel de manual din care putea să obţină

cunoştinţele de care avea nevoie. Trebuia neapărat să descifreze mai bine şi mai concret lumea în care se afla acum.

Crisalida de aer nu era, aşa cum îşi imagina lumea, o poveste extrem de fantastică, născocită de o tânără de şaptesprezece ani. Chiar dacă multe nume erau schimbate, Aomame era convinsă că majoritatea lucrurilor descrise acolo erau întâmplări cu totul reale, prin care tânăra chiar trecuse. Fukaeri lăsase în scris o înregistrare exactă a experienţelor sale, ca să dezvăluie întregii lumi acele secrete. Ca să îi informeze pe oameni despre existenţa Oamenilor cei Mici şi despre faptele lor.

Probabil că *filia* pe care o lăsase în urmă le servise drept pasaj Oamenilor cei Mici, îi călăuzise la tatăl ei, adică la Lider, şi îl transformaseră într-un receptor. Iar apoi, nemaiavând nevoie de Zori de Zi, îi împinseseră la o autodistrugere sângeroasă şi îi transformaseră pe Pionieri într-o grupare religioasă radicală şi exclusivistă. Probabil că, pentru Oamenii cei Mici, acela era cel mai convenabil şi mai plăcut mediu.

Oare *filia* lui Fukaeri reuşise să trăiască mult şi bine fără *mater*? Oamenii cei Mici spuseseră că, fără *mater,* o *filia* nu poate supravieţui multă vreme. Şi oare ce însemna ca o *mater* să trăiască fără umbra inimii?

Poate că, după ce fugise, Oamenii cei Mici creaseră în cadrul Pionierilor şi alte *filia* în chip similar, cu scopul de a-şi lărgi şi a-şi face cât mai stabil pasajul de trecere. Aşa cum un drum ar căpăta mai multe benzi. Astfel, acele *filia* se transformaseră fiecare în perceptor şi primiseră rolul de vestale. Iar Tsubasa era una dintre ele. Dacă te gândeai că nu fetele adevărate erau cele care aveau relaţii sexuale cu Liderul, ci dublurile lor, expresia Liderului, „împreunat în multiple sensuri”, căpăta o noimă. Aşa se explica şi de ce Tsubasa avea ochii lipsiţi de profunzime şi nu vorbea aproape deloc. De ce şi cum reuşise *Tsubasa-filia* să fugă din sectă nu se ştia, dar cel mai probabil fusese introdusă într-o crisalidă de aer şi dusă înapoi lângă Tsubasa-*mater*. Uciderea sângeroasă a câinelui fusese un avertisment din partea Oamenilor cei Mici. Ca în cazul lui Tooru.

Toate acele *filia* încercau să conceapă copilul Liderului, dar, neavând trup fizic, nu aveau nici menstruaţie. Cu toate acestea, ele se tot străduiau să rămână însărcinate. Oare de ce?

Aomame clătină din cap. Încă mai erau multe lucruri pe care nu le înţelegea.

*

Aomame ar fi vrut să-i spună imediat Doamnei aceste lucruri. Că poate fetele pe care le violase Liderul nu erau de fapt decât nişte umbre. Că poate nici nu fusese nevoie să-l ucidă pe acel bărbat.

Dar Doamna nu ar fi putut să creadă uşor o asemenea explicaţie. Aomame înţelegea. Nu doar ea, ci niciun om întreg la minte nu ar accepta pe loc ideea că Oamenii cei Mici, *mater, filia,* crisalidele de aer ar exista cu adevărat. Orice om întreg la minte ar considera toate aceste lucruri drept nişte născociri care apar într-un roman şi atât. Aşa cum nimeni nu ar crede că Regina de Cupă sau iepurele cu ceas din *Alice în Ţara Minunilor* ar exista cu adevărat.

Însă Aomame vedea *în realitate* două luni pe cer şi îşi ducea viaţa sub lumina lor. Chiar ajunsese să le simtă forţa aceea gravitaţională distorsionată. Şi îl omorâse cu mâinile ei pe bărbatul numit Liderul într-o cameră întunecată de hotel. Încă mai păstra în palmă senzaţia vie pe care o avusese în momentul în care îi înţepase ceafa cu acul ascuţit. Era o senzaţie care încă îi mai făcea pielea de găină. Iar puţin înainte de asta văzuse cum Liderul ridicase cam cinci centimetri în aer ceasul acela greu. Nu fusese nicio iluzie şi nicio scamatorie. Fusese realitatea adevărată şi rece, pe care nu putea decât s-o accepte aşa cum era.

Aşa ajunseseră Oamenii cei Mici să conducă practic comunitatea pe nume Pionierii. Aomame nu ştia ce anume urmăreau ei preluând conducerea organizaţiei. Poate că era un lucru care transcendea ideea de bine şi de rău. Însă eroina din *Crisalida de aer* simţise în mod intuitiv că era ceva *greşit* şi încercase să se opună aşa cum putuse. O abandonase *pe*

filia, fugise din comunitatea ei şi, împrumutând expresia Liderului, crease un „impuls anti-Oamenii cei Mici” pentru a menţine echilibrul lumii. Încerca să traverseze în sens invers pasajul prin care trecuseră Oamenii cei Mici şi să pătrundă în locul din care veniseră ei. Povestea era vehiculul ei. Iar Tengo devenise partenerul său şi o ajutase să pună totul pe picioare. Probabil că la momentul respectiv el nici nu ştia ce face. Poate nici acum nu ştia.

În orice caz, *Crisalida de aer* e un element-cheie, îşi zise Aomame.

Totul începe cu această poveste.

Dar care e locul meu în ea?

În momentul în care am plecat de pe Autostrada Metropolitană blocată de ambuteiaj şi am coborât pe scara de urgenţă cu *Sinfonietta* lui Janáček răsunându-mi în minte, am fost atrasă în lumea aceasta cu două luni pe cer, în misterioasa 1Q84. Ce semnifică asta?

*

Aomame închise ochii şi se puse pe gândit.

Probabil că eu am fost împinsă de impulsul anti-Oamenii cei Mici prin pasajul creat de Fukaeri şi de Tengo. Impulsul acela m-a purtat pe mine *dincoace.* Altfel cum aş putea să o iau? Iar rolul pe care l-am primit în cadrul acestei poveşti nu e deloc neglijabil. Poate sunt chiar unul dintre personajele principale.

Aomame se uită în jurul ei. Cu alte cuvinte, eu mă aflu în povestea construită de Tengo, îşi spuse ea şi îşi dădu seama de un lucru. Într-un sens, eu sunt în corpul lui. Adică în templul lui.

Am văzut mai demult la televizor un film ştiinţifico-fantastic. Nu mai ştiu cum se chema. Era cu nişte oameni de ştiinţă care s-au micşorat de se mai vedeau doar la microscop, s-au urcat într-un fel de submarin (micşorat şi el), au intrat în vasele de sânge ale unui pacient, au ajuns în creierul lui şi încercau să facă o operaţie chirurgicală complicată, care ar fi fost imposibilă în condiţii normale. Situaţia e asemănătoare. Eu sunt în venele lui Tengo şi mă învârt prin corpul lui. Mă îndrept

către cauza bolii, luptându-mă din greu cu leucocitele care mă tot atacă, încercând să elimine corpul străin (adică eu). Omorându-l pe Lider în camera aceea din Hotelul Okura, eu am reuşit să îndepărtez cauza bolii.

Acest gând o mai încălzi un pic pe Aomame. Mi-am îndeplinit misiunea, îşi spuse ea. Şi a fost o misiune grea, fără urmă de îndoială. Chiar mi-a fost frică. Dar, în mijlocul acelor tunete, eu mi-am făcut treaba fără greş, cu calm. Sub ochii lui Tengo. Aomame se simţi foarte mândră.

Şi ca să continuu analogia cu vasele de sânge, fiind acum un deşeu care şi-a îndeplinit deja rolul, o să ajung în curând în vene şi o să fiu eliminată din corp. Aşa funcţionează sistemul din corpul uman. Este un destin de care nu pot fugi, dar nici că mă deranjează. Acum eu sunt înlăuntrul lui Tengo. Sunt învăluită în căldura trupului său, sunt călăuzită de pulsul său. Sunt purtată de logica lui şi de regulile lui. Şi, probabil, de stilul lui. Mi se pare minunat să fiu adăpostită înlăuntrul lui.

Aşezată pe podea, Aomame închise ochii. Îşi băgă nasul între filele cărţii şi trase adânc aerul în piept. Miros de hârtie, miros de cerneală. Se lăsă purtată de acel flux, ascultând bătăile inimii lui Tengo.

Asta e împărăţia ta, îşi zise ea.

Sunt pregătită să mor. Oricând.

Capitolul 20
Morsa şi Pălărierul nebun

Fără îndoială, pe cer erau două luni.

*

Una era cea obişnuită, dintotdeauna, iar cealaltă, o lună verzuie şi mult mai mică. Era diformă şi lumina mult mai slab. Aidoma copilului sărac şi urât al unei rude îndepărtate, pe care nu îl întâmpină nimeni cu bucurie şi cu care te trezeşti pe cap, fără să poţi refuza. Dar era acolo şi nu puteai scăpa de ea. Nu era nicio iluzie şi nicio halucinaţie. Un astru care apăruse pe cer, cu corp şi contur clar definite. Nu era nici avion, nici balon, nici satelit artificial. Nu era nici făcută în glumă de cineva, din hârtie creponată. Fără nicio îndoială, era o rocă. Îşi ocupa bucata ei de cer, fără să clintească, asemenea unui semn de punctuaţie pus după multe ezitări sau ca un neg cu care te-a pricopsit destinul.

Tengo o privi îndelung, sfidător. Nu-şi dezlipea ochii de la ea. Nici măcar nu clipea. Dar, oricât s-ar fi uitat, ea nu se clintea de acolo. Rămânea pe cer, rece şi taciturnă.

Tengo îşi descleştă pumnul strâns şi, aproape inconştient, clătină din cap. Asta-i ca în *Crisalida de aer,* îşi spuse el. Lumea în care sunt două luni pe cer. Când se naşte *filia,* apar două luni.

— Acesta este semnul. Să te uiţi la cer cu luare aminte, spuse în şoaptă vocea stinsă.

Doar el scrisese cuvintele acestea. Urmând sfatul lui Komatsu, descrisese în detaliu cea de-a doua lună. Era partea la care lucrase cel mai mult. Şi el fusese cel care născocise aspectul lunii celei noi.

Komatsu îi spusese:

— Tengo, gândeşte-te aşa: cititorii au văzut până acum

luna de pe cer de nenumărate ori. Aşa-i? Dar nimeni nu a văzut două luni. Când într-un roman apare ceva ce n-a văzut nimeni niciodată, e nevoie de o descriere detaliată şi precisă.

O părere foarte corectă.

Cu privirea înălţată spre cer, Tengo clătină din nou din cap. Noul astru era aidoma celui descris de el, şi ca formă, şi ca dimensiuni. Era identică până şi în plan metaforic.

Aşa ceva e imposibil, îşi spuse. Ce fel de realitate imită metafora? Încercă să rostească cu voce tare:

— Aşa ceva e imposibil!

Vocea nu-l ascultă. Avea gâtul uscat ca după o alergare lungă. Oricum ar fi privit situaţia, aşa ceva era imposibil. *Aceea era o lume fictivă.* Era lumea de basm pe care Fukaeri i-o descrisese lui Azami, seară de seară, şi căreia Tengo îi dăduse o formă literară.

Adică, se întrebă el, sunt în lumea romanului? Oare am părăsit cumva realitatea şi am intrat în lumea *Crisalidei de aer,* ca Alice în vizuina iepurelui? Sau poate lumea reală s-a transformat după modelul celei din *Crisalida de aer*? Dar lumea normală – cea obişnuită, în care era o singură lună – nu mai există pe nicăieri? Oare în chestia asta sunt implicaţi cumva Oamenii cei Mici?

Se uită împrejur, căutând răspunsuri. Nu vedea însă decât locuinţe absolut normale. Nimic schimbat, nimic nelalocul său. Nu se zăreau nici Regina de Cupă, nici Morsa, nici Pălărierul nebun. În jur nu erau decât groapa cu nisip pustie, leagănul, copacul cu crengi largi, felinarul care răspândea o lumină inexpresivă, toaleta publică încuiată, clădirea nouă de cinci etaje (doar la patru ferestre se vedea lumină), avizierul public, un automat de băuturi răcoritoare cu emblema Coca Cola, un Volkswagen Golf vechi, parcat ilegal, stâlpii de telefon, firmele din neon care se zăreau în depărtare. Zgomotele obişnuite, lumina obişnuită. Locuia de şapte ani în Kōenji. Nu se mutase acolo fiindcă i-ar fi plăcut în mod deosebit cartierul, ci fiindcă se întâmplase să găsească o locuinţă unde chiria era mică şi care se afla aproape de gară. Rămăsese acolo fiindcă ajungea uşor la serviciu şi oricum i se părea un efort prea mare să se

mute. În orice caz, ştia bine cartierul şi ar fi observat de îndată dacă ar fi apărut vreo schimbare.

Oare de când mai apăruse o lună? Nu se putea lămuri. Poate că se întâmplase cu mulţi ani înainte şi Tengo nici nu băgase de seamă până acum. Poate că existau multe alte lucruri pe care nu le observase încă. Nu citea cu atenţie ziarele şi nici nu se uita la televizor. Erau nenumărate lucruri pe care le ştia toată lumea, mai puţin el. Sau poate că abia acum apăruse şi cea de-a doua lună. Ar fi putut să întrebe pe cineva. Nu vă supăraţi, aş vrea să vă întreb ceva mai neobişnuit, ştiţi cumva de când sunt două luni pe cer? Numai că nu era nimeni în preajmă. Literalmente, nici măcar o pisică.

Ba da, era cineva. Undeva în apropiere, cineva bătea cuie într-un perete cu ciocanul. Poc, poc, poc, se auzea fără întrerupere. Un perete destul de dur, însă şi cuiele erau tari. Cine se apucă la ora asta să bată cuie? se întrebă Tengo nedumerit şi se uită împrejur, dar nu văzu niciun perete de unde să poată veni zgomotul. Şi nimeni cu ciocanul în mână.

Abia peste câteva momente îşi dădu seama că ce auzea de fapt era bătaia propriei sale inimi. Sub influenţa adrenalinei, inima sa pompa cu zgomot în vene o cantitatea brusc mărită de sânge.

*

Priveliştea celor două luni îl ameţi pe Tengo. Era cât pe ce să-şi piardă echilibrul. Se aşeză în vârful toboganului şi rămase câteva momente cu ochii închişi, ţinându-se de balustradă, aşteptând să se liniştească. Avea senzaţia că forţa gravitaţională se modifica puţin. Undeva mareea urca, în altă parte cobora. Oamenii pendulau impasibil, când nebuni, când lunatici.

În vertijul acela, Tengo realiză dintr-odată că nu mai fusese asaltat de multă vreme de halucinaţia lui obişnuită. Nu mai văzuse de mult imaginea mamei care îşi dezgoleşte sânii şi a bărbatului tânăr care îi sărută. O uitase cu totul, în ciuda faptului că îl chinuise atâţia ani de zile. Oare când îi apăruse ultima oară? Nu mai ţinea bine minte, dar probabil cam pe

când începuse să lucreze la noul său roman. Nu înţelegea de ce, dar stafia aceea se oprise acolo ca la un hotar şi încetase să-l mai bântuie.

În schimb, stătea acum pe un tobogan într-un părculeţ şi se uita la două luni. Lumea cea nouă şi necunoscută îl învăluia ca un val mut. Se vede că necazurile vechi fuseseră gonite de necazuri noi. Misterul vechi, cu care era deja învăţat, fusese înlocuit cu altul, proaspăt se gândea Tengo, dar fără pic de ironie şi fără să se împotrivească. Era nevoit să accepte fără să crâcnească lumea cea nouă în care se afla, oricum ar fi fost ea alcătuită. Nu avea de ales. De fapt, nu putuse să aleagă nici lumea cea veche în care trăise până atunci. Era acelaşi lucru. În primul rând, se întrebă el pe sine, chiar dacă m-aş împotrivi, cui aş putea să mă plâng?

Inima i se zbătea în continuare, dar îi mai trecuse puţin ameţeala. Ascultându-i bătăile, îşi lăsă capul pe balustrada toboganului şi privi cei doi sateliţi. O scenă incredibil de stranie. O lună nouă. O lume nouă. Nimic nu mai era cert şi lucrurile căpătau alte sensuri. Un singur lucru putea afirma cu certitudine şi anume că, indiferent de ce avea să i se întâmple, nu se va putea uita la cele două luni cu nepăsare, ca la un lucru firesc. Niciodată.

Ce promisiune îi făcuse atunci Aomame lunii? se întrebă Tengo. Îşi aminti ochii ei extrem de serioşi care priveau astrul în plină zi. Ce îi oferise ea atunci?

Şi cu mine ce o să se întâmple de acum înainte?

Aceasta fusese întrebarea pe care şi-o tot pusese Tengo la vârsta de zece ani, după ce Aomame îl ţinuse de mână în sala de clasă goală. Un băieţel speriat, în faţa unei porţi mari. Iar acum îşi punea aceeaşi întrebare. Aceeaşi nelinişte, aceeaşi spaimă şi acelaşi tremur. Doar poarta era nouă şi mai mare. Şi, în dreptul lui, cele două luni.

Unde o fi Aomame?

Din vârful toboganului, se uită din nou de jur împrejur. Dar ce voia el să găsească nu se afla niciunde. Îşi ridică palma stângă în dreptul ochilor, căutând acolo un semn. Dar nu descoperi decât brazdele adânci ale palmei. Sub lumina plată

a felinarului, arătau precum canalele de pe suprafaţa lui Marte. Canalele acestea însă nu-i spuneau nimic. Tot ce afla din palmă era că străbătuse un drum lung de când fusese un băieţaş de numai zece ani şi până acum. Până pe acest tobogan dintr-un părculeţ din Koenji. Iar pe cer luminau două luni.

Unde-o fi Aomame? se întrebă el din nou. Unde se ascunde oare?

— S-ar putea să fie pe-aproape, spusese Fukaeri. Poţi să ajungi şi pe jos.

Şi dacă e atât de aproape, vede şi ea cele două luni?

Cu siguranţă, îşi spuse Tengo, deşi nu avea niciun fel de dovadă. Totuşi, dobândise convingerea neaşteptat de fermă că avea dreptate. Fără îndoială că Aomame vedea ce vedea şi el acum. Tengo îşi încleştă mâna stângă şi izbi de câteva ori în tobogan, până când îl duru dosul palmei.

De-aia trebuie să dăm unul de altul, se gândi el. Undeva aproape, unde poţi ajunge şi pe jos. Aomame e probabil urmărită şi se ascunde ca o pisică rănită. Nu am mult timp la dispoziţie să o găsesc.

Dar Tengo nu ştia unde să o caute.

— Ho, ho, adăugă acompaniatorul.

— Ho, ho, făcură la unison ceilalţi şase.

Capitolul 21
Ce să fac?

În seara aceea, Aomame ieşi pe balcon ca să se uite pe cer, îmbrăcată într-un trening gri şi papuci. Avea în mână o cană de cacao cu lapte. De multă vreme nu mai avusese chef de aşa ceva. Găsise într-un bufet o cutie de cacao Van Houten şi, uitându-se la ea, i se făcuse deodată poftă. Pe cerul de sud-vest, senin ca sticla, se vedeau clar două luni. Una mare şi una mică. În loc să ofteze, Aomame scoase un mârâit din fundul gâtului. *Filia* ieşise din crisalida de aer şi pe cer apăruseră două luni. Iar 1984 se transformase în 1Q84. Lumea cea veche pierise şi nu avea să se mai întoarcă.

Aşezată pe scaunul de grădină din balcon, sorbind încet din cana de cacao fierbinte şi privind cele două luni, Aomame se strădui să-şi aducă aminte cum era lumea cea veche. Însă, în acel moment, singurul lucru care îi venea în minte era arborele de cauciuc lăsat în apartament. Oare acum unde o fi? se întrebă ea. O fi având Tamaru grijă de el, aşa cum a promis? E în regulă. N-am de ce să-mi fac griji. Tamaru e genul de om care se ţine de cuvânt. La o adică, te-ar omorî fără să clipească, dar de ghiveciul tău tot ar avea grijă.

Dar de ce mă preocupă atâta arborele de cauciuc?

Până să părăsească apartamentul, Aomame nici nu prea îi acordase atenţie. Nu era deloc remarcabil. Avea o culoare cam urâtă şi un aspect nu prea sănătos. Preţul de pe etichetă era redus la o mie opt sute de yeni, dar când mersese cu el la casa de marcat, i-l reduseseră la o mie cinci sute fără nicio explicaţie. Dacă s-ar fi târguit un pic, ar fi putut să-l scoată şi mai ieftin. Sigur stătuse nevândut de multă vreme. În drum spre casă, cum mergea ea cu ghiveciul în braţe, regretase încontinuu că cedase impulsului de moment şi îl cumpărase.

Pentru că, după ce că era cu totul neremarcabil, mai era şi mare şi greu, iar în plus era viu.

Pentru Aomame era prima dată când avea ceva viu. Animal de companie sau o plantă, ea nu cumpărase, nu primise şi nu adunase de pe stradă niciodată nimic. Era prima ei experienţă de a trăi alături de ceva ce avea viaţă.

Când văzuse la Doamna în sufragerie peştişorii roşii cumpăraţi pentru Tsubasa de la bazarul de noapte, Aomame îşi dorise să aibă şi ea. Şi-o dorise enorm. Atât de mult, încât abia dacă mai putuse să-şi ia privirea de la ei. De ce oare? Poate se simţise invidioasă pe Tsubasa. Ei nu îi cumpărase nimeni nimic de la bazarul de noapte. Nici măcar nu se dusese vreodată la aşa ceva. Părinţii ei, ca adepţi devotaţi ai Bisericii Martorilor şi care respectau întru totul litera Bibliei, dispreţuiau şi evitau toate festivalurile lumeşti.

De aceea Aomame se hotărâse să se ducă la magazinul din apropierea staţiei Jiyūgaoka şi să-şi cumpere peştişori. Dacă nu-i cumpăra nimeni acvariu cu peşti, atunci n-avea decât să se ducă să-şi ia singură. Păi, nu? îşi zisese ea. Sunt om mare, am deja treizeci de ani şi locuiesc singură, în casa mea. Am în seif la bancă ditamai cărămizile de bani. Nu mă opreşte nimeni să-mi iau nişte peşti.

Dar odată ajunsă la magazin, uitându-se la peştii din acvariu care se plimbau de colo-colo fluturându-şi aripioarele fine ca dantela, n-a mai putut să-i cumpere. Erau nişte făpturi mici, fără judecată, raţiune, conştiinţă de sine, dar erau totuşi nişte fiinţe vii. I se părea nefiresc să cumpere o viaţă pe bani şi să şi-o însuşească. Îi aminteau de ea însăşi, când era mică. O vietate neajutorată, închisă într-un vas mic de sticlă şi care nu putea să se ducă nicăieri. Pe peştişori nu părea să-i deranjeze. Şi probabil chiar nu îi deranja. Probabil că oricum nu voiau să se ducă nicăieri. Însă lui Aomame nu-i dădea pace acel lucru.

Când îi văzuse pe cei din sufrageria Doamnei, nici nu-i trecuse prin cap aşa ceva. Peştişorii înotau vioi şi elegant prin vasul de sticlă. Lumina soarelui de vară tremura în apă. I se păruse ceva minunat să-ţi duci viaţa alături de aceste fiinţe. I-

ar fi adus un plus de căldură. Dar, la vederea celor din magazin, Aomame simţise că se sufocă. După ce privise o vreme acvariul, strânsese din buze. Nu pot, îşi zisese ea. N-aş fi în stare să ţin nişte peştişori.

În acel moment, îi căzuse privirea pe arborele de cauciuc dosit într-un colţ, în cel mai puţin vizibil loc din magazin. Stătea ghemuit acolo ca un copil orfan, abandonat. Sau cel puţin aşa îl văzuse Aomame. Nu avea strălucire sau culoare şi era cam diform, dar ei îi venise să-l cumpere fără să mai stea pe gânduri. Nu pentru că îi plăcea, ci pentru că trebuia. La drept vorbind, îl dusese acasă, îl pusese într-un colţ şi din când în când îl mai uda, dar altfel nici măcar nu se uita la el.

Însă, acum că îl abandonase, pe Aomame o cuprinsese neliniştea la gândul că nu avea să-l mai vadă niciodată. Se încruntă puternic, aşa cum făcea mereu când se simţea derutată şi îi venea să urle. Muşchii feţei i se contorsionară până la limită, iar chipul ei părea să aparţină altei persoane. Ajunsa în punctul dincolo de care mai mult nu se putea schimonosi, trebui să-şi contracte muşchii în toate felurile ca să-şi readucă chipul la expresia normală.

De ce mă preocupă atâta arborele de cauciuc?

*

În orice caz, Tamaru sigur are mare grijă de el, îşi zise ea. Sigur îl îngrijeşte cu mai multă atenţie şi responsabilitate decât mine. El e obişnuit să protejeze şi sa iubească tot ce are viaţă. Eu, nu. El tratează câinii ca pe propriii lui copii. Când are timp, dă roată prin grădina Doamnei şi inspectează cu atenţie toate plantele. Când era la orfelinat, făcea tot posibilul să-l protejeze pe amărâtul ăla de băiat mai mic decât el. Eu una n-aş fi în stare de aşa ceva. Eu nu îmi permit să iau în grija mea viaţa altcuiva. Eu abia dacă rezist sub povara propriei mele vieţi, a propriei mele singurătăţi.

Cuvântul „singurătate” o duse pe Aomame cu gândul la Ayumi.

Ayumi a fost legată cu cătuşele într-o cameră de hotel, violată sălbatic şi apoi strangulată de un bărbat cu cordonul de

la halat.

Din câte ştiu, ucigaşul încă n-a fost prins. Ayumi avea familie, colegi şi tot se simţea singură. Atât de singură încât uite cum a trebuit să moară. Iar eu nu am putut să-i ofer ce voia. Ea sigur voia ceva de la mine. Dar eu aveam secretul meu pe care trebuia să-l păstrez, singurătatea mea. Un secret şi o singurătate pe care în niciun caz nu puteam să le împărtăşesc cu ea. Oare de ce voia ea să se apropie sufleteşte tocmai de mine? Că doar sunt atâţia oameni pe lumea asta.

Aomame închise ochii şi în minte îi apăru arborele de cauciuc lăsat în apartamentul gol.

De ce mă preocupă atâta arborele de cauciuc?

*

Aomame plânse o vreme. Ce naiba e cu mine de plâng atâta în ultimul timp? se întreba ea clătinând din cap, încercând să se potolească. De ce să mă apuce bocitul dacă mă gândesc la ghiveciul ăla prăpădit? Dar nu putea să-şi pună frâu lacrimilor. Curgeau încontinuu, iar umerii îi tresăltau uşor. Nu mi-a mai rămas nimic, se lamentă ea. Nici măcar un arbore de cauciuc amărât. Toate lucrurile care însemnau ceva cât de cât au dispărut unul câte unul. Au fugit toate de mine. Mai puţin amintirea caldă a lui Tengo.

Gata cu plânsul! se îndemnă ea. Uite, acum sunt înăuntrul lui Tengo. Ca oamenii de ştiinţă din *Călătorie fantastică* – asta era, aşa se chema. Amintindu-şi titlul, Aomame îşi mai reveni puţin şi se linişti. Lacrimile nu rezolvau nimic. Trebuia să redevină aceeaşi Aomame imperturbabilă.

Dar cine vrea asta?

Eu vreau asta.

Se uită din nou în jur. Pe cer încă mai erau două luni.

— Acesta este semnul. Să te uiţi la cer cu luare aminte, spuse în şoaptă vocea stinsă.

— Ho, ho, adăugă acompaniatorul.

*

În acel moment, Aomame observă că nu era singura care se uita la cer. În părculeţul de vizavi se vedea silueta unui tânăr aşezat în vârful toboganului şi care se uita în aceeaşi direcţie ca ea. Aomame ştiu instinctiv că şi el privea cele două luni. Fără îndoială. Se uita la aceleaşi lucruri ca şi ea. *Le vedea.* Liderul îi spusese că în lumea în care se aflau acum existau două luni, dar că nu toţi oamenii le puteau vedea.

Însă, fără nicio urmă de îndoială, acel bărbat tânăr şi mare de statură vedea ambele luni de pe cer. Aomame putea să pună pariu pe orice. Stătea aşezat acolo, privind luna galbenă şi mare, alături de cea mică, diformă şi parcă acoperită cu muşchi verde de pământ şi se gândea la ce anume semnifica existenţa celor două luni vecine. Poate că era şi el unul dintre oamenii aduşi în 1Q84 împotriva voinţei sale. Nu reuşea să-i înţeleagă sensul şi se simţea dezorientat. Sigur aşa era. Tocmai de aceea se urcase pe tobogan şi privea cerul învârtind în minte toate posibilităţile şi teoriile şi întorcându-le pe toate părţile.

Sau poate că nu. Poate că bărbatul acela era un trimis de-al Pionierilor, venit acolo în căutarea ei.

În acel moment, pulsul i se acceleră şi în urechi îi răsună un ţiuit ascuţit. Mâna ei dreaptă se întinse inconştient către brâu, în căutarea pistolului. Îl găsi şi apucă strâns mânerul dur.

Şi totuşi atitudinea lui nu părea deloc încordată. Nu se simţea nimic agresiv la el. El doar stătea în vârful toboganului, cu capul sprijinit de balustradă, cu privirea îndreptată către cele două luni şi căzut pe gânduri. Ea era pe balcon, la etajul trei, iar el, dedesubt. Stătea pe scaunul de grădină şi îl privea de sus, prin deschizătura dintre placa opacă din plastic şi balustrada fixată pe ea. N-ar fi putut s-o vadă de unde era. În plus, se uita la cer complet absorbit şi nici nu părea să-i treacă prin cap că ar putea fi urmărit.

Aomame se calmă şi expiră aerul pe care îl ţinuse în plămâni. Apoi îşi relaxă degetele, îşi desfăcu mâna de pe pistol şi continuă să-l urmărească pe bărbat din aceeaşi poziţie. Din locul în care se afla, se vedea doar din profil. Felinarul din parc îi lumina de sus tot corpul. Era înalt şi lat în

umeri. Avea părul ţepos, tuns scurt. Purta o bluză cu mâneci lungi, suflecate până la cot. Nu era neapărat arătos, dar avea un chip plăcut şi ferm. Nici capul în sine nu era rău. Peste câţiva ani, când avea să mai chelească un pic, ar fi arătat superb.

Şi atunci realiză.

Era Tengo.

Lui Aomame nu îi venea să creadă. Îşi scutură scurt capul de câteva ori. Era de-a dreptul imposibil! Lucrurile nu se aranjează ele aşa frumos. Abia dacă mai putea să respire. Toate sistemele din corpul ei erau date peste cap. Gândul şi fapta nu se puneau de acord. Îşi propuse să se mai uite o dată bine la el, dar nu reuşea să-şi focalizeze privirea. Ceva îi dădea vederea peste cap. Aomame se încruntă rău, fără să-şi dea seama.

Ce să fac?

Aomame se ridică şi se uită aiurea în jur. Apoi îşi aduse aminte că în bufetul din sufragerie era un binoclu mic. Se duse să-l ia, se întoarse grăbită în balcon şi se uită la tobogan. Bărbatul era încă acolo, în aceeaşi poziţie. Stătea cu capul întors din profil şi ochii aţintiţi la cer. Cu degetele tremurânde, Aomame focalizează imaginea şi îi privi chipul. Îşi ţinu respiraţia şi se concentră. Nici urmă de dubiu. Era Tengo. Nu conta că trecuseră douăzeci de ani, ea îl recunoştea. Era Tengo şi nimeni altul.

Ceea ce o uimi cel mai tare era faptul că arăta la fel ca la zece ani. Ca şi cum copilul de zece ani ajunsese la treizeci exact aşa cum fusese. Nu că ar fi arătat ca un copil. Sigur, corpul lui crescuse mult, avea gâtul mai gros şi un chip cu trăsături adulte. Expresia lui căpătase mai multă profunzime. Mâinile aşezate pe genunchi erau mari şi puternice. Altfel faţă de mâna pe care i-o strânsese ea în şcoala primară, la vârsta de zece ani. Cu toate acestea, aerul pe care îl emana corpul său era acelaşi ca atunci. Trupul acela zdravăn îi dădea o senzaţie puternică de linişte şi căldură. Ar fi vrut să-şi lipească obrazul de pieptul lui. *Ar fi vrut enorm.* Aomame se gândi la asta cu plăcere. Stătea în vârful toboganului din parc, cu

privirea aţintită în sus şi se uita cu nesaţ la ce vedea şi ea: cele două luni. Amândoi puteau să vadă aceleaşi lucruri.

Ce să fac?

*

Aomame nu ştia ce să facă. Îşi puse binoclul pe genunchi, frângându-şi mâinile de simţea cum îi intră unghiile în carne, Pumnii ei încleştaţi tremurau uşor.

Ce să fac?

Aomame îşi auzea respiraţia agitată. Se simţea împărţită pe din două. O jumătate încerca să accepte faptul că îl avea pe Tengo în faţa ochilor, iar cealaltă jumătate nega acel fapt şi încerca să îl dosească undeva, încercând s-o convingă că nu e adevărat. Cele două forţe care ţinteau în direcţii perfect opuse dădeau o luptă aprigă înlăuntrul ei. Fiecare trăgea cu putere de ea, încercând s-o împingă încotro voia. Aomame simţea cum i se smulge carnea de pe ea, cum i se desfac articulaţiile şi i se frâng oasele.

Îi venea s-o ia la fugă către parc, să se urce pe tobogan şi să-i vorbească. Dar ce să-i spună? Nici nu mai ştia cum să-şi mişte gura. Dar ar fi reuşit ea cumva să lege nişte cuvinte. Mă numesc Aomame şi cu douăzeci de ani în urmă, în şcoala primară din Ichikawa, eu te-am luat de mână. Mă mai ţii minte?

Asta să zică?

Sigur se putea şi mai bine de atât.

Cealaltă jumătate îi ordona să rămână ascunsă în balcon. Nu mai ai ce face! îi spunea ea. Păi, nu? Azi-noapte ai făcut un târg cu Liderul. Ai renunţat la propria ta viaţă ca să-l salvezi pe Tengo. Aşa, el supravieţuieşte în lumea de aici. Asta a fost înţelegerea. Ai semnat deja contractul. Ai fost de acord să-l trimiţi pe Lider pe lumea cealaltă şi să-ţi oferi viaţa. Dacă te apuci să vorbeşti cu Tengo şi să depeni cu el poveşti de demult, ce rezolvi? Iar dacă el nici nu-şi mai aduce aminte de tine sau te mai ţine minte doar ca „fata aia penibilă cu rugăciunile ei bizare”, atunci ce te faci? Dacă se întâmplă asta, ce o să ai tu în inimă când o să mori?

La aceste gânduri, corpul ei deveni complet rigid şi începu

să tremure. Aomame nu se putea controla. Parcă ar fi fost răcită cumplit şi ar fi avut frisoane. Se simţea îngheţată până în măduva oaselor. Îşi strânse braţele în jurul ei şi dârdâi o vreme de frig, dar în tot acest timp nu îşi luă ochii de la toboganul pe care Tengo stătea şi se uita la cer. Avea senzaţia că ar fi dispărut în clipa în care şi-ar fi abătut privirea de la el.

Vreau să mă ia în braţe, îşi zise ea. Vreau să mă mângâie cu mâinile lui mari. Vreau să-i simt căldura în tot corpul. Vreau să dezmierde fiecare părticică din mine. Să mă încălzească, să-mi alunge frigul din oase. Vreau să intre în mine şi să mă răscolească. Încet, adânc, aşa cum ai amesteca în cana de cacao cu linguriţa. Dacă ar face asta, aş putea să mor şi aici, pe loc, că nu m-ar deranja. Serios!

*

Serios? se întrebă Aomame. Dacă s-ar ajunge acolo, poate că n-aş mai vrea să mor. Aş vrea să fiu cu el la nesfârşit. Hotărârea mea de a muri s-ar topi precum roua dimineţii. Sau poate mi-ar veni să îl omor pe el. Să-mi iau pistolul, să-l împuşc, apoi să-mi zbor şi eu creierii. Nu se ştie ce s-ar întâmpla sau ce prostii aş face.

Ce să fac?

Aomame nu se putea hotărî. Respira din ce în ce mai agitat. Gândurile veneau în valuri, trecând unul pe lângă altul. Nu putea să se concentreze. Ce era bine şi ce nu? Ştia un singur lucru şi anume că voia ca exact în acel moment Tengo să o strângă în braţele lui vânjoase. Mai departe avea să vadă la momentul respectiv. Dumnezeu sau diavol, să hotărască cine vrea şi ce vrea.

*

Aomame se hotărî. Se duse la baie şi îşi şterse faţa de lacrimi cu un prosop. Îşi aranja repede părul în oglindă. Avea chipul răvăşit, ochii injectaţi şi era îmbrăcată cu nişte haine oribile. Purta un trening decolorat, iar în betelia pantalonilor avea îndesat pistolul automat de nouă milimetri, care îi făcea o

umflătură ciudată în dreptul spatelui. Nu era o ţinută în care să apară în faţa băiatului cu care visa de douăzeci de ani să se întâlnească. De ce nu se îmbrăcase cu ceva mai ca lumea? Însă acum nu mai avea ce face. Nu avea timp să se schimbe. Aomame îşi puse adidaşii în picioare fără şosete şi o luă la goană pe scara de incendiu fără să mai încuie uşa, sărind câte trei trepte odată. Traversă strada, intră în parcul pustiu şi merse drept la tobogan. Dar Tengo nu mai era acolo. În vârful toboganului învăluit în lumina artificială a felinarului nu se mai vedea nimeni. Era mai întunecat, mai rece şi mai pustiu decât cealaltă faţă a lunii.

Să fi fost o închipuire?

Nu, n-a fost nicio închipuire, îşi zise ea, trăgându-şi sufletul. Tengo a fost aici până mai adineauri. Fără dubiu. Aomame se urcă pe tobogan şi se uită împrejur. Nici ţipenie de om. Dar nu putea să fi ajuns prea departe. Fusese acolo până mai devreme. Nu trecuseră mai mult de patru sau cinci minute. Dacă ar lua-o la fugă, l-ar prinde din urmă.

Totuşi, Aomame se răzgândi. Se abţinu cu toată puterea. Nu, nu trebuia să facă aşa ceva. Nici măcar nu ştia încotro se dusese. Doar nu se apuca să alerge de nebună noaptea pe străzi, în căutarea lui Tengo. Nu asta trebuia să facă. Cât stătuse ea în balcon ezitând, Tengo se dăduse jos de pe tobogan şi plecase. Până la urmă, ăsta e destinul care mi-a fost dat, îşi zise ea. Am ezitat şi iar am ezitat, n-am mai fost în stare să judec şi în timpul ăsta Tengo a plecat. Asta s-a întâmplat.

Şi poate că aşa a fost mai bine, încercă ea să se convingă. Poate aşa a fost cel mai corect. Cel puţin am reuşit să dau de Tengo. L-am văzut doar la o stradă depărtare de mine şi m-am înfiorat toată la gândul că ar fi posibil să mă ia în braţe. Am gustat cu tot corpul acea bucurie enormă, acea speranţă, fie şi preţ de câteva minute. Aomame închise ochii, apucă strâns bara de la tobogan şi îşi muşcă buzele.

Se aşeză în aceeaşi poziţie ca Tengo şi îşi ridică privirea către sud-vest. Pe cer pluteau cele două luni, una mare şi una mică. Apoi se uită la balconul de la etajul trei al blocului.

Lumina era aprinsă. Până mai adineauri, de acolo îl privise ea pe Tengo. În balcon încă mai pluteau urmele ezitării ei.

1Q84, numele pe care l-a primit această lume, îşi zise ea. Am ajuns aici cu o jumătate de an în urmă, iar acum urmează să plec. Am intrat fără să vreau, o să plec intenţionat. Tengo rămâne aici după ce dispar eu. N-am de unde să ştiu cum va arăta lumea pentru el şi nici nu trebuie să încerc să aflu. Dar nu mă deranjează. Eu o să mor pentru el. Nu am putut să trăiesc pentru mine însămi. Această posibilitate mi-a fost deja înlăturată. Dar, în schimb, pot să mor pentru el. E bine. Pot să mor cu zâmbetul pe buze.

Nu mint.

*

Aomame încercă să simtă prezenţa lăsată în urmă de Tengo, oricât de slabă ar fi fost ea. Dar nu mai rămăsese niciun strop de căldură. Vântul nopţii, care purta în el un iz de toamnă, se strecurase printre frunzele ulmului şi şterse orice urmă. Însă Aomame rămase mult timp acolo, privind cele două luni, învăluită în lumina lor stranie şi nepăsătoare. Zgomotele oraşului se uneau şi o înconjurau într-un basso continuo îşi aminti de minusculul păianjen care îşi ţesea pânza pe scara de urgenţă de pe Autostrada Metropolitană. Oare încă mai trăia? Încă îşi mai ţesea pânza?

Aomame zâmbi.

Sunt pregătită, îşi zise ea.

Dar înainte de toate am de mers undeva.

Capitolul 22
Câtă vreme sunt două luni pe cer

Tengo coborî de pe tobogan şi părăsi părculeţul. Apoi umblă fără ţintă prin oraş. Rătăci de pe o stradă pe alta, fără să fie deloc atent pe unde merge. În timp ce se plimba, încerca să dea un contur cât mai clar ideilor care-i vuiau prin minte. Dar, oricât s-ar fi străduit, nu reuşea să le dea o formă. Cât stătuse cocoţat pe tobogan se gândise la prea multe. La cele două luni, la legăturile de sânge, la noi începuturi în viaţă, la fantasmele care-i provocau ameţeli, la Fukaeri şi *Crisalida de aer,* la Aomame care se ascundea pe undeva prin preajmă. Toate îi roiau în minte şi puterea sa de concentrare era întinsă până la limită. Ar fi vrut să se bage în pat şi să doarmă dus. Putea să cugete mai departe mâine dimineaţă, după ce se trezea. Acum se gândea degeaba, căci nu avea cum să ajungă la vreun înţeles.

Când se întoarse acasă o găsi pe Fukaeri aşezată la biroul lui, concentrată să-i ascută creioanele cu un briceag. Tengo avea întotdeauna vreo zece creioane aşezate în suport, dar acum numărul lor crescuse la douăzeci. Le ascuţise foarte frumos, de-a dreptul impresionant. Tengo nu mai văzuse până atunci nişte creioane ascuţite atât de bine. Vârfurile lor erau ca nişte ace.

— A sunat telefonul, spuse Fukaeri verificând cu buricul degetului ascuţimea unui creion. De la Chikura.

— Ştii că nu trebuie să răspunzi.

— Dar era important.

Probabil îşi dăduse seama de asta după ţârâitul telefonului.

— Despre ce e vorba? întrebă Tengo.

— Nu mi-a zis.

— Au sunat de la sanatoriul din Chikura?

— Să le dai un telefon.

— Au zis ei să le dau telefon?

— Azi, chiar dacă se face târziu.

Tengo oftă.

— Dar nu le ştiu numărul!

— Îl ştiu eu.

Ţinuse minte numărul de telefon. Tengo şi-l notă pe o hârtie. Apoi se uită la ceas. Era opt şi jumătate.

— La cât au sunat? întrebă.

— Puţin mai devreme.

Tengo se duse în bucătărie şi bău un pahar cu apă. Îşi sprijini mâinile de chiuvetă, închise ochii şi se încredinţă că mintea îi funcţionează cât de cât normal. Apoi ridică receptorul şi formă numărul. Poate că murise tatăl său. În orice caz, mai mult ca sigur era o problemă de viaţă şi de moarte. Dacă nu era ceva grav, nu l-ar fi căutat la ora aceea.

La telefon răspunse o femeie. Tengo se prezentă şi spuse că sunase fiindcă îl căutaseră mai devreme.

— Sunteţi fiul domnului Kawana, nu? spuse femeia.

— Da.

— Aţi venit acum câtăva vreme pe aici.

îşi aminti figura asistentei între două vârste, cu ochelari cu ramă metalică. Nu mai ţinea minte cum o chema. Spuse câteva cuvinte de politeţe.

— Am primit un telefon de la dumneavoastră ceva mai devreme.

— Într-adevăr. Vă fac legătura cu doctorul care se ocupă de caz, puteţi vorbi direct cu el.

Tengo aşteptă cu receptorul la ureche, dar doctorul nu răspundea. De la celălalt capăt al firului se auzea la nesfârşit melodia monotonă *Home on the Range.* Tengo închise ochii şi îşi aminti sanatoriul aflat pe ţărmul mării, la Bōsō. Rândurile dese de pini şi briza care trecea printre ei. Valurile Pacificului care loveau ţărmul fără încetare. Holul pustiu de la intrare, unde nu era niciun vizitator. Sunetul roţilor de la paturile mobile purtate pe culoare. Perdelele îngălbenite de soare. Halatele albe şi frumos călcate ale asistentelor. Cafeaua slabă

şi proastă de la cantină.

În cele din urmă, doctorul răspunse.

— Mă scuzaţi, am fost chemat de urgenţă la un pacient.

— Nu e nicio problemă, spuse Tengo.

Încercă să-şi amintească chipul său, dar îşi dădu apoi seama că nu-l cunoscuse niciodată. Încă nu-i mergea capul cum trebuie.

— A păţit ceva tata? întrebă el.

Doctorul ezită câteva secunde.

— Nu s-a întâmplat nimic astăzi, doar că de la o vreme situaţia lui a luat o întorsătură neplăcută. Îmi vine greu să v-o spun, dar e în stare comatoasă.

— Comatoasă! exclamă Tengo.

— E ca într-un somn adânc.

— Adică nu e conştient?

— Nu.

Tengo chibzui. Trebuia să-şi pună mintea în funcţiune.

— S-a îmbolnăvit şi a intrat în comă?

— Nu e chiar aşa, spuse profesorul necăjit.

Tengo aşteptă.

— Îmi este greu să vă explic la telefon, dar nu e vorba de nicio problemă aparte, nu e cancer sau pneumonie sau altă boală în mod anume. Din punct de vedere medical, e o stare care nici nu poate fi identificată. Nu ştiu de ce, însă forţa naturală care îl face pe tatăl dumneavoastră să se menţină în viaţă scade văzând cu ochii. Neştiind care sunt cauzele, nu putem să-i oferim niciun tratament. L-am pus pe perfuzii, ca să îi oferim substanţele nutritive necesare, dar acesta e doar un tratament simptomatic, care nu înlătură adevărata cauză.

— Puteţi să-mi răspundeţi sincer la o întrebare? zise Tengo.

— Desigur.

— Nu mai are mult de trăit?

— Dacă starea aceasta continuă, într-adevăr probabilitatea este destul de mare.

— Moare de bătrâneţe?

Doctorul scoase un sunet ambiguu.

— Tatăl dumneavoastră are şaizeci şi ceva de ani. Nu e o

vârstă foarte înaintată. Din punct de vedere fizic, e sănătos. În afară de Alzheimer, nu are nicio boală. La analizele periodice pe care le facem, rezultatele i-au ieşit întotdeauna bune. Nu am găsit niciun fel de problemă.

Doctorul tăcu câteva momente. Apoi continuă:

— Numai că… într-adevăr, consultându-l în ultimele zile, pare că se stinge de bătrâneţe, aşa cum spuneţi dumneavoastră. Toate funcţiile corpului încetinesc şi îi dispare voinţa de a trăi. E o stare care apare de obicei pe la optzeci şi cinci de ani. La vârsta aceea, unii pur şi simplu obosesc să mai rămână în viaţă şi renunţă să mai facă vreun efort în sensul acesta. Dar mi-e greu să înţeleg de ce o persoană de şaizeci şi ceva de ani, cum e domnul Kawana, ar fi în aceeaşi situaţie.

Tengo se gândea, muşcându-şi buzele.

— Când a intrat în comă? întrebă el.

— Acum trei zile, spuse doctorul.

— De trei zile nu a mai deschis ochii deloc?

— Nici măcar o dată.

— Şi semnele vitale sunt din ce în ce mai slabe?

— Nu e vorba de un proces foarte rapid, spuse doctorul. După cum v-am spus, forţa vitală îi dispare treptat, dar vizibil. Ca un tren care încetineşte ca să oprească.

— Cât mai are?

— Nu pot să vă spun cu certitudine. Dar, dacă rămâne în starea aceasta, în cel mai rău caz, cam o săptămână, răspunse doctorul.

Tengo îşi mută receptorul în cealaltă mână. Îşi muşcă din nou buzele.

— O să vin mâine acolo, spuse el. Chiar dacă nu m-aţi fi căutat dumneavoastră, oricum voiam să vin în curând. Vă mulţumesc că mi-aţi dat de ştire.

Doctorul păru că răsuflă uşurat la auzul acestor cuvinte.

— Chiar vă rog să veniţi. Ar fi bine să-l vedeţi cât mai degrabă. Chiar dacă nu poate vorbi, sigur se va bucura că îl vizitaţi.

— Dar spuneţi că nu e conştient?

— Nu e conştient.

— Are dureri?

— Acum, nu. Probabil că nu. Este singura parte bună într-o asemenea situaţie. V-am spus, e ca un somn adânc.

— Vă mulţumesc, zise Tengo.

— Domnule Kawana, adăugă doctorul. Tatăl dumneavoastră a fost, cum să zic, uşor de îngrijit. Nu făcea probleme nimănui.

— Aşa a fost dintotdeauna, spuse Tengo. Apoi îi mai mulţumi o dată doctorului şi închise.

*

Îşi încălzi nişte cafea şi o bău, aşezat la masă în faţa lui Fukaeri.

— Mâine pleci, întrebă ea.

Tengo încuviinţă.

— Mâine dimineaţă trebuie să mă sui în tren şi sa mă duc încă o dată în oraşul pisicilor.

— Te duci în oraşul pisicilor, spuse Fukaeri cu o voce lipsită de inflexiuni.

— Mă aştepţi aici, întrebă Tengo. De când stătea cu Fukaeri, se obişnuise să vorbească la fel ca ea, fără intonaţie interogativă.

— Te aştept aici.

— Mă duc singur în oraşul pisicilor, spuse el şi bău o gură de cafea. Apoi îşi dădu seama şi o întrebă: Vrei să bei ceva?

— Dacă ai nişte vin alb.

Tengo deschise frigiderul şi se uită după o sticlă de vin. Găsi nişte Chardonnay pe care îl cumpărase mai demult la ofertă. Pe etichetă avea desenat un mistreţ sălbatic. Scoase dopul, turnă într-un pahar şi i-l puse în faţă lui Fukaeri. Apoi, după câteva momente de ezitare, îşi turnă şi lui un pahar. Mai degrabă ar bea vin decât cafea acum. Era un pic prea rece şi prea dulce, dar simţea că alcoolul îl mai destinde.

— Mâine te duci în oraşul pisicilor, repetă Fukaeri.

— Mă sui în tren de dimineaţă, spuse Tengo.

În timp ce bea din vin, Tengo îşi aminti că ejaculase

înăuntrul fetei aceleia frumoase, de şaptesprezece ani, care stătea în faţa lui. Se întâmplase cu doar o seară înainte, dar părea să fi trecut de atunci o veşnicie. Un fapt petrecut cândva, în istorie. Totuşi, în el mai zăbovea senzaţia pe care o trăise.

— A mai apărut o lună, mărturisi el, învârtind încet paharul în mână. M-am uitat pe cer mai devreme şi erau două luni. Una mare şi galbenă şi încă una, mică şi verde. Poate că e mai de mult acolo, dar eu n-am văzut-o. Abia acum am observat-o.

Fukaeri nu avu nimic de comentat. Nu lăsa defel impresia că se miră la auzul acestei veşti. Chipul ei nu trăda nicio schimbare. Nici măcar nu ridică uşor din umeri. Nu părea să fie niciun fel de noutate pentru ea.

— Nu e cazul să-ţi spun tocmai ţie, dar asta se întâmplă în *Crisalida de aer,* spuse Tengo. Iar luna cea nouă arată exact cum am descris-o eu în carte. Şi culoarea, şi mărimea.

Fukaeri rămase tăcută. Când nu credea că e nevoie să răspundă, nu răspundea.

— De ce s-a întâmplat una ca asta? Cum e posibil aşa ceva?

Din nou, niciun răspuns.

Tengo întrebă deschis:

— Adică am intrat în lumea zugrăvită de noi în *Crisalida de aer*?

O vreme, Fukaeri îşi cercetă unghiile.

— Fiindcă am scris împreună o carte, zise ea.

Tengo îşi puse paharul pe masă şi spuse:

— Noi doi am scris *Crisalida de aer* şi cartea a fost publicată. A fost o muncă de echipă. Romanul nostru a devenit bestseller şi toată lumea a aflat despre Oamenii cei Mici, despre *mater* şi *filia.* Iar rezultatul a fost că am intrat împreună într-o lume schimbată. Asta s-a întâmplat?

— Tu funcţionezi ca receptor.

— Funcţionez ca receptor, o îngână Tengo. Am scris, într-adevăr, în *Crisalida de aer* despre asta. Dar nu ştiu despre ce e vorba. Nu ştiu concret ce rol are un receptor.

Fukaeri clătină încet din cap. Nu-l putea lămuri.

Dacă ai nevoie de explicaţii ca să înţelegi, înseamnă că n-o să înţelegi oricâte explicaţii ai primi, îi spusese tatăl său la un moment dat.

— Mai bine să fim împreună, spuse Fukaeri. Până o găseşti pe ea.

Tengo o privi în tăcere câteva momente, încercând să-i descopere o expresie pe chip, dar nu găsi nimic. Ca întotdeauna. Apoi, involuntar, îşi întoarse capul şi privi pe fereastră. Dar nu se vedeau lunile. Doar stâlpii de telefon, cu cablurile urâte, îmbârligate.

— Ca să primeşti rolul de receptor trebuie să ai vreo calitate specială?

Fukaeri îşi mişcă uşor bărbia în sus şi în jos. Da, era nevoie.

— Dar *Crisalida de aer* e povestea ta. Tu ai pornit-o de la zero. E o poveste izvorâtă din tine. Mie doar mi s-a cerut să-i aranjez forma. Am fost doar un simplu tehnician.

— Fiindcă am scris împreună o carte, repetă Fukaeri cuvintele de mai devreme.

Tengo îşi apăsă tâmpla cu degetul.

— De atunci îndeplinesc funcţia de receptor, fără să o ştiu?

— Dinainte, spuse Fukaeri.

Îşi îndreptă degetul arătător întâi spre sine, apoi spre Tengo.

— Eu sunt perceptor, tu eşti receptor.

— Perceptor şi receptor, făcu Tengo. Adică, tu eşti cea care simte iar eu sunt cel care recepţionează. Aşa-i?

Fukaeri încuviinţă cu o mişcare uşoară.

Tengo se încruntă puţin şi spuse:

— Deci tu ştiai că eu sunt receptor sau cel puţin că am calitatea necesară unui receptor şi de aia mi-ai permis să refac *Crisalida de aer.* Lucrurile pe care tu le-ai simţit le-ai transpus în carte prin mine. Am dreptate?

Niciun răspuns.

Tengo îşi destinse fruntea şi spuse privind-o în ochi pe Fukaeri:

— Nu pot să identific încă momentul exact, dar cam pe atunci cred că am intrat în lumea în care sunt două luni. Până acum n-am fost conştient de asta. Nu m-am mai uitat noaptea pe cer şi nu observasem că a mai apărut încă o lună. Aşa e, nu?

Fukaeri rămânea amuţită. Tăcerea ei plutea prin aer ca o pulbere fină, imperceptibilă. O pulbere pe care tocmai o împrăştiase un roi de insecte apărut din senin. Tengo privi o vreme formele pe care le desenau în aer aceste particule. Se simţea ca un ziar vechi de două zile. Informaţiile se schimbau fără încetare, numai el nu putea să ţină pasul.

— Am impresia că s-au inversat cauza cu efectul, spuse el după ce se mai adună un pic. Nu ştiu ce vine înainte şi ce vine după. Oricum, noi doi suntem în lumea asta nouă.

Fukaeri îşi ridică privirea şi se uită în ochii lui Tengo. Poate că era doar o iluzie, dar i se păru că vede în adâncul pupilelor ei o uşoară licărire de blândeţe.

— În orice caz, lumea de dinainte nu mai există, spuse el.

Fukaeri înălţă uşor din umeri.

— Trăim aici.

— În lumea cu două luni?

Fukaeri nu răspunse. Frumoasa fată de şaptesprezece ani îşi ţinea buzele strâns lipite şi se uita fix la Tengo. La fel cum se uitase Aomame în ochii lui, la vârsta de zece ani, în clasa pustie. Era în privirea aceea o concentrare adâncă. Tengo avea senzaţia că se va preschimba în stană de piatră sub căutătura aceea intensă. Odată împietrit, avea să fie transformat într-o nouă lună. Una mică şi diformă. După o vreme, Fukaeri îl slăbi un pic din priviri, îşi ridică mâna dreaptă şi îşi puse un deget la tâmplă, de parcă încerca să descopere gândurile secrete care se aflau în ea.

— Ai căutat-o, întrebă ea.

— Da.

— Dar n-ai găsit-o.

— N-am găsit-o, spuse Tengo.

N-o găsise pe Aomame. Descoperise în schimb că pe cer erau două luni. La sugestia lui Fukaeri, îşi scormonise prin

amintiri şi, ca rezultat, se uitase pe cer să vadă luna.

Fata îl mai slăbi puţin din priviri şi ridică paharul de vin. Luă o înghiţitură şi o bău cu grijă, ca o insectă care soarbe o picătură de rouă.

— Ai zis că se ascunde. Înseamnă că nu pot s-o găsesc chiar aşa uşor, spuse Tengo.

— Nu-ţi face griji, răspunse fata.

— Să nu-mi fac griji, repetă Tengo.

Fukaeri încuviinţă cu un gest larg.

— Adică, pot să o găsesc?

— O să o găseşti, spuse fata încet. O voce ca o adiere peste o pajişte cu iarbă moale.

— Aici, în Kōenji?

Fukaeri îşi înclină capul. Voia să spună că nu ştie.

— Undeva, spuse.

— Undeva în lumea *asta?*

Fukaeri încuviinţă.

— Câtă vreme sunt două luni pe cer.

— Am impresia că nu pot decât să te cred pe cuvânt, spuse Tengo resemnat, după câteva momente de gândire.

— Eu simt, iar tu recepţionezi, spuse Fukaeri gânditoare.

— Tu simţi, iar eu recepţionez, zise şi Tengo, inversând pronumele.

Fukaeri încuviinţă din nou.

Voia să o întrebe dacă acesta era motivul pentru care se împreunaseră cu o noapte înainte, în timpul furtunii violente. Ce însemnătate avea? Dar nu spuse nimic. Era probabil o întrebare nepotrivită şi îşi dădea seama că n-ar fi primit niciun răspuns.

Dacă ai nevoie de explicaţii ca sa înţelegi, înseamnă că n-o să înţelegi oricâte explicaţii ai primi, îi spusese tatăl său la un moment dat.

— Tu simţi şi eu receptez, spuse Tengo încă o dată. La fel ca atunci când am rescris *Crisalida de aer.*

Fukaeri clătină din cap. Apoi îşi dădu părul pe spate şi îşi scoase la iveală urechile mici şi frumoase. Parcă ar fi ridicat antena unui emiţător.

— Nu e la fel, spuse ea. Te-ai schimbat.

— M-am schimbat, repetă el.

Fukaeri încuviinţă.

— În ce fel m-am schimbat?

Fukaeri se uită îndelung înăuntrul paharului de vin. Părea că vede ceva foarte important acolo.

— Dacă te duci în oraşul pisicilor o să înţelegi, spuse fata. Apoi, cu urechile lăsate descoperite, luă o gură de vin.

Capitolul 23
Un tigru în rezervorul dumneavoastră

Aomame se trezi puţin după ora şase. Era o dimineaţă însorită şi frumoasă. Îşi făcu nişte cafea la filtru, prăji pâine şi fierse nişte ouă. Apoi se uită la ştiri ca să se asigure că încă nu se aflase despre moartea liderului Pionierilor. Probabil scăpaseră de cadavru fără să anunţe poliţia şi fără să sufle o vorbă oamenilor. Foarte bine. Nu era o problemă majoră. Un om mort rămâne mort indiferent ce se face cu el. Moartea e ireversibilă.

La ora opt făcu un duş, se pieptănă bine în oglinda de la baie şi îşi aplică pe buze un strat aproape invizibil de ruj. Îşi puse o pereche de dresuri, cămaşa albă de mătase agăţată pe umeraş în dulap şi elegantul costum Junko Shimada. Se suci şi răsuci de câteva ori şi, aranjându-şi sutienul cu burete şi întăritură, se gândi din nou că i-ar plăcea să aibă sânii mai mari. Acelaşi lucru îl gândise poate de şaptezeci şi două de mii de ori în faţa oglinzii. Şi ce? E treaba mea ce gândesc. Ce dacă asta ar fi a şaptezeci şi două de mii şi una oară? Atâta cât trăiesc, pot să mă gândesc la ce vreau, când vreau şi cât vreau. Nimeni n-are ce comenta, îşi zise ea şi îşi puse în picioare pantofii cu toc Charles Jourdan.

Aomame se postă în faţa oglinzii mari din hol şi îşi inspectă ţinuta. Îşi ridică uşor umărul drept ca să vadă dacă reuşeşte să o imite pe Faye Dunaway din *Afacerea Thomas Crown.* În film, Faye joacă rolul unei agente de asigurări, cumpătată şi rece ca o lamă de cuţit. E relaxată, sexy şi îi stă bine îmbrăcată în costum. Evident, Aomame nu semăna cu Faye Dunaway, dar avea un aer oarecum asemănător. Sau cel puţin acesta nu îi lipsea cu desăvârşire. Era un aer aparte, pe care doar profesioniştii de primă clasă îi pot degaja. În plus, mai şi avea

în geantă pistolul rece şi dur.

*

Aomame îşi puse ochelarii de soare Ray Ban şi ieşi din casă. Se duse în parcul de vizavi, se opri în faţa toboganului pe care stătuse Tengo cu o seară în urmă şi rederulă în minte acea scenă. Cu doar douăsprezece ore în urmă, aici era Tengo, în carne şi oase, la doar o stradă depărtare de mine, îşi zise ea. Stătea aici singur şi privea lunile în linişte. Aceleaşi două luni pe care le văd şi eu.

Lui Aomame i se părea un adevărat miracol faptul că îl întâlnise pe Tengo. Era un fel de revelaţie. Ceva îl adusese în faţa ei, iar acest fapt o schimbase complet pe dinăuntru. De când se trezise de dimineaţă simţise încontinuu cum îi scrâşneşte corpul din toate încheieturile. A apărut în faţa mea şi apoi a dispărut, îşi zise ea. Nu am putut nici să vorbim, nici să ne atingem. Dar în acel interval scurt a schimbat multe înlăuntrul meu. Mi-a răscolit puternic inima şi tot corpul, de parcă ar fi amestecat cu linguriţa într-o cană de cacao cu lapte. Adânc, până în măruntaie, până în uter.

Aomame zăbovi acolo câteva minute, sprijinindu-se cu o mână de scara toboganului, puţin încruntată şi lovind uşor pământul cu tocul ascuţit. Îşi reamintea cât îi răscolise trupul şi inima şi gusta din plin acea senzaţie. Apoi părăsi parcul, ieşi în strada cea mare şi luă un taxi.

*

— Mergem mai întâi până la Yōga, apoi pe Autostrada Metropolitană nr. 3 până înainte de ieşirea Ikejiri, îi spuse ea şoferului.

După cum era de aşteptat, şoferul se arătă nedumerit.

— Şi care este destinaţia finală? întrebă el cu o voce destul de relaxată.

— Ieşirea Ikejiri. Deocamdată.

— Am putea să mergem direct la Ikejiri, pentru că este mult mai aproape de aici. Ocolim mult până la Yoga, iar la ora asta, autostrada e cumplit de aglomerată pe sensul către centru. Nu

se înaintează aproape deloc. De chestia asta sunt sigur aşa cum sunt sigur că azi e miercuri.

— Nu-i nimic dacă e aglomerat. Nu m-ar deranja nici dacă azi ar fi joi, vineri sau ziua de naştere a împăratului. Te rog să intri pe autostradă dinspre Yoga. Eu una am timp berechet.

Taximetristul avea treizeci şi ceva de ani. Era slab, avea un ten deschis şi chipul îngust şi alungit. Arăta ca un animal erbivor foarte prudent. Avea o bărbie proeminentă, ca a statuilor de piatră de pe Insula Paştelui. Se uita la Aomame în oglindă, încercând să-şi dea seama din expresia ei dacă pur şi simplu avea vreo doagă sărită sau era un om normal, dar care se ţinea de cine ştie ce prostii. Însă nu prea reuşea să-şi dea seama. Cel puţin nu din ce vedea în oglinda aceea micuţă.

Aomame îşi scoase portofelul din geantă, luă din el o bancnotă de zece mii de yeni nou-nouţă, de parcă tocmai ar fi ieşit de la tiparniţă, şi i-o vârî sub nas.

— Nu-mi trebuie rest la ea. Şi nici chitanţă, zise ea scurt. Aş vrea să faci exact aşa cum îţi spun. Ne ducem mai întâi la Yoga, acolo intrăm pe autostradă şi mergem până la Ikejiri. Indiferent cât e de aglomerat, banii ăştia sunt suficienţi, nu?

— Sigur că sunt suficienţi, dar… răspunse şoferul pe un ton neîncrezător. Aveţi vreo treabă anume pe autostradă?

Aomame flutură bancnota de zece mii de yeni.

— Dacă nu vrei să mă duci, mă dau jos şi caut alt taxi, aşa că hotărăşte-te repede.

Şoferul privi bancnota încruntat preţ de zece secunde. Într-un final se hotărî şi o luă. Se uită la ea în lumină, ca să se asigure că nu e falsă, apoi o îndesă în borseta cu bani.

— Am înţeles. Gata, mergem pe Autostrada Metropolitană nr. 3. Dar să ştiţi că o să fie extrem de aglomerat. Iar între Yoga şi Ikejiri nu mai e nicio ieşire. Şi nici toalete publice. Dacă aveţi nevoie, mai bine mergeţi acum.

— Nu, mulţumesc. Mergem direct.

*

Taxiul părăsi străduţele întortocheate din cartier, intră pe Şoseaua de Centură nr. 8, care era şi ea destul de aglomerată

şi o luă către Yoga. Niciunul nu spunea nimic. Şoferul asculta ştirile de la radio, iar Aomame stătea cufundată în gânduri. Chiar înainte să intre pe autostradă, acesta dădu volumul mai încet şi zise:

— Mă scuzaţi că vă întreb, dar aveţi cumva vreo ocupaţie mai aparte?

— Sunt agentă de asigurări, răspunse Aomame fără să ezite.

— Agentă de asigurări, repetă şoferul cuvintele cu atenţie, de parcă gusta dintr-un fel de mâncare pe care nu-l mai întâlnise până atunci.

— Strâng dovezi pentru un caz de fraudă, explică ea.

— Aha, făcu şoferul admirativ. Iar autostrada este cumva legată de cazul ăsta de fraudă?

— Da.

— Ca în filmul ăla.

— Care film?

— Filmul ăla vechi, cu Steve McQueen. Ăă… am uitat cum se cheamă.

— *Afacerea Thomas Crown.*

— Da, exact. Faye Dunaway e agentă de asigurări, specialistă în asigurări împotriva furtului. Steve McQueen e un bogătaş care pune la cale un jaf ca să se distreze. Foarte interesant filmul. L-am văzut când eram prin liceu. Şi mi-a plăcut şi muzica. Foarte mişto.

— Michel Legrand.

Şoferul fredonă primele patru versuri, apoi se uită din nou la Aomame prin oglinda retrovizoare.

— Ştiţi, chiar mi se pare că aveţi un aer care aduce cumva cu Faye Dunaway, cum era ea pe atunci.

— Mulţumesc, răspunse Aomame, străduindu-se să-şi ascundă zâmbetul care dădea să-i înflorească pe buze.

*

După cum anticipase şoferul, Autostrada Metropolitană nr. 3 era cumplit de aglomerată pe sensul către centru. La nicio sută de metri de la intrare, începuse deja ambuteiajul. Era o

frumuseţe de ambuteiaj, numai bun de fotografiat şi adăugat la colecţie. Dar exact asta şi sperase Aomame. Aceleaşi haine, acelaşi drum, acelaşi ambuteiaj. Din păcate, la radio nu era *Sinfonietta* lui Janáček, iar aparatul în sine nu era de calitatea celui din acea Toyota Crown Royal Saloon. Dar asta chiar ar fi însemnat să vrea prea multe.

Prinsă între două camioane, maşina înainta încet ca melcul. Stătea o vreme într-un loc, apoi mai mergea un pic în faţă. Cât stătea pe loc, şoferul camionului frigorific de pe banda alăturată citea cu înfrigurare dintr-o carte cu benzi desenate. Într-o Toyota Corona Mark II bej era un cuplu între două vârste. Cei doi se uitau drept înainte încruntaţi şi nu scoteau nicio vorba. Probabil nu aveau nimic de discutat. Sau poate erau aşa tocmai pentru că discutaseră ceva. Aomame stătea cufundată pe banchetă, pierdută în gânduri, iar şoferul asculta radioul.

Cu chiu, cu vai, ajunseră în dreptul unui indicator către Komazawa şi se îndreptară spre Sangejaya, târându-se ca melcul. Din când în când, Aomame îşi ridica privirea şi se uita pe geam afară. Îmi iau adio şi de la oraşul asta, îşi zise ea. O să plec undeva, departe. Dar, în ciuda acestui gând, Aomame nu reuşi să simtă afecţiune faţă de acea metropolă. Clădirile care se înşirau de-a lungul autostrăzii erau urâte şi înnegrite de la gazele de eşapament, iar la tot pasul dădeai cu ochii de panouri publicitare stridente. Era o privelişte dezolantă. De ce a trebuit ca oamenii să construiască un loc atât de deprimant? Nu zic că lumea trebuie să fie neapărat frumoasă de la un cap la altul, dar chiar trebuie să fie atât de urâtă?

Între timp, în câmpul ei vizual apăru un loc cunoscut. Era locul în care se dăduse atunci jos din taxi. Şoferul acela îi spusese conspirativ despre existenţa scării de urgenţă. În faţă se vedea uriaşul panou publicitar la benzinăriile Esso. Un tigru zâmbitor ţinea în mână o pompă de benzină. Era exact acelaşi panou.

Un tigru în rezervorul dumneavoastră.

Aomame realiză că avea gâtul uscat. Tuşi o dată şi scoase din geantă nişte dropsuri cu lămâie. Luă unul şi puse cutiuţa

înapoi. Strânse apoi cu putere mânerul pistolului din geantă. Îi cântări în mână greutatea şi duritatea. E bine, îşi zise ea. Apoi maşina mai înaintă un pic.

— Treci pe banda din stânga, îi spuse ea şoferului.

— Dar pe dreapta încă se mai merge, protestă acesta liniştit. Iar ieşirea de la Ikejiri e prin dreapta. Dacă ne mutăm acum în stânga, ne complicăm.

Aomame nu îi acceptă protestul.

— Mută-te pe stânga.

— Cum doriţi, zise şoferul resemnat.

Scoase mâna pe geam ca să-i facă semn camionului frigorific din spate şi, după ce se asigură că fusese observat, se strecură pe banda din stânga, în faţa lui. Cincizeci de metri mai târziu, maşina se opri din nou.

— Cobor aici. Deschide uşa.

— Coborâţi? zise taximetristul perplex. Cum adică? Aici?

— Da, aici. Aici am treabă.

— Dar suntem în mijlocul Metropolitanei! E periculos! Unde să vă duceţi?

— Stai liniştit, e o scară de urgenţă un pic mai încolo.

— Scară de urgenţă? zise şoferul clătinând din cap. Eu nu ştiu nimic despre aşa ceva. Dacă se află că am lăsat un client să coboare din maşină într-un asemenea loc, o păţesc serios. Mă ceartă firma care administrează Metropolitana de nu mă văd! Deci vă rog frumos să mă înţelegeţi.

— Dar am treabă şi trebuie neapărat să cobor aici, zise Aomame şi scoase din portofel încă o bancnotă de zece mii de yeni, pe care o prinse între degete şi i-o întinse şoferului. Îmi cer scuze că insist, dar uite, pentru deranj. Te rog să mă laşi să cobor.

Şoferul nu luă bancnota. Trase resemnat maneta şi portiera stângă din spate se deschise automat.

— Nu-mi trebuie. E suficient cât am primit deja. Dar, zău, vă rog frumos să aveţi grijă. Metropolitana nu are bandă de avarie şi e periculos să mergeţi pe jos, oricât de blocat ar fi traficul.

— Mulţumesc, răspunse Aomame.

După ce coborî din maşină, bătu în geamul din stânga

şoferului, iar acesta îl coborî. Aomame se aplecă şi îi îndesă bancnota în mână.

— Ia-o, te rog. Nu-ţi face probleme. Bani am, chiar prea mulţi.

Şoferul se uita când la Aomame, când la bancnotă.

— Dacă zice poliţia sau firma ceva de mine, să le spui că te-am ameninţat cu pistolul şi că n-ai avut încotro. Aşa nu mai au de ce să te ia la rost.

Şoferul părea să nu înţeleagă bine cele auzite. Prea mulţi bani? Ameninţat cu pistolul? Cu toate acestea, luă bancnota de zece mii de yeni, poate de teamă să nu se mai întâmple cine ştie ce trăsnaie dacă o refuza.

*

Ca şi mai înainte, Aomame se strecură printre parapet şi marginea benzii din stânga şi o luă în direcţia Shibuya. Mai avea de parcurs aproximativ cincizeci de metri. Oamenii din maşini o priveau uimiţi. Dar Aomame continua să meargă fără să se sinchisească, mândră, cu paşi mari şi spatele drept, ca un manechin la Săptămâna Modei de la Paris. Vântul îi răvăşea părul. Tirurile care goneau pe benzile libere de pe celălalt sens zgâlţâiau drumul cu putere. Panoul cu reclama la Esso devenea tot mai mare, până ce Aomame ajunse, într-un sfârşit, la spaţiul familiar pentru staţionare de urgenţă.

*

Totul arăta la fel ca data trecută. Grilajul de fier, iar alături cabina galbenă de telefon pentru apeluri de urgenţă.

Acesta a fost punctul de plecare în 1Q84, îşi zise Aomame.

Din momentul în care am coborât scara şi am ajuns în Drumul Naţional 246, lumea s-a schimbat. Aşa că hai să mai cobor o dată! Data trecută eram la începutul lui aprilie şi purtam pardesiul bej. Acum suntem la începutul lui septembrie şi e prea cald pentru pardesiu. Dar, în afară de asta, am pe mine exact aceleaşi lucruri ca atunci. Sunt aceleaşi haine cu care eram îmbrăcată când l-am ucis pe neisprăvitul ăla cu afacerile lui petroliere la hotelul din Shibuya. Costumul Junko

Shimada, pantofii cu toc Charles Jourdan, cămaşă albă, dresuri şi sutien alb cu întăritură. Mi-am ridicat fusta, am sărit peste grilaj şi am coborât pe scară.

Mai fac o dată acelaşi lucru, din pură curiozitate. Vreau să ştiu ce se întâmplă dacă repet ce am făcut atunci, în acelaşi loc, îmbrăcată la fel. Nu încerc să mă salvez. Nu mi-e teamă de moarte. Când o să vină vremea, nici n-o să ezit. Eu pot să mor cu zâmbetul pe buze. Dar nu vreau să mor ignorantă, fără să înţeleg cum stau lucrurile. Vreau să încerc tot ce se poate încerca. Dacă nu-mi iese, nu-i nimic. Eu o să fac tot ce pot până în ultima clipă. Ăsta e modul meu de a fi.

Aomame se aplecă peste grilaj şi căută scara de urgenţă. *Dar scara nu mai era.*

Se uită de mai multe ori, cu acelaşi rezultat. Scara dispăruse.

Aomame îşi muşcă buzele şi se încruntă.

Nu greşise locul. Acela era spaţiul pentru staţionare de urgenţă. Priveliştea din jur era identică, iar în faţa ochilor avea panoul publicitar cu Esso. În lumea anului 1984, scara era acolo. Aomame o găsise foarte uşor, urmând indicaţiile acelui taximetrist ciudat. Apoi sărise peste grilaj şi coborâse. Însă, în 1Q84, scara nu mai exista.

Ieşirea era blocată.

Aomame îşi relaxă chipul, privi atentă împrejur, apoi din nou către panoul publicitar. Tigrul se uita pieziş, zâmbind vesel, cu pompa de benzină în mână şi coada ridicată în aer. Mai fericit şi mai mulţumit de atât nici că putea să fie.

Evident, îşi zise Aomame.

Ştia asta de la bun început. I-o spusese răspicat şi Liderul înainte să moară de mâna ei, în apartamentul din Hotelul Okura. Din 1Q84 nu există cale de întoarcere către 1984. Uşa dintre cele două lumi se deschide într-o singură direcţie.

Însă Aomame voise cu tot dinadinsul să se convingă cu ochii ei de acest fapt. Aceasta era firea ei. Şi se convinsese. Sfârşit. Ceea ce era de demonstrat. Q.E.D.

*

Aomame se sprijini de grilaj şi se uită pe cer. O vreme impecabilă. Pe bolta albastră se profilau câţiva nori lungi şi subţirei. Se vedea până hăt, departe. Parcă nici n-ar fi fost cerul de deasupra unui oraş. Însă luna nu se zărea nicăieri. Unde să fi dispărut? se întrebă Aomame. În fine. Luna e luna, eu sunt eu. Fiecare cu viaţa şi cu treburile ei.

Faye Dunaway ar fi scos acum o ţigară şi ar fi aprins-o nonşalant cu bricheta. Şi-ar fi mijit ochii cu stil. Dar Aomame nici nu fuma şi nici nu avea la ea ţigări sau brichetă. În geanta ei erau doar nişte dropsuri cu lămâie împotriva tusei. Plus un pistol automat de nouă milimetri din oţel şi o dăltiţă pe care o înfipsese până atunci în ceafa mai multor bărbaţi. Ambele probabil mai letale decât tutunul.

Aomame aruncă un ochi la şirul de maşini blocate în trafic. Oamenii o priveau avid, fiecare din maşina lui. Era de înţeles. Nu se întâmpla prea des să vezi un cetăţean obişnuit plimbându-se pe jos pe Autostrada Metropolitană. Cu atât mai mult când era vorba de o tânără femeie, care mai şi purta fustă scurtă, pantofi cu toc şi ochelari cu lentile verzi şi flutura un zâmbet pe buze. Mai ciudat ar fi fost dacă nu se uitau la ea.

Majoritatea maşinilor oprite pe autostradă erau tiruri venite la Tokio cu marfă din diverse locuri. Şoferii conduseseră probabil toată noaptea, iar acum se treziseră înţepeniţi în ambuteiajul fatal al dimineţii. Erau plictisiţi, sătui, obosiţi. Voiau să se spele, să se bărbierească şi să se culce. Asta era tot ce îşi doreau. Stăteau şi o priveau absent pe Aomame ca pe un animal necunoscut şi bizar. Erau mult prea obosiţi ca să intervină în vreun fel.

Printre toate acele camioane de marfă era şi un Mercedes Benz *Coupé* argintiu, care arăta ca o antilopă pierdută într-o turmă de rinoceri. Era nou-nouţ şi strălucea orbitor în lumina proaspătă a dimineţii. Până şi capacele erau asortate la culoarea maşinii. La volan era o femeie stilată între două vârste, care lăsase geamul şi o urmărea cu privirea pe Aomame din spatele ochelarilor de soare Givenchy. I se vedeau mâinile sprijinite pe volan şi inelele care îi străluceau pe degete.

Părea sa fie o persoană amabilă, destul de îngrijorată de Aomame. Probabil se întreba ce căuta pe autostradă o tânără dichisită şi ce anume putea să i se fi întâmplat. Părea gata să intre în vorbă cu ea. Dacă ar fi rugat-o, probabil ar fi dus-o cu maşina până undeva.

Aomame îşi scoase ochelarii de soare şi îi puse în buzunarul de la piept. Îşi masă cu degetele locul de pe nas unde îi rămăseseră urme de la ei, mijindu-şi ochii în bătaia razelor orbitoare ale dimineţii. Îşi trecu limba peste buzele uscate. Simţi un gust vag de ruj. Se uită în sus, la cerul senin, apoi privi din nou în jos, într-o doară.

Îşi deschise geanta şi scoase încet pistolul. Lăsă geanta să-i cadă la picioare, ca să-şi elibereze ambele mâini. Cu stânga trase piedica, armă, iar glonţul intră în cameră. Făcu aceste mişcări cu rapiditate şi precizie. Sunetul metalic reverberă plăcut în jur. Aomame cântări pistolul în palmă. Arma în sine avea patru sute optzeci de grame, plus cele şapte cartuşe de nouă milimetri. E încărcat, nu-ţi face griji, îşi spuse ea. Simţea diferenţa de greutate.

Pe buzele ei strânse încă mai flutura un zâmbet. Oamenii îi văzuseră mişcările. O priviseră scoţând pistolul din geantă, dar nu se mirau. Sau cel puţin nu îşi arătau mirarea. Poate că nici nu credeau că e o armă adevărată. Dar să ştiţi că e, le zise ea în gând.

Aomame apucă invers mânerul şi îşi vârî ţeava pistolului în gură, îndreptând-o direct către creier. Către labirintul de materie cenuşie în care sălăşluieşte conştiinţa.

Rugăciunea i se rostogoli pe buze fără să se mai gândească. Aomame o rosti rapid, cu ţeava pistolului îndesată în gură. Nimeni n-ar fi înţeles ce zicea. Dar nu conta. Dacă Domnul o auzea, era suficient. Când era mică, Aomame nu reuşea să înţeleagă deloc sensul acelor cuvinte, însă ele pătrunseseră adânc înlăuntrul ei. Le rostea negreşit şi la şcoală, înainte de masă. De una singură, dar cu voce tare. Nu ţinea cont de privirile curioase şi chicotelile din jur. Important e că Domnul te priveşte. Nimeni nu poate fugi de privirea sa.

Fratele cel Mare stă cu ochii pe tine.

Doamne, care eşti în ceruri. Pur fie numele Tău, vie împărăţia Ta. Şi ne iartă nouă păcatele noastre. Şi ne binecuvântează nouă calea. Amin.

Femeia frumoasă care strângea volanul Mercedesului nou-nouţ încă o mai fixa cu privirea. Părea să nu înţeleagă prea bine – la fel ca şi ceilalţi din jur – ce însemna pistolul din mâinile lui Aomame. Dacă ar înţelege, şi-ar feri privirea de mine, îşi zise Aomame. Dacă îmi vede creierii împrăştiaţi, sigur n-o să se mai atingă nici de prânz şi nici de cină. Aşa că uite ce te sfătuiesc, i se adresă ea în gând. Întoarce frumuşel capul! Să ştii că nu mă spăl pe dinţi. Am în gură un pistol Heckler & Koch, fabricat în Germania. Mi-am zis şi rugăciunea. Asta sigur ştii ce înseamnă.

Ascultă-mi sfatul, că e important. Întoarce capul, porneşte-ţi Mercedesul tău argintiu şi du-te acasă fără să te uiţi la ceva. Du-te la soţul tău şi la copiii tăi care abia te aşteaptă şi vezi-ţi de viaţa ta tihnită. Asta nu e o privelişte pentru cineva ca tine. Am în mână un pistol adevărat, în toată urâţenia lui. E încărcat cu şapte cartuşe urâte. Şi, după cum spunea Anton Cehov, dacă în povestire apare un pistol, e musai să se tragă cu el. Asta e ceea ce înseamnă o povestire.

Însă femeia aceea nu-şi dezlipea nici în ruptul capului privirea de la ea. Aomame clătină încet din cap, resemnată. Îmi pare rău, dar nu mai pot să aştept. S-a scurs timpul. Începe spectacolul.

Un tigru în rezervorul dumneavoastră.

— Ho, ho, adăugă acompaniatorul.

— Ho, ho, făcură la unison ceilalţi şase.

— Tengo! zise Aomame şi îşi încleştă degetul pe trăgaci.

Capitolul 24
Cât rămâne căldura

Tengo se urca în expresul care pleca înainte de amiază din gara Tokio. Se îndrepta spre Tateyama. Acolo schimbă într-un personal şi merse până la Chikura. Era o dimineaţă senină, lipsită de vânt. Marea era liniştită, aproape fără valuri. Vara trecuse deja şi îi era numai bine cu o jachetă subţire de bumbac peste cămaşa cu mânecă scurtă. Din oraşul de la malul mării dispăruseră vilegiaturiştii şi străzile erau surprinzător de pustii. S-a transformat cu adevărat în oraşul pisicilor, îşi spuse Tengo.

Mâncă ceva într-un restaurant din faţa gării şi apoi se sui într-un taxi. Ajunse la sanatoriu după ora unu. La recepţie îl întâmpină aceeaşi asistentă între două vârste. Tot ea îi răspunsese şi la telefon cu o seară înainte. Asistenta Tamura. Îl recunoscu pe Tengo şi de data aceasta se purtă ceva mai prietenos cu el. Ba chiar schiţă o urmă de zâmbet. Conta poate şi faptul că era îmbrăcat mai îngrijit.

Îl conduse în cantină şi îi oferi o cafea.

— Aşteptaţi aici, vă rog. O să vină şi doctorul, spuse ea.

Zece minute mai târziu, apăru şi doctorul, ştergându-se pe mâini cu un prosop. Era un individ cam la cincizeci de ani, cu părul aspru şi puţin albit. Părea să se fi ocupat de o treabă şi nu purta halat. Era îmbrăcat într-un trening gri şi avea în picioare nişte adidaşi jerpeliţi. Şi după haine, şi după înfăţişare arăta mai degrabă ca un antrenor care nu reuşeşte să scape din divizia B, decât a doctor la un sanatoriu.

Repetă în mare cam ce îi spusese şi cu o seară înainte la telefon. Din nefericire, în punctul acesta medicina nu mai avea ce face, îl informă el cu părere de rău. Din expresia şi din cuvintele sale, regretul părea sincer.

— În afară de încurajări venite din partea fiului său, nu mai avem altă cale prin care să-l îmboldim să lupte.

— Aude când se vorbeşte cu el? întrebă Tengo.

Doctorul se încruntă, bându-şi ceaiul verde deja rece.

— Sincer să vă spun, nu ştiu nici eu. Tatăl dumneavoastră e în comă. Chiar dacă i se vorbeşte, nu are nicio reacţie. Unii pacienţi, chiar în stare de comă profundă, aud ce li se spune şi chiar înţeleg.

— Dar nu vă puteţi da seama dacă aude sau nu.

— Întocmai.

— Pot rămâne până diseară la şase şi jumătate, spuse Tengo. Am să stau cu el până atunci şi am să-i vorbesc.

— Dacă observaţi vreo reacţie, să-mi daţi negreşit de veste. Mă găsiţi pe-aici, spuse doctorul.

O asistentă tânără, pe al cărei ecuson scria Adachi, îl conduse în camera tatălui său. Îl mutaseră singur într-un salon din pavilionul celor aflaţi în stare gravă. Roata dinţată se învârtise înainte. De aici nu mai aveau unde să-l transfere. Încăperea neprimitoare era lungă şi îngustă. Patul ocupa aproape jumătate din suprafaţa ei. Pe fereastră se zărea pâlcul de pini plantaţi să protejeze de vânt. Păduricea aceea deasă părea să formeze un zid între realitatea de afară, plină de viaţă şi locul acela. Asistenta ieşi, iar Tengo rămase singur cu tatăl său, care era întins cu faţa în sus. Se aşeză pe scăunelul de lemn de lângă pat şi îl privi pe bătrân.

Alături de pat se afla un suport pentru perfuzii, iar din punga de plastic, un tub mergea până într-o venă din braţul tatălui său. Un alt tub îi intra în uretră, pentru colectarea urinei, dar se adunase surprinzător de puţină. Bărbatul arăta şi mai pipernicit decât cu o lună înainte, când îl văzuse ultima oară. Pe obrajii descărnaţi i se vedea o barbă albă de vreo două zile. Ochii săi adânciţi în orbite erau acum şi mai înfundaţi. Atât de tare, încât îţi creau impresia că trebuie scoşi de acolo cu un instrument special. Pleoapele erau coborâte ferm, ca nişte obloane. Ţinea gura uşor întredeschisă. Nu i se auzea respiraţia, dar, dacă îţi apropiai faţa de a lui, simţeai un şuier slab care vădea puţina viaţă rămasă în acel trup.

Tengo înţelese dureros de clar expresia doctorului, de la telefon. „Ca un tren care încetineşte până când se opreşte de tot.” Era un tren care pierdea treptat din viteză, purtat doar de inerţie, până când avea să se oprească definitiv în mijlocul unui bărăgan pustiu. Singura parte bună era faptul că în vagoane nu se mai afla niciun călător. Trenul oprit în mijlocul pustiului nu cauza nimănui vreo neplăcere.

Trebuie să-i vorbesc, îşi spuse Tengo, dar nu ştia cum şi pe ce ton să o facă. Nu-i veneau în minte decât cuvinte fără sens.

— Tată, încercă el cu o voce slaba, aproape murmurată. Dar apoi nu mai rosti nimic.

Se ridică de pe scaun, se duse la fereastră şi privi pajiştea bine îngrijită şi pâlcul de pini. Un corb oprit pe o antenă se scălda în razele soarelui şi privea judicios şi cu o urmă de dispreţ lumea de dedesubt. La capul patului se afla un radio cu ceas deşteptător, dar bătrânului nu-i mai foloseau acum nici ceasul şi nici radioul.

— Tengo sunt. Acum am venit din Tokio. Mă auzi? spuse el către bătrân, încă în dreptul ferestrei. Nicio reacţie. Cuvintele sale tremurară puţin prin aerul înţepenit şi fură înghiţite în gol fără să lase vreo urmă.

Omul ăsta se pregăteşte să moară, îşi spuse Tengo. Înţelegeai asta uitându-te la ochii lui adânciţi în orbite. Hotărâse deja să renunţe la viaţă. Îşi închisese ochii şi se cufundase într-un somn profund. Orice i-ar fi spus, oricât l-ar fi încurajat, decizia lui nu mai putea fi schimbată. Din punct de vedere medical, încă trăia. Dar, pentru el, viaţa se sfârşise deja. Nu mai exista în el niciun motiv şi nici dorinţă să o prelungească.

Ce putea Tengo să facă era să îi respecte dorinţa şi să îl lase să moară în pace. Avea un chip foarte liniştit. Acum nu mai pătimea deloc. După cum spusese şi doctorul la telefon, aceasta era singura uşurare.

Cu toate acestea, Tengo trebuia să îi vorbească. În primul rând, pentru că îi promisese doctorului care îl îngrijea cu atâta căldură pe tatăl său. În al doilea rând era – nu ştia nici el exact cum să o formuleze – o chestiune de politeţe. De foarte multă

vreme nu mai avusese o discuţie adevărată cu tatăl său. Nu schimbau nici măcar banalităţi. Ultima dată când purtaseră ce s-ar putea numi o conversaţie fusese când Tengo era încă în gimnaziu. De atunci Tengo se ducea foarte rar pe acasă şi, când o făcea cu vreo treabă, încerca să evite pe cât putea să dea ochii cu tatăl său.

Dar acest om aflat în comă profundă se îndrepta în linişte spre moarte. De când aflase că nu e tatăl său adevărat, lui Tengo i se luase o greutate de pe umeri şi se mai liniştise întrucâtva. În ceasul al doisprezecelea, scăpase fiecare de poverile pe care le purta.

Chiar dacă între ei nu exista de fapt nicio legătură de sânge, cel puţin în acte, Tengo era fiul său şi îl crescuse până când fusese suficient de mare încât să-şi vadă singur de grijă. Avea măcar această datorie morală faţă de el. Avea obligaţia să-i vorbească despre cum trăise până acum şi ce credea el. Nu, nu era o obligaţie, ci o chestiune de politeţe. Nu avea nicio importanţă dacă bărbatul îl auzea sau nu, dacă îi era de ajutor sau nu.

*

Tengo se aşeză din nou pe scăunelul de lângă pat şi îi povesti tatălui său despre propria sa viaţă, începând cu anul în care intrase la liceu şi se mutase în căminul clubului de judo. De atunci, vieţile celor doi îşi pierduseră aproape orice punct comun şi pe niciunul nu îl mai interesase ce făcea celălalt. Probabil că era cazul să umple acum acest hău care se căscase între ei.

Tengo nu prea avea însă multe de povestit despre perioada liceului. Fusese acceptat la un liceu particular din prefectura Chiba, cunoscut pentru clubul performant de judo. Ar fi putut să intre la o şcoală şi mai bună, fără prea mare efort, dar îi conveniseră condiţiile pe care le oferea acel liceu. Era scutit de taxe şcolare, putea sta în cămin şi, în plus, avea şi trei mese pe zi asigurate. Tengo ajunsese luptătorul de bază al clubului. Între antrenamente, îşi vedea de învăţătură (şi la şcoala aceea nu era nevoit să dea în brânci ca să fie printre

cei mai buni din clasa), iar în vacanţe îşi găsea, împreună cu colegii de la club, slujbe plătite cu ora, la care era nevoie de efort fizic. Astfel îşi câştiga nişte bani de buzunar. Erau multe de făcut şi era hăituit de dimineaţă până seara. În afară de faptul că în cei trei ani de liceu fusese ocupat până peste cap, nu prea avea ce să povestească. Nu fusese o perioadă prea plăcută şi nici nu îşi făcuse prieteni. Şcoala impunea o mulţime de reguli şi nu îi plăcea deloc acolo. Se întovărăşise în mod firesc cu cei din clubul de judo, dar practic nu aveau multe de împărţit. La drept vorbind, nu fusese niciodată complet captivat de judo. Era nevoit să aibă rezultate bune, ca să se poată descurca singur şi se antrena serios, ca să nu trădeze aşteptările celor din jur. Dar pentru el, acesta era mai degrabă un mod concret de a-şi câştiga existenţa, decât un sport. Era ca un serviciu. Îşi petrecu cei trei ani de liceu abia aşteptând să absolve şi să ducă o viaţă mai serioasă.

Numai că, odată intrat la facultate, continuă să practice judo. Până la urmă, lucrurile erau ca în timpul liceului. Dacă se ţinea de sport, era primit la cămin şi nu-şi făcea griji că nu are unde dormi sau ce mânca (deşi aceste nevoi erau satisfăcute la cel mai de jos nivel). Primea bursă, dar numai din banii aceia nu se putea descurca. Astfel că fusese nevoit să continue cu sportul. Desigur, intrase la matematică. Studia destul de serios şi avea rezultate bune, iar profesorul său îndrumător îl sfătuise chiar să continue cu studii postuniversitare. Dar, în ultimii ani de facultate, Tengo îşi pierdu rapid interesul faţă de studiul matematicii. Îi plăcea în continuare, dar nu-i ardea să facă o carieră din cercetare. La fel ca şi cu judoul. Ca amator, era foarte bun, dar nu avea nici dorinţa şi nici dispoziţia să îşi petreacă întreaga viaţă făcând lucrul acesta. Îşi dădea seama şi singur de asta.

Odată cu diminuarea interesului pentru matematică şi cu apropierea absolvirii, dispăru şi orice motiv să mai continue să facă judo. Nu avea nici cea mai vagă idee ce să facă de atunci înainte, ce drum să îşi croiască. Viaţa sa îşi pierduse miezul. E drept, nu fusese de la bun început una cu mult miez, dar până atunci cei din jur ceruseră multe de la el şi avuseseră

aşteptări, iar el trăise ocupat răspunzând acestor aşteptări. Acum însă nimeni nu-i mai cerea şi nu mai aştepta ceva de la el, iar lui nu-i mai rămăsese nimic demn de menţionat. Nu mai avea nici un ţel şi niciun prieten. Rămăsese într-o stare totală de apatie şi nu-şi mai putea concentra mintea la nimic.

În facultate avusese câteva prietene cu care se culcase. Tengo nu era ceea ce se înţelege de obicei prin chipeş, nu era foarte sociabil şi nici nu te cucerea prin vorbe. Mai tot timpul era lipsit de bani şi îmbrăcat prost. Dar, aşa cum unele insecte sunt atrase de mirosul anumitor fructe, tot aşa unele fete erau atrase de el, şi încă destul de puternic.

Descoperise lucrul acesta pe la douăzeci de ani (cam tot în perioada în care începuse să-i piară interesul pentru matematică). Fără ca el să facă vreun efort, se găsea mereu câte o fată care să fie interesată şi care se apropia de el. Voia să fie strânsă de braţele lui puternice. Sau măcar nu protesta când el o făcea. La început nu prea înţelesese cum stau lucrurile şi fusese destul de nedumerit dar în curând îi picase şi lui fisa şi începuse să-şi folosească abilitatea cu pricepere. De atunci nu mai dusese lipsă de prietene. Dar nu fusese niciodată îndrăgostit nebuneşte de vreuna dintre ele. Doar erau împreună şi se culca cu ele. Îşi umpleau unul altuia vidul dinăuntru. Într-adevăr, era un lucru destul de neobişnuit, dar nu fusese nici măcar o dată îndrăgostit de fetele care îl iubeau.

Tengo îi povesti toate acestea tatălui său inconştient. La început, vorbise destul de greu, alegându-şi cuvintele cu grijă, dar mai apoi îşi dăduse drumul la gură, iar la sfârşit vocea lui căpătase chiar o oarecare înflăcărare. Vorbise cu sinceritate şi despre sex. Nu era acum momentul să fie sfios. Tatăl său rămânea cufundat în acelaşi somn adânc, fără să se mişte, cu faţa în sus. Nici respiraţia nu i se schimbase.

Înainte de ora trei veni asistenta, îi schimbă perfuzia şi recipientul în care se colecta urina şi îi măsură temperatura. Era o asistentă robustă, cam la treizeci şi cinci de ani, cu pieptul mare. Pe ecusonul său scria Omura. În părul strâns îşi ţinea un pix.

— Aţi observat vreo schimbare? întrebă ea, completând pe

o hârtie cu pixul scos din păr.

— Nimic. E în aceeaşi stare, răspunse Tengo

— Dacă observaţi ceva, apăsaţi butonul acesta, spuse ea şi îi arătă un buton de la capul patului. Apoi îşi înfipse la loc pixul în păr.

— Am înţeles.

La puţină vreme după plecarea ei, în uşă se auzi un ciocănit uşor şi apăru asistenta cu ochelari, pe nume Tamura.

— Nu vreţi să mâncaţi ceva? Puteţi lua masa la cantină.

— Mulţumesc, dar încă nu mi-e foame, răspunse Tengo.

— Cum mai e tatăl dumneavoastră?

— I-am vorbit încontinuu. Nici nu ştiu dacă mă aude sau nu.

— Lăsaţi, că e bine să-i vorbiţi, spuse ea cu un surâs încurajator. Nu vă faceţi griji, sigur vă aude!

Femeia închise uşa încet şi Tengo rămase din nou singur cu tatăl său.

*

Tengo îşi continuă povestirea.

După ce absolvise facultatea, se angajase în oraş la o şcoală pregătitoare, unde preda matematică. Nu mai era copilul-minune al matematicii, de la care se aştepta un viitor măreţ şi nici promiţătorul luptător de judo. Nu era decât un profesor oarecare la o şcoală oarecare. Dar el era fericit aşa. În sfârşit putea să răsufle uşurat. De când venise pe lume, în sfârşit nu mai era constrâns de nimeni şi putea duce traiul pe care îl voia.

Începuse să scrie beletristică. Scrisese câteva lucrări şi participase la un concurs literar organizat de o revistă. Cunoscuse astfel un editor excentric pe nume Komatsu şi acceptase să refacă *Crisalida de aer,* o carte a unei fete de şaptesprezece ani, pe nume Fukaeri (Eriko Fukada). Fukaeri crease povestea, dar nu avea talentul să se exprime literar, iar Tengo îndeplinise acest rol. Treaba mersese bine şi romanul câştigase premiul pentru debut literar oferit de revistă. Acum ajunsese bestseller. Nu putea câştiga premiul Akutagawa, fiindcă se vorbise atât de mult de el încât cei din juriu nici nu

voiau să-i mai audă numele. Oricum, se vindea atât de bine încât, după cum spunea cu francheţe chiar Komatsu, nici n-avea nevoie de el.

Tengo nu avea certitudinea că vorbele lui ajungeau la urechile tatălui său. Şi, chiar dacă îl auzea, nu putea şti dacă înţelegea ceva sau nu. Nu avea nicio reacţie. Iar dacă pricepea ce i se spune, poate că nu îl interesa deloc povestea. Poate că-l deranja şi nu avea chef să asculte istoria vieţii altuia. Poate că voia să fie lăsat în pace, să-şi vadă de somnul lui. Dar Tengo continua să îi spună tot ce îi venea în minte. Singur cu el în camera îngustă, nici nu ar fi ştiut ce altceva să facă.

Tatăl său rămânea mai departe neclintit. Ochii săi erau strâns închişi în fundul unor găuri adânci şi întunecate. Dacă ar fi nins peste el, ar fi rămas aşa, până când zăpada le-ar fi umplut.

*

— Nu pot spune că merge foarte bine deocamdată, dar aş vrea să continuu să scriu. Nu să refac ce au scris alţii, ci să aştern pe hârtie propriile mele poveşti. E un lucru care mi se potriveşte. E bine să existe ceva ce vrei să faci. În sfârşit s-a născut în mine acest lucru. Încă nu mi-a fost publicată nicio lucrare, dar în curând tot se va întâmpla şi asta. Nu încerc să mă laud, dar să ştii că mă pricep destul de bine la scris. Şi există şi editori care mă apreciază cât de cât. Aşa că nu-mi fac griji din punctul ăsta de vedere.

Se pare că am calităţile necesare unui receptor, ar fi trebuit să adauge. Şi am fost tras într-una dintre lumile fictive despre care am scris. Dar nu avea niciun rost să discute acum despre asemenea chestiuni complicate. Asta era o cu totul altă poveste. Se hotărî să schimbe subiectul.

— O problemă foarte serioasă pentru mine este că până acum n-am iubit cu adevărat pe nimeni. De când m-am născut, nu a existat nicio persoană pe care s-o iubesc necondiţionat. Atât de mult încât să mă sacrific pe mine însumi. Nici măcar o dată.

Rostind aceste cuvinte, Tengo se uită la bătrânul ca vai de lume din faţa lui şi se întrebă dacă, de-a lungul vieţii sale, iubise vreodată din suflet pe cineva. Poate că o iubise cu adevărat pe mama lui Tengo şi tocmai de aceea îl crescuse şi îl acceptase ca pe copilul său, în ciuda faptului că ştia că nu-i e fiu. Dacă astfel stăteau lucrurile, bărbatul din faţa lui avusese o viaţă mult mai împlinită din punct de vedere spiritual decât Tengo.

— Îmi amintesc bine de o singură fată. Mi-a fost colegă de clasă într-a treia şi a patra, când stăteam în Ichikawa. Da, e o poveste veche de douăzeci de ani. M-a atras foarte mult. Mă gândeam întruna la ea şi chiar şi acum o mai fac. Dar nici măcar nu am vorbit cu ea. S-a mutat la altă şcoală şi de atunci n-am mai văzut-o. În orice caz, s-au întâmplat nişte lucruri de curând şi m-am hotărât să o caut. În sfârşit am înţeles că am nevoie de ea. Voiam să o văd şi să îi povestesc o sumedenie de lucruri, dar până la urmă n-am reuşit să o găsesc. Trebuia să o fi căutat mai de mult, lucrurile ar fi fost mult mai simple aşa.

Tengo tăcu, lăsând timp tatălui său să înţeleagă ce îi spusese. Sau poate, mai degrabă, să înţeleagă chiar el însuşi. Apoi îşi continuă povestirea:

— Da, sunt destul de laş în privinţa asta. Asta e şi motivul pentru care nu am verificat niciodată registrul de familie. Aş fi putut foarte uşor să aflu dacă mama a murit într-adevăr. Mă duceam la primărie şi mă uitam în registru. Am vrut să o fac de nenumărate ori. M-am dus chiar acolo, dar n-am putut să le cer să-mi arate actele. Mi-a fost frică să fiu pus faţă în faţă cu adevărul, să-l scot eu însumi la iveală. Am tot sperat că o să-mi fie revelat printr-o întâmplare, fără să fac eu nimic.

Oftă.

— Dar nu de asta e vorba acum. Ar fi trebuit să o caut pe fata aia mai din timp. Am luat-o mult prea pe ocolite. Dar n-am fost în stare să mă urnesc. Pentru că eu, cum să-ţi spun, sunt foarte laş când e vorba de chestiuni de suflet. Asta e marea mea problemă.

Tengo se ridică de pe scaun, se duse la fereastră şi privi

rândurile de pini. Vântul se oprise şi nu se mai auzea nici vuietul mării. O pisică traversa curtea. După cum îi atârna pântecele, părea să aibă pui. Se trânti la rădăcina unui copac, îşi desfăcu picioarele şi începu să se lingă pe burtă.

Încă aplecat pe fereastră, Tengo spuse către tatăl său:

— Lăsând asta la o parte, în sfârşit în ultima vreme viaţa mea a început să se schimbe. Aşa am impresia. Adevărul e că foarte mult timp ţi-am purtat pică. De când eram mic mă gândeam că nu e de mine locul ăsta incomod şi deplorabil, că ar trebui să trăiesc într-un loc mai binecuvântat. Mi se părea că e nedrept să fiu tratat astfel. Toţi colegii mei erau fericiţi şi duceau o viaţă îndestulată. Deşi îmi erau inferiori din toate punctele de vedere, traiul lor era mult mai bun ca al meu. Îmi doream cât se poate de serios ca tu să nu fii tatăl meu. Visam mereu la lucrul ăsta, că s-a făcut pe undeva o greşeală şi tu de fapt nu eşti tatăl meu, că nu avem nicio legătură de sânge.

Tengo se uită din nou pe fereastră. Pisica, fără să aibă habar că e privită, continua să-şi lângă inocentă burta. Tengo îşi reluă povestea, cu ochii la ea:

— Acum nu mai cred asta. Am fost într-un mediu potrivit şi m-a crescut un părinte potrivit. Nu e o minciună. Dacă e să spun lucrurilor pe nume, am fost un om de nimic. Un om fără valoare, într-un anume sens, eu însumi mi-am bătut joc de viaţa mea. Acum înţeleg lucrul ăsta. Când eram mic, eram într-adevăr priceput la matematică. E un talent grozav, îmi dau şi eu seama. Toţi stăteau cu ochii pe mine şi mă copleşeau cu atenţia lor. Dar până la urmă a fost un talent fără nicio perspectivă, de care nu s-a ales nimic. Pur şi simplu era acolo. Şi tot de mic am fost solid şi m-am descurcat la judo. La competiţii ajungeam mereu pe un loc bun. Dar în lume existau destui luptători mai buni ca mine. La facultate nici măcar nu m-au ales în echipa pentru competiţia naţională. Am fost atât de şocat, încât o vreme nici nu am mai ştiut ce sunt. Dar era de aşteptat, pentru că până la urmă eu nu eram nimic.

Tengo desfăcu sticla de apă minerală pe care şi-o adusese şi bău o gură. Apoi se aşeză din nou pe scaun.

— Ţi-am spus şi data trecută, îţi sunt recunoscător. Nu cred

că sunt copilul tău. Sunt aproape sigur de asta. Şi îţi sunt recunoscător ca m-ai crescut, cu toate că nu sunt sânge din sângele tău. Cu certitudine, unui bărbat singur nu-i e uşor să crească un copil. Mi-e rău şi mă doare inima numai când îmi amintesc cum mă luai cu tine să colectezi taxe. Nu am decât amintiri neplăcute despre asta. Dar sunt sigur că ăsta era singurul mod de comunicare dintre noi pe care ai putut să-l găseşti. Era, cum să zic, lucrul pe care îl făceai tu cel mai bine. Singurul punct comun dintre tine şi lume. Şi asta cred că încercai să-mi arăţi. Acum înţeleg şi eu. Bineînţeles, dacă mă luai după tine reuşeai să aduni taxele mai uşor, dar nu cred că ăsta era singurul tău motiv.

Tengo făcu o pauză, lăsându-i timp tatălui său să-i înţeleagă spusele. Îşi adună şi el gândurile.

— Când eram mic nu înţelegeam lucrurile astea. Mie mi-era ruşine şi oboseam. Duminicile, când colegii mei de la şcoală se distrau, eu trebuia să umblu cu tine după taxa radio-TV. Nu puteam să suport zilele alea. Acum însă cred că te înţeleg într-o oarecare măsură. Nu spun că ce făceai era bine. M-ai rănit. Pentru un copil nu era deloc uşor. Dar astea sunt lucruri trecute şi nu trebuie puse la inimă. Am impresia că până la urmă lucrul ăsta m-a întărit. Experienţa asta m-a învăţat că viaţa nu e tocmai uşoară.

Tengo îşi desfăcu mâinile şi îşi privi palmele.

— O să trăiesc eu cumva şi de acum înainte. Sper că mai chibzuit şi fără să o mai iau pe căi atât de ocolite. Nu ştiu ce ai tu de gând. Poate vrei să dormi mai departe în linişte, fără să te mai trezeşti vreodată. Dacă asta vrei, aşa să faci. Dacă asta îţi doreşti, nu pot să te împiedic cu nimic. Nu pot decât să te las să dormi în pace. Fie cum o fi, dar eu unul voiam să-ţi spun lucrurile astea. Ce-am făcut până acum, ce gândesc eu. Poate că nu voiai să auzi poveştile mele. Dacă e aşa, îmi pare rău că te-am necăjit. În orice caz, nu mai am ce să-ţi spun. Ţi-am zis cam tot ce aveam de zis şi nu te mai deranjez. Poţi să dormi liniştit cât vrei.

*

Puţin după ora cinci apăru din nou asistenta Omura cu pixul înfipt în păr şi verifică perfuzia. De data aceasta nu îi mai luă şi temperatura.

— Aţi observat vreo schimbare?

— Nu, nimic anume. Doarme şi atât, răspunse Tengo.

— Vine şi domnul doctor imediat, spuse asistenta încuviinţând. Domnule Kawana, astăzi până la ce oră staţi?

Tengo îşi privi ceasul de la mână.

— Am diseară un tren înainte de şapte, deci mai stau până pe la şase şi jumătate.

Asistenta termină de notat în fişă, apoi îşi puse pixul la loc în păr.

— De la prânz îi tot vorbesc, dar nu pare să audă nimic, zise Tengo.

— La şcoala de asistente am învăţat un lucru, spuse ea. Cuvintele vesele ne ating timpanul cu veselie. Indiferent dacă persoana respectivă le înţelege sau nu, fizic, timpanul tot vibrează vesel. Deci nu contează dacă pacientul aude sau nu, noi trebuie să-i vorbim tare şi voios. Nu ştiu dacă are vreo logică, dar cert e că e de folos. Spun asta şi din experienţă.

— Mulţumesc, zise Tengo după câteva clipe de gândire. Asistenta încuviinţă uşor, apoi părăsi încăperea cu paşi grăbiţi.

Tengo şi tatăl său rămaseră cufundaţi în tăcere un timp îndelungat. Tengo nu mai avea ce să-i spună. Însă liniştea nu era stânjenitoare. Lumina după-amiezii se subţie treptat şi împrejur se lăsară semnele înserării. Ultimele raze din încăpere păleau în tăcere.

Oare i-am spus despre cele două luni? se întrebă Tengo deodată. Avea senzaţia că încă nu o făcuse. El trăia într-o lume în care pe cer erau două luni. „Oricât m-aş uita la ea, tot mi se pare o privelişte ciudată”, i-ar fi zis el tatălui său. Dar ceva îi spunea că nu ajută la nimic să deschidă acum acest subiect. Tatălui său nu-i mai păsa câte luni sunt pe cer. Era o problemă cu care Tengo trebuia să se confrunte singur de acum încolo.

În plus, indiferent dacă în această lume (sau *acea* lume) existau una, două sau trei luni, la urma urmei Tengo era unul

singur. Nu era decât un om, cu propriile lui probleme şi cu propria sa fire. Important nu era numărul lunilor, ci el însuşi.

*

După o jumătate de oră apăru din nou asistenta Omura. De data aceasta nu mai avea pixul înfipt în păr. Oare ce se întâmplase cu el? se întrebă Tengo chiar îngrijorat. Împreună cu ea mai veniră doi infirmieri care aduceau un pat mobil. Amândoi erau bondoci şi tuciurii la faţă. Nu scoteau niciun cuvânt. Arătau a străini.

— Domnule Kawana, îl ducem pe tatăl dumneavoastră la un control. Puteţi să aşteptaţi aici? întrebă asistenta.

— E vreo problemă? întrebă Tengo, uitându-se la ceas.

— Nu, răspunse ea clătinând din cap. Nu avem aici aparatura necesară şi de aceea trebuie să îl mutăm. Nu e nimic ieşit din comun. O să vorbească apoi domnul doctor cu dumneavoastră.

— Am înţeles. Aştept aici.

— Puteţi să vă duceţi la cantină să beţi un ceai cald. Ar fi bine să vă odihniţi un pic.

— Mulţumesc.

Cei doi bărbaţi ridicară trupul slab al tatălui său cu perfuzie cu tot şi îl mutară pe patul mobil. Ieşiră apoi cu el în hol, ţinând alături suportul pentru perfuzie. Erau foarte îndemânatici. Şi complet tăcuţi.

— N-o să dureze mult, zise asistenta.

Totuşi, după un timp destul de îndelungat, tatăl său încă nu se întorsese. Lumina care pătrundea pe fereastră scădea treptat în intensitate. Însă Tengo nu aprinse lumina în cameră. Avea senzaţia că ar fi distrus ceva foarte important.

În urma tatălui său rămăsese o adâncitură în pat. Deşi trupul lui nu cântărea mult, reuşise să lase o urmă clară. Privind acea adâncitură, Tengo se simţi rămas singur pe lume. Avea senzaţia că, odată apus, soarele nu mai avea să răsară niciodată.

În camera scăldată de culorile amurgului, Tengo rămase multă vreme nemişcat pe scaun, pierdut în gânduri. La un

moment dat realiză că, de fapt, nu se gândea la nimic. Stătea doar cufundat într-un gol fără noimă. Se ridică încet de pe scaun şi se duse la toaletă. Se spălă apoi pe faţă cu apă rece. Se şterse cu batista şi se privi în oglindă. Îşi aminti de ce îi spusese asistenta şi coborî la cantină să bea un ceai cald.

*

După douăzeci de minute se întoarse în cameră, dar tatăl lui încă nu fusese adus înapoi. În schimb, în adâncitura lăsată în pat de trupul său se odihnea acum un obiect alb şi necunoscut.

Avea o lungime de aproximativ un metru şi patruzeci şi cinci de centimetri şi o formă frumos arcuită. La prima vedere ai fi zis că e o coajă de arahidă, îmbrăcată într-un puf moale şi mărunt. Iar puful acela emana o strălucire stinsă, dar uniformă şi mătăsoasă. În încăperea ce se cufunda tot mai mult în întuneric, o lumină uşor albăstruie învăluia acel obiect. Se odihnea liniştit pe pat, încercând parcă să umple golul temporar lăsat în urmă de tatăl său. Tengo se opri în prag, cu mâna pe clanţă şi privi un timp straniul obiect. Buzele îi tremurau uşor, dar nu dădeau glas nici unui cuvânt.

Ce mai e şi asta? se întrebă el cu ochii mijiţi, ţintuit locului. Ce caută chestia asta în locul lui tata? Îşi dăduse seama dintr-o privire că nu fusese adusă acolo de vreun doctor sau o asistentă, în jurul său plutea un aer aparte, rupt de realitate.

Şi atunci Tengo înţelese. *Era o crisalidă de aer.*

Era prima dată când vedea aşa ceva. Le descrisese amănunţit în *Crisalida de aer*, dar, desigur, nu văzuse niciodată vreuna în realitate şi nici nu-şi închipuise că ar putea exista cu adevărat. Însă acum avea în faţa ochilor o crisalidă întocmai cum îşi imaginase el şi cum le zugrăvise în carte. O puternică senzaţie de *déjà vu* îi strânse stomacul ca într-o menghină. Tengo intră totuşi în cameră şi închise uşa. Mai bine să n-o vadă nimeni. Apoi îşi înghiţi saliva adunată în gură, cu un sunet nefiresc din fundul gâtului.

Tengo se apropie încet de pat şi inspectă cu atenţie crisalida de aer cam de la un metru distanţă. Se încredinţă că

era întocmai aşa cum o descrisese el în carte. Înainte să se apuce să scrie despre ea, schiţase un desen simplu cu creionul, transpunând într-o formă vizuală imaginea pe care şi-o crease înlăuntrul său. Cât timp lucrase la roman, ţinuse acel desen prins cu piuneza pe perete, în faţa biroului. Arăta mai degrabă a cocon, însă nici Fukaeri şi nici el nu îl puteau numi altfel decât „crisalidă de aer".

Majoritatea detaliilor exterioare fuseseră adăugate de el. De exemplu, curbura graţioasă de la mijloc sau protuberanţele rotunjite de la ambele capete. Pe acestea, Tengo le născocise. Nu exista nicio aluzie la aşa ceva în povestirea iniţială a lui Fukaeri. Pentru ea, crisalida de aer era pur şi simplu o crisalidă de aer, ceva aflat între abstract şi concret, pe care nu simţise nevoia să o descrie în cuvinte. De aceea Tengo trebuise să-i dea singur o formă mai detaliată. Iar crisalida pe care o avea în acel moment în faţa ochilor era arcuită la mijloc şi frumos rotunjită la ambele capete.

Este exact cum am desenat-o eu, cum am descris-o eu, îşi zise Tengo. Cum se întâmplase şi cu cele două luni de pe cer. Formele modelate de el se transformaseră în realitate până în cel mai mic detaliu. Cauza se amestecase cu efectul.

Simţi cum i se contorsionează toţi nervii din mâini şi din picioare şi i se făcu pielea de găină. Nu mai reuşea să-şi dea seama cât din lumea înconjurătoare era realitate şi cât ficţiune. Cât din ea era a lui Fukaeri, cât a lui. Şi cât era „a noastră".

În partea de deasupra a crisalidei era o crăpătură care mergea de-a lungul ei. Urma cât de curând să se spargă în două. Despărţitura era de vreo doi centimetri. Dacă s-ar fi aplecat şi s-ar fi uitat prin ea, ar fi putut să vadă ce e înăuntru. Dar Tengo nu avea curajul acesta. Aşezat pe scaunul de lângă pat, încerca să-şi regleze respiraţia, cu umerii tresăltându-i uşor şi ochii aţintiţi asupra ei. Crisalida cea albă stătea nemişcată, emanând o strălucire stinsă. Îl aştepta liniştită să se apropie, oferindu-i-se ca un enunţ matematic.

Oare ce era înăuntrul ei?

Ce urma să îi arate?

Eroina din carte descoperise în ea propria sa dublură. *Filia.*

Apoi fugise din comunitatea în care trăia, părăsindu-şi *filia.* Dar în crisalida lui (iar Tengo ştia instinctiv că a lui era) oare ce se ascundea? Ceva bun sau ceva rău? Ceva care avea să-l conducă oare undeva sau care să-l protejeze? Şi cine o adusese până aici?

Tengo îşi dădea şi el seama că trebuia să facă ceva, dar nu reuşea să-şi adune curajul să se ridice şi să se uite înăuntru. Îi era teamă. Poate că ce se ascundea în crisalidă avea să-l rănească sau să-i schimbe complet viaţa. La acest gând, Tengo rămase împietrit pe scaunul mic, aidoma unui om care nu mai are încotro să fugă. Era aceeaşi teamă care îl împiedicase să se uite în registrul de familie sau să o caute pe Aomame. Pur şi simplu nu voia să ştie ce se afla în crisalida pregătită pentru el. Ar fi vrut, dacă se putea, să meargă mai departe fără să afle. Să fugă din camera aceea, să se urce în tren şi să se întoarcă la Tokio. Să-şi închidă ochii, să-şi astupe urechile şi să se refugieze în lumea lui, aşa măruntă cum era.

Însă Tengo ştia foarte bine că nu putea face asta. Dacă plec de aici fără să văd ce se ascunde înăuntru, am sa regret toată viaţa, îşi spuse el. Dacă îmi feresc privirea de acel ceva, n-am să mi-o pot ierta niciodată.

*

Tengo rămase multă vreme aşezat pe scaun, neştiind ce să facă. Nu mai putea merge nici înainte, nici înapoi. Stătea cu mâinile împreunate pe genunchi şi cu ochii la crisalida de pe pat. Din când în când, privirea îi mai fugea pe fereastră. Soarele apusese, iar înserarea învăluia încet pâlcul de pini. Vântul tot nu bătea, iar valurile nu se auzeau. Era straniu de linişte. Pe măsură ce întunericul se lăsa în încăpere, lumina albă a crisalidei se înteţea. Lui Tengo i se părea că era vie. Avea o sclipire blândă de viaţă. Emana o căldură proprie şi un ecou surd.

În cele din urmă se hotărî, se ridică de pe scaun şi se aplecă asupra patului. Nu putea s-o ia la fugă. Nu putea să trăiască ferindu-şi ochii la nesfârşit, ca un copil înfricoşat. Cunoaşterea adevărului este ceea ce îi dă omului puterea cea

dreaptă. Oricare ar fi acest adevăr.

Crăpătura din crisalidă arăta neschimbată. Nu era nici mai mare, nici mai mică. Tengo încercă să privească prin ea, dar nu reuşi să desluşească nimic. Era întunecată pe dinăuntru şi părea învelită într-o membrană subţire. Tengo îşi calmă respiraţia şi se asigură că nu-i tremurau mâinile, apoi îşi strecură degetele în crăpătura de doi centimetri şi trase uşor în lături, ca şi când ar fi încercat să deschidă o uşă dublă. Aceasta cedă uşor, fără zgomot şi fără să opună rezistenţă, de parcă aştepta să fie deschisă de el.

Strălucirea pe care o emana crisalida o lumina blând pe dinăuntru, dându-i o scânteiere ca de zăpadă. Era slabă, dar se putea vedea ce ascundea.

Tengo descoperi acolo o fetiţă frumoasă de zece ani.

Fetiţa dormea. Era îmbrăcată cu o rochie albă şi simplă, ca o cămaşă de noapte şi îşi ţinea mâinile micuţe împreunate pe pieptul său plat. Tengo o recunoscu dintr-o privire. Avea chipul alungit, iar buzele ei formau o linie dreaptă, ca trasată cu rigla.

Bretonul tuns drept îi cădea pe fruntea netedă şi frumos modelată. Nasul ei mic, îndreptat în sus, părea să caute ceva. Pomeţii i se reliefau uşor în părţi. Avea pleoapele închise, dar Tengo ştia deja cum arătau ochii ascunşi dedesubtul lor. Cum să nu-i ştie? Doar purta acest chip înlăuntrul lui de douăzeci de ani.

Aomame, zise Tengo.

Fetiţa era cufundată în somn. Un somn firesc, profund. Respira extrem de încet. Inima ei bătea atât de uşor, încât nici nu se auzea. Nu avea suficientă putere să-şi deschidă ochii. Încă nu venise vremea. Mintea ei era undeva într-un loc îndepărtat. Dar cuvântul rostit de el reuşise să-i facă timpanul să vibreze. Era numele ei.

Aomame îi auzi şoapta dintr-un loc îndepărtat. Tengo, se gândi ea. O spuse clar, cu voce tare. Însă buzele fetiţei din crisalida de aer nu se mişcară, iar cuvântul acela nu răzbătu până la urechile lui.

Tengo o privea fără să se mai sature, respirând doar uşor, ca un om rămas fără suflet. Chipul ei arăta foarte liniştit. Nu

ascundea nicio urmă de tristeţe, chin sau nelinişte. Buzele ei micuţe şi subţiri păreau gata să dea glas unor cuvinte pline de miez. Ochii ei stăteau să se deschidă. Tengo se rugă din tot sufletul să o facă. Inima lui înălţa o rugăciune fără formă, nepusă în cuvinte, însă fetiţa nu dădea semne să se trezească.

Aomame, o strigă din nou Tengo.

Avea multe să-i spună. Multe să-i împărtăşească. Lucruri pe care le purtase în el ani de-a rândul. Însă tot ce putea face acum era să-i rostească numele.

Aomame, o strigă el.

Tengo se întinse deodată şi atinse mâna fetiţei culcate în crisalidă. Îşi puse peste ea palma lui mare, de adult. Degetele acelea micuţe erau cele care îl strânseseră cu putere pe când avea zece ani, care îl căutaseră fără ezitare şi îl îmbărbătaseră. Mâna fetiţei care dormea în acea lumină slabă emana fără îndoială căldura unui trup însufleţit. Aomame venise până aici ca să-i transmită căldura ei. Aceasta era semnificaţia pachetului pe care i-l dăduse în clasa aceea, cu douăzeci de ani în urmă. În sfârşit, putea să-l deschidă şi să se uite înăuntru.

Aomame, zise Tengo. *Am să te găsesc cu orice preţ.*

*

Chiar şi după ce crisalida îşi pierduse treptat strălucirea şi dispăruse ca înghiţită de întuneric, iar copila Aomame se făcuse nevăzută odată cu ea, când Tengo nici nu mai ştia dacă întâmplarea se petrecuse aievea, degetele lui încă mai păstrau atingerea şi căldura acelei mâini micuţe.

Probabil că nici n-o să dispară vreodată, se gândea Tengo în expresul care îl purta înapoi spre Tokio. De douăzeci de ani trăia cu amintirea acelei atingeri şi de acum încolo avea să trăiască alături de această căldură nouă.

Trenul coti larg, de-a lungul falezei de la poalele munţilor, iar pe cer îşi făcură apariţia cele două luni. Pluteau clar în văzduh, deasupra mării liniştite. Una mare şi galbenă, cealaltă mică şi verzuie. Conturul lor se desluşea limpede, dar nu-ţi

puteai da seama cât de departe erau. Undele de pe suprafaţa apei reflectau enigmatic lumina, ca o bucată de sticlă spartă şi împrăştiată în jur. Cele două luni trecură încet prin dreptul ferestrei şi în cele din urmă dispărură din câmpul vizual, lăsând în urma lor acele cioburi mărunte ca pe nişte sugestii mute.

După ce lunile se făcură nevăzute, căldura se întoarse în pieptul lui Tengo. Slabă, ca o luminiţă care îi apare în zare unui călător, dar certă şi plină de promisiuni.

De acum am să trăiesc în această lume, îşi zise Tengo închizând ochii. Încă nu ştia cum era clădită şi pe ce principii funcţiona. Nu avea cum să prevadă nici ce urma să se întâmple. Dar nu conta. El nu avea de ce să se teamă.

Indiferent de ce îl aştepta, el avea să rămână în viaţă în lumea aceasta cu două luni şi să-şi găsească drumul său. Atâta vreme cât nu uita această căldură, cât nu îşi pierdea curajul.

Rămase cu ochii închişi un timp îndelungat. Când, în sfârşit, îi deschise, dincolo de geam îl întâmpină cerul întunecat de toamnă timpurie. Marea nu se mai zărea.

Am s-o găsesc pe Aomame, se hotărî Tengo. Orice s-ar întâmpla, în orice lume s-ar afla şi oricine ar fi ea.

HARUKI MURAKAMI

1Q84

Volumul III din III

Traducere din limba japoneză şi note de
Iuliana Oprina şi Florin Oprina

POLIROM
2011

octombrie – decembrie

Capitolul 1
Ceva îl sâcâia

— V-aş ruga să nu fumaţi, domnule Ushikawa, spuse bărbatul scund.

Ushikawa aruncă o privire scurtă către interlocutorul aşezat de partea cealaltă a biroului, apoi se uită la ţigara Seven Stars, neaprinsă, pe care o ţinea între degete.

— Nu vă supăraţi, adăugă bărbatul politicos.

Ushikawa arboră o expresie nedumerită, de parcă nici nu înţelegea cum de-i apăruse ţigara între degete.

— Ah, pardon! Sigur că nu. Bineînţeles că n-o aprind. Nici nu mi-am dat seama ce fac, mi s-au mişcat mâinile singure.

Fără să-l slăbească din priviri pe Ushikawa, bărbatul dădu din cap cu o mişcare aproape imperceptibilă. Ushikawa puse ţigara la loc în sertar.

Celălalt bărbat, înalt şi cu părul prins în coadă, stătea în picioare în dreptul uşii, sprijinindu-se foarte uşor de toc. Îl privea pe Ushikawa cu aerul că se uită la o pată de pe un perete. Nişte tipi foarte dubioşi, amândoi, îşi spuse Ushikawa. Se întâlnea cu ei a treia oară, dar, de oricâte ori i-ar fi văzut, nervozitatea nu-i dispărea.

Se aflau în camera de lucru a lui Ushikawa, o încăpere nu foarte spaţioasă. De partea cealaltă a biroului, şedea cheliosul cel scund. El era cel care vorbea. Pletosul nu scotea niciun cuvinţel. Ca una din statuile care păzesc intrarea unui templu, stătea perfect nemişcat, privindu-l fix pe Ushikawa.

— Se fac trei săptămâni, spuse Cheliosul.

Ushikawa luă calendarul de birou şi verifică data notată în el, apoi încuviinţă.

— Aşa e. De când ne-am întâlnit data trecută azi se fac fix trei săptămâni.

— În tot acest răstimp, nu am primit niciun raport de la dumneavoastră. Cred că v-am spus şi data trecută, suntem într-o luptă cu timpul. Nu putem irosi nicio clipă, domule

Ushikawa.

— Înţeleg foarte bine, spuse Ushikawa, care, în locul ţigării, se juca în mână cu bricheta sa aurie. Nu e timp de zăbavă, am înţeles cât se poate de clar.

Cheliosul aştepta ca Ushikawa să continue.

— Numai că nu vreau să vă dau informaţiile cu ţârâita. Nu-mi place să zic puţin de-aici, puţin de-acolo, spuse Ushikawa. Prefer să am o imagine completă, în care lucrurile se leagă şi care se bazează pe dovezi clare. Dacă povestea e doar pe jumate închegată, nu e exclus ca asta să ne aducă necazuri nedorite. Poate că nu vă convine ce spun, domnule Onda, dar aşa lucrez eu.

Chelul pe nume Onda îl privi cu ochi reci pe Ushikawa. Era clar că bărbatul nu-l plăcea deloc, dar asta nu-l deranja pe Ushikawa în mod deosebit. De când se ştia pe lume nu ţinea minte să fi lăsat impresie bună cuiva. Era pentru el o situaţie obişnuită. Acasă nu-l plăcuseră nici părinţii, nici fraţii, iar la şcoală nici profesorii sau colegii. Nu-l iubiseră nici nevasta sau copiii. Dimpotrivă, dacă cineva ar fi avut sentimente calde pentru el, s-ar fi simţit stingher. Invers, însă, era obişnuit.

— Domnule Ushikawa, am vrea să vă respectăm metodele de lucru. Şi adevărul este că vi le-am respectat până acum. De data asta, însă, lucrurile stau altfel. Din păcate nu ne permitem să aşteptăm până când strângeţi toate informaţiile.

— Chiar dacă spuneţi asta, domnule Onda, nici până acum nu aţi aşteptat în linişte să vă contactez, fără să faceţi nimic, zise Ushikawa. În paralel cu investigaţiile mele, aţi întreprins şi dumneavoastră diverse acţiuni. Am dreptate?

Onda nu răspunse. Buzele sale rămaseră lipite într-o linie orizontală şi nici pe chipul său nu se înregistră vreo schimbare, însă Ushikawa simţi că nimerise drept la ţintă. Întreaga lor organizaţie încercase în aceste trei săptămâni să dea de urma femeii, probabil pe alte căi decât Ushikawa. Nu avuseseră însă niciun rezultat concret. De aceea se trezise acum în faţă cu aceşti doi indivizi scârbavnici.

— Ştiţi cum se zice, că pe drumul şerpilor cu şerpi te întâlneşti, spuse Ushikawa desfăcându-şi larg palmele, de

parcă destăinuia cine ştie ce secret interesant. Şi să nu ne ascundem după deget, eu sunt şarpele acela. Vedeţi bine că nu arăt grozav, dar să ştiţi că am nas bun. Pot să iau o urmă şi să mă ţin după ea până la capăt. Dar asta e, fiind eu şarpe, nu pot să lucrez decât în felul şi în ritmul meu. Înţeleg că timpul ne presează, dar vă rog să mai aşteptaţi puţin. Dacă nu aveţi încă puţină răbdare, s-ar putea să rămânem cu mâinile goale.

Onda privi răbdător cum Ushikawa învârte bricheta în palme. Apoi îşi ridică privirile şi spuse:

— Nu puteţi totuşi să ne daţi detaliile pe care le aveţi până acum? Vă înţeleg situaţia, dar dacă nu ne întoarcem cu nişte rezultate concrete, cei de sus nu vor fi satisfăcuţi. Şi noi suntem într-o poziţie dificilă. În plus, nici dumneavoastră nu sunteţi într-o situaţie tocmai comodă.

Şi lor li se suflă în ceafă, îşi spuse Ushikawa. Erau excepţional de pricepuţi la luptă şi de aceea fuseseră promovaţi drept gorilele personale ale Liderului. Cu toate acestea, Liderul fusese asasinat chiar sub ochii lor. E adevărat că pe de altă parte nu exista nicio dovadă că fusese ucis. Câţiva doctori din interiorul sectei examinaseră cadavrul, dar nu găsiseră nimic care să arate a rană. În incinta sectei însă nu aveau la dispoziţie decât aparatură simplă, iar timpul le era foarte limitat. Poate că o autopsie medico-legală completă ar fi scos la iveală ceva, dar acum era deja prea târziu. Înlăturaseră deja cadavrul în mare secret, în interiorul sectei.

În orice caz, deoarece nu reuşiseră să-l apere pe Lider, cei doi erau într-o poziţie delicată. Li se dăduse însărcinarea să o găsească pe femeia dispărută. Ordinul fusese să o scoată şi din gaură de şarpe, dar ei încă nu reuşiseră să-i ia urma. Erau pricepuţi în probleme de securitate şi de apărare, dar nu aveau cunoştinţele necesare pentru a găsi pe cineva care se făcuse nevăzut.

— Am înţeles, zise Ushikawa. Hai să vă povestesc atunci ce am reuşit să aflu până acum. Încă nu e nimic complet, dar nişte informaţii parţiale tot vă pot oferi.

Onda se uită cu privirea încordată o vreme. Apoi încuviinţă:

— E în regulă. Mai avem şi noi câteva date pe care poate

că le-aţi aflat deja şi dumneavoastră sau poate că încă nu. Putem să ne completăm reciproc informaţiile.

Ushikawa lăsă bricheta şi îşi împreună degetele pe birou.

— Tânăra pe nume Aomame a fost chemată în apartamentul din hotelul Okura pentru o şedinţă de *stretching* cu Liderul. Asta s-a întâmplat la începutul lui septembrie, în noaptea în care a fost furtuna aceea teribilă în oraş. Şi-a făcut treaba într-o cameră separată, timp de o oră, apoi a plecat, lăsându-l pe Lider adormit. V-a rugat să-l lăsaţi să se odihnească vreo două ore, iar dumneavoastră aţi făcut după cum vi s-a cerut. Numai că Liderul nu dormea, ci era mort. Nu prezenta niciun fel de rană. Părea să fie vorba de un infarct. Însă imediat după povestea aceasta, femeia s-a făcut nevăzută. Îşi golise deja apartamentul şi îl părăsise. A doua zi, la clubul sportiv a ajuns şi demisia ei. Totul fusese planificat. În situaţia asta, nu se poate vorbi de un simplu accident. Nu putem decât să ajungem la concluzia că această Aomame l-a omorât cu premeditare pe Lider.

Onda încuviinţă. Până aici nu avea nimic de obiectat.

— Misiunea dumneavoastră este să scoateţi adevărul la lumină, iar pentru asta aveţi nevoie să o găsiţi pe această femeie.

— Trebuie să aflăm dacă această Aomame într-adevăr i-a provocat moartea, iar în cazul în care aşa s-a întâmplat, din ce motiv.

Ushikawa îşi privi cele zece degete de la mâini, împreunate pe birou, de parcă vedea ceva cu totul neobişnuit. Apoi îşi ridică ochii spre interlocutor.

— I-aţi verificat deja legăturile de familie. Aşa-i? Toată lumea din familia ei este membră ferventă a Bisericii Martorilor. Părinţii ei încă se ocupă cu ardoare de prozelitism. Fratele mai mare al lui Aomame, care are treizeci şi patru de ani, munceşte la sediul central, din Odawara. E căsătorit şi are doi copii. Soţia sa e şi ea membră a Bisericii Martorilor. Din întreaga ei familie, doar Aomame s-a desprins de această sectă. Şi-a renegat credinţa, ar spune ei, şi a tăiat orice legătură cu familia. De aproape douăzeci de ani nu a mai avut

niciun fel de legătură cu ei. E de negândit că familia ei ar ascunde-o pe fugară. De la vârsta de unsprezece ani, femeia aceasta a tăiat legătura cu familia şi s-a descurcat prin forţe proprii. O vreme a avut grijă de ea un unchi, dar cam de când a intrat la liceu a fost, practic, independentă. Ăsta-i mare lucru. E o femeie cu un spirit puternic.

Cheliosul nu spunea nimic. Pesemne aveau şi ei deja informaţiile acestea.

— Nu pare plauzibil ca Biserica Martorilor să fie implicată în incidentul de faţă. Biserica Martorilor e cunoscută pentru pacifism şi nonviolenţă. E imposibil ca organizaţia lor să încerce să-l asasineze pe Lider. Cred că sunteţi de acord şi dumneavoastră?

Onda încuviinţă:

— Biserica Martorilor nu are niciun amestec în povestea asta. Ştim şi noi. Am discutat şi cu fratele ei mai mare. Doar ca să fim cât se poate de siguri. Dar nu ştia nimic.

— Şi ca să fiţi cât se poate de siguri, i-aţi smuls cumva şi unghiile? zise Ushikawa.

Onda ignoră întrebarea.

— Era o glumă. O glumă proastă, nu vă uitaţi atât de fioros la mine. În orice caz, individul nu ştia absolut nimic despre acţiunile ei sau despre locul în care se ascunde Aomame, spuse Ushikawa. Eu sunt pacifist până în măduva oaselor, aşa că nu fac nimic brutal, dar am aflat şi eu lucrul ăsta. Aomame nu are niciun fel de legătură nici cu Biserica Martorilor şi nici cu familia ei. Cu toate astea, nu putem crede că a făcut singură ce a făcut.

O asemenea acţiune dificilă nu e posibilă de unul singur. Lucrurile au fost aranjate cu pricepere, iar ea a urmat cu sânge rece nişte paşi prestabiliţi. Chiar şi modul în care s-a făcut nevăzută e un adevărat miracol. Pentru aşa ceva e nevoie de bani şi de ajutor din afară. În spatele lui Aomame se află o persoană sau o organizaţie care a dorit neapărat asasinarea Liderului, dintr-un anume motiv. A pregătit totul în scopul acesta. În privinţa asta bănuiesc că suntem de acord?

— În mare parte, încuviinţă Onda.

— Numai că nu avem nicio idee despre ce fel de organizaţie ar putea fi vorba, spuse Ushikawa. Desigur, aţi investigat şi relaţiile ei personale?

Onda încuviinţă tăcut.

— Dar uite că ea nu are niciun fel de relaţie care să merite menţionată, spuse Ushikawa. Nu are nici prieteni, ba chiar nici iubit, din câte se pare. Sigur că are colegi de muncă, dar odată ce pleacă de la serviciu, dispare orice fel de legătură personală. Cel puţin, eu nu am reuşit să găsesc niciun fel de urmă că Aomame ar întreţine vreo relaţie apropiată cu cineva. Cum se face asta? Doar e tânără şi sănătoasă şi nici nu arată tocmai rău.

Ushikawa se uită către Pletos, care stătea în dreptul uşii. Acesta nu-şi modificase câtuşi de puţin nici poziţia şi nici expresia de pe chip. De la bun început nu i se citise nimic pe faţă şi nici nu părea că o să se schimbe ceva. Ushikawa se întrebă dacă bărbatul avea un nume. Nu l-ar fi mirat deloc să nu aibă.

— Dumneavoastră sunteţi singurii care au văzut-o pe Aomame la faţă, spuse Ushikawa. Ce credeţi? Aţi observat ceva aparte la ea?

Onda clătină uşor din cap.

— După cum spuneaţi, este o tânără care are farmecul ei. Dar nu se poate spune că e o frumuseţe care să atragă privirile oamenilor. E tăcută şi calmă. Aş spune că are destulă încredere în propriile sale talente. Totuşi, în afară de asta n-am observat nimic care să-mi atragă atenţia. Aspectul ei nu prea-ţi lasă nicio impresie. Nici nu-mi pot aminti în amănunt trăsăturile feţei ei. De-a dreptul neobişnuit.

Ushikawa mai aruncă o privire către Pletosul din cadrul uşii. Poate că voia să spună ceva. Pletosul însă nu dădea niciun semn că ar deschide gura.

Ushikawa se uită la Chelios.

— Desigur, aţi verificat şi cu cine a vorbit Aomame la telefon în ultimele luni, nu?

Onda clătină din cap.

— Nu am ajuns încă până acolo.

— Vă sfătuiesc s-o faceţi. Trebuie să încercaţi neapărat, spuse Ushikawa zâmbind. Oamenii primesc şi dau tot felul de telefoane. Ajunge numai să verifici cu cine vorbeşte cineva ca să-ţi dai seama de îndată ce fel de viaţă duce. Iar Aomame nu e o excepţie. Nu e uşor să faci rost de desfăşurătorul convorbirilor cuiva, dar nu e nici imposibil. Şi asta fiindcă, deh, pe drumul şerpilor dai de şerpi, orice-aţi zice.

Tăcut, Onda aşteptă continuarea.

— Ei bine, din desfăşurătorul convorbirilor ei telefonice am aflat şi eu câte ceva. E destul de neobişnuit pentru o femeie, dar se pare că lui Aomame nu-i place prea tare să vorbească la telefon. Pe listă existau puţine convorbiri, şi alea scurte. Când şi când avea o discuţie mai lungă, dar astea nu erau decât excepţii, în cea mai mare parte, vorbea cu cei de la serviciu, dar munca ei era în mare parte de liber-profesionistă, aşadar avea şi clienţi personali. Negocia şi stabilea programul cu aceştia, fără să mai treacă pe la recepţia clubului de fitness. Multe dintre convorbirile ei erau de asemenea natură. Nimic dubios în asta.

Ushikawa îşi privi din diverse unghiuri degetele pătate de nicotină şi se gândi la o ţigară. Mental, îşi aprinse una şi trase un fum. Apoi îl expiră.

— Numai că am descoperit două excepţii. Mai întâi, că a sunat în două rânduri la poliţie. Dar nu la 110, ci la biroul de circulaţie al secţiei de poliţie din Shinjuku. La rândul ei, a primit de câteva ori apeluri de acolo. Aomame nu şofează, iar poliţiştii nu iau lecţii particulare la un club de lux. Trebuie să fie vorba, deci, de o cunoştinţă personală de la secţie. Nu ştiu cine. Încă un lucru care mi-a dat de gândit – e vorba de altceva acum: a primit câteva telefoane de la cineva cu un număr necunoscut şi a purtat conversaţii lungi. Ea nu suna niciodată. Nu am reuşit cu niciun chip să dau de numărul ăsta. Sigur că există oameni cu numere de telefon ascunse, al căror nume nu apare înregistrat. Dar dacă-ţi pui mintea, poţi să le dai de urmă. Numai că în cazul ăsta, oricât am încercat, n-am reuşit să aflu niciun nume. E o uşă încuiată. Oamenii de rând nu pot face asta.

— Adică e vorba de cineva care are mijloacele dea face lucruri ieşite din comun.

— Întocmai. Fără îndoială că la mijloc e implicat un profesionist.

— Încă un şarpe, spuse Onda.

Ushikawa se frecă în creştetul chel şi diform cu palma şi rânji.

— Exact. Încă un şarpe. Şi încă unul destul de puternic.

— Cel puţin am aflat că în povestea asta sunt implicaţi nişte profesionişti, spuse Onda.

— Aşa e. Aomame are legături cu o organizaţie. Şi nu e vorba de o organizaţie de amatori, care să se ocupe de lucrurile acestea în timpul liber.

Onda îşi închise ochii pe jumătate şi se uită o vreme la Ushikawa, pe sub pleoape. Apoi se răsuci cu spatele şi schimbă o privire cu Pletosul. Acesta dădu scurt din cap, în semn că urmăreşte discuţia. Onda se întoarse apoi din nou către Ushikawa.

— Şi? spuse.

— Şi, răspunse Ushikawa, acum este rândul meu să vă pun întrebări. Aveţi cumva idee despre cine ar putea fi vorba? O grupare sau organizaţie care are capacitatea de a-l scoate din joc pe Lider?

Onda îşi uni sprâncenele într-o încruntătură. Deasupra nasului îi apărură trei cute.

— Domnule Ushikawa, gândiţi-vă bine. Noi suntem o grupare religioasă. Căutăm pace sufletească şi valori spirituale. Trăim în mijlocul naturii şi ne vedem zilnic de agricultura şi de practicile noastre. Cine ne-ar putea considera duşmani? Şi ce ar avea de câştigat din chestia asta?

În colţul gurii, Ushikawa arboră un zâmbet ambiguu.

— Peste tot există fanatici. Şi nimeni nu ştie ce idei au fanaticii ăştia. Ce, n-am dreptate?

— Noi nu avem idee despre o asemenea grupare, răspunse Onda sec, ignorând ironia ascunsă în întrebarea lui Ushikawa.

— Dar Zori de Zi? Rătăcitorii care au mai rămas după desfiinţarea organizaţiei?

Onda clătină din nou din cap, cu hotărâre. Aşa ceva era imposibil. Îi striviseră definitiv, ca să nu le mai creeze probleme vreodată. Probabil că nu mai rămăsese nimic din ei.

— Bine. Deci nu aveţi idee despre cine ar putea fi vorba, dar problema cât se poate de reală este că o anumită grupare a luat viaţa Liderului. Cu multă pricepere şi dibăcie. Apoi a dispărut, ca un nor de fum. Ăsta e un lucru care nu poate fi ascuns.

— Iar noi trebuie să lămurim situaţia.

— Fără să implicaţi poliţia.

Onda încuviinţă.

— E problema noastră, nu a justiţiei.

— În regulă. E problema dumneavoastră, nu a justiţiei. Lucrurile sunt clare şi uşor de înţeles, spuse Ushikawa. Dar aş mai vrea să vă întreb încă ceva.

— Vă rog, spuse Onda.

— Câţi oameni din cadrul grupării ştiu că Liderul nu mai trăieşte?

— Ştim noi doi, spuse Onda. Apoi, încă două persoane care au ajutat la transportul cadavrului. E vorba de subalterni de-ai mei. Din conducerea grupării, ştiu încă cinci oameni. Cu totul, suntem nouă. Celor trei vestale nu le-am spus încă, dar vor afla şi ele mai devreme sau mai târziu, deoarece ele lucrau îndeaproape cu Liderul. Nu le putem ascunde adevărul multă vreme. Apoi, desigur, ştiţi dumneavoastră, domnule Ushikawa.

— Cu totul, treisprezece oameni.

Onda nu zise nimic.

— Pot să vă spun părerea mea sinceră? întrebă Ushikawa oftând adânc.

— Vă rog, răspunse Onda.

— Nu mai ajută la nimic acum, dar cred că ar fi trebuit să contactaţi poliţia imediat după ce aţi descoperit că Liderul nu mai este în viaţă. În orice caz, moartea sa trebuia făcută publică. Un astfel de incident nu poate fi ascuns la infinit, iar un secret cunoscut de mai mult de zece oameni încetează să mai fie un secret. Se poate chiar să vă treziţi într-o încurcătură frumuşică.

Expresia de pe faţa Cheliosului nu se schimbă.

— Nu este treaba mea să iau asemenea hotărâri. Eu nu fac decât să îndeplinesc ordinele care mi s-au dat.

— Atunci cine a luat decizia asta?

Niciun răspuns.

— Cel care urmează să-i ia locul Liderului?

Cheliosul păstră în continuare tăcerea.

— În regulă, spuse Ushikawa. Aţi primit un ordin de la cineva de sus şi v-aţi descotorosit de cadavru în secret. În organizaţia dumneavoastră, ordinele venite de sus sunt absolute. Dar din punct de vedere legal, sunteţi vinovaţi de profanarea cadavrului şi e o infracţiune destul de gravă. Dar asta, desigur, ştiţi şi dumneavoastră.

Onda încuviinţă. Ushikawa oftă încă o dată, apoi continuă:

— V-am spus deja, dacă se amestecă şi poliţia, eu, unul, nu ştiu absolut nimic despre moartea Liderului. Nu vreau să mă pomenesc implicat într-un caz penal.

— Noi nu v-am spus nimic despre moartea Liderului, domnule Ushikawa. Doar v-am angajat ca anchetator din afara grupării noastre, în scopul de a o găsi pe Aomame. Nu încălcaţi legea cu nimic, spuse Onda.

— În regulă. Eu nu am auzit nimic!

— Nici noi nu prea voiam ca dumneavoastră, adică cineva din afară, să aflaţi despre uciderea Liderului. Dar dumneavoastră aţi investigat-o pe Aomame înainte şi v-aţi dat acordul, aşa că eraţi deja implicat în povestea asta. Astfel că a trebuit să apelăm la ajutorul dumneavoastră în căutarea aceasta. Şi ştiţi să păstraţi discreţia.

— E absolut elementar în munca mea să ştiu să-mi ţin gura. Nu e nevoie să vă faceţi griji. De la mine n-o să se afle absolut nicio iotă.

— Dacă se află ceva şi descoperim că s-a aflat de la dumneavoastră, o să se întâmple lucruri foarte neplăcute.

Ushikawa îşi privi din nou degetele aşezate pe birou, cu o expresie de mirare, de parcă descoperise din întâmplare că sunt propriile sale degete.

— Lucruri foarte neplăcute, repetă el cuvintele celuilalt,

ridicându-şi privirea.

Onda îşi miji uşor ochii.

— Trebuie să ascundem faptul că Liderul a murit şi ca să facem asta nu putem să ne alegem mijloacele.

— Eu păstrez secretul. Din punctul ăsta de vedere, fiţi pe pace, spuse Ushikawa. Până acum am colaborat foarte bine. Am întreprins din umbră câteva lucruri care sunt dificil de făcut la lumina zilei. Au fost şi momente în care munca mea a fost neplăcută, dar am fost recompensat pe măsură. Am gura ferecată nu cu un fermoar, ci cu două. Eu nu am niciun fel de sentimente religioase, dar Liderul a fost un om care m-a ajutat personal. De aia îmi concentrez puterile să o găsesc pe Aomame. Mă strădui să fac lumină în povestea aceasta. Şi cred că rezultatele o să înceapă să apară cât de curând. De aceea vă rog să mai răbdaţi puţin. Nu peste mult timp, vă voi da veşti bune.

Onda îşi schimbă abia perceptibil poziţia pe scaun. Ca răspuns, şi Pletosul din dreptul uşii îşi mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Deocamdată astea sunt singurele informaţii pe care ni le puteţi oferi? întrebă Onda.

Ushikawa se gândi puţin, apoi spuse:

— După cum v-am spus adineauri, Aomame a sunat în două rânduri la biroul de circulaţie al secţiei de poliţie din Shinjuku. La rândul ei, a primit câteva telefoane de acolo. Nu ştiu cu cine a vorbit. Până la urmă, e vorba de poliţie, nu pot eu să mă duc la ei şi să-i iau la întrebări. Dar în capul ăsta prostănac al meu, s-a aprins un beculeţ. Parcă ţineam eu minte ceva legat de biroul de circulaţie al poliţiei din Shinjuku. Am tot încercat să-mi aduc aminte ce era. Era undeva în minte, dar nu reuşeam să găsesc informaţia. Mi-a luat destulă vreme până am izbutit. Nu-mi place că îmbătrânesc. Pe măsură ce trec anii, sertarele cu amintiri parcă se deschid din ce în ce mai greu. Pe vremuri îmi aminteam de îndată orice ar fi fost. Ei bine, acum vreo săptămână am reuşit în sfârşit să-mi aduc aminte despre ce era vorba.

Ushikawa tăcu şi arboră un zâmbet teatral, uitându-se către

Chelios. Acesta aştepta răbdător continuarea.

— În august, anul acesta, o tânără poliţistă de la biroul de circulaţie al secţiei din Shinjuku a fost strangulată într-un hotel cu ora de prin Maruyama, în sectorul Shibuya. Era goală puşcă şi legată cu cătuşele din dotare. A ieşit un mic scandal din povestea asta. Aşa, şi cele câteva telefoane ale lui Aomame la poliţie nu fost date toate cu câteva luni înainte de incidentul ăsta. Evident, după incident nu a mai fost vorba de niciun telefon. Nu credeţi că e cam mult să fie o simplă coincidenţă?

Onda rămase tăcut o vreme, apoi spuse:

— Adică Aomame era în legătură cu poliţista care a fost omorâtă?

— Ayumi Nakano o chema. Avea douăzeci şi şase de ani şi era destul de frumuşică. Se trăgea dintr-o familie de poliţişti, şi tatăl ei, şi fratele mai mare erau poliţişti. Avea rezultate deosebite. Desigur, poliţia investighează frenetic cazul, dar încă nu se ştie cine este făptaşul. Sper că nu e deplasat, dar aş vrea să vă întreb dacă nu cumva ştiţi dumneavoastră ceva despre asta.

Onda îl privi pe Ushikawa cu nişte ochi reci, ca sculptaţi dintr-un gheţar.

— Nu înţeleg prea bine ce spuneţi, zise. Credeţi cumva că suntem implicaţi în incidentul acela, domnule Ushikawa? Vreţi să insinuaţi că cineva dintre noi a legat-o cu cătuşele şi a strangulat-o pe poliţista aceea într-un hotel dubios?

Ushikawa îşi ţuguie buzele şi clătină din cap.

— În niciun caz! Da' de unde! Nici prin gând nu mi-a trecut aşa ceva. Ce voiam eu să întreb este dacă nu cumva aveţi vreo informaţie în legătură cu acest caz. Atât şi nimic mai mult. Orice detaliu, cât de mic, pentru mine e foarte important. Oricât m-am străduit eu, n-am reuşit să găsesc ce legătură ar putea exista între moartea poliţistei şi asasinarea Liderului.

Onda îl măsură din priviri pe Ushikawa.

— Am înţeles. Voi transmite mai departe informaţiile, spuse apoi, răsuflând încet. Scoase un carnet şi îşi notă: Ayumi Nakano, 26 de ani, biroul de circulaţie, secţia Shinjuku.

Posibile legături cu Aomame.

— Întocmai.

— Altceva?

— Ar mai fi un lucru pe care aş vrea neapărat să îl aflu. Cineva din cadrul grupării a adus în discuţie numele lui Aomame. A spus că e un instructor sportiv din Tokio care se pricepe bine la *stretching.* După cum ziceaţi, eu am primit misiunea de a afla cine e Aomame şi ce poveste are. Ştiţi, nu vreau să mă scuz, m-am ocupat de asta cu aceeaşi dăruire ca de obicei. Însă straniu, nu am reuşit să descopăr nimic. Nu am găsit nimic suspect, era curată din cap până-n picioare. Iar dumneavoastră aţi chemat-o în apartamentul de lux al hotelului Okura. După cum bine ştiţi. Aş vrea să-mi spuneţi cine v-a recomandat-o în primul rând?

— Nu ştiu.

— Nu ştiţi? zise Ushikawa şi făcu o faţă de copil care nu înţelege ce i se spune. Adică nu vă puteţi aminti cine din grupare a adus în discuţie numele ei? Asta spuneţi?

— Întocmai, răspunse Onda fără să clipească.

— Ce poveste ciudată, spuse Ushikawa mirat.

Onda rămase tăcut.

— Încurcată situaţie. În orice caz, la un moment dat cineva i-a adus numele în discuţie şi a împins lucrurile mai departe. Nu-i aşa?

— Adevărul este că Liderul însuşi a insistat cu povestea aceasta, răspunse Onda alegându-şi cuvintele cu grijă. Printre membrii conducerii, mulţi au fost de părere că e periculos să se lase pe mâna cuiva despre care nu ştim prea multe. Bineînţeles, asta a fost şi poziţia noastră, ca bodyguarzi. Totuşi, dânsului nu i-a păsat. Ba chiar a insistat să împingă lucrurile mai departe.

Ushikawa luă din nou bricheta în mână, îi deschise capacul şi o aprinse, asigurându-se că funcţionează. Apoi îi închise capacul.

— Am înţeles că Liderul era o persoană destul de precaută, spuse.

— Exact. Extrem de atentă şi de precaută.

Urmară câteva momente de tăcere adâncă.

— Aş vrea să vă mai întreb încă un lucru, spuse Ushikawa. Referitor la Tengo Kawana. Avea o relaţie cu o femeie mai în vârstă, căsătorită, pe nume Kyōko Yasuda. Venea la el acasă o dată pe săptămână şi petreceau câteva ore împreună. Ei, aşa se întâmplă când eşti tânăr. Numai că într-o bună zi a primit un telefon de la soţul ei, care l-a înştiinţat că n-o s-o mai vadă pe femeia aceasta. Şi cu asta s-a întrerupt orice fel de legătură.

Onda se încruntă.

— Nu înţeleg unde bateţi. Tengo Kawana e implicat cumva în incidentul de care vorbim?

— Ah, asta nu ştiu nici eu. Dar e o chestiune care mă preocupă mai de mult. Indiferent ce s-ar întâmpla, oricare ar fi situaţia, tot era de aşteptat ca femeia să-i dea măcar un telefon. Numai că s-a făcut nevăzută, fără un cuvânt şi fără să lase vreo urmă. Am vrut doar să vă întreb, pentru că nu-mi place când mă sâcâie ceva. Nu aveţi nicio idee despre povestea asta?

— Eu, unul, cel puţin, nu ştiu nimic despre această femeie, spuse Onda pe un ton plat. Kyōko Yasuda, iubita lui Tengo Kawana.

— Da, o femeie măritată, cu zece ani mai în vârstă.

Onda îşi notă numele în carnet.

— Am să transmit şi asta superiorilor mei.

— În regulă, spuse Ushikawa. Apropo, aţi mai aflat ceva despre Eriko Fukada, pe unde ar fi?

Onda îşi ridică ochii şi îl privi pe Ushikawa de parcă se uita la o ramă strâmbă.

— De ce am şti noi unde e Eriko Fukada?

— Nu vă interesează unde se află?

Onda clătină din cap.

— N-avem nicio legătură cu ce face şi unde se duce. E treaba ei.

— Nu vă mai interesează nici Tengo Kawana?

— Este o persoană cu care nu avem nicio legătură.

— Pentru un timp, a existat o relaţie strânsă între cei doi,

spuse Ushikawa.

Onda îşi miji ochii.

— În momentul de faţă, interesul nostru se concentrează asupra lui Aomame, spuse apoi.

— Interesul dumneavoastră se modifică de la o zi la alta?

Onda îşi strâmbă foarte puţin colţurile gurii, dar nu răspunse.

— Domnule Onda, aţi citit romanul pe care l-a scris Eriko Fukada, *Crisalida de aer*?

— Nu. În gruparea noastră este interzis să citeşti materiale care nu au de-a face cu doctrina. Nici nu avem de unde să facem rost de ele.

— Dar aţi auzit de Oamenii cei Mici?

— Nu, răspunse Onda fără ezitare.

— În regulă, spuse Ushikawa.

Discuţia se încheie aici. Onda se ridică încet de pe scaun şi îşi aranjă mânecile sacoului. Pletosul se dezlipi de lângă perete şi făcu un pas în faţă.

— Domnule Ushikawa, după cum v-am spus deja, timpul este un factor foarte important în situaţia de faţă, spuse Onda, privindu-l de sus pe Ushikawa, care rămăsese aşezat. Trebuie să elucidăm cât mai repede unde se află Aomame. Desigur, şi noi facem tot ce putem, dar avem nevoie să vă ocupaţi şi dumneavoastră de această situaţie, pe alte căi. Dacă nu o găsim pe Aomame, n-o să fie bine, nici pentru noi, nici pentru dumneavoastră. Pentru că orice s-ar zice, sunteţi un om care cunoaşte un secret foarte important.

— Cunoştinţele importante aduc cu sine responsabilităţi importante.

— Exact, răspunse Onda cu glasul lipsit de emoţie.

Apoi se răsuci şi părăsi încăperea fără să se uite înapoi. Pletosul ieşi în urma lui, închizând uşa fără niciun zgomot.

*

După plecarea celor doi, Ushikawa deschise sertarul de la birou şi opri casetofonul. Îi săltă capacul, scoase caseta şi notă cu un pix pe eticheta ei data şi ora înregistrării. Avea un

scris foarte îngrijit, surprinzător pentru cineva cu aspectul său. Scoase din sertar pachetul de Seven Stars, luă o ţigară şi şi-o aprinse. Trase adânc fumul în piept, apoi îl suflă către tavan. Cu faţa încă ridicată, închise ochii. După o vreme se uită la ceasul din perete, care arăta ora două şi jumătate. Ce tipi dubioşi, îşi spuse din nou Ushikawa.

Dacă nu o găsim pe Aomame, n-o să fie bine, nici pentru noi, nici pentru dumneavoastră, spusese Cheliosul.

Ushikawa ajunsese de două ori la sediul Pionierilor, în Yamanashi, şi observase în spatele unui desiş un incinerator mare. Era folosit pentru gunoaie, dar ardea la o temperatură suficient de înaltă ca să nu mai rămână nici oasele dintr-un cadavru. Ştia că fuseseră incinerate acolo câteva corpuri şi era posibil ca şi Liderul să se fi numărat printre acestea. Bineînţeles, Ushikawa nu-şi dorea să aibă aceeaşi soartă. Chiar dacă moartea e inevitabilă, spera totuşi să aibă parte de un sfârşit mai plăcut de atât.

Desigur, Ushikawa mai avea câteva informaţii pe care nu le împărtăşise celor doi. Nu era el omul care să pună toate cărţile pe masă. Pe cele mici, fără valoare, le dădea la iveală, dar păstra întotdeauna cărţile mari în mână. În plus, avea şi el nevoie de o asigurare, aşa cum era, de exemplu, conversaţia secretă pe care o înregistrase. Ushikawa era versat în jocurile astea. Avea mai multă experienţă decât cei doi tineri bodyguarzi.

Ushikawa aflase care erau numele clienţilor personali ai lui Aomame. Dacă nu-ţi precupeţeai eforturile şi dacă aveai şi know-how-ul necesar, erau informaţii de care puteai face rost. Aomame avea doisprezece clienţi, iar Ushikawa se interesase în mare de fiecare dintre ei. Erau opt femei şi patru bărbaţi, toţi în poziţii sociale bune şi fără probleme financiare. Niciunul dintre ei nu părea genul care ar putea da o mână de ajutor într-un asasinat. Numai că între ei se număra şi o doamnă bogată de vreo şaptezeci de ani, care oferea adăpost unor femei care suferiseră în urma violenţei domestice şi care plecaseră de acasă. Adăpostul era o clădire cu etaj, învecinată curţii mari în care îşi avea femeia locuinţa. Acolo erau primite

şi lăsate să locuiască femeile aflate în situaţii nefericite. În sine, era un lucru minunat, nimic care să trezească vreo bănuială. Totuşi, ceva îl sâcâia pe Ushikawa şi, întotdeauna când se întâmpla lucrul ăsta, încerca să afle despre ce anume e vorba. Avea un miros ascuţit ca de jivină şi se baza pe intuiţie mai mult decât pe orice altceva. Mulţumită ei scăpase cu viaţă în câteva rânduri până atunci. Era posibil ca în cazul de faţă, cuvântul cheie să fie „violenţă". Poate că bătrâna era foarte sensibilă în această privinţă şi tocmai din cauza aceasta oferea protecţie celor care avuseseră de suferit.

Ushikawa fusese chiar până la adăpostul cu pricina. Clădirea de lemn se afla pe colinele din Azabu, într-o zonă de lux. Era veche, dar avea şarmul ei. Prin grilajul porţii zărise, în dreptul intrării, rânduri frumoase de flori şi gazon în curtea spaţioasă, umbrită de un stejar mare. Uşa de la intrare avea un geam ornamental din sticlă mată. Nu prea mai vezi aşa ceva în ultima vreme.

Dar dincolo de pacea care domnea acolo se ascundeau formidabil de multe măsuri de precauţie. Zidurile erau înalte şi apărate de sârmă ghimpată. Poarta zdravănă de fier era bine închisă, iar în curte un ciobănesc german lătra violent de câte ori se apropia cineva. Locul era monitorizat de câteva camere de luat vederi. Pe stradă nu trecea mai nimeni, astfel că Ushikawa nu putea zăbovi prea mult acolo. Era o zonă rezidenţială liniştită, iar în apropiere se aflau câteva ambasade. Un tip dubios precum Ushikawa ar fi atras imediat atenţia cuiva dacă întârzia mult pe acolo.

Erau totuşi exagerat de precauţi. Chiar dacă era un adăpost pentru femei agresate, nu era nevoie de atâtea măsuri de siguranţă. În mintea lui Ushikawa încolţi gândul că trebuia neapărat să afle tot ce putea afla despre acel loc. Oricât de protejaţi erau, trebuia să găsească o cale de a arunca o privire înăuntru. Ba dimpotrivă, cu cât erau mai închişi şi mai protejaţi, cu atât mai mult trebuia să afle ce se ascunde acolo. Trebuia să găsească însă o cale potrivită. Să stoarcă informaţii din piatră seacă.

Îşi aminti de discuţia cu Onda despre Oamenii cei Mici.

— Dar aţi auzit de Oamenii cei Mici?

— Nu.

Răspunsul venise cam prea repede. Dacă n-ar fi auzit până acum numele acela, te-ai aştepta să nu fi răspuns imediat. Ar fi încercat să-şi scormonească puţin prin minte. Oamenii cei Mici? Abia apoi ar fi răspuns. Asta ar fi reacţia oricărui om obişnuit.

Auzise de Oamenii cei Mici. Poate nu ştia exact ce sunt şi ce înseamnă, dar numele nu-i era străin.

Ushikawa îşi stinse ţigara, rămase o vreme adâncit în gânduri, apoi, după ce se mai linişti, îşi mai aprinse una. Se hotărâse de multă vreme să nu se mai lase sâcâit de gândul unui posibil cancer pulmonar. Avea nevoie de nicotină ca să se poată concentra. Nu ştia ce-l aşteaptă nici măcar peste două, trei zile, chiar era nevoie să-şi facă griji că o să se îmbolnăvească peste cincisprezece ani?

În timp ce fuma a treia ţigară, lui Ushikawa îi veni o idee. Hm, asta s-ar putea să meargă, îşi spuse.

Capitolul 2
Singură, dar nu însingurată

La lăsarea întunericului, Aomame se aşeza pe scaunul din balcon şi privea părculeţul de peste drum. Aceasta devenise acum cea mai importantă îndeletnicire a sa, partea centrală a vieţii ei. Că era senin, înnorat sau că ploua, ea îşi continua supravegherea necontenit. Odată cu venirea lui octombrie, aerul se răcea tot mai mult. În serile friguroase, se înfofolea bine, îşi punea o pătură pe picioare şi bea cacao fierbinte. Privea toboganul până la zece şi jumătate, apoi făcea o baie ca să se încălzească şi se ducea la culcare.

Sigur, nu era exclus ca Tengo să vină şi în timpul zilei, dar probabil că nu ar fi făcut-o. Dacă era să apară în parc, ar fi apărut după lăsarea întunericului, când se aprindea felinarul şi luna se desluşea bine pe cer. Aomame îşi lua cina rapid, se îmbrăca astfel încât s-o poată zbughi pe uşă în orice moment, îşi aranja părul, se aşeza pe scaunul de grădină şi îşi fixa privirea asupra toboganului din parc. Avea mereu la îndemână pistolul automat şi micuţul binoclu Nikon. De teamă ca Tengo să nu apară cât era la toaletă, nu se atingea de nimic altceva de băut în afară de cacaua cu lapte.

Aomame îşi continua supravegherea zi de zi. Stătea şi privea parcul, cu urechea ciulită la zgomotele din jur, fără să citească şi fără să asculte muzică. Nici măcar poziţia nu şi-o schimba. Uneori îşi mai ridica privirea şi – dacă era o noapte senină – se încredinţa că în văzduh încă mai plutesc două luni. Apoi îşi întorcea imediat privirea către parc. Aomame veghea asupra parcului, iar lunile, asupra ei.

Însă Tengo nu apărea.

Seara nu venea multă lume în parc. Uneori mai apăreau tineri îndrăgostiţi, care se aşezau pe o bancă şi se ţineau de mână, furând câte o sărutare scurtă şi speriată, ca doi porumbei. Însă parcul era prea mic şi prea luminat. Perechea zăbovea un timp acolo fără să-şi găsească tihna, apoi renunţa şi pleca în altă parte. Mai erau şi alţii care veneau cu gândul

să folosească toaleta publică, dar o găseau încuiată şi făceau cale întoarsă dezamăgiţi sau furioşi. Uneori se mai oprea pe acolo câte un om venit de la serviciu, care stătea singur pe bancă, cu capul plecat, probabil ca să se mai trezească după băuta cu colegii. Sau poate că nu voia să se ducă direct acasă. Mai apărea un bătrânel care îşi scotea câinele la plimbare. Şi bătrânul, şi câinele erau la fel de taciturni şi arătau deznădăjduiţi.

Însă în marea majoritate a timpului, în parc nu era nimeni. Nu trecea pe acolo nici măcar o pisică. Doar felinarul îmbrăca leagănele, toboganul, groapa cu nisip şi toaleta încuiată într-o lumină impersonală. Privind atât de mult timp acea privelişte, Aomame se simţea uneori abandonată pe o planetă pustie. Parcă ar fi fost în filmul acela despre cum arăta lumea după un război nuclear. Oare cum se numea? *Ultimul ţărm.*

Cu toate acestea, Aomame se concentra mai departe asupra supravegherii parcului, ca un marinar de cart care scrutează întinderea uriaşă a mării din vârful unui catarg înalt, după bancuri de peşti sau după umbra nefastă a vreunui submarin. Ochii ei atenți căutau un singur lucru: silueta lui Tengo Kawana.

Poate că Tengo locuia în alt oraş, iar în seara aceea doar se întâmplase să treacă prin zonă. Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci șansele ca el să revină în acel parc erau practic nule. Însă Aomame nu credea asta. Hainele lui, aerul lui, aşezat în vârful toboganului, aveau ceva care lăsa impresia că doar ieşise la o plimbare de seară prin cartier. Trecuse prin parc şi se urcase pe tobogan, probabil ca să se uite la lună. Iar asta însemna că de acolo putea să ajungă acasă pe jos.

Nu era simplu să găseşti în Kōenji un loc din care să poţi vedea luna. Era o zonă în mare parte plată, fără clădiri înalte pe care să te poţi căţăra. Iar toboganul din parc se preta bine la aşa ceva. Era linişte şi nu te deranja nimeni. Dacă voia să se uite din nou la lună, sigur ar fi venit tot aici, socotea Aomame. Însă apoi îşi spunea că lucrurile n-au cum să meargă aşa frumos şi că Tengo poate găsise deja alt loc din care să poată vedea mai bine luna, pe acoperişul vreunei

clădiri.

Aomame îşi scutura capul. Ia să nu mă mai gândesc atâta! Nu-mi rămâne decât să cred că Tengo o să se întoarcă şi să aştept cuminte mai departe. Nu pot să mă îndepărtez de aici, fiindcă parcul acesta e unicul punct de legătură dintre noi.

*

Aomame nu apăsase pe trăgaci.

La începutul lui septembrie, se afla în spaţiul pentru staţionare de urgenţă de pe aglomerata Autostradă Metropolitană nr. 3 şi stătea învăluită în lumina orbitoare a dimineţii, cu ţeava pistolului Heckler & Koch îndesată în gură. Purta costumul Junko Shimada şi pantofii cu toc Charles Jourdan.

Oamenii din preajmă o priveau din maşini, fără să ghicească ce anume ţinea ea în mână. Femeia din Mercedesul coupé argintiu. Bărbaţii arşi de soare care se uitau la ea de sus, din scaunul înalt al tirurilor încărcate cu marfă. Sub ochii lor, Aomame intenţiona să-şi zboare creierii cu un glonţ de nouă milimetri. Nu exista altă modalitate de a dispărea din 1Q84 decât curmându-şi viaţa. Astfel, putea să-l salveze pe Tengo. Sau cel puţin aşa îi promisese Liderul. Îşi dăduse cuvântul atunci când îi ceruse să-l ucidă.

Lui Aomame nu-i părea neapărat rău că trebuia să moară. Se poate ca totul să fi fost deja hotărât încă din momentul în care am fost adusă în anul 1Q84, îşi spunea ea. Iar eu doar am urmat traseul prestabilit. Ce sens ar avea să trăiesc mai departe singură într-o lume absurdă, în care pe cer sunt două luni, iar destinul e dictat de nişte Oameni Mici?

Dar, până la urmă, Aomame nu apăsă pe trăgaci. În ultima clipă, îşi relaxă degetul arătător de la mâna dreaptă şi scoase ţeava pistolului din gură. Apoi trase adânc aer în piept, aidoma cuiva ieşit la suprafaţă din străfundurile mării, şi expiră prelung, încercând parcă să-şi aerisească întreg corpul pe dinăuntru.

Aomame se oprise pentru că auzise un glas din depărtare. În acel moment, era cufundată într-o linişte deplină. Din clipa

în care îşi încordase degetul pe trăgaci, zgomotele din jur pieriseră cu desăvârşire. Era înconjurată de o linişte adâncă, de parcă s-ar fi aflat pe fundul unui bazin. Înlăuntrul ei, moartea nu era ceva întunecat sau înfricoşător. Era un lucru natural şi firesc, precum lichidul amniotic pentru făt. Nu-i rău, îşi zisese ea şi chiar zâmbise. Apoi auzise vocea.

Era o voce venită dintr-un loc îndepărtat şi dintr-un timp îndepărtat, pe care n-o recunoştea. Străbătuse prea multe cotloane întortocheate şi îşi pierduse timbrul şi trăsăturile reale. Tot ce mai rămăsese din ea era un ecou gol, dezgolit de orice sens. Şi totuşi, în acel ecou, Aomame reuşise să desluşească o căldură de demult. Iar vocea părea să o cheme pe nume.

Îşi luă degetul de pe trăgaci şi ascultă atent, cu ochii mijiţi, străduindu-se să prindă ceea ce spunea. Însă tot ce reuşea să desluşească, sau cel puţin ce i se părea ei că aude, era numele ei. În rest nu auzea decât şuierul unui vânt care străbate o peşteră. În cele din urmă, glasul se retrase, sensul cuvintelor se pierdu şi mai mult, apoi dispăru înghiţit de tăcere. Vidul care o înconjura se disipă, iar sunetele năvăliră deodată la loc, de parcă scosese cineva un dop. Iar Aomame realiză atunci că şi hotărârea sa de a muri se disipase din sufletul ei.

E posibil să îl întâlnesc din nou pe Tengo în parc, îşi spuse ea. De murit, pot să mor după aceea. Să mai mizez o dată pe şansa asta. A trăi – a nu muri – înseamnă posibilitatea de a-l vedea din nou pe Tengo. Vreau să trăiesc, îşi zise ea cu convingere. Era o senzaţie foarte stranie, cum nu mai avusese niciodată până atunci.

Aomame puse piedica şi vârî pistolul în geantă. Apoi îşi îndreptă spatele, îşi puse ochelarii de soare şi o luă în direcţie opusă, către taxiul cu care venise. Lumea o privea tăcută cum merge pe autostradă cu paşi mari, în pantofi cu toc. Nu avea de parcurs o distanţă prea mare. Prins şi el în ambuteiajul cumplit, taxiul înaintase foarte lent şi se afla acum foarte aproape de ea. Aomame îi ciocăni în geam, iar şoferul îl coborî.

— Mă mai iei?

Șoferul ezită.

— Cumva aveaţi în gură ţeava unui pistol?

— Da.

— Unul adevărat?

— Ei, na! exclamă ea strâmbând din buze.

Şoferul deschise portiera, iar Aomame se aşeză pe bancheta din spate. Îşi dădu jos geanta de pe umăr şi o puse alături, apoi se şterse la gură cu batista. Rămăsese cu un gust metalic, de ulei de maşină.

— Şi, aţi găsit scara de urgenţă?

Aomame clătină din cap.

— Păi, vedeţi? Eu n-am auzit să fie pe aici vreo scară de urgenţă, zise şoferul. Deci ieşim pe la Ikejiri, după cum ne-a fost vorba la început?

— Da, răspunse Aomame.

Şoferul lăsă geamul, făcu semn ridicând mâna şi se mută pe banda din dreapta, în faţa unui autocar. Aparatul de taxat indica aceeaşi sumă ca atunci când coborâse.

Aomame se rezemă de spetează şi se uită la familiarul panou publicitar de la Esso, respirând liniştit. Tigrul zâmbea, poziţionat din profil, ţinând în mână pompa de benzină. „Un tigru în rezervorul dumneavoastră”, scria pe panou.

— Un tigru în rezervorul dumneavoastră, murmură Aomame.

— Ce aţi spus? întrebă şoferul, privind-o în oglinda retrovizoare.

— Nimic, vorbeam singură.

Mai trăiesc un pic, să văd ce se întâmplă. Nu e prea târziu dacă mor mai apoi. Probabil.

*

La o zi după ce renunțase la tentativa de sinucidere, Aomame primi un telefon de la Tamaru și îl informă că se schimbase planul. Că se hotărâse să nu se miște de acolo. Că n-o să-și schimbe numele și n-o să facă operații estetice.

La celălalt capăt al firului, Tamaru tăcu o vreme. Învârtea tăcut în minte diverse teorii.

— Adică nu vrei să te muți în altă parte?

— Exact, răspunse simplu Aomame. Vreau să mai stau o vreme aici.

— Locul în care eşti tu acum nu e pregătit să adăpostească un fugar multă vreme.

— Dacă stau închisă în casă şi nu ies nicăieri, n-au cum să mă găsească.

— Nu-i subestima pe indivizii ăştia, răspunse Tamaru. O să sape zdravăn să afle totul despre tine şi o să-ţi ia urma. Şi n-o să fii singura în pericol, ci şi cei din jur. Iar eu o să mă trezesc într-o poziţie delicată.

— Pentru asta îmi cer scuze. Dar aş mai vrea nişte timp.

— „Nişte timp" sună cam vag, zise Tamaru.

— Îmi pare rău, dar altfel n-am cum să zic.

Tamaru reflectă câteva clipe în tăcere. Simţise din tonul ei cât de fermă îi era hotărârea.

— Eu sunt un om care îşi pune poziţia mai presus de orice, spuse el. Înainte de *absolut* orice. Ştii, nu?

— Ştiu.

Tamaru tăcu din nou, apoi zise:

— Bine. Eu doar am vrut să mă asigur că nu e nicio neînţelegere la mijloc. Dar poţi să-mi spui dacă ai un motiv întemeiat?

— Am, răspunse Aomame.

Tamaru tuşi scurt în receptor.

— După cum ţi-am spus, noi am pus la cale un plan şi am făcut şi pregătirile necesare. Un plan să te mutăm departe, într-un loc în care să fii în siguranţă, să-ţi facem pierdută urma, să-ţi schimbi numele şi înfăţişarea. Să devii, poate nu cu totul altă persoană, dar măcar aproape alta. Am căzut de acord asupra acestui lucru.

— Sigur că da. Nu e vorba că aş avea vreo obiecţie la plan în sine. Doar că mi s-a întâmplat un lucru la care nu mă aşteptam și am nevoie să mai rămân un pic aici.

— Nu am eu autoritatea să spun da sau nu, zise Tamaru şi scoase un slab sunet gutural. O să dureze ceva timp până îţi dau un răspuns.

— Mă găseşti aici.

— Asta e bine, zise Tamaru şi închise telefonul.

*

A doua zi dimineaţă, înainte de ora nouă, telefonul sună de trei ori, se opri, apoi sună din nou. Nu putea fi decât Tamaru.

— Şi Doamna are temerile sale dacă e vorba să stai mai mult acolo, începu el fără măcar să o salute. Nu sunt luate suficiente măsuri de securitate. E doar un punct de trecere. Amândoi suntem de părere că e de preferat să te mutăm cât mai repede posibil într-un loc mai sigur. Până aici ai înţeles?

— Am înţeles perfect.

— Dar tu eşti o persoană cumpătată şi precaută. Nu faci greşeli prosteşti şi ai şi curaj. Noi avem, practic, mare încredere în tine.

— Mulţumesc.

— Dacă insişti să mai petreci acolo „nişte timp", înseamnă că ai tu motivul tău. Nu ştim care anume, dar sigur nu e doar o toană. Doamna doreşte să-ţi facă pe plac, pe cât posibil.

Aomame ascultă cu atenţie, fără să spună nimic. Tamaru continuă:

— Poţi rămâne acolo anul acesta. Dar nu mai mult.

— Deci când vine Anul Nou, mă mut în altă parte.

— Chiar şi aşa, noi facem un efort major ca să-ţi respectăm dorinţa.

— Am înţeles, răspunse Aomame. Stau aici anul acesta, apoi mă mut.

Dar nu asta gândea ea. Nu avea nici cea mai mică intenţie să plece de acolo până nu îl întâlnea pe Tengo. Însă conversaţia ar fi luat o turnură neplăcută dacă pomenea de aşa ceva. Avea răgaz până la sfârşitul anului. Ce-o să fie mai departe, urma să se gândească la vremea respectivă.

— Bine, zise Tamaru. De acum încolo o să fii aprovizionată săptămânal cu alimente şi cele necesare. În fiecare marţi, la ora unu, o să treacă pe acolo cei care se ocupă de provizii. Au cheie, deci pot să intre în apartament. Dar nu o să se ducă decât în bucătărie. În răstimp, tu să stai în dormitorul din

spate, cu uşa încuiată. N-ai voie să te arăţi. N-ai voie să vorbeşti. La plecare, o să iasă în hol şi o să sune o dată la sonerie. Atunci ai voie să ieşi din dormitor. Dacă îţi trebuie sau vrei ceva anume, spune-mi acum şi o să le pregătesc pentru următoarea tranşă.

— Mi-ar prinde bine un aparat de fitness, zise ea. Gimnastica şi *stretching-ul* fără un aparat au şi ele limitele lor.

— Nu pot să-ţi fac rost de un aparat ca lumea, cum sunt la sălile de fitness, dar dacă te mulţumeşti cu unul pentru acasă, care nu ocupă loc mult, se poate aranja.

— E bun şi unul simplu.

— O bicicletă şi câteva accesorii pentru întărirea muşchilor. E bine aşa?

— E bine. Şi, dacă se poate, o bâtă metalică de softball.

Tamaru tăcu preţ de câteva clipe.

— Bâta e utilă la mai multe lucruri, zise Aomame. Mă simt mai liniştită dacă o am la îndemână. Doar am crescut alături de ea.

— Am înţeles. Aranjez, răspunse Tamaru. Dacă mai ai nevoie de ceva, scrie pe o hârtie şi las-o pe masă în bucătărie. Fac rost de ele până la tranşa următoare.

— Mulţumesc, dar în momentul de faţă nu cred că-mi lipseşte nimic.

— Cărţi, casete video?

— Nu-mi vine nicio idee anume.

— Ai citit *În căutarea timpului pierdut*, a lui Proust? întrebă Tamaru. Dacă nu, ar fi o ocazie bună s-o parcurgi din scoarţă în scoarţă.

— Tu ai citit-o?

— Nu. Eu n-am fost la pârnaie şi nici n-am stat ascuns multă vreme pe undeva. Lumea zice că altfel e cam dificil să treci prin toată cartea asta.

— Ştii pe cineva care a citit-o?

— Nu zic că n-aş cunoaşte vreo câteva persoane care au petrecut ceva timp în unităţi de detenţie, dar ei nu sunt genul pe care să-i intereseze Proust.

— O să încerc. Trimite-mi-o odată cu proviziile când faci

rost de ea.

— Sincer să fiu, o am deja.

*

Marţi, la ora unu fix, veniră cei care se ocupau de provizii. După cum i se spusese, Aomame se duse în camera din spate şi se încuie pe dinăuntru, răsuflând în tăcere. Se auzi descuindu-se uşa de la intrare şi nişte persoane pătrunseră în apartament. Aomame nu avea de unde să ştie ce fel de oameni erau aceşti aprovizionatori de care vorbea Tamaru. Putea ghici după zgomote şi mişcare că erau două persoane, dar vocea nu li se auzea deloc. Aceştia aduseră înăuntru mai multe pachete şi le aranjară în tăcere. Se auzi cum spălau alimentele la chiuvetă şi le puneau în frigider. Probabil stabiliseră dinainte cine şi ce să facă. Se auziră desfăcând ambalaje şi strângând apoi hârtiile şi cutiile. Luară şi gunoiul din bucătărie. Aomame nu putea să ducă sacii de gunoi la spaţiul de depozitare de jos. Trebuia să se ocupe de ei altcineva.

Se mişcau rapid şi eficient. Nu făceau mai mult zgomot decât era nevoie şi păşeau în tăcere. În douăzeci de minute terminară treaba şi apoi ieşiră pe uşă. Se auzi cheia în broască, urmată de soneria de la intrare, pe post de semnal. Ca să fie sigură, Aomame mai aşteptă cincisprezece minute, apoi ieşi din dormitor, se încredinţă că nu mai era nimeni înăuntru şi zăvori uşa.

Frigiderul mare era plin cu mâncare pentru o săptămână. De data aceasta nu erau semipreparate uşor de pregătit la cuptorul cu microunde, ci alimente proaspete, obişnuite. Tot felul de legume şi fructe, carne şi peşte. Tofu, alge, *nattō* {19}. Lapte, brânză şi suc de portocale. O duzină de ouă. Ca să nu rămână mult gunoi, le scoseseră din ambalaje şi le înveliseră în folie de plastic. Ştiuseră exact ce alimente îi trebuiau lui Aomame. Dar de unde ştiau ei aşa ceva?

Lângă fereastră era instalată o bicicletă de fitness. Mică, dar de calitate. Afişajul indica viteza, distanţa parcursă şi energia consumată. Se putea monitoriza numărul de pedalări

pe minut, precum şi pulsul. Mai primise şi o presă pentru antrenarea muşchilor abdominali, dorsali şi deltoizi. Accesoriile se puteau plia şi desface uşor. Aomame ştia bine cum se foloseau. Erau modele noi, cu funcţii simple, dar destul de eficace. Cu cele două aparate îşi putea asigura necesarul de mişcare.

Mai era şi o bâtă metalică de softball, învelită într-o husă. Aomame o scoase şi o balansă de câteva ori în mână. Bâta argintie, nou-nouţă, despica vâjâind aerul. Greutatea ei familiară o liniştea pe Aomame. Atingerea sa îi aminti de adolescenţa petrecută alături de Tamaki.

Pe masă erau stivuite volumele din *În căutarea timpului pierdut* a lui Proust. Nu erau noi, dar nici nu păreau citite. Aomame luă pe rând cele cinci volume şi le răsfoi. Pe lângă ele mai erau câteva reviste. Săptămânale şi lunare. Cinci casete video noi, nescoase din ţiplă. Nu se ştie cine le alesese, dar toate erau filme recente, pe care nu le văzuse. Aomame nu avea obiceiul de a merge la cinematograf, drept pentru care nu ducea lipsă de filme încă nevăzute.

Într-o sacoşă mare de hârtie erau trei pulovere noi, de la mai gros la mai subţire. Două cămăşi călduroase de flanelă, patru bluze cu mânecă lungă. Toate simple, fără imprimeu. Ca mărime, se potriveau. Mai primise şi şosete groase şi colanţi. Având în vedere că urma să stea acolo până în decembrie, avea nevoie de astfel de lucruri. Totul fusese pregătit cum trebuie.

Aomame duse hainele în dormitor, le puse în sertare şi pe umeraşe, în dulap. Se întoarse în bucătărie şi, în timp ce bea o ceaşcă de cafea, sună telefonul. Trei apeluri, apoi se opri şi sună din nou.

— Au sosit proviziile? întrebă Tamaru.

— Mulţumesc, am primit tot ce îmi trebuia. Şi aparatele de fitness sunt de-ajuns. Îmi mai rămâne doar să mă apuc de Proust.

— Te rog să ne spui fără nicio reţinere dacă omitem ceva.

— Aşa am să fac, răspunse Aomame. Deşi nu cred că e uşor descopăr vreo scăpare la voi.

Tamaru tuşi.

— Scuză-mă că mă amestec, dar permite-mi să-ţi dau un sfat.

— Ce anume?

— Să stai închis singur într-un spaţiu mic, fără să vezi pe nimeni şi fără să vorbeşti cu nimeni, nu e o treabă uşoară. Oricine clachează, oricât de tare ar fi. Mai ales când e urmărit.

— Eu nici până acum n-am trăit într-un loc prea spaţios.

— Ăsta e un punct forte, zise Tamaru. Şi totuşi, ar fi bine să ai grijă. Dacă stai încordat multă vreme, fără să-ţi dai seama, te trezeşti că ai nervii întinşi la maximum, ca un elastic. Şi, odată întinşi, greu îşi mai revin.

— O să am grijă, răspunse Aomame.

— Ţi-am mai zis, tu eşti o fire foarte precaută. Răbdătoare, cu picioarele pe pământ. Nu te supraestimezi. Dar oricât de precaut ar fi, oricine poate comite o greşeală, două, dacă îşi pierde concentrarea. Singurătatea e ca un acid care te roade.

— Dar nu mă simt singură, zise Aomame, pe jumătate vorbind cu Tamaru, iar pe jumătate cu sine. Sunt singură, dar nu însingurată.

La celălalt capăt al firului se aşternu un timp tăcerea. Tamaru părea să cântărească diferenţa dintre singurătate şi însingurare.

— În orice caz, o să am şi mai multă grijă. Mulţumesc pentru sfat, zise Aomame.

— Aş vrea să înţelegi un lucru, zise Tamaru. Noi te ajutăm cât putem. Dar dacă apare vreo urgenţă, nu ştiu nici eu ce fel de urgenţă, s-ar putea să fii nevoită să te descurci singură. Eu e posibil să nu reuşesc să ajung la timp oricât aş alerga sau m-aş grăbi. Sau, în funcţie de situaţie, poate nici măcar n-aş avea cum să dau fuga la tine. De exemplu, dacă se ajunge la concluzia că nu e bine să mai avem vreo legătură cu tine.

— Înţeleg perfect. Sunt aici pe cont propriu, aşa că o să mă apăr singură. Cu bâta şi cu *ce mi-ai dat tu.*

— E o lume dură.

— Dacă-ţi doreşti ceva, trebuie să te şi zbaţi, zise Aomame.

Tamaru mai tăcu o vreme, apoi spuse:

— Ştii care era testul final la care era supus un anchetator de la serviciile secrete pe vremea lui Stalin?

— Nu.

— Era băgat într-o încăpere dreptunghiulară. În ea era un scaun mic de lemn, cu totul banal. Un superior îi ordona aşa: Fă scaunul să mărturisească şi ia-i declaraţia! Până atunci nu ieşi din cameră.

— O poveste cam suprarealistă.

— Nu, nu e deloc suprarealistă. E realistă de la cap la coadă. Stalin a creat *în realitate* un sistem monomaniacal şi, cât timp a fost la conducere, a împins la moarte vreo zece milioane de oameni. Majoritatea compatrioţi de-ai săi. Asta e lumea în care trăim. Ar trebui să bagi bine la cap treaba asta.

— Ştii o mulţime de poveşti înduioşătoare.

— Nu chiar. Am câteva în traistă, de scos la nevoie. Eu nu am primit o educaţie sistematică, aşa că nu-mi rămâne decât să-mi însuşesc unul câte unul doar lucruri care promit să-mi fie cu adevărat de folos. *Dacă-ţi doreşti ceva, trebuie să te şi zbaţi.* Exact cum spui tu. Asta e sigur. Dar dorinţele sunt puţine şi cam abstracte, pe când caznele sunt nesuferit de multe şi concrete. Ăsta e unul dintre lucrurile pe care le-am învăţat pe pielea mea.

— Şi candidaţii la poziţia de anchetator reuşeau până la urmă să obţină mărturia de la scaunul de lemn?

— O întrebare la care merită să meditezi, răspunse Tamaru. Ca o zicală zen.

— Zen stalinist, zise Aomame.

Tamaru stătu puţin, apoi închise telefonul.

*

În acea după-amiază, Aomame făcu mişcare cu ajutorul bicicletei de fitness şi al presei. Se bucură din nou, după multă vreme, să simtă acea rezistenţă plăcută pe care o opuneau. Apoi făcu un duş, ca să scape de transpiraţie, şi pregăti ceva simplu de mâncare ascultând radioul. Se uită la buletinul de ştiri de seară (nicio ştire care să-i capteze interesul). Iar la apus, ieşi pe balcon să supravegheze parcul. Cu pledul, cu

binoclul şi pistolul. Şi cu bâta cea nouă din metal, frumos strălucitoare.

Dacă între timp Tengo nu-şi face apariţia, până la sfârşitul acestui 1Q84 plin de mistere, eu aşa o să-mi duc viaţa, monoton, într-un colţ din Kōenji. O să aştept să apară Tengo în parc şi între timp o să gătesc, o să fac mişcare, o să mă uit la ştiri şi o să-l răsfoiesc pe Proust. Aşteptarea lui o să fie laitmotivul vieţii mele. Acest fir plăpând este singurul care mă ţine în viaţă, cu chiu, cu vai. Sunt aidoma păianjenului pe care l-am văzut când coboram pe scara de urgenţă de pe autostradă. Un păianjen negru, minuscul, care îşi ţesea pânza lui prăpădită într-un colţ jegos şi stătea acolo cu răsuflarea tăiată. O pânză murdară şi destrămată, bătută de vântul care sufla printre picioarele podului. Când am văzut-o, mi s-a părut demnă de toată mila. Dar acum şi eu sunt pusă în aceeaşi situaţie ca păianjenul acela.

Trebuie să fac rost de o casetă cu *Sinfonietta* lui Janáček, îşi zise Aomame. Îmi trebuie când mă antrenez. Muzica asta mă leagă de *undeva* – un loc pe care nu pot să-l identific. Mă conduce undeva. Neapărat să o adaug pe lista următoare de provizii pentru Tamaru.

*

Acum era octombrie şi mai rămăseseră mai puţin de trei luni din perioada de graţie. Ceasul ticăia mai departe, neobosit. Aomame stătea cufundată în scaunul de grădină şi supraveghea toboganul din parc printre plăcile de plastic de la balcon. Felinarul învăluia părculeţul într-o lumină străvezie. Priveliştea aceea o ducea cu gândul la coridoarele pustii ale unui acvariu pe timp de noapte. Peşti imaginari, invizibili, înotau în linişte printre copaci, fără să se oprească nicicând din unduirea lor mută. Pe cer pluteau cele două luni, aşteptând parcă o încuviinţare din partea ei.

Tengo, şopti ea. Unde eşti?

Capitolul 3
Erau cu toţii jivine îmbrăcate

După-amiază, Tengo se duse în rezerva tatălui său, se aşeză lângă pat şi citi cu voce tare dintr-o carte. După vreo cinci pagini, făcu o pauză, apoi citi din nou încă vreo cinci. Era cartea pe care se nimerise să o aibă la el atunci. Nu conta dacă era un roman, o biografie sau o carte de ştiinţă. Pentru bătrân nu conţinutul era important, ci să audă o voce rostind frazele cu voce tare.

Tengo nu ştia dacă tatăl său îl aude sau nu. Pe faţa sa nu se vedea nicio reacţie. Bătrânul slab şi ponosit dormea cu ochii închişi. Nu se mişca şi nu i se auzea nici măcar răsuflarea. Desigur, respira, dar nu-ţi puteai da seama de lucrul acesta decât dacă îţi apropiai urechea de el sau îi puneai o oglindă sub nas. Perfuzia îi intra în corp, iar prin cateter se scurgeau puţinele excreţii. Aceste intrări şi ieşiri lente erau singurele semne că e încă în viaţă. Când şi când, o asistentă îl bărbierea cu un aparat electric şi îi tundea smocurile de păr care îi creşteau din nas şi din urechi cu o foarfecă cu vârful rotunjit. Îi aranja chiar şi sprâncenele. Deşi era inconştient, părul continua să-i crească. Privindu-l, Tengo ajunse să nu mai poată face distincţia între viaţă şi moarte. Se întreba dacă există de fapt vreo deosebire şi dacă nu cumva diferenţa pe care o facem e doar una de convenienţă.

La ora trei veni doctorul şi îl informă despre starea tatălui său. Explicaţiile erau de obicei scurte, iar conţinutul lor cam acelaşi. Situaţia nu avansa. Bătrânul rămânea în comă, dar îşi pierdea treptat forţa vitală. Cu alte cuvinte, se apropia treptat, dar inevitabil, de moarte. Medicina nu avea cum să-l ajute. Tot ce puteau face era să-l lase în pace în starea aceea. Cam acestea erau singurele lucruri pe care le spunea doctorul.

Pe înserat veniră doi infirmieri şi îl duseră pe bătrân la analize. Erau de fiecare dată alţii, dar toţi erau tăcuţi. Poate şi din cauza măştilor medicale pe care le aveau pe faţă, nu scoteau nicio vorbă. Unul din ei părea străin. Era negricios şi

de statură mică. După ochi, Tengo îşi dădea seama că îi zâmbea din spatele măştii. Tengo zâmbi la rândul lui şi dădu din cap.

După treizeci ce minute, cel mult o oră, tatăl său era readus în cameră. Tengo nu ştia ce fel de analize i se făceau. Când îl luau, Tengo cobora la cantină şi bea un ceai cald. Apoi, un sfert de oră mai târziu, se reîntorcea în salon, cu speranţa că o să găsească din nou în patul rămas gol o crisalidă de aer, în care să fie întinsă fetiţa Aomame. Dar nu se întâmpla nimic. În camera cufundată în semiîntuneric, care mirosea a bolnav, patul scobit rămânea gol.

Tengo se ridică şi se uită pe fereastră. La capătul gazonului se vedeau rândurile întunecate de pini plantaţi să protejeze de vânt, iar dincolo de ei se auzeau valuri. Erau valurile aspre ale Pacificului, cu rezonanţe întunecate şi grele, în care simţeai îngrămădite multe suflete, fiecare murmurându-şi povestea. Căutau să atragă şi mai multe suflete, şi mai multe poveşti.

*

În octombrie, Tengo venise de două ori în zilele libere la sanatoriul din Chikura. Se urcase în trenul expres de dimineaţă şi se dusese să stea alături de tatăl său şi să îi vorbească. Nu primea însă niciun fel de reacţie din partea lui. Bătrânul dormea adânc, cu faţa în sus. În cea mai mare parte a timpului, Tengo se uita pe fereastră. Apoi, când venea seara, aştepta să se petreacă ceva. Nu se întâmpla însă nimic. Soarele apunea în linişte, iar încăperea se cufunda în penumbră. Se ridica în cele din urmă şi se întorcea în Tokio cu ultimul tren expres.

Poate că ar trebui să stau mai mult acolo şi să-i vorbesc, îşi spusese Tengo la un moment dat. Poate că nu ajung vizitele astea de o zi şi mi se cere de fapt mai multă dedicare. Nu se baza pe nimic concret, dar aşa simţea.

Astfel că, după jumătatea lui noiembrie, îşi luă concediu. Le explică celor de la şcoala pregătitoare că are nevoie să îşi îngrijească tatăl, aflat în stare gravă. Nu era o minciună. Îşi rugă un fost coleg de facultate să-i preia cursurile pe timpul

absenţei. Era unul dintre puţinii oameni cu care Tengo mai păstra legătura. După ce absolviseră, continuaseră să vorbească o dată sau de două ori pe an. Într-un domeniu cum este cel al matematicii, în care vezi mulţi ciudaţi, el era mai ciudat decât toţi, dar avea o minte sclipitoare. Totuşi, după terminarea facultăţii nu se angajase şi nu rămăsese nici să facă cercetare; în schimb când avea chef preda matematică la un *afterschool* pentru elevi de gimnaziu, pe care îl conducea un prieten. În rest, citea tot felul de cărţi, pescuia în râuri de munte şi, în general, îşi petrecea timpul după bunul său plac. Tengo ştia din întâmplare că e şi un profesor capabil, numai că era sătul de propriile sale capacităţi. În plus, provenea dintr-o familie înstărită şi nu avea neapărată nevoie să lucreze. Tengo îl mai rugase cândva să-i suplinească orele, iar elevii îl plăcuseră. Îi telefonă şi îi expuse situaţia, iar prietenul său fu de acord de îndată.

Mai rămânea problema cu Fukaeri, care locuia la el. Tengo nu-şi dădea seama dacă era potrivit să o lase singură multă vreme în apartamentul său pe această fată ruptă de realitate. În plus, ea stătea acolo ca să se ascundă de ochii lumii. Cel mai bine era să o întrebe chiar pe ea. Voia să stea acolo în absenţa lui sau prefera să-şi caute alt loc, temporar?

— Unde te duci? îl întrebă Fukaeri cu o privire serioasă.

— În oraşul pisicilor, răspunse Tengo. Tata nu-şi mai recapătă cunoştinţa. De o vreme e în comă. Mi-au zis că e posibil să n-o mai ducă mult.

Nu-i spuse că într-o seară în patul de spital apăruse o crisalidă de aer, că înăuntru dormea fetiţa Aomame şi că acea crisalidă de aer era până în cel mai mic detaliu aşa cum o descrisese Fukaeri în roman. Îi ascunse şi faptul că spera în secret să-i mai apară o dată.

Cu buzele strâns lipite şi mijindu-şi ochii, Fukaeri îl privi lung, ca şi când ar fi încercat să citească pe chipul lui un mesaj scris mărunt. Fără să-şi dea seama, Tengo chiar îşi duse mâna la faţă, dar nu simţi nimic înscris acolo.

— Asta e bine, spuse apoi Fukaeri şi dădu de câteva ori din cap. Nu-ţi face griji pentru mine. Rămân aici. Apoi se gândi

câteva clipe şi adăugă: Acum nu e niciun pericol.

— Acum nu e niciun pericol, repetă Tengo.

— Nu-ţi face griji pentru mine, repetă şi ea.

— O să te sun în fiecare zi.

— Să nu rămâi pierdut în oraşul pisicilor.

— O să am grijă, spuse Tengo.

Tengo se duse la supermarket şi făcu suficiente cumpărături ca Fukaeri să nu fie nevoită să iasă din casă o bună bucată de vreme. Luă numai lucruri care se preparau uşor, pentru că ştia foarte bine că Fukaeri nu avea nici chef şi nici pricepere să-şi gătească. Nu voia nici să găsească în frigider după două săptămâni mâncarea stricată şi plină de mucegai.

Îşi puse într-o geantă de vinilin haine de schimb, obiecte de toaletă, câteva cărţi, hârtie şi instrumente de scris. În gara Tokio, se sui ca de obicei în expresul de Tateyama, unde luă un personal. La a doua oprire coborî în Chikura. Căută la biroul de informaţii turistice din faţa gării un loc de cazare relativ ieftin. Fiind în extrasezon, găsi fără probleme o cameră liberă. Trase la un han simplu, unde veneau în majoritate pescari. Camera era mică, dar curată, iar rogojinile de paie de pe jos miroseau a nou. Era la etaj, iar de la fereastră se zărea portul pescăresc. Preţul pe noapte, cu micul dejun inclus, era mult mai mic decât se aşteptase Tengo.

Îi spuse patroanei că nu ştia cât urma să rămână acolo, aşa că pentru început voia să plătească trei nopţi. Femeia nu avu nimic de obiectat. Îl informă că la ora unsprezece se încuie poarta şi îi spuse, pe ocolite, că nu are voie să aducă femei în cameră. Tengo, la rândul său, nu avu nimic de obiectat. După ce se instală în cameră, telefonă la sanatoriu. Îi răspunse o asistentă (ca de obicei, aceeaşi femeie între două vârste). O întrebă dacă poate să îşi viziteze tatăl în ziua aceea, pe la ora trei după-amiază. Desigur, i se răspunse.

— Domnul Kawana este în continuare inconştient, îl informă ea.

*

Tengo îşi petrecea astfel zilele în oraşul pisicilor de la malul mării. Se trezea dimineaţa şi se plimba pe ţărm, privind plecările şi sosirile ambarcaţiunilor pescăreşti. Apoi se întorcea la han şi lua micul dejun. Mâncarea era în fiecare zi aceeaşi, macrou uscat, omletă, o roşie tăiată în patru, alge *nori,* supă *miso* cu scoici şi orez, dar reuşea să fie mereu gustoasă. După ce mânca, se aşeza la biroul mic şi scria. Îi făcea plăcere să scrie, după vreme îndelungată, cu stiloul pe hârtie. I se schimba starea de spirit şi nu era rău deloc să lucreze într-un oraş necunoscut, departe de viaţa sa obişnuită. De afară se auzea uruitul monoton al vaselor pescăreşti care se întorceau în port. Lui Tengo zgomotul acela îi făcea plăcere.

Scria despre o lume în care sunt două luni pe cer. O lume în care există crisalide de aer şi Oamenii cei Mici. Erau idei împrumutate din cartea lui Fukaeri, dar şi le însuşise complet în povestea lui. Câtă vreme stătea aplecat asupra colilor de hârtie, mintea sa era în acea lume. Chiar şi după ce lăsa stiloul jos şi se ridica de la birou, gândurile îi zăboveau încă în acel tărâm. Avea din cauza aceasta o senzaţie aparte, cum că mintea şi trupul încep să i se separe şi nu mai ştia unde se termină lumea reală și unde începe cea fictivă. Cu siguranţă, şi tânărul care ajunsese în oraşul pisicilor trăise cam acelaşi lucru. Centrul de greutate al lumii se mutase în altă parte. Astfel că nu mai putea în veci (probabil) să se urce în trenul care pleca de acolo.

L.a ora unsprezece venea femeia de serviciu să deretice şi el trebuia să părăsească încăperea. Când se apropia vremea, înceta lucrul şi se ducea agale până în faţa gării, unde intra într-o cafenea. Bea o cafea şi, uneori, mânca un sendviş, deşi de cele mai multe ori se mulţumea doar cu cafeaua. Lua ziarele de dimineaţă, care erau puse la dispoziţia clienţilor, şi le parcurgea cu atenţie, căutând articole care ar putea avea vreo legătură cu el. Nu-i cădeau însă ochii pe nimic. *Crisalida de aer* ieşise de mult de pe lista bestsellerurilor. Pe primul loc se afla acum o carte de dietă, *Slăbeşte mâncând ce şi cât vrei.* Era un titlu minunat. Probabil că s-ar fi vândut şi dacă ar fi conţinut doar pagini albe, nescrise.

După ce-şi termina de băut cafeaua şi de citit ziarele, se ducea la sanatoriu cu autobuzul. Ajungea acolo între unu şi jumătate şi două. Schimba câteva cuvinte cu asistenta de la recepţie. De când venise în Chikura şi îşi vizita tatăl în fiecare zi, asistentele se arătau ceva mai drăguţe şi interacţionau mai cald cu el. Ca o familie care-l primeşte înapoi pe fiul risipitor care se întoarce acasă.

Una dintre asistentele tinere zâmbea mereu ruşinată când îl vedea pe Tengo. Părea să-l placă destul de mult. Era micuţă, cu părul strâns în coadă, ochii mari şi obrajii roşii. Probabil avea vreo douăzeci şi ceva de ani. De când văzuse însă crisalida de aer în care se afla Aomame, Tengo nu se mai putea gândi la altcineva. Toate celelalte femei nu erau decât nişte umbre palide care treceau pe lângă el. Aomame era permanent prezentă într-un ungher al minţii sale. Simţea că undeva în lumea aceea se află şi ea. Că probabil şi ea îl caută. Din acest motiv, în seara aceea alesese o cale cu totul specială ca să-l poată întâlni. Aomame nu-l uitase.

Doar dacă ce văzuse el nu fusese cumva o halucinaţie.

Când şi când, îşi amintea de iubita sa mai în vârstă. Oare ce făcea ea acum? Soţul ei îi spusese la telefon că *era pierdută.* Că nu se vor mai putea întâlni vreodată. Era pierdută. Expresia aceasta încă îi provoca lui Tengo o stare de nelinişte. Detecta în ea, fără umbră de îndoială, un ecou de rău augur.

Până la urmă, însă, existenţa ei se îndepărta din ce în ce mai mult. Nu-şi mai amintea de după-amiezile petrecute împreună decât ca de nişte lucruri care aparţineau unui trecut îndepărtat şi se simţea vinovat din cauza asta. Dar pe nesimţite, centrul de greutate se schimbase deja şi lucrurile nu mai puteau fi cum fuseseră.

*

Când intra în rezerva tatălui său, Tengo se aşeza pe un scaun alături de pat şi îl saluta scurt pe bătrân. Apoi îi povestea ce făcuse din seara zilei precedente până atunci. Desigur, nu era mare lucru de povestit. Se întorcea cu

autobuzul în oraş, mânca ceva simplu la o cantină, bea o bere, apoi se întorcea la han şi citea. La ora zece se culca. Dimineaţa ieşea la plimbare, mânca şi scria vreo două ore. În fiecare zi repeta aceleaşi lucruri. Cu toate acestea, i le povestea zilnic şi detaliat bătrânului inconştient din faţa sa. Desigur, tatăl său nu avea niciun fel de reacţie. Parcă vorbea cu pereţii. Nu era decât un ceremonial îndeplinit din obişnuinţă. Dar uneori şi simpla repetiţie îşi are însemnătatea ei.

Apoi Tengo îi citea cu voce tare din cartea pe care o adusese. Nu era o carte anume, îi citea din ce se nimerea să aibă la el, de acolo de unde rămăsese el cu lectura. I-ar fi citit chiar şi din instrucţiunile de folosire ale unui aparat de tuns iarba, dacă s-ar fi întâmplat să aibă aşa ceva la el. Rostea cuvintele clar şi încet, ca să-l poată înţelege bătrânul. Aceasta era singura lui preocupare.

Fulgerele se înteţeau şi drumul era scăldat în lumina lor albastră, dar nu se auzeau deloc tunetele. Poate că tuna, dar mintea sa înceţoşată nu le percepea. Ploaia se scurgea în dâre pe drum. Păşind printre şuvoaiele acestea, intrau pe rând clienţi, fără oprire. Prietenul cu care venise se uita la ei uimit, dar nu mai deschidea gura de mult. Împinşi din toate părţile, abia dacă mai puteau să respire. Cineva îşi drese glasul sau poate că se înecase cu mâncare. I se păru un sunet ciudat, ca de câine care amuşinează.

Dintr-odată, un fulger teribil scaldă în albastru încăperea şi lumină clienţii care stăteau aşezaţi pe duşumea. În aceeaşi secundă, tunetul bubui, mai să rupă acoperişul. Speriat, sări în picioare şi toate chipurile celor aşezaţi pe duşumea se întoarseră către el. Erau cu toţii jivine îmbrăcate, poate câini sau poate vulpi, iar unii dintre ei îşi lingeau buzele cu limba lor lungă.

Citind acestea, Tengo se uită la tatăl său.

— Sfârşit, spuse.

Cartea se termina acolo.

Nicio reacţie.

— Nicio impresie?

Fireşte, bătrânul nu răspunse.

Uneori îi citea ce scrisese în dimineaţa respectivă. Apoi scotea un pix şi corecta părţile care nu-i plăceau şi le citea din nou cu voce tare. Dacă încă nu era satisfăcut, le refăcea încă o dată şi le recitea.

— A ieşit mai bine, spunea întorcându-se către bătrân, de parcă-i aştepta părerea.

Tatăl său însă nu-şi exprima nicio impresie. Nu-i spunea nici că într-adevăr e mai bine, nici că e mai rău decât înainte, nici că nu e mare diferenţă după corectură. Ochii lui afundaţi în orbite rămâneau închişi, ca nişte obloane grele trase peste ferestrele unei case blestemate.

Uneori Tengo se ridica de pe scaun, se întindea şi privea pe fereastră. Multe zile fusese înnorat şi mai şi plouase. Ploaia care nu se mai oprea toată după-amiaza îmbiba greu şi întunecat şirurile de pini. În zilele acelea nu se mai auzeau valurile. Vântul nu sufla, iar stropii de ploaie cădeau drept prin văzduh. Cerul era străbătut de stoluri de păsări negre, cu sufletele întunecate şi umede. Încăperea era şi ea impregnată de umezeală. Perna, cărţile, biroul, toate erau jilave. Orb şi indiferent la umezeală, la vreme, la vânt şi la valuri, bătrânul rămânea în comă. Paralizia îl învelea cu totul, ca un veşmânt binevoitor. După ce se odihnea puţin, Tengo începea din nou să citească. Altceva nici nu putea face în încăperea aceea îngustă şi umedă.

Când se sătura de citit cu voce tare, rămânea pur şi simplu acolo, uitându-se la tatăl său în comă. Încerca să ghicească ce se întâmpla în creierul lui. În interiorul craniului aceluia zdravăn ca o nicovală veche oare ce fel de gânduri se ascundeau şi sub ce formă? Sau nu mai rămăsese nimic? Era oare ca o casă părăsită, din care a fost scoasă toată mobila şi în care nu a mai rămas niciun semn că acolo a locuit vreodată cineva? Dar chiar şi aşa, în pereţi şi în tavan trebuie să se fi impregnat imagini şi amintiri. Lucrurile crescute vreme îndelungată nu pot dispărea dintr-odată în neant. Poate că

bătrânul era întins pe patul de spital, în acel sanatoriu de la malul mării, dar în acelaşi timp, era înconjurat de amintiri şi de imagini pe care nu le vedea nimeni altcineva, ascuns în întunericul mut din mintea sa.

În curând veni şi asistenta cea tânără şi îmbujorată. Îi zâmbi lui Tengo, apoi îi luă temperatura bătrânului, verifică perfuzia şi cantitatea de urină acumulată. Notă câteva cifre în fişă. Făcea totul ca după manual. Se mişca eficient şi automat. Privindu-i manevrele, Tengo se întreba cum se simţea îngrijind pacienţi bătrâni şi senili fără nicio şansă de vindecare, într-un sanatoriu dintr-un orăşel oarecare de pe malul mării. Fata arăta tânără şi sănătoasă. Pe sub halatul alb şi apretat i se ghiceau şoldurile şi sânii, gingaşi, dar atât cât trebuie de mari. Puful de pe gâtul ei fin strălucea auriu. Pe ecusonul prins în piept scria „Adachi".

Oare ce o adusese într-un asemenea loc îndepărtat, stăpânit de moarte şi letargie? Tengo îşi dădea seama că era o asistentă pricepută şi muncitoare. Era încă tânără şi avea dexteritate. Dacă ar fi dorit, ar fi putut să ajungă într-un altfel de spital. Într-un loc mai viu şi mai interesant. De ce oare îşi alesese tocmai acest loc trist? Tengo ar fi vrut să ştie ce motive şi ce poveste o purtaseră aici. I-ar fi răspuns dacă ar fi întrebat-o direct, fiindcă părea că abia aşteaptă să intre în vorbă cu ea. Tengo se gândea însă că ar fi mai bine să nu se implice în asemenea lucruri. Până la urmă, se afla în oraşul pisicilor şi cândva tot trebuia să se suie în tren şi să se întoarcă în lumea lui.

După ce-şi termină activităţile stabilite, asistenta puse fişa la locul ei şi îi zâmbi încurcată lui Tengo.

— Nu a survenit nicio schimbare. Totul e ca de obicei.

— E stabil, răspunse el cu un ton cât mai luminos. Asta ca să fim cât mai optimişti.

Femeia zâmbi pe jumătate a scuză şi îşi înclină uşor capul. Apoi se uită spre cartea închisă pe care Tengo o ţinea pe genunchi.

— Îi citeşti din aia?

Tengo încuviinţă.

— Rămâne un mister însă dacă mă aude sau nu.

— Dar chiar şi aşa, tot e bine, spuse asistenta.

— Bine sau rău, e singurul lucru pe care pot să-l fac.

— Nu multă lume se străduieşte să facă tot ce poate!

— Spre deosebire de mine, majoritatea oamenilor sunt ocupaţi, spuse Tengo.

Asistenta dădu să spună ceva, ezită, dar până la urmă renunţă. Se uită la bătrânul întins pe pat, apoi la Tengo.

— Sper să se facă bine! spuse ea.

— Mulţumesc, răspunse Tengo.

După ce asistenta Adachi părăsi încăperea, Tengo stătu o vreme, apoi se reîntoarse la citit.

*

Pe seară, când tatăl său fu luat pe patul mobil şi dus la analize, Tengo coborî în cantină, bău un ceai şi o sună pe Fukaeri de la un telefon public.

— S-a mai întâmplat ceva? o întrebă.

— Nimic deosebit, răspunse Fukaeri. Ca de obicei.

— Şi la mine tot aşa. În fiecare zi fac acelaşi lucru.

— Dar timpul nu stă pe loc.

— Aşa e. Timpul înaintează neîncetat, zi de zi.

Şi nu-l mai poţi aduce înapoi.

— Mai devreme a venit iar corbul, spuse Fukaeri. E un corb mare.

— Vine mereu seara la fereastră.

— În fiecare zi face acelaşi lucru.

— Exact, spuse Tengo. Ca mine!

— Dar nu se gândeşte la timp.

— Păi, corbii nu se gândesc la timp. Oamenii sunt probabil singurii care au noţiunea timpului.

— De ce.

— Oamenii percep timpul ca pe o linie dreaptă. Ca pe un băţ drept şi lung, gradat. Acolo e trecutul, în partea cealaltă e viitorul, iar punctul ăsta e prezentul. Cam aşa ceva. Înţelegi?

— Poate.

— Dar adevărul e că timpul nu e o linie dreaptă. Nu are niciun fel de formă. În orice sens ai lua-o, e ceva lipsit de

formă. Numai că noi nu ne putem imagina ceva fără formă, aşa că, de convenienţă, îl concepem ca fiind linear. În momentul ăsta, numai oamenii sunt capabili să substituie concepte în felul ăsta.

— Dar poate că noi greşim.

Tengo se gândi puţin la spusele ei.

— Adică, poate că noi greşim concepând timpul ca fiind linear?

Niciun răspuns.

— Sigur că e posibil. Poate că noi greşim şi corbii au dreptate. Poate că timpul nu e deloc ca o linie dreaptă, ci are forma unei gogoşi împletite, spuse Tengo. Dar de zeci de mii de ani oamenii îl consideră aşa, ca pe o linie dreaptă, care continuă la infinit. Pe baza conceptualizării ăsteia am acţionat până acum. Şi până acum asta nu a cauzat nicio contradicţie şi nicio neplăcere. Aşa că, din punct de vedere empiric, e corect aşa.

— Din punct de vedere empiric, zise Fukaeri.

— Adică după testări repetate, o ipoteză e considerată ca fiind adevărată.

Fukaeri tăcu câteva momente. Tengo nu ştia dacă înţelesese sau nu.

— Alo, încercă el să-i confirme prezenţa.

— Cât stai, întrebă ea fără urmă de intonaţie.

— Cât stau în Chikura?

— Da.

— Nu ştiu, răspunse Tengo sincer. Deocamdată nu pot să spun decât că o să rămân aici până când o să fiu satisfăcut. Sunt încă unele chestii cu care nu sunt mulţumit. Mai aştept o vreme să văd cum decurg lucrurile.

Fukaeri rămase din nou tăcută în receptor. Când amuţea ea, nu se mai auzea nimic.

— Alo, făcu din nou Tengo.

— Să nu pierzi trenul, spuse Fukaeri.

— O să am grijă, răspunse Tengo. O să fiu atent să nu pierd trenul. Acolo totul e în ordine?

— Mai devreme a venit cineva.

— Cine?

— De la nî-hî-cî.

— Încasatorul de taxe de la NHK?

— Încasator de taxe, întrebă din nou Fukaeri fără intonaţie.

— Ai vorbit cu el?

— N-am înţeles ce zicea.

Nu ştia nici ce este NHK. Îi lipseau unele cunoştinţe de bază despre lumea în care trăia.

— Durează destul să-ţi explic, aşa ca n-o să-ţi dau detalii la telefon, dar, pe scurt, e o organizaţie mare, unde lucrează mulţi oameni. Umblă pe la casele japonezilor în fiecare lună să adune bani. Dar tu şi eu nu trebuie să plătim. Pentru că noi nu primim nimic. În orice caz, sper că n-ai descuiat uşa, nu?

— N-am descuiat. Cum mi-ai zis.

— Foarte bine.

— Dar a zis că suntem hoţi.

— Nu-ţi face griji pentru asta, spuse Tengo.

— Noi nu furăm nimic.

— Bineînţeles. Noi nu facem nimic rău.

Fukaeri tăcu din nou.

— Alo! zise Tengo.

Fukaeri nu răspundea, poate că închisese deja. Totuşi nu se auzise sunetul receptorului pus în furcă.

— Alo! spuse Tengo încă o dată, ceva mai tare de data aceasta.

Fukaeri tuşi încet.

— Te ştia bine.

— Încasatorul de taxe?

— Da. Ăla de la nî-hî-cî.

— Şi ţi-a zis că eşti hoaţă?

— Nu de mine zicea.

— Zicea de mine?

Fukaeri nu răspunse.

— În orice caz, nu am televizor şi nu fur nimic de la NHK.

— S-a enervat că nu i-am deschis uşa.

— Treaba lui. Lasă-l să se enerveze. Orice ţi-ar zice, să nu descui uşa nici în ruptul capului.

— Nu descui.

Cu aceste cuvinte, Fukaeri închise brusc telefonul. Sau poate că nu era brusc. Poate că pentru ea venise logic şi firesc momentul să pună receptorul în furcă. Lui Tengo însă i se păru o conversaţie întreruptă brusc. Oricât s-ar fi străduit, ştia bine că nu poate bănui ce simte şi cum gândeşte Fukaeri. Din punct de vedere empiric.

Tengo lăsă receptorul şi se întoarse în rezerva tatălui sau.

*

Nu-l aduseseră încă înapoi pe tatăl său. Pe cearceaful de pe pat se vedea încă adâncitura lăsată de trupul lui, dar nu era nicio crisalidă de aer acolo. În camera pătrunsă de penumbra răcoroasă a serii, nu zăbovea decât urma slabă a faptului că până de curând fusese cineva acolo.

Tengo oftă şi se aşeză pe scaun. Îşi puse mâinile pe genunchi şi privi îndelung adâncitura din cearceaf. Apoi se ridică, se duse la fereastră şi se uită afară. Un nor drept, de toamnă târzie, plutea deasupra pinilor. Se prevestea un apus frumos, cum nu mai fusese de multă vreme.

Tengo n-avea idee de unde-l ştia pe el încasatorul. Nu mai venise nimeni de la NHK să-i ceară taxa de vreun an. Ultima dată îi explicase civilizat că nu are aparat TV în casă. Nu se uita niciodată la televizor. Încasatorul nu păruse mulţumit de explicaţiile lui, dar îl lăsase în pace şi plecase mormăind.

Oare de data asta venise acelaşi încasator? Parcă ţinea minte că atunci îl făcuse şi pe el hoţ. Dar e destul de ciudat să vină după un an şi să pretindă că-l cunoaşte bine pe Tengo. Nu vorbiseră decât cinci minute, în pragul uşii.

Nu contează, îşi spuse Tengo. Oricum Fukaeri nu deschisese uşa şi probabil că a doua oară n-o să mai vină încasatorul. Încerca să-şi îndeplinească norma şi era probabil sătul de discuţii neplăcute cu cei care refuzau să plătească. Ca să evite eforturi inutile, ocolea locurile cu probleme şi încasa taxele doar de unde mergea uşor.

Tengo se uită din nou la adâncitura lăsată în pat de corpul bătrânului. Îşi aminti de multele perechi de pantofi pe care tatăl

său le purta până le scâlcia. Parcurgând pe jos zi de zi rutele de încasat taxele, distrusese de-a lungul anilor nenumărate perechi de pantofi. Toţi arătau la fel: negri, cu talpa groasă, încălţări banale şi ieftine. Îi purta până începeau să se rupă, să se jerpelească şi li se deformau călcâiele. Tengo îşi amintea cum în copilărie, de câte ori vedea pantofii aceia atât de zdrenţuiţi simţea o durere în piept. Nu-i era milă de tatăl său, ci mai degrabă de pantofi. Îl duceau cu gândul la nişte biete animale de povară puse la muncă iar şi iar, până când ajungeau în pragul morţii.

Dar oare tatăl său nu era acum un animal de povară ajuns în pragul morţii? Nu era ca o pereche de pantofi purtaţi prea mult?

Tengo se uită din nou pe fereastră, către vest, unde culoarea apusului se adâncea. Se gândi la lucirea palidă pe care o emana crisalida de aer şi la fetiţa Aomame care dormea întinsă înăuntru.

Oare mai apare crisalida aici?

Oare timpul este cu adevărat linear?

— Sunt într-un impas, le spuse el pereţilor. Sunt prea multe variabile. Oi fi fost eu un copil minune, dar tot nu pot găsi soluţia.

Pereţii nu-i răspundeau, desigur. Nu-şi împărtăşeau părerile. Ei doar reflectau tăcuţi culoarea apusului.

Capitolul 4
Briciul lui Occam

Lui Ushikawa nu-i dădea pace gândul că bătrâna care locuia în Azabu ar fi putut cumva avea legătură cu asasinarea Liderului Pionierilor. Îi verificase în linii mari situaţia. Fiind o persoană cunoscută, cu poziţie socială, nu-i fusese greu să o investigheze. Soţul ei fusese unul din marii mahări de după război. Se ocupase în principal cu investiţii de capital şi terenuri, dar fusese implicat şi în alte domenii în dezvoltare, cum ar fi mari magazine şi transporturi. Către sfârşitul anilor ’50, când omul se prăpădise, soţia sa îi preluase afacerile. Femeia avea talent pentru afaceri şi mai ales un simţ acut al primejdiei. În a doua jumătate a anilor ’60, simţise că afacerile s-au lărgit prea mult şi vânduse programatic o parte din ele, când încă valoarea lor la bursă era ridicată. Astfel, îşi micşorase treptat organizaţia şi îşi concentrase forţele să întărească ceea ce rămăsese din ea. Mulţumită acestei mişcări, trecuse cu pierderi minime prin şocul petrolier care intervenise nu după multă vreme şi adunase un capital impresionant. Avea talentul de a transforma ce era primejdios pentru alţii într-o oportunitate pentru ea.

Acum era trecută de şaptezeci de ani şi se retrăsese din afaceri. Avea o avere considerabilă şi ducea un trai liniştit, fără să fie deranjată de nimeni, în reşedinţa ei spaţioasă. Se născuse într-o familie înstărită, se căsătorise cu un om bogat, iar după moartea acestuia îşi sporise şi mai mult averea. De ce ar plănui o asemenea femeie un asasinat?

Totuşi Ushikawa se hotărî să-şi continue ancheta despre bătrână. Unul dintre motive era faptul că nu mai avea nicio altă pistă, dar alt motiv era că nu prea-i dădea pace povestea cu refugiul condus de ea. În sine, nu era nimic anormal să ofere adăpost gratuit unor femei care suferiseră din pricina violenţei în familie. Era un serviciu salutar şi eficient pentru societate. Avea la dispoziţie resursele materiale necesare şi probabil că femeile care beneficiau de pe urma ei îi erau recunoscătoare.

Cu toate acestea, măsurile de siguranţă pe care şi le luau erau suspect de multe: poarta solidă, încuietorile, ciobănescul german, camerele video. Ushikawa nu putea să nu simtă că toată povestea aceasta era prea de tot.

În primul rând, Ushikawa se duse la primărie să afle pe ce nume erau terenul şi casa în care locuia bătrâna. Fiind informaţii publice, nu trebui decât să se ducă la primărie. Şi terenul, şi casa erau înscrise doar pe numele ei. Nu avea niciun fel de ipotecă. Totul era limpede şi clar. Fiind proprietate personală, impozitul anual era destul de ridicat, dar probabil că ei nu i se părea mare lucru să plătească în fiecare an asemenea sumă. Urmau şi taxe măricele de moştenire, dar ea nu părea să-şi facă griji nici din cauza asta. Pentru cineva cu bani, era un lucru neobişnuit. Din câte ştia Ushikawa, nu exista bogătan care să nu se plângă de taxe şi impozite.

După moartea soţului, rămăsese să locuiască singură în reşedinţa aceea spaţioasă. Desigur, avea câteva ajutoare care trăiau şi ele acolo. Avusese doi copii. Băiatul preluase afacerile şi avea la rândul său trei urmaşi. Fata se căsătorise, dar se îmbolnăvise şi murise cu cincisprezece ani în urmă, fără copii.

Ushikawa adunase aceste informaţii fără bătăi de cap, dar când încercase să afle mai mult de atât, să investigheze mai în amănunt istoria femeii, se izbise dintr-odată de un zid gros. Drumurile care duceau înainte erau toate închise. Zidul era înalt şi uşa era ferecată cu multe lacăte. Ushikawa înţelesese că bătrâna nu avea câtuşi de puţin intenţia de a-şi face publică viaţa personală. Pentru a menţine această politică, investise considerabil, atât bani, cât şi efort. Nu răspundea la nicio întrebare şi nu făcea nicio declaraţie. Oricâte informaţii ar fi căutat el, nu putuse să vadă nici măcar o fotografie a femeii.

Numele ei apărea în cartea de telefon a sectorului Minato. Ushikawa formă numărul ei. Ăsta era stilul lui, despre orice ar fi fost vorba, încerca să abordeze lucrurile cât mai direct. Telefonul sună de două ori şi la capătul celălalt răspunse un bărbat. Ushikawa îşi dădu un nume fals şi pretinse că este de la o anumită firmă de brokeraj.

— Aş avea câteva întrebări pentru doamnă, referitoare la fondul dânsei de investiţii, începu el.

— Doamna nu poate veni la telefon, i se răspunse. Îmi puteţi transmite mie orice problemă.

Avea o voce profesională, ca sintetizată de un aparat. Ushikawa răspunse că va fi nevoit să trimită prin poştă hârtiile de care era vorba, deoarece politica firmei nu îi permitea să discute decât cu persoana în cauză. I se răspunse că aşa să facă, apoi închise telefonul.

Ushikawa nu era neapărat dezamăgit că nu reuşise să vorbească cu doamna. Nici nu se aşteptase, de la bun început, la aşa ceva. Ce dorea el să afle era cu câtă stricteţe îşi proteja ea intimitatea şi căpătase un răspuns: cu destul de multă. În casa ei mare, părea bine protejată de un număr de oameni. Îţi dădeai seama din tonul vocii celui care răspunsese la telefon – probabil un asistent. E adevărat, numele ei apărea în cartea de telefon, dar cei care puteau vorbi cu ea se numărau pe degete, iar toţi ceilalţi erau luaţi şi daţi deoparte ca nişte furnici scăpate în zaharniţă.

*

Sub pretextul că umblă să închirieze, Ushikawa luă legătura cu diverşi agenţi imobiliari din zonă şi încercă să-i tragă de limbă despre clădirea care era folosită drept refugiu. Majoritatea nici măcar nu ştiau de clădirea respectivă. Cartierul era unul dintre cele mai luxoase din Tokio, iar pe ei nu-i interesau decât casele scumpe şi nu le păsa nici cât negru sub unghie de o casă de lemn, cu etaj. Îi aruncau o privire lui Ushikawa şi, văzând cum era îmbrăcat, nici nu-l mai băgau în seamă. Ar fi tratat cu mai multă căldură un câine plouat şi râios, cu coada ruptă, care s-ar fi strecurat pe uşă.

Când aproape se lăsase păgubaş, îi atrase atenţia o agenţie imobiliară micuţă, care funcţiona de multă vreme în cartier.

Înăuntru găsi un bătrân gălbejit, care dădu din cap cunoscător când auzi despre casa respectivă. Arăta ca o mumie nereuşită, dar ştia tot ce mişca în zonă şi era atât de

dornic de companie, încât era dispus să stea de vorbă cu oricine.

— Casa aia e a nevestei lui Ogata. Pe vremuri era de închiriat. Nu ştiu nici eu de ce avea Ogata o casă ca aia. Că doar nu era genul de om care să aibă nevoie să facă nişte bani din chirie. Cred că stăteau acolo oamenii care lucrau pentru el. Acuma nu mai ştiu, dar se pare că au făcut-o adăpost pentru femei bătute de bărbaţi. Oricum, nu mai câştigăm niciun sfanţ de pe urma lui, spuse bătrânul şi râse cu gura închisă, cu o voce ca de ciocănitoare.

— Ce? Adăpost pentru femei? făcu Ushikawa şi îi oferi bătrânului un Seven Stars.

Acesta acceptă ţigara, îl lăsă pe Ushikawa să i-o aprindă şi trase cu foarte mare plăcere fumul în piept. Asta trebuie să fie şi dorinţa supremă a ţigărilor, să fie fumate cu atâta poftă, îşi spuse Ushikawa.

— Se pripăşesc acolo femeile care-o încasează de la stăpânul casei şi fug cu faţa umflată. Nu le ia nici chirie.

— E un fel de serviciu social, nu? spuse Ushikawa.

— Cam aşa ceva. Dacă tot are casa liberă, le ajută pe amărâtele alea. Păi, ea e mare bogătană, face ce pofteşte, nu se uită ea la bani. Nu ca noi, oamenii de rând.

— Dar de ce s-o fi apucat doamna Ogata să facă asta? Eu zic că trebuie să fi avut vreun motiv la început.

— Ei, n-auzi că-i bogată? O face aşa, ca pe-o distracţie.

— Dar chiar dacă o face de distracţie, e un lucru bun pentru femeile alea care suferă, spuse Ushikawa zâmbind. Nu toţi bogaţii fac lucruri din astea, până la urmă.

— Asta da, aşa-i că-i un lucru bun. Ce să zic eu, că şi eu îmi băteam mereu nevasta pe vremuri, spuse bătrânul şi-şi deschise larg gura ştirbă într-un hohot de râs, de parcă să-ţi baţi din când în când soţia e una dintre plăcerile vieţii care merită menţionate.

— Şi câtă lume locuieşte acum acolo? încercă Ushikawa o întrebare.

— Trec pe-acolo în fiecare dimineaţă, când ies la plimbare, da' de-afară nu-ţi dai seama. Da' mereu stă cineva acolo. Îs

destui bărbaţi pe lume care-şi bat femeia.

— Da, fiindcă pe lume e mai multă răutate decât bunătate.

Bătrânul râse din nou cu gura căscată.

— Cum zici matale, pe lumea asta sunt mult mai mulţi care nu-s buni de nimic faţă de ăia care fac lucruri bune.

Bătrânul părea să-l placă, iar asta îi dădea lui Ushikawa o stare de nelinişte.

— Dar, apropo, ce fel de om e doamna Ogata? aruncă el întrebarea, aparent la întâmplare.

— A, nevasta domnului Ogata, ăă, nu ştiu, spuse bătrânul şi-şi încruntă sprâncenele atât de tare, încât arăta ca duhul unui copac uscat. E destul de retrasă. Eu muncesc aici de multă vreme şi abia am văzut-o de la distanţă de câteva ori. Când iese, iese cu maşina, are şi şofer, iar cumpărăturile i le fac servitoarele. Are şi un fel de asistent, ceva, şi ăla se ocupă cam de toate. E educată şi putredă de bogată, nu se apleacă ea să vorbească cu amărăşteni ca noi, se încruntă brusc bătrânul şi îi făcu cu ochiul lui Ushikawa dintre riduri.

Expresia „amărăşteni ca noi" părea să-l includă atât pe bătrânul gălbejit, cât şi pe Ushikawa.

— Aşadar soţia domnului Ogata se ocupă de mult cu refugiul ăsta pentru femei care au suferit din cauza violenţei în familie? întrebă Ushikawa.

— Hmm, nu ştiu nici eu exact. Povestea asta cu refugiul am auzit-o şi eu de la alţii. Ştiu şi eu, de când să zic că face asta? Ce pot să-ţi spun e că de vreo patru ani a început să se flendure lumea pe-acolo. Cam aşa, patru-cinci ani.

Bătrânul ridică ceaşca şi luă o gură din ceaiul rece. Apoi continuă:

— Cam de pe vremea aia au pus poartă nouă şi au început să se dea peste cap cu paza. Până la urmă, e vorba de un adăpost, dacă poate să intre, aşa, oricine, ăia dinăuntru nu po' să stea liniştiţi.

Apoi bătrânul reveni brusc la realitate şi îl privi pe Ushikawa cu ochi iscoditori.

— Aşa deci, matale vrei să închiriezi pe-aici?

— Da.

— Du-te în altă parte. Aici e cartier de boieri şi chiar de-ai găsi ceva de închiriat, îs numai case scumpe pentru străinii care lucrează pe la ambasade. Ehe, pe vremuri trăia aici şi destulă lume obişnuită, nu numai bogătani. Aşa îmi mai mergeau şi mie afacerile, dar acum nu mai găseşti pe niciunde aşa ceva. Mă gândesc deja să închid prăvălia. Preţurile în Tokio au luat-o razna cu totul şi un agent imobiliar mic, cum sunt eu, nu mai poate face faţă. Caută-ţi în altă parte, doar dacă nu te dau banii afară din casă.

— Aşa o să fac, spuse Ushikawa. Adevărul e că nu-mi prisosesc deloc banii. Mai bine-mi caut altundeva.

Bătrânul suflă fumul de ţigară împreună cu un oftat.

— Da' dacă se prăpădeşte nevasta domnului Ogata, o să se ducă de râpă casa aia cât ai clipi. Fi-su e pus pe treabă, n-ar lăsa el aşa un teren întins într-o zonă scumpă să stea degeaba. O demolează cât ai zice peşte şi trânteşte acolo un bloc de lux. Cine ştie, poate că deja şi-a pus planurile la punct.

— Înseamnă că zona asta liniştită o să se cam schimbe, nu?

— Şi încă cum!

— Cu ce se ocupă băiatul ei?

— Cu imobiliare. Pe scurt, cam ce fac şi eu, numai că între el şi mine e o diferenţă ca de la cer la pământ, ca între un Rolls-Royce şi o bicicletă. El investeşte capital şi-şi construieşte proprietăţi din ce în ce mai mari. E un sistem bine pus la punct şi stoarce şi ultima picătură de profit. Pân' la mine nu mai ajunge nimic, să zici că mai apuc şi eu ceva. Ce să-i faci, asta-i lumea în care trăim!

— M-am plimbat şi eu prin cartier şi am văzut casa. Ce să zic, m-a impresionat, e într-adevăr un loc minunat.

— Da, da, e cel mai bun loc din zona asta. Te doare inima numai să te gândeşti că ar tăia sălciile alea aşa frumoase, spuse bătrânul clătinând din cap cu amărăciune. Totul e să mai trăiască doamna Ogata, adăugă.

— Aşa e, încuviinţă Ushikawa.

*

Ushikawa telefonă la Biroul de Consiliere pentru Victimele Violenţei în Familie. Spre surprinderea sa, chiar acesta era numele cu care apărea în cartea de telefon. Era o organizaţie nonprofit, condusă de câţiva avocaţi voluntari. Adăpostul doamnei coopera cu această organizaţie şi le oferea găzduire femeilor care plecau de acasă şi nu aveau unde se duce. Ushikawa ceru o întrevedere, dând numele biroului său. Era vorba de aceeaşi Nouă Asociaţie Japoneză pentru Promovarea Ştiinţei şi Artei. Le dădu de înţeles că ar putea fi vorba de nişte burse de ajutor şi stabili o zi de întâlnire cu unul dintre avocaţii de acolo.

Ushikawa îi înmână o carte de vizită (la fel ca aceea pe care i-o dăduse lui Tengo) şi îi povesti că unul din scopurile asociaţiei sale este să aleagă în fiecare an o organizaţie nonprofit care aduce contribuţii în societate şi să-i ofere sprijin financiar. Dintre candidaţi, făcea parte şi Biroul de Consiliere pentru Victimele Violenţei în Familie. Nu le putea dezvălui cine este sponsorul, dar erau liberi să cheltuie bursa oferită în ce fel doreau şi nu aveau altă obligaţie decât să dea un simplu raport la sfârşitul anului.

După ce îl cercetase din priviri pe Ushikawa, avocatul nu părea să-şi fi făcut o impresie tocmai plăcută despre el. Aspectul lui Ushikawa nu reuşea să câştige niciodată încrederea sau bunăvoinţa celor cu care se întâlnea întâia oară. Organizaţia însă era în permanentă lipsă de fonduri şi nu putea decât să întâmpine cu braţele deschise orice ajutor financiar. Astfel, avocatul acceptă pentru moment povestea lui Ushikawa, deşi încă îşi mai păstra anumite rezerve.

Ushikawa îl rugă să îi explice puţin mai în detaliu în ce consta activitatea lor. Avocatul îi povesti cum fusese întemeiat Biroul de Consiliere, în ce fel ajunseseră să pornească această organizaţie. Pe Ushikawa nu-l interesa câtuşi de puţin, dar se prefăcu că îl ascultă cu multă atenţie. Încuviinţa când era nevoie şi îl privea cu ochi curioşi. Treptat, interlocutorul începu să se obişnuiască cu el şi să se întrebe dacă nu cumva tipul era în regulă şi doar aspectul său era suspect. Ushikawa era un ascultător priceput şi interesul pe care îl arăta deschis

pentru povestea celuilalt reuşea în cea mai mare parte din cazuri să-i liniştească pe partenerii de discuţie.

Cu nonşalanţă, prinse o ocazie să schimbe direcţia conversaţiei către adăpost. Întrebă ce pot face sărmanele femei bătute care fug de acasă, unde se pot duce dacă nu-şi găsesc nimic. Avea pe chip o expresie foarte îngrijorată în privinţa femeilor care erau azvârlite în voia sorţii, ca nişte frunze purtate de un vânt turbat.

— În cazurile acestea avem câteva adăposturi pe care le punem la dispoziţia lor, răspunse tânărul avocat.

— Ce fel de adăposturi?

— Un loc în care să se poată refugia temporar. Nu sunt multe, dar există câteva persoane caritabile care ne oferă asemenea locuri. Ba chiar cineva ne-a pus la dispoziţie o clădire întreagă.

— O clădire întreagă? se minună Ushikawa. Ehei, mai există asemenea oameni pe lume?

— Da. Ne-am făcut publică activitatea în ziare şi reviste şi am fost contactaţi de persoane care doresc să contribuie cumva. Fără ei, nu ne-am putea desfăşura activitatea. Operăm aproape exclusiv pe baza acestor ajutoare venite de la persoane binevoitoare.

— Şi este o activitate foarte însemnată, spuse Ushikawa.

Avocatul zâmbi fără reţinere. Ushikawa se gândi din nou că nimeni nu e mai uşor de tras pe sfoară decât cineva care are convingerea că face ceva corect.

— Şi câte femei locuiesc acum în casa aceea?

— Diferă în funcţie de perioadă, dar în general cam patru-cinci persoane, răspunse avocatul.

— Îmi permiteţi să vă întreb, persoana care v-a pus locul la dispoziţie, spuse Ushikawa, prin ce întâmplări a ajuns să fie implicată în activitatea aceasta? Aş spune că trebuie să fi existat un eveniment care să declanşeze totul.

Avocatul îşi înclină capul.

— Nu cunosc nici eu aceste detalii, dar ştiu că şi înainte de aceasta se ocupa cu acelaşi gen de activitate, la nivel personal. În orice caz, noi nu putem decât să fim recunoscători

pentru favoarea pe care ne-o face. Dacă nu ni se dă nicio explicaţie, noi nu întrebăm ce motive are.

— Desigur, încuviinţă Ushikawa. Şi îmi imaginez că adăpostul acesta este într-un loc secret.

— Da, trebuie să le protejăm pe aceste femei şi, în plus, mulţi dintre binefăcătorii noştri doresc să îşi păstreze anonimatul. Până la urmă, la mijloc e vorba de violenţă.

Continuară o vreme discuţia, dar nu mai reuşi să afle nimic concret de la avocat. Descoperise însă următoarele lucruri: Biroul de Consiliere îşi începuse cu adevărat activitatea cu patru ani în urmă, iar la puţină vreme după aceea fuseseră contactaţi de „persoana binevoitoare" şi li se oferise clădirea care era acum folosită drept refugiu. Activitatea biroului fusese anunţată în ziare, iar „binevoitorul" îi contactase. Condiţia sub care voia să le ofere ajutor era ca numele să-i rămână absolut anonim. Din ce aflase, însă, nu încăpea nicio urmă de îndoială că această persoană era de fapt doamna din Azabu, iar că refugiul era casa de lemn pe care o deţinea.

— Vă mulţumesc pentru timpul acordat, îl salută Ushikawa extrem de politicos pe avocatul pătruns de idealism. Desfăşuraţi o activitate salutară şi substanţială. Am să expun povestea dumneavoastră şi consiliului, la următoarea noastră întrunire. Vă voi contacta în scurt timp. Vă doresc din tot sufletul să vă meargă din ce în ce mai bine.

*

Mai departe, Ushikawa încercă să afle câte ceva despre fiica doamnei, care murise. Se căsătorise cu unul din membrii de vârf din Ministerul Transporturilor, iar când murise nu avea decât treizeci şi şase de ani. Nu reuşi să afle care fusese cauza decesului. La scurtă vreme după aceea, soţul ei părăsise ministerul. Cam acestea erau singurele informaţii pe care izbutise să le scoată la iveală. Nu ştia nici de ce bărbatul îşi lăsase serviciul la minister şi nici pe ce drum apucase apoi. Poate că demisia sa avusese legătură cu moartea soţiei sau poate că nu. Ministerul Transporturilor nu este tocmai genul de instituţie care să se dea peste cap să ofere informaţii interne

unor simpli cetăţeni. Ushikawa avea însă un nas foarte bun. Mirosea că dincolo de povestea asta se ascundea ceva suspect. Nu-şi putea imagina că bărbatul acela îşi abandonase cariera, îşi lăsase serviciul şi se ferea de lume din pricina durerii provocate de pierderea soţiei.

E sigur însă că nu sunt pe lume multe femei de treizeci şi şase de ani care să moară de boală. Bineînţeles, mai sunt şi asemenea cazuri. Lumea moare, indiferent de vârstă şi indiferent de cât de bine ar duce-o. Există cancer, tumori cerebrale, peritonită, pneumonie. Dar probabilitatea este mult mai mare ca o femeie înstărită de treizeci şi şase de ani să se stingă din viaţă nu din cauze naturale, ci din pricina unui accident sau să se sinucidă.

Hai să vedem, îşi spuse Ushikawa. Dacă e să ne luăm după celebrul brici al lui Occam, trebuie să construim cea mai simplă ipoteză. Să vedem situaţia eliminând deocamdată elementele care nu sunt folositoare şi păstrând o linie logică pe cât se poate de simplă.

Să zicem că fata doamnei nu a murit în urma vreunei boli, ci că s-a sinucis. Cu mâinile împreunate, Ushikawa învârti în minte această ipoteză. Nu e chiar aşa de greu să maschezi pentru ochii lumii o sinucidere într-o moarte naturală. Mai ales pentru cineva cu bani şi influenţă. Mergând şi mai departe, aş putea presupune că era bătută şi că în cele din urmă, deznădăjduită, şi-a curmat viaţa. Nici asta nu e imposibil de crezut. E un lucru bine cunoscut că o parte nu tocmai mică dintre cei bogaţi au un caracter dezgustător şi apucături strâmbe şi odioase, de parcă încearcă să-şi tragă spuza pe turta lor mai mult decât li se cuvine.

Ei bine, dacă într-adevăr asta se întâmplase, ce ar fi făcut mama ei, adică doamna? S-ar fi resemnat pur şi simplu în faţa destinului? Nu, nici vorbă. Ar fi căutat să-şi ia revanşa potrivită faţă de cel care a împins-o pe fiica ei la sinucidere. Ushikawa îşi dădea seama în mare cam ce fel de om era doamna. O femeie sagace şi dârză, cu o viziune clară şi care ducea prompt la îndeplinire ce-şi punea în minte să facă. Pentru asta, nu ezita să-şi folosească averea şi influenţa de care dispunea.

Nu l-ar fi lăsat ea nepedepsit pe omul care i-a rănit copilul, l-a distrus şi, în cele din urmă, i-a răpit viaţa.

Ushikawa nu avea de unde şti exact de ce fel de răzbunare avusese parte bărbatul. Individul dispăruse fără urmă. Nu putea însă merge atât de departe încât să presupună că îi curmase viaţa. Era o femeie liniştită şi precaută, cu vederi largi. Probabil că n-ar fi făcut ceva atât de flagrant. Fără îndoială că găsise ea vreo metodă înfiorătoare de a-l răsplăti cum se cuvine. În plus, indiferent ce i-ar fi făcut, era greu de imaginat că ar fi lăsat vreun indiciu incomod în urma ei.

Durerea şi disperarea de a-şi pierde fiica au făcut-o însă să nu se limiteze la o răzbunare personală. Într-o bună zi, aflase din ziare despre activitatea Biroului de Consiliere pentru Victimele Violenţei în Familie şi îşi oferise ajutorul. Avea o casă de închiriat în oraş, pe care nu o folosea mai niciodată, şi o oferise gratuit femeilor care nu aveau unde să-şi găsească adăpost în altă parte. Mai folosise locul în scopuri similare în alte rânduri şi ştia ce avea de făcut. Doar că nu voia ca numele să-i fie făcut public. Desigur, propunerea ei fusese apreciată de avocaţii care conduceau organizaţia. Odată intrată în legătură cu o organizaţie publică, setea ei de răzbunare se transforma în ceva constructiv, de valoare şi mai largă. Era pentru ea atât o oportunitate, cât şi o motivaţie.

Până aici, presupunerile lui Ushikawa erau rezonabile. Nu avea nicio dovadă concretă, totul se baza numai pe bănuieli, dar această teorie reuşea să înlăture multe semne de întrebare, cel puţin pentru moment. Ushikawa îşi linse buzele şi îşi frecă mâinile. Din păcate, însă, mai departe lucrurile se cam afundau în ceaţă.

Doamna o cunoscuse pe tânăra instructoare pe nume Aomame la clubul sportiv la care se ducea şi, nu se ştie prin ce circumstanţe, făcuseră o înţelegere în secret. După pregătiri minuţioase, o trimisese pe Aomame în camera hotelului Okura şi aceasta îl asasinase pe Lider. Cum îl omorâse nu era clar. Poate că Aomame era versată în vreo tehnică specială de ucis. Oricum, în ciuda faptului că era apărat de cei doi bodyguarzi credincioşi şi pricepuţi, rezultatul

era că Liderul nu mai era în viaţă.

Până aici putea lega câteva fire, destul de dubioase, ce-i drept. Dar Ushikawa era complet pierdut când încerca să găsească vreo posibilă legătură între Biroul de Consiliere şi Liderul Pionierilor. Gândurile i se loveau de o barieră şi iţele ipotezelor pe care le urzea erau dintr-odată tăiate de un brici ascuţit.

*

Ce voiau ei de la Ushikawa erau două lucruri. Mai întâi, să afle cine pusese la cale asasinarea Liderului, iar apoi, unde se afla Aomame în momentul acela.

Ushikawa fusese cel care o verificase pe Aomame. Mai făcuse şi în alte dăţi asemenea investigaţii. Era chiar obişnuit cu această muncă. Şi tot el dăduse verdictul că Aomame e „curată". Nu găsise nimic suspect în privinţa ei, din orice unghi ar fi privit. Asta le transmisese şi celor din sectă. Aomame fusese invitată în camera din hotelul Okura şi îi masase muşchii Liderului. După plecarea ei, Liderul murise. Aomame se făcuse nevăzută, dispăruse ca o nălucă. Sectanţii erau foarte nemulţumiţi de Ushikawa, ca să nu spunem mai mult. Erau de părere că cercetările lui lăsaseră de dorit.

Adevărul este însă că investigaţiile lui Ushikawa fuseseră, ca întotdeauna, cât se poate de meticuloase. Aşa cum îi spusese şi Cheliosului, când venea vorba de muncă, el nu dădea rasol. Sigur, fusese o scăpare din partea lui că nu verificase dinainte lista apelurilor telefonice, dar dacă nu era vorba de un caz extrem de suspect, nici nu era un lucru pe care să-l facă în mod curent. Iar din investigaţiile pe care le efectuase, nu găsise nimic care să stârnească suspiciuni în privinţa lui Aomame.

În orice caz, nu putea să-i lase pe Pionieri să-i poarte pică. Nu se putea plânge în privinţa banilor pe care-i primea de la ei, dar erau nişte oameni primejdioşi. Numai prin simplul fapt că ştia despre înmormântarea secretă a Liderului, Ushikawa devenise deja un om periculos pentru ei. Trebuia să le arate concret că e o resursă valoroasă, care trebuie păstrată în

viaţă.

Nu avea nicio dovadă clară că în spatele asasinării Liderului se afla doamna aceea. Deocamdată totul se afla pe tărâmul ipotezelor. Totuşi, în locuinţa spaţioasă, înconjurată de sălcii, sălăşluia un secret adânc. I-o spunea mirosul său ascuţit. Trebuia să scoată la iveală acest adevăr, dar nu avea să fie un lucru tocmai uşor. Se păzeau bine şi, cu certitudine, era muncă de profesionişti.

Să fie vorba de *yakuza?*

Tot ce se poate. În lumea afacerilor, mai ales când vine vorba de tranzacţii imobiliare, au loc adesea înţelegeri cu *yakuza,* ferite de ochii lumii. Treburile dure sunt lăsate pe seama lor. Nu era imposibil ca şi ea să se folosească de *yakuza,* dar Ushikawa nu prea credea totuşi. Doamna avea o educaţie prea bună ca să se amestece cu asemenea indivizi. Era cam greu de crezut că ar apela la mafioţi când era vorba de protecţia unor femei abuzate. Pesemne că îşi organizase sistemul de securitate pe propriile speze. Un sistem personal, sofisticat, de bună seamă costisitor, dar ea nu avea nicio problemă cu banii. Probabil că la nevoie sistemul acesta putea să facă şi uz de violenţă.

Dacă ipotezele lui Ushikawa erau corecte, însemna că Aomame dispăruse undeva departe, cu ajutorul doamnei. Îşi ştersese cu grijă orice urmă, primise o identitate nouă, îşi schimbase probabil şi numele. Cine ştie, poate că şi aspectul ei fizic era diferit acum. În condiţiile acestea, cu investigaţiile amărâte pe care le făcea Ushikawa, nu avea nicio şansă să-i găsească ascunzişul.

În orice caz, nu-i rămânea decât să stea cu ochii pe doamna din Azabu. Poate reuşea să găsească o breşă în sistemul lor şi astfel să-i poată lua urma lui Aomame. Poate îi ieşea figura, poate nu, dar mirosul său ascuţit şi perseverenţa de a nu scăpa nimic din priviri erau bunurile cele mai de preţ ale lui Ushikawa. Şi în afară de asta, ce calităţi demne de menţionat mai am? se întrebă Ushikawa. Abilităţi cu care să mă pot mândri în faţa altora. Mai am oare altceva?

Absolut nimic, îşi răspunse Ushikawa cu încredere.

Capitolul 5
Oricât v-aţi ascunde

Lui Aomame nu-i venea greu să stea închisă într-un loc şi să ducă o viaţă monotonă, în singurătate. Se trezea la şase şi jumătate dimineaţa şi lua un mic dejun frugal, apoi, timp de o oră, spăla rufe, călca şi făcea curat. Petrecea o oră şi jumătate înainte de prânz punându-şi bine corpul în mişcare cu ajutorul aparatelor de fitness trimise de Tamaru. Ca instructor profesionist, cunoştea perfect muşchii ce trebuie exersaţi zilnic şi stimulii care trebuie aplicaţi. Ştia cât efort îi era benefic şi cât ar fi fost dăunător.

La masa de prânz mânca salate şi fructe. După-amiaza stătea pe canapea şi citea, apoi trăgea un pui de somn. Pe seară petrecea în jur de o oră gătind şi termina cina înainte de ora şase. Când se înnopta, ieşea pe balcon, se aşeza pe scaunul de grădină şi supraveghea parcul. La zece şi jumătate se băga în pat. Repeta toate aceste lucruri iar şi iar, însă nu găsea plictisitor un asemenea trai.

Aomame nu era oricum o fire sociabilă. Nu o deranja dacă trecea mult timp fără să vadă pe nimeni şi fără să vorbească. La şcoala primară nu schimba nici măcar două vorbe cu colegii. Adevărul era că nimeni nu i se adresa decât dacă era neapărată nevoie. Ea era elementul străin şi „ciudat” din clasă, care trebuia eliminat sau ignorat. Lui Aomame i se părea nedrept. Dacă ar fi fost vreo problemă, ceva în neregulă la ea în sine, atunci mai putea să înţeleagă de ce era marginalizată. Dar lucrurile nu stăteau aşa. Ca să supravieţuiască, un copil mic trebuie să tacă şi să facă aşa cum îi spun părinţii. De aceea îşi spunea rugăciunea înainte de masă, neapărat în gura mare, mergea duminica pe la casele credincioşilor alături de mama ei, refuza să se ducă la temple din motive religioase, respingea ideea de petrecere de Crăciun şi nu protesta când era nevoită să poarte haine vechi, de căpătat. Însă copiii din jurul ei nu ştiau aceste lucruri şi nici nu încercau să o înţeleagă. O antipatizau şi atât. Era clar că până şi profesorii o

considerau o pacoste.

Desigur, Aomame îşi putea minţi părinţii. Le putea zice că îşi spune rugăciunea în fiecare zi înainte de masă şi să nu o spună. Dar nu voia s-o facă. Unu la mână, pentru că nu voia să-l mintă pe Domnul – indiferent dacă exista cu adevărat sau nu – şi, doi la mână, pentru că era supărată pe colegii ei. Dacă tot vor ei să mă deteste atât, n-au decât, îşi zicea ea. Şi continua să-şi spună rugăciunea tocmai ca să-i sfideze. Dreptatea era de partea ei.

Pentru Aomame era un chin să se trezească dimineaţa şi să se schimbe în hainele de şcoală. I se întâmpla des să se deranjeze la stomac din cauza încordării şi să vomeze. Uneori făcea febră, o durea capul sau îi amorţeau mâinile şi picioarele. Şi totuşi nu rata nicio zi de şcoală. Dacă nu s-ar fi dus o singură dată, n-ar mai fi vrut să se ducă zile la rând. Iar dacă o ţinea aşa, nu s-ar mai fi întors niciodată la şcoală. Ar fi însemnat că o învingeau colegii şi profesorii. Sigur toată lumea ar fi răsuflat uşurată dacă dispărea din clasă, iar Aomame nu voia să-i ştie că răsuflă uşuraţi. Aşa că, oricât de rău i-ar fi fost, chit că se târa până la şcoală, şi tot se ducea. Strângea din dinţi şi îndura tăcerea.

Comparativ cu situaţia dură în care era atunci, pentru Aomame era nimica toată să stea acum închisă într-un apartament dintr-un bloc dichisit şi să nu scoată o vorbă. Îi venea mult mai uşor şi mai firesc să păstreze tăcerea într-un loc în care era doar ea, decât înconjurată de lume care sporovăia fericită. Avea şi cărţi de citit, începuse romanul de Proust trimis de Tamaru, însă avea grijă să nu citească mai mult de douăzeci de pagini pe zi. Se limita la douăzeci de pagini parcurse cum trebuie, pe îndelete, cuvânt cu cuvânt. Când termina, lua altă carte. Apoi, înainte de culcare, citea neapărat câteva pagini din *Crisalida de aer.* Pentru că era scrisă de Tengo şi pentru că, într-un anume sens, îi servea ca un manual de supravieţuire pentru anul 1Q84.

Asculta şi muzică. Doamna îi trimisese o cutie de carton plină de casete cu muzică clasică. Printre ele era şi *Sinfonietta* lui Janáček, pe care o ceruse ea şi pe care o asculta o dată pe

zi, în timp ce-şi făcea antrenamentul intens, în tăcere.

Toamna se adâncea pe nesimţite. Odată cu trecerea zilelor, avea senzaţia că, puţin câte puţin, corpul ei devenea din ce în ce mai transparent. Aomame încerca pe cât posibil să nu se gândească la diverse lucruri. Dar, desigur, nu avea cum să nu se gândească la nimic. Dacă există vid, există şi ceva care să-l umple. Însă acum măcar nu mai simţea nevoia să urască. Nu avea de ce să-i urască pe colegi sau pe profesori. Nu mai era un copil neajutorat şi nici religia nu-i mai era vârâtă pe gât cu de-a sila. Şi nici nu mai trebuia să-i deteste pe bărbaţii care bat femei. Furia care până atunci clocotea în ea şi urca în valuri dinăuntrul ei – tumultul intens pe care îl simţea în ea, de-i venea să dea cu pumnul în perete – dispăruse fără urmă. Nici ea nu ştia de ce, dar nu avea să se mai întoarcă. Iar Aomame se bucura pentru acest lucru. Dacă se putea, n-ar mai fi vrut să rănească pe nimeni de aici încolo. Aşa cum nici ea nu voia să fie rănită.

*

În nopţile în care nu putea dormi, se gândea la Tamaki şi la Ayumi. Închidea ochii şi amintirea lor, ţinându-le în braţe, prindea din nou viaţă. Amândouă aveau trupul cald, moale şi atrăgător, fiecare în felul ei. Corpuri delicate şi însufleţite. Prin venele lor curgea sânge proaspăt, iar inima lor bătea regulat, cu putere. Oftau încetişor sau râdeau pe înfundate. Degetele lor delicate, sfârcurile întărite, coapsele mătăsoase… Însă ele nu mai existau în lumea aceasta.

Pe nesimţite, tristeţea îi împânzea sufletul, ca nişte fire de apă mute şi întunecate. În asemenea momente, Aomame se străduia să-şi îndrepte amintirile în altă direcţie şi se gândea pe cât putea la Tengo. Se concentra şi reînvia acea atingere fugară a mâinii lui din sala de clasă, pe când aveau zece ani. Apoi rechema în minte silueta lui de acum, la treizeci de ani, stând pe tobogan. Şi îşi imagina braţele acelea vânjoase, de om matur, strânse în jurul ei.

A fost atât de aproape, încât mai aveam un pic şi îl atingeam.

Data viitoare poate întind mâna şi chiar îl ating. Învăluită în întuneric, Aomame închidea ochii şi se cufunda în această posibilitate. Lăsa dorul să-i cuprindă inima.

Şi dacă e să nu-l mai întâlnesc niciodată, *eu ce mă fac*? se întreba ea, cu inima strânsă. Îi fusese mult mai simplu atunci când nu existase nicio tangenţă reală între ei. A-l întâlni pe Tengo ca adult fusese pentru Aomame doar un vis, o ipoteză abstractă. Însă acum, când îl văzuse *în realitate,* existenţa lui devenise ceva extrem de puternic, de acut, imposibil de comparat cu ce fusese înainte. Aomame voia cu orice preţ să-l reîntâlnească. Şi mai voia să o strângă în braţe şi să o mângâie pe tot corpul. Iar la gândul că aşa ceva ar fi imposibil, simţea cum trupul şi inima i se frâng în două.

Poate ar fi trebuit să-mi vâr glonţul în cap atunci, în faţa reclamei cu tigrul la Esso. Aşa n-aş mai fi trăit să mă sufoce într-atât asemenea gânduri, îşi spunea ea. Însă nu putuse sub nicio formă să apese pe trăgaci. Auzise o voce. Cineva o striga din depărtare. *Poate îl mai întâlnesc o dată pe Tengo.* Odată ce-i intrase în cap acest gând, nu-i mai rămăsese altă variantă decât să trăiască. Alt drum nu mai putuse alege, chiar dacă astfel Tengo ar fi avut de suferit, aşa cum îi spusese Liderul. Izbucnise în ea o forţă de viaţă intensă, care întrecea orice raţiune. Şi aşa se face că ardea acum de dorinţa de a-l avea pe Tengo. Era chinuită de o sete necontenită, dar şi de teama deziluziei.

Asta înseamnă să rămâi în viaţă, se gândea ea. Oamenilor li se dă speranţa ca să-i alimenteze, ca să-i ajute să-şi trăiască viaţa cu un scop. Nu poţi trăi fără speranţă. Dar e ca şi cum ai da cu banul. Până nu cade, nu ştii pe ce faţă o să aterizeze. La astfel de gânduri, Aomame simţea cum i se strânge inima. Tare, cât să îi scrâşnească toate oasele din corp şi să-i vină să urle.

Se aşează la masă şi luă pistolul în mână. Trase manşonul, introducând astfel un cartuş în cameră. Îl armă cu degetul mare şi îşi vârî ţeava în gură. Un pic dacă îmi încordez degetul arătător de la mâna dreaptă, suferinţa mea ar înceta. Mai lipseşte doar un pic. Un centimetru. De fapt, cinci milimetri

dacă mi-aş mişca degetul, ajung într-o lume a liniştii, lipsită de întristare. Ar fi doar o durere de o clipă, urmată de nimicul milostiv. Aomame închise ochii. Din reclama la Esso, tigrul îi zâmbea vesel, cu pompa de benzină în mână. *Un tigru în rezervorul dumneavoastră.*

Aomame îşi scoase ţeava aspră din gură şi clătină încet din cap.

Nu pot să mor. Atâta vreme cât dincolo de balconul meu e parcul, în parc e toboganul, iar eu mai am speranţa că Tengo se va întoarce acolo, nu pot să apăs pe acest trăgaci. Posibilitatea aceea o ţinea pe Aomame în punctul acela fragil. Simţea că în inima ei se închisese o uşă şi se deschisese o alta. Încet, fără niciun zgomot. Trase manşonul ca să scoată cartuşul din cameră, puse piedica şi lăsă pistolul pe masă. Închise ochii şi îşi dădu seama că ceva minuscul, care licărea slab în întunericul acela, se stingea de la o clipă la alta. Ceva extrem de mărunt, ca o fărâmă de lumină. Însă nu reuşea să-şi dea seama ce anume era.

Aomame se întoarse pe canapea şi se concentră asupra paginilor din *Swann.* Se strădui să-şi picteze în minte peisajele din carte şi să nu lase alte gânduri să se strecoare. Afară începuse să cadă o ploaie rece. La buletinul meteo de la radio se anunţaseră averse uşoare până a doua zi dimineaţă. Frontul de ploaie tomnatică poposise în largul Pacificului şi nu dădea niciun semn de mişcare. Ca un om cufundat în gânduri solitare, abandonând timpul uitării.

Probabil că Tengo nu avea să vină. Cerul era acoperit complet de nori groşi şi nu se vedea luna. Şi totuşi Aomame urma să iasă în balcon şi să supravegheze parcul, bând o cană de cacao caldă cu lapte. Avea să-şi ţină la îndemână binoclul şi pistolul şi să privească neîncetat toboganul bătut de ploaie, pregătită să poată ieşi din casă în orice moment. Pentru că era unica îndeletnicire care avea vreun sens pentru ea.

*

La ora trei după-amiaza sună interfonul. Cineva dorea să

intre în clădire. Evident, Aomame îl ignoră. Nu avea cum să o viziteze nimeni. Îşi pusese apă la fiert ca să-şi facă un ceai, dar din precauţie stinse focul la aragaz şi aşteptă să vadă ce se întâmplă. Interfonul sună de trei, patru ori şi amuţi.

Cinci minute mai târziu sună din nou. Însă de data aceasta era soneria de la uşă. Acel cineva se afla acum în clădire, în faţa uşii ei. Probabil se strecurase în bloc în urma cuiva. Sau încercase la alt apartament, spusese ceva convingător şi i se deschisese. Aomame păstră tăcerea. Tamaru o dăscălise să nu răspundă sub nicio formă, oricine ar fi venit, să zăvorască uşa pe dinăuntru şi să nu facă niciun zgomot.

Soneria sună de vreo zece ori. Prea insistent pentru un comis-voiajor. Aceştia nu sună de mai mult de trei ori. Aomame rămase tăcută, iar respectivul începu să bată în uşă. Nu bătea tare, dar se simţeau acolo iritare şi mânie.

— Takai-san! Se auzi o voce groasă de bărbat între două vârste, uşor răguşită. Bună ziua, Takai-san! Îmi deschideţi, vă rog?

Takai era numele fals afişat pe cutia de scrisori a apartamentului.

— Takai-san, mă scuzaţi că vă deranjez, dar vă rog să deschideţi!

Bărbatul aşteptă câteva clipe să primească un răspuns. Văzând că acesta nu vine, începu din nou să bată în uşă. Un pic mai tare ca prima dată.

— Takai-san, ştiu că sunteţi înăuntru. Aşa că vă rog să lăsaţi prostiile şi să deschideţi uşa! Sunteţi înăuntru şi mă şi auziţi.

Aomame luă pistolul de pe masă şi îi trase piedica. Îl înfăşură într-un prosop şi îl apucă strâns în mână.

Nu avea nici cea mai vagă idee cine era acel individ şi ce voia. Însă dintr-un motiv sau altul, îi era ostil şi părea hotărât să o convingă să deschidă uşa. Nici nu mai trebuie spus că pentru ea aceasta nu era deloc o situaţie bine-venită.

Într-un sfârşit, bătăile încetară şi vocea bărbatului răsună din nou pe hol.

— Takai-san, am venit să încasez taxa radio-TV. Da, de la

NHK vă caut. Ştiu că sunteţi înăuntru. Îmi dau seama, oricâtă linişte aţi face. Eu cu asta mă ocup de ani de zile şi ştiu cine nu e acasă şi cine doar se preface că nu e. Oricât v-aţi strădui să nu faceţi niciun zgomot, prezenţa omului se simte. Oamenii respiră, inima le bate, stomacul digeră. Takai-san, acum sunteţi înăuntru şi aşteptaţi să mă las păgubaş şi să plec. Nu intenţionaţi nici să-mi deschideţi, nici să-mi răspundeţi. Iar asta pentru că nu vreţi să plătiţi taxa radio-TV.

Bărbatul vorbea mai tare decât era nevoie şi vocea lui răsuna prin tot holul blocului. Dar asta era şi intenţia lui. Să strige numele persoanei în gura mare, s-o ia peste picior şi s-o facă să se ruşineze. Iar asta le servea ca lecţie şi vecinilor. Evident, Aomame păstră mai departe liniştea. Nici nu începea vorbă să-l bage în seamă. Puse pistolul la loc pe masă, dar lăsă totuşi piedica scoasă. Se putea foarte bine să fie cineva deghizat în încasator de la NHK. Rămase aşezată pe scaunul din bucătărie, cu privirea aţintită asupra uşii.

Îi venea să se apropie tiptil şi să se uite prin vizor, ca să vadă cum arăta acel bărbat. Dar nu se mişcă de pe scaun. Mai bine nu făcea vreo prostie. La un moment dat, tot avea să se lase păgubaş şi să, plece.

Însă bărbatul era chitit să-şi ţină întreg discursul în faţa uşii ei.

— Takai-san, gata cu pititul! Nici eu nu fac treaba asta de plăcere. Sunt şi eu ocupat. Takai-san, la televizor vă uitaţi, nu-i aşa? Toată lumea care se uită la televizor trebuie să plătească taxa la NHK. Poate nu vă place dumneavoastră, dar asta spune legea. A nu plăti taxa e ca şi cum ai fura. Takai-san, nu vreţi să vă ia lumea de hoţ din atâta lucru! Dacă locuiţi într-un bloc aşa nou şi frumos înseamnă că vă permiteţi să plătiţi taxa. Păi, nu? Şi nu cred că vă convine nici să strig asta în gura mare, să audă toată lumea.

În mod normal, lui Aomame puţin i-ar fi păsat de ce putea să strige în gura mare un încasator de la NHK. Însă acum ea se ascundea, se ferea de privirile oamenilor şi n-ar fi vrut ca apartamentul ei să atragă atenţia celor din jur sub nicio formă. Dar nu putea să facă nimic. Doar să tacă mâlc şi să aştepte ca

bărbatul să plece.

— Takai-san, insist, dar eu ştiu că sunteţi înăuntru, cu urechea ciulită. Şi că vă întrebaţi: de ce s-a găsit să facă atâta tărăboi tocmai la uşa mea? Păi, de ce, Takai-san? Pentru că nu-mi place când lumea se preface că nu e acasă. Nu credeţi că asta e doar o soluţie de moment? Dacă nu vreţi să plătiţi, deschideţi uşa şi spuneţi-mi-o în faţă! V-aţi simţi mai bine. Şi m-aş simţi şi eu mai bine. Măcar aşa e loc de vorbă între noi. Nu e frumos să vă prefaceţi că nu sunteţi. Vă ascundeţi într-un ungher întunecat ca un şoarece zgârcit şi ieşiţi pe furiş când pleacă lumea. Ce viaţă de doi bani!

Minte, îşi zise Aomame. Zice la plesneală că simte că e cineva acasă. N-am scos niciun sunet, respir încetişor. Adevăratul lui scop e să facă un tărăboi teribil la o uşă oarecare, ca să-i intimideze pe locatarii din jur şi să le dea de înţeles că ar fi bine să plătească taxa dacă nu vor s-o păţească şi ei la fel. Probabil asta face el peste tot şi o fi având şi rezultate pe măsură.

— Takai-san, probabil că mă găsiţi nesuferit. Ştiu exact tot ce gândiţi. Da, sunt un om nesuferit. Asta ştiu şi eu. Dar persoanele agreabile nu sunt în stare să colecteze taxe. De ce? Pentru că pe lumea asta există foarte mulţi oameni decişi să nu plătească taxa radio-TV. Iar când încerci să încasezi bani de la asemenea oameni, nu mai poţi să fii tot timpul agreabil. Şi mie mi-ar plăcea să zic „Aha, am înţeles. Nu doriţi să achitaţi taxa radio-TV. Mă scuzaţi pentru deranj” şi să mă retrag curtenitor, dar nu merge aşa. Treaba mea e să încasez taxa pentru NHK şi, în plus, mie, personal, nu-mi place când lumea se preface că nu e acasă.

Bărbatul tăcu şi lăsă câteva clipe să treacă. Apoi răsunară zece bătăi în uşă.

— Takai-san, ia ziceţi, nu vă simţiţi aiurea? Nu vă consideraţi un hoţ în toată regula? Vă rog să vă gândiţi bine de tot. Suma despre care discutăm nu e deloc mare. E cât aţi da la un restaurant de cartier pe o masă modestă. Doar atât trebuie să plătiţi şi nu vă mai ia nimeni drept hoţ. Nu mai strigă nimeni, nu vă mai bate nimeni în uşă cu încăpăţânare. Takai-

san, ştiu că vă ascundeţi îndărătul uşii. Credeţi că dacă vă pitiţi la nesfârşit, scăpaţi basma curată. Foarte bine, n-aveţi decât să vă ascundeţi. Dar oricât v-aţi ascunde, cineva tot o să vă găsească. Niciun vicleşug nu ţine o veşnicie. Ia gândiţi-vă! Sunt în toată Japonia oameni mult mai săraci ca dumneavoastră care îşi plătesc taxa cu sfinţenie, lună de lună. Asta nu e drept.

Urmară alte cincisprezece bătăi la uşă. Aomame le numără.

— Bine, Takai-san, am priceput. Sunteţi un om încăpăţânat. Foarte bine. Deocamdată mă retrag. Nici eu nu pot să mă ocup doar de dumneavoastră. Dar să ştiţi că mai vin. Eu, unul, nu renunţ uşor odată ce m-am decis. Şi nici nu-mi place când lumea se preface că nu e acasă. O să mai trec eu pe aici şi o să mai bat la uşă. O să bat de-o să se audă în toată lumea asta. Vă promit. Rămâne o promisiune între noi doi. Bine atunci, la revedere şi pe curând!

Nu se auzi sunet de paşi. Probabil purta pantofi cu talpă de cauciuc. Aomame aşteptă cinci minute, privind uşa cu răsuflarea tăiată. Holul era cufundat în linişte. Nu se auzea nimic. Se duse tiptil la uşă şi se uită prin vizor. Nu se vedea nimeni.

Aomame puse piedica la pistol, apoi răsuflă adânc de câteva ori, ca să-şi liniştească bătăile inimii. Puse apă la fiert şi îşi făcu un ceai verde. Îşi spuse că nu fusese decât un încasator de la NHK. Însă vocea acelui bărbat avea în ea ceva rău, morbid. Nu îşi dădea seama dacă i se adresase ei anume sau unei persoane fictive cu numele de Takai. Dar vocea aceea răguşită şi ciocănitul insistent îi lăsaseră o senzaţie neplăcută, ca de ceva cleios lipit pe o porţiune expusă de piele.

Aomame se dezbrăcă şi intră sub duş. Se spălă bine cu apă fierbinte şi săpun. Odată ieşită din baie şi schimbată în haine curate, se simţi ceva mai bine. Îi dispăruse şi senzaţia neplăcută de pe piele. Se aşeză pe canapea şi îşi termină ceaiul. Încercă să mai citească, însă nu se putea concentra. Îi tot răsuna în urechi vocea bărbatului.

„Credeţi că dacă vă pitiţi la nesfârşit, scăpaţi basma curată.

Foarte bine, n-aveţi decât să vă ascundeţi. Dar oricât v-aţi ascunde, cineva tot o să vă găsească.”

Aomame clătină din cap. Nu, individul vorbea la întâmplare, îşi spuse ea. Striga doar în gura mare lucruri pe care pretindea că le ştie, încercând să sperie lumea. N-are el habar de mine. Nu ştie el ce am făcut şi de ce sunt aici. Şi totuşi bătăile inimii nu i se mai potoleau.

Oricât v-aţi ascunde, cineva tot o să vă găsească.

Cuvintele încasatorului lăsau mai mult de înţeles. Poate că era doar o coincidenţă, dar părea să ştie exact ce să spună ca să o tulbure. Aomame abandonă cartea şi închise ochii.

Tengo, unde eşti? se întrebă ea. O spuse chiar cu voce tare: *Tengo, unde eşti*? Găseşte-mă mai repede, te rog! Înainte să mă găsească altcineva.

Capitolul 6
Degetele când mă pişcă

Tengo îşi petrecea zilele după un program strict în orăşelul de pe malul mării. Când îşi stabilea un ritm de viaţă, încerca să îl păstreze pe cât posibil. Nu ştia nici el de ce, dar lucrul acesta i se părea mai important decât orice. Dimineaţa se plimba, scria, îl vizita pe tatăl său în comă şi îi citea, apoi se întorcea la han şi se culca. Zilele se repetau precum cântecul monoton al unor ţărani care seamănă orez.

Câteva nopţi la rând fusese cald, apoi dintr-odată începuse să se facă surprinzător de frig noaptea. Tengo însă încerca să urmeze aceleaşi acţiuni ca în ziua precedentă, fără să ia în seamă schimbarea anotimpului. Pe cât posibil, încerca să se transforme într-un observator transparent, fără culoare. Să îşi ascundă respiraţia, să nu mai mişte, aşteptând în tăcere momentul. Diferenţele dintre o zi şi următoarea deveneau din ce în ce mai mici. Se scurse o săptămână, se scurseră zece zile. Totuşi crisalida de aer nu mai apărea. Către sfârşitul după-amiezii, îl duceau pe tatăl său la analize, dar în patul gol nu rămânea decât urma unui trup atât de sfrijit, încât îţi stârnea mila.

Oare a apărut o singură dată? se întreba Tengo muşcându-şi buzele, în rezerva îngustă de spital, inundată de lumina apusului târziu. Era oare o epifanie aparte, pe care n-o va mai vedea niciodată? Sau poate fusese doar o halucinaţie? Dar nu-i răspundea nimeni la întrebări. La urechi îi ajungeau numai vuietul îndepărtat al valurilor şi foşnetul vântului care trecea prin şirurile de pini.

Nu avea convingerea că face bine. Venind din Tokio în acest oraş de la ţărmul mării, poate că îşi pierdea vremea în rezerva ruptă de realitate. Dar şi dacă aşa stăteau lucrurile, Tengo nu putea să lase în urmă locul acela. Cândva văzuse în camera aceea crisalida de aer şi, în lumina ei palidă, silueta adormită a fetiţei Aomame. Îi atinsese mâna. Chiar dacă nu s-ar mai fi repetat, chiar dacă nu fusese decât o fantasmă

nemiloasă, atâta vreme cât i se permitea, dorea să rămână acolo şi să se joace în minte cu acea imagine.

*

Văzând că nu se întoarce în Tokio şi că mai rămâne în oraş, asistentele începură să-l trateze cu mai multă căldură pe Tengo. Mai luau câte o pauză din activităţile lor şi sporovăiau cu el. Ba chiar uneori, când erau puţin ocupate, veneau special în cameră să-l viziteze. Pe tatăl său îl îngrijeau cu schimbul Ōmura, asistenta de treizeci şi ceva de ani, cu părul prins în coc şi pixul înfipt în păr, şi Adachi, tânăra îmbujorată cu părul prins în coadă. De cele mai multe ori, Tamura, asistenta între două vârste, cu ochelari cu rame metalice, lucra la recepţie, dar când nu erau destui oameni venea şi ea să îl îngrijească pe bătrân. Toate trei păreau interesate personal de Tengo.

Şi Tengo, atunci când avea timp, stătea de vorbă cu ele, în afară de momentele acelea mult-aşteptate de dinaintea înserării. Sau, mai bine zis, răspundea sincer la întrebările pe care acestea i le puneau. Le povesti că predă matematică la o şcoală pregătitoare şi că, pe lângă asta, mai câştigă nişte bani scriind articolaşe prin reviste. Că tatăl său lucrase multă vreme ca încasator de taxe pentru NHK. Că făcuse judo din copilărie şi că în liceu ajunsese până în finală la competiţia judeţeană. Nu le spuse însă niciun cuvinţel despre conflictul îndelungat dintre el şi tatăl său. Nu pomeni nici despre faptul că mama sa, despre care i se spusese că murise, probabil că de fapt îşi părăsise soţul şi copilul şi fugise cu un alt bărbat. Nu ar fi făcut decât să complice lucrurile cu asemenea poveşti. Desigur, nici nu începea vorbă să le povestească despre faptul că scrisese din umbră bestsellerul *Crisalida de aer.* Şi nici că pe cer vedea două luni.

La rândul lor, şi ele îi povesteau despre vieţile lor. Toate trei erau din partea locului şi, după ce terminaseră liceul, intraseră la o şcoală profesională şi deveniseră asistente. Munca la sanatoriu era în mare parte monotonă şi plicticoasă, iar programul, lung şi neregulat, dar erau mulţumite că îşi

găsiseră un serviciu în locul de baştină şi că nu trebuia să facă faţă stresului de a fi în fiecare zi faţă în faţă cu graniţa dintre viaţă şi moarte, aşa cum s-ar fi întâmplat dacă ar fi lucrat într-un spital de urgenţă. Bătrânii de acolo îşi pierdeau încetul cu încetul memoria şi îşi dădeau suflarea fără să mai înţeleagă situaţia. Arareori se întâmpla să vadă sânge, iar durerea era limitată cât se poate de mult. Nu existau pacienţi care să fie aduşi de urgenţă cu salvarea în miezul nopţii, iar pe culoarele sanatoriului nu erau rude care să plângă şi să se vaite. Viaţa era ieftină şi se descurcau fără dificultăţi, în ciuda salariilor mici. Tamura îşi pierduse soţul într-un accident cu cinci ani în urmă, iar acum locuia împreună cu mama sa într-un orăşel din apropiere. Ōmura, asistenta masivă, avea doi copii, iar soţul ei era şofer de taxi. Tânăra Adachi locuia la periferia oraşului împreună cu sora ei, mai mare cu trei ani, care era coafeză.

— Eşti tare drăguţ, îi spuse Ōmura în timp ce schimba perfuzia. Nu prea vine nimeni să le citească în fiecare zi rudelor în comă.

Tengo se simţi stânjenit de asemenea cuvinte.

— S-a întâmplat să-mi pot lua liber. Dar nu cred că o să pot sta prea mult.

— Oricât timp liber ar avea la dispoziţie, lumea nu vine aici de plăcere, spuse ea. Poate că n-ar trebui să zic asta, dar e o boală cu puţine şanse de vindecare. Pe măsură ce trece timpul, toţi devin din ce în ce deprimaţi.

— Tata m-a rugat să-i citesc, indiferent ce. Mai demult, când încă nu-şi pierduse cunoştinţa. Şi în plus, nici nu aş avea ce altceva să fac.

— Ce îi citeşti?

— Tot felul. Ce se nimereşte să am la mine. Îi citesc pur şi simplu cu voce tare de unde se întâmplă să fi ajuns eu.

— Şi acum ce-i citeşti?

— *Din inima Africii,* de Isak Dinesen.

Asistenta clătină din cap.

— N-am auzit de ea.

— E o carte scrisă în 1937, de o autoare daneză. S-a măritat cu un aristocrat suedez şi au plecat în Africa, înainte

de Primul Război Mondial. Acolo s-au ocupat de plantaţii. După o vreme a divorţat şi a continuat să aibă grijă de plantaţii singură. Cartea descrie experienţele ei din perioada aia.

Asistenta îi luă temperatura bătrânului, notă nişte cifre în fişă şi îşi înfipse din nou pixul în păr. Apoi îşi dădu bretonul de pe frunte.

— Mă laşi şi pe mine să ascult când citeşti cu voce tare?

— Nu ştiu dacă o să-ţi placă, spuse Tengo.

Femeia se aşeză pe scaun picior peste picior. Avea nişte picioare ferme, frumoase, dar începuse să se adune pe ele puţină carne în exces.

— Oricum, tu încearcă.

Tengo începu să citească mai departe, încet. Era o carte care trebuia citită agale. Aşa cum se scurge timpul în Africa.

Când în Africa ploile lungi din martie se pornesc după patru luni de climă fierbinte şi uscată, bogăţia vegetaţiei, ca şi prospeţimea şi parfumul ei, care te întâmpină de pretutindeni, sunt copleşitoare. Numai că fermierul îşi înfrânează bucuria şi nu îndrăzneşte să se încreadă în atâta generozitate din partea naturii, ci ascultă atent, cu groaza că va desluşi, poate, o scădere a mugetului ploii ce curge întruna din cer. Apa pe care o înghite acum pământul trebuie să ajungă fermei, cu toată viaţa vegetală, animală şi umană de pe întinsul ei, pe întreaga durată a următoarelor patru luni fără ploaie. E un peisaj de vis când drumurile de la fermă se transformă în şuvoaie de apă curgătoare, iar fermierul se bălăceşte prin noroi cu inima numai cântec, mergând spre plantaţia de cafea înflorită şi îmbibată de apă. Dar se întâmplă uneori ca, în toiul sezonului ploios, stelele să răsară seara pe cer printre vălurile subţiri de nori; atunci el stă în faţa casei şi priveşte atent în sus, ca şi cum ar vrea să se agaţe el însuşi de cer, pentru a mulge din el cât mai multă ploaie. Atunci îi strigă: „Revarsă cât de multă ploaie acum, şi mult mai multă încă decât reverşi. Mi-e sufletul dezgolit în faţa ta şi n-am să-ţi dau drumul decât binecuvântat de tine. Îneacă-mă, dacă vrei, dar nu mă ucide cu capriciile tale. O, cerule, nu coitus interruptus, te rog!”.

— *Coitus interruptus*? întrebă asistenta încruntându-se.

— Nu-i un om care să vorbească pe ocolite.

— Chiar şi aşa, nu prea sunt vorbe potrivite să le adresezi zeilor.

— Clar! o aprobă Tengo.

Uneori, câte o zi răcoroasă şi incoloră din lunile de după sezonul de ploi îţi aminteşte de vremurile câte unui marka mbaya – un an prost, un an de secetă neagră. Atunci băştinaşii Kikuyu îşi trimiteau vitele la păscut în apropierea casei mele, însoţite de câte un băieţaş cu fluier, care, din când în când, se pornea şi cânta câte un cântecel. Ori de câte ori mi se întâmpla să aud din nou cântecelul, îmi evoca imediat toată teama şi disperarea noastră din trecut. Acel cântec avea un gust sărat ca al lacrimilor. Dar totodată desluşeam în el, în chip surprinzător şi neaşteptat, o forţă, o dulceaţă ciudată, o armonie perfectă. Să fi avut oare într-adevăr acele vremuri vitrege atâtea calităţi concentrate în ele? Eram tineri şi noi pe atunci, aveam speranţe nemărginite. Chiar în timpul acelor zile lungi ne contopeam cu toţii într-o unitate, astfel încât pe altă planetă să ne putem recunoaşte şi să ne strigăm între noi când ne întâlneam, alături de orologiul cu cuc, cărţi, vacile costelive păscând pe gazon şi bătrânii Kikuyu îndureraţi: „Da, ştiu, ai fost şi tu acolo. Ai fost şi tu o părticică din ferma de la Ngong". Vremurile acelea ne-au binecuvântat pe toţi, apoi s-au dus.{20}

— Ce cuvinte pline de viaţă! spuse asistenta. Parcă vezi scena în faţa ochilor. *Din inima Africii,* de Isak Dinesen, repetă ea ca să se asigure că a reţinut corect.

— Exact.

— Ai şi citit frumos. Ai o voce adâncă şi cu intonaţie. Numai bună pentru citit cu voce tare!

— Mulţumesc.

Încă aşezată pe scaun, asistenta îşi închise ochii şi respiră liniştit, de parcă lăsa să-i pătrundă în corp rezonanţa frazelor.

Pe sub halatul alb, sânii i se ridicau şi coborau în ritmul respiraţiei. Privindu-i, Tengo îşi aminti de iubita sa. Îşi aminti cum, în după-amiezile de vineri, o dezbrăca şi îi atingea cu degetele sfârcurile întărite. Respiraţia ei adâncă şi sexul umed. Dincolo de fereastra acoperită de draperii se auzea cum ploua liniştit. Ea îi cântărea în palmă testiculele. Amintirile acestea însă nu-i stârneau libidoul. Toate senzaţiile şi imaginile erau îndepărtate şi nedesluşite, ca învelite într-o peliculă subţire.

Peste câteva momente asistenta deschise ochii şi îl privi pe Tengo, de parcă îi putea citi toate gândurile. Dar nu era niciun reproş în privirea ei. Se ridică de pe scaun zâmbind şi, uitându-se în jos spre el, spuse:

— Trebuie să plec.

Îşi duse mâna la păr, să se asigure că pixul era la locul lui, apoi se răsuci şi ieşi din încăpere.

*

În general, seara o suna pe Fukaeri, iar era îi spunea că nu se întâmplase nimic deosebit, că sunase telefonul de mai multe ori, dar ea nu răspunsese, aşa cum o instruise el. Foarte bine, îi zicea Tengo. Lasă-l să sune.

Când îi telefona, stabiliseră să îl lase să sune de trei ori, apoi să închidă şi să mai sune o dată, dar de multe ori Fukaeri nu respecta regula şi răspundea din prima.

— Trebuie sa faci cum am hotărât! o mustra Tengo.

— E în regulă, ştiam, răspundea ea.

— Ştiai că sunt eu?

— La alţii nu răspund.

Aşa o fi, îşi zicea Tengo. La urma urmelor, şi el ştia când îi telefona Komatsu. Suna grăbit şi nervos, de parcă ar fi bătut insistent cu degetul în birou. Dar până la urmă era numai o bănuială. Nu ridica receptorul având certitudinea că era Komatsu.

Zilele lui Fukaeri nu erau cu nimic mai puţin monotone decât ale lui Tengo. Stătea pur şi simplu singură fără să iasă din casă deloc. Nu avea televizor şi nu citea. Nici cu mâncatul nu se omora, de aceea nici nu prea avea nevoie să iasă la

cumpărături.

— Nu mă mişc şi de-aia nici n-am nevoie să mănânc prea mult, spunea Fukaeri.

— Ce faci singură toată ziua?

— Mă gândesc.

— La ce?

Fukaeri nu răspunse la întrebare.

— Vine corbul.

— Corbul vine în fiecare zi.

— Nu o dată, de mai multe ori, spuse fata.

— Acelaşi corb?

— Da.

— Altcineva mai vine?

— Omul de la nî-hî-cî a apărut iar.

— Acelaşi de data trecută?

— Striga cu voce tare că domnul Kawana e un hoţ.

— Striga asta în faţa uşii?

— Ca să-l audă toată lumea.

Tengo chibzui o vreme.

— Nu te îngrijora. Nu are nicio legătură cu tine şi nu face niciun rău.

— A zis că ştie că mă ascund aici.

— Nu-l băga în seamă, spuse Tengo. N-are de unde să ştie. Vorbea aiurea, ameninţa doar. Câteodată aşa fac cei de la NHK.

Asistase în destule rânduri la aceleaşi trucuri făcute de tatăl său. Vocea plină de duşmănie care răsuna în coridorul vreunui bloc, duminica după-amiază. Hărţuiri şi ameninţări. Tengo îşi presă uşor tâmpla cu un deget. Amintirile reveneau aducând după ele poveri grele.

Parcă simţind ceva în tăcerea lui, Fukaeri întrebă:

— Eşti bine.

— Da. Uită de tipul de la NHK.

— Aşa a spus şi corbul.

— Foarte bine, zise Tengo.

De când văzuse pe cer două luni şi în patul de spital al tatălui său apăruse o crisalidă de aer, Tengo nu se mai mira

de nimic. Doar nu era nimic rău în faptul că Fukaeri îi destăinuia în fiecare zi părerile sale unui corb la fereastră.

— Eu o să mai stau aici puţin. Nu mă întorc încă în Tokio. Nu te deranjează?

— Stai cât vrei, răspunse Fukaeri şi, fără să mai aştepte, închise telefonul.

Discuţia se reteză într-o clipă, de parcă cineva lăsase să cadă un topor bine ascuţit şi tăiase liniile de telefon.

După aceasta, Tengo formă numărul editurii unde lucra Komatsu, dar nu-l găsi acolo. Apăruse pe la ora unu la serviciu, dar plecase imediat şi nu ştiau unde era în momentul acela şi nici dacă se mai întoarce la birou. Nu era nimic neobişnuit în asta. Tengo le lăsă numărul de telefon de la sanatoriu şi îi rugă să-i transmită că îl găsea acolo în timpul zilei şi că îl roagă să îl caute. Nu le-a dat numărul de la han, ca să nu se trezească sunat de Komatsu în miezul nopţii.

*

Cu Komatsu vorbise ultima oară la sfârşitul lui septembrie. Avuseseră o discuţie scurtă, iar de atunci nu îl mai căutase nici el pe Tengo şi nici Tengo pe el. Vreo trei săptămâni, pe la sfârşitul lui august, dispăruse. Telefonase la serviciu şi dăduse o explicaţie vagă, că nu se simte bine şi că vrea să-şi ia câteva zile libere, iar apoi se făcuse nevăzut. Era practic dispărut. Sigur că pe Tengo îl îngrijorase, dar nu-şi făcuse cu adevărat probleme. De felul său, Komatsu era capricios şi tot ce făcea, făcea numai după bunul său plac. Probabil că urma să apară din nou la serviciu calm, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Desigur, editura nu putea accepta asemenea acte egoiste. În cazul lui, însă, se găseau colegi care să scornească o scuză plauzibilă şi să preîntâmpine o situaţie neplăcută. Nu era un tip foarte iubit, dar cum-necum se găsea întotdeauna cineva de bine, gata să-i cureţe porcăriile. Conducerea trecea şi ea cu vederea anumite lucruri. Era un om egoist, fără spirit de echipă şi insolent, dar muncea bine şi se ocupase singur de *Crisalida de aer,* care se vânduse ca pâinea caldă. Nu puteau să-l dea afară cu una, cu două.

După cum îşi imaginase Tengo, într-o bună zi Komatsu reapăruse la serviciu fără niciun avertisment, fără nicio explicaţie, fără nicio scuză. Îi povestise despre asta un cunoscut care era redactor la aceeaşi editură şi care îl sunase într-o chestiune legată de muncă.

— Komatsu-san se simte mai bine? îl întrebase Tengo.

— Da, e bine, sănătos, spusese redactorul. Numai că pare ceva mai tăcut ca înainte.

— Mai tăcut? se miră Tengo.

— Da, cum să-ţi zic, e mai puţin sociabil.

— Dar chiar a fost bolnav?

— Asta nu ştiu, îi trânti redactorul. El aşa zice. Nu poţi decât să-l crezi. Dar bine că s-a întors, că aşa s-au rezolvat toate problemele care se adunaseră. Câtă vreme a lipsit el, s-au ivit fel de fel de chestii legate de *Crisalida de aer* şi nu ne-a fost tocmai uşor.

— Apropo de *Crisalida de aer,* ce s-a mai aflat despre dispariţia lui Fukaeri?

— Nimic, lucrurile stagnează. Nu se întrezăreşte niciun progres şi nimeni n-are idee unde e scriitoarea. Toată lumea implicată e în ceaţă.

— Mă uit prin ziare, dar în ultima vreme n-am mai văzut nimic în legătură cu asta.

— Presa a abandonat subiectul sau poate încearcă cu grijă să se ţină departe de el. Nici poliţia nu a mişcat prea multe. Întreabă-l detalii pe Komatsu-san. Numai că, ţi-am zis, a cam amuţit şi el. Zici că nici nu mai e el. I-a dispărut încrederea în sine şi s-a retras în el, adâncit în gânduri. A devenit destul de ţâfnos. Câteodată arată de parcă a uitat că mai e lume lângă el, parcă ar fi singur într-o văgăună.

— S-a retras în el, zise Tengo.

— O să-ţi dai seama ce vreau să zic când o să vorbeşti cu el.

Tengo mulţumi şi închise telefonul.

*

Câteva zile mai târziu, pe seară, Tengo îi telefonă lui

Komatsu. Îl găsi la serviciu. Aşa cum îi spusese şi cunoscutul său, felul de a vorbi al lui Komatsu se schimbase. De-obicei sporovăia volubil şi fără pauză, dar acum părea împotmolit şi lăsa impresia că, în timp ce discuta cu Tengo se gândea întruna la altceva. Tengo se întrebă ce îl frământa. În orice caz, nu mai era acelaşi Komatsu detaşat pe care îl ştia. Fie că îl frământa ceva, fie că avea probleme dificile de rezolvat, în mod normal nu lăsa nimic să i se vadă pe faţă şi nici să-i tulbure ritmul şi felul său de a fi.

— V-aţi însănătoşit? întrebă Tengo.

— Să mă însănătoşesc?

— Păi, aţi fost destul de mult în concediu fiindcă nu vă simţeaţi bine.

— A, da, zise Komatsu de parcă abia atunci îşi amintea. Urmă apoi o tăcere scurtă, după care spuse: Da, mi-e bine. O sa mai vorbim noi despre asta, în scurtă vreme. Acum nu-ţi pot spune încă amănunte.

„În scurtă vreme", îşi spuse Tengo. În vocea lui Komatsu i se păruse că aude o inflexiune stranie. Îi lipsea orice notă de apropiere şi vorbele lui răsunau plat, fără adâncime.

Tengo găsi o cale de a încheia discuţia şi închise telefonul. Nu îndrăzni să aducă vorba despre Fukaeri şi *Crisalida de aer.* Simţise în tonul lui Komatsu că încerca să evite subiectul. Oare se mai întâmplase vreodată să nu fie Komatsu în stare să vorbească despre ce voia?

*

În orice caz, aceea fusese ultima discuţie pe care o avuseseră, la sfârşitul lui septembrie. Trecuseră de atunci două luni. Komatsu era un tip căruia îi plăcea să te sune şi să vorbească mult. Desigur, nu o făcea cu oricine, dar avea tendinţa să turuie, abia punându-şi ordine în gânduri. Iar Tengo era pentru el ca un perete la care îşi antrena serva de tenis. Când îi căşuna lui, chiar dacă nu avea nimic important de spus, îl suna pe Tengo. În general, la ore imposibile. Când nu avea chef, însă, nu dădea niciun semn vreme îndelungată, totuşi două luni de tăcere erau neobişnuite.

Probabil că era într-o pasă în care nu avea chef să vorbească cu nimeni, se gândea Tengo. Oricine are momente din astea, chiar şi Komatsu. În plus, Tengo nu avea nimic urgent de discutat cu el. Vânzările *Crisalidei de aer* stagnau, deja nu se mai vorbea aproape deloc de carte, iar el ştia unde se află de fapt Fukaeri. Dacă ar fi avut Komatsu ceva de vorbit cu el, l-ar fi căutat şi, cum nu-l căuta, însemna că nu avea treabă cu el.

Simţea totuşi că e cazul să-i dea un telefon. Undeva, într-un ungher al minţii, îi rămăseseră înţepenite straniu cuvintele lui: „O să mai vorbim noi despre asta, în scurtă vreme".

Îl sună pe prietenul care îi ţinea locul la şcoala pregătitoare şi-l întrebă cum mai merg lucrurile. Nu apăruse nicio problemă deosebită, îi spuse acesta.

— Tatăl tău ce mai face?

— E în continuare în comă, răspunse Tengo. Respiră normal, are temperatura şi tensiunea scăzute şi e stabil. Dar nu e conştient. Probabil că nu suferă. E ca plecat în lumea viselor.

— N-ar fi o moarte tocmai rea, spuse celălalt, fără prea mare emoţie.

Ce voia el să spună era de fapt: „Poate că par insensibil, dar dacă stai să te gândeşti, într-un sens, n-ar fi o moarte tocmai rea". Omisese însă prima parte. Când lucrezi de câţiva ani în catedra de matematică a unei facultăţi, te obişnuieşti cu acest mod prescurtat de a vorbi. Nu ţi se mai pare nimic neobişnuit.

— Te-ai uitat în ultima vreme la lună? îi veni deodată lui Tengo ideea să-l întrebe.

Probabil că era singurul om care nu se mira dacă-l întrebai brusc despre lună.

Celălalt se gândi puţin.

— Nu-mi aduc aminte. Dar ce, e ceva cu luna?

— Când ai timp, să te uiţi, te rog. Vreau să-ţi aud impresiile.

— Impresiile? Din ce punct de vedere?

— Din orice punct de vedere. Să-mi spui la ce te-ai gândit când te-ai uitat la ea.

Urmă o oarecare pauză.

— S-ar putea să fie destul de greu să pun în cuvinte ce gândesc.

— Nu, nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta. Important e ce particularităţi observi.

— Să mă uit la lună şi să-ţi spun ce particularităţi are?

— Da, răspunse Tengo. Dacă nu observi nimic, e în regulă şi aşa.

— Azi e înnorat, nu cred că se vede, dar o să mă uit cu prima ocazie când e senin. Adică, dacă o să ţin minte.

Tengo îl salută şi închise telefonul. Dacă o să ţină minte. Asta e problema cu matematicienii: când e vorba de lucruri care nu-i interesează direct, memoria lor devine uluitor de scurtă.

Programul de vizite se încheiase şi Tengo plecă de la sanatoriu. Asistenta Tamura era încă la recepţie şi îl salută.

— Mulţumesc. Noapte bună! răspunse el.

— Tengo, câte zile mai stai aici? întrebă ea, apăsându-şi puntea ochelarilor.

Părea să fi terminat programul, deoarece nu mai era în halat. Purta o fustă maro, plisată, o bluză albă şi un cardigan gri. Tengo se opri şi se gândi.

— Încă nu m-am hotărât. Depinde de cum evoluează lucrurile.

— Mai stai în concediu?

— Îmi ţine cineva orele, aşa că deocamdată e în regulă.

— Tu unde mănânci de obicei? întrebă asistenta.

— În oraş, la un restaurant de cartier. La han nu servesc decât micul dejun, aşa că îmi găsesc vreo cârciumioară şi îmi iau meniul fix sau un castron de orez cu ceva deasupra.

— Şi e bun?

— Nu e grozav, dar nici nu prea mă interesează.

— Nu se poate aşa! se încruntă asistenta. Trebuie să mănânci ceva mai hrănitor. În ultimul timp arăţi ca un cal care a adormit în picioare.

— Ca un cal care a adormit în picioare? se miră Tengo.

— Da, aşa dorm caii. N-ai văzut niciodată?

Tengo clătină din cap.

— Nu.

— Arată exact ca tine acum, spuse asistenta între două vârste. Poţi să te duci la toaletă, să te uiţi în oglindă. La început nici nu-ţi dai seama că dorm, dar dacă priveşti mai bine, observi. Stau cu ochii deschişi, dar nu se uită la nimic.

— Dorm cu ochii deschişi?

Asistenta încuviinţă cu o mişcare largă a capului.

— Ca tine.

Preţ de o clipă, Tengo voi să se ducă la toaletă să se uite în oglindă, dar se răzgândi.

— Am înţeles. O să mănânc mai bine.

— Auzi, nu vrei să vii să mâncăm o friptură?

— O friptură?

Tengo nu se dădea în vânt după carne. Nu îi displăcea, dar în general nu-i era poftă. La propunerea asistentei, însă, se gândi că ar putea, după multă vreme, să mănânce şi el o friptură. Probabil că, într-adevăr, organismul îi cerea ceva mai hrănitor.

— Am stabilit astă-seară să mergem toate să mâncăm nişte grătar. Hai şi tu!

— Toate?

— Ne adunăm la şase jumate, când se termină programul şi mergem tustrei. Ce zici?

Urmau să mai vină Ōmura, cea care-şi ţinea pixul în păr, şi tânăra micuţă, Adachi. Păreau să se înţeleagă bine şi în afara serviciului. Tengo se gândi dacă să meargă împreună cu ele. Voia, pe cât putea, să nu-şi schimbe ritmul simplu al vieţii, dar nu reuşi să găsească o scuză potrivită. Ştia oricine că nu are nimic mai bun de făcut în oraşul acela.

— Dacă nu vă deranjează, spuse el.

— Bineînţeles că nu ne deranjează, răspunse asistenta. Dacă ne-ar fi deranjat, nu te invitam doar din obligaţie. Aşa că nu te sfii, vino şi tu. N-o să ne strice să mai avem printre noi un bărbat tânăr şi sănătos.

— De sănătos, da, sunt sănătos, răspunse Tengo stingher.

— Ei, asta-i cel mai important, răspunse asistenta din

perspectivă profesională.

*

Celor trei femei le era destul de greu să-şi termine tura la aceeaşi oră, dar o dată pe lună făceau tot posibilul şi se întâlneau ca să iasă în oraş. Mergeau să mănânce ceva bun, beau sake, cântau la karaoke şi îşi făceau puţin de cap, ca să se elibereze de surplusul de energie. Aveau nevoie de momentele acelea de relaxare. Viaţa în orăşelul acela de provincie era monotonă, iar la serviciu nu-i vedeau decât pe doctori, pe celelalte asistente şi pe bătrânii senili şi fără vitalitate.

Cele trei asistente mâncară pe săturate şi băură vârtos. Tengo nu ar fi fost în stare să ţină pasul cu ele, aşa că stătea liniştit şi-şi mânca pe îndelete friptura, în timp ce bea bere la halbă, cu grijă să nu se ameţească prea rău. Când plecară de la restaurant, se hotărâră să intre într-un bar din apropiere. Cumpărară o sticlă de whisky şi cântară la karaoke. Asistentele interpretară pe rând cântecele lor preferate, apoi, împreună, ceva de Candies, cu tot cu mişcări coregrafiate. Probabil că exersaseră în mai multe ocazii, pentru că se pricepeau destul de bine. Tengo nu era bun la karaoke, dar încercă o melodie de-a lui Yōsui Inoue, pe care şi-o amintea cât de cât.

Chiar şi tânăra Adachi, care de obicei nu prea vorbea, deveni din cauza alcoolului mai jovială şi mai îndrăzneaţă. Băutura îi îmbujoră obrajii şi aşa roşii şi îi dădu o culoare sănătoasă de bronz. Râdea la glume copilăreşti şi se sprijinea de umărul lui Tengo, care şedea alături, de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume. Ōmura îşi desfăcuse părul lung în care-şi ţinea pixul de obicei şi îl lăsase liber. Se schimbase într-o rochie albastru deschis. Cu părul desfăcut arăta cu trei-patru ani mai tânără, iar vocea îi mai scăzuse în intensitate un pic. Gesturile profesionale pe care le avea la spital se retrăseseră în umbră, iar acum se mişca mai moale, de parcă ar fi avut altă personalitate. Numai Tamura se purta şi arăta la fel ca de obicei.

— Are cineva grijă de copii astă-seară, îi spuse Ōmura lui Tengo. Soţul meu nu e acasă, pentru că lucrează de noapte. Numai aşa mai pot şi eu să îmi uit grijile şi să mă distrez. E important să te relaxezi, nu crezi, Tengo?

Nu mai era pentru ele nici Kawana-san, nici Tengo-san, ci pur şi simplu Tengo. În general se întâmpla aşa, din cine ştie ce motiv tuturor le venea în mod firesc să-i spună pe numele mic. Chiar şi elevii de la şcoala pregătitoare îi spuneau aşa, dar nu în faţă, bineînţeles.

— Aşa-i, fără îndoială, fu Tengo de acord.

— Din când în când mai avem şi noi nevoie de chestia asta, spuse Tamura şi luă o gură din whisky-ul Suntory Old, pe care îl îndoise cu apă. Suntem şi noi oameni în carne şi oase.

— Dacă ne dăm jos uniformele, suntem nişte femei obişnuite, spuse Adachi şi chicoti singură, ca şi când ar fi bătut vreun apropo.

— Tengo, zise Ōmura, pot să te întreb ceva?

— Ce anume?

— Ai pe cineva?

— Da, vrem să auzim, spuse Adachi în timp ce ronţăia cu dinţii ei mari şi albi dintr-un cornet de îngheţată.

— E mai complicat, zise Tengo.

— Foarte bine, ce dacă-i mai complicat, spuse Tamura, care avea ceva mai multă experienţă. Avem timp berechet şi ne plac asemenea poveşti. Oare ce poate fi aşa de complicat?

— Spune, spune! scandă Adachi bătând din palme şi chicotind.

— Nu e nimic prea interesant, spuse Tengo. E ceva banal şi cam dezlânat.

— Atunci să auzim concluzia, zise Ōmura. Te vezi cu cineva sau nu?

Învins, Tengo le spuse:

— Concluzia e că în momentul ăsta, s-ar părea că nu mă văd cu nimeni.

— Hmm, făcu Tamura agitând gheaţa din pahar cu degetul. Apoi îşi linse degetul şi adăugă: Asta nu e bine. Nu e bine ca un tânăr sănătos ca tine să nu aibă pe nimeni. E păcat.

— Nici pentru corp nu e bine, spuse Ōmura. Dacă stai multă vreme singur, ţi se înceţoşează mintea.

Adachi chicoti din nou.

— Ţi se prosteşte capul, spuse şi îşi împunse tâmpla cu un deget.

— Am avut până de curând pe cineva, zise Tengo aproape ca pe o scuză.

— Adică nu eşti singur de multă vreme? întrebă Tamura, aranjându-şi ochelarii pe nas.

Tengo încuviinţă.

— Te-a părăsit? întrebă Ōmura.

— Nu ştiu, clătină Tengo din cap. Poate că da. Poate că m-a părăsit.

— Era cumva mult mai mare decât tine? întrebă Tamura privindu-l printre pleoape.

— Da, aşa e, răspunse el, întrebându-se cum de îşi dăduse seama.

— Ei, v-am spus eu, le zise Tamura cu un aer cunoscător celorlalte două, care încuviinţară. Apoi se întoarse spre Tengo: Le-am zis fetelor că tu sigur te vezi cu cineva mai în vârstă. O femeie miroase lucrurile astea.

Adachi făcu un gest care imita un câine amuşinând.

— Şi în plus, că e măritată, adăugă Ōmura cu o voce moale. Aşa e?

Tengo ezită puţin, dar încuviinţă. Nu avea niciun rost să mintă acum.

— Ce băiat rău! zise Adachi şi-l împunse cu un deget în coapsă.

— Cu câţi ani e mai mare?

— Cu zece, răspunse Tengo.

— Oho! făcu Tamura.

— Deci aşa, lui Tengo îi plac femeile măritate, mai în vârstă şi cu experienţă, spuse Ōmura. Ar trebui să-ncerc şi eu să-l alint pe Tengo cel drăguţ şi singurel. Poate că n-ai zice, dar să ştii că n-am un corp tocmai rău.

Îi luă mâna lui Tengo şi vru să i-o aşeze pe pieptul ei, dar celelalte reuşiră cumva să o oprească la timp. Chiar dacă se

ameţeau şi îşi făceau puţin de cap, trebuiau să păstreze distanţa dintre ele şi familiile pacienţilor. Sau poate le era teamă că le-ar fi putut vedea cineva. Era un oraş mic şi zvonurile s-ar fi răspândit cât ai zice peşte. Mai exista şi posibilitatea ca soţul lui Ōmura să fie un om foarte gelos. Nici Tengo nu voia să fie implicat în necazuri mai mari.

— Oricum, Tengo e grozav, încercă Tamura să schimbe subiectul. A venit de departe şi în fiecare zi stă nu ştiu câte ore şi îi citeşte tatălui lui… E un lucru deosebit.

— Da, şi eu zic că e grozav, spuse Adachi, înclinându-şi uşor capul. E demn de respect.

— Întotdeauna te lăudăm, Tengo, adăugă şi Tamura.

Tengo roşi dintr-odată. Nu venise aici să aibă grijă de tatăl său. Venise să vadă încă o dată crisalida de aer care lucea vag şi pe Aomame, întinsă înăuntrul ei. Era singurul motiv pentru care stătea în oraşul acela. Faptul că avea grijă de tatăl său era doar un pretext, dar nu putea admite faţă de nimeni acest lucru. Mai întâi, ar fi fost întrebat ce este o crisalidă de aer.

— Până acum n-am putut să fac nimic pentru el, spuse cu dificultate strângându-şi corpul mare şi greoi pe scaunul de lemn.

Gestul lui însă le apăru asistentelor ca un gest de modestie.

Tengo voia să le spună că e obosit, să se ridice de la masă şi să se ducă înapoi la han, dar nu reuşea să găsească momentul potrivit. Nu era genul de om care să-şi impună voinţa cu forţa.

— Ştii, spuse Ōmura şi tuşi. Revenind la povestea de dinainte, de ce te-ai despărţit de femeia aia? Vă înţelegeaţi bine, nu? A aflat bărbatul ei?

— Nici eu nu ştiu ce s-a întâmplat, spuse Tengo. De la un moment dat, nu m-a mai căutat deloc. Asta a fost, pur şi simplu.

— Hmm, făcu Adachi. S-o fi săturat de tine?

Ōmura clătină din cap, apoi ridică în aer degetul arătător şi le spuse asistentelor:

— Voi încă nu înţelegeţi lumea în care trăim. N-o înţelegeţi

deloc. O femeie măritată, de patruzeci de ani, dacă pune mâna pe aşa un bărbat dulce, tânăr şi viguros, nu-i dă drumul uşor şi nu zice „mulţumesc, mi-a părut bine, la revedere”. Chiar dacă invers se mai întâmplă.

— Aşa o fi, spuse Adachi înclinându-şi uşor capul. Eu nu ştiu cum e cu lucrurile astea.

— Aşa e, afirmă Ōmura. Îl măsură pe Tengo din priviri, ca şi când s-ar fi dat în spate câţiva paşi şi ar fi citit inscripţia de pe o piatră funerară. Apoi dădu din cap şi spuse: O să înţelegi tu când o să ai vârsta aia.

— Oh, câtă vreme a trecut, spuse Tamura lăsându-se pe spate în scaun.

După aceea cele trei asistente începură să bârfească despre isprăvile sexuale ale unei colege de serviciu, probabil. Tengo le privea, cu paharul de whisky în mână, şi-şi aminti de cele trei vrăjitoare din Macbeth. Vrăjitoarele care-i stârnesc lui Macbeth ambiţii nefaste în timp ce îngână „ce mi-e slut, ce mi-e frumos”. Desigur, Tengo nu le vedea pe cele trei asistente ca pe nişte existenţe malefice. Erau nişte femei oneste şi binevoitoare. Îşi vedeau de lucru şi îi îngrijeau tatăl. Erau puse să muncească prea mult la sanatoriu şi trăiau într-un oraş pescăresc unde viaţa numai interesantă nu era. O dată pe lună încercau să scape de stres. Dar văzându-le pe cele trei femei de vârste diferite, unindu-şi parcă spiritele, îi venise firesc în minte imaginea pustiurilor din Scoţia. Cerul înnorat, vântul rece care aducea rafale de ploaie și care şuiera printre tufişuri.

În facultate citise Macbeth pentru cursul de engleză şi îi rămăsese în minte un pasaj:

Degetele când mă pişcă
Vreun păgân încoa’ se mişcă:
Sus, lăcate,
Oricui bate!{21}

De ce oare îi rămăsese în minte atât de clar acest pasaj? Nu mai ştia nici măcar ce personaj rosteşte aceste cuvinte.

Citatul îl duse cu gândul la încasatorul de taxe de la NHK care bătea cu încăpăţânare în uşa apartamentului său din Kōenji. Tengo îşi privi degetul mare. Nu-l pişcă. Dar în tonul cuvintelor meşteşugite ale lui Shakespeare răsuna ceva de rău augur.

Something wicked this way comes.

Sper că Fukaeri n-o să descuie, îşi zise Tengo.

Capitolul 7
Mă îndrept spre tine

Ushikawa fu nevoit să întrerupă investigaţiile în privinţa doamnei din Azabu. Paza din jurul ei era prea puternică şi, în orice direcţie ar fi încercat să se îndrepte, se izbea de un zid înalt. Ar fi vrut să mai afle câte ceva despre adăpost, dar devenise deja periculos să mai dea târcoale prin zonă. Clădirea era dotată cu camere de supraveghere şi oricum aspectul lui Ushikawa atrăgea de îndată atenţia. Odată ce le-ar fi stârnit suspiciunile, i-ar fi fost greu să mai întreprindă orice altceva. Mai întâi trebuia să se îndepărteze de Vila cu sălcii şi să găsească altă cale.

Singurul lucru la care se mai putea gândi era să investigheze din nou viaţa lui Aomame. Mai înainte ceruse informaţii de la o firmă de detectivi cu care mai colabora, dar lucrase şi pe cont propriu. Avea un dosar detaliat despre Aomame şi, în urma investigaţiilor făcute din toate unghiurile posibile, decisese că nu reprezintă un pericol. Ca instructor, era pricepută şi apreciată la clubul ei sportiv. În copilărie făcuse parte din Biserica Martorilor, dar de pe la zece ani tăiase orice legătură cu ei. Terminase facultatea de sport cu note foarte bune şi se angajase la o firmă care comercializa în principal băuturi pentru sportivi şi alimente pentru o dietă sănătoasă. Acolo fusese unul dintre jucătorii de softball cei mai activi. Colegii ei spuneau că era dedicată, atât muncii, cât şi activităţii din echipa clubului. Era entuziastă şi îi mergea mintea. Lumea din jur o plăcea. Era însă tăcută şi destul de retrasă.

Cu câţiva ani în urmă, plecase subit de la clubul de softball şi îşi dăduse demisia de la firmă. Se angajase la un club de fitness de lux, în Hiroo, unde câştiga cu treizeci la sută mai mult decât înainte. Locuia singură şi nu părea să aibă vreun iubit. În orice caz, nu găsise nimic neclar sau dubios în trecutul ei. Ushikawa se încruntă şi oftă adânc. Trânti pe birou dosarul pe care îl recitea. Am pierdut din vedere ceva, îşi spuse. Ceva

important, care nu trebuie să-mi scape.

*

Ushikawa scoase o agendă din sertar şi formă un număr de telefon. Când avea nevoie să afle vreo informaţie în afara legii, suna mereu la acel număr. Căuta pe cineva care trăia într-o lume şi mai întunecată decât a lui. Dacă-l plăteai cât trebuie, îţi afla cam orice informaţie de care aveai nevoie. Desigur, cu cât era mai dificil, cu atât te costa mai mult.

Ushikawa voia să afle două lucruri. Mai întâi, voia să ştie mai multe despre părinţii lui Aomame, care erau credincioşi înfocaţi în Biserica Martorilor. Era convins că secta centraliza la nivel naţional informaţiile despre membrii săi. În Japonia erau mulţi credincioşi ai acestei secte şi li se distribuiau materiale la sediile din provincie, ceea ce însemna că cei de la centru trebuiau să adune asemenea date, altfel sistemul n-ar fi funcţionat cum trebuie. Sediul central al Bisericii Martorilor era într-o suburbie din Odawara. O clădire arătoasă, construită pe un teren întins. Tot acolo îşi clădiseră, pe speze proprii, o tipografie unde scoteau broşurile, o sală de conferinţe şi locuri de cazare pentru credincioşii care veneau din toate colţurile ţării. Cu siguranţă, toate informaţiile erau adunate şi administrate riguros acolo.

În al doilea rând, dorea să pună mâna pe dosarul lui Aomame de la clubul sportiv, să afle ce activitate susţinea acolo, cu cine şi când avea lecţii particulare. Aceste informaţii probabil că nu erau păzite cu aceeaşi străşnicie ca acelea de la Biserica Martorilor. Totuşi nu putea să se ducă la clubul de fitness pur şi simplu şi să le spună: „Mă scuzaţi, puteţi să-mi arătaţi rapoartele de activitate ale doamnei Aomame?”. Cu siguranţă nu l-ar fi privit cu ochi buni.

La telefon răspunse robotul. Ushikawa îşi lăsă numele şi numărul. Treizeci de minute mai târziu, primi un apel.

— Domnul Ushikawa? se auzi o voce răguşită.

Ushikawa îi explică ce fel de informaţii doreşte să obţină. Nu se întâlnise niciodată cu acest bărbat, vorbeau numai la telefon, iar rapoartele sale le primea printr-un curier rapid.

Bărbatul avea vocea răguşită şi când şi când tuşea. Poate că avea probleme cu gâtul. De câte ori vorbea cu el, nu se auzea absolut niciun zgomot de fond, de parcă individul ar fi stat într-o încăpere perfect izolată fonic. Nu se auzeau decât glasul său şi respiraţia sa iritantă. Nimic altceva, dar sunetul părea oarecum amplificat. Un tip dubios, îşi spunea mereu Ushikawa. Lumea e plină de oameni dubioşi (poate că din afară, aşa par şi eu). În secret, îl numea pe bărbatul acela Liliacul.

— În orice caz, vă interesează informaţii în legătură cu o persoană pe nume Aomame, spuse Liliacul şi tuşi.

— Da. E un nume destul de neobişnuit.

— Şi vreţi informaţii de-a fir a păr, nu?

— Absolut orice are legătură cu Aomame. Dacă se poate, aş vrea şi o poză din care să o pot recunoaşte.

— La sala de sport e simplu, nu se aşteaptă să le fure cineva astfel de informaţii. Dar cu Biserica Martorilor e ceva mai dificil. E o organizaţie mare şi cu fonduri substanţiale. Probabil că se păzesc bine. De grupările religioase nu prea te poţi apropia. Unu la mână, pentru că protejează informaţiile personale, dar mai e vorba aici şi de impozite.

— Credeţi că se poate?

— Trebuie să se poată. Am metode să deschid uşile. Mai greu e să le închizi înapoi, odată deschise. Pentru că altfel e posibil să ne trezim cu o rachetă pe urmele noastre.

— Ca la război.

— E război! Se poate să iasă la iveală lucruri urâte, spuse bărbatul cu voce răguşită.

În tonul său se ghicea faptul că-i plăcea acea bătălie.

— Deci puteţi să mă ajutaţi?

Se auzi o tuse uşoară.

— Să-ncerc. Dar s-ar putea să coste.

— În mare, cam cât?

Bărbatul îi dădu un preţ. Ushikawa înghiţi în sec, dar acceptă. Avea la dispoziţie suma cerută şi, dacă obţinea rezultate, putea să ceară apoi să-i fie decontată.

— Durează mult?

— Vă grăbiţi?

— Da, mă grăbesc.

— Nu pot să vă dau o dată precisă, dar îmi trebuie o săptămână-zece zile.

— E în regulă, spuse Ushikawa.

Nu avea decât să adopte pe ritmul lui.

— Vă sun eu când am informaţiile. În cel mult zece zile vă caut.

— Dacă nu ne trezim cu o rachetă după noi, zise Ushikawa.

— Exact, spuse Liliacul neimpresionat.

*

După ce închise telefonul, Ushikawa rămase pe scaun şi, cu spinarea încovoiată, se pierdu pe gânduri. Nu avea idee cum aduna Liliacul informaţiile pe sub mână şi ştia că l-ar fi întrebat degeaba, pentru că nu ar fi primit niciun răspuns. În orice caz, era limpede că folosea metode nu tocmai corecte. Probabil că va încerca să cumpere pe cineva din organizaţie. Dacă nu-i reuşea asta, poate că încerca să pătrundă prin efracţie, iar dacă era vorba de computere, lucrurile se complicau şi mai rău.

Destul de puţine organizaţii şi firme îşi administrau informaţiile pe computer, pentru că era dificil şi scump. Totuşi, o organizaţie religioasă cu acoperire în toată ţara îşi permitea probabil sa facă lucrul acesta. Ushikawa nu ştia mai nimic despre computere, dar înţelegea că începeau să devină o unealtă de nelipsit pentru colectarea de informaţii. În curând va apune epoca în care pierzi o zi întreagă la bibliotecă, îţi faci vrafuri de anuare pe birou şi citeşti ziarele în ediţie prescurtată în căutare de informaţii. Lumea se va transforma într-un câmp de luptă între cei care deţin informaţiile şi cei care vor să le fure, un câmp de luptă în care se va simţi mirosul sângelui. Ba nu, va fi o bătălie, deci va curge sânge, dar nu i se va simţi mirosul. O lume foarte bizară. Lui Ushikawa îi plăcea lumea în care există miros şi durere, chiar dacă acestea erau uneori greu de îndurat. Cu siguranţă, însă, oamenii ca el se vor transforma cu repeziciune în nişte relicve demodate.

Perspectiva aceasta însă nu îl demoraliza. Ştia că are o intuiţie înnăscută. Putea să adulmece situaţia din jurul lui cu simţul său olfactiv extraordinar. După durerea pe care o simţea pe piele ştia în ce direcţie se schimbă vântul. Ăsta era un lucru pe care un computer nu-l putea face. Pentru că erau abilităţi pe care nu le puteai digitaliza sau sistematiza. Era muncă de hoţ să pătrundă până la computerele păzite cu stricteţe şi să fure informaţiile. Dar numai un om în carne şi oase putea să decidă care dintre informaţii sunt importante şi să aleagă ce merită furat.

Poate că sunt un om între două vârste, ridicol şi demodat. Nu, fără „poate", căci nu e loc de îndoială. Sunt un om între două vârste, ridicol şi demodat. Numai că eu am nişte daruri pe care la alţii nu prea le găseşti. Am un nas foarte bun şi sunt încăpăţânat. Dacă am prins ceva, nu-i mai dau drumul. Până acum talentele astea m-au ajutat să-mi câştig traiul. Şi atâta vreme cât le am, oricât de bizară ar ajunge lumea, o să-mi câştig eu traiul cumva.

Sunt pe urmele tale, Aomame. Îţi merge mintea, eşti pricepută şi precaută, dar sunt pe urmele tale. Aşteaptă numai şi ai să vezi. Mă îndrept spre tine. Îmi auzi paşii? Nu, nu poţi să-i auzi, fiindcă eu păşesc fără zgomot, ca o broască ţestoasă. Dar mă apropii de tine, încet, încet.

Dar şi pe urmele lui Ushikawa era ceva: timpul. Încerca să dea de Aomame, dar în acelaşi timp trebuia să scape de presiunea timpului. Să o găsească rapid pe Aomame, să facă lumină asupra situaţiei şi să le ofere aceste informaţii pe tavă sectanţilor: Poftiţi, vă rog! Timpul pe care îl avea la dispoziţie era foarte limitat. Probabil că dacă lămurea abia peste trei luni situaţia, ar fi fost deja prea târziu. Până acum, Ushikawa le fusese de folos. Era capabil şi uşor adaptabil, bun cunoscător al aspectelor legale şi discret. Ştia să-şi vadă de treabă independent, ţinându-se departe de sistem. Până la urmă însă, era doar un om plătit să-şi facă treaba. Nu erau nici rude, nici prieteni şi nici nu împărtăşeau acelaşi crez. Erau ei o organizaţie religioasă, dar de cum devenea primejdios, l-ar fi eliminat fără ezitări.

*

Câtă vreme aştepta ca Liliacul să ia legătura cu el, Ushikawa se duse la bibliotecă şi investigă în amănunt activităţile şi istoria Bisericii Martorilor. Îşi luă notiţe şi xeroxă pagini importante. Nu-l deranja câtuşi de puţin să meargă la bibliotecă să caute informaţii. Îi plăcea sentimentul pe care îl avea când simţea cunoştinţele acumulându-i-se în minte. Era un obicei pe care îl deprinsese încă din copilărie.

După ce termină cu biblioteca, se duse în Jiyūgaoka, unde era casa lui Aomame, ca să se asigure că într-adevăr acolo nu mai locuia nimeni. Pe cutia poştală era încă trecut numele ei, dar nu exista niciun semn că acolo ar mai fi stat cineva. Merse chiar şi la agenţia imobiliară care se ocupa de locul acela, sub pretextul că auzise că există acolo apartamente libere şi că ar fi dorit să încheie un contract de închiriere.

— Da, avem un apartament liber, dar nu vă puteţi muta acolo decât după începutul lui februarie, la anul, îi spuse agentul imobiliar. Contractul cu locatarul de dinainte expiră în ianuarie şi până atunci chiria e plătită lună de lună. Şi-a luat toate lucrurile şi a oprit curentul, apa şi gazele. Dar contractul de închiriere încă e valabil.

— Adică a plătit chiria până în ianuarie pentru o casă goală?

— Exact, răspunse agentul imobiliar. Plăteşte toată suma din contract şi a cerut să-i păstrăm apartamentul aşa cum este. Normal, noi dacă ne luăm banii, nu avem niciun motiv să ne plângem.

— Ce poveste stranie. Să nu stai acolo şi să dai banii de pomană.

— Şi mie mi s-a părut ciudat, aşa că am fost odată cu proprietarul acolo. Ştiţi, nu voiam să găsesc înăuntru vreun cadavru mumificat îndesat în dulap. Dar nu era nimic în neregulă. Era foarte curat înăuntru. Doar că era pustiu. Nu ştiu despre ce o fi vorba.

Desigur, Aomame nu mai locuia acolo. Numai că din cine ştie ce motiv, încă închiria, doar cu numele, apartamentul, iar

pentru asta plătea chiria pe încă trei luni. Înseamnă că tipii erau foarte precauţi şi nu duceau lipsă nici de fonduri.

După fix zece zile, Ushikawa primi de la Liliac un telefon la biroul său din Kōjimachi.

— Domnul Ushikawa? se auzi vocea sa răguşită.

Ca de obicei, din fundal nu răzbătea niciun sunet.

— Eu sunt.

— Puteţi vorbi?

— Da, răspunse Ushikawa.

— Biserica Martorilor e foarte bine păzită. Dar mă aşteptam la asta. V-am făcut rost de informaţiile pe care le doreaţi despre Aomame.

— Şi vine vreo rachetă din urmă?

— Deocamdată, nu vine nimic.

— Foarte bine.

— Domnule Ushikawa, spuse celălalt, apoi tuşi. Îmi pare rău, dar vă deranjează dacă vă stingeţi ţigara?

— Ţigara? zise Ushikawa uitându-se la Seven Stars-ul pe care îl avea între degete. Fumul se ridica încet către tavan. Da, fumez, într-adevăr, spuse, dar vorbim la telefon. De unde ştiţi?

— Bineînţeles că nu simt mirosul. Dar numai când aud în receptor că trageţi din ţigară simt că mi se îngreunează respiraţia. Am o constituţie extrem de alergică.

— Am înţeles. Nu mi-am dat seama. Mă scuzaţi.

Celălalt tuşi de câteva ori.

— Nu e vina dumneavoastră. Nici nu aveaţi cum să vă daţi seama că mă deranjează.

Ushikawa strivi ţigara în scrumieră şi turnă peste ea din ceaiul pe care îl bea. Se ridică în picioare şi deschise geamul.

— Am stins ţigara şi am deschis geamul să se aerisească. Mă rog, nu se poate spune că de afară vine un aer prea curat.

— Îmi cer scuze încă o dată.

Urmară cam zece secunde de tăcere. O absenţă totală a sunetelor.

— Aşadar, aţi aflat ceva despre Biserica Martorilor? întrebă Ushikawa.

— Da. O cantitate considerabilă de informaţii. Familia lui Aomame face parte din secta asta de multă vreme, aşa că s-au adunat materiale despre ei cu ghiotura. Aş prefera să hotărâţi dumneavoastră ce vă trebuie şi ce nu.

Ushikawa încuviinţă. Era exact ce-şi dorea.

— La clubul de fitness nu am întâmpinat greutăţi. Am deschis uşa, am intrat, mi-am făcut treaba şi am închis la loc uşa în urma mea. Dar cum timpul mi-era limitat, şi în cazul ăsta am acumulat prea multe detalii. În orice caz, o să vă înmânez cele două dosare. Ca de obicei, contra onorariului meu.

Ushikawa îşi notă suma pe care i-o comunică Liliacul. Faţă de estimarea iniţială, era cu aproximativ douăzeci la sută mai mare, dar Ushikawa nu avea altă soluţie decât să accepte nota de plată.

— De data aceasta n-aş vrea să le trimit prin poştă. O să vină mâine cineva, cam pe la ora asta, să vi le aducă. Vă rog să pregătiţi plata în bani gheaţă. Ca de obicei, nu-mi trebuie chitanţă.

— Am înţeles, spuse Ushikawa.

— V-am spus şi data trecută, dar o să repet, pentru că vreau să fiu sigur. În privinţa subiectului care v-a interesat, am adunat toate informaţiile care se pot obţine. Aşa că, în cazul în care nu sunteţi mulţumit de conţinutul lor, eu nu îmi asum nicio răspundere. Tehnic, am făcut tot ce se putea face. Onorariul e pe măsura muncii depuse, nu pe măsura rezultatelor. Să nu-mi spuneţi că nu v-am găsit ce aveaţi nevoie şi că vreţi banii înapoi. Sper că înţelegeţi lucrul acesta.

— Sigur că da, spuse Ushikawa.

— Apoi, să ştiţi că nu am reuşit să fac rost de nicio fotografie cu Aomame, spuse Liliacul. De peste tot, pozele ei au fost îndepărtate cu meticulozitate.

— Înţeleg. E în regulă, zise Ushikawa.

— Poate că deja şi-a schimbat aspectul fizic, adăugă Liliacul.

— Tot ce se poate.

Liliacul tuşi de câteva ori, apoi îşi luă rămas-bun şi închise.

Ushikawa puse receptorul la loc în furcă, oftă şi îşi aprinse o ţigară. Apoi suflă încet fumul înspre telefon.

*

A doua zi după-amiază, o tânără îl vizită pe Ushikawa la birou. Părea să nu aibă nici douăzeci de ani. Purta o rochiţă scurtă, albă, pe sub care i se reliefau formele trupului. În picioare avea nişte pantofi eleganţi cu toc, tot albi, iar în urechi, cercei de perle. Era micuţă, dar avea urechile relativ mari. Avea poate puţin peste un metru şi jumătate, părul lung şi drept şi ochii limpezi. Ai fi putut s-o iei drept o zână care-şi face ucenicia. Îi zâmbi luminos şi prietenos lui Ushikawa ca şi când ar fi văzut ceva foarte de preţ, imposibil de uitat. Printre buze i se întrezăreau dinţii albi şi aliniaţi. Desigur, nu era decât un zâmbet profesional, dar lui Ushikawa i se întâmpla prea rar ca lumea să nu tresară când îl vedea pentru prima oară.

— V-am adus datele pe care le-aţi cerut, spuse ea şi scoase din geanta de pânză pe care o avea atârnată de umăr două dosare voluminoase, pe care le puse pe birou cu ambele mâini, ca o vestală care mânuieşte nişte scrieri foarte importante.

Ushikawa luă dintr-un sertar plicul pe care îl pregătise şi i-l înmână femeii. Aceasta scoase dinăuntru teancul de bancnote de zece mii de yeni şi le numără, în picioare. Avea dexteritate la număratul banilor şi degetele ei fine şi frumoase se mişcau cu repeziciune. Puse la loc banii în plic, iar plicul în geantă. Apoi se întoarse spre Ushikawa şi îi zâmbi parcă şi mai larg şi prietenos. Ca şi cum nimic nu o făcea mai fericită decât să-l vadă.

Ushikawa încercă să-şi imagineze ce fel de legătură exista între Liliac şi această fată, dar, desigur, nu era treaba lui. Poate că tânăra nu era decât un mesager care preda „datele” şi lua onorariul. Posibil ca aceasta să fie singura ei atribuţie.

După ce fata părăsi încăperea, Ushikawa rămase multă vreme şovăielnic, privind la uşa pe care tânăra o închisese în urma ei. În birou încă mai stăruia prezenţa ei. Poate că în schimbul acestei prezenţe, însă, luase cu ea o parte din

sufletul lui Ushikawa. Simţea în adâncul inimii un gol proaspăt apărut. De ce s-a întâmplat lucrul ăsta? se minună el. Şi ce înţeles poate să aibă?

Vreo zece minute mai târziu, Ushikawa îşi reveni în fire şi desfăcu cele două dosare, lipite zdravăn cu scotch. Înăuntru erau adunate copii xerox, originale, pagini scoase la imprimantă. Nu ştia cum făcuse rost de ele, dar cu siguranţă reuşise într-un răstimp foarte scurt să adune destule informaţii. Ca de obicei, nu putea să nu fie impresionat de eficienţa Liliacului. În acelaşi timp însă, privind vraful de hârtii din faţa lui, era copleşit de un sentiment puternic de neputinţă. Oricât m-aş uita pe astea, o să găsesc oare ceva folositor în ele? Poate că de fapt am plătit un sac de bani pentru un teanc de maculatură. Era un sentiment de neputinţă atât de adânc, încât, oricât s-ar fi străduit, nu reuşea să-i vadă fundul. Toate lucrurile, pe care abia reuşea să le discearnă, erau învăluite în umbra întunecoasă a apusului care prevesteşte moartea. Poate că şi asta e din cauza a ceea ce a lăsat în urma ei femeia aceea, îşi spuse el. Sau a ceea ce a luat cu ea.

Ushikawa îşi adună cumva puterile. Până pe înserat se uită avid pe documentele pe care le primise şi îşi notă unul câte unul faptele de care credea că ar putea avea nevoie. Concentrându-se astfel asupra muncii, reuşi în cele din urmă să-şi alunge sentimentul acela misterios de neputinţă. Când se întunecă şi aprinse veioza de pe birou, se gândea deja că meritase să dea o căruţă de bani pe informaţiile acelea.

*

Se uită mai întâi pe datele de la clubul de fitness. Aomame se angajase acolo cu patru ani înainte şi se ocupa în principal de programele pentru fortificarea muşchilor şi arte marţiale. Organizase câteva cursuri. Ca antrenoare, era foarte pricepută şi din documente reieşea că era apreciată şi de clienţi. În afară de cursurile deschise pentru toată lumea, ţinea şi şedinţe personale. Desigur, acestea din urmă erau mai scumpe, dar existau destui amatori care fie nu puteau ajunge la orele la care erau programate cursurile publice, fie preferau un

instructor personal. Aomame avea destui asemenea clienţi particulari.

Avea o copie a programului ei, aşa că putea să afle cu cine şi când avusese lecţii particulare. Uneori ţinea aceste şedinţe la club, alteori la domiciliul clientului. Printre clienţi se numărau atât artişti cunoscuţi, cât şi politicieni. Cel mai în vârstă client era chiar doamna de la Vila cu sălcii, Shizue Ogata.

Legătura cu Shizue Ogata apăruse la puţină vreme după ce Aomame se angajase la clubul sportiv şi continuase până la dispariţia ei. Adică exact de când începuse să fie folosită clădirea cu etaj de lângă Vila cu sălcii drept adăpost de către Biroul de Consiliere. Poate că era o simplă coincidenţă, poate că nu. În orice caz, din informaţiile pe care le avea, legătura lor devenise de-a lungul timpului destul de strânsă.

Era posibil ca între Aomame şi această doamnă să fi apărut o legătură personală. Cel puţin asta îi spunea lui Ushikawa intuiţia. Începuseră ca antrenor personal şi client, dar la un anumit moment lucrurile se schimbaseră. Plimbându-şi privirile pe înregistrările oficiale, Ushikawa încerca să determine când se petrecuse acel moment. Ceva se întâmplase sau fusese dezvăluit şi de atunci cele două nu mai erau doar antrenor şi client. Se născuse o legătură personală, dincolo de diferenţele de poziţie şi de vârstă. Poate că între ele se încheiase un pact secret, iar acest pact îşi urmase cursul firesc şi dusese în cele din urmă la asasinarea Liderului în camera de la hotelul Okura. Aşa-i spunea lui Ushikawa nasul.

Ce fel de pact? Şi care era cursul lui?

Ushikawa nu avea idee.

În orice caz, trebuie să fi avut legătură cu violenţa în familie. Din câte aflase, acesta era un subiect foarte important pentru doamnă. Din datele pe care le avea, reieşea că Shizue Ogata intrase în legătură cu Aomame la cursul de autoapărare pe care îl preda aceasta. Nu e tocmai obişnuit ca o femeie trecută de şaptezeci de ani să participe la un asemenea curs. Înseamnă că legătura dintre cele două femei avea la bază ceva legat de violenţă.

Mai exista şi posibilitatea ca Aomame să fi fost o victimă a

violenţei în familie. Şi poate că Liderul, la rândul său, era un om violent. Cele două aflaseră şi se hotărâseră să-i facă de petrecanie. Dar asta nu era decât o ipoteză cu multe semne de întrebare şi, în plus, o ipoteză care nu se potrivea deloc cu ce ştia Ushikawa despre imaginea Liderului. Desigur, nu poţi vedea până în adâncul sufletului omului, oricine ar fi acesta, iar Liderul era cu atât mai mult un om cu adâncimi ascunse. Până la urmă, era conducătorul unei secte. Era inteligent şi cultivat, dar avea laturi misterioase. Dar chiar presupunând că Liderul avea asemenea apucături violente, de ce ar fi fost atât de important pentru cele două femei să pună la cale un plan atât de meticulos, să-şi schimbe identitatea şi să-şi rişte locul în societate ca să-l ducă la îndeplinire?

În orice caz, asasinarea Liderului nu fusese executată sub impulsul emoţiilor, în grabă. În spatele ei se ascundeau o voinţă de neclintit, motive limpezi, fără umbre de îndoială, şi un sistem bine pus la punct. Acest sistem fusese organizat cu atenţie, timp şi mulţi bani.

Cu toate acestea, presupunerile lui nu erau sprijinite de niciun fel de dovadă concretă. Toate erau numai ipoteze bazate pe dovezi circumstanţiale, pe care le putea elimina foarte uşor cu briciul lui Occam. Nici nu putea, în stadiul acesta, să raporteze Pionierilor. Dar el ştia. I-o spuneau nasul şi intuiţia. Toate elementele îi indicau o singură direcţie. Dintr-un motiv care avea de-a face cu violenţa domestică, doamna o însărcinase pe Aomame cu asasinarea Liderului, iar apoi o ascunsese într-un loc sigur. Materialele pe care i le adunase Liliacul sprijineau indirect această ipoteză.

*

Îi trebui destulă vreme să pună ordine în materialele despre Biserica Martorilor, deoarece cea mai mare parte din ele nu-i erau de niciun folos lui Ushikawa. Mai bine de jumătate din documentele pe care le avea erau cifre despre contribuţiile pe care familia lui Aomame le adusese la Biserica Martorilor. Din câte citea, era într-adevăr o familie dedicată cu trup şi suflet religiei. Mai bine de jumătate din viaţă şi-o petrecuseră făcând

prozelitism. Părinţii ei locuiau în Chiba, în oraşul Ichikawa. În treizeci şi cinci de ani se mutaseră de două ori, dar rămăseseră de fiecare dată în acelaşi oraş. Tatăl, Takayuki Aomame (58 de ani), lucra la o firmă de inginerie, iar mama, Keiko Aomame (56 de ani) era şomeră. Băiatul cel mare, Keiichi Aomame (34 de ani), se angajase la o mică tipografie din Tokio după terminarea liceului în Ichikawa, dar trei ani mai târziu îşi dăduse demisia şi plecase să muncească la sediul central al Bisericii Martorilor, în Odawara. Acolo se ocupase de tipărirea broşurilor sectei, dar în prezent ocupa o poziţie administrativă. Cu cinci ani în urmă se căsătorise, iar acum avea doi copii şi locuia într-un apartament cu chirie din Odawara.

Despre fată, Masami Aomame, informaţiile se sfârşeau cu anul în care împlinise unsprezece ani, fiindcă atunci îşi abandonase religia. Biserica Martorilor nu mai avea niciun fel de interes faţă de oamenii care-şi lepădau credinţa. Pentru ei era ca şi când Aomame ar fi murit la vârsta de unsprezece ani. Nu găsi nici măcar un rând despre ce făcuse mai apoi, nici măcar dacă mai trăia sau nu.

În cazul ăsta, nu-mi rămâne decât să încerc să vorbesc cu părinţii sau cu fratele ei, îşi spuse Ushikawa. Poate că reuşesc să obţin de la ei vreun indiciu. Din câte citise despre ei, însă, îşi dădea seama că probabil nu i-ar răspunde cu bucurie la întrebări. Familia Aomame – asta era cel puţin impresia lui Ushikawa – avea o gândire îngustă şi ducea o viaţă îngustă. Credeau cu tărie că o astfel de viaţă le asigura un loc în rai. Pentru ei, cineva care-şi abandonase credinţa era un om care păşise pe o cale greşită şi impură, chiar dacă era vorba de o rudă apropiată. De fapt, probabil că nici nu o mai considerau rudă.

Fusese oare Aomame o victimă a violenţei domestice?

Poate că da, poate că nu. Dar dacă răspunsul era afirmativ, în niciun caz familia ei nu ar fi considerat că e vorba de violenţă. Ushikawa ştia că cei din Biserica Martorilor îşi educau foarte strict copiii şi că asta presupunea de multe ori pedepse corporale.

Cu atât mai mult, însemna asta că vreo experienţă din copilărie o rănise sufleteşte atât de puternic, încât să ajungă la maturitate să ucidă pe cineva? Desigur, nu era imposibil, dar lui Ushikawa i se părea o ipoteză extremă. Să omori cu bună ştiinţă pe cineva e un act foarte serios, însoţit de primejdii şi de responsabilitate sufletească. Dacă eşti prins, te aşteaptă o pedeapsă grea. Ai nevoie de nişte motive extrem de puternice ca să ajungi să faci aşa ceva.

Ushikawa luă din nou hârtiile şi citi minuţios încă o dată informaţiile despre Aomame de până la vârsta de unsprezece ani. Abia învăţase să meargă, că mama ei o şi luase cu ea să facă prozelitism. Mergeau din uşă în uşă, împărţind broşuri, avertizând oamenii că vine inevitabilul sfârşit şi chemându-i la întrunirile lor. Dacă intrai în rândurile lor, scăpai cu viaţă după apocalipsă. Apoi urma să vină împărăţia fericirii. Primise şi Ushikawa în câteva rânduri asemenea vizite. În general, erau femei între două vârste, cu pălărie sau cu umbrelă de soare. Multe dintre ele purtau ochelari, din spatele cărora te priveau fix, cu ochi de peşte inteligent. Adesea umblau după ele cu copiii. Ushikawa şi-o putea imagina pe micuţa Aomame cutreierând din casă în casă, în spatele mamei sale.

Nu mersese la grădiniţă, o dăduseră direct la o şcoală primară din vecinătate. În clasa a cincea, fata se retrăsese din Biserica Martorilor, dar motivele nu erau clare. Secta nu înregistra raţiunile pentru care cineva abandona credinţa. Cei căzuţi în păcat nu aveau decât să rămână acolo. Ei erau destul de ocupaţi cu poveştile lor despre paradis şi despre drumul care duce acolo. Cei buni au lucruri bune de făcut, iar diavolii au lucrurile lor diabolice. Există o diviziune a muncii.

În mintea lui Ushikawa cineva bătea într-un perete şubred de furnir. Ushikawa-san, Ushikawa-san, îl striga. Îşi închise ochii şi se concentră asupra acelei chemări. Era o voce slabă, dar încăpăţânată. Pierd ceva din vedere, îşi spuse el. Dar nu reuşesc să-mi dau seama ce, iar ciocănitul ăsta încearcă să mă atenţioneze asupra acestui lucru.

Ushikawa se uită încă o dată prin teancul gros de hârtii, dar nu se mulţumi doar să citească ce scria, ci încercă să aducă la

viaţă diverse imagini. Mica Aomame, la numai trei ani, mergând cu mama ei să împartă broşuri. În cea mai mare parte a cazurilor, erau alungate cu răceală de la uşă. Fata merge la şcoală, dar activităţile de prozelitism continuă. Sfârşitul de săptămână era dedicat în întregime acestora. Nu avea probabil timp să se joace cu prietenii. Ba nu, cel mai probabil nici nu avea prieteni. Copiii din Biserica Martorilor sunt adesea ostracizaţi la şcoală. Ushikawa citise despre această sectă şi ştia bine cum stau lucrurile. La unsprezece ani, Aomame îşi abandonase credinţa. Probabil că avusese nevoie de multă hotărâre să o facă, deoarece credinţa îi fusese vârâtă pe gât încă de la naştere. Fusese educată în această gândire şi îi pătrunsese până în măduvă. Nu era ceva ce putea fi uşor dat deoparte, aşa cum înlături o haină care nu-ţi mai place. Totodată, asta însemna şi izolare de familia sa. Trăia într-o casă foarte religioasă şi se putea bănui că nu o mai acceptaseră pe fiica lor care-şi abandonase credinţa. Odată cu renunţarea la religie, renunţase şi la familie.

Ce i se întâmplase la vârsta de zece ani? Ce o făcuse să ia această decizie?

Prefectura Chiba, oraşul Ichikawa, şcoala primară X, se tot gândea Ushikawa. Ba chiar pronunţă numele cu voce tare. Ceva s-a întâmplat acolo. Fără îndoială… Deodată, Ushikawa înghiţi în sec. Mai auzise undeva numele şcolii aceleia.

Dar unde oare îl mai auzise? Ushikawa nu avea nicio legătură cu prefectura Chiba. El se născuse în Saitama, în oraşul Urawa şi, de când făcuse facultatea în Tokio, în afară de perioada când stătuse în Chūō-Rinkan, locuise mereu într-unul din cele douăzeci şi trei de sectoare ale metropolei. Nici nu prea ajunsese în Chiba. O sigură dată se dusese la plajă în Futtsu. De ce atunci îi suna cunoscut numele şcolii aceleia din Ichikawa?

Îi luă ceva timp să-şi amintească. Încercă să se adune, în timp ce-şi freca cu palma creştetul diform. Îşi scormoni prin minte ca şi când şi-ar fi adâncit mâna în noroi. Mai auzise numele acela nu de foarte multă vreme. Ba chiar de curând. Prefectura Chiba… oraşul Ichikawa… şcoală primară. Până

când reuşi, în sfârşit, să apuce capătul unui fir subţire.

E Tengo Kawana! îşi spuse. Da, da, de acolo era Tengo Kawana. Probabil că şi el tot la şcoala publică din acel oraş s-a dus.

Ushikawa scoase din fişetul din biroul său dosarul lui Tengo. Adunase materialele cu câteva luni înainte, la cererea Pionierilor. Răsfoi paginile şi verifică istoria şcolară a lui Tengo. Degetele lui grăsane bâjbâiau după numele acela. Era într-adevăr aşa cum crezuse. Masami Aomame fusese la aceeaşi şcoală primară cu Tengo Kawana. Luând în calcul datele lor de naştere, probabil că fuseseră chiar colegi de an. Trebuia să verifice dacă nu cumva fuseseră chiar în aceeaşi clasă. În orice caz, posibilitatea ca cei doi să se cunoască era foarte mare.

Ushikawa îşi aprinse un Seven Stars. Avea impresia că lucrurile începeau să se lege. Reuşea să tragă linii între puncte până atunci deconectate. Încă nu ştia ce fel de desen avea să iasă la iveală, dar în curând urma să afle.

Aomame, îmi auzi paşii? Probabil că nu. Pentru că eu calc cât pot de uşor. Dar mă apropii, pas cu pas. Încet, ca o broască ţestoasă, dar înaintez fără îndoială. În curând o să-l prind pe iepure din urmă. Tu doar aşteaptă-mă!

Aşezat pe scaun, Ushikawa îşi îndreptă spinarea şi privi în tavan, suflând alene în sus fumul de ţigară.

Capitolul 8
Uşa asta nu-i rea deloc

Timp de două săptămâni, cu excepţia celor care o aprovizionau marţea după-amiaza, nu mai veni nimeni pe la ea. Individul care se prezentase ca încasator de la NHK îi spusese că sigur mai vine. Iar în vocea lui se simţise o hotărâre fermă. Sau cel puţin aşa i se păruse lui Aomame. Cu toate acestea, de atunci nu mai ciocănise la uşă. Poate era ocupat cu alte rute.

Erau nişte zile aparent liniştite. Nu se întâmpla nimic, nu venea nimeni, telefonul nu suna. Ca măsură de siguranţă, Tamaru limita pe cât posibil numărul conversaţiilor telefonice. Viaţa lui Aomame se desfăşura în ascuns, cu draperiile trase, încercând să nu se facă simţită şi să nu atragă atenţia nimănui. Când se întuneca, aprindea cât mai puţine lumini.

Îşi continua antrenamentele fizice intense străduindu-se să nu facă zgomot, lustruia podeaua în fiecare zi cu o cârpă şi gătea pe îndelete. Făcea exerciţii de conversaţie în limba spaniolă cu ajutorul unor casete audio (pe care Tamaru i le trimisese odată cu proviziile, la rugămintea ei). Nemaivorbind de multă vreme, simţea că i se atrofiază muşchii din jurul gurii. Trebuia să facă un efort conştient ca să-şi mişte gura, iar aici îi erau de folos exerciţiile de conversaţie într-o limbă străină. În plus, Aomame privise dintotdeauna America de Sud cu o doză de romantism. Dacă ar fi avut libertatea de a alege unde să se ducă, i-ar fi plăcut să trăiască într-o ţărişoară liniştită din America de Sud, cum ar fi Costa Rica. Să închirieze o mică vilă la malul mării şi să-şi petreacă viaţa înotând şi citind. Banii îndesaţi în geantă i-ar fi ajuns vreo zece ani, dacă nu făcea excese. Şi nici indivizii aceia n-ar fi urmărit-o până acolo.

În timp ce făcea exerciţiile de conversaţie în limba spaniolă, Aomame îşi imagina traiul liniştit şi tihnit în Costa Rica, la malul mării. Oare îl includea şi pe Tengo? Îşi închidea ochii şi se imagina tolănită la soare alături de el pe o plajă de la Marea Caraibelor. Avea un costum de baie micuţ şi negru, ochelari de

soare şi îl ţinea de mână pe Tengo. Dar era o imagine care nu transmitea nicio trăire. Arăta doar ca o banală fotografie publicitară.

Când nu mai ştia ce să facă, se apuca să-şi cureţe arma ca la carte. Dezasambla pistolul Heckler & Koch, îl curăţa cu o cârpă şi o perie, îl ungea cu ulei şi apoi îl reasambla. Se asigura că totul funcţionează cum trebuie. Era expertă la aşa ceva. În momentul de faţă, simţea pistolul ca pe o parte din ea.

Pe la ora zece se băga în pat, citea câteva pagini, apoi se culca. De când se ştia ea, nu avusese niciodată probleme cu adormitul. În timp ce parcurgea rândurile cu privirea, venea şi somnul, cât se poate de firesc. Stingea veioza de la capul patului, punea capul pe pernă şi îşi cobora pleoapele. Atâta vreme cât nu se întâmpla ceva ieşit din comun, când deschidea ochii era deja dimineaţă.

De felul ei, nu prea visa. Şi chiar dacă avea vreun vis, în clipa în care se trezea, nu-şi mai amintea nimic. I se mai întâmpla uneori să rămână cu vagi crâmpeie agăţate de peretele conştiinţei, însă nu putea să lege un fir logic. Rămâneau doar ca nişte frânturi incoerente. Aomame dormea foarte profund. Visele ei se derulau în adâncuri şi, aidoma peştilor care trăiesc pe fundul oceanului, nu răzbăteau niciodată până la suprafaţă. Şi chiar dacă ar fi răzbătut, diferenţa de presiune ar fi distorsionat totul.

Însă de când se ascundea acolo, avea vise aproape noapte de noapte. Şi erau clare şi reale. Se trezea în timpul lor şi o vreme nu mai ştia dacă se afla în lumea reală sau pe tărâmul viselor. Pentru Aomame, era o experienţă inedită. Îşi arunca privirea la ceasul digital de la capul patului, care indica ba 1:15, ba 2:37, ba 4:07. Închidea ochii şi încerca să adoarmă la loc, dar somnul nu mai venea uşor. Două lumi diferite se luptau în tăcere să-i acapareze conştiinţa, ca fluviul care se luptă cu apa mării într-un imens estuar.

Nu am ce face, îşi spunea Aomame. E greu de spus dacă faptul în sine că trăiesc într-o lume în care pe cer sunt două luni e *cu adevărat* real sau nu. Şi atunci mai e bizar dacă eu adorm într-o astfel de lume, visez şi nu mai ştiu dacă a fost vis

sau realitate? Ca să nu mai spun că eu cu mâna mea am omorât nişte bărbaţi, sunt urmărită de nişte fanatici şi stau într-o ascunzătoare. Normal că sunt stresată şi mi-e teamă. Încă mai am în palmă senzaţia că am ucis pe cineva. E posibil ca de acum încolo să nu mai ştiu ce înseamnă să pui noaptea liniştit capul pe pernă. Dar poate că asta este responsabilitatea pe care trebuie să mi-o asum, preţul pe care trebuie să-l plătesc eu.

*

În mare, visele ei erau de trei feluri. Sau cel puţin toate pe care şi le amintea urmăreau trei tipare.

Într-unul din ele tună. E într-o cameră cufundată în întuneric şi tună la nesfârşit. Însă nu se vede niciun fulger, întocmai ca în seara în care îl ucisese pe Lider. În încăpere e ceva. Aomame stă întinsă pe pat, goală, iar acel ceva îi dă târcoale. Se mişcă încet şi atent. Covorul e gros, iar aerul din cameră, stătut. Tunetele puternice fac geamurile să vibreze uşor. Aomame se teme. Nu ştie ce anume e acolo cu ea. Poate să fie om, poate să fie animal. Sau nici om, nici animal. Însă, într-un sfârşit, acel ceva părăseşte încăperea. Dar nu pe uşă. Şi nici pe fereastră. Se simte cum prezenţa i se îndepărtează treptat şi, într-un final, dispare complet. Nu mai e nimeni cu ea în cameră.

Pipăie cu mâna şi aprinde veioza de la capul patului. Se dă jos din pat dezbrăcată şi se uită împrejur. În peretele din faţa patului e o gaură, abia cât să-i permită unui om să treacă. Însă nu e fixă. E o gaură care îşi schimbă forma şi poziţia. Tremură, se mişcă, se măreşte sau se micşorează. Pare vie. Şi ceva a ieşit pe acolo. Aomame se uită în ea. Pare să ducă undeva, dar dincolo nu e decât beznă. Un întuneric dens, pe care simte că îl poate despica şi apuca în mână. E curioasă, însă în acelaşi timp se teme. Inima îi bate sec şi rece. Visul se termină acolo.

În altul, e pe autostradă. Şi de data aceasta e goală. Din maşinile blocate în trafic, lumea o priveşte fără stânjeneală. Majoritatea sunt bărbaţi, dar printre ei sunt şi câteva femei. Îi

privesc sânii imperfecţi, părul pubian crescut ciudat şi par să critice fiecare amănunt. Se încruntă, zâmbesc ironic, cască. Sau doar o scrutează cu ochi goi. Aomame ar vrea să se acopere cu ceva. Să-şi ascundă măcar sânii şi zona pubiană. Cu o cârpă, un ziar, orice. Dar nu găseşte nimic în jurul ei. Apoi se întâmplă ceva (nu se ştie ce) şi nu îşi mai poate mişca mâinile în voie. Din când în când mai vine câte o rafală de vânt, înfiorându-i sânii şi fluturându-i părul pubian.

În plus – colac peste pupăză – urmează să-i vină ciclul dintr-un moment în altul. Are corpul moale şi greu şi simte ceva fierbinte în abdomen. Ce se face dacă începe să sângereze în faţa atâtor oameni?

În acel moment se deschide portiera unui Mercedes Benz coupé argintiu şi dinăuntru coboară o doamnă stilată, între două vârste. Poartă pantofi cu toc, viu coloraţi, ochelari de soare şi cercei de argint. E slabă şi are cam aceeaşi statură ca Aomame. Se strecoară printre maşinile blocate în trafic, îşi scoate haina de pe ea şi i-o pune ei pe umeri. E un pardesiu galben, lung până la genunchi. Şi e uşor ca fulgul. Are o croială simplă, dar pare foarte scump. Îi vine perfect, ca făcut la comandă, pe măsura ei. Femeia îi încheie toţi nasturii, până la gât.

„Nu ştiu când vi-l pot înapoia şi risc să-l şi pătez de sânge”, îi spune Aomame.

Femeia clatină uşor din cap fără să spună nimic, apoi se strecoară printre maşinile înghesuite şi se întoarce la Mercedesul ei argintiu. Aşezată pe scaunul şoferului, pare să ridice uşor mâna către ea. Dar se poate să fie doar o iluzie. Înfăşurată în pardesiul uşor şi moale, Aomame se simte protejată. Trupul ei nu mai este expus privirilor. În acel moment, de parcă atâta aştepta, dintre coapse i se prelinge o dâră de sânge. Un sânge cald, vâscos şi greu. Dar când se uită, vede că de fapt nu e sânge. E ceva incolor.

Al treilea vis era mai greu de transpus în cuvinte. Nu avea coerenţă, fir logic şi nici secvenţe concrete. Nu exista decât senzaţia de mişcare. Un du-te-vino necontenit în timp şi spaţiu. Nu conta când şi unde. Pendularea între ele era importantă.

Totul era fluid, iar din fluiditate luau naştere înţelesuri. Dar lăsându-se cuprinsă de acel flux, trupul i se făcea tot mai transparent. Putea vedea prin palmă. Oasele, organele, uterul erau acum vizibile. Dacă o ţinea tot aşa, putea să dispară cu totul. Aomame se întreba ce anume s-ar întâmpla după ce se făcea complet nevăzută. Însă nu avea un răspuns.

*

La două după-amiaza telefonul sună şi Aomame sări ca arsă de pe canapeaua unde moţăia.

— Nicio schimbare? întrebă Tamaru.

— Nimic anume, răspunse ea.

— Încasatorul de la NHK?

— N-a mai venit. A zis că mai vine, dar poate a fost doar o ameninţare.

— Poate. Plata taxei radio-TV se face direct în contul bancar şi ai abţibildul doveditor lipit pe uşă. Un încasator l-ar observa imediat. Am întrebat la NHK şi mi-au spus că trebuie să fie vorba de vreo încurcătură.

— Atâta vreme cât nu-l bag în seamă, nu-i nicio problemă.

— Nu chiar. Nu vreau să se atragă atenţia vecinilor sub nicio formă. Iar pe mine, din fire, mă îngrijorează încurcăturile.

— Lumea e plină de mici încurcături.

— Lumea e lume, iar eu sunt eu, răspunse Tamaru. Dacă te îngrijorează ceva, oricât de mărunt ar fi, te rog să-mi spui.

— S-a mai văzut vreo mişcare pe la Pionieri?

— E linişte şi pace. Ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Lucrurile s-or fi mişcând în ascuns, dar din exterior nu se poate şti exact cum.

— Am înţeles că există o sursă de informaţii în interiorul sectei.

— Ne parvin informaţii, dar nu sunt decât mărunţişuri marginale. Restricţiile interne sunt extrem de severe. Robinetul e strâns bine.

— Dar nu încape dubiu că sunt pe urmele mele.

— Fără doar şi poate, moartea Liderului a creat un gol imens înăuntrul sectei. S-ar părea că încă nu s-a stabilit un

succesor şi nicio politică în baza căreia secta să funcţioneze mai departe.Dar în privinţa urmăririi tale, părerile lor sunt perfect la unison. Cam astea sunt informaţiile concrete pe care le avem.

— Nu prea mă încălzesc la inimă.

— Importante aici sunt gravitatea şi exactitatea lor. Temperatura vine după ele.

— În orice caz, zise Aomame, dacă mă prind şi iese totul la lumină, şi voi aţi avea de suferit.

— Şi tocmai de-asta vreau să te văd cât mai repede într-un loc în care să nu poată da de tine.

— Ştiu. Dar te rog să mai aştepţi puţin.

— A zis că putem să mai aşteptăm până la sfârşitul anului. Deci, evident, aştept şi eu.

— Mulţumesc.

— N-ai de ce să-mi mulţumeşti mie.

— În orice caz, zise Aomame, ar mai fi ceva de adăugat pe lista viitoare de provizii. Mi-e cam greu să discut asta cu un bărbat, dar…

— Eu sunt ca un zid de piatră, răspunse Tamaru. Plus că sunt şi un *gay* de categorie grea.

— Vreau un test de sarcină.

Se lăsă tăcerea. Într-un final, Tamaru spuse:

— Consideri necesar un asemenea test.

Nu era o întrebare, aşa că Aomame nu răspunse.

— Te face ceva să crezi că eşti însărcinată? întrebă Tamaru.

— Nu neapărat.

Ceva se învârtea cu repeziciune în capul lui Tamaru. Dacă ciulea bine urechile, putea desluşi acel sunet.

— Nu te face nimic să crezi că eşti însărcinată, dar ai nevoie de un test.

— Da.

— Chestia asta mie îmi sună a ghicitoare.

— Îmi pare rău, dar deocamdată nu pot să-ţi spun mai mult. E suficient un test simplu, cum se găseşte la orice farmacie. Şi mi-ar mai prinde bine o carte despre anatomia şi fiziologia

feminină.

Tamaru tăcu din nou. Se lăsă o tăcere densă.

— Cred că ar fi bine să revin cu un telefon, zise el. E în regulă?

— Sigur.

Tamaru scoase un vag sunet gutural şi închise.

*

Un sfert de oră mai târziu, telefonul sună din nou. Nu-i mai auzise de mult vocea Doamnei din Azabu. Se simţea de parcă era înapoi în seră, în acel spaţiu cald unde zburau fluturi neobişnuiţi şi timpul se scurgea lent.

— Eşti bine, sănătoasă?

Aomame îi răspunse că menţine un ritm de viaţă regulat. Pentru că Doamna voia să ştie, îi vorbi în mare despre programul ei zilnic, despre exerciţiile fizice şi despre cum se descurca cu masa.

— Ştiu că ţi-e greu să nu ieşi din casă, dar tu ai o voinţă de fier, aşa că nu îmi fac griji, spuse Doamna. Ai să treci cu bine prin toate. Aş vrea să pleci cât mai repede de acolo şi să te duci într-un loc mai sigur, dar dacă ţii neapărat să mai rămâi, am să-ţi respect dorinţa pe cât posibil, chiar dacă nu îţi cunosc motivele.

— Vă sunt recunoscătoare.

— Nu, eu îţi sunt recunoscătoare. Ai făcut o treabă grozavă.

Se lăsară câteva clipe de tăcere, apoi Doamna continuă:

— Spuneai că ai nevoie de un test de sarcină.

— Mi-a întârziat ciclul trei săptămâni deja.

— Şi la tine este regulat?

— A început la vârsta de zece ani şi de atunci îmi vine o dată la douăzeci şi nouă de zile, fără o zi în plus sau în minus. Punctual ca ceasul, întocmai ca fazele lunii. Nu mi-a întârziat niciodată.

— Situaţia în care te afli acum nu e deloc normală. În asemenea momente, se produc dezechilibre psihice şi fizice. Nu e total exclus ca ciclul să întârzie sau să se deregleze puternic.

— Mie, una, nu mi s-a întâmplat niciodată, dar admit şi posibilitatea aceasta.

— Iar din ce spune Tamaru, nu ai de ce să crezi că ai putea fi însărcinată.

— Ultima dată când am avut relaţii sexuale cu un bărbat a fost pe la mijlocul lunii iunie. De atunci nu s-a mai întâmplat nimic.

— Şi cu toate acestea te gândeşti că ai putea fi însărcinată. Te bazezi pe ceva anume? În afara faptului că ţi-a întârziat ciclul.

— Doar *o simt.*

— O simţi?

— Am această senzaţie.

— Că eşti gravidă?

Aomame încuviinţă.

— Vorbeaţi la un moment dat despre ovule. În seara în care am mers să o vedem pe Tsubasa. Spuneaţi că femeile se nasc cu un număr predeterminat de ovule.

— Îmi amintesc. O femeie poartă în ea aproximativ patru sute de ovule, pe care le elimină lunar, unul câte unul. Da, asta spuneam.

— Am sentimentul cert că unul dintre aceste ovule a fost fecundat. Nu ştiu dacă „sentiment" este cuvântul potrivit.

Doamna se gândi câteva clipe la spusele ei.

— Eu am născut doi copii şi ştiu despre ce sentiment vorbeşti. Dar asta înseamnă că ai rămas însărcinată fără să fi avut relaţii sexuale cu vreun bărbat în toată perioada aceasta. Ar fi un lucru cam greu de crezut.

— Şi mie îmi vine greu să cred.

— Scuză-mă că pun o asemenea întrebare, dar există posibilitatea să fi avut relaţii sexuale în timp ce erai inconştientă?

— Nu. Am avut mereu mintea limpede.

Doamna îşi alese cuvintele cu multă grijă.

— Eu te-am văzut de la bun început ca pe o persoană cu o judecată logică şi limpede.

— Aşa îmi şi doresc să fiu, răspunse Aomame.

— Cu toate acestea, susţii că ai rămas însărcinată fără să fi avut relaţii sexuale.

— Mai corect spus, cred că *există această posibilitate.* Desigur, chiar şi ideea în sine că poate exista această posibilitate e ilogică.

— Am înţeles. Deocamdată să aşteptăm rezultatul. Vei primi testul de sarcină mâine. Va sosi la ora obişnuită, odată cu proviziile obişnuite. Am să pregătesc mai multe tipuri, ca să fim sigure.

— Vă mulţumesc.

— Presupunând că ai rămas însărcinată, când crezi să se fi întâmplat?

— În seara aceea furtunoasă, când am fost la hotelul Okura.

Doamna oftă scurt.

— Poţi să identifici momentul atât de precis?

— Da. Întâmplarea face că aceea era cea mai fertilă zi a mea.

— Iar asta ar însemna că eşti în două luni.

— Da.

— Ai greţuri matinale? În mod normal, aceasta ar fi cea mai dificilă perioadă.

— Nu, deloc. Nu înţeleg de ce.

Doamna îşi alese din nou cuvintele cu grijă, fără să se grăbească.

— Dacă testul îţi confirmă că eşti însărcinată, cum ai reacţiona?

— În primul rând, m-aş întreba cine e tatăl biologic al copilului. Pentru mine, ar fi o problemă foarte importantă.

— Şi nu ai nicio bănuială cine ar putea să fie.

— Încă nu am.

— Am înţeles, spuse Doamna pe un ton liniştit. În orice caz, eu sunt mereu lângă tine, orice s-ar întâmpla. Fac tot posibilul să te apăr. Te rog să nu uiţi asta.

— Îmi pare rău că vă supăr cu aşa ceva tocmai acum.

— Nu e nicio supărare. E vorba despre o problemă deosebit de importantă pentru orice femeie. Să vedem mai întâi

rezultatul testului şi ne gândim apoi împreună ce să facem, spuse Doamna.

Conversaţia se încheie aici.

*

Se auzi o bătaie la uşă. Aomame tocmai făcea yoga pe podeaua din dormitor, dar se opri, ciulindu-şi urechile. Ciocănitul acela tare şi insistent îi suna cunoscut.

Aomame luă pistolul din sertarul de la dulap şi îi scoase piedica. Trase manşonul şi cartuşul intră rapid în cameră. Îşi îndesă pistolul în pantalonii de trening, la spate, apoi se duse tiptil în bucătărie. Apucă bâta metalică de softball cu ambele mâini şi îşi fixă privirea asupra uşii.

— Takai-san! se auzi o voce groasă şi răguşită de bărbat. Takai-san, sunteţi acasă? De la NHK vă caut. Am venit să-mi plătiţi taxa radio-TV.

Mânerul bâtei era învelit într-o bandă de plastic, să nu alunece.

— Auziţi, Takai-san? Repet, ştiu că sunteţi înăuntru. Haideţi, încetaţi cu joaca asta de-a v-aţi ascunselea! Sunteţi acasă şi mă auziţi.

Bărbatul repeta aproape întocmai cuvintele pe care le rostise înainte. Parcă pusese o placă.

— V-am zis că mai vin, ce credeaţi, că e doar o ameninţare? Nu, nu, să ştiţi că eu mă ţin de cuvânt. Iar banii pe care trebuie să-i încasez, îi încasez. Takai-san, sunteţi înăuntru şi mă ascultaţi. Şi vă gândiţi aşa: nu fac nicio mişcare, că până la urmă tot se lasă păgubaş şi pleacă.

Urmă o nouă serie de bătăi puternice. Vreo douăzeci, treizeci. Dar ce mâini are omul ăsta? se întrebă Aomame. Şi de ce nu sună la uşă?

— Şi vă mai gândiţi aşa, zise încasatorul, de parcă i-ar fi citit gândurile. Ce mâini zdravene are bărbatul ăsta! Chiar nu l-or durea de la atâta ciocănit? Şi vă mai întrebaţi: de ce bate oare? E sonerie la uşă, de ce nu sună?

Fără să vrea, Aomame se încruntă puternic.

— Nu, eu nu vreau să sun la nicio sonerie, continuă

încasatorul. Apeşi pe buton şi se aude doar un ding-dong. E un sunet complet inofensiv, care iese la fel, indiferent cine apasă pe buton. Dar ciocănitul are individualitate. E produs de un om care îşi foloseşte o parte a corpului ca să lovească într-un obiect, şi atunci îl simţi însufleţit. Sigur că mă doare şi pe mine mâna, că doar nu sunt de piatră. Dar n-am încotro. Aceasta este ocupaţia mea. Iar orice ocupaţie trebuie respectată, indiferent de rang. Nu-i aşa, Takai-san?

Bătăile începură să răsune din nou. În total, douăzeci şi şapte de lovituri puternice, la intervale regulate. Palma încleştată pe bâta metalică i se umplu de transpiraţie.

— Takai-san, legea spune că persoanele care recepţionează undele transmise de NHK trebuie să plătească taxa. Nu aveţi încotro. E o regulă a acestei lumi. Haideţi, daţi dovadă de un dram de amabilitate şi plătiţi! Că nici mie nu-mi face vreo plăcere să vă bat în uşă şi nici dumneavoastră nu doriţi să aveţi parte la nesfârşit de o asemenea neplăcere. Sigur nu vă convine că păţiţi aşa ceva. Şi-atunci haideţi să plătiţi taxa ca să vă recăpătaţi liniştea!

Vocea bărbatului răsuna puternic pe coridor. Individului ăstuia îi place să se audă vorbind, îşi spuse Aomame. Îi place să-i ia peste picior pe cei care nu achită taxa, să-i tachineze şi să-i desfiinţeze. Se simte în el un soi de bucurie perversă.

— Takai-san, şi dumneavoastră sunteţi un om destul de încăpăţânat. Sunt chiar impresionat. Păstraţi o muţenie de fier, ca o scoică pe fundul mării. Dar eu ştiu că sunteţi înăuntru. Staţi acolo şi vă uitaţi urât la mine, prin uşă. Aţi şi transpirat sub braţ de atâta încordare. Am sau nu dreptate?

Urmară treisprezece bătăi în uşă, apoi linişte. Aomame observă că transpirase sub braţ.

— Bine. Ajunge pe ziua de azi. Dar să ştiţi că mai vin în curând. Văd că am început să prind drag de uşa asta. Există multe feluri de uşi, dar uşa asta nu-i rea deloc. Îmi place cum se simte la mână. Aş zice chiar că nu mi-aş mai găsi liniştea dacă n-aş veni regulat de acum încolo să bat în ea. La revedere, Takai-san, şi pe curând!

După aceste cuvinte se aşternu tăcerea. Încasatorul părea

să fi plecat. Însă nu i se auzeau paşii. Poate doar se prefăcuse că pleacă şi rămăsese de fapt în faţa uşii. Aomame strânse şi mai bine bâta în mâini şi aşteptă aşa vreo două minute.

— Tot aici sunt! se auzi vocea încasatorului. Ha, ha, ha, aţi crezut că am plecat, nu? Şi când colo, tot aici eram. V-am minţit, îmi pare rău, Takai-san. Dar aşa sunt eu.

Bărbatul tuşi. Suna a tuse forţată.

— Eu fac treaba asta de multă vreme. Şi aşa am ajuns să-i văd pe oameni prin uşă. Chiar nu e o minciună. Lumea evită să plătească taxa, ascunzându-se în spatele uşii. Am de-a face cu astfel de oameni de zeci de ani. Şi ştiţi ce, Takai-san?

Se auziră trei bătăi, mult mai puternice ca până atunci.

— Ştiţi ce? Vă ascundeţi cu pricepere, ca un calcan pitit în nisip, pe fundul mării. Asta se cheamă camuflaj. Dar n-aveţi cum să scăpaţi. Cineva tot o să vină şi o să deschidă uşa asta. Vorbesc serios. V-o garantează un încasator veteran de la NHK. Oricât de iscusit v-aţi ascunde, camuflajul nu-i decât un soi de păcăleală. Nu rezolvă nimic. Serios, Takai-san. Dar gata, am plecat. Nu vă alarmaţi, de data asta nu e nicio minciună. Chiar plec. Dar să ştiţi că mai vin în curând. Dacă auziţi pe cineva bătând la uşă, să ştiţi că eu sunt. Toate cele bune!

Niciun zgomot de paşi. Aomame aşteptă cinci minute, apoi se apropie şi ciuli bine urechea. Se uită prin vizor, dar pe coridor nu se vedea nimeni. Încasatorul chiar părea să fi plecat.

Aomame sprijini bâta metalică de tejgheaua din bucătărie. Scoase cartuşul din camera pistolului, puse piedica, îl înfăşură într-o pereche de dresuri groase şi îl vârî înapoi în sertar. Se întinse apoi pe canapea şi închise ochii. Vocea bărbatului încă îi mai răsuna în urechi.

Dar n-aveţi cum să scăpaţi. Cineva tot o să vină şi o să deschidă uşa asta. Vorbesc serios.

Cel puţin, individul nu era de-al Pionierilor. Aceştia acţionau mult mai silenţios şi alegând calea cea mai scurtă. Nu se apucau ei să strige pe holul blocului în gura mare, să o ia pe ocolite sau să-şi pună în gardă adversarul. Nu aşa procedau

ei. Aomame îi vizualiză pe Chelios şi pe Pletos. Ei s-ar apropia pe furiş, fără zgomot. Te-ai trezi cu ei în spatele tău înainte să apuci să te dumireşti.

Aomame clătină din cap şi trase încet aer în piept.

Poate chiar era un încasator de la NHK. Însă era ciudat să nu observe abţibildul care dovedea că plata taxei se făcea automat din contul bancar. Aomame se încredinţase că era lipit pe tocul uşii. Sau poate că era vreun bolnav mintal. Şi totuşi, cuvintele lui răsunau straniu de real. Individul ăsta chiar îmi simte prezenţa în spatele uşii, îşi zise ea. Mi-a adulmecat secretele sau cel puţin o parte din ele. Însă nu poate să deschidă uşa prin forţe proprii şi să intre. Uşa trebuie deschisă din interior. Iar eu n-am nici cea mai mică intenţie să fac aşa ceva, orice s-ar întâmpla.

Ba nu, n-am de unde să ştiu. Poate că într-o bună zi am s-o deschid. Dacă Tengo s-ar ivi din nou în parc, aş da-o de perete fără să stau o clipă pe gânduri şi aş zbughi-o spre el. Indiferent ce m-ar aştepta acolo.

*

Aomame se adânci în scaunul de pe balcon şi privi ca de obicei părculeţul printre plăcile opace. Pe banca de sub ulm era un cuplu de liceeni în uniformă care discutau ceva cu feţe serioase. Două mame tinere îşi supravegheau copiii prea mici ca să meargă la grădiniţă, care se jucau în groapa cu nisip. Stăteau în picioare şi vorbeau aprins, însă fără să-şi dezlipească ochii de la ei. O privelişte de după-amiază din parc, aşa cum vezi oriunde. Aomame rămase multă vreme cu privirea aţintită în vârful toboganului pustiu.

Îşi puse apoi palma pe pântece. Închise ochii, ciuli urechile şi încercă să desluşească o voce. Ceva exista acolo, fără urmă de dubiu. Era ceva mic şi viu. O ştia.

Filia, şopti ea.

Mater, i se răspunse.

Capitolul 9
Până nu se blochează ieşirea

Cei patru mâncaseră, apoi se mutaseră într-un bar şi cântaseră la karaoke în timp ce băuseră o sticlă de whisky. Petrecerea lor intimă, dar zglobie se termină puţin înainte de ora zece. Ieşiră din bar, iar Tengo o conduse pe tânăra Adachi până acasă. Autobuzul care îl ducea până la gară avea staţie în apropiere şi celelalte două asistente îl încurajară nonşalant să o facă. Cei doi merseră pe jos cam cincisprezece minute, pe strada pustie.

— Tengo, Tengo, Tengo, făcea Adachi, parcă fredonând un cântec. E un nume bun. E uşor de pronunţat.

Adachi băuse zdravăn, dar era destul de greu să judeci după înfăţişarea ei cât de mult se îmbătase fiindcă ea oricum avea obrajii roşii. Vorbea limpede şi păşea fără ezitare. Nu părea deloc ameţită. Sunt, într-adevăr, multe feluri de a te îmbăta.

— Mie mereu mi s-a părut că am un nume neobişnuit, spuse Tengo.

— Nu e deloc neobişnuit. Tengo. Sună bine şi e uşor de ţinut minte. E un nume minunat.

— Apropo, eu încă nu ştiu cum te cheamă. Toată lumea-ţi spune Ku.

— Ăsta e un alint. De fapt mă cheamă Kumi Adachi. Nu-i un nume prea grozav.

— Kumi Adachi, repetă Tengo. Nu-i rău deloc. E simplu şi concis.

— Mulţumesc, spuse Kumi. Mă faci să mă simt ca o Honda Civic.

— Dar am zis-o în sens bun.

— Ştiu. Şi consumul de carburant e bun, zise ea, apoi îl luă de mână pe Tengo. Pot să te ţin de mână? E mai plăcut să mergem aşa împreună şi mă relaxează.

— Bineînţeles, spuse Tengo.

Atingerea mâini ei îl făcu să se gândească la întâmplarea

cu Aomame din clasa pustie. Senzaţia era alta, dar aveau totuşi ceva comun.

— M-am cam îmbătat, zise Kumi.

— Serios?

— Serios.

Tengo se uită încă o dată la chipul asistentei.

— Nu arăţi beată.

— Nu se vede, aşa sunt eu. Dar cred că m-am cam îmbătat.

— Adevărul e că ai băut destul.

— Aşa-i. Nu mai băusem de mult atât.

— Din când în când mai avem şi noi nevoie de chestia asta, repetă Tengo întocmai cuvintele lui Tamura.

— Normal, spuse Kumi dând hotărât din cap. Oamenii au nevoie uneori de aşa ceva. Să mănânci bine şi pe săturate, să bei, să cânţi în gura mare, să vorbeşti nimicuri. Tengo, tu faci oare aşa? Îţi eliberezi mintea de tot? Pari că duci o viaţă foarte cumpătată şi liniştită.

Tengo se gândi la spusele ei. Într-adevăr, se mai relaxase el în ultima vreme? Nu-şi mai amintea şi asta însemna că probabil n-o făcuse. Parcă uitase însăşi noţiunea de a-şi elibera mintea de toate problemele.

— Nu prea cred, admise el.

— Oameni şi oameni.

— Fiecare cu felul său de a simţi şi de a gândi.

— La fel cum fiecare are felul său de a se îmbăta, spuse asistenta râzând. Dar să ştii că ai nevoie de aşa ceva, Tengo.

— Tot ce se poate.

O vreme merseră tăcuţi în noapte. Tengo era uşor îngrijorat de schimbarea din vocea ei. Când era în halat, vorbea destul de politicos. Acum însă, băută şi fără hainele de spital, devenise dintr-odată mult mai directă. Tonul ei deschis îi amintea lui Tengo de cineva. Cineva care vorbea la fel, cu care se întâlnise relativ de curând.

— Auzi, Tengo, ai fumat vreodată haş-haş?

— Haş-haş?

— Haşiş, răşină de canabis.

Tengo inspiră în piept aerul tare al nopţii şi răsuflă adânc.

— Nu, niciodată.

— Ce zici, vrei să încerci? întrebă Kumi. Hai să fumăm, am acasă.

— Ai haşiş acasă?

— Da. N-ai fi crezut, aşa-i?

— Chiar nu, răspunse Tengo pe un ton indecis.

Într-un orăşel de lângă mare, din Boso, o asistentă tânără şi sănătoasă, cu obrajii îmbujoraţi, ascundea haşiş în apartament. Şi îl invita şi pe el să fumeze împreună.

— Dar de unde ai făcut tu rost de aşa ceva? întrebă el.

— Mi-a dat o prietenă din liceu luna trecută, cadou de ziua mea. A fost în India şi l-a adus de-acolo, spuse Kumi şi îl strânse puţin mai tare de mână.

— Dacă te prinde cineva că aduci haşiş ilegal în ţară e foarte grav. Poliţia e strictă în privinţa asta şi au câini în aeroporturi care-l adulmecă imediat.

— Nu e o tipă care să se gândească la toate aspectele, răspunse Kumi. Dar a reuşit în orice caz să intre cu el. Ia zi, încercăm? E foarte pur şi are efect ca lumea. Să ştii că m-am interesat şi, din punct de vedere medical, nu există aproape niciun pericol. Sigur că se poate crea obişnuinţă, dar nici nu se compară cu tutunul, cu alcoolul sau cu cocaina. Autorităţile susţin că dă dependenţă şi că de-aia e periculos, dar asta e o abureală. Dac-o luăm aşa, *pachinko-ul* e mult mai periculos. De la ăsta nici nu ţi-e rău a doua zi şi te ajută să te relaxezi.

— Tu ai încercat?

— Normal. E foarte plăcut.

— Plăcut, zise Tengo.

— O să-ţi dai seama dacă încerci, spuse Kumi chicotind. Ştiai că regina Victoria, când suferea de dureri menstruale, în loc să ia analgezice, fuma marijuana? Aşa îi prescrisese doctorul ei personal.

— Pe bune?

— Foarte serios. Am citit undeva.

Tengo dădu să întrebe unde citise lucrul acesta, dar se răzgândi. Nu voia să zăbovească prea mult asupra imaginii

reginei Victoria suferind de dismenoree.

— Câţi ani ai făcut luna trecută, când zici că a fost ziua ta? schimbă Tengo subiectul.

— Douăzeci şi trei. Deja sunt om mare.

— Desigur, spuse Tengo.

El avea treizeci şi unu, dar nu conştientizase niciodată că a ajuns la maturitate. Ştia doar că trăia pe lumea asta de trei decenii.

— Sora mea mai mare n-o să fie acasă, rămâne peste noapte la prietenul ei. Aşa că nu trebuie să-ţi fie târşă, hai la mine. Mâine am liber, aşa că putem să stăm cât vrem.

Tengo nu ştia ce să răspundă. Se simţea atras de tânără şi, din câte văzuse, şi ea îl plăcea. Iar acum îl invita la ea acasă. Tengo privi cerul, dar era acoperit de nori groşi şi cenuşii, astfel că nu se vedea nicio lună.

— Când am fumat cu prietena asta a mea, spuse Kumi, a fost prima dată când am încercat. Simţeam că zbor. Nu foarte sus, cam cinci-şase centimetri. Dar era foarte mişto să zbor la înălţimea aia, era exact cât trebuia.

— Cât să nu te loveşti în cazul în care cazi.

— Da, exact cât trebuia ca să stau liniştită. Aveam impresia că sunt protejată. Parcă eram înfăşată într-o crisalidă de aer. Eu eram *filia,* complet învelită în crisalida de aer şi afară undeva mi se părea că văd silueta lui *mater.*

— *Filial* zise Tengo cu vocea surprinzător de dură şi înceată. *Mater*?

Tânăra asistentă îl apucă şi mai bine de mână pe Tengo în timp ce fredona o melodie. Mergeau pe strada pustie. Între ei era o diferenţă de statură destul de mare, dar pe Kumi nu părea să o deranjeze câtuşi de puţin. Când şi când, o maşină trecea pe drumul gol.

— *Mater* şi *filia.* Apar în cartea *Crisalida de aer,* nu ştii?

— Ba ştiu.

— Ai citit-o?

Tengo încuviinţă tăcut.

— Ce bine. Aşa e mai simplu să-ţi explic. Mie mi-a plăcut cartea aia foarte tare. Am cumpărat-o astă-vară şi am citit-o de

trei ori. Nu prea mi se întâmplă să citesc o carte de trei ori. Şi atunci când am fumat haşiş prima oară m-am gândit că parcă sunt în miezul unei crisalide de aer. Parcă eram învelită în ceva şi aşteptam să mă nasc, iar *mater* veghea asupra mea.

— O vedeai pe *mater*? întrebă Tengo.

— Da, o vedeam. Dinăuntrul crisalidei se vede un pic în afară, dar din afară nu vezi înăuntru. Aşa e făcută. Sigur, nu-i vedeam clar faţa, ci doar vag conturul. Ştiam însă că ea e *mater,* simţeam asta cu claritate.

— Deci crisalida de aer e un fel de uter.

— Aşa s-ar putea spune. Bineînţeles că nu-mi amintesc nimic din uterul mamei, deci nu pot să fac o comparaţie precisă, spuse Kumi şi chicoti din nou.

*

Locuia într-o clădire şubredă cu etaj, aşa cum vezi adesea la periferiile oraşelor de provincie. Fusese construită relativ recent, dar deja începeau să se vadă pe ea urmele trecerii timpului. Scara exterioară scârţâia, iar uşa nu se închidea bine. Când trecea vreun camion mai mare pe drum, geamurile zdrăngăneau. Pereţii erau atât de subţiri, încât, dacă în vreun apartament cineva exersa la bas, sunetul reverbera în întreaga clădire.

Tengo nu era chiar încântat de ideea de a fuma haşiş. Avea mintea limpede, dar trăia într-o lume în care pe cer erau două luni. De ce să distorsioneze realitatea mai mult de-atât? În plus, nu simţea nici dorinţă sexuală faţă de Kumi. Îi plăcea, fără îndoială, asistenta de douăzeci şi trei de ani. Dar să-ţi placă de cineva şi să simţi atracţie sexuală sunt chestiuni diferite. Cel puţin, aşa era în cazul lui Tengo. Dacă fata nu i-ar fi vorbit despre *mater* şi *filia,* ar fi căutat o scuză potrivită şi i-ar fi refuzat invitaţia. S-ar fi suit în autobuz sau, dacă nu trecea niciunul, ar fi oprit un taxi şi s-ar fi întors la han. La urma urmelor, era în oraşul pisicilor şi era bine să se ţină cât mai departe de orice loc periculos. Dar de când o auzise rostind cuvintele *mater* şi *filia,* nu mai putuse să-i refuze invitaţia. Poate Kumi îi oferea vreun indiciu despre motivul pentru care

în camera de spital îi apăruse atunci fetiţa Aomame în crisalida de aer.

Apartamentul arăta exact aşa cum te aştepţi să arate un apartament locuit de două fete de douăzeci şi ceva de ani. Avea două dormitoare mici, iar sufrageria şi bucătăria erau unite într-o singură încăpere şi continuau într-un mic living. Mobilele arătau adunate de pe ici, colo, fără nicio personalitate sau uniformitate. Pe masa melaminată era o imitaţie bălţată de lampă Tiffany, care clar nu avea ce căuta acolo. Dacă trăgeai la o parte perdelele cu model floral, zăreai dincolo de fereastră un teren cultivat şi, mai departe, un crâng negru. Priveliştea se deschidea larg şi nimic nu îţi acoperea câmpul vizual. Totuşi, nu vedeai nimic care să-ţi încălzească sufletul.

Kumi îi făcu semn lui Tengo să se aşeze pe o canapea de un roşu ţipător, în faţa căreia era un televizor. Scoase apoi din frigider o cutie de bere Sapporo şi o turnă în pahare.

— Aşteaptă-mă puţin, mă duc să mă schimb în ceva mai comod. Mă întorc imediat.

Numai că nu prea se mai întorcea. Din spatele uşii de la capătul celălalt al holului îngust se auzeau din când în când zgomote. Sertare care nu alunecau prea bine, închise şi deschise. Ceva căzând. Tengo nu putu să nu se întoarcă şi să nu se uite în direcţia respectivă. Cu siguranţă, era mai beată decât părea. De dincolo de pereţii subţiri se auzea un televizor. Nu înţelegeai exact ce se vorbeşte, dar era un program de comedie, pentru că o dată la zece, cincisprezece secunde se auzeau râsetele publicului. Tengo regreta acum că nu-i refuzase asistentei invitaţia, dar în adâncul sufletului simţea că fusese adus acolo fără ca el să poată evita situaţia.

Canapeaua pe care stătea era ieftină şi tapiţeria, aspră la atingere. Nici forma nu părea prea bună, pentru că oricât se sucea, Tengo nu reuşea să-şi găsească o poziţie comodă, ceea ce nu făcea decât să-i crească starea de disconfort. Bău nişte bere, apoi luă de pe masă telecomanda şi o privi o vreme ca pe ceva nemaivăzut. În cele din urmă, apăsă pe buton şi dădu drumul la televizor. Schimbă de câteva ori canalul, până când se opri la un documentar de călătorie, realizat de NHK,

care prezenta căile ferate din Australia. Motivul pentru care lăsă aici era că, faţă de alte canale, emisiunea era cea mai puţin zgomotoasă. Pe un fond calm de oboi se auzea vocea liniştită a comentatoarei prezentând vagoanele de dormit luxoase care traversează continentul.

Aşezat pe canapeaua incomodă, în timp ce privea fără interes imaginile de pe ecran, Tengo se gândea la *Crisalida de aer.* Kumi nu ştia că el formulase frazele acelea. Dar nu-l interesa lucrul acesta. Problema era că în timp ce descrisese în detaliu crisalida, el nu ştiuse de fapt mai nimic despre ea. Nu avusese idee ce era o crisalidă de aer, ce însemnau *mater* şi *filia* câtă vreme lucrase la roman şi încă nu aflase nici acum.

Cu toate acestea, lui Kumi îi plăcuse cartea şi o citise de trei ori. Cum de se poate întâmpla una ca asta?

La televizor tocmai prezentau meniul de la vagonul restaurant când se întoarse Kumi şi se aşeză lângă el. Canapeaua era îngustă şi umerii li se atingeau. Fata se schimbase într-o bluză cu mâneci largi şi în nişte pantaloni de bumbac, deschişi la culoare. Pe bluză era imprimat un ditamai *smiley face*-ul. Ultima dată când Tengo văzuse pe undeva emblema aceea fusese pe la începutul anilor ’70, cam pe vremea când dintr-odată toate tonomatele săltau în ritmurile gălăgioase ale trupei Grand Funk Railroad. Bluza însă nu părea chiar atât de veche. Mai face încă cineva haine cu *smiley face* pe ele?

Kumi scoase încă o cutie de bere din frigider, o desfăcu cu zgomot şi îşi turnă în pahar. Bău dintr-o înghiţitură cam o treime şi închise ochii ca o pisică mulţumită. Apoi, arătă cu degetul spre televizor. Pe ecran, trenul înainta printre şiruri de munţi roşietici, pe şinele care se întindeau parcă fără sfârşit, drept înainte.

— Unde-i asta?

— Australia, zise Tengo.

— Australia? încercă Kumi să-şi scormonească prin amintiri. Aia din emisfera sudică?

— Da. Acolo unde sunt canguri.

— Am un prieten care a fost acolo, spuse Kumi

scărpinându-se lângă ochi. A nimerit chiar în perioada de împerechere a cangurilor şi într-unul din oraşe cică erau peste tot canguri care şi-o trăgeau. Şi în parc, şi pe stradă, fără să le pese.

Tengo simţi că ar trebui să-şi exprime o părere despre asta, dar nu-i veni nimic în minte. Luă telecomanda şi opri televizorul. Încăperea se cufundă brusc în tăcere. Vecinii închiseseră televizorul, iar pe stradă mai trecea când şi când câte o maşină, dar în rest era o noapte liniştită. Doar dacă-ţi ciuleai bine urechile auzeai un murmur îndepărtat. Nu ştia ce e sunetul acela, dar se repeta ritmic. Uneori se oprea, apoi după câteva momente începea din nou.

— Aia e o bufniţă. Stă în păduricea asta din apropiere şi noaptea ţipă, spuse fata.

— Bufniţă, repetă Tengo absent.

Kumi îşi sprijini capul de umărul lui Tengo. Fără să zică nimic, îl luă de mână. Părul ei îl înţepa pe gât. Canapeaua era în continuare incomodă, bufniţa striga în continuare în pădure, cu un tâlc ascuns. Ţipătul acela îi suna lui Tengo ca o încurajare, dar şi ca un avertisment. Şi ca un avertisment încurajator. Avea mult prea multe înţelesuri.

— Ţi se pare că-s prea băgăcioasă? întrebă Kumi.

Tengo nu-i răspunse.

— Ai prieten?

— Asta e o problemă complicată, spuse Kumi încruntându-se. Toţi băieţii cu ceva minte-n cap pleacă la Tokio după ce termină liceul, fiindcă pe-aici nu prea sunt şcoli bune şi nici slujbe ca lumea. Ce să-i faci, asta e.

— Dar tu ai rămas aici.

— Da. Nu câştig prea bine şi munca e destul de grea, dar îmi place să trăiesc aici. Problema e doar că mi-e greu să-mi găsesc un prieten. Când am ocazia, încerc să cunosc lume, dar nu prea reuşesc să găsesc pe nimeni potrivit.

Ceasul din perete arăta aproape ora unsprezece. Dacă trecea de unsprezece, Tengo nu se mai putea întoarce la han, dar nu reuşea să se ridice de pe canapeaua inconfortabilă. Nu era în stare să-şi adune forţele aşa cum ar fi dorit. Poate că

era şi din cauza poziţiei proaste în care stătea, dar poate că se îmbătase mai tare decât crezuse. Părul lui Kumi îl irita pe gât, dar el asculta pierdut glasul bufniţei, privind lumina pe care o răspândea imitaţia de lampă Tiffany.

*

Fredonând un cântec vesel, Kumi pregătea haşişul. Raşchetă bucata neagră de răşină cu un aparat de ras şi umplu o pipă mică, plată, special făcută pentru aşa ceva. Cu o privire foarte serioasă, scăpără un chibrit şi o aprinse. O dulceaţă aparte se împrăştie prin încăpere în linişte. Mai întâi fumă Kumi. Trăgea adânc în piept, îşi ţinea mult răsuflarea şi apoi expira încet. Îi explică prin gesturi lui Tengo să facă şi el întocmai. Acesta luă pipa şi o imită. Ţinu fumul în plămâni cât de mult posibil, apoi îl suflă încet.

Alene, îşi treceau pipa de la unul la celălalt. Niciunul nu spunea nimic. Vecinii aprinseră din nou televizorul şi râsetele de la emisiunea de comedie pătrunseră din nou prin pereţi. Era dat un pic mai tare ca înainte. Spectatorii din studio izbucneau în hohote de râs şi nu tăceau decât în pauzele de reclame.

După vreo cinci minute de fumat nu se întâmplase nimic. Lumea din jur nu părea să se fi schimbat. Culorile, formele şi mirosurile erau la fel. Bufniţa striga în pădure, părul lui Kumi îl înţepa pe gât. Canapeaua rămăsese la fel de incomodă. Timpul se scurgea cu aceeaşi viteză, iar oamenii de la televizorul vecinilor continuau să râdă la glume. Simţeai din vocea lor că, oricât ar râde, tot nu vor fi mai fericiţi.

— Nu se întâmplă nimic, spuse Tengo. Poate că nu are efect la mine.

Kumi îl lovi uşor peste genunchi.

— Ai răbdare, durează puţin.

Avea dreptate. Nu după multă vreme începu să simtă efectele. Auzi un sunet ca şi când un comutator secret fusese răsucit şi imediat după aceea, ceva se clătină vâscos în capul lui, ca un castron cu terci, aplecat într-o parte. Mi se clatină creierul, îşi spuse Tengo. Era prima dată când simţea aşa

ceva, când îşi simţea creierul ca pe o substanţă unică şi îi percepea vâscozitatea. Ţipetele groase ale bufniţei îi pătrunseră prin urechi, se amestecară cu terciul şi se dizolvară complet în el.

— Bufniţa e în mine, spuse Tengo.

Bufniţa devenise o parte din conştiinţa lui Tengo, o parte importantă şi greu de separat.

— Bufniţele sunt spiritele protectoare ale pădurii şi pentru că le ştiu pe toate, ne împărtăşesc din înţelepciunea nopţii, spuse Kumi.

Dar cum şi unde să caute înţelepciunea? Bufniţa era peste tot şi nicăieri.

— Nu ştiu ce s-o întreb, spuse Tengo.

Kumi îl luă de mână.

— Nu trebuie s-o întrebi nimic. Ajunge să intri tu în pădure. E mult mai simplu aşa.

Din apartamentul de alături se auzea din nou televizorul. Aplauze furtunoase. Vreun asistent din studio, ascuns de aparatele de filmat, arăta spectatorilor pancarte pe care scrie „Aplauze" sau „Râsete". Tengo închise ochii şi se gândi la pădure. Trebuia să intre în pădure. Dar acolo era tărâmul Oamenilor Mici. În pădure însă erau şi bufniţe. Bufniţele ştiu multe şi ne împărtăşesc din înţelepciunea nopţii.

Dintr-odată toate sunetele amuţiră. Cineva venise pe la spate şi îi îndesase dopuri în urechi. Undeva se închisese un capac, dar în acelaşi timp altcineva ridicase un altul, în altă parte. Intrarea şi ieşirea se schimbaseră între ele.

Îşi dădu seama că era în sala de curs.

Ferestrele erau larg deschise şi din curte se auzeau voci de copii. Când şi când, o rafală de vânt făcea perdelele albe să fluture. Lângă el se afla Aomame, care îl ţinea strâns de mână. Ca întotdeauna, şi totuşi ceva era diferit. Toate era atât de limpezi şi vii, încât aproape că nu le mai recunoştea. Formele lucrurilor se vedeau clar până în cel mai mic detaliu. Dacă întindea mâna, avea senzaţia că le poate atinge. Mirosul după-amiezii de început de iarnă îi asalta nările, ca şi când o pătură care îl acoperise până atunci ar fi fost înlăturată cu forţă. Era

mirosul adevărat, în care recunoştea anotimpul: mirosul buretelui de la tablă, al detergentului folosit la spălatul pe jos, al frunzelor arse din incineratorul aflat într-un colţ al curţii, toate se amestecau fără să poată fi separate. Trăgând adânc în piept acea aromă, simţea că inima i se deschide larg şi adânc. Alcătuirea întregului corp i se rearanja tăcut. Bătăile inimii nu mai erau doar bătăi ale inimii.

Pentru o clipă, poarta timpului se deschise către interior. Lumina veche se amestecă cu cea nouă. Aerul învechit se amestecă cu cel nou. Asta e lumina şi ăsta e aerul, îşi spuse Tengo. Aşa era complet satisfăcut. Aproape complet. De ce nu mi-am amintit până acum mirosul acesta? Era atât de simplu. E o lume atât de naturală.

— Voiam să te întâlnesc, îi spuse Tengo lui Aomame. Era o voce îndepărtată şi şovăielnică, dar cu siguranţă vocea lui.

— Şi eu voiam să te întâlnesc, îi răspunse fata. Glasul ei semăna cu cel al lui Kumi. Nu se mai desluşea hotarul dintre realitate şi imaginaţie. Dacă încerca să le separe, castronul cu terci din capul lui se înclina din nou şi creierul îi tremura vâscos.

— Ar fi trebuit să încep să te caut de multă vreme, spuse Tengo. Dar nu am putut.

— Nici acum nu e târziu. Poţi să mă găseşti.

— Cum să fac asta?

Niciun răspuns. Răspunsul nu era pus în cuvinte.

— Dar pot să te găsesc, spuse Tengo.

— Eu te-am găsit pe tine, răspunse fata.

— M-ai găsit?

— Găseşte-mă! Cât mai e timp!

Perdeaua flutura larg, ca o fantomă care zăboveşte prea mult pe lumea asta. A fost ultimul lucru pe care l-a văzut Tengo.

*

Când îşi reveni, era într-un pat îngust. Veioza era stinsă, dar în încăpere pătrundea slab, printre draperii, lumina de la felinarele de pe stradă. Tengo era în tricou şi boxeri. Kumi

rămăsese doar în bluza cu *smiley face* şi nu avea chiloţi. Sânii ei moi se odihneau pe braţul lui Tengo. În cap încă îi mai răsuna ţipătul bufniţei. Crângul devenise acum parte din mintea lui.

În pat cu tânăra asistentă, Tengo tot nu avea porniri erotice şi nici Kumi nu părea dornică de aşa ceva. Îşi încolăcise mâinile în jurul lui şi chicotea. Tengo nu înţelegea ce era aşa de amuzant. Probabil că cineva, undeva, ridicase semnul cu „Râsete".

Ce oră o fi? se întrebă. Îşi săltă capul să se uite, dar nu zări niciun ceas. Kumi încetă brusc să mai râdă şi îşi trecu braţele în jurul gâtului lui.

— Am înviat, îi spuse fierbinte la ureche.

— Ai înviat, zise Tengo.

— Fiindcă am murit o dată.

— Ai murit o dată, repetă Tengo.

— Într-o noapte rece şi ploioasă, zise ea.

— De ce ai murit?

— Ca să revin acum la viaţă.

— Ai înviat.

— Mai mult sau mai puţin, în diferite forme, îi şopti ea.

Tengo se gândi la spusele ei. Ce înseamnă să învii mai mult sau mai puţin, în diferite forme? Creierul îi era greu şi vâscos, plin de muguri de viaţă ca supa primordială. Dar aceştia nu-l conduceau către nimic.

— De unde vine crisalida de aer?

— Întrebare greşită! zise Kumi. Ha, ha!

Se răsuci peste el. Pe coapse, Tengo îi simţea părul pubian, des şi gros. Părea să fie o parte din gândurile ei.

— Ce-ţi trebuie ca să învii? întrebă Tengo.

— Problema cea mai importantă cu înviatul, spuse tânăra cu aerul că îi destăinuie un secret, este că nu poţi învia pentru tine. Nu poţi învia decât pentru alţii.

— Deci asta înseamnă „mai mult sau mai puţin, în diferite forme".

— Când o să se lumineze de zi, să pleci de aici. Până nu se blochează ieşirea.

— Când o să se lumineze de zi, o să plec de aici, îi repetă Tengo cuvintele.

Fata îşi frecă din nou părul pubian de coapsa lui, de parcă voia să lase acolo un semn.

— Crisalida de aer nu vine de nicăieri. Oricât ai aştepta-o, nu o să apară.

— Aşa ştii tu?

— Fiindcă am murit o dată, spuse ea. E dureros să mori. Mult mai dureros decât îţi închipui. Şi eşti foarte singur. Atât de rău încât te minunezi că oamenii pot fi aşa de singuri. Să ţii minte asta. Ştii, Tengo, până nu mori o dată, nici nu poţi învia.

— Fără moarte nu există înviere, confirmă Tengo.

— Dar lumea trăieşte urmărită de moarte.

— Trăieşte urmărită de moarte, repetă Tengo fără să înţeleagă sensul cuvintelor.

Perdelele albe flutură în bătaia vântului. În aer se simte mirosul buretelui de la tablă şi al detergentului. Mirosul frunzelor arse. Cineva exersează la flaut. Fetiţa îl ţine strâns de mână. În vintre simte o amorţeală dulce, dar nu are erecţie. Asta o să vină mult mai târziu. Cuvântul „târziu” îi promite eternitatea. Eternitatea e o linie dreaptă care merge la nesfârşit. Castronul cu terci se înclină din nou şi creierul îi tremură.

*

Când se trezi nu reuşi de îndată să-şi dea seama unde se afla. Îi luă ceva timp până când îşi readuse în minte întâmplările din seara precedentă. De afară se auzea ciripitul vesel al păsărilor şi printre perdelele înflorate pătrundea orbitor soarele dimineţii. Stătuse foarte înghesuit în patul acela îngust, dar dormise totuşi buştean. Alături de el era o femeie, încă adormită, cu capul pe pernă. Părul îi acoperea obrajii ca o iarbă proaspătă şi plină de rouă. Kumi Adachi, îşi spuse Tengo. O asistentă care abia a împlinit douăzeci şi trei de ani. Lângă pat îşi găsi ceasul căzut pe podea. Limbile lui arătau ora şapte şi douăzeci.

Se ridică încet din pat, cu grijă să nu o trezească pe Kumi,

şi privi pe fereastră, printre draperii. Afară se vedea un teren cultivat cu verze, ghemuite în şiruri pe pământul negru. În spate se afla crângul. Tengo îşi aminti strigătele bufniţei. Înţelepciunea nopţii. În timp ce îi ascultau ţipetele, Tengo şi asistenta fumaseră haşiş. Pe coapse încă mai simţea părul ei pubian aspru.

Se duse la bucătărie şi bău apă de la chiuvetă, făcându-şi palmele căuş. Avea gâtul atât de uscat, încât i se părea că oricât ar bea nu-şi putea domoli setea. În rest însă se simţea bine. Nu-l durea capul şi nu avea corpul moale. Mintea îi era limpede. Doar că se simţea mai aerisit. Ca o instalaţie bine curăţată de un profesionist. Încă îmbrăcat în tricou şi boxeri, se duse la toaletă şi urină îndelung. Din oglindă îl privea un chip pe care nu-l recunoştea. Pe ici, pe colo, avea câte un fir de păr rebel şi era cazul să se bărbierească.

Se întoarse în dormitor şi îşi adună hainele, care zăceau împrăştiate pe podea, amestecate cu cele ale lui Kumi. Nu-şi amintea când se dezbrăcase. Îşi găsi ciorapii, trase blugii pe el şi îşi puse cămaşa. În timp ce-şi aduna hainele, călcă pe un inel ieftin şi mare. Îl culese de pe jos şi îl puse pe măsuţa de lângă pat. Îşi puse puloverul şi îşi luă jacheta. Se încredinţă că are cheile şi portofelul în buzunar. Femeia dormea dusă, cu plapuma trasă până sub urechi. Nu i se auzea nici măcar respiraţia. Oare ar trebui să o trezească? Nu credea că făcuseră nimic, totuşi împărţiseră patul peste noapte. Era cam nepoliticos să plece fără măcar să o salute, dar ea dormea prea adânc şi îi spusese că era ziua ei liberă. Dacă o trezea, ce ar fi făcut amândoi?

Găsi lângă telefon hârtie şi un pix. „Mulţumesc pentru aseară. A fost drăguţ. Mă întorc la han. Tengo”. Alături notă şi ora. Îi lăsă bileţelul pe măsuţa de lângă pat, sub inelul pe care îl găsise mai devreme. Apoi îşi trase în picioare adidaşii scâlciaţi şi ieşi.

Nu avu mult de mers până la staţia de autobuz. Aşteptă cinci minute până veni autobuzul care ducea la gară. Merse până la capăt împreună cu liceeni zgomotoşi. Întors la han, după ora opt şi cu obrajii umbriţi de barba nerasă, nu avu parte

de niciun comentariu. Cei de la han erau, de bună seamă, obişnuiţi cu aşa ceva. Îi serviră micul dejun fără să spună nimic.

În timp ce mânca şi-şi bea ceaiul, Tengo rememoră seara trecută. Ieşise să mănânce cu cele trei asistente. Apoi se duseseră la un bar, unde cântaseră la karaoke. Mersese la Kumi acasă şi, în timp ce ascultau ţipetele bufniţei, fumaseră haşiş adus din India. Îşi simţise creierul ca pe un terci gros şi călduţ. Se pomenise în sala de clasă, simţise mirosurile şi vorbise cu Aomame. Apoi, în pat cu asistenta, discutaseră despre moarte şi înviere. Pusese o întrebare greşită şi primise răspunsuri ambigue. În pădurice, bufniţa continua să ţipe, iar la televizor, lumea să râdă.

Amintirile sale erau pe alocuri incomplete. Nu reuşea să lege toate momentele între ele, dar ceea ce ţinea minte era extraordinar de limpede. Îşi amintea fiecare cuvânt pe care îl rostise. Se gândi la ce-i spusese Kumi la sfârşit. Era un sfat, o avertizare.

— Când o să se lumineze de zi, să pleci de aici. Până nu se blochează ieşirea.

Probabil că era vremea să plece. Îşi luase concediu şi venise aici în speranţa de a o revedea pe Aomame la vârsta de zece ani, în crisalida de aer. Stătuse aproape două săptămâni şi îi citise zilnic tatălui său. Dar crisalida nu mai apăruse. În schimb, când era pe punctul de a renunţa, Kumi îi oferise o viziune complet diferită, cu ajutorul căreia o reîntâlnise pe Aomame şi putuse să stea de vorbă cu ea. *Găseşte-mă, cât mai e timp,* îi spusese ea. Probabil că cea care rostise cuvintele cu adevărat fusese însă Kumi. Era greu de desluşit, dar nu avea nicio importanţă. Kumi murise şi înviase. Nu pentru ea, ci pentru alţii. Tengo hotărî să creadă, cel puţin pentru moment, spusele ei. Erau lucruri importante. Probabil.

Se afla în oraşul pisicilor. Existau în el lucruri pe care nu le putea găsi în altă parte. Tocmai din motivul acesta se urcase în tren şi venise până aici. Dar ce găsea era presărat cu pericole. Dacă dădea crezare avertismentului lui Kumi, erau

lucruri fatale. Îl pişcau degetele, simţea că se apropie ceva de rău augur.

Trebuia să se întoarcă în Tokio. Până nu se blochează ieşirea, cât mai oprea trenul acolo. Înainte de asta, însă, trebuia să mai treacă pe la sanatoriu, să-l înştiinţeze pe tatăl său că pleacă.

Mai erau câteva lucruri de care voia să se încredinţeze.

Capitolul 10
Adunând dovezi clare

Ushikawa se hotărî să facă un drum până în Ichikawa. O simţi ca pe o călătorie lungă, însă oraşul se afla imediat la intrarea în prefectura Chiba, cum treceai râul, şi nu dura mult să ajungi din centrul Tokioului până acolo. Urcă într-un taxi de la gară şi-i spuse şoferului numele şcolii. Ajunse acolo puţin după ora unu. Se terminase pauza de prânz şi cursurile de după-amiază începuseră deja. Din sala de muzică se auzea un cor de voci, iar în curtea şcolii se juca un meci de fotbal, în cadrul orei de educaţie fizică. Copiii alergau după minge ţipând în gura mare.

Ushikawa nu avea amintiri plăcute legate de şcoala primară. El nu era bun la sport, mai ales nu la jocurile cu mingea. Era scund, lent şi suferea de astigmatism. În plus, îi lipsea coordonarea motrică. Orele de educaţie fizică erau un adevărat coşmar. La celelalte materii avea note excelente! Mintea nu-i mergea rău deloc şi mai şi studia mult (tocmai de aceea reuşise să promoveze examenul de barou la doar douăzeci şi cinci de ani). Însă nimeni nu-l plăcea şi nu-l respecta. Unul dintre motive era şi faptul că nu era bun la sport. Desigur, şi înfăţişarea sa ridica nişte probleme. De mic copil avusese faţa lată, privirea răutăcioasă şi capul diform. Colţurile buzelor îi erau răsfrânte în jos şi-ţi dădeau senzaţia că stă să i se prelingă saliva prin ele (doar arăta aşa, salivă nu-i cursese niciodată). Avea părul creţ, vâlvoi. Nu era o înfăţişare care să atragă simpatia oamenilor.

În şcoala primară nu vorbea mai deloc. Când trebuia să o facă, ştia şi singur că îi mergea bine gura. Însă nu avea cu cine să poarte o discuţie intimă şi nu i se dădea nici ocazia să-şi etaleze talentul oratoric. Prin urmare, rămânea tăcut. Dar îşi formase obiceiul să asculte cu mare atenţie ce spuneau ceilalţi – indiferent de subiect. Încerca să câştige ceva din asta. Acest obicei avea să-i devină un instrument foarte folositor. Cu ajutorul lui scotea la iveală multe adevăruri valoroase. Unul

dintre aceste „adevăruri valoroase” pe care le descoperise în acest mod era faptul că majoritatea oamenilor nu sunt în stare să-şi pună mintea la contribuţie şi să gândească. Iar cei care nu gândesc nici nu ascultă ce spun alţii.

În orice caz, zilele petrecute la şcoala primară nu erau o filă din viaţa lui de care să-şi amintească cu plăcere. Îl cuprindea deprimarea numai la gândul că avea să calce din nou într-o asemenea instituţie. Poate că prefectura Saitama era altfel decât prefectura Chiba, dar şcolile primare erau toate la fel în întreaga ţară. Arătau la fel şi funcţionau după aceleaşi principii. Cu toate acestea, Ushikawa se dusese special la cea din Ichikawa. Era vorba de o chestiune foarte importantă, pe care nu putea s-o lase în seama altcuiva. Telefonase la secretariat şi stabilise o întâlnire la ora unu şi jumătate.

*

Directoarea adjunctă era o femeie micuţă de statură şi părea să aibă în jur de patruzeci şi cinci de ani. Era subţirică, avea un chip frumos şi o ţinută îngrijită. Directoare adjunctă? se miră Ushikawa. Nu mai auzise termenul acesta. Pe de altă parte, el terminase şcoala primară cu multă vreme în urmă. Lucrurile sigur se mai schimbaseră între timp. Femeia părea să fi avut de-a face cu mulţi oameni de toate felurile, pentru că nu trădase deloc surprindere la vederea lui Ushikawa, care numai obişnuit nu arăta. Sau poate că era doar politicoasă. Îl conduse într-o sală de primire foarte îngrijită şi îl invită să ia loc. Se aşeză şi ea pe scaunul din faţa lui şi îi zâmbi de parcă aştepta cu nerăbdare discuţia plăcută pe care urmau să o poarte.

Femeia îi amintea de o colegă din şcoala primară. Era frumoasă, drăguţă, avea note bune şi simţul răspunderii. Era manierată şi cânta bine la pian. Profesorii o îndrăgeau. Ushikawa o privea adesea în timpul orelor. Se uita mai mult la spatele ei. Însă nu vorbise niciodată cu ea.

— Sunteţi aici în legătură cu un absolvent al şcolii noastre? întrebă directoarea adjunctă.

— Mă scuzaţi, am omis să mă prezint, zise Ushikawa

întinzând o carte de vizită.

Aceeaşi carte de vizită pe care i-a dăduse şi lui Tengo şi pe care scria „Manager permanent, Noua Asociaţie Japoneză pentru Promovarea Ştiinţei şi Artei". Ushikawa îi înşiră cam aceeaşi poveste cu care se dusese cândva la Tengo şi anume că, în calitate de scriitor, fostul elev al acelei şcoli era unul dintre candidaţii la un sprijin financiar oferit de asociaţia sa. Făcea o verificare foarte sumară legată de el.

— Minunat! zise directoarea zâmbind. Este un lucru care ne onorează şi pe noi. Vă ajut cum pot, cu cea mai mare plăcere.

— Mă întrebam dacă este posibil să discut direct cu învăţătoarea dânsului, spuse Ushikawa.

— O să mă interesez. Dar au trecut douăzeci de ani de atunci şi este posibil să fi ieşit la pensie.

— Vă mulţumesc. Şi ar mai fi un lucru despre care aş dori să vă întreb.

— Despre ce este vorba?

— În acelaşi an cu domnul Kawana a învăţat şi o fată pe nume Masami Aomame. Puteţi să aflaţi, vă rog, dacă au fost cumva colegi de clasă?

Pe chipul directoarei apăru o umbră de suspiciune.

— Această doamnă Aomame are vreo legătură cu bursa oferită domnului Kawana?

— Nu, nu despre asta e vorba. Într-o operă scrisă de domnul Kawana este portretizată o persoană care aduce cu dânsa. Şi aici sunt câteva chestiuni pe care noi am dori să le clarificăm. Nu e nimic complicat. De fapt, e doar o formalitate.

— Aha, răspunse directoarea adjunctă ridicând imperceptibil colţurile gurii. Dar vă rog să înţelegeţi că nu vă putem oferi informaţii de natură personală. De exemplu, fişa matricolă sau informaţii privitoare la mediul familial.

— Suntem perfect conştienţi de acest lucru. Noi am dori să ştim dacă a fost într-adevăr colegă de clasă cu domnul Kawana. Şi v-am fi recunoscători dacă ne-aţi comunica numele învăţătoarei şi o modalitate prin care am putea s-o contactăm.

— Am înţeles. Dacă este vorba doar despre aşa ceva, nu e

nicio problemă. Aomame, aţi spus?

— Da. Se scrie cu ideogramele *ao* de la „verde” şi *mame* de la „fasole”. Un nume nu prea des întâlnit.

Ushikawa scrise cu pixul în carneţel „Masami Aomame” şi îi întinse foaia directoarei. Aceasta o privi câteva clipe, apoi o puse într-un dosar de pe birou.

— Vă rog să aşteptaţi aici. Mă duc acum să caut în arhivă. Am să rog pe cineva să facă nişte copii după informaţiile care pot fi făcute publice.

— Vă mulţumesc din tot sufletul şi îmi cer mii de scuze pentru deranj, mulţumi Ushikawa.

Directoarea adjunctă părăsi încăperea fluturându-şi elegant poalele fustei cloş. Avea o postură frumoasă şi un mers la fel de frumos. Coafura vădea bun-gust. Înaintase în vârstă într-un mod foarte plăcut. Ushikawa se aşează comod în scaun şi aşteptă să treacă timpul citind din cartea pe care o avea la el.

*

Un sfert de oră mai târziu, directoarea se întoarse. Ţinea la piept un plic mare, maroniu.

— Se pare că domnul Kawana a fost un elev strălucit. Avea cele mai bune note din clasă, pe lângă rezultatele excelente ca sportiv. Era bun mai ales la aritmetică, la matematică şi rezolva probleme de liceu încă din şcoala primară. A câştigat şi o olimpiadă, iar ziarele chiar l-au numit un copil minune.

— Remarcabil, spuse Ushikawa.

— Însă mă miră un lucru, continuă directoarea. Pe atunci era recunoscut ca un copil minune al matematicii, însă, ca adult, a ajuns să fie apreciat în lumea literară…

— Talentul vast, aidoma unei pânze freatice bogate, îşi găseşte cale către suprafaţă în felurite locuri. În prezent, dânsul predă matematica şi, concomitent, scrie romane.

— Aha, răspunse directoarea, arcuindu-şi frumos sprâncenele. În comparaţie cu dânsul, nu am reuşit să aflu prea multe în legătură cu Masami Aomame. În clasa a cincea, s-a transferat la altă şcoală. A fost luată în grija unei rude din Tokio, din sectorul Adachi, şi s-a înscris la şcoala de acolo. A

fost colegă cu domnul Kawana în clasele a treia şi a patra.

După cum mă aşteptam, îşi zise Ushikawa. Între cei doi exista o legătură.

— Învăţătoarea se numeşte Ōta. Doamna Toshie Ōta. În prezent lucrează la şcoala primară municipală din Tsudanuma.

— Deci dacă iau legătură cu şcoala aş putea s-o întâlnesc.

— Am contactat-o deja, răspunse directoarea adjunctă schiţând un zâmbet. A spus că, dacă e vorba de aşa ceva, discută cu dumneavoastră cu mare plăcere.

— Vă mulţumesc mult, spuse Ushikawa.

Femeia aceea nu era doar frumoasă, ci îşi făcea şi treaba rapid.

Directoarea notă pe spatele propriei sale cărţi de vizită numele profesoarei şi numărul de telefon al şcolii primare din Tsudanuma, apoi i-o înmână lui Ushikawa. Acesta o puse cu grijă în portofel.

— Am înţeles că doamna Aomame provine dintr-un mediu religios, zise Ushikawa. Este un lucru care pe noi ne preocupă întrucâtva.

Directoarea se încruntă şi la coada ochilor îi apărură nişte riduri mărunte. Doar o femeie matură cu multă autodisciplină putea să obţină nişte riduri atât de inteligente şi fermecătoare, cu o conotaţie atât de delicată.

— Îmi pare rău, dar este unul dintre subiectele pe care nu le putem discuta, răspunse ea.

— E o chestiune de natură personală? întrebă Ushikawa.

— Exact. Mai ales fiind vorba de religie.

— Dar dacă o întâlnesc pe doamna Ōta, aş putea să aflu anumite lucruri.

Directoarea adjunctă îşi înclină uşor bărbia sa delicată către stânga, fluturând pe buze un zâmbet reţinut.

— Ceea ce spune doamna Ōta *strict personal* nu ne priveşte pe noi.

Ushikawa se ridică şi îi mulţumi politicos. Directoarea îi înmână plicul cu documente.

— Am pus aici copii ale datelor pe care vi le putem oferi. Sunt despre domnul Kawana, dar sunt şi câteva informaţii cu

privire la doamna Aomame. Sper să vă fie de folos.

— Mi-aţi fost de mare ajutor. Vă sunt sincer recunoscător pentru amabilitate.

— Vă rog să-mi daţi de ştire când aveţi un rezultat legat de bursa aceea, pentru că este un lucru care ne face şi nouă onoare.

— Sunt convins că rezultatul o să fie pozitiv, răspunse Ushikawa. Eu l-am întâlnit de mai multe ori până acum şi îl consider un tânăr promiţător, cu un talent indiscutabil.

*

Ushikawa intră într-o cantină din faţa gării din Ichikawa şi luă un prânz uşor, timp în care trecu în revistă documentele din plic. Cuprindeau câteva date matricole referitoare la Tengo şi la Aomame, precum şi detalii despre premiile obţinute de Tengo la învăţătură şi sport. Chiar fusese un elev strălucit din cale afară. Probabil că pentru el şcoala nu însemnase niciodată un coşmar. În plic era şi o copie a unui articol despre câştigarea olimpiadei la aritmetică. Fiind foarte vechi, nu se vedea prea clar, dar conţinea şi o fotografie a lui de la acea vreme.

După ce termină de mâncat, Ushikawa telefonă la şcoala primară din Tsudanuma. Vorbi cu doamna Toshie Ōta şi fixară o întâlnire la şcoală, la ora patru. Aceasta îi spuse că la ora aceea puteau sta de vorbă liniştiţi.

O fi ea muncă, dar chiar aşa, două şcoli într-o singură zi! oftă Ushikawa. Numai când se gândea, îl şi apuca deprimarea. Însă până acum meritase să bată drumul. Aflase că Tengo şi Aomame fuseseră colegi de clasă timp de doi ani. Era un mare progres.

Tengo o ajutase pe Eriko Fukada transformând *Crisalida de aer* într-o operă literară care devenise apoi un bestseller. Aomame îl asasinase la hotelul Okura pe Tamotsu Fukada, tatăl lui Eriko Fukada. Ambii acţionaseră cu scopul comun de a ataca gruparea „Pionierii”. Poate cooperaseră cumva. Era şi normal să considere că o făcuseră.

Însă mai bine nu le spunea încă nimic celor doi indivizi de la

Pionierii. Lui Ushikawa nu-i plăcea să dea informaţiile cu ţârâita. Aduna cât de multe putea, le verifica meticulos şi abia când avea dovezi foarte clare, deschidea tacticos subiectul: „Uitaţi cum stă treaba…”. Era un obicei teatral pe care îl avea încă de pe vremea când lucra ca avocat. Îşi făcea interlocutorul să coboare garda cu atitudinea lui umilă, iar când lucrurile se apropiau de final, venea cu nişte dovezi concrete şi răsturna situaţia.

În tren, în drum spre Tsudanuma, Ushikawa îşi construi în minte mai multe ipoteze.

Poate că Tengo şi Aomame aveau o relaţie amoroasă. Sigur, nu să fi fost iubiţi încă de la vârsta de zece ani, dar exista posibilitatea să se fi întâlnit mai târziu, după ce terminaseră şcoala primară şi să se fi apropiat. Iar apoi, dintr-un anumit motiv necunoscut, şi-au împreunat forţele ca să distrugă gruparea „Pionierii”. Aceasta era o ipoteză.

Însă Ushikawa nu văzuse niciun indiciu cum că Tengo şi Aomame ar fi împreună. El avea relaţii fizice regulate cu o femeie căsătorită, cu zece ani mai în vârstă decât el. Judecând după firea lui, dacă ar fi fost atât de strâns legat de Aomame, nu ar fi făcut sex frecvent cu altă femeie. Nu era el omul care să jongleze aşa cu situaţia. Ushikawa urmărise timp de două săptămâni tiparul după care se mişca Tengo. Trei zile pe săptămână preda matematică la o şcoală pregătitoare, iar în restul timpului stătea singur, închis în cameră. Probabil că scria. Nu ieşea decât ocazional, la cumpărături sau la plimbare. Ducea un trai foarte simplu şi modest. Uşor de înţeles, fără niciun fel de mister. Lui Ushikawa i se părea exclus ca Tengo să fie părtaş la un complot de asasinare, indiferent care ar fi fost situaţia.

Ushikawa îl simpatiza pe Tengo. Era un tânăr simplu, cu o fire onestă. Se baza pe sine însuşi, nu pe alţii. Aşa cum se întâmplă adesea cu oamenii mai mari de statură, avea tendinţa să priceapă mai greu aluziile, dar nu era deloc secretos sau viclean. Era genul care, odată ce a luat o hotărâre, o ţine apoi tot înainte. Nu ar fi ajuns niciodată un bun avocat sau agent de bursă. Dacă îi punea cineva piedică, ar fi

căzut grămadă când ţi-era lumea mai dragă. Dar putea să se descurce de minune ca profesor de matematică sau ca scriitor. Nu era sociabil şi nici prea volubil, dar anumite femei îl plăceau. Pe scurt, se afla la polul opus faţă de Ushikawa.

Însă comparativ cu el, despre Aomame nu ştia mai nimic. Tot ce aflase era că se născuse într-o familie de credincioşi înflăcăraţi ai Bisericii Martorilor şi că fusese dusă încă de mic copil să facă prozelitism. În clasa a cincea îşi lepădase credinţa şi o luaseră în primire nişte rude care locuiau în sectorul Adachi. Probabil că nu mai putuse să îndure. Spre norocul ei, era foarte aptă fizic şi din şcoala generală şi până la liceu fusese un jucător strălucit al echipei de softball. Reuşise să se facă remarcată. Datorită acestui fapt, obţinuse o bursă şi intrase la o facultate de educaţie fizică. Cam acestea erau faptele pe care le aflase Ushikawa. Însă despre personalitatea ei, modul de gândire, calităţile şi defectele ei, viaţa ei particulară, nu avea nici cea mai vagă idee. Tot ce obţinuse erau doar nişte detalii din biografia ei.

Dar suprapunând în minte trecutul lui Tengo şi pe cel al lui Aomame, începu să vadă nişte puncte comune. În primul rând, niciunul nu avusese o copilărie fericită. Aomame era târâtă prin oraş de mama ei ca să facă prozelitism. Se duceau din uşă în uşă şi sunau la sonerie. Toţi copiii din Biserica Martorilor erau obligaţi să facă asta. Iar tatăl lui Tengo fusese încasator la NHK. Şi asta presupunea tot mers din uşă în uşă. Oare să-şi fi luat fiul cu el, aşa cum făceau mamele din Biserica Martorilor? Poate că da. Dacă ar fi fost el tatăl lui Tengo, sigur ar fi făcut-o. Când ai un copil cu tine aduni bani mai uşor şi nu mai trebuie să plăteşti nici bonă. Împuşti doi iepuri dintr-un foc. Însă pentru Tengo sigur nu fusese o experienţă plăcută. Şi cine ştie, poate că cei doi copii chiar se întâlniseră pe străzile oraşului Ichikawa.

Atât Tengo, cât şi Aomame se străduiseră să obţină o bursă sportivă şi să plece cât mai repede de la părinţi. Ambii erau nişte sportivi străluciţi. Erau oricum înzestraţi cu o constituţie fizică bună, însă *trebuia neapărat să fie străluciţi.* Unica lor metodă de a deveni independenţi era să fie remarcaţi astfel şi

să facă performanţă. Acesta era preţiosul lor bilet care le asigura autoconservarea. Felul lor de a gândi nu semăna cu al unui băiat sau al unei fete obişnuite de vârsta lor, iar atitudinea lor faţă de lume diferea şi ea.

La drept vorbind, şi Ushikawa fusese într-o situaţie asemănătoare. În cazul său, familia lui era bogată şi nu avusese nevoie de bursă, iar banii de buzunar nu-i lipsiseră niciodată. Dar ca să intre la o facultate de vârf şi să treacă examenul de barou trebuise să înveţe pe rupte. Se luptase la fel ca Tengo şi ca Aomame. Nu avusese timp să se distreze, aşa cum făceau colegii lui. Abandonase micile plăceri – un lucru nu tocmai uşor de făcut – şi se devotase în întregime studiului. Sufletul lui oscilase mereu între sentimente de inferioritate şi de superioritate. Eu sunt un Raskolnikov care n-a întâlnit-o pe Sonia, îşi spunea el adesea.

Ei, dar lasă-mă pe mine. Nu mă ajută cu nimic acum să mă gândesc la toate astea. Mai bine mă întorc la Tengo şi la Aomame.

Dacă cei doi s-ar fi întâlnit pe neaşteptate după mai bine de douăzeci de ani, ar fi descoperit cu uimire că aveau multe puncte în comun. Ar fi avut foarte multe lucruri de vorbit. Şi atunci s-ar fi simţit puternic atraşi unul de celălalt. Ushikawa putea să-şi imagineze cu multă claritate un asemenea scenariu. O întâlnire întâmplătoare, dictată de destin. Suprema poveste de dragoste.

Chiar să fi avut loc această întâlnire întâmplătoare? Să se fi născut o poveste de dragoste? Desigur, Ushikawa nu avea cum să ştie cu certitudine. Însă era mai logic să presupună că se întâlniseră. Tocmai astfel îşi uniseră forţele şi îi atacaseră pe Pionieri. De pe fronturi diferite, fiecare în felul său. Tengo cu peniţa, iar Aomame cu vreo tehnică specială. Însă Ushikawa nu era perfect mulţumit de această ipoteză. Avea logică, dar nu îl convingea.

Dacă între cei doi s-ar fi creat o legătură atât de puternică, era inevitabil să iasă la suprafaţă. O întâlnire fatidică ar fi avut urmări la fel de fatidice, iar ochii lui atât de atenţi nu ar fi scăpat aşa ceva. Poate că Aomame ar fi reuşit să ţină totul

ascuns. Dar lui Tengo i-ar fi fost imposibil.

Ushikawa era genul de om care se bazează în viaţă pe logică. Fără dovezi clare, nu mergea mai departe. Însă, în acelaşi timp, avea încredere în instinctul său înnăscut. Iar acest instinct clătina acum din cap la ideea că Tengo şi Aomame unelteau împreună. Clătina încet, dar ferm. Dacă cei doi nu erau conştienţi unul de existenţa celuilalt? Dacă implicarea lor simultană cu Pionierii fusese *o pură întâmplare*?

Deşi era o coincidenţă greu de imaginat, instinctul lui prefera această ipoteză în favoarea ideii de complot. Din motive diferite, cu scopuri diferite şi din unghiuri diferite, cei doi îi zgâlţâiseră pe Pionieri *din întâmplare* în acelaşi timp. Erau două fire narative separate, care mergeau în paralel.

Dar tipii de la Pionieri ar accepta uşor o teorie aşa de convenabilă? Nici vorbă, îşi zise Ushikawa. Ar sări direct la ipoteza cu uneltirea, fără să mai stea pe gânduri. Erau indivizi cărora din fire le place conspiraţia. Înainte să le ofere informaţii brute, trebuia să se străduiască să găsească dovezi şi mai clare. Altfel risca să-i inducă în eroare, iar acest lucru, la rândul lui, putea însemna să aibă el de suferit.

Ushikawa se gândi încontinuu la aceste lucruri în tren, de la Ichikawa la Tsudanuma. Probabil că, fără să-şi dea seama, se strâmbase, oftase sau se uitase în gol. O fetiţă de şcoală generală, aşezată pe scaunul din faţa lui îl privea ciudat. Ushikawa încercă să disimuleze aceste gesturi schimbându-şi expresia de pe chip şi trecându-şi palma peste creştetul lui strâmb şi chel. Însă aceste mişcări păreau mai degrabă să o sperie. Fata se ridică brusc înainte de staţia Nishi-Funabashi şi se făcu nevăzută, cu paşi iuţi.

*

Cu învăţătoarea pe nume Toshie Ōta rămase de vorbă în clasă, după terminarea orelor. Avea vreo cincizeci şi ceva de ani şi se afla la polul opus faţă de eleganta directoare-adjunctă de la şcoala din Ichikawa. Era scundă şi îndesată, iar, privită din spate, avea un mers bizar, ca de crustaceu. Pe nas avea nişte ochelari micuţi, cu rame metalice, însă porţiunea dintre

sprâncene era lată, plată şi acoperită cu firişoare mărunte de păr. Purta un costum aparent din lână, care nu se ştie când fusese croit, însă cu siguranţă era gata demodat de nou şi care răspândea un vag iz de naftalină. Avea o nuanţă rozalie, însă una ciudată, care părea amestecată cu o altă culoare greşită. Probabil se dorise un ton discret şi rafinat, dar scopul nu fusese atins şi acel roz era acum cufundat într-o mare de deznădejde, autodepreciere şi resemnare. Din această pricină, bluza albă, nou-nouţă, care i se zărea pe sub rever, arăta ca un musafir neobrăzat care s-a strecurat la un priveghi. Părul ei uscat, înspicat cu fire albe, părea prins la repezeală cu nişte agrafe de plastic. Avea mâinile şi picioarele cărnoase şi niciun inel nu-i împodobea degetele scurte. Gâtul îi era brăzdat de trei cute înguste, dar adânci, care parcă marcau trecerea anilor. Sau poate erau semn că îi fuseseră împlinite trei dorinţe. Deşi probabil că nu era cazul, presupuse Ushikawa.

Îi fusese învăţătoare lui Tengo din clasa a treia şi până la sfârşitul ciclului primar. O dată la doi ani clasele se schimbau, dar întâmplarea făcuse să fie cu Tengo patru ani de zile. Pe Aomame o avusese doar doi ani, în clasele a treia şi a patra.

— Mi-l amintesc bine pe domnul Kawana, zise ea.

Comparativ cu aspectul său sobru, avea o voce surprinzător de tânără şi de clară. O voce care putea să răzbată până în toate ungherele unei clase gălăgioase. Profesia îl face pe om, îşi zise Ushikawa admirativ. Cu siguranţă era un dascăl iscusit.

— Domnul Kawana a fost un elev strălucit din toate punctele de vedere. În douăzeci şi cinci de ani mi-au trecut prin mână nenumăraţi elevi în diverse şcoli, dar n-am întâlnit un altul atât de înzestrat. Se remarca în orice făcea. Avea o personalitate frumoasă şi calităţi de lider. Era genul de om capabil să se impună în orice domeniu. În şcoala primară s-a remarcat mai ales prin abilităţile sale la aritmetică şi matematică, însă nu mă surprinde faptul că a urmat calea literaturii.

— Tatăl dânsului era încasator la NHK, nu-i aşa?

— Aşa este, răspunse învăţătoarea.

— Am înţeles chiar de la dânsul că era un tată foarte sever,

spuse Ushikawa complet la plesneală.

— Întocmai, răspunse ea fără să ezite. Era un tată foarte sever. Era foarte mândru de slujba sa şi, desigur, acesta e un lucru minunat, însă pentru Tengo era o adevărată corvoadă.

Ushikawa reuşi să lege subiectele între ele, astfel încât să stoarcă tot felul de detalii de la ea. La asta se pricepea el cel mai bine, să-şi facă interlocutorul să vorbească. Învăţătoarea îi povesti că Tengo fugise de acasă în clasa a cincea, sătul să tot fie luat de tatăl său la încasat taxa în weekend.

— Mai bine spus, a fost dat afară din casă, nu a fugit, spuse ea.

Deci tatăl lui chiar îl căra pe Tengo după el când încasa bani, îşi spuse Ushikawa. Iar pentru Tengo, aflat la o vârstă fragedă, fusese un stres deloc neglijabil. Exact aşa cum se aşteptase.

Neavând unde se duce, învăţătoarea îl ţinuse la ea peste noapte. Îi dăduse o pătură şi îi făcuse şi micul dejun. A doua zi pe seară se dusese la tatăl lui şi îl convinsese să se răzgândească. Îi povesti lui Ushikawa întregul episod ca pe unul dintre cele mai glorioase momente din viaţa ei. Apoi îi vorbi şi despre cum îl reîntâlnise întâmplător la un concert, când Tengo era în liceu, şi despre cât de bine cântase el atunci la timpan.

— *Sinfonietta* lui Janáček. Nu e o piesă tocmai simplă. Până cu câteva săptămâni în urmă, Tengo nici nu atinsese vreodată acel instrument, dar a urcat pe scenă ca un adevărat profesionist şi şi-a îndeplinit rolul magnific. Un miracol în toată puterea cuvântului.

Femeia asta chiar l-a plăcut din toată inima pe Tengo, îşi zise Ushikawa impresionat. A ţinut la el în mod necondiţionat. Oare cum o fi să te placă cineva atât de mult?

— De Masami Aomame vă mai amintiţi? întrebă Ushikawa.

— Îmi amintesc foarte bine, răspunse învăţătoarea, însă cu o altă voce, în care nu se simţea bucuria.

Tonul vocii îi coborî simţitor.

— E şi un nume neobişnuit.

— Da, e foarte neobişnuit. Însă nu din cauza numelui mi-o

amintesc eu.

Se lăsă o scurtă tăcere.

— Am înţeles că provenea dintr-o familie de credincioşi devotaţi ai Bisericii Martorilor.

— Rămâne între noi discuţia? întrebă învăţătoarea.

— Sigur că da. Nu mai spun nimănui.

Învăţătoarea încuviinţă.

— În Ichikawa există o filială mare a Bisericii Martorilor. Şi de aceea eu am avut sub îndrumarea mea mai mulţi copii din rândul lor. Din postura de dascăl pot să vă spun că probleme apar mereu şi că trebuie acordată atenţie fiecărui elev în parte. Însă credincioşi mai înflăcăraţi ca părinţii ei nu erau.

— Cu alte cuvinte, oameni care nu admiteau niciun compromis.

Învăţătoarea îşi muşcă uşor buzele amintindu-şi acele lucruri.

— Aşa este. Erau nişte oameni extrem de stricţi când venea vorba de principii şi pretindeau aceeaşi strictеţe şi de la copii. Din această cauză, ea nu avea cum să nu se izoleze de restul clasei.

— Deci, s-ar putea spune că, într-un anumit sens, a fost un copil special.

— Da, un copil special, recunoscu învăţătoarea. Dar copiii nu au nicio vină. Dacă e să căutăm o vină undeva, atunci o vom găsi în intoleranţa care acaparează sufletul oamenilor.

Învăţătoarea continuă să vorbească despre Aomame. În cea mai mare parte, ceilalţi copii o ignorau. Pe cât posibil, o tratau ca şi cum *nu exista.* Era un element străin, cineva care susţinea principii ciudate şi care îi deranja pe ceilalţi. Aceea era părerea unanimă în clasă. Iar Aomame se apăra încercând să-şi facă prezenţa cât mai puţin simţită.

— Am făcut şi eu tot ce am putut, dar solidaritatea copiilor era neaşteptat de puternică, iar ea se transformase într-un fel de prezenţă fantomatică. În ziua de azi, astfel de probleme se pot rezolva cu ajutorul unui consilier de specialitate. Însă pe atunci nu exista un asemenea sistem. Eu eram încă tânără şi abia îmi mai vedeam capul doar încercând să ţin clasa la un

loc. Probabil că ce spun vă sună a pretext.

Ushikawa înţelegea bine ce spunea. A fi învăţător însemna muncă grea. Într-o anumită măsură, lucrurile care interveneau între copii trebuiau lăsate în seama copiilor.

— Profunzimea credinţei şi intoleranţa sunt două feţe ale aceleiaşi monede. Iar noi nu avem ce face în această privinţă, spuse Ushikawa.

— Aveţi dreptate, răspunse învăţătoarea. Dar, la un alt nivel, sigur aş fi putut să fac şi eu ceva. Am încercat în câteva rânduri să discut cu ea, însă n-am reuşit să scot nicio vorbă de la ea. Era încăpăţânată şi odată ce hotăra ceva, nu se mai răzgândea. Avea o minte strălucită. Înţelegea repede şi era dornică să înveţe. Dar se controla şi se reţinea, astfel încât să nu dea la iveală aceste lucruri. A nu ieşi în evidenţă era doar o metodă de autoapărare. Dacă s-ar fi aflat într-un mediu obişnuit, sigur ar fi fost şi ea o elevă minunată. Îmi pare atât de rău când mă gândesc!

— Aţi discutat vreodată cu părinţii ei?

Învăţătoarea încuviinţă.

— De mai multe ori. Au venit la şcoală în repetate rânduri să se plângă de persecuţie religioasă. I-am rugat atunci să încerce s-o ajute mai mult pe Aomame să se integreze în colectiv. Să se abată măcar un pic de tot de la principii. Dar în zadar. Pentru părinţii ei, a respecta cu stricteţe regulile credinţei lor venea mai presus de orice. Pentru ei, fericirea însemna să ajungă în rai, iar viaţa în această lume nu era decât un lucru tranzitoriu. Însă aceasta e gândire de adult. Iar dânşii, din păcate, nu au vrut să înţeleagă ce greu îi e unui copil aflat în creştere să fie ignorat şi ostracizat de restul clasei şi ce răni fatale pot lăsa în sufletul lui aceste lucruri.

Ushikawa îi spuse că Aomame fusese o jucătoare de softball de succes în facultate şi în cadrul echipei unei firme şi că acum lucra ca instructor la un club sportiv de lux. Mai exact spus, *lucrase* acolo până cu puţin timp în urmă, dar nu era nevoie să se exprime atât de precis.

— Mă bucur! zise învăţătoarea şi se înroşi uşor în obraji. Deci s-a făcut mare, se întreţine singură şi o duce bine. M-am

liniştit să aud asta.

— Dacă îmi permiteţi o întrebare, zise Ushikawa fluturând un zâmbet inocent. E posibil ca domnul Kawana şi doamna Aomame să fi fost mai apropiaţi în şcoala primară?

Învăţătoarea îşi împreună degetele şi se gândi o vreme.

— E posibil şi aşa ceva. Însă eu nu am văzut nimic de acest fel şi nici nu mi-a ajuns nimic la ureche. Singurul lucru pe care pot să-l spun e că-mi vine greu să cred că putea exista vreun copil în acea clasă care să se apropie de ea. Poate că Tengo i-a întins mâna, pentru că el era un copil bun şi responsabil. Dar nu cred că ea şi-ar fi deschis inima cu una, cu două. Aşa cum nici scoica lipită pe o stâncă nu-şi desface uşor carapacea.

Învăţătoarea tăcu puţin, apoi adăugă:

— Îmi pare rău că trebuie să spun lucrul acesta, dar pe atunci eu nu am putut să fac nimic în acest sens. După cum vă ziceam, nu aveam experienţa şi nici priceperea necesară.

— Dacă domnul Kawana şi doamna Aomame s-ar fi apropiat, acest lucru ar fi creat o reacţie puternică în clasă şi n-ar fi avut cum să nu ajungă până la urechile dumneavoastră, nu-i aşa?

Învăţătoarea încuviinţă.

— Exista intoleranţă de ambele părţi.

— Mi-aţi fost de mare ajutor cu tot ce mi-aţi povestit, îi mulţumi Ushikawa.

— Sper că ce v-am spus despre doamna Aomame nu va fi o piedică în acordarea bursei, zise învăţătoarea îngrijorată. Eu sunt singura responsabilă pentru faptul că în clasă a apărut o astfel de problemă. Nu a fost nici vina lui, nici a ei.

— Nu vă îngrijoraţi, spuse Ushikawa clătinând din cap. Eu doar verific acurateţea unor date care apar în carte. După cum ştiţi şi dumneavoastră, problemele care vizează religia sunt întotdeauna complicate. Domnul Kawana e înzestrat cu un talent extraordinar şi cu siguranţă va ajunge în curând un nume de seamă.

La auzul acestor cuvinte, învăţătoarea zâmbi mulţumită. O rază de lumină pătrunse în ochii ei şi îi făcu să strălucească

orbitor, aidoma unor gheţari care se zăresc în depărtări, pe coama muntelui. Îşi aminteşte de Tengo pe când era un băiat, îşi zise Ushikawa. Au trecut douăzeci de ani de atunci, dar sigur are senzaţia că totul s-a întâmplat nu mai târziu de ieri.

În timp ce aştepta autobuzul către staţia Tsudanuma în apropiere de poarta şcolii, Ushikawa se gândi la profesorii lui de la şcoală. Oare ei îl mai ţineau minte pe el? Însă chiar dacă îl mai ţineau minte, în ochii lor sigur n-ar fi apărut vreun licăr de bunătate amintindu-şi de el.

Ceea ce scosese la lumină era foarte aproape de ipoteza lui. Tengo fusese cel mai bun elev din clasă. Era şi foarte popular. Aomame stătea izolată şi era ignorată de tot restul clasei. Practic nu existau şanse ca cei doi să se fi apropiat. Se aflau în poziţii prea diferite. Iar Aomame se transferase în clasa a cincea de la şcoala din Ichikawa. Acolo se întrerupea legătura dintre ei.

Dacă era să caute puncte comune între ei în timpul şcolii, atunci nu exista decât unul singur, şi anume că erau nevoiţi să-şi asculte părinţii, împotriva voinţei lor. Deşi o făceau în scopuri diferite, unul ca să câştige adepţi, altul ca să încaseze taxe, amândoi erau târâţi de părinţi cu forţa prin tot oraşul. În clasă, ocupau poziţii foarte diferite. Dar cu siguranţă se simţeau la fel de singuri şi îşi doreau *ceva* cu tot atâta putere. Să fie acceptaţi în mod necondiţionat, să fie strânşi în braţe. Ushikawa îşi putea imagina ce era în sufletul lor.

*

Ei bine, îşi zise Ushikawa aşezat pe scaun, cu braţele încrucişate, în rapidul de la Tsudanuma către Tokio. Ei bine, eu ce să fac mai departe? Am găsit câteva conexiuni între Tengo şi Aomame. Nişte legături foarte interesante, dar, din păcate, în momentul de faţă, ele nu dovedesc nimic concret.

În faţa mea se înalţă un zid de piatră. În el sunt trei uşi, iar eu trebuie să aleg una. Fiecare uşă poartă o plăcuţă cu un nume. Pe una scrie „Tengo”, pe alta „Aomame” şi pe ultima „Doamna din Azabu”. Aomame a dispărut ca o nălucă, fără urmă. Vila cu sălcii din Azabu e păzită ca un seif de bancă şi

n-am cum să mă ating nici de ea. Şi atunci mai rămâne doar o uşă.

Se pare că o vreme o să stau lipit de Tengo, îşi zise Ushikawa. Altă alegere nu am. Asta e o mostră perfectă de aplicare a procedeului prin eliminare. Îţi vine să faci nişte broşuri frumoase cu ea, pe care să le împărţi trecătorilor. Lume, lume, priviţi cum se procedează prin eliminare!

Ce băiat bun din născare eşti tu, Tengo! Matematician, dar şi scriitor. Campion la judo, dar şi preferatul învăţătoarelor. Deocamdată nu-mi rămâne decât să te folosesc pe tine drept breşă şi să încerc să descâlcesc situaţia. Şi chiar e o încâlceală cumplită. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât pricep mai puţin. Mi se face creierul ca o bucată de tofu expirat.

Dar Tengo? se întrebă Ushikawa. El reuşea să cuprindă imaginea de ansamblu? Probabil că nu. Din câte vedea el, Tengo testa pe rând diverse ipoteze şi mergea încolo şi încoace, pe căi ocolite. Oare nu era şi el bulversat de diverse lucruri şi îşi clădea în minte fel de fel de teorii? Şi totuşi, Tengo era un matematician înnăscut. Se pricepea să adune piese şi să compună un puzzle, în plus, ca persoană direct vizată, cu siguranţă strânsese mai multe piese decât el.

Să-i urmăresc mişcările lui Tengo o vreme, îşi propuse Ushikawa. Sigur o să mă ducă el *undeva.* Dacă am noroc, poate chiar la locul în care se ascunde Aomame. A se lipi zdravăn de ceva ca o lipitoare era alt lucru la care Ushikawa se pricepea de minune. Dacă asta se hotăra el să facă, nimeni nu mai putea să se descotorosească de el.

Odată ce se hotărâse, Ushikawa închise ochii şi stinse întrerupătorul gândurilor. Mai bine dormea puţin. În ziua aceea vizitase nu una, ci două şcoli primare din Chiba şi stătuse de vorbă cu două învăţătoare între două vârste. O frumoasă directoare-adjunctă şi o învăţătoare cu un mers ca de crab. Trebuia să-şi mai odihnească nervii. În scurt timp, capul său mare şi diform începu să salte uşor, în ton cu mişcarea trenului. Ca o păpuşă în mărime naturală, care stă să scuipe pe gură un răvaş nenorocos.

Trenul nu era gol, însă niciun călător nu se încumeta să se aşeze lângă Ushikawa.

Capitolul 11
Lumea asta nu numai că nu are logică, dar e şi lipsită de bunătate

Marţi dimineaţă, Aomame îi scrise un bilet lui Tamaru, în care îi spunea că bărbatul care se dădea drept încasator de la NHK venise din nou. Bătuse insistent la uşă, o făcuse cu ou şi cu oţet (pe ea sau pe persoana care locuia acolo, numită Takai) şi o tachinase încontinuu. Avea ceva exagerat şi nenatural. Poate chiar era cazul să se alarmeze cu adevărat.

Aomame puse bileţelul într-un plic şi îl lăsă pe masa din bucătărie. Scrise pe el iniţiala T. Cei care veneau să-i aducă provizii urmau să i-l ducă lui Tamaru.

Puţin înainte de ora unu, Aomame intră în dormitor, încuie uşa, se băgă în pat şi continuă să citească din romanul lui Proust. La ora unu fix, soneria sună o dată. După câteva clipe echipa de aprovizionare descuie uşa şi intră în apartament. Ca de obicei, umplură frigiderul rapid, strânseră gunoiul şi inspectară rafturile cu alimente. După un sfert de oră îşi terminară treaba, ieşiră şi încuiară uşa din exterior. Apoi sunară iar la sonerie, ca semnal. Acelaşi procedeu ca întotdeauna.

Ca să fie sigură, Aomame aşteptă până ce limbile ceasului indicară ora unu şi jumătate, apoi ieşi din dormitor şi se duse în bucătărie. Plicul adresat lui Tamaru dispăruse, iar pe masă era acum o punguţă de hârtie cu numele unei farmacii. Alături de ea, un volum gros intitulat *Enciclopedia corpului uman pentru femei.* În punguţă găsi trei teste diferite de sarcină. Deschise fiecare cutie şi citi instrucţiunile rând pe rând. Toate spuneau acelaşi lucru. Dacă ciclul întârzie mai mult de o săptămână, se poate face testul de sarcină. Acesta are o precizie de nouăzeci şi cinci la sută, dar dacă rezultatul este pozitiv se recomandă o vizită la medicul specialist cât mai repede. Nu trebuie trasă o concluzie doar pe baza testului. Acesta indică doar posibilitatea unei sarcini.

Procedeul era simplu. Se colectează urină într-un recipient

curat şi se introduce în ea fâşia de hârtie sau se urinează direct pe beţişor. Se aşteaptă câteva minute. Culoarea albastră indică o sarcină. Dacă nu se schimbă culoarea, rezultatul e negativ. Sau, două liniuţe verticale în cadranul rotund înseamnă o sarcină, o singură liniuţă indică lipsa unei sarcini. Chiar dacă detaliile de design difereau, principiul era acelaşi. Existenţa sarcinii se stabileşte în funcţie de prezenţa hormonului hCG (gonadotropina corionică umană) în urină.

Gonadotropina corionică umană? Aomame se încruntă puternic. Era femeie, dar în cei treizeci de ani ai săi nu mai auzise niciodată această denumire. Adică până acum chestia asta şi-a făcut de cap cu ovarele mele şi eu n-am ştiut?

Aomame deschise *Enciclopedia corpului uman pentru femei.*

„Gonadotropina corionică umană este un hormon secretat în timpul sarcinii, care menţine funcţionarea corpului galben", scria în carte. „Corpul galben secretă progesteron şi estrogen, protejează mucoasa uterină şi împiedică menstruaţia. În acest mod se formează treptat placenta în uter. După şapte până la nouă săptămâni, odată formată placenta, rolul corpului galben se încheie şi, prin urmare, şi cel al hormonului hCG."

Cu alte cuvinte, se secretă după fixarea pe peretele uterin, timp de şapte până la nouă săptămâni. Ca perioadă, era cam nesigur, dar se potrivea cumva. Tot ce putea spune e că, în cazul în care testul indica un rezultat pozitiv, cu siguranţă era însărcinată. Dacă ieşea negativ, concluzia nu mai era la fel de clară. Exista şi varianta ca perioada de secreţie a hormonului să se fi încheiat deja.

Aomame nu simţea nevoia să urineze. Scoase o sticlă de apă plată din frigider şi bău două pahare. Însă tot nu îi venea să meargă la toaletă. Neavând nicio grabă, lăsă baltă testele de sarcină şi se întinse pe canapea, concentrându-se asupra cărţii.

*

Senzaţia de urinare apăru abia după ora trei. Aomame strânse urină într-un recipient şi introduse în ea fâşia de hârtie.

Aceasta se schimbă la culoare văzând cu ochii şi se transformă într-un albastru intens. O nuanţă foarte elegantă, bună de folosit pe caroseria unei maşini. O decapotabilă micuţă şi albastră, la care ar merge numai bine o capotă bej. Trebuie să fie minunat să conduci o asemenea maşină de-a lungul coastei, cu un vânticel văratic suflându-ţi în faţă. Însă în baia dintr-un bloc din mijlocul oraşului, într-o după-amiază de toamnă, acel albastru îi dădea ei certitudinea că este însărcinată – o posibilitate calculată cu o precizie de nouăzeci şi cinci la sută. Rămasă în picioare în faţa oglinzii, Aomame privi o vreme fâşia de hârtie albăstrită. Însă oricât ar fi privit-o, culoarea aceea nu avea să se schimbe.

Ca să fie absolut sigură, încercă şi un test produs de altă firmă. Pe instrucţiunile acestuia scria să urineze direct pe capătul beţişorului. Dar cum n-ar fi putut să mai urineze prea curând, se hotărî să-l introducă în urina din vas. Tot era proaspătă şi nu avea de ce să conteze dacă îl introducea în ea sau turna pe el. Rezultatul era acelaşi. Pe cadranul rotund din plastic apărură două linii verticale clar conturate, care îi spuneau lui Aomame acelaşi lucru, şi anume că „există posibilitatea unei sarcini”.

Aomame aruncă urina în vasul de toaletă şi trase apa. Înfăşură fâşia de hârtie albăstrită într-un şerveţel şi îl aruncă la gunoi, apoi spălă recipientul cu apă caldă. Se duse în bucătărie şi mai bău două pahare cu apă. Avea de gând să încerce şi al treilea test a doua zi. Trei e un număr foarte bun. O lovitură, două lovituri. Îţi ţii răsuflarea şi aştepţi a treia minge.

Aomame puse apă la fiert, îşi făcu un ceai verde, apoi se aşeză pe canapea şi îşi reluă lectura. Avea alături o farfurioară cu cinci biscuiţi săraţi cu brânză, pe care îi ronţăi savurându-şi ceaiul. Era o după-amiază liniştită. Perfectă pentru citit. Însă degeaba parcurgea scrisul cu ochii, pentru că nu reţinea nimic. Se văzu nevoită să recitească acelaşi pasaj de mai multe ori. Până la urmă renunţă, închise ochii şi se imaginä la volanul decapotabilei albastre, mergând de-a lungul coastei, cu capota lăsată. Un vânticel cu iz de mare îi flutura în păr. Pe marginea drumului era un semn rutier cu două linii verticale, care

însemna „Atenţie, puteţi fi însărcinată!”.

Aomame oftă şi lăsă cartea să-i cadă pe canapea.

Ştia şi ea foarte bine că nu era nevoie să mai încerce al treilea test. Rezultatul ar ieşi la fel şi de o sută de ori la rând, îşi spuse ea. E doar o pierdere de timp. Hormonii mei hCG o să aibă exact aceeaşi atitudine faţă de uterul meu. Protejează corpul galben, împiedică declanşarea menstruaţiei şi ajută la formarea placentei. Sunt însărcinată. Iar hormonii hCG ştiu asta. O ştiu şi eu. Pot să identific exact în pântecele meu această fiinţă. Acum e încă mică. Nu e decât un fel de simbol. Dar la un moment dat o să aibă o placentă şi o să se dezvolte. O să primească hrană de la mine şi o să crească treptat, dar constant, fără încetare, în lichidul acela întunecat şi greu.

Era prima dată când rămânea însărcinată. Aomame era foarte meticuloasă din fire şi nici nu credea decât ce vedea cu propriii ei ochi. Când făcea sex, se asigura neapărat ca partenerul să aibă prezervativul pus. Oricât ar fi băut, asta nu omitea niciodată să verifice. După cum îi spusese şi Doamnei, de la vârsta de zece ani, când îi venise prima dată ciclul, nu i se întrerupsese niciodată. Nu i se dereglase nici măcar cu o zi. Durerile menstruale erau uşoare. Doar sângera timp de câteva zile şi atât. Nu o împiedicase niciodată să facă mişcare.

Îi venise ciclul prima oară la câteva luni după ce îl strânsese pe Tengo de mână în sala de clasă din şcoala primară. Între cele două întâmplări părea să existe o clară conexiune. Atingerea mâinii lui Tengo o zguduise probabil pe dinăuntru. Când o anunţase pe mama ei că i-a venit ciclul, aceasta se strâmbase, de parcă se trezise pe cap cu o pacoste chiar inutilă. E cam devreme, comentase ea. Însă Aomame nici n-o luase în seamă. Era propria ei problemă şi nu a mamei sau a altcuiva. Făcuse singură primul pas într-o nouă lume.

Iar acum era însărcinată.

Aomame se gândi la ovule. Unul dintre cele patru sute de ovule pregătite înăuntrul ei (probabil unul chiar de pe la mijloc) fusese fecundat. Cel mai probabil în seara aceea furtunoasă de septembrie, cu tunete puternice. Atunci, în camera aceea întunecoasă, ea ucisese un bărbat. Îi înfipsese în ceafă un ac

ascuţit, ţintind către baza creierului. Însă acel bărbat era complet diferit faţă de cei pe care îi omorâse până atunci. Nu numai că ştia că urmează să fie ucis, dar asta îşi şi dorea. Până la urmă, ea îi dăduse ceea ce voia. Nu ca pe o pedeapsă, ci ca pe un act de milă. Iar în schimb, el îi oferise ceea ce ea îşi dorea. Un târg făcut într-un loc adâncit în întuneric. Aceea fusese noaptea în care rămăsese însărcinată. *O ştia.*

Eu am luat viaţa unui om cu mâna mea şi, în acelaşi timp, o viaţă a prins rod în mine. Oare şi asta a făcut parte din târg?

Aomame închise ochii şi îşi puse frâu gândurilor. Când mintea i se goli, ceva se strecură înăuntrul ei, în tăcere.

Doamne care eşti în ceruri, pur fie numele Tău, vie împărăţia Ta. Şi ne iartă nouă păcatele noastre. Şi ne binecuvântează nouă calea. Amin.

De ce îi venise să rostească rugăciunea tocmai acum? Nici măcar nu credea câtuşi de puţin în vreo împărăţie, în rai sau în Dumnezeu. Dar avea aceste cuvinte întipărite în minte. Fusese pusă să le recite încă de pe la trei sau patru ani, când încă nici nu le înţelegea bine sensul. Dacă greşea chiar şi un cuvinţel, o loveau tare cu rigla peste mâini. Rugăciunea ieşea la iveală ori de câte ori se întâmpla ceva, chiar dacă nu se vedea cu ochiul liber. Ca un tatuaj secret.

Ce-ar zice oare mama dacă i-aş spune că am rămas însărcinată fără să fi făcut sex? se întrebă ea. Probabil i s-ar părea o blasfemie cumplită. La urma urmei, e un fel de concepţie imaculată – deşi, evident, nu mai sunt virgină. Dar poate nici măcar nu mi-ar acorda atenţie. Nici n-ar apleca urechea la ce spun eu. Nu sunt decât o lepădătură care a părăsit lumea ei cu mult timp în urmă.

Dar hai să gândim lucrurile altfel, îşi propuse Aomame. Să nu mai încerc să găsesc o explicaţie acolo unde nu există, ci să las enigma să fie enigmă şi să văd fenomenul din unghiul opus.

Oare eu văd sarcina asta ca pe un lucru fericit şi bine-venit?

Sau ca pe ceva neplăcut şi inoportun?

Oricât se gândea, Aomame nu reuşea să ajungă la o concluzie. Încă sunt în faza de şoc, îşi spuse ea. Sunt perplexă şi dezorientată. Pe de o parte, mă simt sfâşiată în două. Mă confrunt cu o situaţie nouă pe care, în mod firesc, nu pot să o accept ca atare. Însă, în acelaşi timp, Aomame nu putea să nu observe că proteja acea mică sursă de căldură, mânată de un interes foarte viu. Simţea nevoia să fie până la capăt alături de acel ceva care se forma înăuntrul ei, orice ar fi fost el. Sigur că era neliniştită, înspăimântată. Poate era o chestie care îi depăşea imaginaţia. Poate era cine ştie ce creatură ostilă care urma s-o devoreze pe dinăuntru. Îi veneau în cap mai multe variante sumbre. Cu toate acestea, Aomame avea de felul ei şi o doză de curiozitate sănătoasă. Deodată, în minte îi răsări un gând, ca o rază de lumină care străpunge întunericul.

Poate copilul pe care îl port în pântece e al lui Tengo.

Aomame se încruntă uşor şi cugetă o vreme la această variantă. Dar de ce să fiu însărcinată cu copilul lui Tengo?

Ia să vedem totul aşa: în noaptea aceea bulversantă în care s-au petrecut atâtea lucruri unul după altul, ceva a acţionat în această lume şi Tengo a reuşit cumva să-şi introducă sperma în uterul meu. Nu ştiu cum, dar a apărut un fel de pasaj special, menit cumva să umple spaţiul dintre tunete, potop, întuneric şi crimă. Probabil doar temporar. Iar noi am reuşit să ne folosim de acel pasaj. Corpul meu a profitat de ocazie, l-a primit flămând pe Tengo în el şi aşa am rămas însărcinată. Ovulul meu cu numărul 201 sau 202 a înhăţat unul dintre milioanele de spermatozoizi ai săi. Un spermatozoid sănătos, deştept şi onest, întocmai ca posesorul său.

E o idee groaznic de aberantă. N-are niciun fel de logică. Nimeni în toată lumea asta n-ar accepta aşa ceva, oricâte explicaţii aş da. *Dar însuşi faptul că sunt însărcinată e ilogic.* Deşi, la urma urmei, suntem în 1Q84. E o lume în care nu mă mai mir de nimic.

Şi dacă e chiar copilul lui Tengo? se întrebă Aomame.

În dimineaţa aceea, când eram în spaţiul pentru opriri de pe

Autostrada Metropolitană nr. 3, nu am apăsat pe trăgaci. M-am dus acolo chititã să mor şi mi-am băgat ţeava pistolului în gură. Nu-mi era câtuşi de puţin teamă de moarte, pentru că o făceam ca să-l salvez pe Tengo. Însă o forţă m-a făcut să mă opresc. Am auzit o voce din depărtare chemându-mă pe nume. Să fi fost pentru că eram însărcinată? Nu cumva ceva încerca să-mi spună că se născuse această viaţă?

Aomame îşi aminti de doamna rafinată din vis, care o acoperise cu haina. S-a dat jos din Mercedesul ei argintiu şi mi-a dat pardesiul ei galben, moale şi uşor. Ea ştia. Ştia că sunt însărcinată şi m-a protejat de privirile indiscrete, de vântul rece şi de multe alte rele.

A fost un semn bun.

Aomame îşi relaxă faţa, revenind la expresia ei normală. Cineva mă apără, mă protejează, îşi spuse ea. Deşi sunt în lumea anului 1Q84, nu sunt complet singură. Probabil.

*

Aomame îşi luă ceaiul deja răcit şi se duse la fereastră. Ieşi pe balcon, se cufundă în scaunul de grădină astfel încât să n-o vadă nimeni şi se uită la părculeţ printre plăcile opace. Încercă să se gândească la Tengo, însă în ziua aceea nu prea reuşi. Îi apărea în faţa ochilor chipul lui Ayumi. Aceasta îi zâmbea cald, cu naturaleţe, fără ascunzişuri. Stăteau faţă în faţă la masa din restaurant şi duceau la gură paharul cu vin. Amândouă erau bine ameţite de băutură. Vinul rafinat de Burgundia li se amesteca în sânge, le circula molatic prin corp şi picta lumea înconjurătoare în culoarea strugurelui.

„Ştii ce cred eu?”, spune Ayumi, plimbându-şi degetul pe paharul cu vin. „Lumea asta nu numai că nu are logică, dar e şi lipsită de bunătate.”

„Aşa o fi. Dar n-are nimic. Că se sfârşeşte şi lumea asta cât ai clipi”, răspunde Aomame. „Şi atunci va să vie împărăţia.”

„De-abia aştept!”, exclamă Ayumi.

*

De ce oare i-am vorbit atunci de împărăţie? se întrebă

Aomame mirată. De ce am pomenit despre un lucru în care nu cred? Iar la scurt timp după aceea, Ayumi a murit.

Când am vorbit despre ea, sigur aveam în minte un alt fel de „împărăţie" faţă de cea în care cred cei din Biserica Martorilor. Una mult mai personală. Şi tocmai din acest motiv mi-a venit să spun acele cuvinte. Dar oare eu în ce fel de împărăţie cred? Ce fel de „împărăţie" îmi imaginez eu că o să vină după ce se sfârşeşte lumea?

Aomame îşi puse uşor mâna pe abdomen şi ascultă cu atenţie. Dar, desigur, oricât de atent ar fi ascultat, nu se auzea nimic.

În orice caz, Ayumi a dispărut din această lume. A fost ucisă într-o cameră de hotel din Shibuya, cu mâinile legate în cătuşe reci şi gâtul sugrumat cu un cordon. (Din câte ştia ea, criminalul nu fusese încă prins.) I s-a făcut autopsia, a fost cusută la loc, dusă la crematoriu şi arsă. Persoana cu numele de Ayumi nu mai există în lumea asta. Nici carnea, nici sângele ei nu mai sunt. Nu mai există decât în acte şi în amintiri.

Ba nu, poate că nu e chiar aşa. Poate încă trăieşte bine, sănătoasă, în 1984. Bodogăneşte că nu i se dă voie să poarte pistol şi pune mai departe amenzi sub ştergătoarele maşinilor parcate ilegal. Merge şi le învaţă pe liceene despre metodele contraceptive. Dragele mele, nicio penetrare fără prezervativ.

Aş vrea s-o mai văd pe Ayumi. Dacă aş urca înapoi pe scara de urgenţă de pe Metropolitană şi m-aş întoarce în 1984, poate aş reîntâlni-o. Acolo Ayumi ar mai trăi încă, iar pe mine nu m-ar mai urmări indivizii de la Pionieri. Ne-am duce la micul restaurant din Nogizaka şi am bea vin de Burgundia. Sau…

Să urc înapoi pe scara de urgenţă de pe Metropolitană?

Aomame se întoarse la acest gând ca şi cum ar fi derulat înapoi o casetă. Eu am încercat să mai cobor o dată pe ea şi nu am găsit intrarea. Scara care trebuia să fie în dreptul reclamei la Esso dispăruse. Dar din direcţie opusă probabil că aş fi reuşit. Nu trebuia să cobor scara, ci să o urc. Să mă strecor la loc în depozitul de materiale de dedesubt şi să urc

de acolo înapoi. Să traversez pasajul în sens invers. Poate că asta trebuia eu să fac.

Lui Aomame îi veni să zboare chiar în acel moment pe uşă, să dea fuga la Sangenjaya şi să testeze această variantă. Poate funcţiona, poate nu. Dar merita să încerce. Să urce pe scara aia plină de pânze de păianjen, îmbrăcată în acelaşi costum şi cu aceeaşi pereche de pantofi cu toc în picioare.

Însă Aomame îşi ţinu în frâu acel impuls.

Nu, nu pot să fac asta. Nu am dat eu de Tengo tocmai pentru că am venit în 1Q84? Şi port în mine copilul lui. Orice ar fi, eu trebuie să-l mai întâlnesc o dată aici, în lumea aceasta nouă. Trebuie să dau ochii cu el. Iar până atunci eu nu am cum să plec. Orice s-ar întâmpla.

*

În după-amiaza următoare, primi un telefon de la Tamaru.

— În primul rând, legat de încasatorul de la NHK, zise el. Am sunat la NHK şi m-am interesat. Încasatorul responsabil cu acea zonă din Kōenji spune că nu îşi aminteşte să fi ciocănit la uşa cu numărul 303. A verificat deja că pe tocul uşii e abţibildul care face dovada că taxa se plăteşte automat în cont. Zice că oricum nu se apucă el să bată la uşă, dacă există sonerie. Dacă ar face aşa ceva, doar l-ar durea mâna. Iar în ziua în care te-a vizitat încasatorul, el era pe teren în altă parte. Din câte am înţeles, omul nu poate fi bănuit că minte. Munceşte acolo de cincisprezece ani şi e cunoscut drept o persoană răbdătoare şi amabilă.

— Deci? întrebă Aomame.

— Deci e mai probabilă varianta ca insul care a venit la tine să nu fi fost încasator adevărat. Cineva a bătut la uşă pretinzând că e de la NHK. Şi persoana cu care am vorbit la telefon presupune acelaşi lucru. Pentru ei e rău când apare un impostor să încaseze taxa. Au zis că ar vrea să ne întâlnim şi să discutăm direct mai în detaliu. Evident, i-am refuzat. Le-am spus că nu a rezultat nicio pagubă şi că n-aş vrea să dau incidentului prea multă importanţă.

— Asta înseamnă că individul era bolnav mintal sau mă

urmărea pe mine, nu?

— Nu cred că cei care sunt pe urmele tale ar face aşa ceva. Nu ajută la nimic, ba din contră, doar te pun în gardă.

— Dar dacă e un bolnav mintal, de ce să aleagă tocmai uşa asta? Sunt atâtea altele! Am şi grijă să nu se vadă lumină de afară şi nici nu fac zgomot. De obicei stau cu draperiile trase şi nu pun rufe la uscat pe balcon. Şi totuşi bărbatul ăla a ales special să bată în uşa asta. Ştia că sunt înăuntru. Sau aşa insista el, că ştie. Şi încerca să mă convingă cumva să deschid.

— Crezi c-o să mai vină?

— Nu-mi dau seama. Dar dacă e chitit să mă facă să deschid, nu crezi c-o să tot vină până vede uşa asta deschisă?

— Iar gândul ăsta te nelinişteşte.

— Nu mă nelinişteşte. Doar că nu-mi place.

— Nici mie nu-mi place, asta e clar. Nu-mi place deloc. Dar dacă mai vine impostorul ăla, nu putem să chemăm nici NHK-ul şi nici poliţia. Şi pe mine chiar dacă mă contactezi şi pornesc imediat spre tine, până ajung, probabil dispare deja.

— Cred că mă descurc şi singură, răspunse Aomame. Nu-mi rămâne decât să nu deschid uşa, oricât m-ar provoca.

— Presupun că ar face orice ca să te provoace, nu?

— Presupun şi eu.

Tamaru tuşi scurt şi schimbă subiectul.

— Ai primit testele, nu?

— Rezultatul a fost pozitiv, răspunse Aomame simplu.

— Adică eşti?

— Da. Am făcut două teste şi rezultatul a fost acelaşi.

Se lăsă tăcerea. O tăcere ca o litografie pe care literele încă n-au fost încrustate.

— Fără loc de dubiu? întrebă Tamaru.

— Eu ştiam asta de la bun început. Testele n-au fost decât o confirmare.

Tamaru mângâie uşor cu degetele litografia de tăcere.

— Am să te întreb ceva foarte deschis, spuse el. Vrei să păstrezi sarcina sau să te ocupi de ea?

— Nu *mă ocup* de ea.

— Deci o să ai copilul.

— Dacă merge totul cum trebuie, o să nasc la anul, prin iunie-iulie.

Tamaru făcu un calcul mental.

— Asta înseamnă că va trebui să facem câteva schimbări de plan.

— Îmi pare rău.

— N-ai de ce să-ţi ceri scuze. Toate femeile au dreptul să aducă pe lume un copil, indiferent de mediul în care s-ar afla, iar dreptul acesta trebuie respectat cu sfinţenie.

— Parcă mi-ai citi din Declaraţia Drepturilor Omului.

— Ştiu că insist, dar nu ai idee cine ar putea fi tatăl?

— Din iunie nu am mai avut relaţii sexuale cu nimeni.

— Deci e un fel de concepţie imaculată.

— Vorbele astea s-ar putea să-i înfurie pe cei religioşi.

— Orice lucru ieşit din comun sigur înfurie pe careva, răspunse Tamaru. Dar dacă eşti însărcinată trebuie să mergi cât mai repede la un consult de specialitate. Nu ai cum să duci sarcina la termen închisă acolo.

Aomame oftă.

— Lăsaţi-mă să stau aici până la sfârşitul anului! N-o să vă creez probleme.

Tamaru tăcu o vreme, apoi spuse:

— Poţi să stai acolo până la sfârşitul anului, aşa cum ţi-am promis deja. Dar apoi ne laşi să te ducem imediat într-un loc mai puţin periculos, unde să ai acces mai uşor la servicii medicale. Înţelegi, nu?

— Înţeleg, răspunse Aomame.

Însă nu era convinsă. Aş putea eu să plec de aici fără să dau de Tengo? se întrebă ea.

— Eu am lăsat o dată o femeie însărcinată, spuse Tamaru.

Aomame rămasă mută câteva clipe.

— Tu? Dar tu…

— Exact. Sunt *gay. Gay* get-beget. Aşa am fost dintotdeauna, aşa sunt şi acum. Şi aşa o să fiu şi de acum încolo.

— Dar ai lăsat o femeie însărcinată.

— Toată lumea greşeşte, spuse el, dar fără nicio urmă de amuzament în glas. Aş prefera să sar peste detalii, dar asta s-a întâmplat în tinereţe. O singură dată şi zbang! Drept la ţintă.

— Şi ea ce a făcut?

— Nu ştiu.

— Nu ştii?

— Ştiu doar până în luna a şasea. Mai departe, nu.

— La şase luni nu se mai poate face întrerupere de sarcină.

— Da, ştiu.

— Deci e foarte probabil ca acel copil să se fi născut.

— Da.

— Şi presupunând că s-a născut, nu vrei să-l cunoşti?

— Nu am niciun interes aparte, răspunse Tamaru fără ezitare. Eu nu aşa am trăit până acum. Dar tu? Tu vrei să-ţi cunoşti copilul?

Aomame se gândi câteva clipe.

— Şi eu am fost abandonată de părinţi când eram mică şi nu pot să anticipez ce înseamnă să ai un copil. Nu am avut un model corect.

— În orice caz, tu vrei să aduci pe lume acest copil. În lumea asta violentă şi plină de contradicţii.

— Pentru că eu vreau dragoste, răspunse Aomame. Dar nu mă refer la dragostea dintre mamă şi copil. N-am ajuns încă la acest nivel.

— Iar copilul face parte din această dragoste.

— Da. Într-un fel sau altul.

— Dar dacă se dovedeşte că te-ai înşelat şi copilul nu are nicio legătură cu dragostea pe care o cauţi tu, el are de suferit, nu? Cum am avut şi noi.

— Există şi posibilitatea asta. Dar eu simt că n-o să fie aşa. O simt instinctiv.

— Eu am mult respect faţă de instinct, spuse Tamaru. Dar odată ce se naşte conştiinţa de sine, nu mai poţi trăi decât ca un purtător al moralei. Să ţii minte asta.

— Cine a spus-o?

— Wittgenstein.

— O să ţin minte, spuse Aomame. Dacă s-a născut copilul

tău, acum câţi ani ar avea?

Tamaru socoti în minte.

— Şaptesprezece ani.

— Şaptesprezece ani, repetă Aomame, imaginându-şi o tânără sau un tânăr de această vârstă, ca purtător al moralei.

— Am să transmit ce mi-ai spus. Vrea să vorbească direct cu tine, dar, după cum am mai spus de atâtea ori, din motive de securitate eu nu agreez acest lucru. Iau toate măsurile tehnice posibile, dar telefonul este totuşi un mijloc periculos de comunicare.

— Ştiu.

— Dar e foarte preocupată de felul în care au evoluat lucrurile şi îşi face griji pentru tine.

— Ştiu şi asta. Îi mulţumesc mult.

— E bine să ai încredere în dânsa şi să-i urmezi sfatul. E o persoană foarte înţeleaptă.

— Desigur, răspunse Aomame.

Însă în afară de asta, eu trebuie să-mi ascut raţiunea şi să mă protejez. Doamna e o persoană foarte înţeleaptă, nici vorbă. Şi e foarte realistă. Dar sunt lucruri pe care nici ea nu are cum să le ştie. Nu ştie pe ce principii funcţionează 1Q84. Nici măcar nu a observat că pe cer sunt două luni.

*

După ce închise telefonul, Aomame se întinse pe canapea şi dormi o jumătate de oră. Se cufundă într-un somn scurt şi profund. Visă, dar visă un spaţiu în care nu era nimic. În spaţiul acela, ea stătea şi se gândea. Îşi aşternea gândurile cu o cerneală invizibilă pe o filă albă-albă. Se trezi cu o imagine incertă în minte, dar de o claritate stranie. Eu am să nasc acest copil. O mică făptură o să vină pe lume în siguranţă. După definiţia lui Tamaru, ca purtător inevitabil al moralei.

Îşi puse palma pe pântece şi ascultă. Încă nu se auzea nimic. Deocamdată.

Capitolul 12
Încep să se slăbească legile lumii

După ce îşi termină micul dejun, Tengo făcu un duş, se spălă pe cap şi se bărbieri. Se schimbă în haine proaspăt spălate, pe care le lăsase la uscat. Apoi ieşi, se duse la gară, îşi cumpără ziarul şi intră într-o cafenea din apropiere, unde bău o cafea neagră şi fierbinte.

Ziarul nu conţinea nimic care să-i atragă atenţia în mod deosebit. Cel puţin din câte citea acolo, lumea era un loc destul de plicticos şi insipid. Deşi era ziarul din ziua respectivă, i se părea că nu face decât să recitească ediţia de săptămâna trecută. Îl împături şi se uită la ceas. Era nouă şi jumătate, iar vizitele la spital începeau de la ora zece.

Pregătirile de plecare erau simple. Nu avea multe bagaje: câteva schimburi de haine, obiecte de toaletă, câteva cărţi şi hârtie de scris, cam atât. Îi încăpeau toate în geanta de umăr. Cu bagajul după el, plăti cazarea şi luă autobuzul din dreptul gării până la sanatoriu. Venise deja iama. Nu prea mai ieşea nimeni dimineaţa pe ţărmul mării. În staţia de autobuz de la sanatoriu Tengo fu singurul pasager care coborî.

La intrarea în sanatoriu trecu în registru, ca de obicei, numele şi ora. La recepţie era o asistentă tânără pe care o mai văzuse de câteva ori. Avea mâinile şi picioarele neobişnuit de lungi şi de subţiri. Pe buze îi plutea un zâmbet şi arăta ca un păianjen binevoitor care te îndrumă prin pădure. De obicei, la recepţie era femeia între două vârste, cea cu ochelari, dar în ziua aceea lipsea. Tengo răsuflă oarecum uşurat. Îi era teamă să nu facă vreo aluzie la faptul că o dusese pe Kumi până acasă cu o seară înainte. N-o zări nici pe Ōmura, cea cu pixul înfipt în păr. Dispăruseră cu toatele, de parcă le înghiţise pământul. Precum cele trei vrăjitoare din *Macbeth.*

Bineînţeles că de fapt nu se întâmplase asta. Kumi avea liber, dar celelalte două spuseseră că lucrează. Probabil că erau prin altă parte în momentul acela.

Tengo urcă la etaj, unde se afla rezerva tatălui său. Ciocăni

de două ori şi deschise uşa. Bătrânul era întins în pat, în aceeaşi stare de comă. În braţ îi intra acul perfuziei, iar în uretră cateterul. Nicio schimbare faţă de ziua de ieri. Ferestrele erau închise şi draperiile trase. Aerul plutea gros în încăpere. Se amestecau în el mirosuri de medicamente, de flori, de respiraţie de bolnav, de excremente şi fel de fel de alte izuri emanate de rutina vieţii. Chiar dacă era o viaţă diminuată, de multă vreme rămasă fără conştiinţă, funcţiile metabolice de bază rămâneau neschimbate. Se afla încă pe partea aceasta a lumii şi, atâta vreme cât trăia, emana diferite mirosuri.

Primul lucru pe care-l făcu Tengo fu să tragă în lături draperiile şi să deschidă larg geamurile. Era o dimineaţă plăcută şi trebuia să aerisească. Afară era răcoare, dar nu chiar frig. Razele soarelui pătrundeau prin ferestre, iar briza mării flutura draperiile. Un pescăruş lunecă peste rândul de pini, purtat de curenţii de aer, cu picioarele strânse. Un stol de rândunele oprite în dezordine pe cablurile de curent îşi schimbau fără încetare poziţia, ca nişte note muzicale pe care cineva le rescria de zor. Un corb cu ditamai ciocul poposise pe un felinar de stradă şi se gândea încotro să o apuce, scrutând precaut împrejurimile. Câteva firişoare de nori pluteau în înaltul cerului, atât de sus şi atât de departe, încât păreau o abstracţie care nu are niciun fel de legătură cu treburile oamenilor.

Întors cu spatele la tatăl său, Tengo privi o vreme pe fereastră lucrurile însufleţite şi cele neînsufleţite. Cele care se mişcau şi cele imobile. Era priveliştea obişnuită, nimic nemaivăzut. Fiindcă lumea trebuia să meargă înainte, mergea înainte. Ca un ceas deşteptător ieftin, îşi îndeplinea inofensiv funcţia care-i fusese încredinţată. Tengo privea această lume absent, încercând să mai amâne un pic să-şi privească tatăl în faţă, dar nu putea, bineînţeles, să evite lucrul acesta la nesfârşit.

În cele din urmă, se hotărî şi se aşeză pe scaunul metalic de lângă pat. Bătrânul stătea cu ochii închişi, cu faţa îndreptată în sus. Pătura trasă până sub gât nu era deloc răvăşită. Ochii bărbatului erau adânciţi în orbite, de parcă

lipsea de acolo o piesă şi căzuseră complet înăuntru. Chiar presupunând că ar fi deschis ochii, ar fi văzut lumea ca din fundul unei văgăuni.

— Tată, începu Tengo.

Bărbatul nu răspunse. Vântul căzu dintr-odată şi draperiile rămaseră nemişcate, precum cineva care şi-a amintit subit un lucru important în timp ce trebăluia. Apoi, după câteva momente, îşi reveniră şi începură din nou să fluture uşor.

— O să mă întorc în Tokio, spuse Tengo. Nu pot să rămân aici la nesfârşit şi nici nu mai pot să lipsesc de la serviciu. Nu am o viaţă nemaipomenită, dar e viaţa mea.

Pe obrajii bătrânului crescuse o umbră de barbă de două-trei zile. Îl bărbierea o asistentă cu un aparat electric, dar nu în fiecare zi. Fire albe se amestecau pe jumătate cu peri negri. Avea doar şaizeci şi patru de ani, dar părea mult mai în vârstă, de parcă cineva, din greşeală, derulase filmul vieţii lui până la capăt.

— Până la urmă nu ţi-ai revenit cât am stat aici. Doctorul spune însă că trupul tău nu e chiar aşa de sfârşit. Ba chiar e aproape sănătos, în mod straniu.

Tengo făcu o pauză, lăsându-i timp bărbatului să-i înţeleagă cuvintele.

— Nu ştiu dacă mă auzi. Poate că vocea mea îţi ajunge până la timpane, dar de-acolo mai departe circuitele sunt blocate. Sau poate că vorbele mele îţi ajung până la conştiinţă, dar nu poţi să reacţionezi la ele. N-am idee cum stau lucrurile. Până acum ţi-am vorbit şi ţi-am citit, plecând de la presupunerea că mă auzi. Altminteri nu avea niciun rost să o fac, iar dacă nu-ţi vorbeam nu mai avea niciun rost să fiu aici. Şi nu pot să explic de ce, dar am senzaţia că am simţit o reacţie din partea ta. Cuvintele mele ajung până la tine, chiar dacă nu în totalitate, măcar esenţialul.

Nicio reacţie.

— Poate că ce o să-ţi spun acum o să pară prostii. Eu însă o să mă întorc în Tokio şi nu ştiu când o să mai pot veni aici. Aşa că îţi zic de-acum ce am de spus. Dacă ţi se par tâmpenii, poţi să râzi de mine fără sfială. Desigur, asta dacă eşti capabil

să râzi.

Tengo îşi trase sufletul şi îşi privi tatăl. Acesta nu avea în continuare nicio reacţie.

— Corpul tău este în stare de comă. Ţi-ai pierdut simţurile şi cunoştinţa şi funcţionezi ca un aparat, doar prin sistemele de bază care-ţi susţin viaţa. Eşti un cadavru viu, asta a spus doctorul, desigur, folosind o expresie mai ocolită. Din punct de vedere medical, poate că aşa stau lucrurile, dar asta nu e decât o aparenţă. Poate că de fapt nu ţi-ai pierdut cunoştinţa, ci ea s-a mutat şi trăieşte în continuare în altă parte, deşi corpul tău e în comă. Mie asta mi s-a părut că simt, în tot răstimpul ăsta. Sigur, nu e decât o bănuială care nu se bazează pe nimic.

Tăcere.

— Îmi dau şi eu foarte bine seama că e o presupunere extravagantă. Dac-aş spune cuiva lucrul ăsta, mi s-ar răspunde că e pură fantezie. Dar eu nu pot să-mi imaginez altceva. Probabil că ţi-a pierit orice fel de preocupare pentru lumea asta. Descurajat şi dezamăgit, ţi-ai pierdut interesul şi de aceea ţi-ai abandonat trupul real şi te-ai mutat în altă parte, unde trăieşti o altă viaţă. Probabil că într-o lume care se află înăuntrul tău.

Tăcere în continuare.

— Am plecat de la serviciu ca să vin în oraşul ăsta şi în fiecare zi te-am vizitat şi ţi-am vorbit. Se fac în curând două săptămâni. Dar adevărul este că nu sunt aici numai ca să am grijă de tine. Voiam să aflu de unde vin şi ce fel de sânge îmi curge prin vene. Acum însă nu mă mai interesează lucrurile astea. Indiferent de mi-e rudă de sânge sau nu, eu sunt eu. Iar tu mi-eşti tată. Prea bine, mi-am zis. Nu ştiu dacă asta se poate numi o reconciliere între noi doi. Sau m-am împăcat eu cu mine însumi, poate că de asta e vorba.

Tengo inspiră adânc. Tonul său coborî o treaptă.

— În vară încă mai erai conştient. Mintea ta era destul de confuză, dar era în stare de funcţionare. Am reîntâlnit atunci o fată în încăperea asta. După ce te-au dus să-ţi facă analizele, ea a venit aici. Era probabil un fel de alter ego al ei. Am rămas

acum atâta timp în oraşul ăsta pentru că speram să o mai pot întâlni încă o dată. Asta este adevăratul motiv pentru care mă aflu aici.

Tengo oftă şi îşi odihni palmele pe genunchi.

— Numai că ea nu a mai apărut. Fusese adusă aici în ceva ce se cheamă crisalidă de aer, o capsulă în care e aşezată. E prea lung să-ţi explic în detaliu, dar crisalida de aer e un obiect fictiv, un produs al imaginaţiei. Acum însă nu mai e fictiv. Graniţele dintre lumea reală şi cea imaginară încep să fie neclare. Pe cer sunt două luni. Şi asta tot din lumea ficţiunii a venit.

Tengo îl privi pe bătrân. Oare reuşea să-l urmărească?

— Aşa că, în tot contextul ăsta, nu mi se pare deloc de mirare ca tu să-ţi abandonezi trupul şi să te duci în altă lume, unde te poţi mişca în voie. S-ar putea spune că regulile lumii încep să se slăbească. Aşa cum ţi-am mai zis, am senzaţia stranie că tu ai făcut cu adevărat lucrul ăsta. Că, de exemplu, te-ai dus la casa mea din Kōenji şi ai bătut la uşă. Ştii, nu? Încasatorii de taxe de la NHK bat insistent la uşă şi strigă pe palier fel de fel de ameninţări. Aşa cum făceam noi pe vremuri, când umblam pe rutele de adunat taxe din Ichikawa.

Presiunea aerului din cameră păru să se schimbe puţin. Geamurile erau deschise, dar nu pătrundea niciun sunet de afară. Când şi când, se auzea numai ciripitul vrăbiilor.

— Acasă la mine, în Tokio, e o fată. Nu mi-e iubită. S-au întâmplat nişte lucruri şi se ascunde acolo o vreme. Cu câteva zile în urmă, mi-a spus la telefon despre un încasator de la NHK. Cum a bătut la uşă, ce spunea şi ce a făcut. Semăna ciudat de bine cu ce făceai şi spuneai tu pe vremuri. Lucrurile pe care le-a auzit ea erau exact vorbele tale aşa cum mi le amintesc. Exact formulările pe care aş vrea să le uit dacă aş putea. Mă întreb dacă nu cumva tu i-ai bătut la uşă. Greşesc?

Tengo făcu o pauză de jumătate de minut. Bătrânul însă nu clinti nicio geană.

— Ce vreau eu este să nu-mi mai baţi la uşă vreodată. Nu am televizor. Iar vremurile în care noi doi umblam pe străzi să adunăm taxe s-au sfârşit de mult. Sper că ne-am înţeles deja

în privinţa asta. Atunci când ai discutat cu învăţătoarea. Nu mai ştiu cum o chema, învăţătoarea aia mică, cu ochelari. Mai ţii minte, nu? Aşa că te rog să nu-mi mai baţi la uşă. Şi nu numai mie. Să nu mai baţi la uşile oamenilor. Nu eşti încasator de taxe şi nu ai niciun drept să sperii lumea.

Tengo se ridică de pe scaun, se duse la fereastră şi privi afară. Un bătrân cu baston şi un pulover gros trecea prin faţa pinilor. Probabil se plimba. Avea părul alb, era înalt şi se ţinea drept, dar îşi mişca picioarele cu greutate. Părea că uitase cum să meargă şi făcea fiecare pas încercând să-şi amintească. Tengo îl privi o vreme cum înaintează. Bătrânul străbătu curtea şi apoi dispăru după colţul clădirii, fără însă să-şi aducă aminte cum se merge. Tengo se răsuci apoi către tatăl său.

— Nu te învinuiesc de nimic. Ai dreptul să faci ce vrei cu spiritul tău, să-l trimiţi unde vrei. E viaţa ta, e spiritul tău. Faci ce crezi tu de cuviinţă, ce ţi se pare ţie corect. Poate că eu nu am dreptul să-ţi spun lucrurile astea. Dar nu mai eşti încasator de taxe la NHK. Aşa că nu mai pretinde că eşti, pentru că asta nu-ţi oferă niciun ajutor.

Tengo se aşeză pe pervaz, căutându-şi cuvintele în aerul din rezerva de spital.

— Nu prea ştiu ce viaţă ai avut tu, ce fel de tristeţi şi ce fel de bucurii. Dar dacă ai anumite neîmpliniri, să ştii că nu poţi să le rezolvi bătând la uşile oamenilor. Chiar dacă ăla e un loc cu care eşti obişnuit, chiar dacă e lucrul la care te pricepi cel mai bine.

Tengo tăcu şi îl privi pe tatăl său.

— Nu mai bate la uşa nimănui. Asta este tot ce-ţi cer. Trebuie să plec. Am venit în fiecare zi la tine, ţi-am vorbit şi ţi-am citit. Şi, într-o oarecare măsură, ne-am împăcat. Asta e un lucru care s-a petrecut aici, în lumea reală. Poate că nu-ţi convine, dar ar fi mai bine să revii aici. Ăsta este locul de care aparţii.

Tengo îşi luă geanta şi şi-o puse pe umăr.

— Plec.

Bărbatul rămase cu ochii închişi, fără să se clintească şi

fără să spună nimic, la fel ca întotdeauna. Cu toate acestea, părea să se gândească la ceva. Tengo îşi ţinu respiraţia şi încercă să fie cât putea de atent la vreun semn al său. Avea senzaţia că tatăl său era cât pe ce să deschidă brusc ochii şi să se ridice. Nu se întâmplă însă nimic.

Asistenta cu mâini şi picioare ca de păianjen era în continuare la recepţie. Pe ecusonul de plastic de pe piept scria Tamaki.

— Mă întorc în Tokio, o înştiinţă Tengo.

— Păcat că nu şi-a revenit tatăl dumneavoastră cât aţi fost aici, îl consolă ea. Dar sunt convinsă că s-a bucurat că aţi stat atât de mult cu el.

Tengo nu ştiu ce să-i răspundă.

— Transmiteţi-le salutările mele celorlalte asistente. Mulţumesc pentru ajutor.

Până la urmă nu le întâlni nici pe Tamura, şi nici pe Ōmura, cea cu sâni mari şi cu pixul înfipt în păr. Îi păru rău. Erau nişte asistente vrednice şi fuseseră foarte drăguţe cu el. Dar probabil că era mai bine să nu le vadă înainte de a pleca, pentru că, până la urmă, ce încerca el acum să facă era să evadeze singur din oraşul pisicilor.

*

Când trenul părăsea gara Chikura, Tengo îşi aminti de noaptea pe care o petrecuse la Kumi. Asta se întâmplase chiar cu o seară înainte. Canapeaua incomodă, lampa Tiffany, râsetele care se auzeau de la televizorul din apartamentul vecin. Ţipetele bufniţei, fumul de la haşiş, bluza cu *smiley face,* părul pubian presat de piciorul lui. Deşi nu trecuse încă nicio zi de atunci, păreau toate lucruri dintr-un trecut îndepărtat. În mintea sa, departele şi aproapele nu se mai distingeau limpede. Ca pe un cântar instabil, miezul întâmplărilor acelora nu-şi găsea echilibrul.

Dintr-odată Tengo se simţi neliniştit şi se uită în jur. Oare asta era într-adevăr lumea reală? Nu cumva se urcase într-o realitate greşită? Întrebă un alt călător dacă erau într-adevăr în trenul corect. Era în regulă, nu trebuia să-şi facă griji. La

Tateyama urma să ia rapidul de Tokio. Lăsa în urmă oraşul pisicilor.

Urcat în celălalt tren, se aşeză pe scaun şi se cufundă într-un somn mult aşteptat, ca şi când ar fi călcat greşit şi ar fi căzut într-un hău întunecat, fără fund. Pleoapele i se închiseră de la sine şi în clipa următoare îşi pierdu cunoştinţa. Când se trezi, trecuseră deja de Makuhari. În vagon nu era prea cald, dar Tengo era transpirat la subraţ. În gură avea un miros neplăcut, ca mirosul îmbâcsit din camera de spital a tatălui său. Scoase din buzunar o gumă de mestecat şi o băgă în gură.

Probabil că n-o să mai calc prin locurile alea, îşi spuse Tengo. Cel puţin cât mai trăieşte tata. Desigur, nimic pe lume nu e sută la sută sigur, dar nu mai putea face nimic în oraşul acela de pe malul mării.

*

Când ajunse acasă, Fukaeri nu era. Bătu de trei ori la uşă, se opri şi bătu din nou de două ori. Apoi descuie. Înăuntru era linişte şi surprinzător de curat. Farfuriile erau puse în dulap, biroul şi masa erau în ordine, coşul de gunoi, gol. Fusese dat şi cu aspiratorul, iar patul era făcut. Nu vedeai cărţi sau discuri lăsate afară. Hainele spălate erau frumos împăturite şi aşezate pe pat.

Singurul lucru pe care îl avusese Fukaeri, geanta ei mare de pânză, nu se zărea pe nicăieri. Nu erau însă semne că ar fi plecat brusc, că s-ar fi întâmplat ceva şi ar fi fost nevoită să plece în grabă. Şi nu părea nici că lipseşte temporar. Se hotărâse să plece, făcuse curat pe îndelete şi apoi abia îşi luase tălpăşiţa. Tengo şi-o imagină pe Fukaeri singură, dând cu aspiratorul şi ştergând praful cu cârpa. Era o ipostază care nu i se potrivea deloc.

În cutia poştală găsi cheia de rezervă. După volumul corespondenţei adunate în cutie, Tengo bănui că fata plecase cu o zi sau două în urmă. Ultima dată vorbiseră la telefon alaltăieri dimineaţă şi încă mai era la el. Ieri-seară ieşise cu asistentele în oraş, fusese invitat la Kumi acasă şi nu mai

apucase s-o sune pe Fukaeri.

În asemenea situaţii, Fukaeri obişnuia să lase un bileţel, cu scrisul ei pătrăţos, ca în alfabetul cuneiform, dar Tengo nu găsi nimic niciunde. Pur şi simplu plecase în tăcere. Tengo însă nu avea de ce să se mire prea tare. Nimeni nu putea prezice ce gândeşte Fukaeri şi ce avea să facă. Atunci când voia să vină, te pomeneai cu ea, iar când voia să plece, dispărea pur şi simplu. Era ca o pisică capricioasă şi independentă. Ba dimpotrivă, era straniu că rămăsese atâta vreme într-un loc.

În frigider găsi mai multă mâncare decât se aşteptase. Fără îndoială, cu câteva zile în urmă Fukaeri ieşise şi făcuse cumpărături. Găsi multă conopidă fiartă. Din cum arăta, nu părea să fie însă gătită de multă vreme. Oare ştiuse că Tengo urma să se întoarcă în curând în Tokio? Lui Tengo îi era foame şi îşi prăji nişte ouă, pe care le mâncă cu conopidă. Îşi făcu o felie de pâine prăjită şi bău două căni de cafea.

Îi telefonă apoi prietenului care-i ţinuse locul la cursuri şi îl anunţă că de la începutul săptămânii putea să se întoarcă la muncă. Celălalt îi spuse pe unde ajunsese cu predatul.

— M-ai ajutat mult, îţi rămân îndatorat, îi mulţumi Tengo.

— Nu-mi displace să predau. Uneori mi se pare chiar interesant, dar dacă fac lucrul ăsta prea mult, încep să nu mă mai recunosc, parcă mă transform într-un alt om.

Şi Tengo simţea vag acelaşi lucru în fiecare zi.

— S-a întâmplat ceva deosebit cât am lipsit?

— Nu, nimic. A, a venit o scrisoare pentru tine, am luat-o eu. Am pus-o în sertarul de la birou.

— Scrisoare? întrebă Tengo. De la cine?

— De la o fată slabă, cu părul drept şi lung până la umeri. A venit la mine şi mi-a zis să-ţi dau scrisoarea asta. Vorbea oarecum ciudat, s-ar putea să fi fost străină.

— Avea o geantă mare de umăr?

— Da, una verde. Destul de plină.

Înseamnă că îi fusese teamă să-i lase vreun bilet în casă, să nu îl citească sau să îl ia cineva. Se dusese la şcoala pregătitoare şi i-l înmânase direct prietenului său.

Tengo mulţumi încă o dată şi închise telefonul. Se lăsase

deja înserarea şi nu avea chef să plece acum cu trenul până în Yoyogi să-şi ia scrisoarea. Putea s-o facă şi mâine.

Îşi aminti apoi că uitase să-şi întrebe prietenul despre lună. Dădu să-l sune din nou, dar se răzgândi. Sigur uitase de povestea asta. Până la urmă, era un lucru de care trebuia să se ocupe el singur.

*

Tengo ieşi din casă şi se plimbă fără ţintă pe străzi. Fără Fukaeri, apartamentul i se părea prea tăcut şi nu reuşea să se relaxeze. Câtă vreme fata locuise cu el, Tengo nu simţise nicio diferenţă. El îşi dusese traiul ca de obicei, iar Fukaeri îşi văzuse de ale ei. Totuşi, acum că plecase, Tengo observă că lăsase în urma ei un mare gol.

Nu era atras de Fukaeri. Era într-adevăr o fată frumoasă şi seducătoare, dar de când o întâlnise nu simţise atracţie sexuală faţă de ea. Nici după ce petrecuseră împreună atâta vreme sub acelaşi acoperiş nu simţise nimic deosebit. Atunci ce era? Oare din ce motiv nu mă simt atras de Fukaeri? se întreba Tengo. E adevărat că în noaptea aceea furtunoasă se împreunaseră, dar nu el îşi dorise lucrul acesta, ci ea.

„Împreunare" era exact cuvântul potrivit. El rămăsese paralizat şi fără libertate, iar Fukaeri se suise pe el şi îi introdusese penisul erect în ea. Păruse atunci că se abandonează complet. Arăta ca o zână dintr-un vis.

După noaptea aceea, îşi văzuseră de viaţă în apartamentul cel mic ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic, de parcă Fukaeri ar fi uitat tot de îndată ce furtuna se oprise şi cerul se înseninase. Tengo, la rândul lui, nu ţinea deloc să deschidă această discuţie. Poate că ar fi fost mai bine să uite şi el. Bineînţeles însă că îi rămăseseră câteva întrebări. De ce făcuse Fukaeri dintr-odată ce făcuse? Avusese vreun ţel anume sau nu fusese decât un act de nebunie temporară?

Tot ce înţelegea Tengo era că nu fusese un act de dragoste. Fukaeri îl plăcea, cel puţin de asta era destul de sigur. Dar nu putea fi vorba de dragoste, atracţie sexuală sau de vreun sentiment asemănător. Ea nu simţea dorinţă pentru

nimeni. Tengo nu avea foarte mare încredere în puterea sa de a judeca oamenii, dar nu şi-o putea imagina pe Fukaeri făcând dragoste pasionată cu vreun bărbat şi respirându-i fierbinte la ureche. Nu putea să şi-o imagineze nici măcar într-un act sexual cât de cât decent. Nu avea capacitatea asta în ea.

Tengo se plimba prin Kōenji, întorcând pe toate părţile lucrurile acestea. Se înserase şi începuse să bată un vânt rece, dar pe el nu-l deranja prea tare. Obişnuia să se plimbe cufundat în propriile gânduri. Apoi, întors acasă, se aşeza la birou şi dădea o formă acestor gânduri. Devenise un obicei în toată regula, astfel că se plimba adesea, chiar şi când ploua sau era vânt. Tot mergând, ajunse în faţa localului „Spic de grâu". Cum altceva mai bun de făcut nu avea, intră şi îşi comandă un Carlsberg la halbă. Abia deschiseseră şi nu mai era niciun client înăuntru. Tengo îşi goli mintea de frământări şi îşi savură berea pe îndelete.

Nu îşi permitea însă luxul de a-şi ignora gândurile prea mult. Aşa cum natura are oroare de vid, tot aşa mintea i se întorcea necontenit către Fukaeri. Ca nişte crâmpeie de vise, ea i se strecura mereu în gânduri.

S-ar putea să fie pe-aproape. Poţi să ajungi şi pe jos, îi spusese Fukaeri. De aceea ieşise în oraş să o caute. Apoi venise în localul acela. Ce-i mai spusese Fukaeri atunci?

Nu-ţi face griji. Te găseşte ea pe tine.

În timp ce el o căuta pe Aomame, şi ea îl căuta pe Tengo. Nu înţelesese cum trebuie lucrul acesta. El era atât de obsedat de gândul de a o găsi pe Aomame, încât nici nu-i trecea prin cap că şi ea ar putea face la fel.

Eu sunt perceptor, tu eşti receptor, îi mai spusese. Ea percepea, iar Tengo recepta. Numai că Fukaeri nu dădea la iveală lucrurile pe care le percepea decât atunci când avea ea chef. Tengo habar n-avea dacă Fukaeri respecta nişte legi numai de ea ştiute sau era pur şi simplu capricioasă.

*

Îşi aminti din nou de actul sexual dintre ei doi. Fata frumoasă, de numai şaptesprezece ani, se suise pe el şi îşi

introdusese până la capăt penisul lui întărit. Sânii ei mari tremurau mlădios în aer, ca nişte fructe coapte. Pierdută, îşi închisese ochii, iar nările îi fremătau. Pe buze i se formau cuvinte care nu erau cuvinte. I se zăreau dinţii albi şi, când şi când, limba rozalie. Tengo îşi amintea clar aceste imagini. Trupul lui era paralizat, dar mintea îi era cât se poate de trează. Iar erecţia sa era perfectă.

Indiferent de câte ori ar fi derulat însă în minte acele imagini, Tengo nu simţea niciun fel de excitaţie. Nu se trezea în el dorinţa de a se culca încă o dată cu Fukaeri. De atunci nu mai făcuse sex de aproape trei luni. Nu mai ejaculase nici măcar o dată. Era foarte neobişnuit. Era un bărbat singur şi sănătos, de treizeci de ani, cu un libido normal. Era o dorinţă firească şi trebuia domolită.

Cu toate acestea, când călcase în casă la Kumi, chiar când se băgase în pat împreună cu ea şi îi simţise părul pubian pe coapsă, nu simţise niciun impuls. Penisul îi rămăsese flasc. Poate că era şi din cauza haşişului, dar nu era prea convins. Avea senzaţia că în noaptea aceea în care se culcase cu Fukaeri, ceva important îi fusese luat din suflet, aşa cum scoţi o mobilă dintr-o casă.

Dar ce oare?

Tengo clătină din cap.

După ce-şi termină berea comandă un Four Roses cu gheaţă şi un bol cu alune. Ca data trecută.

Poate că în noaptea aceea erecţia lui fusese *prea* perfectă. Penisul lui devenise mult mai mare şi mai tare ca de obicei. Aproape că nici nu-şi mai recunoştea propriul organ. Neted şi lucios, părea mai degrabă un simbol conceptual decât un penis real. Ejacularea care urmase fusese puternică şi intensă, iar sperma, vârtoasă. Cu siguranţă ajunsese până adânc în uterul lui Fukaeri. Sau chiar dincolo de el. Fusese o ejaculare care nu avea cum să dea greş.

Când lucrurile sunt prea bune însă, vine întotdeauna şi o parte proastă mai apoi. Aşa e mersul lumii. Oare după noaptea aceea mai avusese vreo erecţie? Nu-şi mai amintea. Poate că nu mai avusese niciuna de-atunci, iar dacă avusese, probabil

că fusese una ca vai de ea. Ca un film de duzină. O erecţie care nici nu merita amintită.

Oare nu cumva de aici înainte va avea parte numai de erecţii de duzină sau nici măcar de ele? Era o perspectivă a unei vieţi triste, ca un apus îndelungat. Dar depinde de perspectivă, poate că aşa trebuiau să stea lucrurile. Cel puţin avusese parte măcar de o erecţie perfectă şi de o ejaculare pe măsură. La fel ca autoarea romanului *Pe aripile vântului,* trebuia să fie mulţumit cu faptul că măcar o dată reuşise să împlinească ceva măreţ.

*

Termină de băut burbonul şi plăti. Apoi se plimbă din nou fără ţintă pe străzi. Vântul se înteţise şi aerul era şi mai rece. Trebuie să o găsesc pe Aomame înainte ca regulile lumii să se slăbească şi să dispară orice urmă de logică, îşi zise el. Singura mea speranţă e să dau de ea din întâmplare. Ce valoare are viaţa mea dacă nu reuşesc să o găsesc? În septembrie, era undeva pe-aici, prin Kōenji. Dacă am noroc, e şi acum tot aici. Desigur, nu avea nicio dovadă, dar nici altă cale de urmat. Aomame era undeva pe acolo şi în acest timp îl căuta şi ea. Se căutau ca două părţi ale unei monede rupte în două.

Privi cerul. Nu se vedea însă nici urmă de lună. Trebuia să se ducă într-un loc de unde luna era vizibilă.

Capitolul 13
Asta înseamnă să ajungi înapoi la zero?

Înfăţişarea lui Ushikawa atrăgea mult privirile oamenilor. Nu se preta deloc la supravegheri sau la filaj. Oricât ar fi încercat să se piardă în mulţime, arăta ca o coropişniţă într-un pahar cu iaurt.

Familia lui nu era aşa. Ushikawa avea părinţi, doi fraţi şi o soră. Tatăl său conducea o clinică medicală, iar mama ţinea contabilitatea. Ambii fraţi intraseră la medicină cu rezultate de excepţie şi erau doctori. Cel mare lucra la un spital din Tokio, iar cel mic rămăsese la facultate să facă cercetare. Când tatăl avea să iasă la pensie, fratele mai mare urma să preia conducerea clinicii din Urawa. Ambii erau căsătoriţi şi aveau câte un copil. Sora lui, mai mică decât el, plecase la studii în Statele Unite, iar acum revenise în ţară şi lucra ca interpret simultan. Avea treizeci şi cinci de ani, dar era încă necăsătorită. Toţi erau înalţi, slabi şi aveau chipuri ovale, cu trăsături regulate.

Din toate punctele de vedere, şi mai ales în ceea ce privea înfăţişarea, Ushikawa era excepţia. El era scund, cu un cap mare, diform, şi părul vâlvoi. Avea picioarele scurte şi strâmbe, ca nişte castraveţi. Ochii îi erau ieşiţi din orbite, de parcă ar fi fost speriat, şi avea un strat neobişnuit de grăsime pe la gât. Sprâncenele lui mari şi stufoase erau gata-gata să se împreuneze. Arătau ca două omizi grase care trăgeau una spre alta. La şcoală avusese în general note foarte bune, dar la unele materii era inconsecvent, iar la educaţie fizică nu se descurca deloc.

În cadrul acelei familii de elită, înstărită şi plină de sine, el reprezenta elementul străin. Era nota discordantă care distrugea armonia şi crea disonanţă. În fotografiile de familie, el era singurul care clar nu avea ce căuta acolo. Arăta ca un străin nepăsător care a nimerit printre ceilalţi din greşeală şi a fost prins întâmplător în cadru.

Iar restul familiei nu putea să priceapă nici în ruptul capului

cum apăruse printre ei un individ cu o înfăţişare atât de diferită de a lor. Dar era, fără tăgadă, copilul pe care mama lui îl născuse, trecând prin chinurile facerii (dureri cumplite, după cum îşi amintea ea). Nu-l pusese nimeni într-un coş şi îl abandonase pe pragul lor. La un moment dat, însă, cineva îşi amintise că mai existase printre rudele tatălui cineva cu capul diform. Era vorba de un verişor primar al bunicului său. Acesta lucrase la o uzină metalurgică din sectorul Koto din Tokio, dar murise în timpul războiului, în marele raid aerian din primăvara lui ’45. Tatăl lui nu-l cunoscuse, însă avea o fotografie într-un vechi album de familie. Văzând acea fotografie, întreaga familie exclamase la unison: „Aha!”. Acel unchi al tatălui lor semăna surprinzător de mult cu Ushikawa. Erau ca două picături de apă, mai să zici că se reîncarnase. Probabil aceiaşi factori genetici se manifestaseră deodată din nou, din cine ştie ce motiv.

Dacă n-ar fi existat el, familia Ushikawa din oraşul Urawa, prefectura Saitama, ar fi fost o familie ireproşabilă, atât ca înfăţişare, cât şi ca rezultate academice. O familie fotogenică, strălucită, demnă de toată invidia. Dar cu Ushikawa printre ei, lumea se încrunta şi clătina din cap. Oamenii se întrebau dacă nu cumva în această familie se strecurase vreun păcălici care să-i pună piedică zeiţei frumuseţii. Sau cel puţin asta erau părinţii *convinşi că gândeşte lumea.* De aceea, făceau tot posibilul să nu-l afişeze pe Ushikawa în public. Atunci când nu aveau încotro, aveau grijă să nu sară în ochi (ceea ce era, evident, o încercare zadarnică).

Şi totuşi Ushikawa nu se arăta deloc nemulţumit să fie pus într-o asemenea poziţie şi nici nu se simţea trist sau singur. Din contră, nici el nu voia să se afişeze în faţa oamenilor şi chiar prefera să fie tratat astfel. Fraţii şi sora lui se purtau cu el de parcă nici n-ar fi existat, dar nici de asta nu-i păsa, pentru că nici lui nu-i plăcea neapărat de ei. Ei erau chipeşi, aveau note grozave, mai erau şi nişte adevăraţi aşi la sport şi aveau o grămadă de prieteni. Dar din punctul lui de vedere, erau iremediabil superficiali. Aveau o gândire plată, un câmp vizual îngust şi lipsit de imaginaţie şi nu le păsa decât de cum îi vede

lumea. Nu aveau în ei acel scepticism sănătos care te ajută să-ţi cultivi înţelepciunea.

Ca medic internist, tatăl său se situa în clasa de vârf din zonă, însă era un individ dureros de plictisitor. Aidoma regelui din legendă care preschimba tot ce atingea în aur, fiecare cuvânt care îi părăsea buzele se transforma într-un grăunte searbăd de nisip, însă prin faptul că încerca să vorbească puţin, deşi probabil nu o făcea intenţionat, reuşea să mascheze cu pricepere cât era de plictisitor şi de mărginit. Spre deosebire de el, mama era vorbăreaţă şi extraordinar de snoabă. Ţinea mult la bani, era egoistă şi arogantă, îi plăcea fastul şi nu rata nicio ocazie să vorbească pe cineva de rău cu glasul ei ascuţit. Fratele cel mare moştenise firea tatălui, iar cel mic, pe a mamei. Sora era foarte independentă, dar iresponsabilă, fără strop de compasiune şi nu se gândea decât la propriul ei interes. Ca mezină a familiei, fusese cumplit de răsfăţată de părinţi.

De aceea Ushikawa îşi petrecuse adolescenţa mai mult singur. Când se întorcea de la şcoală, se închidea la el în cameră şi se punea pe citit. Neavând alt prieten în afara câinelui, nu i se dădea nici ocazia să poarte o dezbatere sau să-şi împărtăşească cunoştinţele cu cineva, însă era perfect conştient de faptul că era înzestrat cu o gândire logică şi clară şi că avea talent oratoric. Iar el îşi şlefuia cu răbdare aceste talente, de unul singur. De exemplu, îşi propunea un enunţ şi purta de unul singur o controversă pe tema respectivă, jucând ambele roluri. Pe de o parte apăra enunţul respectiv, vorbind elocvent în favoarea lui, iar pe de altă parte îl ataca şi vorbea la fel de vehement împotriva lui. Reuşea să se poziţioneze de ambele părţi ale baricadei cu aceeaşi tărie – şi sinceritate, într-un anume sens – şi să se implice în egală măsură. Aşa şi-a însuşit el, puţin câte puţin, capacitatea de a se îndoi de sine. Şi aşa a înţeles că în cele mai multe cazuri, ceea ce este considerat în mod obişnuit drept adevăr nu este decât un lucru relativ. Ushikawa a continuat să înveţe. A învăţat că subiectivitatea şi obiectivitatea nu se pot diferenţia atât de clar pe cât crede majoritatea oamenilor, iar dacă linia de

demarcaţie este neclară, nu e prea dificil să o împingi în ce direcţie vrei.

Ca să capete o logică şi o retorică mai limpezi şi mai eficiente, îşi îndesa în cap toate informaţiile care îi picau în mână. Şi pe cele folositoare, şi pe cele mai puţin folositoare. Şi cele cu care era de acord, şi pe cele cu care, la momentul respectiv, nu prea era de acord. Scopul lui nu era să obţină o educaţie în sensul general al cuvântului, ci informaţii concrete, pe care să le poată apuca direct în mână, să le studieze forma, să le cântărească.

Acel cap diform se transformase într-un adevărat receptacul de informaţii preţioase. Nu era arătos, dar era util. Datorită acestui lucru, devenise mai erudit decât orice alt băiat de vârsta lui. Dacă îşi propunea, putea să câştige cu uşurinţă orice dispută cu oricine. Şi nu doar cu fraţii sau colegii, ci şi cu profesorii sau părinţii. Însă el încerca să nu-şi afişeze prea mult această abilitate. Nu-i plăcea să-şi atragă privirile oamenilor, indiferent cum o făcea. Cunoştinţele şi abilităţile erau, în fond, doar nişte instrumente, nu lucruri cu care să faci paradă.

Ushikawa se vedea ca un animal nocturn care aşteaptă pitulat în bezna pădurii să apară prada. Îşi aştepta răbdător şansa, iar în momentul în care aceasta se ivea, plonja fără ezitare. Mai devreme nu avea voie să-şi facă prezenţa cunoscută. Era important să se ascundă şi să-şi ia victima prin surprindere. Aşa gândea încă din şcoala primară. Nu se lăsa pe mâna nimănui şi nici nu-şi dădea sentimentele pe faţă.

Uneori îşi imagina cum ar fi fost dacă s-ar fi născut cu o înfăţişare mai normală. Nu trebuia să fie neapărat chipeş. Nu era nevoie să înduioşeze pe nimeni. Ajungea să fie normal. Sau măcar să aibă o înfăţişare decentă, cât să nu-i mai facă pe trecători să-şi întoarcă privirea după el fără să-şi dea seama. Dacă s-ar fi născut aşa, oare ce viaţă ar fi avut? Însă acela era un „dacă” ce-i întrecea imaginaţia. Ushikawa era *prea* Ushikawa, iar asta nu mai lăsa loc de nicio altă ipoteză. Tocmai faptul că avea capul mare şi diform, ochii ieşiţi din orbite şi picioarele scurte şi strâmbe îl făcea pe el Ushikawa.

Un băiat circumspect, avid de cunoaştere, tăcut şi elocvent.

*

Anii trecuseră, iar băiatul cel urât crescuse şi devenise un tânăr urât. La oricare stadiu din viaţa lui, lumea întorcea capul după el pe stradă, iar copiii se holbau la el nestânjeniţi. Ushikawa se gândea uneori că poate când va deveni un bătrân urât, nu avea să mai atragă privirile oamenilor atât de mult. Bătrâneţea oricum înseamnă urâţenie, aşa că poate a lui n-ar mai fi ieşit în evidenţă ca în tinereţe. Dar asta nu putea să afle decât după ce îmbătrânea. Cine ştie, poate avea să se transforme într-un bătrân extraordinar de urât.

În orice caz, el nu putea să se piardă cu pricepere în fundal. Şi în plus, Tengo ştia cum arată. Dacă îl vedea dând târcoale în jurul blocului, se ducea totul pe apa sâmbetei.

În asemenea situaţii, angaja câte un detectiv de specialitate. Încă de pe vremea când era avocat, la nevoie, Ushikawa apela la serviciile lor. Majoritatea erau foşti poliţişti, versaţi în tehnica urmăririi, chestionării sau supravegherii. Însă de data aceasta chiar nu voia să implice pe cineva din afară. Problema era prea delicată, iar la mijloc era vorba de o infracţiune gravă, adică de crimă. În plus, nici măcar lui însuşi nu-i era pe deplin clar motivul pentru care Tengo trebuia supravegheat.

Desigur, ceea ce voia el era să elucideze *conexiunea* dintre Tengo şi Aomame, dar nici măcar nu ştia cum arată Aomame. Oricât se străduise, nu reuşise să facă rost de o fotografie ca lumea cu ea. Nici măcar Liliacul nu izbutise. Îi văzuse poza din albumul cu absolvenţii liceului, dar fiind o fotografie de grup, chipul ei era mic şi arăta cumva nefiresc, ca o mască. În aceea de membru al echipei de softball de la firma la care lucra, avea pe cap o şapcă cu ditamai cozorocul, care îi umbrea toată faţa. De aceea, în acel moment, nu avea o modalitate prin care să o recunoască, nici dacă îi trecea pe sub nas. Ştia că avea aproximativ un metru şaptezeci şi o postură frumoasă. I se remarcau ochii şi pometii. Părul lung până la umăr, corpul zvelt. Însă existau nenumărate femei care să se potrivească

acestei descrieri.

În orice caz, Ushikawa se văzuse obligat să-şi asume el însuşi sarcina de supraveghere. Trebuia să stătea acolo răbdător, cu privirea încordată, aşteptând să se întâmple ceva, iar când acel lucru se întâmpla, să hotărască într-o clipă cum să acţioneze. Nu avea cum să lase o treabă atât de delicată în seama altcuiva.

*

Tengo locuia la ultimul etaj al blocului aceluia vechi, din fier-beton, cu trei caturi. La intrare erau cutiile de scrisori ale tuturor locatarilor, iar pe una dintre ele scria „Kawana". Aveau uşiţele mâncate de rugină din loc în loc. Toate aveau încuietoare, însă majoritatea erau lăsate deschise. Uşa de la intrare nu era încuiată şi oricine putea intra în clădire după bunul său plac.

Holul de la intrare avea mirosul specific de bloc construit cu mulţi ani în urmă. Tavanele pătate de igrasie, cearşafurile vechi spălate cu detergent ieftin, uleiul vechi de prăjit, ghiveciul uscat cu o crăciuniţă, mirosul de pipi de pisică venit din grădiniţa din faţa blocului, înecată în bălării şi alte mirosuri neidentificate, se amestecau şi creau acel aer specific. După o vreme, probabil că te obişnuiai cu el, dar asta nu schimba cu nimic faptul că nu era deloc o mireasmă îmbietoare.

Apartamentul lui Tengo dădea către stradă. Nu era un drum foarte aglomerat, dar trecători erau destui. Fiind aproape de şcoala primară, la anumite ore se umplea de copii. Vizavi erau înşiruite câteva căsuţe, înghesuite una în alta. Toate aveau un etaj şi nici pic de curte. La capătul străzii se găseau o papetărie pentru elevi şi o cârciumă. La două străzi distanţă era şi un mic post de poliţie. Ushikawa nu dibuise împrejur niciun loc bun de ascuns, iar dacă se posta la marginea drumului, cu ochii pe fereastra lui Tengo, chiar dacă avea norocul să nu-l descopere Tengo, vecinii tot i-ar fi aruncat priviri suspicioase. Un individ cu o înfăţişare atât de neobişnuită ca a lui ar fi ridicat gradul de alertă al cetăţenilor direct la nivelul doi. Puteau să-l ia drept un pervers care

vânează elevii care ies de la şcoală şi să cheme poliţia.

Pentru a supraveghea pe cineva, avea mai întâi nevoie de un loc adecvat. Trebuia să găsească o poziţie din care să-şi poată monitoriza ţinta neobservat şi de unde să aibă acces la apă şi mâncare. Ideal ar fi fost să facă rost de o cameră cu vizibilitate bună către apartamentul lui Tengo. Putea să monteze pe trepied un aparat de fotografiat cu teleobiectiv şi să stea cu ochii pe mişcările de la el din casă, pe cine venea şi pleca. Fiind singur, nu putea să-l monitorizeze douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, dar vreo zece ore pe zi putea să acopere. Dar se înţelegea de la sine că nu avea cum să găsească uşor un loc atât de potrivit.

Ushikawa bătu totuşi împrejurimile în căutarea unui astfel de loc. Era genul de om care nu se lasă păgubaş cu una, cu două. Îşi puse picioarele la muncă şi parcurse toată zona, urmărind orice posibilitate, cât de mică, până în pânzele albe. Însă după ce pierdu o jumătate de zi scotocind prin împrejurimi, depuse armele. Kōenji era o zonă de locuinţe compactă, plată şi fără clădiri înalte. Existau extrem de puţine locuri din care se vedea casa lui Tengo. Şi niciunul în care Ushikawa să se poată ascunde.

*

Atunci când nu-i venea în cap nicio idee bună, Ushikawa făcea mereu o baie călduţă şi lungă. De aceea, odată întors acasă, îşi pregăti o baie. Se băgă în cada de plastic şi ascultă la radio un concert pentru vioară de Sibelius. Nu avea neapărat chef de Sibelius. Iar acest concert nu era o muzică tocmai potrivită de ascultat în cadă, la sfârşitul zilei. Poate că finlandezilor le plăcea să-şi petreacă nopţile lungi în saună, ascultându-l. Dar într-o chichineaţă de baie dintr-un apartament cu două camere din Kohinata, sectorul Bunkyō, muzica lui Sibelius răsuna prea pasional, cu acorduri prea tensionate. Însă Ushikawa nici nu băga de seamă. Atâta vreme cât se auzea ceva în fundal, el era mulţumit. Putea să fie şi un concert de Rameau sau *Carnavalul* lui Schumann, că el tot le-ar fi ascultat fără să obiecteze. Pur şi simplu în acel

moment se nimerise să fie la radio concertul pentru vioară al lui Sibelius. Asta era tot.

Ca de obicei, Ushikawa îşi golise mintea pe jumătate, lăsând-o să se odihnească, şi cu cealaltă jumătate se gândea. Iar muzica lui Sibelius interpretată de David Oistrah traversa mai mult acea zonă goală. Pătrundea ca o adiere de vânt prin intrarea larg deschisă şi se strecura afară prin ieşirea larg deschisă. Poate că nu era un fel de a asculta muzică tocmai demn de laudă. Dacă Sibelius ar fi ştiut cum îi asculta el opera, probabil şi-ar fi încruntat sprâncenele stufoase, iar ceafa lui groasă s-ar fi încreţit toată. Dar Sibelius murise cu multă vreme în urmă, iar Oistrah nu se mai număra nici el printre cei vii. Aşa că Ushikawa îşi învârtea gândurile prin partea negolită de minte, timp în care lăsa netulburat muzica să curgă prin el, de la dreapta la stânga.

În astfel de momente, nu îşi fixa o ţintă anume. Îşi lăsă gândurile să cutreiere liber, ca nişte câini pe o câmpie întinsă. Le spunea să se ducă unde voiau şi să facă ce voiau, apoi le scotea lesa. Stătea absent, cufundat în apă până la gât, cu ochii întredeschişi, ascultând muzica şi totuşi fără să o asculte. Câinii zburdară peste tot, rostogolindu-se pe costişă, fugărindu-se neobosit unii pe alţii, luând inutil urma veveriţelor, umplându-se de noroi şi de iarbă, iar când se întoarseră obosiţi, Ushikawa îi mângâie pe cap şi le puse la loc lesa. În acel moment muzica se sfârşi. Concertul lui Sibelius se încheiase după aproximativ o jumătate de oră. Numai bine. Crainicul anunţă că urma *Sinfonietta* lui Janáček. Ushikawa mai auzise undeva acel nume, însă nu mai ştia unde. Încercă să-şi amintească, dar, straniu, simţi cum i se tulbură vederea. Peste ochi i se puse o ceaţă gălbuie. Sigur din cauză că stătuse prea mult în baie, se gândi el. Prin urmare opri radioul, ieşi din cadă, îşi înfăşură un prosop în jurul şalelor şi se duse aşa cum era să-şi ia o bere din frigider.

Ushikawa locuia acolo singur. Pe vremuri avusese o soţie şi două fiice. Cumpăraseră o casă în zona Chūō-Rinkan din oraşul Yamato, prefectura Kanagawa şi trăiau acolo împreună. Aveau o curte micuţă, cu gazon şi un căţel. Soţia lui avea un

chip cu trăsături obişnuite, iar fetiţele erau chiar drăgălaşe. Niciuna din ele nu-i semăna deloc. Evident, Ushikawa răsuflase liniştit.

Dar situaţia se deteriorase deodată, iar acum era singur. Mai că nu-i venea să creadă că odinioară avusese şi el o familie şi că locuiseră în propria lor casă, într-o suburbie a oraşului. Uneori chiar era convins că totul nu era decât o falsă impresie şi că subconştientul lui născocise aceste amintiri, după bunul său plac. Însă totul se petrecuse în realitate. Avusese o soţie cu care împărţea patul şi doi copii, care erau sânge din sângele lui. În sertar păstra o fotografie de familie, în care erau toţi patru. Toată lumea râdea fericită. Până şi câinele părea să zâmbească.

Nu mai exista nicio şansă ca familia să se reunească. Soţia şi fiicele locuiau acum în Nagoya. Fetele lui aveau un alt tată. Un tată care arăta foarte normal şi cu care nu le era ruşine să apară pe la şcoală. Pe Ushikawa nu îl mai văzuseră de aproape patru ani, dar nu păreau să-i ducă lipsa. Nici măcar scrisori nu-i trimiteau. Ushikawa însuşi nu părea trist că nu-şi vedea fetele. Dar asta nu însemna că nu ţinea la ele. Doar că el trebuia întotdeauna să-şi ducă lui grija mai întâi, iar ca să facă asta, era nevoit să închidă toate circuitele emoţionale care nu-i foloseau pe moment.

În plus, el ştia că oricât de departe s-ar fi dus ele, în vinele lor curgea sângele lui. Oricât ar fi încercat ele să-l uite, sângele acela nu-şi pierdea calea, pentru că avea o memorie bună. Iar *amprenta* de cap diform avea să reapară cândva, în viitor. Într-un moment neaşteptat, într-un loc neaşteptat. Iar atunci lumea sigur urma să-şi amintească, oftând, de Ushikawa.

Poate că Ushikawa avea să trăiască şi să asiste la acea erupţie cu ochii lui. Sau poate că nu. Nici nu conta. El era perfect mulţumit să ştie că acest lucru era posibil.

Nu era vorba de răzbunare, ci de un soi de satisfacţie pe care i-o aducea recunoaşterea că e, iremediabil, parte din alcătuirea acestei lumi.

Ushikawa se aşează pe canapea, apoi îşi întinse picioarele

scurte şi le sprijini pe masă. Bând din cutia de bere, îi veni în minte o idee. Poate că nu avea să-i iasă, dar merita să încerce. Cum de nu-i dăduse prin cap un lucru atât de simplu? se miră el. Lucrurile simple sunt cel mai uşor de trecut cu vederea. Nu se spune că e întuneric chiar sub felinar?

*

A doua zi dimineaţă, Ushikawa se duse din nou în Kōenji, intră într-un birou imobiliar şi întrebă dacă exista vreun apartament liber de închiriat în clădirea în care locuia Tengo. Nu aveau nimic. Agenţia din faţa gării se ocupa de toate apartamentele din blocul acela.

— Dar să ştiţi că n-o să găsiţi nimic liber acolo. Chiria e rezonabilă, amplasarea e bună, aşa că nimeni nu vrea să plece.

— Mă duc totuşi să-mi încerc norocul, le răspunse Ushikawa.

Se duse la agenţia din faţa gării, unde îl luă în primire un tânăr de până în douăzeci şi cinci de ani. Avea părul negru şi bogat, fixat zdravăn cu gel, ca un cuib de pasăre. Cămaşă albă ca laptele, cravată nouă-nouţă. Probabil nu lucra de mult timp acolo. Încă mai avea urme de coşuri în obraji. Tresări un pic la vederea lui Ushikawa, dar îşi reveni numaidecât şi arboră un zâmbet profesional.

— Stimate client, aveţi mare noroc, îl anunţă tânărul. Din motive familiale, un cuplu care locuia la parter a trebuit să se mute şi apartamentul abia s-a eliberat acum o săptămână. Ieri s-a făcut curăţenie şi încă n-am apucat să-l scoatem pe piaţă. Fiind la parter, s-ar putea să vină un pic de gălăgie de afară şi să nu aibă prea multă lumină, dar amplasarea e foarte bună. Singura problemă ar fi că proprietarul clădirii plănuieşte să o reconstruiască peste cinci sau şase ani, iar contractul stipulează că apartamentul trebuie eliberat când soseşte preavizul, cu o jumătate de an înainte. Şi nu există nici parcare.

Ushikawa răspunse că nu era nicio problemă. Nu intenţiona să stea acolo atât de mult, iar maşină nu avea.

— În regulă. Dacă sunteţi de acord cu aceste condiţii, puteţi să vă mutaţi chiar şi mâine. Dar desigur că doriţi să aruncaţi o privire înainte, nu-i aşa?

Da, neapărat, îi răspunse Ushikawa. Tânărul scoase o cheie din sertar şi i-o înmână.

— Îmi cer scuze, dar eu sunt un pic prins acum. Credeţi că puteţi să mergeţi dumneavoastră singur să vedeţi apartamentul? Este gol, ajunge doar să-mi lăsaţi cheia la întoarcere.

— Bine, zise Ushikawa. Dar dacă sunt un răufăcător şi nu mai vin cu cheia înapoi sau fac o copie şi apoi mă furişez înăuntru?

La auzul acestor cuvinte, tânărul îl privi surprins pe Ushikawa câteva clipe.

— A, aşa e. Atunci, n-aţi vrea să-mi lăsaţi, vă rog, o carte de vizită?

Ushikawa scoase din portofel una dintre cărţile de vizită cu Noua Asociaţie Japoneză pentru Promovarea Ştiinţei şi Artei.

— Domnul Ushikawa, silabisi el numele cu o faţă încruntată şi apoi îşi schimbă expresia. Nu-mi păreţi deloc a fi genul de om în stare de lucruri rele.

— Vă mulţumesc, răspunse Ushikawa şi flutură pe buze un zâmbet gol ca numele funcţiei trecute pe cartea de vizită.

Era prima dată când i se spunea aşa ceva. Ushikawa înţelese din cuvintele lui că avea probabil o înfăţişare prea ieşită în evidenţă ca să poată face vreun rău. Putea fi descris extrem de uşor. Reuşeai chiar să-i schiţezi portretul. Dacă era dat în urmărire, în trei zile îl prindeau.

Apartamentul nu era aşa de rău cum se aştepta. Tengo stătea la etajul doi, chiar deasupra, deci era imposibil să-i supravegheze casa direct de acolo, dar de la fereastră se vedea intrarea în bloc. Aşa putea monitoriza când venea şi pleca Tengo şi putea să-şi facă o idee şi despre cei care îl vizitau. Dacă instala un aparat foto cu teleobiectiv şi îl camufla bine, putea chiar să facă poze portret.

Ca să obţină apartamentul, trebui să achite garanţia pe două luni, chiria pe o lună şi echivalentul a două luni de chirie

ca onorariu. Deşi chiria nu era mare, iar garanţia urma să-i fie restituită la plecare, se aduna o sumă măricică. Îl plătise şi pe Liliac, deci banii pe care îi mai avea în cont se împuţinaseră. Dar având în vedere situaţia în care se afla, trebuia sub orice formă să închirieze acel apartament. Nu avea de ales. Ushikawa se întoarse la agenţie, scoase din plic banii pe care îi pregătise deja şi semnă contractul. Încheie contractul pe numele Noii Asociaţii Japoneze pentru Promovarea Ştiinţei şi Artei, spunând că urma să-i trimită mai apoi prin poştă o copie după certificatul de înregistrare. Tânărul nici nu se sinchisi. Odată semnat contractul, îi înmână din nou cheia lui Ushikawa.

— Domnule Ushikawa, puteţi să locuiţi acolo chiar începând de astăzi. Electricitate şi apă curentă aveţi, dar pentru gaze trebuie să fie cineva acasă când li se dă drumul, iar pentru asta e nevoie să contactaţi Tokyo Gas. Cu telefonul cum faceţi?

— De asta mă ocup eu, răspunse Ushikawa.

Un contract cu compania de telefonie ar fi însemnat bătaie de cap, plus că ar fi trebuit să-i intre un muncitor în casă. Îi era mai la îndemână să folosească telefonul public din apropiere.

Ushikawa se întoarse la apartament şi îşi făcu o listă cu cele necesare. Spre norocul lui, chiriaşii de dinainte lăsaseră draperiile la geam. Erau vechi, cu un imprimeu floral, dar dacă tot erau de căpătat, puteau să arate oricum, iar pentru supraveghere chiar îi erau indispensabile.

Lista nu ieşi prea lungă. Deocamdată se descurca doar cu nişte apă şi alimente. Aparatul de fotografiat cu teleobiectiv şi trepiedul. Apoi, hârtie igienică şi un sac de dormit, un aragaz de voiaj cu butelie, un cuţit pentru fructe, un deschizător de conserve, saci de gunoi, nişte articole simple de toaletă şi aparatul electric de ras, câteva prosoape, o lanternă şi un radio cu tranzistori. Minimum de schimburi de îmbrăcăminte şi un cartuş de ţigări. Şi cam atât. Nu avea nevoie de frigider, masă sau pat. Era fericit că găsise un loc în care să se adăpostească de ploaie şi de vânt. Ushikawa se întoarse acasă, puse în geanta foto aparatul DSLR şi teleobiectivul,

plus o grămadă de filme foto. Îndesă apoi într-un rucsac lucrurile de pe listă. Ce nu avea, îşi cumpără din zona comercială aflată în apropierea staţiei Kōenji.

Îşi instală trepiedul lângă fereastra încăperii de zece metri pătraţi, montă pe el aparatul de fotografiat automat Minolta, ultimul model, îi ataşă teleobiectivul şi folosi modul manual de funcţionare ca să focalizeze imaginea pe chipul celor care intrau şi ieşeau din bloc. Îl configură astfel încât să poată acţiona obturatorul din telecomandă. Îi ataşă şi dispozitivul pentru derularea automată a filmului. Confecţionă din hârtie o gardă pe care o puse la capătul obiectivului, astfel încât lentila să nu strălucească în lumină. De afară se vedea ca un fel de sul de carton iţindu-se de sub colţul draperiei. Dar cine să bage de seamă aşa ceva? Cui să-i treacă prin minte că cineva ar putea face poze pe ascuns la intrarea unui bloc cu apartamente de închiriat?

Ushikawa făcu de probă câteva fotografii cu cei care treceau prin hol. Datorită dispozitivului pentru derulare rapidă, putea să prindă trei cadre de persoană. Înfăşură aparatul într-un prosop, ca să diminueze sunetul obturatorului. Când termină filmul, îl duse la un laborator foto din apropierea gării. Doar le înmânai filmul şi mai departe era developat automat de aparate. Procesa cu viteză un număr foarte mare de fotografii, drept pentru care nu stătea nimeni să se uite ce conţineau acestea.

Rezultatul nu lăsa nimic de dorit. Sigur că nu erau deloc poze artistice, dar îşi serveau scopul. Erau suficient de clare cât să se poată distinge bine între ele chipurile celor care se perindau prin holul de la intrare. La întoarcere, Ushikawa îşi cumpără o sticlă de apă platã şi o conservă. Îşi luă de la tutungerie un cartuş de Seven Stars. Se întoarse în bloc cu ele în braţe, ca să-şi poată ascunde chipul în spatele lor, şi se aşeză din nou în dreptul aparatului de fotografiat. Bău apă, mâncă apoi conserva şi fumă mai multe ţigări monitorizând uşa de la intrare. Avea electricitate, dar din cine ştie ce motiv, apă nu era. Nu curgea nimic de la robinet, ci doar se auzea un gâlgâit înfundat. Poate că era o chestiune de timp. Ushikawa

se gândi să contacteze agenţia imobiliară, dar nu-i convenea să se fâţâie prea mult prin bloc, aşa că se hotărî să mai aştepte. Nu putea să folosească toaleta, aşa că îşi făcu nevoile într-o găletuşă veche, uitată probabil de firma de curăţenie.

Înserarea de început de iarnă se lăsă grăbită, însă Ushikawa nu aprinse luminile, deşi încăperea se cufundase în beznă. Din contră, pentru el întunericul era bine-venit. Becul de la intrarea în bloc se aprinse, iar el continuă să monitorizeze persoanele care treceau prin lumina aceea galbenă.

Pe seară, crescuse forfota pe uşă, dar blocul fiind micuţ, numărul trecătorilor nu era în niciun caz mare. Tengo nu se vedea printre ei. Şi nici vreo femeie care să aducă cu Aomame. În ziua aceea, Tengo trebuia să aibă ore la şcoala pregătitoare şi pe seară se întorcea. Nu prea se întâmpla să se oprească pe undeva după serviciu. Decât să mănânce în oraş, prefera să-şi gătească singur şi să stea la masă cu o carte lângă el. Ushikawa ştia asta. Dar în ziua aceea, Tengo tot nu se întorcea. Poate se întâlnise cu cineva după ce ieşise de la muncă.

În blocul acela locuiau fel de fel de oameni. De la persoane necăsătorite, cu serviciu, studenţi şi familii cu copii mici, până la bătrâni singuri. Treceau vulnerabili prin câmpul vizual al teleobiectivului. Mai mult sau mai puţin diferiţi ca vârstă sau statut, toţi arătau obosiţi de traiul lor şi sătui de viaţă. Cu dorinţe stinse, ambiţii uitate, simţuri tocite şi copleşiţi de renunţare şi amorţeală. Erau palizi la faţă şi îşi târau cu greu picioarele, de parcă în urmă cu două ore ar fi suferit o extracţie dentară.

Desigur, aceasta poate era preconcepţia greşită a lui Ushikawa. Poate că unii oameni se bucurau de viaţă din plin. Deschideai uşa şi dădeai înăuntru peste un paradis propriu şi personal, care îţi tăia suflarea. Alţii poate afişau un trai modest ca să evite să fie anchetaţi de fisc. Evident, nu era imposibil. Dar, priviţi prin lentila teleobiectivului, aceştia nu arătau decât ca nişte orăşeni rataţi, care trăiau agăţaţi de o paragină de

bloc, aflat în pragul demolării.

Până la urmă, Tengo nu-şi făcu apariţia şi nici vreo persoană care să pară a avea vreo legătură cu el. La zece şi jumătate, Ushikawa se lăsă păgubaş. Era abia prima zi şi încă nu erau toate pregătite cum trebuie. Mai avea cale lungă de bătut. Deocamdată era suficient. Se întinse încet în diverse unghiuri, ca să se dezmorţească. Mâncă o chiflă umplută cu gem de fasole, îşi turnă nişte cafea în capacul de la termos şi o bău. Răsuci robinetul de la chiuvetă şi descoperi că venise apa. Se spălă cu săpun pe faţă, apoi se spălă pe dinţi şi urină îndelung. Fumă o ţigară, sprijinit de perete. Ar fi băut o gură de whisky, dar se hotărâse să nu se atingă de alcool cât era acolo.

Rămas în lenjeria de corp, se băgă apoi în sacul de dormit. Dârdâi o vreme de frig. Noaptea, în încăperea aceea goală se lăsase un frig cumplit. Poate nu i-ar fi stricat o sobiţă electrică.

Tremurând singur în sacul de dormit, Ushikawa îşi aminti de zilele în care trăia înconjurat de familia lui. Nu se gândea cu nostalgie. Îi veniseră în minte doar ca un exemplu de contrast puternic cu situaţia în care se afla în acel moment. Chiar şi atunci când locuise alături de familia sa, Ushikawa tot singur se simţise. Niciodată nu-şi deschisese sufletul cuiva, iar viaţa aceea banală i se părea oricum un lucru trecător. În sinea lui era convins că la un moment dat avea să se destrame pe neaşteptate. Viaţa agitată de avocat, venitul mare, casa din Chūō-Rinkan, soţia frumuşică, cele două fetiţe drăgălaşe care mergeau la o şcoală primară particulară, câinele cu pedigree. Aşa că, în momentul în care toate s-au dus treptat de râpă, iar el s-a trezit singur, Ushikawa s-a simţit mai degrabă uşurat. Măi, măi, gata, nu mai trebuie să-mi fac griji! M-am întors de unde am plecat.

Oare am ajuns înapoi la zero?

Ushikawa stătea încolăcit în sacul de dormit ca o larvă de cicadă şi privea tavanul întunecat. Stătuse mult timp în aceeaşi poziţie, iar acum îl dureau toate încheieturile. Tremurase de frig, mâncase doar o chiflă rece cu gem de fasole pe post de cină, stătuse cu ochii pe holul unui bloc în

paragină, care urma să fie demolat, fotografiase pe ascuns oameni neatrăgători şi făcuse pipi într-o găleată. Asta însemna înapoi la zero? Deodată îşi aminti că uitase să facă ceva. Se târî afară din sacul de dormit, goli găleata în vasul de toaletă şi trase apa. Nu avea niciun chef să iasă din culcuşul abia încălzit şi chiar se gândise serios s-o lase aşa până dimineaţa, dar nu voia să se împiedice cumva de ea în beznă. Se întoarse în sacul de dormit şi începu din nou să dârdâie de frig.

Asta înseamnă să ajungi înapoi la zero?

Probabil că da, îşi spuse el. Nu mai am nimic de pierdut. În afară de propria mea viaţă. E foarte simplu. În întuneric, pe buzele lui Ushikawa apăru un zâmbet ca o lamă subţire de cuţit.

Capitolul 14
Mica mea făptură

Aomame trăia într-o stare de confuzie şi bâjbâială. Se afla în 1Q84, o lume în care logica şi cunoştinţele convenţionale nu erau valabile şi nu îi era clar ce urma să se întâmple cu ea. Şi totuşi se gândea că o să mai supravieţuiască ea câteva luni, apoi o să nască. Nu era decât un sentiment, dar un sentiment foarte aproape de certitudine. Iar asta fiindcă acum totul se baza pe premisa că ea va avea un copil.

Aomame îşi amintea bine ultimele cuvinte pe care le rostise Liderul Pionierilor: „Tu vei fi pusă la o încercare grea. Ajunsă la capătul ei, vei vedea adevărata faţă a lucrurilor".

Ştia el *ceva.* Un lucru foarte important, pe care a încercat să mi-l transmită prin cuvinte ambigue, cu multiple sensuri. Încercarea aceea poate a fost faptul că am ajuns chiar până în pragul morţii. M-am dus până în faţa panoului de la Esso, cu pistolul în mână şi cu intenţia de a-mi lua viaţa. Însă n-am murit, ci m-am întors aici. Apoi am aflat că sunt însărcinată. Poate şi acest lucru fusese hotărât dinainte.

La începutul lui decembrie, câteva seri la rând bătu un vânt puternic. Din ulm cădeau frunze veştede, care se loveau de plăcile de plastic de la balcon cu un sunet aspru şi sec. Vântul rece şuiera alarmant printre crengile goale. Croncăniturile certăreţe ale ciorilor sunau parcă şi mai ascuţit. Venea iarna.

Gândul că în uterul ei creştea copilul lui Tengo devenise tot mai pregnant de la o zi la alta, până când căpătase forma unei certitudini. Încă nu găsea vreo logică prin care să poată convinge o terţă persoană. Sieşi şi-o putea explica pe cât se poate de clar. Era o chestiune limpede.

Dacă eu am rămas însărcinată fără să fac sex, cine altcineva în afară de Tengo ar putea fi tatăl?

Din noiembrie începuse să ia în greutate. Afară nu putea să iasă, dar făcea zilnic destulă mişcare şi îşi impunea restricţii severe la dietă. De la vârsta de douăzeci de ani nu cântărise niciodată mai mult de cincizeci şi două de kilograme. Însă într-

o bună zi, acul de la cântar îi indicase cincizeci şi patru de kilograme, iar de atunci nu clintise înapoi. Se simţea şi mai rotundă la faţă. Acea *mică făptură* îi cerea corpului mamei să se mai îngraşe.

Alături de *mica făptură,* Aomame continua seară de seară să supravegheze părculeţul. Voia să vadă silueta vânjoasă de bărbat în floarea vârstei urcându-se în vârful toboganului. Aomame privea cele două luni de pe cerul iernatic şi îşi mângâia pântecele pe deasupra păturii. Din când în când, fără motiv, lacrimile i se rostogoleau din ochi. Se trezea cu ele alunecând pe obraz şi căzând pe pătura în care se înfăşură. Poate de singurătate, poate de nelinişte. Poate pentru că, fiind însărcinată, devenise mai emotivă. Sau poate doar pentru că vântul rece îi stimula glandele lacrimale. În orice caz, Aomame nu le ştergea, ci le lăsa să cadă nestingherite.

După ce plângea o vreme, lacrimile se opreau, iar ea îşi continua veghea singuratică. Dar nu, *nu mai sunt la fel de singură,* îşi spunea ea. Am *această mică făptură.* Suntem doi acum. Privim împreună cele două luni şi aşteptăm să apară Tengo. Din când în când, Aomame îşi lua binoclul şi îl focaliza asupra toboganului pustiu. Uneori lua pistolul şi îl cântărea în mână, simţindu-i greutatea şi atingerea. Trebuie să mă protejez, să-l caut pe Tengo şi să hrănesc *această mică făptură.* Astea sunt îndatoririle mele acum.

*

La un moment dat, în timp ce supraveghea parcul în bătaia rece a vântului, Aomame realiză că ea credea în Dumnezeu. *Descoperi* pe neaşteptate acest fapt, aşa cum tălpile descoperă pământ solid sub un strat de nămol moale. Era o senzaţie inexplicabilă, o înţelegere cu totul nebănuită. Ea îl urâse pe acel Domn de când se ştia. Mai corect fie spus, ea negase sistemul şi oamenii care se interpuneau între ea şi Dumnezeu. Ani de-a rândul, oamenii aceia şi sistemul fuseseră pentru ea sinonimi cu divinitatea. Să-i urască pe ei însemna să-L urască şi pe El.

De când se născuse, *ei* fuseseră în jurul ei. O controlaseră

în numele Domnului, îi dăduseră ordine şi o încolţiseră. Îi răpiseră tot timpul şi toată libertatea în numele Domnului şi îi ferecaseră inima. Îi predicaseră despre bunătatea Domnului, dar de două ori mai mult despre mânia şi neîngăduinţa Lui. La unsprezece ani, ferm hotărâtă, Aomame reuşise să scape în sfârşit din lumea aceea. Însă fusese nevoită să sacrifice multe pentru asta.

Dacă nu ar fi existat acest Dumnezeu, viaţa mea ar fi fost mai plină de lumină, mai bogată şi mai firească, îşi spunea ea adesea. Aş fi avut şi eu multe amintiri frumoase dacă eram un copil ca toţi ceilalţi, fără să fiu terorizată de spaima şi mânia Lui neîncetată. Şi poate viaţa mea acum ar fi fost mult mai pozitivă, mai relaxată şi mai împlinită.

Dar privind parcul pustiu printre plăcile de plastic, odihnindu-şi palma pe abdomen, Aomame realiză că ea credea în Dumnezeu din străfundul sufletului. Când rostea mecanic rugăciunea şi îşi împreuna palmele, undeva la periferia minţii sale, ea credea în El. Era o senzaţie pe care o resimţea până în măduva oaselor şi care nu putea fi alungată prin logică sau emoţie. Şi care nu putea fi ştearsă nici prin ură sau mânie.

Însă acela nu e Dumnezeul *lor,* ci *al meu.* Mi-am sacrificat propria viaţă, carnea mi-a fost spintecată, pielea sfâşiată, sângele băut, unghiile smulse, timpul şi dorinţele şi amintirile mi-au fost furate, şi aşa L-am găsit. Nu e un Dumnezeu cu formă şi chip. Nu poartă straie albe şi nu are părul lung. Acest Dumnezeu nu are o dogmă, o Biblie sau vreo poruncă. Nu recompensează şi nu pedepseşte. Nu dă şi nu ia. Nu există un rai la care să te înalţi şi niciun iad în care să te cobori. Că e cald sau rece, Dumnezeu doar *există* şi atât.

Aomame îşi amintea uneori cuvintele rostite de Lider chiar înainte să moară. Nu putea să-i uite vocea groasă de bariton. Aşa cum nu putea să uite nici senzaţia acului implântat în ceafa lui.

Acolo unde e lumină e şi umbră, iar acolo unde e umbră e şi lumină. Nu există umbră fără lumină şi nici lumină fără

umbră. Nu ştim dacă Oamenii cei Mici sunt buni sau răi. Într-un fel, este un lucru care depăşeşte înţelegerea sau definiţiile noastre. Noi trăim alături de ei încă din vremuri străvechi, când binele şi răul nici nu existau, iar oamenii încă nu aveau conştiinţă.

Dumnezeu şi Oamenii cei Mici sunt oare existenţe antagonice? Sau sunt două feţe ale aceluiaşi lucru?

Aomame nu ştia. Tot ce ştia ea era că trebuie să protejeze *mica făptură* dinlăuntrul ei şi că pentru asta e necesar cumva să creadă în Dumnezeu. Sau să-şi admită credinţa.

Aomame se gândi la Dumnezeu. Nu are formă şi în acelaşi timp poate lua orice formă. Imaginea pe care o avea ea era cea a elegantului Mercedes Benz Coupé. O maşină nou-nouţă, abia sosită de la dealer. Şi doamna rafinată care coboară din el. Sus, pe Autostrada Metropolitană, femeia îi dă ei, care e goală, frumosul pardesiu cu care era îmbrăcată. O apără de vântul rece şi de privirile indiscrete ale oamenilor. Apoi se întoarce la Mercedesul argintiu fără să spună nimic. Ea ştie. Ştie că Aomame poartă în pântece un copil. Şi că trebuie să fie protejată.

*

Aomame începu să aibă un vis nou. În acest vis e închisă într-o încăpere albă, în formă de cub, fără ferestre. Are doar o uşă. Înăuntru se află un pat modest şi simplu, pe care ea doarme întinsă pe spate. Becul de deasupra patului îi luminează burta umflată, mare cât un munte. Nu pare a fi corpul ei. Dar este, fără îndoială, o parte din trupul său. I se apropie sorocul.

Încăperea e păzită de Chelios şi de Pletos. Sunt chitiţi să nu mai comită vreo greşeală. Dăduseră greş o dată şi trebuiau să-şi recapete poziţia. Sarcina lor e să o ţină pe ea acolo şi să nu permită nimănui să intre. Aşteaptă să se nască *mica făptură.* Imediat cum se naşte, urmează să o ia de lângă Aomame.

Aomame încearcă să urle, să strige disperată după ajutor,

însă încăperea e făcută dintr-un material special. Pereţii, podeaua, tavanul, toate absorb pe loc orice sunet. Urletul nu ajunge nici până la propriile ei urechi. Aomame vrea să vină femeia aceea din Mercedes şi s-o salveze. Pe ea şi pe *mica ei făptură.* În zadar. Vocea îi e înghiţită de pereţii albi ai camerei.

Mica ei făptură se hrăneşte prin cordonul ombilical şi creşte de la o clipă la alta. O loveşte în uter, încercând să scape din întunericul acela călâi. Vrea lumină şi libertate.

În dreptul uşii e postat Pletosul cel lungan. Stă aşezat, cu mâinile pe genunchi şi cu privirea aţintită în aer, într-un punct. Poate că pe acolo pluteşte vreun nor mic şi dens. La marginea patului e Cheliosul, în picioare. Cei doi poartă aceleaşi costume închise la culoare. Din când în când, Cheliosul ridică mâna şi se uită la ceas, precum cineva care aşteaptă un tren important să sosească în gară.

Aomame nu-şi poate mişca mâinile şi picioarele. Nu pare să le aibă legate cu sfoară şi cu toate acestea nu şi le poate clinti. Nu îşi simte vârfurile degetelor. Urmează să aibă o contracţie. Se apropie inevitabil, ca un tren care soseşte în gară, fără o clipă de întârziere. Aude tremurul slab al şinelor.

În acel moment se trezea.

Făcea un duş ca să scape de transpiraţie şi îşi punea haine curate. Le arunca în maşina de spălat pe cele îmbibate în sudoare. Nu voia deloc să viseze aşa ceva, dar visul apărea oricum. Detaliile se mai schimbau câte puţin, dar locul şi deznodământul erau aceleaşi. Încăperea albă, ca un cub. Contracţiile care se apropie. Cei doi, îmbrăcaţi în costume întunecate şi impersonale.

Ei ştiau că Aomame poartă în ea *mica făptură.* Sau urmau să afle în curând. Aomame era pregătită. La nevoie, i-ar fi ciuruit fără ezitare pe Pletos şi pe Chelios cu gloanţe de nouă milimetri. Dumnezeul ei era uneori şi un Dumnezeu scăldat în sânge.

*

Se auzi o bătaie în uşă. Aomame era în bucătărie şi avea în mâna dreaptă pistolul automat, cu piedica scoasă. Încă de

dimineaţă cădea o ploaie rece. Mirosul de ploaie iernatică cuprinsese întreaga lume.

— Bună ziua, Takai-san! spuse bărbatul de la uşă, oprindu-se din ciocănit. Sunt vechea dumneavoastră cunoştinţă de la NHK. Îmi pare rău că vă deranjez, dar am venit să încasez taxa. Takai-san, sunteţi acasă!

Aomame începu să vorbească în direcţia uşii, dar nu cu voce tare. Am sunat la NHK, să ştii! Nu eşti decât un impostor. Cine naiba eşti? Şi ce vrei?

— Lumea trebuie să plătească pentru ceea ce primeşte. Asta e legea societăţii. Dumneavoastră vi se dă semnal şi trebuie să-l plătiţi. Nu e drept doar să primeşti, fără să dai nimic. Asta e hoţie.

Vocea lui vuia pe tot coridorul. Deşi răguşită, răsuna cu putere.

— Eu n-am nimic personal cu dumneavoastră. Nu vă urăsc, nu încerc să vă pedepsesc. Nici urmă de aşa ceva. Doar că eu, din fire, nu sufăr nedreptatea. Lumea trebuie să plătească pentru ceea ce ia. Takai-san, atâta vreme cât nu deschideţi uşa, eu am să tot vin şi-am să bat în ea. Nu vreţi aşa ceva, nu? Iar eu nu sunt vreun moş care nu pricepe nimic. Ajungem noi la un compromis dacă stăm de vorbă. Haideţi, Takai-san, deschideţi uşa!

Se auzi un nou rând de bătăi.

Aomame strânse bine pistolul cu ambele mâini. Individul ăsta sigur ştie că sunt însărcinată, îşi zise ea, transpirând sub braţ şi pe vârful nasului. Nu deschid orice-ar fi! Iar dacă încearcă să descuie cu vreo cheie de rezervă sau să forţeze uşa cu vreun instrument ori prin orice altă metodă, încasator de la NHK sau nu, eu îi descarc în burtă toate gloanţele din pistolul ăsta!

Dar nu avea să se întâmple aşa ceva. Aomame ştia că insul nu putea să deschidă uşa. Avea un sistem prin care nu se deschidea decât dacă descuia ea din interior. Tocmai de aceea individul era iritat şi vorbea atâta. Încerca s-o distrugă nervos, folosindu-se de cuvinte.

Zece minute mai târziu, bărbatul plecă după ce o ameninţă

şi o luă peste picior în gura mare, încercă să o înduplece cu pricepere, apoi o apostrofă violent şi o avertiză că o să vină iar.

— Nu aveţi cum să scăpaţi, Takai-san! Atâta vreme cât primiţi semnal, eu o să mă tot întorc. Exact, eu nu mă las păgubaş prea uşor. Asta e firea mea. Atunci, la revedere şi pe curând!

Paşii nu i se auziră, dar nu mai era în faţa uşii. Aomame se încredinţă de asta uitându-se prin vizor. Puse siguranţa la pistol, se duse în baie şi se spălă pe faţă. Avea bluza leoarcă de sudoare sub braţ. Când se schimbă, rămase dezbrăcată în faţa oglinzii. Burta încă nu îi era vizibil umflată. Dar înăuntrul ei se ascundea un secret foarte important.

*

Aomame vorbi cu Doamna la telefon. După ce discutase cu ea câteva chestiuni, Tamaru îi pasase receptorul Doamnei fără să spună nimic. Conversaţia se desfăşură pe cât posibil fără referiri directe, folosind expresii ambigue. Sau cel puţin la început.

— Avem deja un loc nou pentru tine, îi spuse Doamna. Acolo o să-ţi desfăşori activitatea *planificată.* Este un loc sigur, unde se pot face examene periodice de specialitate. Dacă eşti de acord, poţi să te muţi acolo imediat.

Oare să-i spună Doamnei că indivizii o aveau în vizor pe *mica ei făptură*? Că tipii de la Pionieri încercaseră să-i fure copilul în vis? Că şi cel care se dădea drept încasator de la NHK şi încerca s-o convingă cu orice chip să deschidă uşa urmărea acelaşi lucru? Însă Aomame nu o făcu. Avea încredere în Doamna şi ţinea mult la ea. Însă nu aceasta era problema. Acum esenţialul era *în care din lumi trăia.*

— Cum mai stai la capitolul condiţie fizică? o întrebă Doamna.

Aomame îi răspunse că totul avansa fără probleme.

— Asta e cel mai important. Dar vocea ta sună puţin altfel decât de obicei. Poate mi se pare mie, dar pare mai încordată şi mai precaută. Dacă te îngrijorează ceva, oricât de mărunt ar

fi, te rog să nu te sfieşti să-mi spui. Poate facem ceva.

Atentă la inflexiunile din vocea sa, Aomame răspunse:

— Stând într-un loc de multă vreme, probabil mi s-au încordat nervii fără să-mi dau seama. De starea mea fizică am grijă. La urma urmei, asta e şi meseria mea.

— Desigur, spuse Doamna şi tăcu preţ de câteva clipe. Cu ceva timp în urmă, a tot venit pe aici un individ suspect, vreo câteva zile la rând. Se pare că a dat mai mult târcoale adăpostului. Cele trei femei care locuiesc în prezent acolo s-au uitat pe înregistrările de la camerele de supraveghere, dar niciuna nu-şi aminteşte să-l mai fi văzut. E posibil să fie pe urmele tale.

Aomame se încruntă uşor.

— Vreţi să spuneţi că a ieşit la iveală legătura dintre noi?

— Asta nu ştiu. Dar e o variantă pe care *trebuie să o luăm în calcul.* Bărbatul acesta are o înfăţişare foarte stranie. Are capul foarte mare şi diform, cu creştetul turtit şi aproape complet chel. E bondoc şi are mâini şi picioare scurte. Îţi sună cunoscut?

Cap turtit şi chel?

— Eu stau mult pe balcon şi mă uit la lumea care trece pe stradă, dar n-am văzut niciun individ care să arate aşa. E o înfăţişare care atrage atenţia, nu?

— Destul de mult. Ca un clovn strident de la circ. Dacă a fost ales de *ei* şi trimis încoace să vadă care e situaţia, trebuie să recunosc că e o alegere foarte stranie.

Aomame se arătă de acord. Nu ar fi trimis Pionierii în recunoaştere tocmai un tip a cărui înfăţişare sare în ochi. Nu se poate să ducă aşa mare lipsă de oameni. Cu alte cuvinte, probabil că individul acela nu avea nicio legătură cu secta, iar legătura dintre ea şi Doamna încă nu fusese descoperită. Dar atunci cine putea să fie şi cu ce scop iscodise pe la adăpost? Oare nu era cumva acelaşi individ care se tot încăpăţâna să o viziteze, dându-se drept încasator de la NHK? Desigur, nu exista nicio dovadă care să-i lege pe cei doi. Putea doar să lege comportamentul excentric al încasatorului impostor cu înfăţişarea bizară a bărbatului descris.

— Dacă îl vezi, te rog să ne contactezi. S-ar putea să fie nevoie să luăm măsuri.

Aomame îi răspunse că o va contacta imediat, desigur.

Doamna tăcu din nou. Lucru straniu, deoarece, când vorbea la telefon, era de obicei foarte practică şi nu irosea nicio secundă.

— Sunteţi bine, sănătoasă? întrebă Aomame degajat.

— Ca întotdeauna, nimic în neregulă, răspunse Doamna, însă cu o undă de ezitare în glas.

Alt lucru straniu. Aomame o aşteptă să continue.

— Doar că, în ultima vreme, spuse ea resemnată într-un final, simt des că am îmbătrânit. Mai ales după ce ai plecat tu.

— Eu nu am plecat nicăieri. Sunt aici, răspunse Aomame pe un ton vesel.

— Sigur că da. Eşti acolo şi uite, putem şi să vorbim la telefon. Dar cred că atunci când ne întâlneam regulat şi făceam *stretching* împreună, primeam energie de la tine.

— Dumneavoastră aveţi oricum o energie naturală. Eu doar aduceam la suprafaţă acea putere într-un mod ordonat, doar vă asistam. Puteţi să vă descurcaţi fără probleme cu forţe proprii, chiar şi fără mine.

— Sinceră să fiu, şi eu am crezut asta până nu demult, spuse Doamna cu un râset uşor, dar uscat. Chiar mă mândream că sunt o persoană aparte. Însă anii le răpesc tuturor viaţa, puţin câte puţin. Oamenii nu mor când le vine vremea. Mor treptat pe dinăuntru până ce, într-un final, soseşte ziua finală de reglare a conturilor. Nimeni nu are scăpare. Lumea trebuie să plătească pentru ceea ce primeşte. Un adevăr pe care abia acum îl aflu.

Lumea trebuie să plătească pentru ceea ce primeşte. Aomame se încruntă. Era exact aceeaşi replică pe care o rostise încasatorul de la NHK.

— În seara aceea furtunoasă de septembrie, când a fulgerat încontinuu, mi-am dat seama dintr-odată de acest lucru, spuse Doamna. Stăteam singură aici, în sufragerie şi mă uitam la fulgere, tot gândindu-mă la tine. Şi atunci am văzut în faţa ochilor adevărul, scos la iveală de lumina lor. În seara

aceea eu te-am pierdut pe tine şi în acelaşi timp am pierdut tot ce aveam în mine. Sau cel puţin o mulţime de lucruri. Lucruri care până atunci existaseră în miezul fiinţei mele şi mă susţinuseră ca om.

— Cumva şi furia era unul dintre ele? întrebă Aomame deodată.

Urmă o tăcere ca fundul unui lac secat. Apoi Doamna spuse:

— Mă întrebi dacă printre lucrurile pe care le-am pierdut atunci se număra şi furia mea?

— Da.

Doamna trase încet aer în piept.

— Răspunsul la întrebarea ta este da. Ai dreptate. Furia puternică pe care o purtam în mine s-a pierdut şi ea în mijlocul fulgerelor acelora nesfârşite. Sau cel puţin s-a retras în depărtări. Ceea ce a rămas acum în mine nu e clocotul de odinioară, atât de intens. S-a preschimbat într-o mâhnire palidă. Şi eu care credeam că o asemenea furie n-o să slăbească în veci… Dar de unde ştii?

— Pentru că exact acelaşi lucru mi s-a întâmplat şi mie în seara aceea furtunoasă.

— Te referi la propria ta furie, nu?

— Da. Furia violentă, pură, pe care o aveam în mine, acum nu mai e. Nu spun că a dispărut cu desăvârşire, dar, după cum spuneţi şi dumneavoastră, s-a retras în depărtări. Vorbesc de o furie care ani de-a rândul a ocupat un loc mare din sufletul meu şi care mă mâna cu putere.

— Ca un vizitiu nemilos şi neobosit, spuse Doamna. Dar acum a slăbit în intensitate şi tu eşti însărcinată. Sau mai bine zis *în schimb.*

— Da, răspunse Aomame, calmându-şi respiraţia. În schimb, înăuntrul meu există o *mică făptură.* Care nu are nicio legătură cu furia.

Şi care creşte în mine de la o zi la alta.

— Nu cred că mai e cazul s-o spun, dar trebuie neapărat să ai mare grijă de ea, spuse Doamna. Iar pentru asta e nevoie să te muţi cât mai repede într-un loc în care să nu fii tulburată.

— Aveţi dreptate, însă mai întâi trebuie neapărat să finalizez ceva.

*

După ce închise telefonul, Aomame ieşi în balcon şi se uită printre plăcile de plastic la drum şi la părculeţ. Se apropia înserarea. Trebuie neapărat să dau de Tengo înainte să se sfârşească 1Q84 şi înainte să mă găsească ei pe mine.

Capitolul 15
Un secret pe care nu-l putea destăinui

Ieşi de la „Spic de grâu” şi se plimbă pe străzi fără ţintă, cufundat în gânduri. La un moment dat, se hotărî să se îndrepte spre părculeţul unde văzuse pentru prima oară două luni pe cer. Intenţiona să se urce din nou pe tobogan şi să privească cerul. Poate că o să vadă din nou cele două luni. Poate că încercau să-i spună ceva.

Oare când venise data trecută în părculeţ? se întreba Tengo, dar nu-şi putea aminti. Curgerea timpului era inegală şi distanţele, instabile. Probabil însă că venise la începutul toamnei, îşi amintea că era îmbrăcat într-o bluză cu mânecă lungă. Acum era decembrie.

Un vânt rece purta norii către golful Tokio. Norii, cu forme neregulate, păreau făcuţi din plastilină. Din spatele lor se iveau, când şi când, cele două luni. Cea veche, gălbuie, şi încă una, nou apărută, mică şi verzuie. Ambele erau în descreştere, apropiindu-se de al doilea pătrar. Cea mică arăta ca un copil care încearcă să se ascundă după fustele mamei. Erau cam în acelaşi loc în care le văzuse întâia oară, de parcă ar fi aşteptat acolo cuminţi întoarcerea lui.

În parc nu era nici ţipenie. Lumina felinarului părea şi mai albă ca data trecută şi încă şi mai rece. Crengile ulmului, desfrunzite, te duceau cu gândul la nişte oase albite de ploi şi vânturi. Era o noapte numai bună pentru a asculta ţipătul bufniţelor, dar bineînţeles că în mijlocul metropolei nu existau asemenea păsări. Tengo îşi puse pe cap gluga hanoracului şi îşi îndesă mâinile în buzunarele gecii de piele. Se urcă pe tobogan şi, sprijinindu-se de balustradă, privi cele două luni care se ascundeau în spatele norilor. Stelele clipeau în tăcere. Mizeria amorfă care plutea de obicei deasupra oraşului fusese purtată departe de vânt şi cerul rămăsese limpede şi curat.

Tengo se întreba cine, în afară de el, se mai uita în momentul acela la cele două luni. Fukaeri ştia de existenţa lor, desigur. Ea pornise întreaga poveste. Probabil. Cu excepţia ei,

însă, niciunul dintre oamenii pe care-i cunoştea Tengo nu era preocupat de faptul că pe cer mai apăruse o lună. Fie nimeni nu observase încă, fie era un lucru atât de cunoscut, încât nici măcar nu merita să-şi răcească gura de pomană.

În orice caz, în afară de prietenul care-i ţinuse orele la şcoală, Tengo nu mai vorbise cu nimeni despre lună. Dimpotrivă, avusese grijă să evite acel subiect, de parcă ar fi fost o discuţie imorală.

De ce oare făcuse asta?

Poate că aşa îşi doreau lunile, se gândi Tengo. Cele două luni erau un mesaj care-i fusese transmis şi pe care nu avea voie să-l împărtăşească altcuiva.

Era totuşi un fel straniu de a vedea lucrurile. De ce să fie cele două luni un mesaj? Ce să-i transmită? Mai degrabă le putea interpreta ca pe o ghicitoare complicată. Dar cine venise cu această ghicitoare? Cine nu-i dădea voie să o împărtăşească?

Vântul trecea printre crengile ulmului cu un fluierat ascuţit. Ca respiraţia neîndurătoare care şuieră printre dinţii unui om rămas fără speranţă. Tengo rămase aşezat acolo, cu privirile pe cer, auzind vântul fără să-l asculte, până când frigul îi pătrunse în oase. Stătu cam un sfert de oră sau poate puţin mai mult. Pierduse noţiunea timpului. Corpul, încălzit de burbon, îi îngheţase acum şi era rece ca o piatră singuratică pe fundul oceanului.

Norii alergau mânaţi de vânt către sud, dar mereu veneau alţii din urmă. Departe către nord exista o sursă inepuizabilă de nori. Echipe de muncitori tăcuţi şi puşi pe treabă, în uniforme groase şi cenuşii, fabricau acolo nori, de dimineaţă până seara. Aşa cum albinele fac miere, păianjenii, pânze şi războiul, văduve.

Tengo se uită la ceas. Se apropia ora opt. Parcul era în continuare pustiu. Când şi când pe drumul din faţa parcului trecea câte cineva cu paşi grăbiţi. Cei care au ieşit de la serviciu şi se îndreaptă spre casă au cu toţii acelaşi mers. În clădirea cu şase etaje de pe partea cealaltă a drumului erau luminate cam jumătate din ferestre. În noaptea vântoasă de

iarnă, luminile din ferestre căpătau o căldură şi o blândeţe aparte. Tengo studie una câte una ferestrele luminate, ca un matelot de pe un mic vas pescăresc care priveşte un vas de croazieră luxos, apărut dintr-odată în noapte. De parcă toţi locatarii se vorbiseră între ei, la toate ferestrele draperiile erau trase. Privite de pe toboganul îngheţat din parc, acolo părea că era o altă lume, construită pe alte principii şi care funcţiona după alte reguli. Dincolo de draperiile acelea erau oameni care duceau o viaţă absolut normală, probabil liniştită şi fericită.

O viaţă absolut normală?

Când se gândea la asta, Tengo nu-şi putea imagina decât ceva lipsit de culoare şi de profunzime. Un soţ şi o soţie, probabil doi copii. Femeia poartă un şorţ de bucătărie. Pe aragaz e o oală din care ies aburi, iar cei patru stau la masă şi sporovăie. Aici imaginaţia lui Tengo se izbea de un perete tare. Despre ce discută familiile normale când iau cina? El nu-şi amintea să fi vorbit cu tatăl său la masă. Se aşezau amândoi şi mâncau în tăcere. Şi, judecând după ce mâncau, nici nu se putea numi la propriu cină.

După ce inspectă ferestrele, îşi îndreptă din nou privirea către cele două luni. Oricât ar fi aşteptat însă, niciuna din ele nu-i zicea nimic. Pluteau pe cer fără nicio expresie, ca un distih inegal şi neîngrijit. Azi nu avem niciun mesaj. Acesta era singurul lucru pe care i-l transmiteau.

Fără să dea semne de oboseală, norii străbăteau în continuare cerul înspre miazăzi. Luau diferite forme şi diferite mărimi, apoi duşi erau. Printre ei vedeai şi forme destul de interesante. Păreau să aibă gândurile lor proprii. Gânduri mici şi tari, bine conturate. Pe Tengo însă nu-l interesa ce gândeau norii, ci lunile.

În cele din urmă, Tengo se dădu bătut, se ridică, se întinse şi coborî de pe tobogan. N-avea ce face. Trebuia să se mulţumească deocamdată cu informaţia că numărul lunilor rămăsese acelaşi. Cu mâinile îndesate în buzunare, ieşi din parc şi, cu paşi largi, se îndreptă spre casă. În timp ce mergea, îşi aminti de Fukaeri şi de Komatsu. Era vremea să-i telefoneze lui Komatsu, trebuia să facă puţină ordine în

lucrurile care se petrecuseră între ei. Iar Komatsu, la rândul său, îi spusese că avea ceva de vorbit cu el, *în scurtă vreme.* Îi lăsase numărul de telefon de la sanatoriul din Chikura, dar acesta nu-l căutase. Tengo se hotărî să-l sune a doua zi, dar înainte de aceasta, voia să meargă la şcoală şi să citească scrisoarea lăsată de Fukaeri.

*

Răvaşul de la Fukaeri zăcea nedesfăcut, în sertarul de la birou. În plicul sigilat era o scrisoare destul de scurtă, pe o jumătate de foaie dintr-un caiet, scrisă cu un pix albastru. Semnele acelea ca nişte cuneiforme ar fi fost mai potrivite pe o tăbliţă de lut decât pe hârtie. Tengo ştia foarte bine că lui Fukaeri îi luase multă vreme să le scrie.

O citi de mai multe ori. Fukaeri îl înştiinţa că trebuia să plece de la el din casă. Imediat, scrisese. Motivul era că erau priviţi. Ca să accentueze mai bine ce avea de comunicat, sublimase gros cu un creion în trei locuri. Nu dădea nicio explicaţie de unde ştia că erau priviţi. În lumea lui Fukaeri, lucrurile nu puteau fi spuse pur şi simplu. Aşa cum pe o hartă care arată locul unde este îngropată o comoară a unor piraţi, totul este o ghicitoare şi o aluzie. Sau poate că lucrurile trebuiau spuse prin absenţe şi modificări. La fel ca în varianta originală a *Crisalidei de aer.*

Probabil însă că intenţia lui Fukaeri nu era să spună ghicitori şi să facă sugestii obscure. Pentru ea, acesta era modul firesc de a se exprima. Nu-şi putea transmite gândurile şi imaginile decât folosind acea gramatică şi acel vocabular. Ca să poţi să-ţi împărtăşeşti gândurile cu Fukaeri trebuia să te obişnuieşti cu acea gramatică. Pentru a descifra mesajele ei, trebuia să-ţi mobilizezi toate capacităţile şi talentele şi, pe rând, să schimbi ce trebuie schimbat şi să adaugi ce trebuie adăugat pentru a înţelege ce voia să spună.

De multe ori însă Tengo ajunsese să accepte direct ce-i spunea ea. Dacă-i spunea că sunt priviţi, probabil că erau într-adevăr priviţi. Dacă ea simţea că trebuia să plece, însemna că era într-adevăr vremea să lase locul acela în urmă. Mai întâi,

accepta aceste adevăruri generale. În ceea ce priveşte motivaţiile şi detaliile, tot ce putea face era să le descopere singur mai apoi sau să le bănuiască. Sau să o lase baltă încă de la bun început.

Suntem priviţi.

Oare asta voia să însemne că Pionierii îi dăduseră de urmă? Ştiau de legătura dintre el şi Fukaeri. Aflaseră că Tengo rescrisese *Crisalida de aer* la cererea lui Komatsu. De aceea încercase Ushikawa să-l abordeze. În felul acesta (deşi încă nu înţelegea de ce), încercaseră să-l ţină pe Tengo sub influenţa lor. Asta însemna că nu era deloc imposibil ca Pionierii să-i fi ţinut apartamentul sub observaţie.

Dacă aşa stăteau lucrurile, însemna că nu se grăbeau absolut deloc. Fukaeri venise la el aproape cu trei luni în urmă. Pionierii erau organizaţi şi aveau putere. Dacă voiau într-adevăr să pună mâna pe ea, ar fi putut să o facă oricând. Nu era nevoie să-i supravegheze vreme îndelungată apartamentul. Şi nici n-ar fi lăsat-o să plece de acolo după bunul ei plac. Şi totuşi Fukaeri îşi strânsese frumuşel bagajele, ieşise din casă, se dusese la şcoala din Yoyogi, unde îi lăsase scrisoarea, şi apoi dispăruse cine ştie unde.

Cu cât încerca mai mult să găsească o logică, cu atât era mai pierdut. Nu putea ajunge decât la concluzia că Pionierii nu încercau să pună mâna pe ea. Cine ştie dacă de la un moment dat nu îşi abătuseră atenţia de la Fukaeri? Avea legătură cu ea, dar era vorba de altcineva. Dintr-un motiv sau altul, Fukaeri nu mai reprezenta o ameninţare. Dar în cazul ăsta, de ce să-i mai ţină apartamentul sub observaţie?

*

De la telefonul public de la şcoală, Tengo sună la editura la care lucra Komatsu. Era duminică, dar lui îi plăcea să se ducă la serviciu în zilele libere şi să muncească, iar Tengo ştia lucrul acesta. E chiar mişto la birou când nu mai e nimeni, obişnuia el să spună. Acum nu răspundea însă nimeni la telefon. Tengo se uită la ceas. Era abia ora unsprezece, nu venea Komatsu la muncă aşa devreme. Indiferent de ziua săptămânii, el nu-şi

începea activitatea niciodată decât după ce soarele trecea de zenit. Tengo se duse la cantină, se aşeză şi, în timp ce bea o cafea chioară, reciti scrisoarea de la Fukaeri. Se obişnuise deja cu scrisul ei cu puţine ideograme şi cu lipsa paragrafelor şi a semnelor de punctuaţie.

Tengo-san citeşti scrisoarea pentru că te-ai întors din oraşul pisicilor asta e foarte bine suntem priviţi aşa că eu trebuie să plec de la tine şi asta imediat nu-ţi face griji de mine dar nu mai pot să stau aici ţi-am mai zis, cea pe care o cauţi e în apropiere poţi să ajungi şi pe jos dar să ai grijă pentru că suntem priviţi.

Tengo citi de trei ori frazele acelea telegrafice, apoi împături scrisoarea şi o băgă în buzunar. Ca de obicei, cu cât citea mai mult ce-i scria Fukaeri, cu atât cuvintele ei deveneau mai credibile.

Era observat de cineva. Tengo acceptă lucrul acesta ca pe un adevăr dovedit. Îşi ridică privirile şi se uită prin cantină. Era în timpul orelor şi locul era aproape pustiu. Câţiva elevi citeau din manuale sau îşi notau câte ceva în caiete. Nu zări pe nimeni care l-ar fi putut urmări din umbră.

Era o problemă fundamentală. Dacă ei nu o urmăreau pe Fukaeri, atunci ce voiau de fapt? Îi interesa Tengo sau casa în care locuia? Oricât s-ar fi gândit, Tengo nu putea decât să-şi dea cu presupusul. Avea totuşi impresia că atenţia lor nu se concentra asupra lui. Tengo fusese doar tehnicianul căruia i se dăduse însărcinarea de a rescrie *Crisalida de aer.* Cartea fusese publicată, toată lumea vorbise despre ea, iar acum începuse deja să fie dată uitării. Rolul lui Tengo se încheiase. Nu mai avea niciun rost să fie interesaţi de el.

Fukaeri probabil că nu ieşise mai deloc din casă cât stătuse la el. Asta însemna că se simţise urmărită înăuntru. Dar de unde ar fi putut cineva să stea cu ochii pe ea? În oraş casele sunt înghesuite, dar, în mod neaşteptat, era dificil să tragi de afară cu ochiul în apartamentul de la etajul doi în care locuia Tengo. Acesta era şi unul dintre motivele pentru care îi plăcea

locul acela şi nu se gândea să se mute. Şi iubita lui era încântată de lucrul acesta. „Nici nu contează cum arată”, spunea ea, „casa asta te ajută să te relaxezi. Ca şi cel care locuieşte în ea”.

Fukaeri îi povestise cum pe înserat venea la geam un corb mare. Se aşeza pe pervazul lat, unde era lăsat loc pentru ghivece, şi îşi atingea de fereastră aripile mari şi negre ca tăciunele. Îi intrase în obicei ca, înainte să se întoarcă la cuib, să petreacă vreo câteva clipe pe pervazul lui Tengo. Corbul părea curios să vadă ce se petrece în interior. Îşi mişca cu repeziciune ochii săi negri, adunând informaţii prin crăpătura perdelelor. Corbii sunt inteligenţi şi curioşi. Fukaeri spusese că vorbea cu el. Orice-ar fi însă, e de neconceput ca un corb să fie un spion trimis de cineva să-l observe.

Şi atunci, de unde îl spionau?

*

De la gară, în drumul spre casă, Tengo trecu pe la supermarket să-şi facă nişte cumpărături. Îşi luă legume, ouă, lapte şi peşte. Apoi, cu punga de hârtie în mână, se opri în faţa casei şi, înainte să intre, se uită de jur împrejur, dar nu văzu nimic care să dea de bănuit. Aceeaşi privelişte de zi cu zi. Cablurile electrice, suspendate în văzduh, ca nişte viscere întunecate, peticul de iarbă din faţa porţii, acum veştedă, cutiile poştale ruginite. Încercă să asculte, dar nu auzi nimic altceva decât vuietul neîntrerupt al oraşului, ca un fâlfâit îndepărtat de aripi.

Întors în casă, îşi aranjă cumpărăturile, apoi se apropie de geam, trase draperiile în lături şi privi afară. Dincolo de drum se aflau trei clădiri vechi, toate înguste şi cu un singur etaj. Locuiau acolo numai oameni în vârstă, de modă veche. Oameni cu chipuri încruntate, cărora nu le plăcea defel schimbarea. Nu ar fi privit cu ochi buni pe cineva nou apărut la etajul casei lor. Şi chiar dacă cineva ar fi reuşit să se infiltreze printre ei, de acolo nu ar fi putut să ţină sub observaţie decât un colţişor din tavanul lui Tengo.

Tengo închise fereastra şi îşi făcu o cafea. În timp ce o bea

aşezat la masă, trecu în revistă diferite posibilităţi. Cineva din zonă îl supraveghea. Iar Aomame era (sau fusese) atât de aproape, încât putea să ajungă pe jos până la ea. Oare exista vreo legătură între lucrurile acestea sau nu era decât o coincidenţă? Oricât s-ar fi gândit însă, nu reuşea să ajungă la nicio concluzie. Mintea sa nu făcea decât să străbată acelaşi traseu de fiecare dată, ca un biet şoarece care simţea miros de caşcaval, dar care era închis într-un labirint cu toate ieşirile blocate.

Renunţă să-şi mai bată capul şi îşi aruncă privirile pe ziarul pe care şi-l cumpărase din apropierea gării în drum spre casă. În toamna aceea, Ronald Reagan, care fusese reales preşedinte, şi prim-ministrul Yasuhiro Nakasone ajunseseră să se înţeleagă atât de bine, încât îşi spuneau „Yasu” şi „Ron”. Desigur, era de vină şi calitatea fotografiei, dar arătau ca doi constructori care discutau despre cum să schimbe materialele de construcţie cu unele mai ieftine şi mai proaste. În India continuau revoltele interne provocate de asasinarea Indirei Gandhi şi mulţi sikhi erau măcelăriţi. În Japonia, recolta de mere fusese excepţională în anul acela. Tengo nu găsi însă niciun articol care să-l intereseze personal în tot ziarul.

Aşteptă ca limbile ceasului să arate ora două şi îl sună încă o dată pe Komatsu.

*

Ca de obicei, telefonul sună de douăsprezece ori până când Komatsu răspunse. Nu se ştie de ce, Komatsu nu răspundea niciodată imediat.

— Tengo, ce mai faci? spuse el.

Vocea sa îşi recăpătase tonul de mai înainte. Uşor teatral, lunecos, greu de apucat.

— Mi-am luat concediu două săptămâni şi am stat în Chiba. Abia ce m-am întors aseară.

— Mi-ai zis că tatăl tău nu e prea bine. Cred că nu ţi-a fost uşor deloc.

— E în regulă. Tata e în comă, eu n-am făcut decât să mă uit la el şi să pierd vremea. În rest, am stat la han şi am lucrat

la un roman.

— Da, dar e în joc viaţa unui om, sunt convins că nu ţi-a fost uşor.

Tengo schimbă subiectul.

— Data trecută când am vorbit spuneaţi că vreţi să discutăm ceva. A trecut mult timp de-atunci.

— Da, povestea aia, spuse Komatsu. Aş vrea să ne vedem şi să vorbim pe îndelete. Când ai timp?

— Dacă e ceva important, ar fi bine să discutăm cât mai repede, nu?

— Da, cu cât mai repede, cu atât mai bine.

— Aş putea astă-seară.

— E foarte bine. Am şi eu timp azi. Ce zici, la şapte?

— E perfect, spuse Tengo.

Komatsu îi dădu numele unui bar de lângă editură. Tengo fusese acolo de multe ori.

— Zic să mergem acolo, e deschis duminica şi nu e nici aglomerat. Putem vorbi liniştiţi.

— Durează mult?

Komatsu se gândi puţin.

— Ştiu şi eu? Până nu vorbim concret, nu ştiu nici eu dacă durează mult sau puţin.

— E în regulă. Vorbim cât vreţi, eu o să fiu acolo. Doar suntem în aceeaşi barcă, nu-i aşa? Sau v-aţi mutat între timp în altă barcă?

— Nu, nu, răspunse Komatsu pe un ton neobişnuit de blând. Suntem şi acum în aceeaşi barcă. Oricum, ne vedem la şapte. Îţi povestesc atunci toate detaliile.

*

După ce închise telefonul, Tengo se aşeză la birou şi îşi porni procesorul de text. Îşi transcrise tot ce lucrase în hanul din Chikura. Recitindu-şi frazele, îi răsăriră în minte oraşul, sanatoriul şi chipurile celor trei asistente. Briza mării care trecea prin şirurile de pini şi pescăruşii albi care pluteau prin văzduh. Tengo se ridică, dădu deoparte draperiile şi deschise fereastra. Apoi inspiră adânc aerul rece de afară.

Tengo-san citeşti scrisoarea pentru că te-ai întors din oraşul pisicilor asta e foarte bine

Se întorsese, într-adevăr, dar casa lui era supravegheată. Nu ştia de cine şi de unde. Poate că îi fuseseră montate camere de luat vederi în apartament. Neliniştit de acest gând, Tengo îşi cercetă casa din colţ în colţ, dar bineînţeles că nu găsi ascuns niciun aparat de filmat sau microfon. Era doar un apartament mic şi vechi, i-ar fi sărit imediat în ochi aşa ceva.

Tengo lucră la roman până când începu să se lase întunericul. Nu transcria pur şi simplu, ci mai şi schimba pe ici pe colo. Îi lua mai mult timp decât crezuse. Când se opri din muncă să aprindă veioza de pe birou, îşi dădu seama că în ziua aceea nu-l vizitase corbul. Îl auzea când venea, după cum îşi freca aripile mari de fereastră. Pe sticlă rămâneau urme de grăsime, ca un cod care aştepta să fie descifrat.

Pe la cinci şi jumătate îşi pregăti ceva de mâncare. Nu-i era foame, dar nici la prânz nu mâncase mai nimic. N-ar fi fost rău să bage ceva în stomac. Îşi făcu o salată de roşii cu alge şi o mâncă cu o felie de pâine prăjită. La şase şi un sfert îşi puse o haină oliv din catifea reiată peste puloverul negru pe gât şi ieşi din casă. La uşa clădirii se opri şi dădu încă o dată roată cu privirea de jur împrejur, dar nu văzu nimic care să-i atragă atenţia. Nu se ascundea nimeni pe după stâlpii de electricitate. Nu era nicio maşină suspectă parcată. Nu venise nici măcar corbul. Tengo se simţi însă şi mai neliniştit. Toate lucrurile aparent obişnuite dimprejur păreau că stau cu ochii pe el. Şi gospodina care-şi căra plasele de cumpărături, şi bătrânul taciturn care îşi plimba câinele, şi liceanul cu geanta de tenis pe umăr, care trecuse pe bicicletă fără să-i arunce nicio privire, nu erau cumva cu toţii oamenii Pionierilor care-l spionau pe ascuns?

Devin paranoic, îşi spuse. Sigur că trebuie să fiu atent, dar nu trebuie nici să exagerez. Se îndreptă cu paşi repezi către gară. Când şi când arunca o privire iute în urmă, să se asigure că nu-l filează nimeni. Dacă cineva ar fi fost pe urmele sale, Tengo l-ar fi observat. Avea din născare un câmp vizual neobişnuit de larg şi o privire ascuţită. După ce se întoarse de

trei ori în urmă, se lămuri că nu era nimeni în spatele lui.

*

Ajunse la locul de întâlnire la şapte fără cinci. Komatsu încă nu apăruse şi, fiindcă barul abia se deschisese, Tengo era primul client. Pe tejghea erau aranjamente florale proaspete şi mirosul tulpinilor abia tăiate plutea în aer. Tengo se aşeză într-un separeu din spate şi îşi comandă o bere la halbă. Apoi îşi scoase cartea din buzunar.

Komatsu apăru la şapte şi un sfert. Pe sub sacoul de tweed purta un pulover subţire de caşmir. Avea şi un fular, tot de caşmir, şi pantaloni de lână. În picioare, ca de obicei, pantofi de velur. Deşi era de bun-gust şi de calitate, îmbrăcămintea sa era cam veche. Când punea ceva pe el, orice haină arăta de parcă o purtase dintotdeauna. Tengo nu-şi amintea să-l fi văzut vreodată în ceva nou. Poate că atunci când îşi cumpăra vreo haină, mai întâi dormea în ea, o călca în picioare, o spăla de nenumărate ori şi o lăsa la umbră să se usuce. Abia apoi, după ce îşi pierdea culoarea şi arăta ponosită, îşi permitea să iasă cu ea în lume, arborând o atitudine de nepăsare totală faţă de îmbrăcăminte. În orice caz, arăta ca un redactor veteran, cu experienţă. Adică, nu arăta a nimic altceva decât a redactor veteran.

Se aşeză în faţa lui Tengo şi-şi comandă şi el tot o bere la halbă.

— Nu arăţi deloc schimbat, spuse el. Cum îţi merge noul roman?

— Destul de încet, dar merge.

— Asta-i foarte bine. Un scriitor nu creşte fără să lucreze regulat. Ca o omidă care mănâncă întruna din frunzele copacilor. Cum ţi-am zis, faptul că ai rescris *Crisalida de aer* a avut o influenţă benefică asupra ta. N-am dreptate?

Tengo încuviinţă.

— Aşa e. Am învăţat câteva lucruri importante din experienţa aia. Am ajuns să văd unele aspecte pe care până acum nu le vedeam.

— Nu vreau să mă laud, dar ştiu exact cum stau lucrurile

astea. Aveai nevoie de o asemenea oportunitate.

— Dar din pricina asta am avut şi o mulţime de necazuri, după cum ştiţi.

Komatsu afişă un zâmbet ca un crai nou în mijlocul iernii. Un zâmbet greu de interpretat.

— Ca să obţii ceva important trebuie să plăteşti un preţ. Astea sunt regulile lumii.

— Aşa o fi, dar nu-i uşor să distingi între ce e important şi preţul pe care îl plăteşti. Se încâlcesc, nu mai ştii care-i care.

— Lucrurile se încâlcesc, aşa e, cum zici tu. Ca nişte linii de telefon care fac atingere, spuse Komatsu şi se încruntă. Ştii cumva pe unde e Fukaeri?

— Nu ştiu unde e în momentul de faţă, îşi alese Tengo cuvintele.

— În momentul de faţă, repetă Komatsu cu înţeles.

Tengo nu răspunse.

— Înainte însă a stat la tine, spuse Komatsu. Aşa am auzit.

— Într-adevăr, încuviinţă Tengo. A stat vreo trei luni la mine.

— Trei luni e ceva timp. Şi n-ai spus nimănui.

— N-am zis nimănui nimic, nici dumneavoastră, pentru că aşa m-a rugat ea.

— Şi zici că nu mai e la tine acum.

— Nu. Mi-a lăsat o scrisoare şi a plecat cât eram în Chikura. Nu ştiu ce-a făcut după asta.

Komatsu scoase o ţigară, o băgă în gură şi o aprinse cu un chibrit. Îl privi pe Tengo printre pleoape.

— S-a întors la profesorul Ebisuno, acolo pe vârful dealului din Futamatao, spuse. Profesorul şi-a retras cererea de la poliţie, le-a zis că fata pur şi simplu plecase pe undeva şi nu fusese răpită. Poliţia probabil că a avut câteva întrebări să-i pună lui Fukaeri, unde a plecat, de ce a dispărut. Până la urmă, e minoră. Probabil că în scurtă vreme o să apară ştirea şi în ziare, că tânăra scriitoare s-a întors nevătămată. Mă rog, n-o să stârnească cine ştie ce valuri, mai ales că nu e vorba de nicio crimă.

— Oare o să iasă la iveală că s-a ascuns la mine?

Komatsu clătină din cap.

— Nu, Fukaeri nu ţi-a menţionat numele. E genul ăla de om, care dacă s-a hotărât să-şi ţină gura, păi, şi-o ţine, poţi să vii cu poliţia, cu armata, cu Maica Tereza, cu cine vrei tu. Aşa că nu e cazul să-ţi faci griji în privinţa asta.

— Nici nu-mi făceam. Numai că aş vrea să ştiu în ce direcţie o să decurgă lucrurile de acum înainte.

— În orice caz, stai liniştit, că numele tău n-o să apară pe nicăieri, spuse Komatsu, apoi îl privi dintr-odată serios. Dar lasă asta, vreau să te întreb ceva şi mi-e destul de greu.

— Destul de greu?

— Cam da. Ceva personal.

Tengo luă o gură de bere. Apoi puse paharul la loc pe masă.

— E în regulă, dacă pot să vă răspund, vă răspund.

— Ai întreţinut relaţii sexuale cu Fukaeri? Adică, când a stat la tine. Ajunge să-mi răspunzi cu da sau nu, mai mult nu mă interesează.

Tengo aşteptă câteva momente, apoi clătină încet din cap.

— Răspunsul este nu. Nu am avut asemenea relaţii cu ea.

Tengo simţea că orice s-ar fi întâmplat, nu putea să spună despre cele petrecute în noaptea aceea furtunoasă. Era un secret pe care nu-l putea destăinui. Nu-i era permis să vorbească despre lucrul acela. În plus, ce se întâmplase atunci nu prea putea fi descris ca sex. Nu fusese ceea ce se înţelege în general prin asta. Nici din partea lui, nici din a ei.

— Deci nu aţi întreţinut relaţii sexuale.

— Nu, răspunse Tengo pe un ton sec.

Lui Komatsu îi apărură câteva cute în jurul nasului.

— Tengo, nu pun la îndoială ce spui. Dar mi s-a părut că o fracţiune de secundă ai ezitat. Nu cumva s-a întâmplat ceva aproape de sex? Nu te învinuiesc de nimic, tot ce încerc să fac este să aflu cum stau lucrurile.

Tengo îl privi drept în ochi pe Komatsu.

— N-am ezitat. Numai că m-am simţit puţin ciudat. Nu ştiu de ce v-ar interesa dacă între mine şi Fukaeri s-au întâmplat asemenea lucruri. Mai ales că dumneavoastră nu sunteţi genul de om care să-şi bage nasul în viaţa intimă a altora.

Dimpotrivă, aş spune că vă ţineţi departe de lucrurile astea.

— Mda, zise Komatsu.

— Atunci de ce discutăm despre asta acum?

— În mod normal, nu mă interesează câtuşi de puţin cu cine te culci tu sau ce face Fukaeri şi cu cine, spuse Komatsu scărpinându-se pe nas. Exact aşa cum ai zis şi tu. Dar după cum ştii prea bine, Fukaeri nu e la fel ca orice altă fată. Cum să-ţi zic, acţiunile ei capătă sens.

— Capătă sens?

— Bineînţeles că, teoretic vorbind, acţiunile oricui capătă în final un sens, zise Komatsu. Dar în cazul lui Fukaeri, e vorba de un înţeles mai adânc. Există în ea asemenea elemente neobişnuite. De aceea e nevoie să avem cât de cât nişte certitudini în privinţa întâmplărilor în care este implicată.

— Spuneţi că „e nevoie". Cine vrea să ştie de fapt, dumneavoastră, nu?

Komatsu părea neobişnuit de încurcat.

— Adevărul este că nu eu voiam să aflu dacă te-ai culcat cu Fukaeri, ci profesorul Ebisuno.

— Ştie şi el că Fukaeri a stat la mine?

— Bineînţeles. A aflat din ziua în care ea s-a instalat la tine acasă. Fukaeri i-a spus mereu unde s-a dus.

— Nu ştiam, se miră Tengo.

Lui îi spusese că nu mai ştie nimeni unde se află. Acum însă nu mai conta.

— Totuşi nu înţeleg. Profesorul Ebisuno este tutorele ei de facto şi în mod normal ar trebui să aibă grijă la asemenea lucruri. Dar suntem într-o situaţie foarte încurcată şi te-ai aştepta ca cea mai mare problemă a lui să fie siguranţa şi protecţia lui Fukaeri. Mi se pare greu de crezut ca, pe lista lui de priorităţi, castitatea lui Fukaeri să ocupe o poziţie atât de înaltă.

Komatsu îşi curbă un colţ al buzelor.

— Nu ştiu cum stau lucrurile. Pe mine asta m-a rugat Profesorul, să mă întâlnesc cu tine şi să aflu dacă ai avut relaţii carnale cu Fukaeri. Aşa că te-am întrebat, iar răspunsul tău a fost că nu.

— Aşa e. Nu am avut relaţii carnale cu Fukaeri, spuse Tengo hotărât, uitându-se în ochii interlocutorului.

Nu avea deloc senzaţia că minte.

— Atunci e bine, spuse Komatsu şi îşi aprinse un Marlboro cu chibritul. Asta voiam să ştiu.

— Fukaeri e cu siguranţă o fată frumoasă care atrage privirile oamenilor. Dar după cum ştiţi, eu şi aşa sunt în bucluc. Şi asta împotriva voinţei mele. N-am niciun chef să mă afund şi mai rău în necazuri. În plus, eu aveam deja o parteneră de sex.

— Am înţeles, zise Komatsu. Îţi merge mintea când e vorba de chestii de-astea şi ai o gândire sănătoasă. O să-i transmit Profesorului. Scuză-mă că ţi-am pus o asemenea întrebare delicată. Sper că nu te superi.

— Nu mă supăr. Doar mi s-a părut ciudat că aţi deschis subiectul ăsta, spuse Tengo şi făcu o scurtă pauză. Dar ce anume ţineaţi să-mi povestiţi?

Komatsu îşi termină berea şi ceru barmanului un *highball.*

— Tu ce-ţi iei? îl întrebă pe Tengo.

— La fel.

Barmanul le puse în faţă cele două pahare înalte cu băutură.

— Mai întâi, spuse Komatsu după o tăcere prelungită, trebuie să descâlcim pe cât se poate situaţia încurcată în care ne aflăm. Până la urmă, suntem în aceeaşi barcă. Noi patru, adică tu, eu, Fukaeri şi profesorul Ebisuno.

— Un grup deosebit de interesant, zise Tengo, dar ironia din tonul său nu păru să ajungă până la Komatsu.

Acesta părea să-şi concentreze gândurile la ce avea de spus.

— Noi patru am intrat în povestea asta fiecare cu aşteptările lui, la niveluri diferite, şi în niciun caz nu ne-am îndreptat în aceeaşi direcţie. Cu alte cuvinte, n-am vâslit cu toţii în acelaşi ritm şi în acelaşi unghi.

— Suntem un grup care de la bun început nu s-a pretat la munca în echipă.

— Aşa s-ar putea spune.

— Iar barca s-a îndreptat cu repeziciune către cascadă.

— Barca s-a îndreptat cu repeziciune către cascadă, admise Komatsu. Dar să ştii, şi nu vreau să mă scuz, că planul nostru la început a fost extrem de simplu. Tu să rescrii *Crisalida de aer* ca să câştige premiul. Cartea să se vândă destul de bine. Păcăleam pe toată lumea şi strângeam o sumă frumuşică de bani. Pe jumate farsă, pe jumate profit. Asta a fost ideea. Numai că de când s-a implicat şi profesorul Ebisuno, intriga s-a complicat. Au început să se urzească nişte iţe pe ascuns, iar curentul ne-a purtat din ce în ce mai iute. Cartea rescrisă de tine a ieşit mult mai bine decât mă aşteptasem, prin urmare, a fost primită favorabil de public şi s-a vândut nemaipomenit. Ca rezultat, barca în care ne aflăm noi ne-a purtat în nişte locuri în care nu bănuia nimeni că o să ajungem. Nişte locuri destul de nesigure.

Tengo clătină uşor din cap.

— Nu e bine zis uşor nesigure. Sunt periculoase de-a binelea.

— S-ar putea spune şi aşa.

— N-o luaţi ca pe o problemă care nu vă priveşte. Dumneavoastră aţi venit cu planul acesta de la bun început.

— De acord cu tine. Eu am venit cu ideea şi am apăsat butonul de start. La început a mers bine, dar din nefericire pe parcurs am pierdut controlul. Bineînţeles că mă simt responsabil. Mai ales pentru faptul că te-am implicat şi pe tine. Pe tine te-am cam băgat cu sila în istoria asta. În orice caz, în momentul ăsta noi trebuie să ne oprim şi să ne reconsiderăm poziţia. Să aruncăm balastul şi să simplificăm intriga pe cât posibil. Să stabilim unde suntem şi în ce direcţie vrem să ne îndreptăm de acum înainte.

Komatsu se opri din vorbit, îşi trase răsuflarea şi bău din *highball.* Apoi luă scrumiera de sticlă şi o pipăi de jur împrejur, ca un nevăzător.

— Adevărul este că am fost sechestrat vreo şaptesprezece - optsprezece zile, spuse apoi. De la sfârşitul lui august până pe la jumătatea lui septembrie. Într-o zi pe la amiază mă îndreptam către serviciu. Eram pe stradă, pe lângă templul

Gōtokuji. Dintr-o dubă neagră cineva a coborât geamul şi m-a strigat: „Sunteţi Komatsu-san?”. M-am apropiat să văd cine e şi din maşină au ieşit doi tipi care m-au tras înăuntru. Amândoi erau foarte puternici. Mi-au prins mâinile la spate şi altul mi-a dat pe la nas cu cloroform sau cu ceva. Ce mai, ca în filme. Dar să ştii că funcţionează de-adevăratelea. Când mi-am revenit eram închis într-o încăpere îngustă, fără nicio fereastră. Eram într-un fel de cub cu pereţii albi. Aveam un pat strâmt şi o masă micuţă, dar fără scaun. Mă întinseseră pe pat.

— Aţi fost răpit? întrebă Tengo.

După ce o inspectase bine, Komatsu aşează la loc scrumiera pe masă, îşi ridică privirile şi se uită la Tengo.

— Da, am fost răpit. Ca în filmul ăla vechi, *Colecţionarul.* Majoritatea oamenilor nici măcar nu se gândesc că poate într-o zi o să fie răpiţi. Nici măcar nu le trece prin cap aşa ceva. Aşa-i? Dar dacă e s-o păţeşti, o păţeşti. E un sentiment, cum să-ţi zic, de-a dreptul, suprarealist să te trezeşti că te răpeşte într-adevăr cineva. Ţi-ar veni să crezi?

Komatsu îl privi pe Tengo, parcă cerându-i un răspuns. Dar nu fusese decât o întrebare retorică, iar Tengo aşteptă în tăcere continuarea poveştii. Pe paharul cu băutură de care nici nu se atinsese se formaseră stropi de condens, care se prelingeau pe suportul pe care era aşezat.

Capitolul 16
O maşinărie eficientă, răbdătoare şi insensibilă

A doua zi dimineaţă, Ushikawa se postă din nou pe podea lângă geam şi îşi continuă supravegherea prin crăpătura draperiei. Aceleaşi feţe, sau cel puţin unele foarte asemănătoare, care veniseră în seara precedentă se perindau acum din bloc. Oameni cu chipuri întunecate, care mergeau gârboviţi. Încă nici nu începuse bine ziua cea nouă şi ei arătau deja obosiţi şi sătui. Tengo nu se zărea printre ei. Însă Ushikawa apăsă pe buton şi imortaliză fiecare chip care îi trecea prin faţă. Film avea destul şi îi trebuia antrenament ca să facă pozele cu îndemânare.

După ce trecu ora la care lumea se ducea la serviciu şi toţi care trebuiau să plece plecaseră deja, Ushikawa ieşi din casă şi se îndreptă către un telefon public din apropiere. Intră în cabină, formă numărul de telefon de la şcoala pregătitoare din Yoyogi şi ceru cu Tengo.

— Domnul profesor Kawana a intrat în concediu acum zece zile, îl anunţă doamna de la telefon.

— Este cumva bolnav?

— Nu. Cineva din familie nu se simte bine şi a trebuit să plece în prefectura Chiba.

— Ştiţi cumva când se întoarce?

— Nu mi s-a spus, răspunse femeia.

Ushikawa mulţumi şi închise.

Familia lui Tengo se rezuma la un singur membru. Tatăl său, cel care fusese încasator la NHK. Despre mama sa, Tengo încă nu aflase nimic. Iar din câte ştia Ushikawa, relaţia dintre tată şi fiu nu fusese niciodată prea bună. Cu toate acestea, îşi luase liber mai mult de zece zile ca să meargă să se îngrijească de părintele său bolnav. Era un gest de neînţeles. De ce se înmuiase aversiunea lui Tengo faţă de el aşa rapid? De ce boală suferea oare şi în ce spital din Chiba era internat? Nu-i era imposibil de aflat, dar ar fi însemnat să piardă o jumătate de zi şi să întrerupă supravegherea.

Ushikawa nu ştia ce să facă. Dacă Tengo plecase din Tokio, nu mai avea sens să stea cu ochii pe intrarea blocului. Poate era mai deştept să încheie deocamdată supravegherea şi să scotocească în altă direcţie. O variantă era să încerce să afle unde era internat tatăl lui Tengo. Sau să mai avanseze un pic cu investigaţia legată de Aomame. Ar fi putut să se întâlnească eventual cu foştii ei colegi de facultate sau din cămin, de pe vremea când lucra la firmă, şi să stea de vorbă cu ei. Dacă găsea vreun indiciu nou?

Însă după ce meditä îndelung, Ushikawa se hotărî să rămână unde era şi să continue supravegherea. În primul rând, dacă se apuca acum s-o întrerupă, deja îşi dădea peste cap ritmul noii sale vieţi. Trebuia să ia totul de la capăt. În al doilea rând, la cât efort ar fi însemnat să dea de tatăl lui Tengo sau de cunoştinţele lui Aomame, n-ar fi avut prea puţin de câştigat? Până la un anumit punct, investigaţiile care implică alergătură dau roade, însă dincolo de acel punct se înfundă, în mod bizar. Ushikawa ştia acest lucru din experienţă. Şi, în al treilea rând, instinctul îl îndemna cu putere *să nu se mişte de acolo.* Să stea locului netulburat, să-i observe pe cei care se perindau pe acolo şi să nu treacă nimic cu vederea. Asta îi spunea vechiul lui instinct simplu, dinăuntrul capului său diform.

Cu sau fără Tengo, hai să mai stau deocamdată cu ochii pe blocul ăsta, îşi propuse el. Rămân aici şi, până se întoarce el, memorez chipurile tuturor locatarilor care trec zilnic pe hol. Dacă aflu care sunt locatarii, o să pot să-i ochesc imediat pe cei care nu sunt. Eu sunt un animal de pradă. Iar animalul de pradă trebuie să fie extrem de răbdător. Trebuie să se integreze în peisaj şi să obţină orice informaţie despre prada sa.

Puţin înainte de prânz, când forfota pe uşă se domolise de tot, Ushikawa ieşi. Ca să-şi ascundă cât de cât chipul, îşi pusese pe cap o căciulă tricotată şi îşi trăsese fularul până sub nas, însă înfăţişarea sa tot atrăgea privirile. Căciula bejulie îi stătea proţăpită pe cap ca o pălărie de ciupercă, iar fularul verde arăta ca un imens şarpe încolăcit în jurul gâtului său. Ca

deghizare, nu serveau la nimic. Şi, în plus, nu se asortau absolut deloc.

Ushikawa duse la developat două filme la laboratorul foto din faţa gării. Apoi intră într-un mic restaurant care servea tăiţei şi comandă o porţie de supă de *soba*[22] cu *tempura.* Nu mai mâncase de mult ceva cald. O mâncă foarte atent, sorbind zeama până la ultimul strop. Când termină, se încălzise atât de bine, că aproape transpirase. Îşi trase iar căciula pe cap, îşi înfăşură fularul la gât şi se întoarse la apartament. Cu ţigara în gură, înşiră fotografiile pe podea şi le aranjă în ordine. Compară imaginile cu cei care veniseră seara şi cei care plecaseră dimineaţa şi puse împreună chipurile care se suprapuneau. Ca să-i ţină minte mai uşor, le asocie fiecăruia un nume, pe care îl scrise cu carioca pe fotografie.

După ora la care lumea pleca la serviciu, nu mai trecuse prin hol aproape niciun locatar. Pe la zece, un tip cu o geantă pe umăr şi aer de student ieşise în grabă. Mai plecaseră un bătrân de vreo şaptezeci de ani şi o femeie cam de treizeci şi cinci, dar amândoi se întorseseră cărând în braţe pungi de la supermarket. Ushikawa îi fotografiase şi pe aceştia. Puţin înainte de prânz sosise poşta, iar poştaşul distribuise corespondenţa în cutiile de scrisori din hol. Mai apăruse şi un curier cu o cutie de carton în braţe, care intrase în bloc şi ieşise după cinci minute cu mâinile goale.

O dată pe oră, Ushikawa se ridica de la aparatul de fotografiat şi făcea cinci minute de *stretching.* În acest răstimp întrerupea supravegherea, dar era oricum imposibil să acopere de unul singur toate persoanele care se perindau pe acolo. Mai important era să nu-i amorţească toate încheieturile. Dacă stătea înţepenit multă vreme în aceeaşi poziţie, risca să i se atrofieze muşchii şi să nu mai poată reacţiona rapid la nevoie. Aidoma lui Samsa transformat în insectă, îşi aşeza trupul său rotund şi diform pe podea şi îşi dezmorţea muşchii cât putea el de bine.

Ca să nu se plictisească, asculta radioul pe banda AM, la căşti. Programele de prânz erau concepute în special pentru gospodine şi vârstnici. Se spuneau glume răsuflate, se râdea

prosteşte, se expuneau păreri banale şi stupide şi se dădea o muzică de-ţi venea să-ţi astupi urechile. Şi făceau reclamă în gura mare la nişte produse pe care nimeni nu şi le dorea. Cel puţin aşa i se părea lui Ushikawa. Cu toate acestea, avea chef să audă pe cineva vorbind, indiferent ce spunea. Aşa că strângea din dinţi şi asculta emisiunile. De ce trebuiau ei să facă nişte emisiuni atât de stupide şi foloseau apoi undele radio ca să le mai şi împrăştie intenţionat pe o arie largă?

Însă nici Ushikawa nu putea susţine că era implicat într-o activitate sofisticată şi productivă. Stătea închis într-o încăpere dintr-un bloc sărăcăcios, ascuns în spatele draperiei, şi fotografia lumea pe ascuns. Nu era în măsură să se uite de sus la alţii şi să le judece îndeletnicirile.

Iar asta nu era valabil doar pentru situaţia lui prezentă. Şi pe vremea când era avocat se ocupa cu lucruri asemănătoare. Nu-şi amintea să fi făcut vreodată ceva în folosul omenirii. Cei mai de seamă clienţi ai săi erau firme de finanţe mici şi mijlocii care aveau legături cu crima organizată. Ushikawa găsea metode să disperseze în cel mai eficient mod banii câştigaţi de ei şi făcea pregătirile necesare. Pe scurt, spăla bani. În parte, se mai ocupa şi cu specula cu terenuri. Locatarii cu vechime de pe un anumit teren erau alungaţi, acesta se nivela complet, apoi se revindea antreprenorilor imobiliari. Intrau sume colosale. Şi la mijloc erau implicaţi acelaşi gen de oameni. Se mai specializase şi la pledat în favoarea persoanelor acuzate de evaziune fiscală. Majoritatea solicitărilor veneau de la avocaţi obişnuiţi care strâmbau din nas când era vorba de alergătură. Atâta vreme cât era solicitat (şi ieşeau bani pe măsură), Ushikawa se dovedea competent şi nu îşi făcea scrupule legate de persoana în cauză. Aducea rezultate bunicele şi de aceea munca nu-i lipsea niciodată. Legătura cu Pionierii şi-o făcuse cam tot pe atunci. Din cine ştie ce motiv, Liderul îl plăcuse pe el personal.

Dacă ar fi fost să abordeze ce făcea ca tot restul avocaţilor, Ushikawa n-ar fi reuşit să-şi câştige existenţa. Deşi imediat ce absolvise facultatea, trecuse examenul de barou şi îşi obţinuse licenţa de avocat, nu avea nici contacte şi nici nu beneficia de

sprijin din partea cuiva. Din cauza înfăţişării sale, nu reuşise să se angajeze la niciun birou de avocatură mai de seamă. Dacă şi-ar fi deschis el unul şi ar fi urmat practica obişnuită, probabil că n-ar fi avut niciun client. Nu erau mulţi oameni pe lumea asta dispuşi să plătească sume mari pentru serviciile unui avocat cu un aspect nu tocmai obişnuit. Poate şi din cauza serialelor de la televizor, toată lumea îşi imagina că un avocat strălucit trebuie să aibă un chip inteligent şi atrăgător.

Prin urmare, se văzuse împins de la sine către lumea interlopă. Interlopilor nu le păsa câtuşi de puţin cum arăţi. Ba din contră, înfăţişarea sa particulară era unul dintre factorii principali care îi făceau să îl accepte şi să aibă încredere în el, iar asta deoarece şi ei, şi Ushikawa se asemănau prin faptul că nu erau acceptaţi de societate. Ei apreciau viteza cu care i se învârteau rotiţele, abilităţile practice strălucite şi gura lui ferecată. Îi încredinţau treburi în care se învârteau sume mari de bani (dar care nu puteau fi făcute publice) şi îl răsplăteau generos în funcţie de rezultate. Ushikawa pricepea repede şi stăpânea la perfecţie metodele de a eluda autorităţile, rămânând la limita legii. Avea o intuiţie bună şi era foarte atent. Însă, la un moment dat, parcă pus de necuratul, se lăcomise în calcule şi încălcase linia aceea fină de demarcaţie. Deşi reuşise să evite o condamnare, fusese expulzat din barou.

Ushikawa opri radioul şi îşi aprinse o ţigară Seven Stars. Trase fumul adânc în piept şi îl expiră încet. Folosea o conservă goală de piersici pe post de scrumieră. Dacă o mai ţinea mult cu o astfel de viaţă, probabil şi moartea avea să-i fie la fel de zadarnică. În scurt timp risca să calce strâmb şi să plonjeze de unul singur în întuneric. Dacă în momentul ăsta aş dispărea de pe lume, n-ar observa nimeni, îşi spuse el. Pot să urlu cât vreau din beznă, că nu m-ar auzi nimeni. Dar până la moarte nu-mi rămâne decât să trăiesc, iar asta am să fac în felul meu. N-o fi cine ştie ce chestie demnă de laudă, dar numai aşa ştiu eu să trăiesc. Iar Ushikawa se pricepea mai bine ca oricine la chestii *nu prea demne de laudă.*

*

La două şi jumătate ieşi din bloc o tânără cu o şapcă de baseball pe cap, fără geantă sau alt bagaj. Îi traversă în grabă câmpul vizual. Ushikawa apăsă la repezeală butonul de la telecomandă şi făcu trei fotografii. Era prima dată când o vedea. Era o tânără slăbuţă, cu braţe şi picioare lungi şi un chip atrăgător. Avea o postură frumoasă, ca de balerină. Părea să aibă în jur de şaisprezece, şaptesprezece ani. Purta o pereche de blugi decoloraţi, tenişi albi şi o geacă de piele bărbătească. Avea părul băgat sub gulerul gecii. Ieşi pe uşă, făcu vreo câţiva paşi şi se opri. Se uită o vreme la vârful unui stâlp de curent din faţă, cu privirea încordată. Apoi şi-o coborî şi îşi continuă drumul. Coti la stânga şi dispăru din câmpul lui vizual.

Fata aceea semăna cu cineva. Cu cineva cunoscut. O persoană pe care o văzuse de curând. La cum arăta, putea să fie vreo vedetă TV, dar Ushikawa nu urmărea la televizor decât buletinele de ştiri şi nici nu-şi amintea să-i fi captat interesul vreo vedetă frumuşică.

Ushikawa apăsă pe pedala de acceleraţie a memoriei până în podea şi îşi puse mintea în funcţiune la turaţie maximă. Îşi încordă privirea şi îşi stoarse creierii ca pe o cârpă. Nervii îi pulsau dureros. Deodată îşi dădu seama că persoana respectivă era Eriko Fukada. Nu o văzuse niciodată în persoană, ci doar în fotografia din pagina literară a ziarului. Însă transparenţa aceea plină de detaşare care o învăluia se transmitea întocmai ca din mica poză alb-negru. Tengo rescrisese *Crisalida de aer,* deci era de aşteptat ca cei doi să ţină legătura. Nu era imposibil ca ea să se fi apropiat de el, iar acum să se ascundă la el acasă.

La acest gând, Ushikawa îşi puse din reflex căciula tricotată pe cap, paltonul bleumarin de lână şi îşi înfăşură fularul la gât. Ieşi din bloc şi o luă în direcţia în care dispăruse ea.

Fata mergea foarte repede şi era posibil să n-o mai ajungă din urmă. Dar nu avea nimic la ea, ceea ce însemna că nu intenţiona să se ducă departe. Mai deştept ar fi fost să stea

cuminte locului şi să aştepte să se întoarcă decât să o urmărească şi să rişte să fie depistat. Deşi asta gândea, Ushikawa nu se putu abţine să nu se ducă după ea. Fata aceea avea ceva care îl tulbura inexplicabil, ca o lumină la amurg, cu nuanţe misterioase, care-ţi răscoleşte în suflet o amintire cu totul specială.

Puţin mai departe, Ushikawa zări din nou silueta fetei. Fukaeri stătea pe marginea drumului şi se uita absorbită în vitrina papetăriei. Probabil găsise ceva care îi captase interesul. Ushikawa se opri în faţa unui automat cu băuturi, întors nonşalant cu spatele la ea. Scoase nişte monede din buzunar şi îşi cumpără o cafea fierbinte la cutie.

În cele din urmă, fata o porni din loc. Ushikawa puse pe jos cutia de cafea băută pe jumătate şi plecă după ea, menţinând suficientă distanţă între ei. Din câte vedea, părea concentrată asupra mersului în sine. Păşea ca şi cum ar fi traversat întinderea netulburată a unui lac. Cu mersul acela special, ar fi putut străbate suprafaţa apei fără să se scufunde şi fără să-şi ude încălţările. Părea să-i cunoască formula secretă.

Ushikawa simţea că fata aceea chiar avea ceva. Ceva special, ce oamenilor de rând nu le era dat să aibă. Nu ştia prea multe despre Eriko Fukada. Tot ce aflase despre ea se rezuma la faptul că era unica fiică a Liderului, că fugise de una singură de la Pionieri când avea zece ani, se refugiase în casa unui academician celebru pe nume Ebisuno, unde şi crescuse, apoi scrisese *Crisalida de aer,* care devenise un bestseller, cu ajutorul lui Tengo Kawana. În momentul de faţă era dată dispărută şi, din acest motiv, poliţia făcuse o percheziţie la sediul central al Pionierilor, cu puţin timp în urmă.

Romanul *Crisalida de aer* se pare că îi incomodase întru câtva pe Pionieri. Ushikawa îl cumpărase şi el şi îl parcursese cu mare atenţie, însă nu înţelegea ce lucruri incomode putea să conţină. Cartea în sine era interesantă şi scrisă foarte bine. Se citea uşor, era frumos structurată şi pe alocuri de-a dreptul fascinantă. Însă, la urma urmei, nu era decât un basm inofensiv pentru copii. Aşa o văzuse el şi sigur aceea era şi părerea generală a lumii. Din gura unei capre moarte ies

Oamenii cei Mici care ţes o crisalidă de aer, eroina se împarte în două, în *mater* şi *filia,* iar pe cer apar două luni. Ce informaţii sensibile, care nu trebuiau divulgate, se ascundeau în povestea aceea atât de fantastică? Însă indivizii din sectă păreau decişi să facă ceva în privinţa ei. Sau, cel puţin, aşa gândiseră o vreme.

Şi totuşi ar fi fost mult prea periculos să se atingă în vreun chip de Eriko Fukada, când atenţia întregii lumi se revărsa asupra ei. Tocmai de aceea îi ceruseră lui, care nu era o persoană din interiorul sectei, să-l abordeze cumva pe Tengo şi să-şi creeze o legătură cu el.

În toată tărăşenia asta, Ushikawa îl vedea pe Tengo doar ca pe un biet actor secundar. La solicitarea editorului, rescrisese *Crisalida de aer* într-o formă mai lizibilă şi mai coerentă. Avea o conduită profesională ireproşabilă, dar rolul în sine era doar unul de susţinere. Ushikawa încă nu era convins de ce manifestau ei atâta interes faţă de Tengo. Însă el nu era decât un soldat aflat în subordinea lor. Zicea „am înţeles, să trăiţi!" şi făcea cum i se ordona.

Însă propunerea lui atât de generoasă, pe care îşi storsese minţile s-o ticluiască, fusese refuzată scurt de Tengo, iar planul său de a crea o legătură cu el se năruise. Tocmai când se gândea ce mutare să facă mai departe, murise Liderul, tatăl lui Eriko Fukada. Şi atunci totul rămăsese în aer.

În ce direcţie se îndreptau Pionierii în momentul de faţă şi ce anume voiau ei nu era treaba lui Ushikawa. El nu ştia nici cine preluase rolul de conducere în cadrul grupării, acum că murise Liderul. Dar, în orice caz, voiau s-o găsească pe Aomame, să elucideze motivul pentru care Liderul fusese ucis şi să afle cine se afla în culise. Fără doar şi poate ca să se răzbune şi să-i pedepsească aspru. Şi erau hotărâţi să nu lase organele de justiţie să intervină.

Oare cu Eriko Fukada cum rămăsese? Oare ce mai credea secta acum despre *Crisalida de aer*? Încă mai constituia o ameninţare pentru ei?

*

Eriko Fukada se ducea undeva mergând în linie dreaptă, fără să-şi slăbească ritmul, fără să se uite înapoi, ca un porumbel care se întoarce la cuib. În curând se dovedi că acel loc era un supermarket nu prea mare, numit Marusho. Fukaeri se învârti printre rafturi cu un coş în mână, alegând diverse conserve şi alimente proaspete. Ca să se hotărască asupra unei salate, o luă mai întâi în mână şi o examină atent din toate unghiurile. Ushikawa socoti că avea să dureze mult, aşa că ieşi deocamdată din magazin, se duse în staţia de autobuz de vizavi şi rămase acolo să monitorizeze intrarea, prefăcându-se că aşteaptă autobuzul.

Însă fata nu mai ieşea. Ushikawa începu să se îngrijoreze. Poate plecase pe altă ieşire. Însă, din câte vedea el, supermarketul avea un singur punct de acces, cel dinspre stradă. Poate doar îi luau mult timp cumpărăturile. Ushikawa îşi aminti privirea ei serioasă, dar lipsită de profunzime, cum stătea căzută pe gânduri, cu salata în mână. Aşa că se hotărî să aştepte răbdător. Trei autobuze veniră şi plecară. De fiecare dată el era singurul care rămânea în staţie. Acum regreta că nu-şi luase la el un ziar, în spatele căruia să-şi ascundă chipul. Un ziar sau o revistă sunt articole indispensabile atunci când filezi pe cineva. Dar asta era. O zbughise din casă apucând ce-i picase în mână.

Când Fukaeri apăru, în sfârşit, din magazin, ceasul lui indica ora trei şi treizeci şi cinci de minute. Fata se întoarse grăbită pe drumul pe care venise, fără să arunce măcar o privire în direcţia staţiei în care se afla el. Ushikawa aşteptă puţin şi o urmă. Avea două pungi de cumpărături care arătau destul de grele, însă Fukaeri le căra cu uşurinţă în braţe, păşind lin, ca un păianjen de apă pe o băltoacă.

Ce fată ciudată, îşi zise din nou Ushikawa, privind-o din spate. Parcă ar fi un fluture straniu şi exotic. Poţi să te uiţi, dar nu ai voie să-l atingi. În momentul în care pui mâna pe el, îşi pierde viaţa, îi dispare strălucirea lăuntrică. Şi atunci visul tău exotic s-a încheiat.

Ushikawa îşi făcu rapid socotelile în minte dacă să le spună sau nu Pionierilor că descoperise unde stătea Fukaeri. Greu

de decis. Dacă le-ar fi dat-o imediat pe Fukaeri, şi-ar fi câştigat niscaiva puncte din partea lor. Sau cel puţin nu avea cum să treacă drept un lucru negativ. Putea să le demonstreze astfel că făcea progrese şi că obţinea rezultate deosebite. Dar dacă se lua cu Fukaeri, risca să-şi rateze şansa de a o găsi pe Aomame, ţinta lui iniţială. Iar atunci nu se mai alegea cu nimic. Ce să facă? Ushikawa îşi vârî mâinile în buzunarele de la haină, îşi trase fularul până peste nas şi o urmă pe Fukaeri, pe o rută mai lungă decât la plecare.

Poate că am urmărit-o doar pentru că voiam să mă uit la ea, se gândi deodată Ushikawa. Doar privind-o cum mergea ţinând în braţe pungile de cumpărături, simţea o strângere puternică în piept. Nu mai putea nici să înainteze, nici să dea înapoi, ca un om blocat între doi pereţi. Plămânii îi funcţionau neregulat şi sacadat şi avea senzaţia că se sufocă, de parcă l-ar fi împresurat o rafală de vânt călduţ. Era un sentiment straniu, cum nu mai avusese niciodată.

Cel puţin, hai să las fata deocamdată, se hotărî el. Să mă concentrez doar asupra lui Aomame, aşa cum era planul iniţial. Aomame e o ucigaşă. Indiferent ce motiv a avut s-o facă, fapta ei trebuie pedepsită. Ushikawa nu simţea nicio strângere de inimă la gândul că ar da-o pe mâna Pionierilor. Însă această tânără era ca o creatură blândă şi tăcută, care vieţuieşte în adâncul pădurii. O creatură cu aripi diafane, ca umbra unui suflet. Mai bine s-o privesc doar de la distanţă, îşi propuse el.

*

După ce Fukaeri dispăru în bloc cu pungile de cumpărături în braţe, Ushikawa aşteptă puţin şi o urmă. Se întoarse în cameră, îşi scoase căciula şi fularul, apoi se aşeză din nou în dreptul aparatului de fotografiat. Avea obrajii îngheţaţi de vânt. Fumă o ţigară şi bău nişte apă plată. Îi era o sete cumplită, de parcă ar fi mâncat ceva foarte sărat.

Se lăsa înserarea. Felinarele de pe stradă se aprindeau şi se apropia ora la care lumea se întoarce acasă. Ushikawa stătea cu paltonul de lână pe el, cu telecomanda în mână şi

ochii lipiţi de intrarea în bloc. Pe măsură ce amintirea luminii de după-amiază se subţia, încăperea aceea goală se răcea cu repeziciune. Se anunţa o noapte şi mai friguroasă decât cea din urmă. Ushikawa îşi propuse să dea o fugă la magazinul cu electrocasnice din apropierea gării şi să-şi cumpere o sobă sau o pătură electrică.

Când Eriko Fukada ieşi din nou din bloc, ceasul lui de mână indica ora patru şi patruzeci şi cinci de minute. Era îmbrăcată la fel, cu un pulover negru pe gât şi blugi. Dar fără geaca de piele. Puloverul mulat îi reliefa superb bustul. Deşi era subţirică, avea sânii mari. Focalizând imaginea şi privind rotunjimile acelea frumoase, Ushikawa simţi din nou că se sufocă.

Neavând o haină pe ea, însemna că nu se ducea departe. Fata se opri din nou în faţa blocului şi se uită la vârful stâlpului de curent, mijindu-şi ochii. În jur începea să se întunece, dar dacă îţi încordai bine privirea, reuşeai încă să distingi contururi. Rămase un timp acolo, căutând ceva, dar păru să nu găsească ce voia. Atunci îşi coborî privirea din vârful stâlpului şi se uită împrejur, sucindu-şi doar gâtul, ca o pasăre. Ushikawa apăsă pe butonul de la telecomandă şi îi făcu trei fotografii.

Ca şi cum l-ar fi auzit, Fukaeri îşi întoarse privirea în direcţia aparatului. Stăteau acum faţă în faţă, prin intermediul vizorului. Evident, uitându-se prin teleobiectiv, Ushikawa îi vedea chipul foarte clar. Însă şi Fukaeri se uita la el prin obiectiv, de pe partea cealaltă a lui. Privirea ei îi distingea silueta din spatele lentilei. Ochii ei catifelaţi şi negri ca smoala îl vedeau cu perfectă claritate. În mod straniu, Ushikawa simţi că privirile li se întâlnesc, înghiţi în sec. Nu, era imposibil! Nu avea ce să vadă de unde se afla. Teleobiectivul era camuflat şi aparatul înfăşurat într-un prosop, aşa că declicul nu avea cum să se audă până acolo. Cu toate acestea, fata stătea în dreptul uşii şi se uita în direcţia în care se ascundea Ushikawa. Privirea aceea lipsită de emoţie se răsfrângea neclintită asupra lui, ca lumina stelelor care se revarsă peste o stâncă neştiută.

Mult timp – Ushikawa nu ştia nici el cât anume – cei doi se

priviră unul pe altul. Apoi ea se răsuci brusc pe călcâie şi intră înapoi în bloc, de parcă văzuse deja tot ce avea de văzut. După ce dispăru, Ushikawa îşi goli tot aerul din plămâni, aşteptă puţin, apoi îi umplu cu aer proaspăt. Aerul rece îi înţepă pieptul cu mii de ace.

Oamenii se întorceau acasă şi traversau rând pe rând conul de lumină de la intrare, la fel ca în seara precedentă, însă Ushikawa nu se mai uita prin obiectiv. Mâna lui nu mai strângea telecomanda. Privirea aceea directă şi nereţinută a fetei parcă îi smulsese toată vlaga din el şi o luase cu ea. Ce mai privire! Îi străpunsese pieptul ca un ac lung de oţel, bine ascuţit. Adânc, gata să iasă pe partea cealaltă.

Fata ştia că Ushikawa o urmărea şi o fotografia pe ascuns. Nu îşi dădea seama cum, dar *ştia.* Probabil avea un simţ special cu ajutorul căruia putea să detecteze asemenea lucruri.

Ushikawa simţea nevoia să bea ceva. Dacă ar fi putut, şi-ar fi umplut un pahar cu whisky şi l-ar fi dat pe gât dintr-o înghiţitură. Chiar se gândi să iasă şi să-şi cumpere. Exista un magazin cu băuturi alcoolice chiar în apropiere. Însă, până la urmă, renunţă la idee. Alcoolul n-ar fi schimbat lucrurile cu nimic. M-a privit de pe partea cealaltă a obiectivului, îşi spuse el. Fata aia frumoasă m-a văzut pitit aici, făcând poze pe furiş. Mi-a văzut capul strâmb şi sufletul meu murdar. Era un fapt care nu se putea schimba.

Ushikawa plecă de lângă aparatul de fotografiat, se sprijini de perete şi privi tavanul întunecat şi plin de pete. Avea senzaţia că totul e în van. Niciodată nu-şi resimţise atât de dureros singurătatea. Niciodată nu i se păruse bezna atât de întunecată. Îşi aminti de casa lui din Chūō-Rinkan, de curtea cu gazon şi de câine, de soţie şi de cele două fiice. Îşi aminti de lumina soarelui care se răsfrângea asupra lor. Se gândi apoi la genele pe care le transmisese fiicelor lui. Gene care purtau în ele un cap diform şi urât şi un suflet strâmb.

I se părea că tot ce făcea era zadarnic. Folosise toate cărţile de joc care îi fuseseră împărţite. Oricum nu primise o mână prea bună. Dar cu eforturi, reuşise să se folosească la

maximum de mâna aceea insuficientă. Îşi turase bine mintea şi pariase inteligent. Un timp, păruse că se descurcă foarte decent. Însă acum nu mai avea nicio carte de joc în mână. Lumina se stinsese, iar lumea adunată în jurul mesei se risipise care încotro.

Până la urmă, în seara aceea nu mai făcu nicio poză. Rămase sprijinit de perete, cu ochii închişi, fumă câteva ţigări şi mai desfăcu o conservă de piersici. La ora nouă se duse la baie, se spălă pe dinţi, apoi se dezbrăcă, se băgă în sacul de dormit şi încercă să adoarmă, tremurând. Era o noapte foarte rece, dar fiorii aceia nu erau provocaţi doar de frigul nopţii. Aerul rece parcă ar fi ieşit dinlăuntrul lui. Oare încotro mă îndrept? se întrebă Ushikawa, cufundat în beznă. Şi de unde oi fi venit?

Încă mai simţea în piept durerea provocată de privirea ei sfredelitoare. Poate nu avea să mai dispară niciodată. Sau poate că fusese acolo dintotdeauna şi el pur şi simplu nu o observase până atunci.

*

A doua zi dimineaţă, după ce îşi termină micul dejun compus din biscuiţi săraţi cu brânză şi o cafea instant, Ushikawa îşi veni în fire şi se aşeză din nou în dreptul aparatului de fotografiat. Ca şi în ziua anterioară, inspectă chipurile celor care ieşeau din bloc şi făcu vreo câteva fotografii. Însă printre ei nu se zărea nici Tengo, nici Eriko Fukada. Se vedeau doar oameni cocoşaţi, care intrau în noua zi cu paşii purtaţi de inerţie. Era o dimineaţă senină şi vântoasă. Lumea scotea aburi albi pe gură, care se împrăştiau numaidecât în vânt.

Gata cu tâmpeniile, îşi zise Ushikawa. Îţi tăbăceşti bine pielea, îţi oţeleşti inima şi laşi zilele să treacă regulat, una câte una. Eu nu sunt decât o maşinărie. O maşinărie eficientă, răbdătoare şi insensibilă. Absorb printr-o parte timp nou şi îl scuip pe partea cealaltă, transformat în timp vechi. Raţiunea de a exista a maşinăriei e să existe. Trebuie să mă reîntorc la acest ciclu pur, nealterat – o mişcare continuă care va ajunge

cândva la sfârşit. Oţelindu-şi voinţa şi zăvorându-şi inima, Ushikawa încercă să-şi alunge din minte imaginea lui Fukaeri. Durerea pe care i-o lăsase în piept privirea pătrunzătoare a fetei se atenuă şi se transformă într-o zvâcnire surdă, care acum mai apărea doar din când în când. Aşa e bine, îşi zise el. E bine. E cum trebuie. Sunt un sistem simplu, cu detalii complicate.

Înainte de prânz, Ushikawa se duse la magazinul din apropierea gării şi îşi cumpără o sobiţă electrică. Intră apoi în acelaşi restaurant care servea tăiţei *soba,* îşi desfăcu ziarul şi mâncă o porţie de supă caldă de *soba* cu *tempura.* Înainte să se întoarcă în cameră, se opri la intrarea în bloc şi se uită la stâlpul de curent pe care Fukaeri îl privise în ajun cu atâta interes. Însă nu văzu absolut nimic care să-i atragă atenţia. Cabluri electrice, negre şi groase, încolăcindu-se în văzduh ca nişte şerpi, şi un transformator. Oare la ce se uitase fata? Ce căutase ea acolo?

Ushikawa se întoarse în cameră şi aprinse soba electrică. Când apăsă pe buton, o lumină portocalie se aprinse imediat şi simţi pe piele o căldură plăcută. Nu era nici pe departe suficientă, dar tot era mai bine decât deloc. Se sprijini de perete, îşi încrucişă uşor braţele la piept şi adormi în ochiul acela de lumină. Un somn scurt, ca un vid pur, fără vise, fără nimic.

Ceea ce puse capăt somnului atât de adânc şi fericit fu un ciocănit. Cineva bătea la uşă. Ushikawa deschise ochii, se uită în jur şi o clipă nu ştiu unde se afla. Apoi văzu alături aparatul de fotografiat Minolta montat pe trepied şi îşi aminti că era într-un bloc din Kōenji. Iar cineva bătea cu pumnul în uşa camerei sale. Dar de ce ciocăneşte? se întrebă Ushikawa grăbindu-se să-şi limpezească minte. Doar era sonerie la uşă. Nu trebuia decât să apese pe buton. Era simplu. Şi totuşi persoana respectivă ciocănea. Şi chiar tare. Ushikawa aruncă un ochi la ceas, încruntat. Unu şi patruzeci şi cinci de minute. Ziua, normal. Afară încă era lumină.

Evident, Ushikawa nu răspunse. Nu ştia nimeni că e acolo şi nici nu aştepta pe cineva în vizită. Probabil era vreun

vânzător ambulant sau cineva cu ziare. Poate că el avea nevoie de Ushikawa, dar Ushikawa nu avea nevoie de el. Rămase tăcut, rezemat de perete, cu privirea fixată pe uşă. Se lăsa el păgubaş şi pleca.

Însă respectivul nu renunţa. Se mai oprea, apoi începea din nou să ciocănească. Câteva bătăi în uşă, apoi o pauză de zece, cincisprezece secunde, după care ciocănitul reîncepea. Ferm, fără ezitare, cu un sunet nefiresc de uniform. Un sunet care îi cerea lui Ushikawa să răspundă. Acesta începu să se neliniştească. Poate la uşă era chiar Eriko Fukada, care venise să-l chestioneze şi să-l admonesteze pentru că făcea cu neruşinare fotografii pe ascuns. La acest gând, inima i-o luă la galop. Înghiţi rapid în sec, cu limba lui groasă. Dar ciocănitul acela suna a pumn mare şi dur de bărbat matur, care loveşte în uşa de fier. Nu a mână de fată.

Sau poate că Eriko Fukada înştiinţase pe cineva despre ce făcea el, iar acel cineva venise încoace. De exemplu, responsabilul de la agenţia imobiliară sau vreun poliţist. Dacă era pe-aşa, lucrurile se complicau. Dar cei de la agenţie aveau o cheie de rezervă, iar poliţistul ar fi anunţat de la bun început cine e. Şi ar fi sunat la sonerie, n-ar fi bătut în uşă.

— Kōzu-san, se auzi o voce de bărbat. Kōzu-san!

Ushikawa îşi aminti că acela era numele fostului locatar. Rămăsese neschimbat şi pe cutia de scrisori. Aşa îi convenea lui mai mult. Individul respectiv credea că acel Kōzu încă mai locuia acolo.

— Kōzu-san, se auzi din nou vocea. Ştiu că sunteţi acasă. Nu vă face bine la sănătate să staţi aşa închis în casă şi să vă ţineţi suflarea!

Era o voce de bărbat între două vârste, puţin răguşită. Nu era prea ridicată. Dar în ea se simţea un fel de nucleu dur. O duritate ca de cărămidă arsă bine şi uscată cum trebuie. Şi poate de aceea părea că răsună în tot blocul.

— Kōzu-san, sunt de la NHK. Am venit să-mi achitaţi taxa lunară. Aşa că vă rog să-mi deschideţi!

Bineînţeles, Ushikawa nu voia să plătească nicio taxă NHK. Ar fi fost mai rapid să-i arate camera şi să-i explice că nu are

televizor. Dar dacă încasatorul dădea cu ochii de el, cu înfăţişarea lui ciudată, închis în miezul zilei în casa aceea complet nemobilată, sigur ar fi devenit suspicios.

— Kōzu-san, legea spune că cine are televizor trebuie să plătească taxa de recepţie. Multă lume spune că nu vrea să plătească pentru că nu se uită la NHK, dar asta n-are niciun sens. Dacă ai televizor, trebuie să plăteşti.

E doar încasatorul de la NHK, îşi zise Ushikawa. Putea să-l lase să spună ce voia. Dacă nu-l băga în seamă, pleca el. Dar de ce era atât de sigur că era cineva acasă? De o oră, de când se întorsese, Ushikawa nu ieşise, nu făcuse niciun zgomot şi stătuse cu draperiile trase.

— Kōzu-san, eu ştiu clar că sunteţi acasă, zise bărbatul de parcă ar fi auzit ce gândea Ushikawa. Vi se pare ciudat de unde ştiu, nu? Dar eu ştiu. Staţi acolo fără să faceţi vreun zgomot fiindcă nu vreţi să plătiţi. Mi-e limpede ca lumina zilei.

Bătăile continuară o vreme, la fel de uniform. Întreruperi scurte, ca pauzele de respiraţie când cânţi la un instrument de suflat, apoi ciocănitul îşi relua ritmul.

— Am priceput, Kōzu-san. Sunteţi decis să faceţi pe mortul în păpuşoi. Bine, pe ziua de azi ajunge, mă retrag. Am şi eu alte treburi de făcut. Dar să ştiţi că mai vin. Nu vă mint! Dacă am zis că vin, apoi vin sigur! La capitolul ăsta eu nu sunt ca restul încasatorilor. Nu mă las păgubaş până nu obţin ce trebuie. Ăsta e lucru clar. Aşa cum luna creşte şi descreşte, aşa cum omul trăieşte şi moare. De asta nu puteţi scăpa!

Urmă o tăcere îndelungă. Tocmai când credea că plecase, încasatorul vorbi din nou.

— Ne vedem în curând, Kōzu-san! Să mă aşteptaţi cu nerăbdare! O să auziţi un ciocănit la uşă taman când nu vă aşteptaţi. Cioc-cioc. Ala o să fiu eu.

Aici se opriră bătăile. Ushikawa îşi ciuli urechile. I se părea că nu auzise paşi îndepărtându-se pe coridor. Se duse întins la aparatul de fotografiat şi pândi intrarea în bloc prin crăpătura draperiei. Încasatorul urma să-şi termine treaba în bloc şi să iasă din clipă în clipă. Trebuia să afle cum arăta acest individ. L-ar fi recunoscut imediat după uniformă. Sau poate că nu era

un încasator de la NHK real. Poate că era cineva deghizat, care încerca să-l facă să deschidă uşa. În orice caz, trebuia să fie un tip pe care nu-l mai văzuse până atunci. Ushikawa strânse în mâna dreaptă telecomanda şi-l aşteptă să-şi facă apariţia.

Însă în următoarele treizeci de minute nu trecu nimeni pe uşa de la intrare în bloc. Într-un sfârşit, apăru o doamnă pe care o mai văzuse de câteva ori, care se urcă pe bicicletă şi plecă. Ushikawa îi spunea „Guşata", pentru că îi atârna pielea sub bărbie. După o jumătate de oră, Guşata se întoarse cu pungile de cumpărături în coş. Lăsă bicicleta în parcarea pentru biciclete şi intră în bloc, cu pungile în braţe. Apoi se întoarse acasă un elev de şcoală primară. Ushikawa îl poreclise pe acesta „Vulpoiul", pentru că avea ochii foarte alungiţi, ca de vulpe. Însă nu apăru nimeni cu alură de încasator. Ushikawa era bulversat. Blocul avea o singură cale de acces, iar el nu-şi dezlipise ochii de pe uşă nici măcar o secundă. Dacă nu ieşise, nu putea decât să însemne că *era încă înăuntru.*

Ushikawa continuă să supravegheze holul fără întrerupere. Nu se duse nici la toaletă. Soarele apuse şi lumina de la intrare se aprinse, dar încasatorul tot nu mai venea. Când se făcu ora şase, renunţă. Se duse la baie şi se uşură de toată urina pe care o ţinuse în el. Individul sigur era încă în bloc. De ce, nu ştia. Nu avea nicio logică. Dar era clar că încasatorul acela ciudat se hotărâse să rămână în clădire.

Vântul tot mai rece şuiera ascuţit printre firele de curent îngheţate. Ushikawa aprinse soba electrică şi fumă o ţigară. Apoi mai chibzui asupra misteriosului încasator. Oare de ce îi vorbise atât de provocator? De ce era atât de convins că era cineva acasă? Şi de ce nu ieşise din bloc? Dacă nu plecase, unde era acum?

Ushikawa plecă de lângă aparatul de fotografiat, se rezemă de perete şi fixă o vreme cu privirea razele portocalii emanate de sobiţa electrică.

Capitolul 17
Am doar doi ochi

Într-o sâmbătă vântoasă, aproape de ora opt seara, telefonul sună. Aomame stătea pe scaunul din balcon, înfofolită într-o geacă de puf şi cu păturica pe genunchi, privind toboganul luminat de felinar printre plăcile de plastic. Îşi ţinea mâinile ascunse sub pătură, ca să nu-i îngheţe. Toboganul pustiu arăta ca un schelet de animal uriaş dispărut în era glacială.

Poate că nu e bine pentru făt să stau mult afară în serile reci, dar nu mi se pare atât de frig încât să fie o problemă, se gândea Aomame. Oricât de rece mi-ar fi corpul la suprafaţă, lichidul amniotic rămâne cam la aceeaşi temperatură ca şi sângele. Există multe alte locuri pe lumea asta incomparabil mai reci şi mai rele. Şi femeile nasc bine-mersi şi pe-acolo. Iar frigul ăsta trebuie să-l suport dacă vreau să-l întâlnesc pe Tengo.

În văzduhul iernatic pluteau ca de obicei două luni, una mare şi galbenă, una mică şi verde. Nori de felurite forme şi mărimi alunecau cu iuţeală pe cer. Erau albi şi compacţi, clar conturaţi şi arătau ca nişte sloiuri de gheaţă purtate către mare de un râu dezmorţit. Privind norii aceia apărând de nicăieri şi dispărând în neant, Aomame se simţi transportată la capătul lumii. Sunt la Polul Nord al raţiunii, îşi spuse ea. Mai la nord de aici nu există nimic. De aici încolo se întinde doar o nebuloasă de neant.

Lăsase uşa de la balcon doar un pic întredeschisă şi de aceea ţârâitul telefonului se auzi slab. Iar Aomame era cufundată în gânduri. Şi totuşi, sunetul nu-i trecu pe lângă ureche. Telefonul sună de trei ori şi se opri, apoi reîncepu după douăzeci de secunde. Era Tamaru. Aomame îşi dădu jos pătura de pe genunchi, deschise uşa cu geamul aburit şi intră în încăpere. Înăuntru era întuneric şi încălzirea era pornită. Ridică receptorul cu degetele amorţite de frig.

— Citeşti din Proust?

— Nu prea avansez, răspunse Aomame, de parcă ar fi spus o parolă.

— Nu-ţi place?

— Ba da. Dar nu ştiu cum să zic, o văd ca pe o poveste despre o lume complet diferită.

Tamaru tăcu şi o aşteptă să continue. Nu se grăbea.

— O lume diferită – adică am senzaţia că citesc un raport detaliat despre o mică planetă aflată la mii de ani lumină de lumea în care trăiesc eu. Pot să percep şi să înţeleg fiecare scenă descrisă în parte. Şi chiar sunt descrise cu claritate şi precizie, însă nu prea pot să leg imaginile de aici cu cele de acolo, pentru că sunt mult prea departe unele de altele, fizic. Aşa că, după ce citesc un pic, trebuie să mă întorc şi să recitesc.

Aomame îşi căută cuvintele ca să continue. Tamaru aşteptă din nou.

— Dar nu mi se pare plictisitoare. E scrisă cu o frumuseţe delicată şi pot chiar să înţeleg, în felul meu, modul în care e organizată acea planetă mică şi singuratică. Doar că nu prea avansez cu ea. E ca şi cum aş vâsli în susul râului. Trag la vâsle cu toată puterea şi când îmi mai odihnesc şi eu braţele gândindu-mă la ceva, mă trezesc că barca a ajuns înapoi de unde am venit. Dar poate că acum, acesta e stilul de lectură care mi se potriveşte mai bine mie, mai degrabă decât să avansez constant, urmărind firul poveştii. Cum să spun, îmi dă senzaţia că timpul oscilează neregulat. De parcă nu contează ce vine înainte şi ce vine după.

Aomame căută o exprimare mai potrivită.

— Îmi dă impresia că visez visul altcuiva. De parcă împărţim simultan aceleaşi senzaţii. Însă nu reuşesc să pricep ce înseamnă că e simultan. Senzaţiile sunt foarte apropiate, dar, de fapt, e o foarte mare distanţă între noi.

— Crezi că Proust a vrut intenţionat să creeze acest efect?

Evident, Aomame nu avea de unde să ştie.

— În orice caz, pe de altă parte, spuse Tamaru, în lumea asta reală timpul merge sigur înainte. Nu bate pasul pe loc şi

nici nu se dă înapoi.

— Sigur că da. În lumea reală, timpul merge înainte.

Aomame rosti aceste cuvinte şi aruncă o privire la uşa de la balcon. Oare chiar aşa să fie? Timpul merge sigur înainte?

— Anotimpurile trec, iar 1984 se apropie în curând de final, zise Tamaru.

— Nu cred c-o să termin *În căutarea timpului pierdut* până la sfârşitul anului.

— Nu-i nimic. Rezervă-ţi cât timp vrei tu. E un roman scris acum mai bine de cincizeci de ani. Poate să mai aştepte, că nu arde.

Poate, se gândi Aomame. Sau poate nu. Ea, una, nu se mai putea încrede în timp.

— Totul merge bine cu *ce ai în tine*? întrebă Tamaru.

— Până acum, nicio problemă.

— Asta contează. Apropo, ştii de necunoscutul ăla mic şi chel care dădea târcoale vilei?

— Da. Tot mai bântuie pe-acolo?

— Nu, nu l-am mai văzut prin zonă. S-a învârtit pe-aici vreo două zile, apoi a dispărut. Dar a dat o raită pe la agenţiile imobiliare din apropiere, prefăcându-se că e în căutarea unei locuinţe de închiriat şi strângea informaţii despre adăpost. La urma urmei, are o înfăţişare bătătoare la ochi. Plus că se mai şi îmbracă destul de strident. Toţi cu care am vorbit şi-l amintesc foarte bine. A fost simplu să merg pe urma lui.

— Nu e bun la investigaţii sau mers în recunoaştere.

— Exact. La cum arată, nu i se potriveşte munca asta. Are un cap cât toate zilele, ditamai căpăţâna. Dar se pare că e un tip destul de priceput. Adună informaţiile foarte eficient şi-şi pune picioarele la bătaie. Ştie perfect unde să se ducă şi cu cine să vorbească. Pare să-i meargă bine mintea. Nu neglijează nimic din ce trebuie făcut şi nu face nimic inutil.

— Deci a reuşit să strângă niscaiva informaţii despre adăpost.

— Ştie că e un refugiu pentru femeile abuzate în familie şi că e pus la dispoziţie de Doamna, fără cost. Probabil a aflat şi că Doamna e înscrisă la clubul sportiv unde ai lucrat tu şi că

veneai des aici pentru ore în particular. Asta aş afla şi eu dacă aş fi în locul lui.

— Adică e ca tine de priceput?

— Oricine poate afla lucrurile astea dacă depune un efort real, cunoaşte trucurile de care e nevoie ca să adune informaţii şi are exerciţiu în a gândi lucrurile în mod logic.

— Eu nu prea cred că există mulţi oameni de genul ăsta pe lume.

— Câţiva tot sunt. De obicei, li se spune profesionişti.

Aomame se aşeză pe scaun şi îşi atinse vârful nasului cu degetul. Răceala de afară stăruia încă pe el.

— Deci individul respectiv nu s-a mai arătat prin preajma vilei? întrebă ea.

— E şi el conştient că sare prea rău în ochi. Şi mai ştie şi că există camere de luat vederi. Aşa că a strâns toate informaţiile posibile într-un timp scurt, apoi a schimbat locul de vânătoare.

— Cu alte cuvinte, a observat că există o legătură între mine şi Doamna. Adică faptul că e vorba de mai mult decât o simplă legătură între un instructor de la un club sportiv şi o clientă înstărită şi că adăpostul are de-a face cu toată povestea. Plus faptul că lucram împreună la un anumit proiect.

— Foarte posibil, răspunse Tamaru. Din câte văd eu, individul se apropie de miezul lucrurilor. Puţin câte puţin.

— Dar din câte spui, îmi lasă senzaţia că n-ar fi membru dintr-o organizaţie mare, ci mai degrabă că acţionează pe cont propriu.

— Şi eu cred la fel. Atâta vreme cât nu e vorba de cine ştie ce schemă complicată, e imposibil ca o organizaţie mare să angajeze un tip care arată atât de bătător la ochi să facă o investigaţie secretă.

— Atunci pentru cine şi pentru ce o fi făcând-o?

— Ştiu şi eu? Tot ce ştiu e că tipul e priceput şi periculos. Mai mult de atât nu pot decât să presupun. Faptul că la mijloc sunt implicaţi cumva Pionierii e doar umila mea presupunere.

Aomame se gândi câteva clipe la această umilă presupunere.

— Deci tipul şi-a schimbat locul de vânătoare.

— Da. Unde s-a dus, nu ştiu, dar logic vorbind, direcţia în care tinde să se îndrepte sau spre care ţinteşte e locul în care te ascunzi tu acum.

— Dar ai zis că e practic imposibil să descopere locul ăsta.

— Exact. Oricât ar cerceta, nu are cum să găsească o conexiune între Doamna şi blocul acela. Orice legătură a fost complet ştearsă. Dar asta se aplică doar pe termen scurt. Dacă asediul se lungeşte, până la urmă încep să apară şi fisurile, chiar acolo unde nici nu te gândeşti. De exemplu, poate te trezeşti că ieşi din casă şi tocmai atunci te observă cineva. E şi asta o posibilitate.

— Eu nu ies din casă, răspunse Aomame hotărâtă.

Dar, desigur, nu era adevărat. Aomame părăsise deja apartamentul de două ori. O dată când dăduse fuga după Tengo la părculeţul de peste drum şi a doua oară când se dusese cu taxiul până la spaţiul pentru oprire de urgenţă de pe Autostrada Metropolitană nr. 3, în apropiere de Sangenjaya, încercând să găsească ieşirea. Însă nu putea să-i mărturisească aceste lucruri lui Tamaru.

— Atunci cum ar putea să dea peste locul ăsta?

— Dacă aş fi în locul lui, eu aş lua din nou la bani mărunţi informaţiile tale personale. Ce fel de persoană eşti, de unde ai venit, ce ai făcut până acum, ce crezi, ce vrei, ce nu vrei. Aş aduna cât mai multe informaţii, le-aş înşira frumos pe masă şi le-aş inspecta şi analiza până la cel mai mic detaliu.

— Adică m-ai dezbrăca în pielea goală?

— Da. Te-aş lăsa în pielea goală şi te-aş scălda într-o lumină puternică şi rece. Apoi aş lua penseta şi lupa şi te-aş cerceta bucată cu bucată, până aş identifica tiparele după care gândeşti şi te mişti.

— Nu prea pricep eu bine, dar analiza acestor tipare personale i-ar putea indica până la urmă locul în care sunt eu acum?

— Asta nu ştiu, răspunse Tamaru. Poate că da, poate că nu. De la caz la caz. Zic doar că *asta aş face eu.* Altceva n-aş găsi de făcut. Oricine are propriul său mod de a gândi şi de a se comporta, iar atâta vreme cât există un tipar, există şi

puncte slabe.

— Parcă am vorbi de o cercetare ştiinţifică.

— Omul nu poate trăi fără forme fixe. În muzică, ăsta ar fi echivalentul temei melodice. Dar în acelaşi timp, e un lucru care încătuşează gândirea şi comportamentul, restrânge libertatea. Schimbă priorităţile şi în unele cazuri deformează logica. Referitor la situaţia de faţă, tu spui că nu vrei să te mişti de unde eşti acum. Cel puţin până la sfârşitul anului refuzi să te muţi într-un loc mai sigur. Iar asta pentru că tu cauţi *ceva* acolo. Până nu găseşti acel ceva, nu poţi să pleci. Sau nu vrei să pleci.

Aomame tăcea.

— Ce anume cauţi şi cât de mult îţi doreşti acel ceva, eu nu ştiu şi nici nu intenţionez să aflu. Dar din câte văd eu, în momentul de faţă, acel lucru este punctul tău slab.

— Posibil, recunoscu Aomame.

— Iar Căpăţână ăla exact asta o să urmărească fără milă, acel factor personal care te limitează pe tine. Şi o să-l vadă ca pe o breşă. Bine, asta dacă tipul e atât de priceput pe cât îmi imaginez eu că e şi reuşeşte să ajungă aşa departe ghidându-se după frânturi de informaţii.

— Eu nu cred că poate să ajungă, spuse Aomame. Din start, nu are cum să găsească drumul care mă uneşte pe mine de acel *ceva.* Iar asta pentru că se află închis în inima mea.

— Poţi să spui asta cu siguranţă sută la sută?

— Nu chiar sută la sută, răspunse ea după câteva clipe de gândire. Cam nouăzeci şi opt.

— Atunci e cazul să ne îngrijorăm serios de acei doi la sută. Ţi-am mai spus, din câte văd eu, tipul e un profesionist. E priceput şi perseverent.

Aomame nu spuse nimic.

— Un profesionist e ca un câine de vânătoare, continuă Tamaru. Adulmecă mirosuri pe care oamenii obişnuiţi nu le detectează şi prinde sunete pe care oamenii obişnuiţi nu le aud. Dacă ar fi să facă exact aceleaşi lucruri pe care le fac oamenii de rând şi în acelaşi fel, nu s-ar mai numi profesionist. N-ar duce-o mult, oricât de experimentat ar fi. Aşa că trebuie

să ai grijă. Tu eşti o persoană foarte atentă. Asta o ştiu foarte bine. Dar trebuie să fii chiar şi mai atentă ca până acum. Lucrurile cele mai importante nu se hotărăsc în procente.

— Aş avea o întrebare, spuse Aomame.

— Despre ce e vorba?

— Ce ai de gând să faci dacă reapare Căpăţână pe acolo?

Tamaru rămase tăcut câteva clipe. Părea să nu se fi aşteptat la această întrebare.

— Probabil nimic. Îl las în pace. Nu prea are el ce face pe aici.

— Şi dacă începe să facă ceva care deranjează?

— Ca de exemplu ce?

— Nu ştiu. Ceva care să te enerveze.

Tamaru scoase un scurt sunet gutural.

— Probabil i-aş trimite un mesaj.

— Un mesaj ca între profesionişti?

— Mda, răspunse Tamaru. Dar înainte să fac ceva concret, ar trebui să aflu exact cu cine lucrează. Dacă m-aş trezi că-i apar întăriri, aş fi eu pus într-o situaţie riscantă. Nu aş mişca nimic înainte să mă asigur de acest lucru.

— Înainte să plonjezi în piscină, verifici adâncimea apei.

— Ca să zicem aşa.

— Dar tu bănuieşti că acţionează singur. Că nu are întăriri.

— Da, aşa bănuiesc. Însă din experienţă ştiu că instinctul mă mai şi înşală uneori. Şi, din păcate, nu am ochi în ceafă. În orice caz, te rog să fii foarte atentă la ce se întâmplă în jur. Dacă apare cineva suspect, dacă observi vreo schimbare, dacă se întâmplă ceva neobişnuit. Dă-mi de ştire dacă vezi vreo schimbare, oricât de măruntă.

— Am înţeles. O să fiu atentă, răspunse Aomame.

Nici nu mai era nevoie să-mi spună, se gândi ea. Eu oricum stau cu ochii după Tengo şi mă străduiesc să nu-mi scape nici cel mai mic lucru. Dar şi eu am doar doi ochi. Vorba lui Tamaru.

— Cam asta aveam să-ţi spun.

— Doamna e bine? întrebă Aomame.

— Da, răspunse el şi adăugă imediat: Doar că a devenit

cam tăcută.

— Oricum nu vorbea prea mult.

Tamaru mârâi încetişor din fundul gâtului. Părea să aibă în gâtlej un organ menit să redea anumite emoţii.

— Adică e *şi mai* tăcută.

Aomame şi-o imagină aşezată pe scaunul de pânză din seră, privind fără să se sature fluturii care zburau de colo-colo în linişte. Lângă ea era o stropitoare mare. Aomame îi ştia bine respiraţia atât de liniştită.

— La următoarea tranşă o să-ţi trimit o cutie cu madlene, mai spuse Tamaru. Poate o să influenţeze în bine scurgerea timpului.

— Mulţumesc, răspunse Aomame.

*

Aomame se duse în bucătărie şi îşi pregăti o cană de cacao cu lapte. Trebuia să se dezmorţească puţin înainte să iasă din nou pe balcon şi să-şi reia supravegherea. Încălzi lapte într-un ibric şi dizolvă cacaua. O turnă într-o cană mare şi adăugă nişte frişcă pe care o avea deja făcută. Se aşeză la masă şi o bău reluând în minte conversaţia cu Tamaru, punct cu punct. Căpăţână încerca să o dezbrace în pielea goală, la lumina unui reflector puternic şi rece. Era un profesionist iscusit şi mai ales periculos.

Aomame se întoarse pe balcon înfofolită în geaca de puf, cu un fular la gât şi cana de cacao pe jumătate goală în mână. Se aşeză pe scaunul de grădină şi îşi puse pătura pe genunchi. Toboganul era tot pustiu, însă tocmai în acel moment zări un copil care părăsea parcul. Ce căuta un copil singur în parc la ora aceea? Pe cap avea o căciulă tricotată şi era mai îndesat la corp. Însă Aomame îl văzu doar de sus, dintr-un unghi ascuţit, printre plăcile de la balcon, iar acesta traversă rapid câmpul ei vizual şi dispăru imediat în umbra clădirilor. Avea capul cam mare pentru un copil, dar poate doar i se păruse.

În orice caz, nu era Tengo. Aşa că Aomame îşi întoarse nepăsătoare privirea către tobogan şi către norii care se

perindau pe cer. Sorbea din cacao, încălzindu-şi palmele pe cană.

*

Desigur, cel pe care-l văzuse Aomame preţ de o clipă nu era un copil, ci Ushikawa. Dacă ar fi fost un pic mai multă lumină şi dacă ar fi putut să-l vadă mai mult timp, sigur şi-ar fi dat seama că nu era doar un băiat cu capul mare şi l-ar fi recunoscut ca fiind exact Căpăţână, individul indicat de Tamaru. Însă Aomame îl văzuse doar preţ de câteva secunde şi dintr-un unghi prost. Dar, din acelaşi motiv, norocul făcuse ca nici Ushikawa să n-o observe pe Aomame în balcon.

Aici ne vin în minte diverşi „dacă". Dacă Tamaru ar fi scurtat puţin conversaţia, dacă Aomame n-ar fi stat să-şi prepare cacaua, căzută pe gânduri, l-ar fi văzut pe Tengo uitându-se la cer din vârful toboganului. Ar fi dat năvală pe uşă şi l-ar fi reîntâlnit după douăzeci de ani.

Dar în acelaşi timp, dacă s-ar fi întâmplat asta, Ushikawa, care îl urmărea pe Tengo, ar fi recunoscut-o instantaneu, ar fi aflat aşa unde locuieşte şi i-ar fi informat imediat pe cei doi membri ai Pionierilor.

Prin urmare, nimeni nu poate spune dacă faptul că Aomame nu l-a văzut pe Tengo a fost un nenoroc sau o întâmplare fericită. În orice caz, Tengo se suise pe tobogan ca mai înainte şi privise o vreme cele două luni de pe cer şi norii care alunecau peste ele. Ushikawa îl supraveghea pe Tengo din umbră, de la distanţă. În acest timp, Aomame plecase din balcon şi vorbise la telefon cu Tamaru, apoi îşi făcuse o cană de cacao cu lapte. Aşa se scurseseră douăzeci şi cinci de minute. Douăzeci şi cinci de minute decisive. Când Aomame se întorsese pe balcon înfofolită în geaca de puf, Tengo părăsise deja parcul. Ushikawa nu-l urmase imediat. Rămăsese singur în parc, să verifice ceva. După ce terminase, plecase de acolo în grabă. Aomame asistase din balcon doar la ultimele secunde.

Norii traversau cerul cu aceeaşi iuţeală. Alunecau spre sud, pe deasupra golfului Tokio şi mai departe, către întinderea

imensă a Oceanului Pacific. De acolo nu se ştie ce soartă îi aştepta. Aşa cum nimeni nu ştie ce se întâmplă cu sufletul după moarte.

În orice caz, cercul se strângea cu repeziciune. Însă nici Aomame şi nici Tengo nu observaseră că în jurul lor era acest cerc. Ushikawa simţea întrucâtva această mişcare, deoarece el însuşi ajuta acest inel să se strângă. Dar nici măcar el încă nu vedea imaginea de ansamblu. Nu cunoştea anumite aspecte cruciale. Nu ştia că se apropiase la doar câteva zeci de metri de Aomame. În plus, în mod straniu pentru el, plecase din parc cu mintea foarte confuză, de nu mai putea să gândească nimic cum trebuie.

*

La ora zece se făcuse deja foarte frig. Aomame renunţă şi se întoarse în casă, la căldură. Se dezbrăcă şi făcu o baie fierbinte. Stând cufundată în apa caldă, ca să alunge frigul care pătrunsese în ea, Aomame îşi puse mâna pe pântece. Se simţea o foarte uşoară umflătură. Închise ochii şi încercă să detecteze acolo prezenţa *micii făpturi.* Nu îi mai rămăsese mult timp. Trebuia să facă tot posibilul să-i spună lui Tengo. Să-i spună că poartă în pântece copilul lui. Şi că o să-l protejeze cu toată fiinţa ei.

Aomame se îmbrăcă, se băgă în pat, se răsuci pe o parte în întuneric şi adormi. Înainte să se cufunde într-un somn adânc, o visă pe Doamna. Se afla în sera de la Vila cu sălcii şi priveau fluturii împreună. Sera era călduţă şi întunecată, ca un uter. Mai era acolo şi ghiveciul cu arborele de cauciuc, pe care Aomame îl lăsase în casă. Era bine îngrijit. Arăta de nerecunoscut, sănătos şi de un verde intens. Nişte fluturi nemaiîntâlniţi, din ţări sudice, poposiseră pe frunzele lui cărnoase, îşi strânseseră aripile mari şi colorate şi dormeau liniştiţi. Aomame era încântată.

În vis, burta ei era foarte mare, aproape de termen. Putea să desluşească pulsul *micii făpturi.* Bătăile inimii sale se amestecau cu ale ei, dând naştere unui plăcut ritm complex.

Doamna stătea aşezată lângă ea, cu spatele drept, buzele

strânse, respirând liniştit ca de obicei. Niciuna nu spunea nimic, ca să nu trezească fluturii adormiţi. Cu un aer distant, Doamna nici măcar nu observa că Aomame se află lângă ea. Desigur, Aomame ştia că Doamna o protejează din plin. Şi totuşi, neliniştea nu părea să-i dea pace. Mâinile pe care aceasta şi le ţinea aşezate pe genunchi păreau prea delicate, prea fragile. Mâna lui Aomame căută inconştient pistolul. Însă acesta nu era de găsit.

Era adâncită în vis, dar ştia că visează. I se mai întâmpla asta uneori. Era înconjurată de o realitate proaspătă şi vie, dar ştia că aceea nu era realitatea, ci doar fundalul pictat în detaliu al unei alte mici planete.

În acel moment, cineva deschise uşa de la seră. Un val de aer neplăcut de rece năvăli în încăpere. Fluturii cei mari se treziră, îşi întinseră aripile şi îşi luară uşor zborul de pe arborele de cauciuc. Cine să fie? Aomame întoarse capul şi încercă să afle. Însă visul se sfârşi înainte să vadă cine era.

*

Aomame se trezi transpirată. O transpiraţie rece şi nesuferită. Scoase de pe ea pijamaua jilavă, se şterse cu un prosop şi îşi puse un tricou curat. Rămase o vreme în pat, ridicată în capul oaselor.

Poate că avea să se întâmple ceva rău. Cineva era cu ochii pe *mica ei făptură.* Şi poate că acel cineva se apropia în curând. Trebuia să-l găsească pe Tengo cât mai repede cu putinţă. Însă nu putea face nimic altceva decât să supravegheze parcul seară de seară. Să privească lumea cu deosebită atenţie, cu răbdare şi cu zel. Să-şi fixeze privirea asupra unei mici bucăţi din lume. Asupra unui singur punct de pe tobogan. Dar chiar şi aşa, ceva tot îi putea scăpa, pentru că nu avea decât doi ochi.

Lui Aomame îi veni să plângă, însă lacrimile întârziau să apară. Se întinse la loc în pat, cu palma pe pântece, şi aşteptă în linişte să o cuprindă somnul.

Capitolul 18
Locul în care sângerezi dacă te înţepi cu acul

— Trei zile nu s-a întâmplat nimic, zise Komatsu. Mâncam ce mi se dădea, noaptea mă culcam în patul meu îngust, dimineaţa mă trezeam şi-mi făceam nevoile la o toaletă mică din colţul camerei. Toaleta avea uşă, dar nu se încuia. Încă mai era canicula aia cumplită de sfârşit de vară, dar gura de aerisire cred că era legată la un sistem de aer condiţionat, pentru că nu-mi era deloc cald.

Tengo îl asculta fără să spună nimic.

— Îmi aduceau de mâncare de trei ori pe zi. Nu ştiu la ce ore. Îmi luaseră ceasul de la mână şi încăperea n-avea ferestre, deci nu ştiam dacă e zi sau noapte. Îmi ciuleam urechile, dar nu se auzea niciun zgomot. Presupun că nici dinspre mine n-ar fi răzbătut vreun sunet. Nu aveam nici cea mai vagă idee unde mă duseseră. Aveam doar o oarecare senzaţie că mă aflam într-un loc izolat. În orice caz, am stat acolo trei zile, timp în care nu s-a întâmplat nimic. Nici nu sunt sigur că au fost trei zile. Ştiu doar că mi-au adus nouă porţii de mâncare şi că le-am mâncat pe rând. De trei ori s-a stins lumina şi de trei ori m-am culcat. Eu am un somn foarte uşor şi neregulat, dar atunci, nu ştiu cum, dar adormeam buştean, fără niciun efort. Ce să zic, e o poveste cam bizară. Până aici ai priceput?

Tengo aprobă din cap, în tăcere.

— În aceste trei zile nu am scos un cuvânt. Mâncarea mi-o aducea un individ tânăr. Slab, cu o şapcă de baseball pe cap şi o mască albă pe faţă. Purta un fel de trening pentru gimnastică şi adidaşi murdari. Îmi aducea tava cu mâncare şi se întorcea s-o ia când terminam. Mâncam din caserole de hârtie de unică folosinţă, cu furculiţă, cuţit şi lingură dintr-un plastic prăpădit. Îmi dădeau numai chestii instant, care nu pot să zic că erau bune, dar nici necomestibile. Cantitativ, nu era mult deloc şi mi se făcea repede foame, aşa că haleam tot. Şi aici e o chestie ciudată, fiindcă eu, unul, de obicei n-am poftă

de mâncare, uit până şi să mănânc. De băut îmi dădeau lapte şi apă plată. Cafea sau ceai n-am pupat. Nici whisky, nici bere. Ţigări, la fel. Dar asta e. Nu mă dusesem în staţiune la odihnă.

Aducându-şi aminte, Komatsu scoase o ţigară din pachetul de Marlboro roşu, o duse la gură şi-o aprinse cu chibritul. Trase încet fumul în plămâni şi îl expiră. Apoi se încruntă.

— Individul care îmi aducea de mâncare n-a suflat o vorbă tot timpul. Probabil că i se interzisese de sus să zică ceva. El era doar un om de jos, bun de pus la toate. Dar sigur ştia arte marţiale, ceva. Se simţea după felul alert în care se mişca.

— Şi nici dumneavoastră nu l-aţi întrebat nimic?

— Nu, fiindcă mi-era clar că nu mi-ar fi răspuns. L-am lăsat în pace, să tacă. Eu mâncam ce mi se aducea, îmi beam laptele, mă culcam când se stingea lumina şi mă trezeam când se aprindea. Dimineaţa, tipul venea cu un aparat electric de ras şi o periuţă de dinţi. Mă rădeam şi mă spălam pe dinţi, iar când terminam, le lua. Tot ce aveam în camera aia era un sul de hârtie igienică. N-am făcut duş şi nu m-am schimbat, dar nici n-am simţit nevoia. Oglindă nu aveam, dar nici asta nu mi-a lipsit. Cea mai rea a fost plictiseala. Dacă stai de când te trezeşti şi până te culci într-o încăpere cubică şi albă, ca un zar, de unul singur, fără să deschizi gura, te plictiseşti de nu mai poţi. Eu sunt dependent de cărţi şi dacă n-am lângă mine ceva tipărit, un meniu de room-service, orice, nu mă simt liniştit. Iar acolo n-aveam nici cărţi, nici ziare, nici reviste. Nu tu televizor, nu tu radio, nu tu jocuri. Şi pe nimeni cu care să vorbesc. Tot ce puteam să fac era să stau în fund şi să mă uit la podea, la pereţi sau la tavan. Să ştii că e o chestie tare bizară. Gândeşte-te şi tu! Mergi liniştit pe stradă şi te trezeşti că te înhaţă nişte indivizi, îţi dau cu cloroform la nas, după care te duc şi te închid într-o încăpere dubioasă, fără ferestre. Asta chiar nu e o situaţie normală, nu? Şi totuşi, tu te plictiseşti de-ţi ieşi din minţi.

Komatsu îşi privi o vreme intens ţigara dintre degete, din care se înălţa o dâră de fum, apoi o scutură în scrumieră.

— Cred că m-au ţinut închis în cămăruţa aia trei zile fără să fac nimic, tocmai ca să se joace cu nervii mei. Foarte bine

plănuit. Se pricep cum să slăbească nervii omului, cum să-l termine psihic. În a patra zi, adică după al patrulea mic dejun, au venit doi tipi. Aş zice că erau tot ăia care m-au răpit. M-au atacat foarte brusc şi n-am avut timp să mă dumiresc ce se întâmplă, aşa că nu le-am văzut bine feţele. Dar când m-am uitat la ei parcă am reuşit să-mi mai amintesc câte puţin din ce s-a întâmplat. M-au tras în maşină, mi-au sucit mâinile la spate de-am crezut că mi le fac praf şi mi-au astupat nasul şi gura cu o cârpă înmuiată într-o substanţă. În timpul ăsta n-au suflat o vorbă. Totul s-a întâmplat într-o fracţiune de secundă.

Komatsu făcu o grimasă rememorând acele clipe.

— Unul era mai scund, solid şi tuns periuţă. Avea o faţă pătrăţoasă, arsă de soare. Celălalt era înalt, cu braţe şi picioare lungi, cu obrajii supţi şi cu părul prins în coadă la spate. Puşi alături, arătau ca un duo comic. Unul slab şi deşirat, altul bondoc şi cu barbă. Dar m-am prins dintr-o privire că erau nişte tipi foarte periculoşi. Genul care la nevoie ar face orice, fără ezitare, însă nu erau ostentativi. Aveau o atitudine calmă şi de-asta nu păreau mai fioroşi decât era cazul. Ochii îţi lăsau o impresie foarte rece. Amândoi purtau pantaloni negri de bumbac şi cămăşi albe, cu mânecă scurtă. Aveau între douăzeci şi cinci şi treizeci de ani, iar ăla mai chelios părea puţin mai în vârstă decât celălalt. Niciunul nu avea ceas la mână.

Tengo aşteptă în tăcere să continue.

— De vorbit, am vorbit cu Cheliosul. Ăla pletos şi slab a stat lângă uşă nemişcat, cu spatele drept, fără să sufle un cuvânt. Părea să ne asculte conversaţia, deşi putea la fel de bine să nu audă nimic. Cheliosul s-a aşezat în faţa mea pe un scaun pliant pe care-l adusese cu el şi a stat de vorbă cu mine. Alt scaun nu mai era, aşa că eu m-am aşezat pe pat. Tipului nu i se citea nicio expresie pe faţă. Sigur că-şi mişca gura când vorbea, dar în rest avea mutra înţepenită. Ziceai că e păpuşă de ventriloc.

Prima dată, Cheliosul îl întrebă dacă are idee de ce fusese dus acolo şi cine erau ei. Komatsu îi răspunse că nu avea. Cheliosul îl privi drept în faţă, cu nişte ochi lipsiţi de

profunzime, apoi îl întrebă cam ce ar presupune totuşi dacă ar fi nevoit să-şi dea cu părerea. I se adresa politicos, dar pe un ton autoritar. Avea o voce dură şi rece, ca o riglă metalică ţinută mult la frigider.

După câteva clipe de ezitare, Komatsu îi răspunse sincer că ar presupune că are de-a face cu *Crisalida de aer.* Altceva nu-i venea în minte. Ceea ce însemna că ei aveau legătură cu Pionierii şi că se aflau undeva în incinta sectei, dar că totul nu era decât o ipoteză.

Cheliosul nici nu confirmă, nici nu negă spusele lui Komatsu. Doar îl privi, fără să spună nimic. Komatsu tăcea şi el.

— Atunci să discutăm în baza acestei ipoteze, zise Cheliosul liniştit. Conversaţia noastră o să fie doar o dezvoltare a ipotezei dumneavoastră. Plecăm de la premisa că aşa stau lucrurile. De acord?

— De acord, răspunse Komatsu.

Vor să vorbim cât mai pe ocolite, îşi zise el. Asta nu-i semn rău deloc. Nu s-ar fi dat ei atâta peste cap dacă nu aveau de gând să mă ducă înapoi viu.

— În calitate de redactor la o anumită editură, v-aţi ocupat de *Crisalida de aer,* romanul scris de Eriko Fukada, şi l-aţi publicat. Adevărat?

Komatsu recunoscu întocmai. Era un fapt ştiut de toată lumea.

— Din câte am înţeles noi, ca să obţină premiul pentru debut acordat de revista literară, s-au făcut nişte nereguli în ceea ce priveşte acest roman. Înainte să ajungă în faţa comisiei, manuscrisul a fost în mare parte rescris de către o terţă persoană, la indicaţiile dumneavoastră. Opera refăcută în secret a câştigat premiul, a creat vâlvă, a fost publicată şi a ajuns bestseller. Corect, da?

— Depinde cum vezi lucrurile, răspunse Komatsu. Nu e un lucru nemaiauzit ca un manuscris să fie ajustat după sfatul redactorului şi…

Cheliosul ridică mâna şi îl întrerupse.

— Nu e nimic incorect dacă scriitorul îşi retuşează opera

urmând sfatul redactorului. Perfect de acord. Dar când o terţă persoană intervine în scopul de a se câştiga un premiu, nu se poate considera o faptă onestă, oricum ai lua-o. Plus că s-a creat o companie fictivă şi s-a împărţit şi venitul din drepturile de autor. Nu ştiu cum interpretează legea acest lucru, dar fapta voastră ar întâmpina sigur oprobriul public. N-aţi avea ce scuză să mai găsiţi. Ziarele şi revistele ar vui, iar editura dumneavoastră şi-ar pierde credibilitatea. Sigur sunteţi conştient de asta. Noi cunoaştem faptele în detaliu şi putem să dăm totul în vileag, cu dovezi clare. Aşa că mai bine să lăsăm eschivările de doi bani. La noi nu ţin asemenea lucruri. E doar o pierdere de timp pentru amândoi.

Komatsu încuviinţă în tăcere.

— Dacă s-ar ajunge la aşa ceva, nu numai că aţi fi nevoit să demisionaţi, dar aţi fi expulzat din breaslă. Nu aţi mai avea pe unde să vă strecuraţi înapoi. Cel puţin nu pe la suprafaţă.

— Probabil, recunoscu Komatsu.

— Însă acum doar un număr restrâns de persoane cunosc acest adevăr, spuse Cheliosul. Dumneavoastră, Eriko Fukada, domnul Ebisuno şi Tengo Kawana, cel care s-a ocupat de rescriere. Plus doar alte câteva persoane.

Komatsu îşi alese cu grijă cuvintele.

— Mergând pe liniile ipotezei, acele „câteva persoane” se referă la membri ai grupării „Pionierii”?

Cheliosul încuviinţă aproape imperceptibil.

— Mergând pe liniile ipotezei, da. Cum stau lucrurile în realitate, nu ştim.

Cheliosul făcu o pauză şi aşteptă ca premisa aceea să pătrundă bine în mintea lui Komatsu. Apoi continuă:

— Dacă această ipoteză e corectă, *ei* pot face orice cu dumneavoastră. Pot chiar să vă trateze drept un oaspete de onoare şi să vă ţină în această încăpere cât vor. Nu ar fi un deranj prea mare. Sau dacă doresc să vă scurteze şederea, se pot lua în calcul mai multe opţiuni. Există şi o opţiune neplăcută pentru ambele părţi. În orice caz, *ei* au puterea şi mijloacele necesare. Până aici aţi înţeles, în mare?

— Am înţeles, răspunse Komatsu.

— E bine.

Fără să spună nimic, Cheliosul ridică un deget şi Pletosul ieşi din încăpere. După o vreme se întoarse cu un telefon. Îl conectă la o priză din podea şi îi întinse receptorul lui Komatsu. Cheliosul îi spuse lui Komatsu să telefoneze la editură.

— Am răcit îngrozitor, am febră mare şi de câteva zile zac la pat. Nu cred că pot să vin la muncă prea curând. Spuneţi asta şi închideţi.

Komatsu sună un coleg, transmise simplu ce era de transmis şi închise fără să răspundă la nicio întrebare. La semnul Cheliosului, Pletosul scoase cablul din priză şi ieşi cu telefonul din încăpere. Cheliosul îşi examină un timp dosul palmelor, apoi i se adresă lui Komatsu pe un ton în care se distingea chiar o vagă urmă de bunătate:

— Deocamdată ne oprim aici. Mai vorbim în altă zi. Până atunci vă rog să vă gândiţi pe îndelete la cele discutate astăzi.

Apoi cei doi părăsiră încăperea. Komatsu petrecu următoarele zece zile în tăcere, închis în cămăruţa aceea. De trei ori pe zi, bărbatul cel tânăr cu mască pe faţă îi aducea aceeaşi mâncare fadă. În a patra zi i se aduse un fel de pijama din bumbac în care să se schimbe, dar duş nu făcu deloc. La chiuveta minusculă de lângă toaletă abia dacă reuşea să se spele pe faţă. Komatsu pierdea tot mai mult noţiunea timpului.

Îşi închipui că îl duseseră la sediul central al sectei, din Yamanashi. Văzuse imagini cu el la ştiri, la televizor. Era un fel de teren extrateritorial din creierul munţilor, împrejmuit cu un zid înalt. Nu avea nici cum să evadeze, nici cui să ceară ajutor. Dacă l-ar fi omorât (şi „o opţiune neplăcută pentru ambele părţi” exact la asta se referea), nu i-ar mai fi găsit niciodată cadavrul. Era prima oară în viaţa lui când se apropiase cu adevărat de moarte.

În cea de-a zecea zi (probabil a zecea, nu avea cum să fie sigur) după ce fusese pus să telefoneze la editură, cei doi îşi făcură, în sfârşit, apariţia. Cheliosul părea mai slab decât data trecută şi de aceea pomeţii îi ieşeau mult în evidenţă. Ochii lui infinit de reci erau acum injectaţi. Se aşeză din nou pe scaunul

pliant pe care îl adusese cu el, faţă în faţă la masă cu Komatsu. Mult timp nu spuse nimic, ci doar îl privi fix cu ochii aceia roşii.

Înfăţişarea Pletosului era neschimbată. Ca şi mai înainte, se postase în dreptul uşii, cu spatele drept şi privea un punct fix din aer, cu ochi goi. Amândoi purtau tot pantaloni negri şi cămaşă albă. Probabil că era un fel de uniformă.

— Să ne continuăm discuţia, spuse în sfârşit Cheliosul. Ziceam că putem să facem aici orice vrem cu dumneavoastră, nu-i aşa?

Komatsu încuviinţă.

— Există şi o opţiune neplăcută pentru ambele părţi.

— Ce memorie bună aveţi! zise Cheliosul. Aşa este. În faţa ochilor ne apare şi un deznodământ neplăcut.

Komatsu nu spuse nimic. Cheliosul continuă:

— Dar asta doar la modul *teoretic.* În realitate, pe cât posibil, nici *ei* nu doresc să aleagă opţiuni extreme. Dacă aţi dispărea dintr-odată, aici şi acum, s-ar crea iar o situaţie dificilă. Ca atunci când a dispărut Eriko Fukada. Poate că nu v-ar duce dorul multă lume, dar sunteţi un editor respectat şi remarcat în breaslă. Iar soţia de care v-aţi despărţit ar avea şi dânsa ceva de obiectat dacă i s-ar tăia pensia alimentară. Nu se poate spune că pentru *ei* ar fi o întorsătură prea plăcută.

Komatsu tuşi sec şi îşi înghiţi saliva.

— În plus, ei nu vă critică la modul personal şi nici nu încearcă să vă pedepsească. Înţeleg că prin publicarea *Crisalidei de aer,* nu aţi avut intenţia de a ataca o anumită grupare religioasă. La început nici nu aţi ştiut de existenţa vreunei legături între carte şi respectiva grupare. Aţi pus la cale acest plan de fraudă mai mult din joacă şi din ambiţie. La un moment dat a intervenit şi o sumă nu tocmai mică de bani. E greu pentru un biet funcţionar de rând să tot achite pensie alimentară pentru copil şi soţie. Şi aşa l-aţi adus în schemă pe Tengo Kawana, alt neştiutor, profesor la o şcoală pregătitoare şi scriitor aspirant. Planul în sine a fost ingenios şi amuzant, dar aţi ales prost opera şi persoana. Plus că povestea a căpătat mai multă amploare decât aţi prevăzut iniţial. V-aţi

rătăcit în linia întâi, ca nişte civili care ajung pe un teren minat. Nu mai puteţi nici să mergeţi înainte, nici să vă întoarceţi. Am dreptate, domnule Komatsu?

— Ce pot să zic? răspunse Komatsu ambiguu.

— Încă nu înţelegeţi prea bine multe lucruri, îi zise Cheliosul încordându-şi uşor privirea. Dacă le-aţi fi înţeles, n-aţi mai vorbi cu atâta detaşare. Să lămurim situaţia. Voi chiar *vă aflaţi* în mijlocul unui teren minat.

Komatsu încuviinţă în tăcere. Cheliosul închise ochii şi îi redeschise după zece secunde.

— Probabil că nu vă e uşor, prinşi în situaţia asta, dar *ei* au întâmpinat probleme şi mai grave din cauza asta.

— Pot să întreb ceva? se aventură Komatsu.

— Nu promit că pot să răspund.

— Prin faptul că am publicat *Crisalida de aer,* până la urmă noi am produs oarecare neplăceri acestei grupări religioase. Despre asta e vorba, nu?

— Nu sunt *oarecare* neplăceri, răspunse Cheliosul şi faţa i se distorsionă uşor. *Vocea* a încetat să le mai vorbească. Ştiţi ce înseamnă asta?

— Nu ştiu, răspunse Komatsu cu un glas uscat.

— Nu-i nimic. Nici eu nu pot explica mai multe concret şi, oricum, e mai bine să nu ştiţi. *Vocea a încetat să le mai vorbească.* Asta e tot ce vă pot spune, zise Cheliosul şi făcu o pauză. Iar această situaţie regretabilă a fost cauzată de publicarea romanului *Crisalida de aer* în formă tipărită.

— Eriko Fukada şi profesorul Ebisuno au anticipat oare că publicarea *Crisalidei de aer* urma să creeze o astfel de „situaţie regretabilă”? întrebă Komatsu.

— Nu, domnul Ebisuno nu ştie aşa multe, răspunse Cheliosul clătinând din cap. Nu e clar ce anume a avut de gând Eriko Fukada. Dar presupunem că nu a fost un act intenţionat. Dacă a existat vreo intenţie, atunci nu a fost a ei.

— Lumea vede *Crisalida de aer* ca pe un simplu roman fantastic. O poveste imaginară, inofensivă, scrisă de o liceană. Şi adevărul este că şi-a atras foarte multe critici că e prea rupt de realitate. Nimănui nu i-ar trece prin cap că se dezvăluie în

el vreun mare secret sau vreo informaţie concretă.

— Aveţi dreptate, zise Cheliosul. Majoritatea oamenilor nici nu bagă de seamă aşa ceva. Dar nu asta e problema. Secretul nu trebuia făcut public *sub nicio formă.*

Pletosul continua să stea lângă uşă, cu ochii la peretele din faţa lui, admirând peisajul din spatele acestuia, pe care nimeni altcineva nu putea să-l vadă.

— Ceea ce vor *ei* este să recapete vocea, spuse Cheliosul alegându-şi cuvintele. Pânza freatică nu a secat. Doar s-a retras în adâncuri, într-un loc nevăzut. E extrem de greu de revigorat, dar nu imposibil.

Cheliosul se uită adânc în ochii lui Komatsu. Părea să cântărească o anumită profunzime din ei, ca şi cum ar fi măsurat din priviri dacă o anumită piesă de mobilier ar fi încăput într-un anume spaţiu dintr-o încăpere.

— După cum am mai spus, voi aţi nimerit în mijlocul unui teren minat. Nu mai puteţi merge nici înainte, nici înapoi. Ce pot *ei* să facă e să vă arate cum să scăpaţi teferi de acolo. Aşa voi reuşiţi să scăpaţi cu viaţă, iar ei să scape de nişte intruşi problematici.

Cheliosul se aşează picior peste picior.

— V-aş ruga să vă retrageţi în linişte. Pe ei nu-i interesează dacă ajungeţi sfârtecaţi sau ce se întâmplă cu voi. Dar dacă vă apucaţi să faceţi gălăgie, se complică treaba. Aşa că, domnule Komatsu, am să vă arăt calea de retragere. Vă ghidez de la spate până la un loc sigur. Tot ce vi se cere în schimb e să încetaţi să mai publicaţi *Crisalida de aer.* Să nu mai scoateţi niciun tiraj şi să nu o mai scoateţi în ediţie broşată. Evident, să nu-i mai faceţi nici publicitate. Să tăiaţi orice legătură cu Eriko Fukada. Ce ziceţi, puteţi face asta, da?

— Nu e uşor, dar probabil că se poate, spuse Komatsu.

— Domnule Komatsu, eu nu v-am adus aici ca să discutăm în termeni probabilistici, zise Cheliosul cu ochii şi mai injectaţi şi sfredelitori. N-am sugerat să retrageţi toate cărţile care au intrat pe piaţă. Un asemenea gest ar provoca vâlvă în mass-media. În plus, ştiu că nu aveţi atâta putere. Ce vi se cere e să încheiaţi lucrurile cât se poate de discret. Cu ce s-a întâmplat

deja nu mai avem ce face. Ce s-a distrus deja nu mai poate fi refăcut. Ceea ce speră *ei* e să nu se mai atragă atenţia publicului. Aţi înţeles?

Komatsu aprobă din cap, în semn că înţelesese.

— Domnule Komatsu, după cum v-am mai spus, şi dumneavoastră aveţi câteva lucruri care n-aţi vrea să ajungă publice. Dacă s-ar afla, toţi cei implicaţi ar fi pedepsiţi de societate. Deci ar fi în folosul tuturor să încheiem un acord de încetare a focului. Mai mult de atât ei nu intenţionează să vă tragă la răspundere. Vă garantăm siguranţa. Iar dumneavoastră nu veţi mai avea nimic de-a face cu *Crisalida de aer.* Aş zice că nu e un târg tocmai rău.

Komatsu se gândi la cele auzite.

— Bine. O să aranjez să nu se mai tipărească *Crisalida de aer.* S-ar putea să dureze ceva timp, dar am să găsesc eu o soluţie potrivită. Iar eu, unul, personal, pot să uit complet întreaga poveste. La fel şi Tengo Kawana. Pe el nu l-a încântat deloc de la bun început. Eu l-am implicat cu forţa. Treaba lui s-a încheiat deja. Şi nici Eriko Fukada n-ar trebui să fie o problemă. A zis că nu are intenţia să mai scrie vreun alt roman. Doar cu profesorul Ebisuno nu prea ştiu cum o să iasă. Ce voia el de fapt era să afle dacă prietenul său, Tamotsu Fukada, e bine, sănătos, unde se află acum şi ce face. Mă tem că n-o să se lase până nu află veşti despre dânsul.

— Domnul Tamotsu Fukada a murit, zise Cheliosul cu o voce monotonă şi liniştită, dar în care se simţea ceva foarte apăsător.

— A murit?

— Recent, adăugă Cheliosul şi trase adânc aer în piept, apoi expiră încet. Cauza decesului a fost un atac de cord. Într-o clipă s-a stins toată suferinţa. Datorită unor anumite circumstanţe, înmormântarea s-a făcut în secret, în interiorul grupării, fără să se raporteze decesul. Din motive religioase, trupul său a fost cremat, iar oasele sale au fost fărâmate şi împrăştiate în munţi. Din punct de vedere legal, asta se numeşte profanare de cadavru, însă ar fi greu de urmărit în justiţie. Dar acesta este adevărul. Noi nu minţim în legătură cu

viaţa sau moartea cuiva. Vă rog să-i transmiteţi cumva acest lucru domnului Ebisuno.

— A murit de cauze naturale.

Cheliosul aprobă adânc din cap.

— Domnul Fukada a fost pentru noi o persoană extrem de valoroasă. Nu, nu se poate descrie prin cuvinte atât de banale. A fost un adevărat colos. Moartea dânsului e cunoscută doar de un număr restrâns de oameni, însă e deplâns amarnic. Soţia dânsului, adică mama lui Eriko Fukada, s-a stins din viaţă acum câţiva ani, în urma unui cancer la stomac. A refuzat chimioterapia şi a murit în clinica din cadrul grupării. Soţul său i-a fost alături pe patul de moarte.

— Însă decesul nu a fost raportat? întrebă Komatsu.

Nu se auzi niciun cuvânt de negare.

— Iar domnul Fukada a murit de curând.

— Întocmai, zise Cheliosul.

— După ce a fost publicat romanul?

Cheliosul îşi coborî privirea către masă, apoi şi-o înălţă din nou către Komatsu.

— Da. Domnul Fukada a murit după ce a fost publicată *Crisalida de aer.*

— Între cele două evenimente există o relaţie de cauză şi efect? întrebă Komatsu curajos.

Cheliosul tăcu o vreme, gândindu-se cum anume să răspundă. Apoi spuse hotărât:

— Bine. Ca să fie convins domnul Ebisuno, poate n-ar fi rău să clarific faptele. Adevărul este că însuşi domnul Fukada a fost Liderul grupării, „cel ce aude vocea". Când fiica sa, Eriko, a publicat *Crisalida de aer,* vocea nu i-a mai vorbit, iar domnul Fukada şi-a încheiat singur viaţa. A fost o moarte naturală. Sau mai exact spus, şi-a încheiat singur viaţa în mod natural.

— Eriko Fukada era fiica Liderului, mormăi Komatsu.

Cheliosul încuviinţă scurt.

— Şi până la urmă ea şi-a împins tatăl la moarte, continuă Komatsu.

Cheliosul încuviinţă din nou.

— Întocmai.

— Dar gruparea rezistă mai departe.

— Gruparea rezistă mai departe, răspunse Cheliosul şi îl fixă pe Komatsu cu nişte ochi ca două pietricele străvechi, afundate într-un gheţar. Domnule Komatsu, publicarea *Crisalidei de aer* a adus grupării o mare nenorocire. Însă *ei* nu vor să vă pedepsească pentru asta. Nu ar avea nimic de câştigat. *Ei* au o misiune de îndeplinit, iar pentru asta e nevoie de izolare în tăcere.

— Atunci să facem un pas înapoi şi să uităm de povestea asta.

— Simplu spus, da.

— Şi a fost necesar să mă răpiţi ca să-mi transmiteţi asta?

Pe chipul Cheliosului flutură pentru prima dată o umbră de expresie. O emoţie ştearsă, undeva între amuzament şi compasiune.

— Ne-am dat peste cap să vă aducem aici pentru că am vrut să vă demonstrăm că *ei* sunt foarte serioşi. Nu doresc să facă nimic extrem, dar dacă se cere, nu ezită. Am vrut să simţiţi asta pe propria piele. Dacă nu vă ţineţi promisiunea, urmările nu vor fi deloc plăcute. M-am făcut înţeles?

— Da, răspunse Komatsu.

— Domnule Komatsu, sincer să fiu, voi aţi avut mare noroc. Era o ceaţă deasă şi nu s-a văzut prea bine, dar de fapt aţi ajuns până la doar câţiva centimetri de buza prăpastiei. Să ţineţi bine minte lucrul ăsta. Deocamdată *ei* nu au timp să se ocupe de voi. Au alte probleme mult mai importante. Şi în acest sens aţi fost foarte norocoşi. Şi de aceea, cât vă mai ţine norocul…

Cheliosul îşi întoarse ambele mâini cu palmele în sus, ca şi cum ar fi vrut să vadă dacă plouă. Komatsu îl aşteptă să continue, dar nu mai urmă niciun cuvânt. Odată ce termină de vorbit, pe chipul Cheliosului se strecură o undă de oboseală. Se ridică alene de pe scaun, îl plie, îl luă la subraţ şi ieşi din încăpere, fără să mai arunce o privire înapoi. Uşa grea se închise şi se auzi sunetul sec al cheii în broască. Komatsu rămase singur.

*

— Am mai stat patru zile închis în camera aia cubică. Terminaserăm de discutat ce era mai important. Mi se transmisese mesajul şi ajunseserăm la o înţelegere. Dar nu am înţeles de ce trebuia să mă mai ţină închis. Cei doi n-au mai apărut, iar băiatul bun la toate nu deschidea gura. Am mâncat iar mâncarea aia complet neinteresantă, m-am ras cu aparatul electric şi mi-am petrecut vremea uitându-mă la pereţi şi la tavan. Când se stingea lumina, dormeam, când se aprindea, mă trezeam. Şi rumegam în minte cuvintele Cheliosului. Am simţit atunci că *am fost foarte norocoşi.* Aşa cum a zis şi el. Tipii ăia pot să facă orice le dă prin cap. Dacă se hotărăsc ei să facă ceva, pot fi oricât de nemiloşi. Am înţeles bine lucrurile astea cât timp am stat închis acolo. Probabil tocmai de-asta m-au mai ţinut închis încă patru zile după ce am terminat de discutat. Foarte meticuloşi.

Komatsu ridică paharul şi bău.

— Mi-au mai dat o dată cu cloroform şi când m-am trezit, răsărea soarele. Eram întins pe o bancă în Jingū-Gaien. După jumătatea lui septembrie se lasă frig în zori şi din cauza asta până la urmă chiar am răcit. N-or fi făcut-o ei intenţionat, dar am zăcut trei zile cu febră la pat. Dar tot ar trebui să mă consider norocos că am scăpat doar cu atât.

Aici, Komatsu păru să-şi încheie povestirea.

— Aţi vorbit cu profesorul Ebisuno despre asta? întrebă Tengo.

— La câteva zile după ce m-au eliberat şi mi-a trecut febra, m-am dus la casa lui din munţi şi i-am povestit şi lui cam ce ţi-am zis şi ţie.

— Dânsul ce a spus?

Komatsu luă ultima gură de *highball* şi mai ceru unul. Îi oferi şi lui Tengo încă unul, dar acesta clătină din cap.

— M-a pus să-i repet totul de nu ştiu câte ori şi m-a întrebat tot felul de detalii. I-am răspuns şi eu la ce am putut, bineînţeles. I-am repetat aceeaşi poveste de oricâte ori mi-a cerut-o. La urma urmei, eu am stat închis singur în cameră

patru zile după ce am discutat cu Cheliosul. N-am avut cu cine să vorbesc, ci doar timp liber cu nemiluita. Aşa că am rumegat bine ce-mi zisese el şi am reuşit să memorez cu exactitate totul, până la cel mai mic detaliu. Ca un reportofon uman.

— Dar partea cu moartea părinţilor lui Fukaeri e doar ce susţin ei, nu? întrebă Tengo.

— Exact. Asta pretind ei, dar noi nu avem cum să ne convingem. Nu există certificate de deces. Dar din cum vorbea Cheliosul, mie, unul, mi-a dat senzaţia că nu vorbea ca să se afle în treabă. Aşa cum a zis şi el, pentru ei, viaţa şi moartea sunt lucruri sfinte. După ce am terminat de vorbit, profesorul Ebisuno a căzut pe gânduri. Omul ăsta se gândeşte foarte mult şi foarte profund. Apoi s-a ridicat fără un cuvânt şi a trecut multă vreme până s-a mai întors în cameră. Cred că încerca să accepte moartea celor doi ca pe un lucru inevitabil, într-o anumită măsură. Poate chiar se aştepta şi era pregătit în sinea lui să afle că deja nu mai erau pe lumea asta. Dar tot e o lovitură puternică atunci când afli cu certitudine de moartea unor oameni apropiaţi.

Tengo îşi aminti de livingul acela gol, lipsit de decoraţii, de tăcerea adâncă şi rece şi de ciripitul ascuţit al păsărilor care se auzea uneori pe fereastră.

— Şi până la urmă am reuşit oare s-o luăm înapoi şi să ne retragem de pe câmpul minat? întrebă el.

Sosi un nou *highball.* Komatsu îşi umezi buzele în el.

— Profesorul Ebisuno nu a ajuns la nicio concluzie pe loc. A zis că are nevoie de un răgaz de gândire. Dar ce ne mai rămâne de făcut decât să ne conformăm? Eu m-am mişcat imediat, bineînţeles. Am făcut tot ce-am putut să opresc tipărirea şi chiar apare acum ca titlu epuizat. N-o mai scoatem nici în ediţie broşată. Oricum s-a vândut enorm până acum şi firma a avut câştiguri suficiente. Nu e nimic de pierdut. Sigur, fiind vorba de o companie, n-a fost taman uşor cu şedinţele şi cu aprobarea directorului, dar când le-am fluturat în faţă eventualitatea unui scandal legat de un autor din umbră, i-a apucat pe toţi şefii tremuriciul şi până la urmă au făcut cum am zis eu. Sigur că de acum încolo o să-mi servească orezul rece,

dar eu, unul, sunt obişnuit cu aşa ceva.

— Profesorul Ebisuno a acceptat ce susţin ei, că părinţii lui Fukaeri au murit?

— Aşa cred, răspunse Komatsu. Doar că a avut nevoie de un pic de timp să o accepte drept fapt şi să se obişnuiască cu ideea. Şi din câte am văzut eu, indivizii erau serioşi. Păreau să spere sincer să evite alte necazuri, chiar dacă făceau anumite compromisuri. Tocmai de-asta au şi recurs la un asemenea gest, la răpire. Au vrut neapărat să ne transmită mesajul cum trebuie. Iar dacă ei şi-au propus să incinereze în secret trupurile soţilor Fukada la ei în sectă, au făcut-o fără să sufle o vorbă. Chiar dacă acum e greu de dovedit, pentru că profanarea de cadavru e un delict grav. Şi totuşi mi-au spus-o. Adică într-atât de mult şi-au dat ei cărţile pe masă. De-aia cred eu că ce mi-a zis Cheliosul e adevărat. Nu până la cel mai mic detaliu, dar în mare, da.

Tengo încercă să pună ordine în ce spusese Komatsu.

— Tatăl lui Fukaeri a fost „cel ce aude vocea". Adică îndeplinea rolul de profet. Dar pentru că fiica sa, Fukaeri, a scris *Crisalida de aer* şi romanul a devenit bestseller, vocea a încetat să-i mai vorbească şi, prin urmare, el a murit, din cauze naturale.

— Sau şi-a pus capăt vieţii *în mod natural.*

— Iar acum misiunea principală a sectei e să găsească un nou profet. Dacă vocea încetează să le mai vorbească, comunitatea lor îşi pierde fundamentul. Aşa că ei nu-şi permit să-şi piardă vremea cu noi. Pe scurt, cam despre asta e vorba, nu?

— Da.

— *Crisalida de aer* cuprinde informaţii care au o mare însemnătate pentru ei. Pentru că ele au fost tipărite şi răspândite în lume, vocea a tăcut şi pânza freatică s-a retras în adâncuri. Oare ce anume indică, în mod concret, informaţiile astea importante?

— În ultimele patru zile, cât am stat închis, m-am gândit pe îndelete la asta, spuse Komatsu. *Crisalida de aer* nu e o carte prea lungă. În ea se descrie o lume în care mişună Oamenii

cei Mici. Eroina e o fetiţă de zece ani, care trăieşte într-o comunitate izolată. Oamenii cei Mici vin noaptea pe furiş şi ţes o crisalidă de aer. În crisalidă se află dublura fetiţei şi aşa se naşte legătura între *mater* şi *filia.* În lumea aceea, pe cer sunt două luni. Una mare şi una mică, probabil simbolizând *mater* şi *filia.* În roman, eroina – modelată probabil după Fukaeri – află că e *mater* şi fuge din comunitate, abandonându-şi *filia.* Mai departe nu ni se spune ce se întâmplă cu *filia.*

Tengo privi o vreme gheaţa care se topea în pahar.

— Poate că „cel ce aude vocea" are nevoie de *filia* pe post de intermediar, zise Tengo. El reuşeşte să audă vocea doar prin intermediul ei. Sau poate că aşa i se tălmăcesc spusele în vorbe pământene. Ca mesajul transmis de voce să capete forma corectă, trebuie să existe ambele părţi. Sau, împrumutând termenii lui Fukaeri, un receptor şi un perceptor. Pentru asta, mai întâi e nevoie de o crisalidă de aer, pentru că acesta e mijlocul prin care se naşte *filia.* Şi ca să se creeze o *filia* e nevoie de o *mater* potrivită.

— Asta e opinia ta.

Tengo clătină din cap.

— E mult spus opinie. E doar ce mi-a venit în minte ascultând cum aţi rezumat subiectul poveştii.

Şi cât rescrisese cartea, şi după aceea, Tengo se tot gândise la ce semnificau *mater* şi *filia,* dar nu reuşise să-şi formeze o imagine clară. Dar stând de vorbă cu Komatsu, nişte fragmente începuseră să se lege între ele. Întrebări tot rămâneau. De ce apăruse pe patul de spital al tatălui o crisalidă de aer şi de ce în ea se afla fetiţa Aomame?

— Un sistem foarte interesant, spuse Komatsu. Dar nu e o problemă dacă *mater* e separată de *filia?*

— Fără *filia* sa, o *mater* nu e completă. Aşa cum vedem şi la Fukaeri, anumite elemente, pe care nu le pot identifica în mod concret, îi lipsesc. E ca un om care şi-a pierdut umbra. Ce se întâmplă cu o *filia* rămasă fără *mater,* nu ştiu. Probabil că nici ea nu e o fiinţă completă. La urma urmei, ea este doar o dublură. Dar în cazul lui Fukaeri, probabil *că filia* a reuşit să-şi îndeplinească rolul de vestală şi fără să o aibă pe *mater*

alături.

Komatsu strânse din buze şi le încovoie uşor într-o grimasă. Apoi spuse:

— Cumva tu crezi că tot ce scrie în *Crisalida de aer* s-a întâmplat cu adevărat?

— Nu asta ziceam. Făceam doar nişte presupuneri. Am încercat să plec de la ipoteza că totul s-a întâmplat cu adevărat şi să văd încotro mă duce asta.

— Bine, zise Komatsu. Cu alte cuvinte, dublura lui Fukaeri a reuşit să funcţioneze ca vestală, chiar dacă se afla departe de ea.

— Tocmai de aceea secta nu s-a dat peste cap s-o aducă înapoi, deşi ştiau unde fugise. Pentru că *filia* putea să-şi îndeplinească sarcinile chiar dacă *mater* nu era lângă ea. Poate că legătura dintre ele a rămas foarte puternică, deşi se aflau departe una de alta.

— Aha.

— Ce îmi imaginez eu, continuă Tengo, e că ei au mai multe *filiae.* Mă aştept ca Oamenii cei Mici să profite de orice ocazie li se iveşte ca să ţească cât mai multe crisalide de aer, pentru că i-ar nelinişti să aibă un singur perceptor. În acelaşi timp, probabil că există un număr limitat de *filiae* care funcţionează corect. Probabil că ele alcătuiesc un grup compus dintr-o *filia* centrală, puternică, şi altele auxiliare, mai puţin puternice.

— Vrei să spui că cea abandonată de Fukaeri a fost *filia* centrală, care *funcţionează corect*?

— Mi se pare foarte probabil. Fukaeri se află chiar în miezul întregii poveşti. E ochiul taifunului.

Komatsu îşi încordă privirea şi îşi încrucişă degetele pe masă. Când voia, putea să cumpănească lucrurile repede şi bine.

— Uite la ce mă gândesc eu. Dacă Fukaeri pe care o vedem noi e de fapt *filia* şi cea care a rămas la sectă e *mater*? Nu ţi se pare o teorie validă?

Cuvintele lui Komatsu îl făcură pe Tengo să tresară. Nici nu se gândise până acum la aşa ceva. Pentru el, Fukaeri era cea

adevărată. Dar da, era şi aceasta o posibilitate. Eu nu rămân însărcinată, fiindcă nu am ciclu, aşa îi spusese ea în seara aceea, după partida aceea de sex ciudată, în care rolul lui fusese atât de pasiv. Dacă ea nu era decât o dublură, atunci probabil că era şi firesc. Dublurile nu se puteau reproduce. Doar o *mater* putea face asta. Însă Tengo nu reuşea sub nicio formă să accepte această teorie, şi anume posibilitatea ca el să fi făcut sex nu cu Fukaeri însăşi, ci cu dublura ei.

— Fukaeri are o personalitate distinctă, spuse el. Are şi propriul său cod de conduită. O dublură n-ar avea aşa ceva.

— Ce-i drept, încuviinţă Komatsu. Aşa e. I-or lipsi ei unele chestii, dar personalitate şi cod de conduită are sigur. Aici trebuie să fiu de acord.

Şi totuşi Fukaeri încă ascundea secrete. Tengo simţea că în fata aceea frumoasă se găsea un cod important pe care trebuia să-l descifreze. Care era originalul şi care dublura? Sau poate însăşi distincţia între original şi dublură era greşită? Poate că, în funcţie de situaţie, Fukaeri putea să fie ba originalul, ba dublura?

— Mai sunt câteva lucruri pe care nu le înţeleg, spuse Komatsu, apoi îşi întinse mâinile deasupra mesei şi le privi. Pentru un bărbat de vârstă mijlocie, avea nişte degete lungi şi delicate. Vocea a încetat să mai vorbească, fântâna a secat, profetul a murit. Cu *filia* ce se întâmplă după asta? Că nu cred eu că se jertfeşte ca văduvele pe vremuri, în India.

— Fără receptor, rolul perceptorului se încheie.

— Asta dacă mergem pe teoria ta, zise Komatsu. Tu crezi că Fukaeri a scris *Crisalida de aer* ştiind ce urmări poate să aibă? Individul ăla mi-a zis că n-a fost o chestie intenţionată. Sau cel puţin că n-a fost intenţia ei. Dar de unde să ştie el aşa ceva?

— Evident, n-am cum să ştiu care e adevărul, spuse Tengo. Dar nici eu nu cred că Fukaeri şi-ar fi împins tatăl intenţionat la moarte, indiferent ce motive ar fi avut. Eu aş zice că s-a îndreptat către moarte din motive care nu aveau nicio legătură cu ea. Poate că, din contră, faptele ei au fost menite ca o măsură de prevenire. Sau poate că tatăl ei îşi dorea să se

elibereze de voce. Dar astea nu sunt decât nişte presupuneri nefondate.

Komatsu căzu mult timp pe gânduri. Cutele din dreptul nasului i se adânciră şi mai mult. Oftă şi se uită împrejur.

— Ce lume ciudată! De la o zi la alta graniţa dintre ipotetic şi real devine tot mai neclară. Ca scriitor, tu cum ai defini realitatea?

— Lumea reală e locul în care sângerezi dacă te înţepi cu acul, răspunse Tengo.

— Atunci sigur ne aflăm în lumea reală, zise Komatsu şi îşi frecă interiorul antebraţului cu palma.

Pe el se reliefau venele albăstrii. Nu prea arătau a vase de sânge sănătoase. Fuseseră maltratate ani de-a rândul cu alcool, ţigări, un stil neregulat de viaţă şi intrigi de salon literar. Komatsu îşi goli paharul dintr-o înghiţitură și zăngăni gheaţa rămasă în pahar.

— Dacă tot suntem la subiectul ăsta, ce-ai zice să mergi un pic mai departe cu teoria ta? Povestea a devenit interesantă.

— Indivizii caută un succesor pentru „cel ce aude vocea”, zise Tengo. Dar în acelaşi timp trebuie să găsească şi o nouă *filia* care *să funcţioneze corect.* Un receptor nou are nevoie de un perceptor nou.

— Cu alte cuvinte, trebuie să găsească din nou o *mater* potrivită. Iar asta înseamnă că trebuie să mai facă o crisalidă de aer. O treabă de mare amploare.

— Tocmai de-asta şi ei sunt foarte serioşi.

— Aşa e.

— Dar asta nu înseamnă că n-au habar încotro s-o apuce, zise Tengo. Sigur au ei ceva în vizor.

Komatsu încuviinţă.

— Asta e senzaţia pe care mi-au lăsat-o şi mie. Şi de-asta au vrut să ne alunge de pe lângă ei cât mai repede posibil, ca să nu-i încurcăm. Cred că le-am cam stat în gât.

— Dar cu ce să le fi stat noi în gât aşa rău?

Komatsu clătină din cap. Nici el nu ştia.

— Oare ce mesaje le-o fi transmis vocea până acum? se întrebă Tengo. Şi ce legătură o fi existând între ea şi Oamenii

cei Mici?

Komatsu clătină din nou din cap, fără vlagă. Erau lucruri pe care ei doi nu puteau nici să şi le imagineze.

— Ai văzut vreodată filmul *Odiseea spaţială 2001*?

— Da, răspunse Tengo.

— Noi suntem ca maimuţele alea, zise Komatsu. Nişte arătări cu blană neagră şi lungă, care ţopăie în jurul monolitului ţipând chestii fără sens.

Doi muşterii noi intrară în bar, se aşezară la tejghea cu un aer de obişnuiţi de-ai casei şi comandară cocteiluri.

— În orice caz, un lucru e clar, zise Komatsu ca să încheie conversaţia. Teoria ta e convingătoare şi are logică. Mie îmi face mare plăcere să stau cu tine la taclale. Dar lăsând asta la o parte, noi trebuie să batem frumuşel în retragere şi să ne cărăm de pe terenul minat. De-acum înainte n-o să-i mai vedem pe Fukaeri şi pe profesorul Ebisuno. *Crisalida de aer* e un roman fantastic complet nevinovat, care nu cuprinde niciun fel de informaţii concrete. Ce trăsnaie mai e şi vocea asta, ce mesaje transmite ea, pe noi nu ne mai interesează. Lăsăm lucrurile aşa?

— Ne dăm jos din barcă şi ne întoarcem la viaţa pe uscat.

— Exact, încuviinţă Komatsu. Eu o să mă duc la serviciu în fiecare zi şi o să adun pentru revistă manuscrise care nu au niciun fel de relevanţă. Tu o să te duci să predai matematică la şcoala pregătitoare unor tineri promiţători şi între timp o să scrii romane. Ne întoarcem amândoi la tihna cotidiană. Fără curenţi puternici şi fără cascade. Zilele o să treacă, iar noi o să îmbătrânim liniştiţi. Ai vreo obiecţie?

— Păi, nici nu avem altă opţiune.

Komatsu îşi netezi cu degetele ridurile din dreptul nasului.

— Exact. Nu avem altă opţiune. Eu n-am chef să fiu răpit iar. Mi-a ajuns şi o dată să stau închis în camera aia cubică. Nu cred c-aş mai vedea vreodată lumina zilei. Şi chiar dacă n-ar fi aşa, numai când mă gândesc că aş putea să mai dau ochii cu indivizii ăia doi, începe să-mi tremure inima din toate valvele. Tipii ăia îţi fac de petrecanie doar dintr-o privire.

Komatsu ridică paharul către tejghea, comandând al treilea

highball. Îşi aprinse şi o ţigară.

— Lăsând totul la o parte, mie de ce nu mi-aţi povestit asta până acum? A trecut ceva timp de când aţi fost răpit. Peste două luni. Nu era bine să-mi fi spus totul mai devreme?

— Ştiu şi eu? zise Komatsu înclinându-şi uşor capul într-o parte. Ai dreptate. Mi-am tot zis că trebuie să vorbesc cu tine, dar până la urmă am amânat de fiecare dată. Nu ştiu de ce. Poate fiindcă mă simţeam vinovat.

— Vinovat? se miră Tengo.

Nu-şi imaginase c-o să audă vreodată aceste cuvinte din gura lui Komatsu.

— Măcar vinovat pot să mă simt şi eu.

— Faţă de ce?

Komatsu nu răspunse. Îşi învârti o vreme ţigara neaprinsă între buze, cu ochii mijiţi.

— Şi Fukaeri a aflat că părinţii ei au murit? întrebă Tengo.

— Probabil că da. Sigur i-a zis profesorul Ebisuno la un moment dat.

Tengo încuviinţă. Ceva îi spunea că Fukaeri ştia asta de mult timp. El fusese singurul lăsat în ceaţă.

— Deci ne dăm jos din barcă şi ne întoarcem la viaţa pe uscat.

— Exact, ne cărăbănim de pe terenul minat.

— Dar credeţi că putem să revenim aşa, pur şi simplu, la viaţa de dinainte?

— Trebuie să ne străduim, răspunse Komatsu şi îşi aprinse ţigara cu un băţ de chibrit. Te îngrijorează ceva anume?

— Multe lucruri au apucat să se sincronizeze. Asta e senzaţia mea. Şi şi-au schimbat deja forma. Nu cred că pot reveni prea uşor la cum erau.

— Chiar dacă e în joc viaţa noastră?

Tengo clătină din cap ambiguu. De multă vreme se simţea prins într-un curent puternic şi neabătut, care îl purta către un loc necunoscut. Dar era un lucru pe care nu i-l putea explica lui Komatsu în termeni concreţi.

*

Tengo nu îi mărturisi lui Komatsu că în romanul pe care îl scria în prezent preluase ca atare lumea descrisă în *Crisalida de aer.* Sigur nu i-ar fi convenit. Dar, în primul rând, nici Pionierilor nu le-ar fi convenit. Risca să se trezească pe un nou teren minat şi să-i tragă după el pe cei din anturajul lui. Însă romanul mergea mai departe aproape de la sine, asumându-şi propria sa viaţă şi propriul său scop, iar Tengo era deja prins iremediabil în lumea lui. Pentru el, nu mai era o lume fictivă, ci o lume reală, în care curgea sânge adevărat dacă îţi crestai pielea cu cuţitul. Iar pe cerul ei pluteau două luni, una mare şi una mică.

Capitolul 19
Ce poate el şi alţii nu

Era o dimineaţă de joi, cu un vânticel blând. Ushikawa se trezi ca de obicei înainte de şase şi se spălă pe faţă cu apă rece. Apoi se spălă pe dinţi şi se bărbieri cu aparatul de ras electric, ascultând la radio buletinul de ştiri NHK. Puse apă la fiert şi îşi făcu o supă cu tăiţei instant. După ce o mâncă, bău şi un nes. Îşi rulă sacul de dormit, îl băgă în debara şi se instală din nou lângă aparatul de fotografiat de la fereastră. Cerul începea să se lumineze înspre est. Se anunţa o zi caldă.

Învăţase deja toate chipurile celor care plecau dimineaţa la serviciu. Nu mai era nevoie să-i fotografieze. Între şapte şi opt şi jumătate, ieşeau în grabă din bloc şi se îndreptau către gară. Erau chipuri cunoscute. Din stradă se auzeau glasurile vesele ale elevilor care mergeau în grupuri către şcoală. Vocile acelea îi aminteau de fiicele lui, când erau mici. Lor le plăcea la nebunie să se ducă la şcoală. Făceau pian şi balet şi aveau mulţi prieteni. Ushikawa nu reuşise niciodată să înţeleagă bine cum de avea el nişte copii atât de normali. Cum era posibil ca unul ca el să le fie tată?

După ce trecu ora la care lumea pleca la muncă, nu se mai perindă nimeni prin bloc. Şi vocile cristaline ale copiilor se stinseră. Ushikawa lăsă telecomanda şi fumă o ţigară sprijinit de perete, uitându-se la intrare prin crăpătura draperiei. Ca de obicei, puţin după ora zece apăru poştaşul pe scuterul lui roşu şi distribui cu îndemânare plicurile în cutiile de scrisori. Din câte vedea Ushikawa, cam jumătate era corespondenţă nesolicitată. Multe plicuri urmau probabil să ajungă la gunoi nedeschise. Pe măsură ce soarele urca la amiază, temperatura creştea cu rapiditate şi oamenii care treceau pe stradă îşi lepădau paltoanele.

Fukaeri apăru în holul blocului puţin după ora unsprezece. Purta acelaşi pulover negru, pe gât, ca în ziua precedentă, o jachetă gri, blugi, tenişi şi o pereche de ochelari de soare. Mai avea şi geantă mare şi verde, pusă poştăreşte. Geanta părea

îndesată cu fel de fel de obiecte, pentru că arăta foarte deformată. Ushikawa se dezlipi de perete, se mută la aparatul de fotografiat şi se uită prin vizor.

Îşi dădu seama că fata pleca de acolo. Aruncase în geantă tot ce avea, cu gândul să se ducă în altă parte. Arăta de parcă nu intenţiona să se mai întoarcă. Poate că se hotărâse să plece pentru că îl observase pe el. La acest gând, inima începu să-i bată cu putere.

Când ieşi pe uşă, fata se opri şi se uită din nou în sus, căutând parcă ceva cu privirea între transformator şi cablurile încâlcite. Lentilele ochelarilor îi străluceau orbitor în lumina soarelui. Din cauză că-i ascundeau expresia feţei, Ushikawa nu-şi dădea seama dacă fata găsise sau nu acel ceva. Fata rămase acolo nemişcată, cu ochii pe cer, preţ de vreo treizeci de secunde. Apoi îşi întoarse capul deodată şi se uită la fereastra în spatele căreia se ascundea Ushikawa. Îşi scoase ochelarii şi îi vârî în buzunarul jachetei. Apoi încruntă din sprâncene şi îşi focaliză privirea asupra teleobiectivului camuflat în colţul ferestrei. Ştia că cineva o urmărea pe ascuns şi aşa că se uita şi ea la Ushikawa de pe partea cealaltă a obiectivului, cum ar curge apa înapoi printr-o conductă curbată. Ushikawa simţi cum i se face pielea de găină pe ambele braţe.

Fukaeri clipea rar. Genele ei se apropiau şi se depărtau încet şi prudent, ca două creaturi liniştite, independente. Însă altă parte din ea nici nu clintea. Doar stătea acolo şi îl privea direct pe Ushikawa cu gâtul răsucit, ca o pasăre înaltă şi mândră. Ushikawa nu putea să-şi întoarcă ochii de la ea. Avea senzaţia că lumea întreagă se oprise în loc. Vântul nu mai bătea şi niciun sunet nu făcea aerul din jur să vibreze.

Într-un final, Fukaeri încetă să-l mai privească. Se uită din nou în sus, către acelaşi punct din văzduh. Însă de data aceasta îşi încheie cercetarea după doar câteva secunde. Expresia de pe chipul ei rămase neschimbată. Îşi scoase ochelarii din buzunar, îi puse la loc pe nas şi o porni către stradă, păşind lin şi fără ezitare.

Să fugă după ea? Tengo încă nu se întorsese, aşa că îşi

permitea s-o urmărească şi să vadă unde se duce. Nu strica să afle unde urma să se mute. Însă, nu se ştie de ce, Ushikawa nu putea să se ridice de pe podea. Parcă paralizase. Privirea cu care îl sfredelise parcă îi răpise toată forţa de care avea nevoie ca să se mişte.

Ei, n-are nimic, îşi zise el, ţintuit pe podea. Cea pe care trebuie eu s-o găsesc e Aomame. Eriko Fukada e foarte interesantă, dar e o divagaţie de la subiect. E doar un actor dintr-un rol secundar care s-a nimerit prin peisaj. Dacă e să plece de aici, n-are decât să se ducă unde vrea.

Odată ieşită în stradă, Fukaeri se îndreptă în pas rapid către gară, fără să se uite nici măcar o dată înapoi. Ushikawa o urmări cu privirea din spatele draperiilor decolorate de soare. Când silueta sa, cu geanta ei verde care se bălăngănea încolo şi încoace, dispăru din câmpul lui vizual, se târî de lângă aparatul de fotografiat până la perete şi se rezemă de el. Aşteptă aşa să-şi recapete puterile. Luă o ţigară Seven Stars şi o aprinse cu bricheta. Trase fumul adânc în piept. Dar nu avea niciun gust.

Puterea tot nu-i revenea. Amorţeala îi stăruia mai departe în mâini şi în picioare. La un moment dat, realiză că înlăuntrul lui se crease un gol straniu. O adevărată cavernă. Era un spaţiu care nu semnifica decât lipsă, vid. Ushikawa rămase aşezat în caverna aceea neştiută căscată în interiorul lui, neputând să se mai ridice. Simţea în piept o durere surdă, dar care parcă nu se putea numi durere. Era ca o diferenţă de presiune creată la tangenţa dintre lipsă şi ne-lipsă.

Ushikawa rămase mult timp aşezat pe fundul cavernei. Fumă o ţigară fadă, rezemat de perete. Spaţiul acela gol fusese lăsat de fata care tocmai plecase. Ba poate că nu, îşi zise el. Poate că a existat dintotdeauna în mine şi ea doar mi l-a indicat.

Ushikawa îşi dădu seama că Eriko Fukada îl făcuse să se cutremure literalmente din tot corpul. Privirea ei pătrunzătoare şi neclintită îi zguduise nu numai corpul, ci întreaga sa existenţă, din temelii. Se simţea ca un om cumplit de îndrăgostit. Era prima dată în viaţa lui când încerca o

asemenea emoţie.

Da' de unde! îşi zise el. De ce să mă îndrăgostesc eu de fata asta? Nu cred că ar exista pe lume o pereche mai nepotrivită decât ea şi cu mine. Ushikawa chiar se duse la baie şi se uită în oglindă. Nu, nu e vorba doar de înfăţişarea fizică. Din toate punctele de vedere, nu e om pe pământ mai departe de ea ca mine. Şi nu era vorba că Ushikawa era atras sexual de ea. Ca libido, lui îi era suficient să se culce o dată sau de două ori pe lună cu o prostituată pe care o ştia. Îi dădea telefon, o chema într-o cameră de hotel şi făceau sex. Aşa cum te-ai duce la frizer.

Aceasta era probabil o problemă care ţinea de suflet, trase el concluzia după ce medită îndelung. Ce se născuse între el şi Fukaeri era o legătură sufletească. Lucru greu de crezut, dar, privindu-se prin cele două capete ale teleobiectivului camuflat, el şi această fată frumoasă se înţeleseseră reciproc, până în adâncurile fiinţei lor. Totul durase doar câteva clipe, dar ei îşi deschiseseră sufletul unul către altul. Apoi ea plecase şi îl lăsase singur în caverna aceea goală.

Fata ştia că o priveam pe ascuns prin teleobiectiv, prin crăpătura draperiei, se gândi el. Sigur ştia şi că am urmărit-o până la supermarket. Nu s-a uitat deloc înapoi, dar sunt convins că era conştientă de prezenţa mea. Cu toate astea, n-a părut deloc să mă învinuiască pentru ceea ce am făcut. Ea m-a înţeles până în străfunduri.

A apărut şi apoi a dispărut. Noi am venit din direcţii diferite, s-a întâmplat să ne intersectăm calea, ne-am privit o clipă, apoi am pornit din nou în direcţii diferite. N-am să mă mai întâlnesc niciodată cu ea. A fost ceva unic. Şi de-ar fi să ne mai vedem vreodată, mai mult decât ce s-a întâmplat aici, ce aş putea să vreau de la ea? Acum ne aflăm din nou la două capete îndepărtate ale lumii şi nu există nicăieri cuvinte care să ne unească.

*

Sprijinit de perete, Ushikawa inspecta prin draperie lumea care se perinda pe uşă. Poate Fukaeri se răzgândea şi venea

înapoi. Poate îşi aducea aminte că uitase ceva important. Dar, desigur, fata nu se mai întoarse. Plecase hotărâtă în altă parte. Nu se mai întorcea acolo, orice s-ar fi întâmplat.

Ushikawa îşi petrecu după-amiaza cuprins de o senzaţie cumplită de neputinţă. O neputinţă fără formă şi fără greutate. Sângele îi curgea prin vene mai greu, mai domol. Avea vederea uşor înceţoşată, iar încheieturile îi scârţâiau apatic. Dacă închidea ochii, simţea acea durere lăsată de privirea ei zvâcnindu-i în coaste. Era o durere care venea şi pleca, aidoma unor valuri liniştite care se loveau de ţărm. Apoi iar venea şi iar pleca. Uneori devenea atât de intensă, încât îl făcea să se schimonosească. Însă Ushikawa observă că îi şi aducea o căldură cum nu mai simţise vreodată.

Nici soţia, nici cele două fiice şi nici casa cu gazon din Chūō-Rinkan nu-i aduseseră vreodată atâta căldură. În inima lui exista mereu un boţ de pământ îngheţat, rămas netopit. El îşi dusese viaţa cu acest miez dur şi rece în el, fără măcar să-i simtă răceala. Aceea era pentru el temperatura normală. Însă privirea lui Fukaeri reuşise să topească, fie doar şi momentan, miezul de gheaţă. Iar din acea clipă, Ushikawa începuse să simtă în piept o durere surdă. Poate că până atunci nucleul acela rece îi ţinuse amorţită durerea, funcţionând ca un mecanism de protecţie, iar acum era deschis la ea. Dar, într-un sens, era chiar bine-venită, deoarece venea însoţită de căldură. Atâta vreme cât nu primea durerea, nu simţea nici căldura. Era ca un fel de troc.

Învăluit în micul ochi de lumină al după-amiezii, Ushikawa gusta în acelaşi timp şi durerea, şi căldura. Nemişcat, în tihnă. Era o zi liniştită de iarnă, fără vânt. Oamenii mergeau pe stradă agale, trecând prin razele de lumină diafane. Dar soarele coborî treptat către vest, se ascunse în spatele clădirilor şi ochiul de lumină dispăru şi el. Căldura zilei se disipă, lăsând loc frigului înserării.

Ushikawa oftă din rărunchi şi se dezlipi de lângă peretele de care stătuse rezemat. Amorţeala stăruia întrucâtva, dar nu-l împiedica să se mişte prin casă. Se ridică în picioare, îşi întinse braţele şi picioarele şi îşi suci gâtul scurt şi gros în

toate direcţiile, închise şi deschise palmele de mai multe ori. Apoi făcu exerciţii de *stretching* pe rogojina de paie care acoperea podeaua. Articulaţiile din tot corpul îi scrâşneau surd, în vreme ce muşchii îşi recăpătau flexibilitatea, puţin câte puţin.

Era ora la care lumea se întorcea de la serviciu şi de la şcoală. Trebuia să-şi reia activitatea de supraveghere. Nu contează dacă îţi place sau nu, se îndemnă Ushikawa. N-are a face cu ce e bine şi ce e rău. Tu trebuie să termini ce ai început. Aici e la bătaie şi propriul tău destin. Nu poţi să stai la nesfârşit în fundul peşterii, picat aiurea pe gânduri.

Ushikawa se postă din nou în dreptul aparatului de fotografiat. Împrejur se făcuse întuneric şi becul de la intrarea în bloc era aprins. Probabil avea un temporizator care îl făcea să se aprindă la o anumită oră. Oamenii intrau pe uşă unul după altul ca nişte păsări anonime care se întorc la cuibul lor sărăcăcios. Chipul lui Tengo Kawana nu se zărea printre ei. Dar avea să se întoarcă şi el în curând. Nu putea să stea chiar atât de mult să vadă de tatăl său. Probabil că urma să se întoarcă la Tokio până la sfârşitul săptămânii şi să-şi reia serviciul. Adică peste câteva zile. Sau poate chiar azi-mâine. Asta îi spunea lui Ushikawa instinctul său.

Eu sunt o creatură slinoasă şi jilavă, ca un vierme trăind sub o piatră, în umezeala ei, îşi spuse el. Păi, trebuie s-o recunosc, nu? Dar în acelaşi timp sunt un vierme infinit de eficient, infinit de răbdător şi tenace. Nu mă dau bătut cu uşurinţă. Dacă am un indiciu, îl urmez. Mă caţăr pe peretele înalt şi drept oricât de sus. Trebuie să-mi recapăt miezul rece din piept. Am nevoie de el acum.

Aşezat în dreptul aparatului de fotografiat, Ushikawa îşi frecă bine palmele între ele, apoi se asigură din nou că îşi putea mişca în voie toate cele zece degete.

Sunt multe lucruri pe care lumea obişnuită poate să le facă, dar eu nu pot, îşi zise el. Asta e cert. Tenisul sau schiatul s-ar număra printre ele. Să fiu angajat la o firmă, să am o familie fericită. Dar pe de altă parte sunt şi câteva lucruri pe care eu pot să le fac, dar pe care alţii nu pot. Iar eu sunt foarte priceput

la aceste *câteva lucruri.* Nu mă aştept eu ca spectatorii să mă aplaude sau să-mi arunce bani. Dar n-ar trebui să arăt lumii aceste abilităţi?

La nouă şi jumătate, Ushikawa îşi încheie activitatea pe ziua respectivă. Vărsă într-o oală o conservă de supă de pui, o încălzi pe aragazul de voiaj şi o mâncă foarte grijuliu, cu lingura. Pe lângă ea mâncă şi două chifle reci. Ronţăi un măr, cu coajă cu tot. Apoi făcu pipi, se spălă pe dinţi, întinse sacul de dormit pe podea şi se strecură în el, îmbrăcat doar în lenjeria de corp. Trase fermoarul până în dreptul gâtului şi se ghemui ca un vierme.

Aşa i se încheie ziua. Fără să culeagă vreun rod. Doar aflase că Fukaeri îşi făcuse bagajele şi plecase. Dar nu ştia încotro se dusese. *Undeva.* Băgat în sacul de dormit, Ushikawa clătină din cap. Undeva, fără nicio legătură cu el. În scurt timp trupul lui îngheţat se încălzi şi în acelaşi timp alunecă într-un somn profund. În sfârşit, nucleul acela mic şi rece îşi recăpătă locul în sufletul lui.

*

A doua zi nu se petrecu nimic demn de menţionat. Şi apoi veni ziua de sâmbătă, tot o zi caldă şi liniştită. Multă lume lâncezea în pat până la prânz. Ushikawa stătea la geam, ascultând în surdină la radio ştirile, informaţiile rutiere şi buletinul meteo.

Puţin înainte de ora zece apăru un corb mare, care rămase o vreme pe treptele pustii de la intrare. Se uită cu atenţie împrejur, dând din cap de câteva ori, de parcă încuviinţa. Ciocul lui mare şi gros se legănă în aer, în sus şi în jos, iar aripile sale negre şi lucioase străluceau în razele soarelui. Când apăru poştaşul pe scuterul său roşu, corbul îşi deschise aripile refractar şi îşi luă zborul. Se înălţă în aer cu un croncănit scurt. Odată ce poştaşul termină de distribuit corespondenţa şi plecă, apăru un stol de vrăbii. Acestea începură să scurme agitate prin faţa intrării. Cum găseau cine ştie ce fleac, îl apucau şi dădeau fuga imediat în altă parte. După aceea apăru o pisică tărcată. Părea să aparţină cuiva

din vecini, pentru că avea zgardă de purici la gât. Ushikawa nu o mai văzuse până atunci. Pisica intră într-un rând de flori uscate şi făcu pipi, iar după ce termină, îl mirosi. Ceva păru să nu-i convină, deoarece strâmbă nemulţumită din mustăţi. Apoi dispăru prin spatele blocului, cu coada ridicată băţ.

Până la prânz ieşiră pe uşă câţiva locatari. Din felul în care erau îmbrăcaţi, păreau să se ducă ori undeva să se distreze, ori doar la cumpărături. Ushikawa învăţase deja fiecare chip în parte, însă nu-l interesau câtuşi de puţin personalitatea sau modul lor de viaţă. Nici măcar nu-şi imagina o clipă cum puteau să arate.

Vieţile voastre sigur au mare importanţă pentru voi, îşi zise el. Şi sunt de neînlocuit. Asta înţeleg. Dar mie îmi sunt paralele. Pentru mine, unul, nu sunteţi decât nişte decupaje de hârtie care se perindă în fundal. Singurul lucru pe care îl vreau eu de la voi e să nu cumva să mă încurcaţi. Faceţi bine şi rămâneţi doar nişte decupaje.

— Da, măi Fund-de-pară! strigă el după o femeie între două vârste, cu un posterior modelat ca o pară, care tocmai trecea prin dreptul său. Nu eşti decât un decupaj! N-ai substanţă, n-ai nimic! Ştiai asta? Bine, tu eşti cam durdulie pentru o foiţă de hârtie.

Însă privind lucrurile aşa, tot ce era cuprins în acel fundal începu să-i pară „fără sens” şi „paralel”. Poate că până şi fundalul în sine era ceva imaginar. Poate că el însuşi era de fapt cel păcălit de acei oameni-decupaj, lipsiţi de substanţă. La acest gând, pe Ushikawa îl cuprinse treptat neliniştea. Totul i se trăgea din faptul că stătea închis într-o casă nemobilată şi urmărea lumea pe ascuns, zi de zi. Se mai zdruncină şi nervii. Ushikawa îşi propuse să spună cu voce tare ce-i trecea prin minte. „Bună dimineaţa, Urecheatule!”, i se adresă el unui bătrân înalt şi slab, pe care îl vedea prin vizor, cu urechile ascuţite ca nişte coarne, care se iţeau din părul lui alb. „Ai plecat la plimbare? Mersul face bine la sănătate. Vremea e frumoasă, să-ţi priască! Tare mi-ar mai plăcea şi mie să-mi dezmorţesc un pic picioarele, dar din păcate trebuie să stau toată ziulica aici în fund, cu ochii lipiţi de uşa asta prăpădită.”

Bătrânul mergea cu spatele drept, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni de lână şi un cardigan. I-ar fi stat bine alături un câine alb şi serios, dar în acel bloc nu se permiteau animalele de companie. Când acesta dispăru, pe Ushikawa îl cuprinse un sentiment profund de neputinţă. Monitorizarea lui putea să nu dea niciun fel de roade. Poate că intuiţia lui nu făcea nici două parale, iar el îşi tocea degeaba nervii în casa aceea goală, fără să ajungă nicăieri. Aşa cum se toceşte capul unei statui Jizō, tot mângâiată de copiii care trec pe lângă ea.

La amiază, Ushikawa mâncă un măr şi biscuiţi săraţi cu brânză, apoi *onigiri*[23] cu prune murate. După aceea se rezemă de perete şi aţipi. Trase un pui de somn, scurt şi fără vise, dar când se trezi, nu-şi mai amintea unde era. Memoria lui era ca o cutie goală, cu patru colţuri. Înăuntrul acelei cutii nu era decât vid. Ushikawa îi dădu roată cu privirea. Când se uită mai bine, observă că nu era un simplu vid, ci o încăpere întunecată, goală şi rece, complet nemobilată. Un loc nefamiliar. Pe ziarul de lângă el zăcea un cotor de măr. Ushikawa era buimac. Ce căuta el în locul acela ciudat?

Apoi îşi aminti, în sfârşit, că monitoriza intrarea blocului în care locuia Tengo. Da, avea şi aparatul de fotografiat DSLR Minolta cu teleobiectiv. Îşi aminti şi de bătrânul cu părul alb şi urechile mari, care ieşise singur la plimbare. Amintirile începeau să revină treptat în cutia cea goală, ca nişte păsările care se întorc în crâng la apusul soarelui. Iar de acolo reieşeau două adevăruri concrete:

(1) Eriko Fukada a plecat.

(2) Tengo Kawana nu s-a întors.

În apartamentul lui Tengo de la etajul doi nu era nimeni în acel moment. Draperiile erau trase peste geam şi liniştea învăluia acel spaţiu pustiu, întreruptă din când în când doar de termostatul frigiderului. Ushikawa vizualiză absent acea imagine. A-şi închipui o cameră pustie era ca şi cum şi-ar fi imaginat lumea de după moarte. Apoi îşi aminti deodată de încasatorul misterios de la NHK care bătuse insistent la uşă. Stătuse cu ochii în patru, dar nu văzuse niciun semn că ar fi

plecat. Oare locuia şi el în aceeaşi clădire? Sau poate unul dintre locatari se dădea drept încasator de la NHK şi îşi necăjea vecinii? Dar de ce să facă aşa ceva? Era o ipoteză de-a dreptul bolnavă. Însă cum altfel se putea explica situaţia asta bizară? Ushikawa nu găsea niciun răspuns.

*

Tengo Kawana apăru în holul blocului în acea după-amiază, un pic înainte de ora patru. Sâmbătă, înainte de apusul soarelui. Avea gulerul de la jacheta veche ridicat, o şapcă bleumarin pe cap şi o geantă de voiaj pe umăr. Intră direct în clădire, fără să zăbovească la intrare şi fără să se uite în jur. Ushikawa încă era destul de absent, însă nu avea cum să nu observe silueta înaltă care îi traversa câmpul vizual.

— A, bine aţi revenit, domnu' Kawana! mormăi Ushikawa şi îl fotografie de trei ori cu ajutorul dispozitivului automat. Cum se simte tatăl dumneavoastră? Sigur sunteţi foarte obosit. Să vă odihniţi cum trebuie! E tare bine să te întorci acasă. Chiar şi în blocul ăsta prăpădit. Aşa, cât aţi fost plecat, să ştiţi că Eriko Fukada şi-a făcut bagajele şi şi-a luat tălpăşiţa.

Desigur, vocea lui nu ajungea până la urechile lui Tengo. Nu era decât un monolog. Ushikawa aruncă un ochi la ceasul de la mână şi îşi notă ora în carneţel. Tengo Kawana, întors din călătorie la ora trei şi cincizeci şi şase de minute.

În momentul în care Tengo intră în bloc, o uşă se deschise larg şi realitatea năvăli peste Ushikawa. Aşa cum aerul umple văzduhul, simţurile i se ascuţiră într-o clipă şi o nouă vitalitate îi străbătu corpul. Era şi el o piesă eficientă din angrenajul lumii, care se fixă în locaşul ei cu un clic plăcut. Circulaţia sângelui i se înteţi, răspândind adrenalină în tot corpul. Aşa mai merge, îşi zise Ushikawa. Asta e faţa mea adevărată, asta e faţa adevărată a lumii.

*

Tengo apăru din nou după ora şapte. După apusul soarelui, vântul începuse să bată şi temperatura scădea cu repeziciune. Purta un hanorac, o geacă de piele şi blugi decoloraţi. Când

ieşi din bloc, se opri şi privi în jur. Însă nu găsi nimic. Se uită şi în direcţia lui Ushikawa, dar nu îi zări silueta ascunsă. Nu se compară cu Eriko Fukada, îşi zise Ushikawa. Ea e *specială.* Ea vede lucruri pe care alţii nu le văd. Dar tu, Tengo, de bine, de rău, eşti un om obişnuit. Tu nu poţi să mă dibuieşti.

Constatând că nimic nu s-a schimbat în jur, Tengo îşi trase fermoarul de la geacă până sub bărbie, îşi îndesă mâinile în buzunare şi ieşi în stradă. Ushikawa îşi puse imediat căciula pe cap, fularul la gât, se încălţă şi o porni după el.

Nu îi luase mult timp, pentru că era pregătit să iasă din casă imediat cum apărea Tengo. Desigur, urmărirea era o opţiune periculoasă. Tengo l-ar fi recunoscut imediat după silueta lui, după înfăţişarea lui atât de aparte. Dar se întunecase deja şi, dacă avea grijă să păstreze suficientă distanţă, nu era chiar aşa uşor de depistat.

Mergând agale, Tengo se uită înapoi de câteva ori, dar Ushikawa era destul de atent ca să nu fie zărit. Văzut de la spate, părea cufundat în gânduri. Poate se gândea la faptul că Fukaeri nu mai era. Părea să se îndrepte către gară. Oare voia să ia trenul şi să se ducă undeva? Aşa i-ar fi fost greu să-l mai urmărească. În staţie era lumină şi, fiind sâmbătă seara, nici călători nu erau mulţi, iar Ushikawa ar fi ieşit cumplit în evidenţă. În cazul acesta, ar fi fost mai deştept să renunţe.

Însă Tengo nu se ducea la gară. După o vreme, o coti în altă direcţie, pe o stradă mai pustie, şi se opri în faţa unui local numit „Spic de grâu”. Era un loc frecventat de tineri, unde se putea lua o masă uşoară. Tengo se uită la ceas şi, după câteva clipe de gândire, intră. „Spic de grâu”, se gândi Ushikawa, clătinând din cap. Ce nume tâmpit pentru un local!

Ushikawa se opri în umbra unui stâlp şi se uită împrejur. Probabil că Tengo avea de gând să bea un pahar şi să mănânce ceva. Asta însemna cel puţin o jumătate de oră. Dacă avea ghinion, putea să stea acolo şi o oră întreagă. Căută cu privirea un loc potrivit unde să piardă timpul, din care să vadă cine venea şi pleca de la „Spic de grâu”, însă în preajmă nu erau decât o lăptărie, un mic loc de întrunire pentru membrii cultului Tenrikyo şi un magazin de orez, toate

cu obloanele deja trase. Măi, să fie! îşi zise Ushikawa. Vântul bătea aprig dinspre nord-vest, suflând cu putere norii de pe cer. Căldura blândă a zilei părea acum doar o amăgire. Fireşte, lui Ushikawa nu-i surâdea deloc să stea degeaba nicio jumătate de oră, la marginea drumului, în vântul acela rece.

Se gândi să se retragă. Tengo oricum doar lua masa acolo. Nu era nevoie să se chinuie să-l urmărească. Putea şi el să se ducă la un restaurant, să mănânce ceva cald şi să se întoarcă acasă. În curând avea să se înapoieze şi Tengo. Varianta aceasta îi suna minunat. Se închipui intrând într-un restaurant încălzit şi mâncând un *oyakodon*[24]. În ultimele zile nu mai băgase în stomac nimic consistent. Putea să ceară şi un *sake* cald, că tot nu mai băuse de multă vreme. Pe frigul acela, s-ar fi trezit din ameţeală cum ieşea din casă.

Dar îşi imagină şi un alt scenariu. Poate că Tengo avea întâlnire acolo cu cineva. Era o posibilitate pe care nu o putea ignora. Tengo plecase de acasă şi o luase drept într-acolo, fără ezitare.

Se uitase la ceas înainte să intre în local. Dacă îl aştepta cineva? Sau dacă acel cineva urma să apară abia de acum încolo la „Spic de grâu”? Dacă era pe-aşa, trebuia neapărat să afle cine era acea persoană. Şi atunci nu-i mai rămânea decât să stea în drum, cu ochii pe local, chiar dacă îi îngheţau de tot urechile. Ushikawa îşi alungă resemnat din minte *oyakodon-ul* şi *sake-ul* cald.

Poate că persoana cu care se întâlnea era Fukaeri. Sau Aomame. La acest gând, Ushikawa îşi reveni în fire. Răbdarea e punctul meu forte, îşi zise el. Dacă simt eu că poate să iasă ceva, de asta mă agăţ. Nu-mi desfac mâna nici plouat, bătut de vânt, ars de soare sau ciomăgit. Nu se ştie când mai pot să înhaţ ocazia la loc, odată ce am lăsat-o să-mi scape. Ushikawa învăţase pe pielea lui că pe lume există suferinţe mai grozave decât cea care îl aştepta acum.

Se sprijini de un perete, ascuns în umbra stâlpului şi a unui panou electoral al Partidului Comunist Japonez, cu ochii pe intrarea localului. Avea fularul verde înfăşurat până sub nas şi mâinile îndesate în buzunarele paltonului de lână. Din când în

când, scotea un şerveţel de hârtie şi-şi ştergea nasul, dar altfel nu făcea nicio mişcare. Uneori îi mai ajungeau la urechi anunţurile din staţia Kōenji, purtate de vânt. Câţiva trecători care îl observară ascuns acolo grăbiră pasul, încordaţi. Însă Ushikawa stătea la adăpostul întunericului şi nu i se distingea chipul. Dar îi înfricoşa trupul său scurt şi îndesat care se profila în umbră ca un bizar obiect decorativ.

Oare Tengo ce bea şi ce mânca acolo? Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât i se făcea mai foame şi mai frig. Însă nu reuşea să-şi ţină în frâu imaginaţia. Nici nu trebuia să fie *sake* fierbinte sau *oyakodon,* putea să fie orice. Ushikawa ar fi vrut să intre într-un loc unde era cald şi să ia o masă banală. Orice suna mai bine decât să stea în întuneric, bătut de vânt şi privit cu suspiciune de trecători.

Însă nu avea de ales. Altă cale nu avea de urmat decât să aştepte dârdâind de frig până termina Tengo de mâncat şi ieşea din local. Ushikawa se gândi la casa din Chūō-Rinkan şi la masa de acolo. Pe masa aceea i se punea seară de seară o mâncare caldă. Dar acum nici nu-şi mai aducea aminte ce anume. Ce naiba mâncam eu pe-atunci? se întrebă el. Parcă ar fi un basm, ceva trăit într-o viaţă anterioară. Au fost odată ca niciodată, la cincisprezece minute de mers de staţia Chūō-Rinkan de pe linia Odakyu, o casă nouă-nouţă şi o masă plină cu bucate calde. Două copiliţe cântau la pian, curticica avea gazon, iar câinele cu pedigree zburda prin ea fericit.

*

Tengo ieşi neînsoţit din local după treizeci şi cinci de minute. Nu era rău. Putea să fie mult mai nasol de atât, îşi spuse Ushikawa. Fuseseră treizeci şi cinci de minute lungi şi jalnice, dar tot era mai bine decât o oră şi jumătate lungă şi jalnică. Îi era foarte frig, dar încă nu-i degeraseră urechile. Cât timp fusese Tengo înăuntru, pe la „Spic de grâu” nu se perindase nimeni care să-i capteze atenţia lui Ushikawa. Doar un cuplu tânăr, care intrase. Nu ieşise niciun muşteriu. Probabil Tengo stătuse singur să bea ceva şi să ia o cină uşoară. Ushikawa îl urmări, păstrând o distanţă suficientă între

ei, ca la venire. Tengo o luă înapoi pe acelaşi drum, probabil cu gândul să se întoarcă direct acasă.

Însă acesta devie de la traseu şi coti pe o străduţă pe care Ushikawa n-o ştia. Aşadar nu se ducea direct acasă. Văzut de la spate, cu spinarea lui lată, părea cufundat în gânduri. Şi mai adânc ca mai devreme. Nu se mai uita deloc înapoi. Ushikawa cercetă împrejurimile, străduindu-se să găsească numele străzilor pe care trecea şi să le ţină minte, ca să poată parcurge din nou traseul peste câteva zile, singur. Ushikawa nu cunoştea zona, dar judecând după vuietul tot mai puternic al maşinilor care curgeau neîntrerupt una după alta, presupuse că se apropia de Şoseaua de Centură nr. 7. Între timp, Tengo iuţi un pic pasul, semn că se apropia de destinaţie.

Nu-i rău, se gândi Ushikawa. Tipul ăsta se duce *undeva.* Aşa mai merge! Înseamnă că nu m-am ţinut după el degeaba.

Tengo traversa grăbit străzile din zona rezidenţială. Era o seară de sâmbătă vântoasă şi rece. Oamenii stăteau în casă la căldură, aşezaţi în faţa televizoarelor cu o băutură fierbinte în mână. Nu era mai nimeni pe străzi. Ushikawa se ţinea după el la o distanţă potrivită. Tengo era destul de uşor de urmărit. Fiind înalt şi mare de statură, nu se pierdea în mulţime. Atunci când mergea, nu făcea altceva decât să meargă. Îşi ţinea privirea în pământ şi părea mereu că se gândeşte la ceva. Era un tip serios şi deschis, nu genul care să aibă secrete. Nu ca mine, îşi zise Ushikawa.

Şi femeia cu care se căsătorise Ushikawa era o persoană căreia îi plăceau secretele. De fapt, nu era vorba că îi plăceau, ci că *nu putea* fără ele. Dacă o întrebai cât e ceasul, probabil că nu ţi-ar fi spus ora corectă. Dar şi aici Ushikawa era altfel. El nu ascundea ceva decât atunci când era nevoie. O făcea doar constrâns de munca sa. Dacă pe el îl întreba cineva cât e ceasul şi nu avea niciun motiv să nu fie sincer, îi spunea ora cu exactitate. Şi chiar politicos. Dar soţia sa minţea în orice situaţie şi în legătură cu orice. Ascundea cu înfrigurare până şi lucrurile pe care nu era nevoie să le ascundă. Până şi vârsta şi-o dădea greşit cu patru ani. Ushikawa aflase asta din certificatul de căsătorie, dar se prefăcuse că nu observă şi nu

spusese nimic. Nu putea să priceapă defel ce sens aveau acele minciuni care, mai devreme sau mai târziu, oricum ieşeau la iveală. Iar el nu era genul de om căruia să-i pese de diferenţele de vârstă. Alte lucruri îl preocupau pe el. Care era problema dacă soţia lui era, de fapt, cu şapte ani mai mare decât el?

Pe măsură ce se îndepărta de gară, străzile deveneau tot mai pustii. Într-un final, Tengo intră într-un părculeţ. Era un banal loc de joacă pentru copii, dintr-un ungher al zonei rezidenţiale. Nu se zărea nici ţipenie de om. Păi, normal, îşi zise Ushikawa. Nu mulţi oameni pe lumea asta au chef să stea prin parc într-o seară vântoasă de decembrie. Tengo trecu prin lumina rece a felinarului, mergând direct către tobogan. Puse piciorul pe prima treaptă şi se căţără în vârful lui.

Ushikawa se ascunse în spatele unei cabine telefonice şi îi urmări mişcările. Tobogan? se încruntă el. Ce să caute ditamai omul pe un tobogan pentru copii, într-o seară atât de rece? Nici nu era chiar aşa aproape de blocul lui. Venise până aici cu un scop anume. Locul de joacă în sine nu era prea grozav. Era înghesuit şi prăpădit. Un tobogan, două leagăne, un sistem de căţărat şi o groapă de nisip. Un felinar care părea să fie acolo de la facerea lumii şi un ulm desfrunzit şi grosolan. Toaleta publică încuiată era ca o pânză numai bună de umplut cu graffiti. Nu era nimic acolo care să-ţi liniştească sufletul, nimic să-ţi stimuleze imaginaţia. Poate că într-o după-amiază frumoasă de mai, existau acolo şi astfel de lucruri. Dar în niciun caz într-o seară vântoasă de decembrie.

Oare avea întâlnire cu cineva? Aştepta să apară cineva? Nu, hotărî Ushikawa. Tengo nu avea aerul acesta. Când intrase în parc, se dusese întins la tobogan, fără să acorde vreun pic de atenţie celorlalte obiecte de joacă. Fusese chitit pe el. *Tengo a venit aici special ca să se urce pe tobogan.* Ushikawa nu avea cum altfel să privească situaţia.

Poate că îi plăcuse lui dintotdeauna să stea în vârful toboganului şi să se gândească. Poate că cel mai potrivit loc să născocească idei pentru romane sau să mediteze asupra formulelor matematice era în vârful unui tobogan, pe înserat.

Cine ştie, poate cu cât era mai beznă în jur, vântul mai rece şi parcul mai prăpădit, cu atât îi funcţiona şi lui creierul mai bine. Imaginaţia lui Ushikawa nu putea să cuprindă ce anume gândeau scriitorii (sau matematicienii) şi în ce fel. Mintea lui practică îi spunea că, orice s-ar fi întâmplat, el trebuia să stea acolo cuminte, să vadă ce face Tengo. Limbile ceasului său de mână indicau ora opt.

Tengo se ghemui şi se aşeză pe tobogan. Apoi se uită la cer. O vreme îşi suci capul încolo şi încoace, dar până la urmă îşi fixă privirea într-o direcţie şi rămase aşa. Capul nu i se mai clintea.

Ushikawa îşi aminti un cântec sentimental de Kyū Sakamoto, care fusese în vogă demult. „Înalţă privirea către stelele nopţii, către micuţele steluţe", spuneau primele sale versuri. Mai departe nu ştia şi nici nu-l interesa neapărat. Sentimentalismul şi moralitatea erau domeniile la care el se pricepea cel mai puţin. Oare şi Tengo se uita din vârful toboganului la stelele nopţii, sentimental?

Ushikawa încercă şi el să privească cerul în acelaşi mod. Dar nu se vedeau stelele. Cartierul Kōenji din sectorul Suginami, metropola Tokio, nu era nicidecum locul potrivit ca să admiri astrele cereşti. Neoanele şi becurile felinarelor de pe străzi îmbrăcau întreg cerul într-o lumină stranie. Poate că unii oameni reuşeau să distingă niscaiva stele dacă îşi încordau bine privirea. Dar pentru asta aveau nevoie de un văz şi o putere de concentrare ieşite din comun. În plus, în seara aceea, norii lunecau necontenit pe cer. Şi totuşi Tengo stătea neclintit şi se uita într-un punct anume al văzduhului.

Ce belea de om! bombăni Ushikawa în sinea lui. Ce-i trebuie lui să clocească gânduri cu ochii pe cer, în vârful unui tobogan, tocmai într-o seară de iarnă vântoasă ca asta? Însă el nu avea niciun motiv să-l critice pe Tengo. Îl urmărea pentru că aşa voia el, aşa îi convenea lui şi, dacă îi era greu, nu Tengo era de vină. Ca cetăţean liber, Tengo avea dreptul să se uite la cer cât poftea şi de unde poftea, indiferent de anotimp.

Da' frig mai e, îşi zise Ushikawa. De mai devreme îi venea

să facă pipi, dar trebuia să se ţină, n-avea încotro. Toaleta publică era bine ferecată, iar lângă cabina de telefon nu putea să facă, cu toate că nu era lume pe stradă. Hai, nu ne cărăm odată de aici? îşi zise Ushikawa bâţâindu-se de pe un picior pe altul. Indiferent dacă eşti picat pe gânduri, într-o pasă sentimentală sau admiri stelele, ţi-o fi frig şi ţie, nu? Hai mai repede acasă, să ne încălzim! Ştiu că nu ne aşteaptă nimeni, dar tot e mai bine decât aici.

Dar Tengo nu părea să aibă vreo intenţie să se ridice. În sfârşit, îşi luă privirea de la cer, dar şi-o îndreptă către blocul de peste drum. Era o clădire nouă, cu cinci etaje şi jumătate din ferestre luminate. Tengo o privea cu interes. Ushikawa se uită şi el la ea, dar nu văzu nimic care să-i capteze atenţia. Era un bloc obişnuit, ca multe altele. Nu neapărat de lux, clar destul de răsărit. Avea o arhitectură elegantă, cu o faţadă placată, care sigur costase mult. Holul de la intrare era impunător şi bine luminat. Nici nu se compara cu dărăpănătura în care locuia Tengo.

Oare Tengo se uita la el şi se gândea că i-ar plăcea să stea şi el acolo dacă s-ar putea? Nu, nu era cazul. Din câte ştia Ushikawa, Tengo era genul de om pe care nu-l interesează unde locuieşte. Aşa cum nu prea îl interesa nici cu ce se îmbrăca. Sigur nu era nemulţumit de blocul ieftin în care stătea acum. Ajungea dacă avea un acoperiş deasupra capului şi era ferit de frig. Cam ăsta era el. Lucrurile la care se gândea el în vârful toboganului trebuie să fi fost de altă natură.

După ce se uită o vreme la ferestrele blocului, Tengo îşi întoarse din nou privirea către cer. Ushikawa făcu la fel. Din locul în care stătea el, cerul era pe jumătate ascuns de crengile ulmului, de fire de curent şi clădiri. Nu avea cum să ştie ce punct anume privea Tengo. Nenumăraţi nori mărşăluiau unul după altul ca o oaste năvălitoare.

Într-un final, Tengo se ridică şi coborî abătut de pe tobogan, cu aerul unui pilot care tocmai şi-a încheiat singuraticul zbor nocturn. Străbătu lumina felinarului şi ieşi din parc. Ushikawa ezită câteva clipe, dar se hotărî să nu-l mai urmărească. Sigur avea să se întoarcă acasă. În plus, îi venea rău să facă pipi.

Aşteptă până silueta lui Tengo dispăru, apoi intră în parc, se duse în spatele toaletei şi urină în tufişuri, la adăpostul întunericului. Vezica i se umpluse deja până la refuz.

După ce termină cu urinatul, care durase cât ar fi traversat podul un marfar foarte lung, Ushikawa îşi trase fermoarul de la şliţ şi, cu ochii închişi, scoase un oftat adânc de uşurare. Limbile ceasului indicau ora opt şi şaptesprezece minute. Tengo stătuse acolo cam un sfert de oră. După ce se încredinţă din nou că nu se mai zărea pe nicăieri, Ushikawa se îndreptă către tobogan şi urcă treptele cu picioarele lui scurte şi strâmbe. Se aşeză în vârf, pe suprafaţa îngheţată, şi îşi întoarse privirea în direcţia în care se uitase Tengo. Voia să ştie la ce anume se uitase el cu atâta interes.

Ushikawa nu stătea prost cu vederea. Suferea de astigmatism şi de aceea imaginea din faţa ochilor îi apărea uşor disproporţionată, dar putea să trăiască liniştit şi fără ochelari. Însă oricât şi-ar fi încordat privirea, nu zărea nicio stea. Şi totuşi, atenţia îi fu atrasă de luna care plutea în văzduh, plină cam două treimi, îşi iţea obrazul pătat printre norii care se perindau cu iuţeală. Era luna obişnuită, de iarnă. Palidă, rece, plină de mistere şi insinuări moştenite din vremuri străvechi. Plutea mută în înaltul cerului, ca ochiul unui mort, care nu clipeşte.

Deodată, lui Ushikawa i se tăie răsuflarea. Rămase aşa o vreme, uitând să mai respire. Norii se împrăştiaseră, iar el descoperise că la o oarecare distanţă de luna obişnuită, se mai zărea o lună. Era mai mică, verde, de parcă era acoperită cu muşchi, şi diformă. Dar, fără îndoială, era o lună. Nu exista nicio stea atât de mare. Şi nu era nici satelit artificial. Stătea fixată într-un loc, fără să se mişte.

Ushikawa închise ochii şi îi redeschise după câteva secunde. Sigur era o iluzie optică. *Chestia aia nu avea ce căuta acolo.* Însă ori de câte ori ar fi închis şi deschis ochii, luna aceea micuţă şi nouă era tot acolo. Dispăru în spatele unui nor, dar când acesta trecu, reapăru în acelaşi loc.

La asta se uita Tengo, îşi spuse Ushikawa. Tengo Kawana venise acolo special ca să admire acea privelişte sau ca să

vadă dacă încă mai exista. Ştia deja că pe cer pluteau două luni. Fără urmă de dubiu. Nu se arătase deloc surprins când le văzuse. Aşezat pe tobogan, Ushikawa oftă îndelung. Ce lume mai e şi asta? se întrebă el. *În ce fel de lume am ajuns?* Răspunsul nu se zărea pe nicăieri. Vântul sufla nenumăraţii nori, iar cele două luni pluteau în văzduh, ca o ghicitoare.

Un singur lucru pot să afirm cu siguranţă, îşi spuse Ushikawa. Asta nu e lumea din care vin eu. Pământul pe care îl ştiu eu are un singur satelit natural. Asta e un fapt de necontestat. Însă acum are doi.

Dar, după un timp, Ushikawa observă că acea privelişte îi dădea o senzaţie de *déjà vu.* Mai văzuse cândva ceva asemănător. Se concentră, scotocind disperat prin memorie ca să afle ce anume îi dădea acea senzaţie. Se schimonosi, îşi arătă colţii, scormoni cu ambele mâini pe fundul întunecat al conştiinţei sale şi în sfârşit, îşi aminti: *Crisalida de aer.* În romanul acela apăreau două luni, chiar către sfârşit. Una mai mare şi una mai mică. Când *mater* o naşte pe *filia,* pe cer se ivesc două luni. Fukaeri scrisese cartea, iar Tengo contribuise cu descrierile amănunţite.

Ushikawa se uită în jur, însă lumea pe care o vedea era cea obişnuită. Geamurile blocului cu cinci etaje de peste drum erau acoperite cu perdele, iar din spatele lor răzbătea o lumină liniştită. Nimic ieşit din comun. *Doar numărul lunilor de pe cer se schimbase.*

Coborî de pe tobogan, atent pe unde călca, apoi plecă grăbit din parc, încercând parcă să scape de privirea lunilor. Am păţit oare ceva la cap? se întrebă el. Nu, nici vorbă. N-am păţit absolut nimic la cap. Gândirea mea e dură, rece şi dreaptă ca un piron nou-nouţ. Străpunge realitatea corect, din unghiul potrivit, ţintind direct către miezul ei. Nu e nicio problemă la mine. Eu sunt perfect întreg la minte. Lumea din jurul meu a luat-o razna.

Iar eu trebuie să aflu de ce. Neapărat.

Capitolul 20
Ca parte din metamorfoza mea

Duminică vântul se domoli, anunţând o zi frumoasă şi liniştită, cu totul diferită de seara anterioară. Oamenii îşi lepădaseră hainele groase şi se bucurau de razele soarelui. Aomame îşi petrecu ziua în casă, cu draperiile trase, la fel ca întotdeauna, fără nicio legătură cu vremea de afară.

Făcu *stretching* ascultând în surdină *Sinfonietta* lui Janáček, apoi îşi antrenă muşchii la aparate. Avea nevoie de aproape două ore ca să parcurgă întregul program, care devenea tot mai încărcat de la o zi la alta. Prepară ceva de mâncare, făcu puţină curăţenie, apoi se aşeză pe canapea şi mai citi din *În căutarea timpului pierdut.* În sfârşit, ajunsese la volumul *Guermantes.* Avea grijă să nu-i rămână timp liber. La televizor urmărea doar ştirile NHK de seară, de la ora şapte. În continuare nu apărea nicio ştire importantă. Ba da, erau şi unele importante. Nenumăraţi oameni mureau în lumea întreagă. Mulţi dintre ei aveau parte de o moarte dureroasă. Deraiau trenuri, se scufundau feriboturi, se prăbuşeau avioane. Războaiele civile continuau, scăpate de sub control, aveau loc asasinate, oamenii se masacrau. Schimbările climatice provocau secetă, inundaţii, foamete. Aomame îi compătimea pe toţi cei loviţi de astfel de tragedii şi calamităţi. Însă lăsându-le pe acestea la o parte, în momentul de faţă nu se întâmplase niciun lucru care să o afecteze direct.

În părculeţul de peste drum se jucau copilaşii din cartier. Cu toţii strigau în gura mare. Se auzeau şi ţipetele ascuţite ale corbilor, care îşi vorbeau între ei. În văzduh plutea un miros de iarnă urbană.

Aomame realiză deodată că, de când se mutase în blocul acela, nu mai simţise nici măcar o dată apetit sexual. Nu avusese chef să facă sex cu nimeni şi nici nu se masturbase deloc. Poate din cauză că era însărcinată şi se produseseră schimbări hormonale. În orice caz, lui Aomame îi convenea aşa, pentru că în mediul în care se afla, dacă i se făcea chef

de sex, nu avea cum să-i dea curs. Se mai bucura şi de faptul că scăpase de ciclu. Ei oricum nu-i dădea prea mult de furcă, dar tot se simţea de parcă se descotorosise de o povară pe care o căra în cârcă de multă vreme. Era mulţumită şi doar să ştie că scăpase de un lucru la care trebuia să se gândească.

În trei luni de zile, părul îi crescuse destul de mult. În septembrie abia dacă îi atingea umărul, iar acum îi ajungea până la omoplat. Când era mică, mama ei o tundea mereu băieţeşte şi în gimnaziu nu şi-l lăsase niciodată să crească prea mult, pentru că ducea o viaţă axată pe sport. I se părea un pic cam lung, dar neputând să-l taie singură, nu avea decât să-l lase aşa cum era. Doar bretonul şi-l aranja cu foarfeca. Ziua şi-l ţinea strâns, iar când venea seara şi-l desfăcea. Trecea peria prin el de o sută de ori, ascultând muzică – un lucru imposibil dacă nu ai timp la discreţie.

Aomame oricum nu prea se farda, iar acum, stând tot timpul închisă în casă, chiar nu mai avea nevoie să o facă. Dar ca să-şi menţină un ritm de viaţă cât de cât regulat, îşi îngrijea pielea meticulos. Îşi masa faţa cu cremă sau cu loţiune şi îşi aplica mereu o mască înainte de culcare. Având oricum un corp sănătos, îşi menţinea pielea frumoasă şi strălucitoare cu foarte puţin efort. Sau poate că şi asta se datora tot sarcinii. Auzise ea cum că femeile însărcinate au tenul frumos. În orice caz, aşezată în faţa oglinzii, cu părul desfăcut, Aomame îşi privea chipul şi i se părea mai frumos ca până atunci. Sau cel puţin vedea acum în el calmul femeii mature. Probabil.

De când se ştia, nu se considerase niciodată frumoasă şi nimeni nu-i spusese vreodată că ar fi, încă din copilărie. Din contră, mama ei o trata ca pe un copil urât. „De-ai fi fost şi tu mai drăguţă!”, îi tot spunea ea. Asta însemna că, dacă Aomame ar fi fost mai drăguţă, dacă ar fi fost şi ea un copil adorabil, ar fi reuşit să câştige mai mulţi credincioşi de partea lor. De aceea, de când era mică, Aomame evita să se privească în oglindă. Când era nevoie, se posta în faţa ei şi inspecta rapid şi practic doar câteva detalii. Aşa ajunsese să-i fie obiceiul.

Tamaki îi spusese că îi place chipul ei. Îi spusese că nu e

rău deloc, ba chiar foarte mişto. Că poate liniştită să aibă mai multă încredere în ea. Aomame se bucurase enorm să audă asta. Aflată în pragul adolescenţei, cuvintele calde ale prietenei sale o linişteau şi o calmau. Începuse chiar să creadă că poate nu era atât de urâtă pe cât îi tot spusese mama ei. Dar nici măcar Tamaki nu-i zisese vreodată că *e frumoasă.*

Iar acum, pentru prima oară în viaţă, Aomame se gândea că poate şi chipul ei are ceva frumos. Începuse să stea mai mult ca niciodată în faţa oglinzii şi să se privească foarte atent. Însă nu o făcea din narcisism. Îşi inspecta imaginea din oglindă în detaliu, pragmatic, din diverse unghiuri, ca şi cum ar fi observat pe altcineva. Oare trăsăturile chipului său chiar erau mai frumoase sau îşi schimbase ea percepţia asupra lor, fără ca acestea să se fi modificat de fapt? Nu reuşea să-şi dea seama.

Din când în când, Aomame se încrunta cât putea în oglindă. Chipul său încruntat era la fel ca odinioară. Muşchii feţei i se contorsionau în toate direcţiile, iar trăsăturile i se deformau complet şi se împrăştiau care încotro. Dădeau năvală acolo toate trăirile posibile. Nu mai părea nici frumoasă, nici urâtă. Dintr-un unghi arăta ca un spiriduş, din altul, ca un clovn. Iar din altul arăta doar haotic. Odată ce se oprea din încruntat, muşchii faciali i se relaxau treptat, aşa cum se disipează undele de pe suprafaţa unei ape, şi chipul îi revenea la expresia iniţială. Aomame descoperea în ea o persoană nouă, diferită întrucâtva de cea de dinainte.

Ce bine ar fi dacă ai putea să zâmbeşti mai natural! îi spunea Tamaki adesea. Ţi se îmblânzesc aşa mult trăsăturile, e şi păcat să n-o faci! Însă Aomame nu putea să zâmbească natural, cu nonşalanţă, în faţa oamenilor. Dacă se forţa, pe faţă îi apărea doar un rictus rigid şi rece, care mai degrabă îl făcea pe cel care o privea să devină încordat şi să se simtă nelalocul lui. Tamaki zâmbea cât se poate de cald şi de natural. Toată lumea o plăcea din start şi o îndrăgea. Însă până la urmă, ea îşi luase viaţa, cuprinsă de disperare şi deznădejde, lăsând-o în urmă pe Aomame, care nici să zâmbească frumos nu putea.

*

Era o zi tihnită de duminică. Atraşi de razele calde ale soarelui, mulţi oameni veniseră în parcul de peste drum. Părinţii îşi aduseseră copiii să se joace la groapa cu nisip şi să se dea în leagăne. Câţiva se dădeau şi pe tobogan. Bătrânii stăteau pe bancă şi priveau neobosiţi jocul copiilor. Aşezată pe scaunul de grădină din balcon, Aomame se uita absentă printre plăcile de plastic. Era o privelişte tihnită. Lumea mergea lin mai departe. Fără ca viaţa nimănui să fie pusă în pericol, fără oameni pe urmele unei ucigaşe. O lume în care nimeni nu-şi ţine pistolul automat încărcat cu gloanţe de nouă milimetri înfăşurat într-un dres şi ascuns în sertarul de la dulap.

Oare o să pot şi eu vreodată să fac parte dintr-un univers aşa normal şi tihnit? se întrebă Aomame. Oare o să pot şi eu să merg în parc de mână cu *mica mea făptură,* să o dau în leagăn şi pe tobogan? O să-mi duc vreodată viaţa fără să mă gândesc că o să ucid pe cineva sau că o să fiu ucisă? Oare există această posibilitate în 1Q84? Sau asta se poate doar într-o altă lume? Şi mai presus de orice – oare atunci o să-l am pe Tengo lângă mine?

Aomame renunţă să mai privească parcul şi se întoarse în casă. Închise uşa de sticlă şi trase draperia. Vocile copiilor nu se mai auzeau. Tristeţea începu să i se strecoare în suflet. Stătea închisă într-un loc încuiat pe dinăuntru, izolată de toţi şi de toate. Mai bine nu mă mai uit la parc în timpul zilei, îşi propuse ea. Tengo oricum nu are de ce să vină cât e lumină afară, pentru că ce vrea el să vadă sunt cele două luni.

*

După o cină frugală, Aomame spălă vasele şi ieşi pe balcon, îmbrăcată gros. Îşi trase pătura pe genunchi şi se afundă în scaun. Era o seară fără vânt. Norii se întindeau subţire pe cer, aşa cum i-ar fi plăcut unui acuarelist. Arătau ca nişte tuşe delicate din pensulă. Neascunsă de nori, luna plină pe două treimi revărsa pe pământ o lumină clară. În acel

moment, din locul în care se afla, Aomame nu vedea şi cea de-a doua lună. Era chiar în spatele unei clădiri.

Dar Aomame ştia că *era şi ea acolo.* Îi simţea prezenţa. Doar nu se vedea din acel unghi, atâta tot. Însă în curând avea să se arate.

De când stătea închisă în casă, Aomame ajunsese să-şi alunge la comandă orice gând din cap. Mai ales când stătea pe balcon şi privea parcul, reuşea să-şi golească mintea după bunul său plac. Ochii săi supravegheau neobosiţi parcul. Cu precădere, toboganul. Însă nu se gândea la nimic. Poate că mintea îi mai era brăzdată de gânduri când şi când, însă de obicei zăcea sub apă. Ce anume făcea ea sub apă, Aomame nu ştia. Însă aceasta ieşea periodic la suprafaţă, aidoma unei ţestoase marine sau a unui delfin care trebuie să scoată capul din apă ca să respire. În acele momente devenea conştientă de faptul că *ceva gândise* până atunci. Odată ce-şi reumplea plămânii cu oxigen proaspăt, mintea ei se cufunda la loc în apă şi nu se mai zărea. Şi din nou, Aomame nu mai gândea nimic. Se transforma într-un aparat de monitorizare învelit într-un cocon molatic, cu privirea fixată detaşat asupra toboganului.

Privea parcul şi în acelaşi timp nu se uita la nimic. Dacă un element nou pătrundea în câmpul ei vizual, mintea ei ar fi reacţionat prompt. Însă deocamdată nu se întâmpla nimic. Vântul nu bătea. Crengile întunecate ale ulmului stăteau neclintite, înălţându-se către cer ca nişte antene. Lumea se oprise. Aomame îşi privi ceasul de la mână. Se făcuse opt. Probabil că şi ziua de azi avea să se încheie fără să se întâmple nimic. Era o seară de duminică din cale afară de liniştită.

Lumea se repuse în mişcare la ora opt şi douăzeci şi trei de minute.

*

Aomame se trezi că în vârful toboganului apăruse un bărbat. Stătea aşezat acolo, cu privirea către cer. Inima i se strânse puternic, cât pumnul unui copil mic, şi rămase aşa atât

de mult timp, încât se întrebă dacă avea să mai bată vreodată. Apoi se umflă deodată la mărimea iniţială şi îşi reluă pulsaţiile. Cu un sunet sec, începu să pompeze din nou sânge în tot corpul, cu o viteză nebună. Mintea lui Aomame reveni cu repeziciune la suprafaţă, se scutură scurt şi se pregăti de acţiune.

E Tengo, îşi spuse ea din reflex.

Însă în clipa în care vederea ei agitată se calmă, îşi dădu seama că nu era el. Bărbatul respectiv era scund ca un copil, avea un cap mare şi pătrăţos şi purta o căciulă tricotată. Pe capul acela, căciula prinsese o formă bizară. La gât avea un fular verde şi purta o jachetă bleumarin. Fularul era prea lung, iar în dreptul burţii, nasturii de la haină stăteau să sară. Aomame îl recunoscu drept „copilul" pe care îl văzuse ieşind din parc cu o seară în urmă. Dar, de fapt, nu era vorba de un copil, ci de un bărbat între două vârste. Era bondoc, cu mâini şi picioare scurte. Şi avea un cap nefiresc de mare şi deformat.

Aomame îşi aminti pe loc de acel „Căpăţână" despre care îi vorbise Tamaru la telefon. Individul care dăduse târcoale Vilei cu sălcii din Azabu, interesat de adăpostul pentru femei. Înfăţişarea bărbatului din vârful toboganului corespundea întocmai cu descrierea lui Tamaru. Individul ăsta ciudat şi-a continuat cercetările cu îndărătnicie şi s-a fofilat până sub nasul meu, se gândi Aomame. Trebuie să iau pistolul. De ce l-am lăsat în dormitor tocmai în seara asta? Însă Aomame trase adânc aer în piept, îşi potoli bătăile inimii şi se calmă. Nu, nu trebuie să mă pierd cu firea. Încă nu e cazul să pun mâna pe pistol.

În primul rând, individul acela nu supraveghea clădirea în care se afla Aomame, ci stătea pe tobogan şi se uita la cer exact în aceeaşi poziţie în care stătuse şi Tengo. Părea să se gândească intens la ceea ce vedea. Multă vreme rămase nemişcat, de parcă uitase cum să se mişte. Nu părea să acorde nicio atenţie apartamentului ei, lucru care o nedumerea. Ce mai e şi asta? se întrebă ea. Tipul ăsta a venit până aici pe urmele mele. Foarte posibil să fie un om de-al

sectei. Şi, fără îndoială, e un vânător foarte viclean dacă a reuşit el să-mi ia urma de la Vila cu sălcii. Dar cu toate astea, acum se expune în faţa mea, complet vulnerabil, şi stă absent cu ochii pe cer.

Aomame se ridică încetişor, deschise uşa, intră şi se aşeză în faţa telefonului. Începu apoi să formeze numărul lui Tamaru cu degetele tremurându-i uşor. Orice ar fi fost, trebuia să-i dea de ştire. Să-i spună că în acel moment, din locul în care se afla, îl vedea pe Căpăţână. Pe toboganul din parcul de peste drum. Mai departe decidea el şi rezolva rapid problema. Însă după primele patru cifre, Aomame se opri şi îşi muşcă buzele, cu degetele încleştate pe receptor.

E prea devreme, îşi spuse ea. Sunt prea multe chestii de neînţeles la tipul ăsta. Dacă Tamaru îl cataloghează drept un factor de risc şi „se ocupă" rapid de el, toate chestiile astea *de neînţeles* aşa o să rămână. Dacă stau să mă gândesc, individul face exact ce a făcut şi Tengo deunăzi. Stă pe acelaşi tobogan, în aceeaşi poziţie, cu ochii în acelaşi punct pe cer, de parcă încearcă să-l imite. Probabil că şi privirea lui întâlneşte tot două luni. Asta înseamnă că între tipul ăsta şi Tengo ar putea exista o legătură. Şi e posibil ca el nici să nu-şi fi dat încă seama că eu mă ascund aici. Nu aşa se explică de ce stă cu spatele la mine, complet expus? Cu cât mă gândesc mai bine, cu atât văd că ipoteza asta e din ce în ce mai plauzibilă. Şi atunci, dacă ar fi să-l urmăresc, înseamnă că aş avea şanse să ajung la Tengo. Mi-ar servi ca ghid. La acest gând, inima îi pulsă mai tare, mai rapid. Aomame lăsă receptorul.

Lui Tamaru îi dau de ştire mai târziu, se hotărî ea. Trebuie să fac ceva mai înainte. Pericol există, desigur. La urma urmei, vânatul s-a transformat în vânător. Iar tipul e un profesionist cu experienţă. Însă tocmai de-asta nu pot să las să-mi scape un indiciu atât de important. S-ar putea să fie ultima mea şansă. Şi, din câte văd, deocamdată e cu mintea în altă parte.

Aomame dădu fuga în dormitor şi luă pistolul din sertarul de la dulap. Îi scoase piedica, băgă un cartuş în cameră, cu un sunet sec, apoi puse piedica la loc. Îl îndesă în blugi, la spate şi ieşi pe balcon. Bărbatul era în aceeaşi poziţie, cu privirea

ridicată spre cer. Capul lui diform nici nu se clintea din loc. Părea complet acaparat de ceea ce vedea într-un anume punct. Aomame îl înţelegea perfect. *Era o privelişte care nu avea cum să nu te fure.*

Aomame se întoarse în casă şi îşi trase pe ea geaca de puf şi o şapcă de baseball. Îşi puse pe nas o pereche de ochelari cu ramă simplă şi neagră, fără dioptrii. Faţa ei căpătase deja un alt aer. Îşi înfăşură în jurul gâtului o eşarfă gri şi îndesă în buzunar portofelul şi cheia de la casă. Coborî scările în fugă şi ieşi din bloc. Talpa adidaşilor ei nu scotea niciun sunet pe asfalt. Atingerea aceea dură şi certă pe care nu o mai simţise de o veşnicie o liniştea.

Mergând înainte, Aomame se asigură că individul era tot acolo. Temperatura scăzuse simţitor după ce apusese soarele, dar vântul nu bătea. Era mai degrabă un frig plăcut. Aomame trecu nonşalant prin faţa parcului, scoţând abur alb pe gură şi fără să i se audă paşii. Căpăţână nu-i acordă nici pic de atenţie. Privirea lui era îndreptată către cer. Din locul în care se afla, Aomame nu avea cum să vadă, însă la capătul ei sigur se aflau cele două luni, plutind umăr la umăr în văzduhul îngheţat şi fără nori.

După ce trecu de parc, Aomame făcu dreapta-împrejur la primul colţ de stradă şi se întoarse. Cercetă toboganul cu privirea, ascunsă în umbră. Simţea la spate atingerea pistolului. Era o atingere dură şi rece, aidoma morţii, care îi liniştea nervii surescitaţi.

*

Nu avu de aşteptat decât vreo cinci minute. Căpăţână se ridică alene, îşi scutură praful de pe haină, mai aruncă o privire către cer şi coborî hotărât scara toboganului. Ieşi apoi din parc şi se îndreptă către gară. Nu era greu de urmărit. Fiind duminică seara, într-un cartier de locuinţe, erau puţini oameni pe stradă şi nu risca să-l piardă din ochi, chiar dacă lăsa o oarecare distanţă între ei. În plus, individul nu părea să aibă nici cea mai vagă suspiciune că ar putea fi urmărit. Mergea cu o viteză constantă, fără să se uite deloc înapoi. Viteza cu care

merge cineva pe stradă când se gândeşte la ceva. Ce ironic, îşi zise Aomame. Scăparea majoră a unui vânător e aceea că nu se gândeşte că ar putea fi vânat.

Aomame realiză într-un sfârşit că individul nu se îndrepta către staţia Kōenji. Avea în casă o hartă cu străzile din cele douăzeci şi trei de sectoare din Tokio şi îşi întipărise bine în minte topografia zonei în care se afla blocul ei deoarece, în caz de urgenţă, trebuia să ştie exact în ce direcţie să o apuce şi ce anume ar fi întâmpinat-o. Prin urmare, îşi dădu seama că bărbatul mersese mai întâi către gară şi că schimbase direcţia pe parcurs. Şi mai observă că nu cunoştea zona. Se oprise de două ori la colţ de stradă uitându-se fără încredere împrejur şi verificase plăcuţele cu adresa montate pe stâlpii de curent. Era străin de acel loc.

În sfârşit, Căpăţână îşi iuţi pasul. Aomame bănui că ajunsese într-o zonă pe care o recunoştea. Şi avea dreptate. Acesta trecu prin faţa şcolii primare de sector, merse o vreme drept înainte pe drumul îngust şi intră într-un bloc vechi, cu două etaje.

După ce-l petrecu înăuntru cu privirea, Aomame aşteptă cinci minute. Nu putea risca să dea nas în nas cu el în hol. Intrarea în bloc era acoperită cu o streaşină de beton, iar un bec rotund proiecta în dreptul uşii o lumină gălbuie. Din câte vedea, nu părea să existe vreo plăcuţă cu numele clădirii. Poate că blocul nu avea un nume. În orice caz, trecuseră mulţi ani de când fusese construit. Aomame memoră adresa indicată pe stâlpul de curent.

După cinci minute, se îndreptă către intrare. Traversă în grabă lumina gălbuie şi deschise uşa. Pătrunse într-un hol mic şi pustiu. Era un spaţiu gol şi lipsit de căldură. Neonul care stătea să se ardă bâzâia stins. De pe undeva se auzea un televizor. Se mai auzea şi o voce ascuţită de copil care îi cerea ceva mamei.

Aomame scoase cheia din buzunar ca să fie luată drept locatară din bloc în caz că o vedea cineva şi citi numele de pe cutiile de scrisori, jucându-se uşor cu ea în mână. Poate că unul dintre ele îi aparţinea lui Căpăţână. Nu avea ea mari

aşteptări, dar merita să încerce. Blocul era mic, deci nu locuia multă lume acolo. În clipa în care privirea îi căzu pe numele „Kawana”, toate sunetele din jurul ei se stinseră.

Aomame rămase pironită în faţa cutiei de scrisori. Aerul se rarefiase cumplit şi abia mai putea să respire. Buzele i se întredeschiseră uşor şi începură să-i tremure. Timpul se scurgea. Aomame îşi dădea seama că se purta stupid de riscant. Individul era prin preajmă şi putea să apară în orice clipă, însă nu se putea urni din faţa cutiei de scrisori. Acea bucăţică de hârtie cu numele „Kawana” îi paralizase raţiunea şi o împietrise acolo.

Sigur, nu avea nicio dovadă că acel locatar numit Kawana era chiar Tengo. Nu era un nume des întâlnit, dar nici atât de neobişnuit ca Aomame. Însă dacă individul acela avea într-adevăr o legătură cu Tengo, aşa cum bănuia ea, creşteau şansele să fie vorba chiar de Tengo Kawana. Era apartamentul cu numărul 303. Acelaşi număr ca şi apartamentul în care stătea ea.

Ce să facă? Aomame îşi muşcă adânc buzele. Mintea i se învârtea în cerc şi nu găsea nicio ieşire. Ce să facă? În faţa cutiei de scrisori nu putea sta o veşnicie. Aomame se hotărî şi urcă scările reci de beton până la etajul doi. În pardoseala întunecată se vedeau din loc în loc crăpături care marcau trecerea timpului. Adidaşii ei scoteau un sunet strident.

Aomame ajunse în faţa uşii cu numărul 303. Era o uşă simplă, din oţel, iar în suportul pentru nume se vedea un cartonaş pe care era tipărit „Kawana”. Din nou, doar numele de familie. Ideogramele acelea două păreau cumplit de dure şi infinit de reci. Însă, în acelaşi timp, ascundeau o mare enigmă. Rămasă în faţa uşii, Aomame trase cu urechea. Îşi ascuţi bine toate simţurile, însă nu desluşi niciun sunet dinăuntru. Nu se vedea nici dacă lumina era aprinsă. În dreptul uşii era o sonerie.

Aomame nu ştia ce să facă. Stătea pe gânduri, muşcându-şi buzele. Ar trebui să sun?

Poate că asta nu e decât o capcană elaborată. În spatele uşii se ascunde Căpăţână, care mă aşteaptă rânjind diabolic,

ca un pitic malefic din pădurea întunecată. S-a afişat intenţionat pe tobogan şi m-a atras după el aici ca să mă înhaţe. Ştie că îl caut pe Tengo şi foloseşte asta ca momeală. E un individ viclean şi vrednic de tot dispreţul. Mi-a găsit punctul slab. Asta era singura modalitate de a mă face să descui uşa din interior.

Aomame se asigură că nu era nimeni în jur şi scoase pistolul de la spate. Îi decuplă siguranţa şi îl băgă în buzunarul de la geacă, să-l aibă la îndemână. Rămase cu mâna dreaptă încleştată pe pat şi cu degetul arătător pe trăgaci. Cu degetul mare de la stânga apăsă butonul de la sonerie.

Din interior răsună clinchetul soneriei. Era un sunet domol, care nu se potrivea cu ritmul rapid în care bătea inima ei. Aomame strânse pistolul în mână şi aşteptă să i se deschidă. Însă uşa nu se deschidea. Şi nici nu părea să se uite cineva prin vizor. Mai aşteptă un pic şi sună din nou. Clinchetul soneriei răsună din nou. Un sunet puternic, cât să-i facă pe locuitorii din întreg sectorul Suginami să tresară şi să-şi ciulească urechile. Palma începu să-i transpire uşor pe patul pistolului. Dar nu se întâmplă nimic.

Mai bine plec deocamdată, îşi spuse ea. Locatarul numit Kawana de la apartamentul 303, oricine ar fi el, nu e acasă. Iar în momentul de faţă, individul ăla ciudat e ascuns undeva prin clădire. E periculos să zăbovesc aici. Aomame coborî scările în grabă, aruncă o ultimă privire către cutia de scrisori şi ieşi din bloc. Cu capul plecat, trecu rapid prin lumina gălbuie şi se îndreptă către stradă. Aruncă apoi o privire în urmă, ca să se asigure că nu o urmărea nimeni.

Avea o mulţime de lucruri la care trebuia să se gândească. Şi tot cam atâtea lucruri de hotărât. Pipăind în buzunar, puse piedica la pistol. Când ajunse într-un loc mai retras, îl îndesă din nou în blugi, la spate. Să nu ai aşteptări prea mari, îşi spuse ea. Poate că acel Kawana e chiar Tengo. Dar e posibil să nu fie. Odată ce se nasc speranţele, inima prinde singură avânt. Când aşteptările sunt înşelate, eşti dezamăgit, iar dezamăgirea duce la o senzaţie de neajutorare. Pentru mine, în momentul de faţă, e cel mai periculos lucru.

Nu-mi dau seama cât anume ştie Căpăţână. Însă faptul că se apropie de mine e o problemă reală. Dacă întinde mâna, mai are un pic şi mă atinge. Trebuie să-mi ţin inima în frâu şi să nu-mi slăbesc atenţia. E un tip periculos, căruia nu-i scapă nimic. Chiar şi cea mai mică greşeală îmi poate fi fatală. În primul şi în primul rând, nu mă pot apropia cu una, cu două de blocul acela vechi. Individul sigur se ascunde undeva în clădire şi urzeşte un plan să mă prindă, ca un păianjen veninos şi însetat de sânge, care îşi ţese pânza în întuneric.

Până să ajungă înapoi acasă, Aomame era pe deplin hotărâtă. Avea o singură cale de urmat.

*

De data aceasta formă numărul lui Tamaru până la capăt. Îl lăsă să sune de douăsprezece ori şi închise. Îşi scoase geaca şi şapca, băgă pistolul la loc în sertar şi bău două pahare cu apă. Puse nişte apă la fiert, ca să-şi facă un ceai verde. Trase cu ochiul la parcul de vizavi prin crăpătura de la draperie, asigurându-se că e pustiu. Se postă în faţa oglinzii din baie şi îşi perie părul. Însă degetele tot nu i se mişcau cum trebuie. Încă mai era încordată. Telefonul sună tocmai când turna apa clocotită în vasul de ceai. Era, evident, Tamaru.

— L-am văzut mai devreme pe Căpăţână, îl anunţă ea.

Tăcere.

— „L-am văzut mai devreme” înseamnă că acum nu mai e?

— Da. Era în parcul de vizavi cu ceva timp în urmă. Dar acum nu mai e.

— Cam cu cât timp în urmă?

— Vreo patruzeci de minute.

— Şi de ce n-ai sunat acum patruzeci de minute?

— Pentru că a trebuit să-l urmăresc şi n-am apucat.

Se auzi respiraţia gâtuită a lui Tamaru.

— L-ai urmărit?

— N-am vrut să-l scap din ochi.

— Ţi-am zis să nu ieşi din casă orice s-ar întâmpla.

Aomame îşi alese cuvintele cu grijă.

— Nu puteam să stau şi să mă uit cum se apropie pericolul

de mine. Chiar dacă te sunam, nu puteai să vii imediat, nu?

Tamaru scoase un sunet slab din fundul gâtului.

— Deci l-ai urmărit pe Căpăţână.

— Nici prin cap nu i-a trecut că se ţine cineva după el.

— Un profesionist se poate preface.

Tamaru avea dreptate. Era posibil să nu fi fost decât o capcană întinsă cu multă iscusinţă. Însă nu-şi permitea s-o recunoască în faţa lui.

— Tu, unul, sigur ai fi în stare, dar din câte am văzut eu, Căpăţână nu e de nivelul tău. Poate că se pricepe, dar nu e ca tine.

— Şi dacă avea întăriri?

— Nu, sigur era singur.

Tamaru tăcu preţ de câteva clipe.

— Bine. Şi ai aflat unde s-a dus?

Aomame îi spuse adresa şi îi descrise clădirea. Numărul apartamentului nu-l ştia. Tamaru îşi notă tot. Îi puse câteva întrebări, la care Aomame îi răspunse cât putea de exact.

— Deci l-ai descoperit în parcul de peste drum? întrebă el.

— Da.

— Ce făcea acolo?

Aomame îi explică. Individul stătea pe tobogan şi privea îndelung cerul. Însă nu pomeni nimic despre cele două luni.

— Se uita la cer? întrebă Tamaru.

Parcă se auzi prin telefon cum mintea începe să i se învârtă mai repede.

— La cer, la lună, la stele.

— Şi stătea expus în vârful toboganului?

— Da.

— Nu ţi se pare ciudat? întrebă Tamaru. Vocea îi sunase uscat, ca o plantă din deşert care supravieţuieşte doar din ploaia care cade o singură zi pe an. Individul te-a încolţit. A ajuns până la un pas de tine. Ăsta e mare lucru. Şi totuşi el stă relaxat în vârful toboganului, cu ochii la cer. Nu-ţi aruncă nicio privire. Din punctul meu de vedere, n-are nicio logică.

— Da. Aşa mi-am zis şi eu, că e ciudat şi n-are nicio logică. Dar că, lăsând chestia asta la o parte, n-am cum să-l trec cu

vederea, fie ce-o fi.

Tamaru oftă.

— Mie tot mi se pare extrem de periculos.

Aomame nu spuse nimic.

— Şi s-a mai elucidat vreun pic enigma dacă l-ai urmărit? întrebă Tamaru.

— Nu. Dar am descoperit ceva care m-a pus pe gânduri.

— Ce anume?

— M-am uitat la cutiile de scrisori din hol şi am văzut că la etajul doi locuieşte cineva pe nume Kawana.

— Şi?

— Ştii romanul *Crisalida de aer* care a fost bestseller vara asta?

— Păi, măcar ziare tot citesc şi eu. Autoarea lui, Eriko Fukada, este copilul unui membru din Pionierii. A dispărut şi s-a bănuit că ar fi fost răpită de sectă. Poliţia a făcut o investigaţie. Cartea n-am citit-o.

— Eriko Fukada nu e copilul unui membru şi atât. Tatăl ei a fost chiar Liderul Pionierilor. Cu alte cuvinte, e chiar fiica bărbatului pe care eu cu mâna mea l-am trimis *dincolo.* Iar Tengo Kawana este cel pe care editorul l-a angajat să rescrie în întregime *Crisalida de aer.* Adică, de fapt, romanul este o colaborare între ei doi.

Se aşternu o tăcere lungă. Suficient timp cât să te duci până în capătul celălalt al unei încăperi mari, să iei dicţionarul, să cauţi ceva în el şi să vii înapoi. Apoi Tamaru spuse:

— Nu ţi s-a confirmat că locatarul pe nume Kawana e chiar Tengo Kawana.

— Deocamdată nu, recunoscu Aomame. Dar dacă e vorba de una şi aceeaşi persoană, povestea capătă un pic de logică.

— Se mai îmbină piesele. Dar de unde ştii tu că acest Tengo Kawana a rescris *Crisalida de aer*? Aşa ceva n-are cum să se fi făcut public. Dacă s-ar afla, s-ar isca un scandal de proporţii.

— O ştiu de la Lider. Mi-a spus-o chiar înainte să moară.

— Trebuia să mă fi informat şi pe mine mai demult, zise Tamaru pe un ton mai rece. Nu crezi?

— La momentul respectiv nu mi s-a părut că ar avea cine ştie ce relevanţă.

Din nou se aşternu tăcerea. Aomame nu avea cum să ştie la ce anume se gândea Tamaru în acel răstimp, dar ştia că lui nu îi plăceau scuzele.

— Bine, zise el într-un sfârşit. În fine, să scurtăm povestea. Deci ce vrei tu să spui e că, în lumina acestui lucru, Căpăţână l-a luat în vizor pe Tengo Kawana. Şi că se apropie de tine urmând acest indiciu.

— Aşa mă gândesc.

— Nu pricep, zise Tamaru. De ce să fie Tengo Kawana un indiciu care să ducă la tine? Ce legătură ai tu cu el? În afară de faptul că tu l-ai aranjat pe tatăl lui Eriko Fukada, iar el a rescris romanul lui Eriko.

— Aş avea una, răspunse Aomame pe un ton lipsit de inflexiuni.

— Între tine şi Tengo Kawana există o legătură directă. Asta vrei să spui?

— Am fost colegi de şcoală primară. Iar copilul pe care urmează să-l nasc e probabil al lui. Dar mai mult de atât nu pot să-ţi explic. E vorba de o chestiune foarte personală.

Aomame auzi prin receptor un pix bătând sacadat în birou. Altceva nu se mai auzea.

— O chestiune personală, zise Tamaru pe tonul cuiva care tocmai a descoperit un animal bizar pe o piatră plată din grădină.

— Îmi cer scuze.

— Am înţeles. E o chestiune extrem de personală. Nu mai întreb nimic, răspunse Tamaru. Atunci, concret, ce anume vrei de la mine?

— În primul rând, aş vrea să ştiu dacă persoana care locuieşte acolo e chiar Tengo Kawana. Dacă aş putea, m-aş interesa şi singură, dar e mult prea riscant să mă mai apropii de blocul acela.

— Nici nu încape vorbă.

— Iar Căpăţână stă probabil ascuns acolo şi pune ceva la cale. Dacă e pe cale să afle unde sunt, cred că ar trebui luate

măsuri.

— Individul s-a cam prins deja că între tine şi Doamna există o legătură, iar acum încearcă să pună cap la cap toate indiciile astea. Sigur că nu pot să las lucrurile aşa.

— Aş mai avea o rugăminte, spuse Aomame.

— Te ascult.

— Dacă se dovedeşte că e Tengo, aş vrea să nu i se facă niciun rău. Iar dacă cineva trebuie să sufere, prefer să fiu eu aceea, în locul lui.

Tamaru tăcu din nou. De data aceasta nu se mai auzea pixul bătând în birou. Nu se mai auzea nimic. Tamaru era căzut pe gânduri într-o lume mută.

— Primele două chestiuni pot să le rezolv, spuse el. Ţin de munca mea. Însă în legătură cu a treia, nu pot să spun nimic. Sunt prea multe probleme personale la mijloc şi prea multe elemente pe care nu le înţeleg. Iar din experienţă pot să-ţi spun că e greu să mă ocup cum trebuie de trei chestiuni în acelaşi timp. Că-ţi convine sau nu, o să existe o anumită prioritate.

— Nu mă deranjează. Urmează-ţi priorităţile. Dar aş vrea să ţii minte un lucru. Cât trăiesc, eu trebuie să-l întâlnesc pe Tengo, orice s-ar întâmpla. Trebuie neapărat să-i transmit ceva.

— O să bag la cap, răspunse Tamaru. Cât mai am loc liber în el.

— Mulţumesc.

— Trebuie să transmit exact ce mi-ai spus. E o problemă delicată, iar eu nu pot să acţionez de capul meu. Deocamdată închid. Să nu mai ieşi din casă! Încuie uşa şi stai înăuntru! Dacă ieşi, o încurci. Sau poate că deja ai încurcat-o.

— În schimb, am aflat câteva lucruri despre individ.

— Bine, zise Tamaru resemnat. Din câte văd, pari să fi făcut totul cum trebuie. Asta recunosc. Dar să nu-ţi cobori garda. Încă nu ştim exact ce anume pune la cale. Şi dacă ne gândim la cum arată situaţia, într-o formă sau alta, în spate tot are o organizaţie. Mai ai încă ce ţi-am dat acum ceva vreme, da?

— Bineînţeles.
— Deocamdată să-l ţii mereu la îndemână.
— Aşa o să fac.
Urmă o scurtă pauză convorbirea se încheie.

*

Aomame se cufundă în cada albă, plină cu apă fierbinte şi îşi lăsă corpul să se încălzească pe îndelete, gândindu-se la Tengo. La Tengo, care era posibil să locuiască într-o încăpere din blocul acela vechi cu două etaje. Aomame îşi aminti uşa aceea rece de oţel şi cartonaşul fixat în suportul pentru nume, pe care scria „Kawana". Oare cum arăta apartamentul din spatele uşii şi traiul de acolo?

Aomame îşi atinse sânii pe sub apă şi îi masă uşor. Avea sfârcurile mai mari şi mai tari. Şi deveniseră şi mai sensibile. Ce bine ar fi ca astea să fie palmele lui Tengo, îşi zise ea. Aomame îşi imagină mâinile lui zdravene. Sigur avea palme puternice şi blânde. Dacă i-ar cuprinde sânii în ele, s-ar simţi liniştită şi fericită. Aomame mai observă că sânii i se măriseră. Nu era o iluzie. Erau sigur mai umflaţi şi aveau o formă mai suplă. Poate din cauză că era însărcinată. Sau poate că *pur şi simplu s-au mărit,* fără nicio legătură cu sarcina. Ca parte din metamorfoza mea.

Aomame îşi puse mâna pe abdomen. Sarcina încă nu era foarte vizibilă. Şi, în mod straniu, încă nu avea greţuri matinale. Însă acolo se ascundea mica ei făptură. Aomame îşi dădea seama de asta. Mai ştii? se gândi ea. Poate că nu viaţa mea o vor ei cu atâta disperare, ci pe *mica mea făptură.* Poate că pe ea vor să pună mâna, odată cu mine, drept compensaţie pentru faptul că l-am ucis pe Lider. Gândul acesta o făcu să se cutremure. Trebuie neapărat să dau de Tengo, îşi zise ea cu hotărâre. Trebuie să ne unim forţele şi să protejăm *această mică făptură.* Mie mi-au fost răpite multe lucruri importante de-a lungul vieţii. Dar pe acesta nu îl dau nimănui.

Aomame se băgă în pat şi mai citi o vreme. Însă somnul întârzia să apară. Închise cartea şi se ghemui, ca şi cum şi-ar fi protejat pântecele. Îşi odihni obrazul pe pernă şi se gândi la

luna care plutea în văzduh, deasupra parcului. Şi la luna cea mică şi verzuie de lângă ea. *Mater* şi *filia.* Razele lor se împleteau şi se revărsau asupra ulmului desfrunzit. În acel moment, Tamaru sigur punea la punct o strategie prin care să rezolve situaţia. Gândurile i se succedau în minte la turaţia maximă. Aomame şi-l imagină încruntat, bătând cu pixul în birou. Într-un sfârşit, purtată de ritmul neîntrerupt şi monoton, somnul o învălui ca o pătură moale.

Capitolul 21
Într-un locşor din minte

Se auzi ţârâitul telefonului. Cadranul ceasului deşteptător indica ora două şi patru minute. Luni dimineaţa, 2:04 a.m. Evident, afară era încă beznă, iar Tengo dormea dus. Era cufundat într-un somn liniştit, lipsit de vise.

Tengo se gândi mai întâi la Fukaeri. Ea era singura care putea să-l sune la o asemenea oră imposibilă. Apoi îi răsări în minte chipul lui Komatsu. Nici acesta nu era prea rezonabil în legătură cu ora. Dar felul în care ţârâia telefonul nu aducea cu el. Răsuna cumva oficial şi urgent. Iar de Komatsu abia se despărţise cu câteva ore înainte, după ce discutaseră faţă în faţă, pe îndelete.

Una dintre opţiuni ar fi fost să ignore telefonul şi să se culce la loc. Cam asta îi şi venea să facă. Însă aparatul continua să sune, încercând parcă să spulbere orice opţiune posibilă. Putea să nu se mai oprească până în zori. Tengo se ridică din pat şi ridică receptorul, împiedicându-se de ceva.

— Alo! zise el cu limba împleticită.

Parcă în loc de creier avea în cap o salată verde congelată. Probabil există şi oameni care nu ştiu că salata nu trebuie pusă la congelator. După ce o dezgheţi, nu mai e deloc crocantă. Iar asta e tocmai cea mai de preţ calitate a ei.

Din receptorul lipit de ureche se auzea şuieratul vântului. Rafale sporadice care suflă printr-o vale îngustă, zbârlind uşor blăniţa căprioarelor aplecate să se adape din pârâul cristalin. Dar nu era şuierat de vânt, ci răsuflarea cuiva, amplificată de aparat.

— Alo! repetă Tengo. Poate că se ţinea cineva de glume proaste. Sau făceau liniile atingere.

— Alo! răspunse o voce necunoscută de femeie.

Nu era Fukaeri. Şi nici iubita lui mai în vârstă.

— Alo! zise din nou Tengo. Sunt Tengo Kawana.

— Tengo? se auzi vocea.

În sfârşit, legătura se făcuse cum trebuie. Dar el tot nu ştia

cine era la celălalt capăt al firului.

— Cu cine vorbesc?

— Sunt Kumi Adachi.

— A, tu erai? zise Tengo. (Kumi Adachi era tânăra asistentă care locuia în blocul de unde se auzea bufniţa.) Ce s-a întâmplat?

— Dormeai?

— Da, răspunse Tengo. Tu?

O întrebare fără rost. Un om care doarme nu poate să dea telefoane. De ce se apuca el să spună asemenea tâmpenii? Sigur din cauza salatei congelate din capul lui.

— Eu sunt în tură, răspunse ea şi tuşi o dată. Ştii, domnul Kawana a decedat cu puţin timp în urmă.

— Domnul Kawana a decedat, repetă Tengo fără să priceapă.

Mă anunţă cumva că am murit? se întrebă el.

— S-a prăpădit tatăl tău, reformulă Kumi.

Tengo mută fără sens receptorul din mâna dreaptă în stânga.

— S-a prăpădit, o îngână el din nou.

— Moţăiam în camera de gardă, când pe la unu şi ceva s-a auzit soneria. Era din rezerva tatălui tău. Dânsul era în comă, deci nu avea cum să apese singur pe buton şi m-am mirat, dar m-am dus oricum imediat. Însă când am ajuns, deja nu mai respira. Nu mai avea nici puls. L-am trezit pe doctorul de gardă şi i-am acordat primul ajutor, dar degeaba.

— Adică tata a apăsat pe buton?

— Probabil. Fiindcă altcineva nu avea cine.

— Cauza morţii? întrebă Tengo.

— Eu nu pot să mă pronunţ în legătură cu asta. Dar nu pare să fi suferit deloc. Avea un chip foarte liniştit. Cum să zic eu, ca frunza unui copac la sfârşit de toamnă, care cade, deşi nu bate vântul. Poate că e o exprimare neinspirată.

— Nici vorbă, răspunse Tengo. Mi s-a părut foarte bună.

— Poţi să vii azi încoace?

— Cred că da.

De luni trebuia să reînceapă orele la şcoală, dar având în

vedere că îi murise tatăl, nu mai conta.

— Vin cu primul expres. Ar trebui să ajung înainte de zece.

— Chiar ţi-aş fi recunoscătoare. Sunt şi diverse chestiuni administrative de rezolvat.

— Administrative, zise Tengo. Am ce pregătiri anume să fac?

— Eşti singura rudă a domnului Kawana?

— Aşa aş zice.

— Atunci să-ţi iei la tine ştampila personală, s-ar putea să ai nevoie de ea. Ai şi certificatul de înregistrare la ea?

— Parcă îl aveam.

— Ia-l cu tine, ca să fie. De altceva nu cred că e nevoie. Tatăl tău s-a ocupat deja de toate pregătirile.

— Toate pregătirile?

— Da, cât a fost conştient a aranjat totul în amănunt, de la cheltuielile de înmormântare, hainele pentru sicriu şi până la locul de depozitare pentru urnă. A fost o persoană foarte organizată. Realist, aşa.

— Era genul, da, zise Tengo masându-şi tâmplele.

— Eu îmi termin garda la şapte şi mă duc acasă să mă culc. Dar o să fie în tura de dimineaţă Tamura şi Ōmura şi o să-ţi explice ele tot ce trebuie.

Tamura era asistenta între două vârste, cu ochelari, iar Ōmura, cea cu pixul înfipt în păr.

— Mulţumesc pentru ajutor, zise Tengo.

— Cu plăcere, răspunse Kumi şi adăugă pe un ton formal, de parcă îşi amintise deodată: Sincerele mele condoleanţe.

— Mulţumesc, spuse Tengo.

*

Cum nu îi mai era somn, Tengo puse apă la fiert şi îşi făcu o cafea. După ce o bău, mintea i se mai limpezi un pic. I se făcuse şi foame, aşa că îşi pregăti un sendviş cu roşii şi brânză, găsite în frigider. I se păru fad, de parcă îl mânca pe întuneric. Scoase apoi mersul trenurilor şi se uită la orele de plecare ale expresurilor către Tateyama. Abia se întorsese sâmbătă după-amiaza, cu două zile în urmă, din oraşul

pisicilor şi acum trebuia să se ducă înapoi. Dar de data asta n-avea de ce să rămână mai mult de o noapte, două.

Când ceasul arătă ora patru, Tengo se spălă pe faţă la baie şi se bărbieri. Luă peria şi încercă să-şi îmblânzească smocurile de păr rebel, dar nici de data aceasta nu reuşi. Asta era. Până la prânz se turteau ele.

Faptul că tatăl său se prăpădise nu îl tulburase neapărat. Petrecuse două săptămâni alături de el şi părea să-şi accepte moartea iminentă ca pe un fapt împlinit. Suna ciudat, dar parcă odată ce se hotărâse, apăsase singur pe întrerupător şi intrase în comă. Doctorii nu reuşiseră să identifice motivul care cauzase starea comatoasă. Însă Tengo ştia. Tatăl lui se hotărâse să moară. Sau îşi abandonase voinţa de a mai trăi. Împrumutând expresia lui Kumi, ca „frunza unui copac", îşi stinsese lumina conştiinţei, închisese toate porţile simţurilor şi aşteptase să-i vină vremea.

*

Din gară de la Chikura se urcă în taxi şi ajunse la sanatoriul de la malul mării la zece şi jumătate. Era o zi de început de iarnă, la fel de liniştită ca ziua precedentă. Razele calde ale soarelui se revărsau generos asupra gazonului din grădină, care începea să pălească, iar o pisică necunoscută, cu blana pătată, se lăfăia la soare, lingându-şi coada pe îndelete. La intrare îl întâmpinară asistentele Tamura şi Ōmura. Fiecare îi oferi lui Tengo câteva cuvinte de consolare, pe un glas scăzut. El le mulţumi.

Trupul tatălui său fusese depus într-o cămăruţă dintr-o zonă mai retrasă a sanatoriului. Asistenta Tamura îl conduse pe Tengo până acolo. Tatăl său era întins pe un pat mobil şi era acoperit cu un cearşaf alb. În încăperea cubică, fără ferestre, neonul din tavan proiecta o lumină şi mai albă pe pereţii albi. Pe o servantă înaltă până la brâu se afla o vază din sticlă cu trei crizanteme albe. Florile fuseseră puse acolo probabil chiar în dimineaţa aceea. Pe perete era atârnat un ceas rotund. Era un ceas vechi, acoperit cu praf, însă indica ora corect. Poate că rolul lui era de a depune mărturie pentru ceva. În rest, altă

mobilă sau ornamente nu existau. Mulţi bătrâni care mureau treceau probabil la fel prin încăperea aceea modestă. Intrau tăcuţi şi plecau tăcuţi. Camera arăta formal, dar în ea plutea şi un aer solemn, de treburi importante, care trebuie lăsate mai departe în grija cuiva.

Pe chipul tatălui său nu se vedea neapărat vreo schimbare faţă de când trăia. Nici chiar observat de aproape nu-ţi lăsa senzaţia că era mort. Nu era palid şi cineva avusese grijă să-l bărbierească, pentru că avea pielea straniu de netedă sub nas şi pe bărbie. În acel moment n-ai fi putut spune dacă îşi pierduse cunoştinţa şi dormea adânc sau îşi pierduse viaţa. Doar nu mai avea nevoie de hrană şi de excreţie. Numai că, dacă rămânea aşa cum era, în câteva zile intra în putrefacţie. Iar aceasta era o mare diferenţă între viaţă şi moarte. Dar, desigur, trupul său avea să fie cremat înainte să se ajungă acolo.

Veni un doctor cu care mai vorbise de câteva ori până atunci, care îşi exprimă condoleanţele, apoi îi explică despre faptele care conduseseră la moartea tatălui său. Îi vorbi amabil, cu răbdare, însă tot ce îi spunea se putea rezuma simplu prin „nu prea ştiu cauza morţii". Oricâte investigaţii făcuseră, nu găsiseră nimic anume în neregulă. Din contră, rezultatele analizelor indicau că era într-o condiţie bună. Suferea de demenţă senilă şi atât. Cu toate acestea, intrase în comă (din motive neclare), iar funcţiile sale vitale continuaseră să se degradeze treptat. În momentul în care această curbă descendentă trecuse de un anumit prag, păşise inevitabil pe tărâmul morţii, nemaiputând fi ţinut în viaţă. Explicaţia în sine era simplă, însă pentru doctor, ca specialist, situaţia ridica o seamă de probleme. Motivul era că nu putuse să identifice cauza morţii. Bătrâneţea ar fi fost cea mai apropiată definiţie, însă tatăl său avea doar şaizeci şi ceva de ani şi era prea tânăr ca să primească acest diagnostic.

— Eu am fost medicul curant al tatălui dumneavoastră şi de aceea eu sunt cel care completează certificatul de deces, îi spuse acesta rezervat. Sunteţi de acord să trec la cauza morţii „insuficienţă cardiacă provocată de o îndelungată stare

comatoasă”?

— Chiar dacă, de fapt, cauza morţii nu a fost „insuficienţă cardiacă provocată de o îndelungată stare comatoasă”. Asta vreţi să spuneţi? întrebă Tengo.

Doctorul făcu o faţă încurcată.

— Până la urmă, nu am descoperit nimic în neregulă la inimă.

— Şi nici la celelalte organe.

— Nu… spuse doctorul cu greu.

— Însă în acte trebuie să treceţi o cauză clară?

— Exact.

— Nu mă pricep la chestii de specialitate, dar, până la urmă, i s-a oprit inima, nu?

— Da, i s-a oprit inima.

— Ceea ce este o stare anormală, nu?

Medicul se gândi la spusele lui Tengo.

— Dacă prin stare normală înţelegem ca inima să funcţioneze, atunci da, se poate numi o stare anormală. Aşa este.

— Atunci scrieţi asta. „Insuficienţă cardiacă provocată de o îndelungată stare comatoasă.” Nu văd nimic în neregulă.

Doctorul păru uşurat. Îi spuse că într-o jumătate de oră poate să elibereze certificatul de deces. Tengo îi mulţumi. Acesta plecă şi mai rămase doar asistenta cu ochelari, Tamura.

— Vrei să rămâi câteva clipe singur cu tatăl tău? îl întrebă ea, cu o inflexiune formală în voce, care îi lăsa de înţeles că îi punea întrebarea pentru că aşa cereau regulile.

— Nu, nu este nevoie. Mulţumesc, zise Tengo.

Nu aveau nimic anume de discutat dacă rămâneau singuri. Nu prea avuseseră ei nici când trăia. Acum, că murise, nu se punea problema să se nască brusc subiecte de conversaţie.

— Atunci te deranjează dacă trecem în altă parte şi vorbim despre ce aranjamente trebuie făcute?

Tengo îi spuse că nu îl deranja.

Înainte să iasă, asistenta Tamura îşi împreună scurt palmele în faţa trupului neînsufleţit. Tengo făcu şi el acelaşi

lucru. Oamenii au un respect natural faţă de morţi. Iar cel de lângă ei tocmai înfăptuise marea realizare personală de a muri. Cei doi părăsiră cămăruţa aceea fără ferestre şi se duseră la cantină. Nu era nimeni acolo. Pe geamul mare, care dădea spre curte, pătrundeau razele vesele ale soarelui. Învăluit în lumina aceea, Tengo reuşi să răsufle uşurat. Acolo nu se mai simţea prezenţa morţii. Era o lume pentru cei vii. Indiferent cât de incertă şi incompletă era ea.

Asistenta Tamura umplu două ceşti cu ceai de cereale şi le aduse. Îşi băură o vreme ceaiul în tăcere, aşezaţi faţă în faţă la masă.

— Rămâi undeva peste noapte? îl întrebă ea.

— Da, am de gând să rămân, dar nu mi-am făcut încă rezervare.

— Dacă vrei, poţi să stai în rezerva pe care a ocupat-o tatăl tău. Acum nu e folosită şi scapi de o cheltuială. Asta dacă nu-ţi displace ideea.

— Nu-mi displace neapărat, răspunse Tengo puţin surprins. Dar sigur ar fi în regulă?

— Nu e nicio problemă. Dacă nu te deranjează pe tine, pe noi, nici atât. Am să pregătesc eu patul mai târziu.

— Deci, începu Tengo, ce am de făcut acum?

— După ce îţi dă medicul curant certificatul de deces, mergi la primărie să iei aprobarea pentru cremare, apoi faci formalităţile pentru radierea din registrul de familie. Deocamdată acestea sunt cele mai importante. Mai trebuie făcute actele legate de pensie, transferarea contului de economii şi alte câteva, însă despre ele discuţi cu avocatul.

— Avocatul? întrebă Tengo mirat.

— Domnul Kawana, adică tatăl tău, a discutat cu un avocat în legătură cu formalităţile necesare după moartea dânsului. Să nu te gândeşti la ceva foarte impozant când spun avocat. La noi în sanatoriu sunt multe persoane în vârstă şi multe dintre ele au tulburări de judecată, drept pentru care, ca să se evite problemele legale cu împărţirea proprietăţilor, le oferim consultanţă legală prin intermediul unui birou de avocatură din zonă. Se face şi testamentul la notar, lucruri de genul ăsta.

Nici nu costă prea mult.

— Tatăl meu a lăsat un testament?

— Te rog să vorbeşti cu avocatul. Eu nu pot să discut despre asta.

— Am înţeles. Am cum să-l întâlnesc în curând?

— Am luat deja legătura cu dânsul şi vine aici astăzi, la ora trei. E bine aşa? E cam din pripă, dar m-am gândit că eşti şi tu ocupat, aşa că am stabilit eu cum am crezut de cuviinţă.

— Mulţumesc, răspunse Tengo, recunoscător pentru eficienţa ei.

Cumva, toate femeile mai în vârstă din jurul lui erau foarte abile.

— Mai întâi mergi la primărie pentru radierea din registrul de familie şi ia aprobarea pentru cremare.

— Bine, atunci trebuie să mă duc la Ichikawa, fiindcă domiciliul tatei acolo era. Dar aşa nu cred că apuc să mă întorc până la trei.

Asistenta clătină din cap.

— Imediat după ce a venit aici, tatăl tău şi-a transferat certificatul de rezidenţă şi domiciliul de la Ichikawa la Chikura. Ca să simplifice lucrurile la nevoie.

— Foarte organizat, zise Tengo impresionat.

Parcă tatăl său ştiuse de la bun început că acolo urma să moară.

— Aşa este. Nu multă lume vede aşa departe. Toţi cred că sunt aici doar temporar. Însă… zise asistenta, dar se întrerupse şi îşi împreună mâinile în faţă, sugerând prin gesturi cuvintele care ar fi urmat. În orice caz, nu e nevoie să te duci până în Ichikawa.

*

Tengo fu condus în rezerva tatălui său. Era camera în care îşi petrecuse ultimele luni din viaţă. Aşternuturile fuseseră strânse, plapuma şi perna luate, iar pe pat mai rămăsese acum doar o saltea în dungi. Pe birou era o veioză simplă, iar în dulapul îngust atârnau cinci umeraşe goale. Raftul de cărţi era gol, iar restul obiectelor personale fusese depozitat în altă

parte. Tengo nici nu-şi mai amintea care erau acele obiecte personale. Îşi lăsă geanta pe podea şi dădu roată cu privirea prin cameră.

Înăuntru încă mai stăruia un vag iz de medicamente. Simţea în nări până şi răsuflarea lăsată în urmă de bolnav. Tengo deschise geamul ca să aerisească. Perdelele decolorate de soare fluturau în vânt ca fusta unei fetiţe jucăuşe. Văzându-le, Tengo se gândi dintr-odată ce minunat ar fi ca Aomame să fie acolo cu el şi să-l ţină strâns de mână, fără să spună nimic.

*

Tengo luă autobuzul până la primăria din Chikura, arătă la ghişeu certificatul de deces şi primi aprobarea pentru cremare. Putea fi dus la crematoriu după douăzeci şi patru de ore de la ora decesului. Depuse o cerere pentru radierea din registrul de familie şi primi un act doveditor. Îi luă ceva timp pentru toate formalităţile, dar în principiu, totul se rezolvă neaşteptat de simplu. Fără timp de introspecţii sufleteşti, fără nimic. Ca şi cum ai radia o maşină din circulaţie. Asistenta Tamura îi făcu la copiatorul din birou trei copii după fiecare din actele primite de la primărie.

— La două şi jumătate, înainte să te întâlneşti cu avocatul, o să vină aici cineva de la firma de pompe funebre Zenko, îi spuse ea. Te rog să-i dai o copie după aprobarea pentru cremare. Mai departe se ocupă dânşii de tot. Tatăl tău a vorbit cu un reprezentant al lor şi a făcut toate aranjamentele. A pus deoparte şi banii pentru cheltuieli. De aceea chiar nu trebuie să faci nimic. Desigur, dacă nu ai cumva vreo obiecţie.

Tengo îi spuse că nu avea.

Tatăl său nu lăsase în urmă mai niciun lucru personal. Nişte haine vechi, câteva cărţi şi atât.

— Ai vrea ceva, vreun obiect care să-ţi amintească de dânsul? Asta ar însemna radioul cu alarmă, ceasul de mână vechi, mecanic, ochelarii şi cam atât.

Tengo îi răspunse că nu voia nimic şi o rugă să facă ce credea cu ele.

*

La ora două şi jumătate fix un reprezentant îmbrăcat în costum negru de la firma de pompe funebre sosi cu paşi tăcuţi. Era un bărbat slab, de cincizeci şi ceva de ani. Avea degete lungi, ochi mari şi un neg negru şi uscat lângă nas. Era bronzat bine până în vârful urechilor, de ziceai că a stat la soare cu orele. Nu se ştie de ce, dar Tengo nu văzuse niciodată un antreprenor de pompe funebre gras. Acesta îi explică în mare lui Tengo paşii serviciului funerar. Vorbea politicos şi foarte lent, de parcă voia să-i sugereze că nu exista niciun motiv de grabă.

— Pe când era în viaţă, tatăl dumneavoastră şi-a exprimat dorinţa de a beneficia de un serviciu funerar cât mai simplu. Să fie pus într-un sicriu modest, care să-şi servească scopul, apoi să fie dus direct la crematoriu. A vrut să omitem absolut totul, altarul, ceremonia, recitarea sutrelor, numele postum, florile, cuvintele de despărţire. Nu a dorit niciun mormânt. A spus să depunem urna într-un aşezământ comun oarecare. Aşa că, în cazul în care nu aveţi nicio obiecţie…

În acel punct, bărbatul se întrerupse şi se uită la Tengo implorator.

— Dacă asta şi-a dorit tata, eu, unul, nu am nimic de obiectat, zise el, privindu-l drept în ochi.

Reprezentantul încuviinţă şi îşi plecă uşor privirea.

— În noaptea aceasta se face priveghiul şi vom depune trupul peste noapte la sediul nostru. Am dori, dacă se poate, să îl transportăm acolo chiar acum. Iar mâine la ora unu se va face cremarea la un crematoriu din apropiere. Este bine aşa?

— Nu am nicio obiecţie.

— Doriţi să veniţi la cremare?

— Am să vin, răspunse Tengo.

— Sunt persoane care nu doresc să fie de faţă. Rămâne la latitudinea dumneavoastră.

— Am să vin, repetă Tengo.

— Am înţeles, spuse bărbatul cu un aer uşurat. Atunci, am aici exact ce i-am arătat şi tatălui dumneavoastră înainte să

moară. Sper să avem acordul dumneavoastră.

Cu aceste cuvinte, reprezentantul deschise un dosar cu degetele lui lungi ca nişte picioare de insectă şi scoase din el o factură, pe care i-o înmână lui Tengo. Până şi el, care nu ştia nimic despre înmormântări, înţelese că era vorba de un serviciu foarte puţin costisitor. Evident, nu avea nimic de obiectat. Luă un pix şi semnă hârtia.

Avocatul sosi cu câteva minute înainte de ora trei şi schimbă câteva cuvinte cu antreprenorul de pompe funebre, de faţă cu Tengo. O conversaţie scurtă, ca între specialişti. Tengo nici nu înţelegea bine despre ce se discuta. Cei doi păreau să se cunoască. Era un oraş mic. Sigur toată lumea se ştia cu toată lumea.

Imediat în apropierea camerei în care era depus corpul exista o poartă de acces discretă, lângă care era parcată furgoneta firmei de pompe funebre. Toate geamurile, mai puţin cel din dreptul şoferului, erau vopsite în negru, iar pe maşina neagră ca smoala nu era nicio emblemă şi nimic scris. Antreprenorul slab şi asistentul său cu păr alb, care îndeplinea şi rolul de şofer, mutară trupul tatălui lui Tengo pe un pat mobil şi îl împinseră până la maşină. Furgoneta era special făcută să aibă tavanul înălţat, iar cu ajutorul unei şine se putea introduce partea superioară a patului, aşa cum era. Uşile din spate se închiseră cu un sunet formal, reprezentantul îi făcu politicos o plecăciune lui Tengo, după care furgoneta plecă. Cei patru – Tengo, avocatul, asistenta Tamura şi asistenta Ōmura – îşi împreunară palmele în direcţia uşilor din spate ale acelei Toyota negre.

*

Tengo şi avocatul rămaseră să discute într-un colţ al cantinei. Avocatul avea în jur de patruzeci şi cinci de ani şi, spre deosebire de antreprenorul de pompe funebre, era foarte rotofei. Aproape că-i dispăruse bărbia. Deşi era iarnă, avea fruntea uşor transpirată. Vara probabil că asuda cumplit. Dinspre costumul său gri de lână venea un iz neplăcut de naftalină. Avea fruntea îngustă şi părul negru-negru şi extrem

de des. Corpul acela obez nu se potrivea deloc cu claia de păr. Avea pleoape greoaie, umflate şi ochii înguşti, însă dacă te uitai cu luare-aminte descopereai în ei o rază de bunătate.

— Tatăl dumneavoastră mi-a încredinţat testamentul dânsului. Dar să nu credeţi că e vorba de ceva de proporţii. Nu se compară cu cele care apar prin romanele poliţiste, zise avocatul şi tuşi o dată. S-ar putea numi mai degrabă o scurtă însemnare. Am să vă explic mai întâi sumar despre ce este vorba. Testamentul indică, în primul rând, aranjamentele legate de serviciul său funerar. Despre asta v-a explicat mai devreme domnul de la Zenko, nu-i aşa?

— Da, mi-a explicat. Un serviciu funerar simplu.

— Aşa este, spuse avocatul. Asta îşi dorea tatăl dumneavoastră. Să se facă totul cât mai simplu cu putinţă. Există un fond alocat cheltuielilor de înmormântare, iar cele medicale sunt acoperite din suma lăsată garanţie de dânsul când a fost internat aici. Este totul aranjat astfel încât să nu existe alte eforturi financiare.

— Adică să nu se îndatoreze la nimeni.

— Exact. Totul a fost achitat în avans. Apoi, mai sunt nişte bani în contul dânsului de la oficiul poştal din Chikura, pe care vi i-a lăsat moştenire. Va trebui schimbat titularul contului. Pentru aceasta aveţi nevoie de adeverinţa de radiere din registrul de familie, de extrasul oficial din registrul dumneavoastră de familie şi de certificatul de înregistrare a ştampilei. Mergeţi cu ele direct la oficiul poştal din Chikura şi completaţi formularele de mână. Formalităţile acestea durează destul de mult timp. După cum ştiţi şi dumneavoastră, băncile şi oficiile poştale din Japonia sunt foarte stricte când vine vorba de formulare.

Avocatul scoase o batistă mare şi albă din buzunarul de la sacou şi îşi şterse fruntea cu ea.

— Cam atât aveam să vă transmit legat de averea sa. Prin avere înţeleg aici doar economiile de la poştă, deoarece nu există vreo asigurare de viaţă, titluri de acţiuni, proprietăţi imobiliare, pietre preţioase sau antichităţi. Cum să vă spun, totul e foarte clar şi nu implică niciun efort.

Tengo încuviinţă în tăcere. Tipic pentru tatăl său. Dar îl pleoştea gândul că îi revenea ca moştenire contul lui de economii. Se simţea de parcă i se punea în braţe un teanc de pături ude şi grele. Ar fi preferat să nu fie nevoit să le primească. Însă nu putea să-i spună un asemenea lucru acestui avocat gras, cu păr des şi zâmbet curtenitor.

— Pe lângă acestea, am în păstrare un plic de la tatăl dumneavoastră. L-am adus la mine şi aş vrea să vi-l înmânez acum.

Plicul maroniu, mare şi umflat, era sigilat bine cu bandă adezivă. Avocatul cel gras îl scoase din diplomatul său negru şi îl puse pe masă.

— Imediat după ce a fost internat aici, m-am întâlnit şi am discutat cu domnul Kawana, iar dânsul mi-a încredinţat acest plic. La momentul acela, încă era perfect conştient. Sigur, uneori se mai zăpăcea, însă, în mare, putea să ducă un trai fără impedimente. Mi-a spus că atunci când va muri, să i-l înmânez moştenitorului său legal.

— *Moştenitorul legal,* zise Tengo uşor mirat.

— Da. Tatăl dumneavoastră nu a numit pe nimeni atunci. Însă dumneavoastră sunteţi singurul moştenitor legal.

— Din câte ştiu şi eu, aşa este.

— Prin urmare, vi-l înmânez dumneavoastră, zise avocatul arătând cu degetul către plicul de pe masă. Puteţi, vă rog, să-mi semnaţi de primire?

Tengo semnă confirmarea de primire. Aşezat pe masă, plicul maroniu arăta inutil de impersonal şi formal. Nici pe faţa şi nici pe spatele lui nu era scris nimic.

— Aş vrea să vă întreb ceva, spuse Tengo. În acel moment, tata a pronunţat vreodată numele meu, Tengo Kawana? Sau cuvântul „fiu”?

Cât timp se gândi, avocatul scoase din nou batista din buzunar şi îşi şterse fruntea. Apoi clătină scurt din cap.

— Nu, domnul Kawana a spus doar „moştenitorul legal”. Altă expresie nu a folosit niciodată. Îmi amintesc acest lucru, pentru că mi s-a părut puţin straniu.

Tengo tăcea. Avocatul spuse pe un ton împăciuitor.

— Însă domnul Kawana ştia şi dânsul foarte bine că dumneavoastră sunteţi singurul moştenitor legal. Doar că nu v-a pomenit numele în discuţie, atâta tot. Vă neliniştеşte ceva?

— Nu mă neliniştеşte nimic, zise Tengo. Tata a avut dintotdeauna micile lui ciudăţenii.

Avocatul zâmbi liniştit şi încuviinţă uşor din cap. Apoi îi întinse lui Tengo o nouă copie completă a registrului de familie.

— Îmi cer scuze, dar fiind vorba de această boală, mi-am permis să verific registrul de familie, ca să nu apară vreo eroare în acte. Din înregistrări reiese că dumneavoastră sunteţi unicul fiu al domnului Kawana. La un an şi jumătate după ce v-a născut, mama dumneavoastră a murit. Tatăl v-a crescut singur, fără să se recăsătorească. Părinţii şi fraţii dânsului sunt decedaţi cu toţii. Dumneavoastră sunteţi, fără dubiu, singurul moştenitor legal.

Avocatul se ridică în picioare, îşi oferi condoleanţele şi plecă. Tengo rămase aşezat la masă, privind plicul. Tatăl său fusese tatăl său biologic, iar mama lui *chiar* murise. Aşa spusese avocatul. Şi probabil că era un fapt real. Sau cel puţin din punct de vedere legal. Însă cu cât aceste fapte ieşeau mai mult la iveală, avea senzaţia că adevărul se îndepărta tot mai mult. Oare de ce?

Tengo se întoarse în camera tatălui său, se aşeză la birou şi se chinui să desfacă plicul maroniu. Poate că înăuntrul lui se ascundea cheia dezlegării unor secrete. Dar nu se dovedi a fi o îndeletnicire prea uşoară. Nu găsi în cameră nici foarfecă, nici cutter şi nimic altceva de care să se ajute. Nu-i rămânea decât să dezlipească fiecare fâşie de bandă cu unghiile. Când reuşi, cu chiu, cu vai, să deschidă plicul, găsi înăuntrul lui alte câteva plicuri, toate lipite foarte bine. Tipic din partea tatăl lui.

Într-unul erau cinci sute de mii de yeni, bani gheaţă. Cincizeci de bancnote nou-nouţe de zece mii de yeni, înfăşurate de mai multe ori într-o hârtie subţire. Înăuntru era şi un bileţel pe care scria „bani pentru urgenţe”. Era, neîndoielnic, scrisul tatălui său. Mărunt, cu fiecare ideogramă în parte atent migălită. Asta însemna să-i folosească dacă

apăreau diverse cheltuieli neaşteptate? Tatăl său se aşteptase ca „moştenitorul legal” să nu aibă la el suficienţi bani gheaţă.

Plicul cel mai gros era burduşit cu nişte decupaje vechi din ziare şi diverse diplome. Toate legate de Tengo. Diploma de când câştigase olimpiada de aritmetică din şcoala primară, articolul din ediţia locală a ziarului. O fotografie cu trofeele sale. Carnetele de note, desăvârşite ca nişte opere de artă. Note maxime la toate materiile. Şi alte diverse mărturii minunate care îi atestau statutul de copil minune. O fotografie cu el în şcoala generală, îmbrăcat în echipament de judo. Zâmbea vesel, cu fanionul de vicecampion în mână. Tengo era extrem de surprins să le vadă. Tatăl său ieşise la pensie, plecase din locuinţa de serviciu dată de NHK, se mutase tot în Ichikawa, cu chirie, şi mai apoi venise la sanatoriul din Chikura. Fiind singur şi mutându-se de mai multe ori, nu-i rămăseseră multe obiecte personale. În plus, relaţia lor fusese rece ani de-a rândul. Cu toate acestea, tatăl său cărase după el şi preţuise aceste relicve strălucitoare de pe vremea când era „copilul minune”.

În alt plic erau diverse documente de pe vremea când lucra ca încasator la NHK. Hârtii prin care i se recunoşteau meritele deosebite pe parcursul anilor. Erau câteva diplome simple. O fotografie făcută probabil cu un coleg într-o excursie cu firma. Un buletin vechi. Chitanţe de plată pentru pensie şi asigurarea de sănătate. Câteva state de plată, păstrate din cine ştie ce motiv. Hârtii legate de încasarea primei de pensionare… La cât se spetise pentru NHK muncind încontinuu mai bine de treizeci de ani, sumele erau surprinzător de mici. Comparativ cu realizările remarcabile ale lui Tengo din şcoala primară, ale lui se puteau considera practic nule. Poate că din punct de vedere social, era un om egal cu zero. Însă pentru Tengo, el nu nu fusese deloc „egal cu zero”. Tatăl lui îi lăsase în suflet o umbră grea şi întunecată. La fel şi acel cont poştal de economii.

În plicurile acelea nu era nimic legat de viaţa lui dinainte să se angajeze la NHK. Parcă viaţa lui începuse abia din momentul în care devenise încasator.

În plicul mic şi subţire pe care îl deschise ultimul era o fotografie alb-negru. Atât. Nimic altceva. O fotografie veche şi acoperită în întregime cu o peliculă subţire de parcă ar fi fost pătată cu apă. Înfăţişa doi părinţi cu copilul. Tatăl, mama şi bebeluşul. După cât era de mare, acesta nu părea să aibă peste un an. Îmbrăcată în chimono, mama îşi ţinea cu grijă pruncul în braţe. În fundal se vedea poarta unui templu şintoist. După haine, fotografia părea făcută iarna. Fiind în pelerinaj la templu, probabil că era de Anul Nou. Mama îşi ţinea ochii mijiţi şi zâmbea. Tatăl era îmbrăcat cu un palton închis la culoare, puţin cam mare, şi avea două cute adânci între sprâncene. Un chip care spunea că nu prea ia orice lucru de bun. Bebeluşul din braţe arăta uluit de cât de mare şi de rece era lumea.

Bărbatul acela tânăr semăna cu tatăl lui Tengo din toate punctele de vedere. Avea încă trăsături tinere, dar cumva mature pentru vârsta sa, era slab şi avea ochii adânciţi în orbite. Era chipul unul fermier sărman dintr-un sat izolat. Încăpăţânat şi sceptic. Avea părul tuns scurt şi stătea cam cocoşat. Era imposibil să nu fie tatăl lui. Ceea ce însemna că bebeluşul era Tengo, iar femeia care îl ţinea în braţe, mama lui. Era mai înaltă decât tatăl lui şi avea o postură frumoasă. El părea să aibă între treizeci şi cinci şi patruzeci de ani, iar ea, în jur de douăzeci şi cinci.

Era prima dată când vedea acea fotografie. Tengo nu mai văzuse niciodată ceva care să aducă a portret de familie. Şi nici vreuna cu el mic. Tatăl său îi explicase că duceau o viaţă grea şi nu aveau aparat de fotografiat, iar în plus, nu se ivise ocazia să facă o poză de familie. La asta se gândise şi Tengo. Dar fusese o minciună. Una tot existase. Iar înfăţişarea lor nu era chiar magnifică, dar nici cât să se facă de râs în public. Nu păreau să ducă un trai atât de sărăcăcios încât să nu-şi permită un aparat de fotografiat. Poza fusese făcută la scurt timp după ce se născuse Tengo, deci prin ’54-’55. O întoarse pe partea cealaltă, dar nu erau trecute locul şi data.

Tengo cercetă în amănunt chipul mamei. În fotografie era mic şi, pe deasupra, neclar. Cu o lupă poate ar fi văzut mai

bine detaliile, dar nu avea aşa ceva. Cu toate acestea, reuşi să-i distingă în mare trăsăturile feţei. Era ovală, cu un nas micuţ şi buze cărnoase. Nu se putea numi neapărat o frumuseţe, dar era un chip drăguţ, care îţi lăsa o impresie plăcută. Cel puţin în comparaţie cu trăsăturile grosolane ale tatălui, ale ei erau mult mai delicate şi inteligente. Asta îl bucură pe Tengo. Avea părul strâns frumos în coc şi o expresie orbită pe faţă. Poate era doar încordată în faţa aparatului de fotografiat. Fiind îmbrăcată în chimono, nu i se desluşea silueta.

Cel puţin din câte se vedea din înfăţişarea surprinsă în fotografie, cu greu s-ar fi putut numi un cuplu potrivit. Părea să fie şi o diferenţă măricică de vârstă între ei. Tengo încercă să şi-i imagineze întâlnindu-se undeva, apropiindu-se sufleteşte, căsătorindu-se şi crescând un fiu împreună, dar nu prea reuşi. Poza aceea nu-i transmitea nimic de genul acesta. Şi atunci, scoţând din calcul o legătură sufletească, însemna că au existat anumite circumstanţe care îi uniseră ca soţ şi soţie. Sau poate că nu fusese vorba de nicio circumstanţă. Poate că pur şi simplu viaţa nu era decât un şir întreg de evenimente absurde şi pe alocuri chiar grosolane.

Apoi Tengo încercă să-şi dea seama dacă femeia enigmatică din reveria sau amintirea sa tumultuoasă din fragedă copilărie era una şi aceeaşi cu mama sa din fotografie. Însă în acel moment realiză că nu-şi amintea deloc chipul acelei femei. Îşi scotea bluza, îşi lăsa bretelele neglijeului să cadă, iar un bărbat necunoscut îi săruta sfârcurile. Apoi scotea un suspin adânc. Cam asta era tot ce-şi amintea el. Un alt bărbat strângea între buze sfârcurile mamei lui. Sfârcurile care trebuiau să-i aparţină în totalitate lui erau asaltate de altcineva. Probabil că pentru un bebeluş, aceea fusese o ameninţare foarte puternică. La chipul ei nu se mai uitase.

Tengo puse deocamdată fotografia la loc în plic şi se gândi la ce reprezenta ea. Tatăl său o păstrase cu grijă până la moarte. Asta însemna că ţinuse la mama lui. Când Tengo ajunsese la vârsta la care să înţeleagă ce se întâmplă în jurul lui, ea deja se îmbolnăvise şi murise. Din ce aflase avocatul, el

era unicul fiu pe care mama sa îl avusese cu tatăl său, încasatorul de la NHK. Acesta era un fapt înscris în registrul de familie. Însă actele de la primărie nu garantau că bărbatul acela fusese tatăl său biologic.

„Eu n-am niciun băiat", îi spusese tatăl lui înainte să intre în comă profundă.

„Şi atunci eu ce sunt?", îl întrebase Tengo.

„Nu eşti nimic", venise răspunsul său concis, care nu însemna nici da, nici nu.

La auzul acelor cuvinte, din inflexiunea vocii lui, Tengo se convinsese că între el şi bărbatul acela nu exista o legătură de sânge. Şi în acel moment se simţise eliberat din cătuşele grele, însă pe măsură ce trecea timpul, îşi pierdea convingerea că ceea ce spusese tatăl său era un fapt adevărat.

Nu sunt nimic, spuse Tengo încă o dată.

În acel moment îşi dădu seama dintr-odată că imaginea mamei sale din fotografia cea veche aducea cumva cu iubita lui mai în vârstă. Kyōko Yasuda, aşa o chema. Ca să se mai liniştească, Tengo îşi ţinu o vreme degetele apăsate cu putere pe frunte. Apoi scoase din nou poza din plic şi o privi. Nasul mic, buzele cărnoase. Bărbia mai proeminentă. Nu observase asta pentru că aveau tunsori diferite, dar chipul său chiar semăna cu al lui Kyōko Yasuda. Dar ce putea să însemne asta?

Şi de ce se gândise tatăl lui să-i lase moştenire acest portret de familie după moartea sa? Cât trăise nu îi dăduse lui Tengo nicio informaţie despre mama lui. Ţinuse ascunsă până şi existenţa acelei poze. Însă în ceasul al doisprezecelea, îi lăsase această fotografie veche şi neclară. Pentru ce? Ca să-şi ajute fiul sau ca să-l dezorienteze şi mai mult?

Un lucru îi era clar lui Tengo, şi anume că tatăl său nu voise nici în ruptul capului să-i explice lui un anumit fapt. Nici cât trăise şi nici acum, după ce murise. Uite aici o fotografie. Eu doar ţi-o pasez. *Mai departe dă-ţi cu presupusul cât vrei tu.* Asta îi spunea tatăl lui.

Tengo se întinse pe salteaua goală şi se uită în tavan. Era

un tavan din placaj, vopsit în alb. Complet inexpresiv, fără granulaţii şi fără noduri, doar cu vreo câteva îmbinări drepte. Aceea era priveliştea pe care o avusese în faţa ochilor afundaţi în orbite şi tatăl lui, în ultimele sale luni de viaţă. Sau poate că ochii aceia nu vedeau nimic. În orice caz, acolo era aţintită privirea lui, fie că vedea sau nu cu ea.

Tengo închise ochii şi se imagină îndreptându-se agale către moarte, întins acolo. Însă pentru un bărbat de treizeci de ani, fără probleme de sănătate, moartea era pe undeva la o periferie îndepărtată, unde imaginaţia sa nu ajungea. Se uita la umbrele mişcătoare pe care lumina amurgului le proiecta pe perete, respirând încet. Îşi propuse să nu se gândească la nimic. Lui, unul, nu-i venea deloc greu să nu se gândească la nimic. Era prea obosit să-şi mai bată capul cu ceva. Dacă se putea, ar fi vrut să doarmă puţin, dar cum era prea obosit, nu reuşea să adoarmă.

*

Cu puţin înainte de ora şase veni asistenta Ōmura şi îl anunţă că era gata masa la cantină. Tengo nu avea deloc poftă de mâncare şi deşi îi spuse asta, asistenta aceea înaltă şi cu piept mare nu plecă. Insistă să bage ceva în stomac, chiar şi doar puţin de tot. Sunase ca un ordin. Se înţelegea de la sine că era o adevărată profesionistă la a da indicaţii oamenilor despre cum să aibă grijă de corpul lor. Iar Tengo era genul de om care nu prea ştia cum să se opună unui ordin, mai ales dacă venea de la o femeie mai în vârstă decât el.

Coborî scările, se duse la cantină şi acolo o găsi pe Kumi Adachi. Asistenta Tamura nu se zărea pe nicăieri. Tengo luă masa alături de asistenta Ōmura şi de Kumi. Mâncă puţină salată şi fiertură de legume, alături de o supă *miso* cu scoici şi ceapă verde. Bău apoi şi un ceai fierbinte de cereale.

— Când e cremarea? îl întrebă Kumi.

— Mâine la ora unu, răspunse Tengo. După ce se termină cred că mă întorc direct la Tokio. Trebuie să mă duc la serviciu.

— O să mai fie cineva la cremare în afară de tine?

— Nu cred. Doar eu.

— Auzi, te deranjează dacă vin şi eu? îl întrebă Kumi.

— La cremarea tatălui meu? zise Tengo surprins.

— Da. Sinceră să fiu, mie îmi plăcea mult de tatăl tău.

Fără să se gândească, Tengo lăsă beţişoarele din mână şi se uită la Kumi. Chiar vorbea despre tatăl lui?

— Ce anume îţi plăcea la el? o întrebă el.

— Era onest şi nu vorbea în plus, zise ea. Din punctul ăsta de vedere semăna cu tatăl meu, care a murit.

— Aha.

— Tatăl meu a fost pescar. A murit înainte să împlinească cincizeci de ani.

— A murit pe mare?

— Nu, de cancer pulmonar. Fuma prea mult. Nu ştiu de ce, dar toţi pescarii sunt fumători înrăiţi. Parcă ar pompa fum din ei.

Tengo se gândi la spusele ei.

— Poate ar fi fost mai bine dacă era şi tata pescar.

— De ce?

— Ştiu şi eu? zise Tengo. Aşa cred. Că mai bine ar fi fost pescar decât încasator la NHK.

— V-aţi fi înţeles mai bine aşa?

— Măcar ar fi fost mai simple o groază de lucruri.

Tengo se imaginã mic, alături de tatăl său în vasul de pescuit, dis-de-dimineaţă, într-o zi liberă. Vântul aspru al Pacificului şi stropii de apă care îl împroşcau în obraz. Uruitul monoton al motorului Diesel. Ar fi fost nişte zile mai fireşti şi mai pline comparativ cu învârtitul prin Ichikawa, ca să încaseze taxa radio-TV.

— Dar încasarea taxei NHK sigur era muncă grea, zise asistenta Ōmura mâncând peşte fiert.

— Probabil, zise Tengo, gândindu-se că el unul n-ar fi fost în stare s-o facă.

— Dar tatăl tău era strălucit, nu? spuse Kumi.

— Foarte strălucit.

— Mi-a arătat şi nişte diplome.

— Vai de mine! exclamă asistenta Ōmura lăsând brusc

beţişoarele. Uitasem complet. Of! Cum am putut eu să uit ceva atât de important? Staţi aşa un pic. Trebuie neapărat să-i dau azi ceva lui Tengo.

Asistenta Ōmura se şterse la gură cu batista, se ridică de pe scaun şi ieşi în grabă din cantină, lăsându-şi mâncarea în farfurie.

— Ce-o fi aşa de important? se întrebă Kumi, înclinându-şi capul într-o parte.

Evident, Tengo nu avea idee.

Aşteptând-o să se întoarcă, Tengo mâncă salata forţat. În cantină încă nu venise multă lume să ia cina. La o masă erau aşezaţi trei bătrâni, însă niciunul nu scotea o vorbă. La o alta, un bărbat cu părul grizonant, îmbrăcat într-un halat alb mânca singur, citind ediţia de seară a ziarului cu o faţă sobră.

Într-un sfârşit, asistenta Ōmura se întoarse în viteză, cu o pungă de hârtie în mână. Din ea scoase nişte haine împăturite cu grijă.

— Mi le-a dat domnul Kawana cam acum un an, când încă mai era conştient bine, zise ea. A zis că vrea să fie îmbrăcat cu ele când e pus în coşciug. Aşa că le-am dat la curăţat şi le-am păstrat la naftalină.

Aceea era, fără urmă de dubiu, uniforma de încasator de la NHK. Pantalonii erau călcaţi frumos, cu dungă. Se simţea iz de naftalină. Tengo rămase o vreme fără grai.

— Domnul Kawana mi-a spus că doreşte să fie ars în această uniformă, zise asistenta Ōmura, apoi împături la loc uniforma şi o puse înapoi în pungă. Aşa că ţi-o dau acum. S-o iei mâine la firma de pompe funebre, ca să-l schimbe în ea.

— Dar nu e totuşi aiurea să fie îmbrăcat cu ea? Uniforma e un bun dat cu împrumut, care trebuie înapoiat la NHK la pensionare, zise Tengo cu o voce slabă.

— Nu-ţi face griji, îi zise Kumi. Dacă noi nu spunem nimic, n-o să ştie nimeni. N-o să păţească nimic NHK-ul dacă rămâne fără o uniformă veche.

Asistenta Ōmura se arătă de acord.

— Domnul Kawana a umblat de dimineaţa şi până seara pentru NHK mai bine de treizeci de ani. Sigur a avut mult de

tras cu norme de îndeplinit şi cu tot felul de păţanii. Cine să se supere pentru o uniformă? Că n-o foloseşte nimeni ca să facă vreun rău cu ea.

— Aşa e. Eu încă mai am uniforma din liceu, zise Kumi.

— Uniforma de încasator la NHK şi uniforma din liceu sunt două chestii diferite, se amestecă şi Tengo în discuţie, însă nu-l asculta nimeni.

— Da, şi eu o mai am în dulap, zise asistenta Ōmura.

— Şi te mai îmbraci cu ea în faţa soţului tău? Aşa, cu şosete albe? o tachină Kumi.

— N-ar fi o idee rea, răspunse asistenta Ōmura, sprijinindu-şi obrazul în palmă. Cred că l-ar cam incita.

— În orice caz, zise Kumi încheind acolo conversaţia, domnul Kawana şi-a exprimat clar dorinţa de a fi cremat în uniforma de la NHK. Măcar dorinţa asta trebuie să i-o îndeplinim. Corect?

*

Tengo luă punga de hârtie în care era uniforma cu emblema NHK şi se întoarse în cameră. Kumi veni cu el şi îi făcu patul. Aşternuturi curate, care încă mai miroseau a apret, pătură nouă, pernă nouă. Odată terminate pregătirile, patul în care dormise tatăl său arăta cu totul altfel. Fără nicio legătură, Tengo îşi aminti de părul pubian negru şi des al lui Kumi.

— Tatăl tău a rămas în comă până la sfârşit, zise ea netezind cu mâna cutele de la cearşaf. Dar nu cred că era complet inconştient.

— De ce crezi asta?

— Pentru că uneori părea că transmite un mesaj cuiva.

Tengo era la geam şi se uita afară, dar se întoarse şi o privi pe Kumi.

— Un mesaj?

— Da, tot bătea în rama patului. Îşi lăsa mâna să atârne în lături şi ziceai că bate în cod Morse, ţac-ţac, ţac-ţac. Cam aşa.

Kumi îl imită şi bătu cu pumnul în rama de lemn a patului.

— Nu crezi că trimitea un fel de semnal?

— Nu era niciun semnal.

— Atunci ce era?

— Ciocănea la uşă, zise Tengo cu o voce uscată. Bătea la uşa cuiva.

— Mda, acum că zici tu, asta cred că făcea. Chiar se auzea de parcă bătea la uşă, spuse Kumi şi apoi îşi încordă privirea. Adică asta înseamnă că domnul Kawana continua să meargă să încaseze taxa şi după ce îşi pierduse cunoştinţa?

— Probabil că da. Într-un locşor din mintea lui.

— Ca soldaţii de demult care nu-şi lăsau goarna nici după ce mureau, zise Kumi impresionată.

Tengo nu avea ce să răspundă, aşa că tăcu.

— Tatălui tău chiar îi plăcea mult slujba asta. Să meargă şi să încaseze taxa radio-TV.

— Eu nu cred că era vorba de plăcut sau displăcut, zise Tengo.

— Atunci despre ce?

— Era lucrul la care el se pricepea cel mai bine.

— Hm. Aşa, deci, zise Kumi şi căzu pe gânduri. Dar poate că şi o astfel de viaţă e, într-un anumit sens, răspunsul corect.

— Aşa o fi, răspunse Tengo privind şirurile de pini.

Şi sigur aşa era.

— Dar tu? zise Kumi. La ce te pricepi cel mai bine?

— Nu ştiu, răspunse el privind-o în ochi. Sincer nu ştiu.

Capitolul 22
În ochii aceştia se citeşte milă

În seara zilei de duminică, la ora şase şi un sfert, Tengo apăru în holul blocului. Imediat ce ieşi pe uşă se opri şi se uită în jur, căutând parcă ceva. Îşi plimbă privirea de la dreapta la stânga, apoi de la stânga la dreapta. Şi-o înălţă către cer, apoi o coborî în pământ. Însă ochii lui nu păreau să detecteze nimic neobişnuit. Tengo ieşi în stradă, cu paşi iuţi. Ushikawa îl privea prin crăpătura de la draperie.

De data aceasta nu îl urmări. Tengo nu avea nimic la el. Mâinile lui mari stăteau îndesate în buzunarele pantalonilor de stofă, călcaţi fără dungă. Pulover pe gât, pe deasupra o jachetă oliv din catifea reiată, destul de ponosită, părul ciufulit. În buzunarul de la jachetă avea îndesată o carte groasă. Probabil avea de gând să ia masa în apropiere. Treaba lui, să se ducă unde voia.

Luni, Tengo urma să aibă câteva ore la şcoală. Ushikawa telefonase deja şi aflase acest lucru. Da, de la începutul săptămânii, domnul profesor Kawana îşi reia orarul normal, îl informase doamna de la secretariat. Excelent. Deci de a doua zi, Tengo revenea la programul obişnuit. La cum îl ştia el, în seara aceea era exclus să se ducă prea departe. (Deşi, dacă l-ar fi urmărit, Ushikawa ar fi aflat că Tengo se îndrepta către un bar din Yotsuya, să-l întâlnească pe Komatsu.)

Puţin înainte de opt, Ushikawa îşi puse paltonul de lână, fularul la gât şi căciula tricotată pe cap şi ieşi grăbit din bloc, cu ochii în patru. Până la ora aceea Tengo nu se întorsese. Pentru o masă luată în apropiere, dura cam mult. Dacă era ghinionist, risca să dea nas în nas cu el la ieşirea din bloc. Însă în ciuda acestui pericol, Ushikawa trebuia neapărat să iasă din casă în seara aceea, la ora aceea, pentru că avea ceva de rezolvat.

Coti de câteva ori, aşa cum îi spunea memoria, trecu prin faţa câtorva puncte de reper şi, bâjbâind pe alocuri, reuşi să ajungă la locul de joacă. Vântul puternic de miazănoapte

încetase şi era neaşteptat de cald pentru o seară de decembrie, dar parcul rămânea la fel de pustiu. Ushikawa se uită din nou în jur şi după ce se încredinţă că nu-l vedea nimeni, se urcă pe tobogan. Ajuns în vârf, se aşează, se rezemă cu spatele de balustradă şi îşi ridică privirea către cer. Luna se afla cam în aceeaşi poziţie ca în seara precedentă. Era luminoasă, pe două treimi plină. În jurul ei nu era nici urmă de nor. Însă alături de ea stătea cuibărită luna cea mică, verzuie şi diformă.

Nu mi s-a părut, îşi zise Ushikawa, oftând şi clătinând încet din cap. N-a fost nici vis, nici iluzie optică. Cele două luni pluteau neîndoielnic în văzduh, deasupra ulmului desfrunzit. Arătau de parcă îl aşteptaseră acolo nemişcate să se întoarcă pe tobogan. Ştiau că avea să revină. Ca şi cum s-ar fi înţeles între ele, tăcerea pe care o răspândeau în jur mustea de sensuri ascunse. Iar ele îi cereau lui Ushikawa să le împărtăşească tăcerea. Nu ai voie să mai spui nimănui, îi şopteau ele, ducând la buze degetul arătător, îmbrăcat în cenuşă palidă.

Aşezat acolo, Ushikawa îşi mişcă muşchii faciali în toate direcţiile, asigurându-se într-o doară că nu simţea nimic nefiresc, nimic neobişnuit. Şi nu găsi nimic în neregulă. De bine, de rău, era tot chipul lui dintotdeauna.

Ushikawa se considera o persoană realistă. Şi chiar era. Pe el nu-l interesau speculaţiile metafizice. Dacă ceva exista cu adevărat, atunci nu putea decât să accepte acel ceva ca fiind real, indiferent dacă avea sau nu sens, dacă avea sau nu logică. Era modul lui de gândire pe care îşi întemeia existenţa. Realitatea nu se năştea din principii şi logică. Mai întâi era realitatea, apoi veneau şi principiile şi logica, în acord cu ea. Prin urmare, Ushikawa se hotărî că nu-i rămânea decât să accepte ca fapt real existenţa celor două luni pe cer.

Ce-o să fie mai departe, putea să se gândească la vremea respectivă. Ushikawa examină îndeaproape cele două luni, străduindu-se să nu-şi facă gânduri inutile. O lună mare şi galbenă, una mică şi verde, diformă. Încercă să-şi obişnuiască privirea cu acel peisaj. *Accept-o ca atare,* se îndemnă el. Nu

pot să-mi explic cum e posibil aşa ceva, dar deocamdată nu trebuie să urmăresc chestiunea asta până în pânzele albe. De fapt, problema e *cum să fac faţă situaţiei.* Iar pentru asta trebuie să accept priveliştea asta ilogică aşa cum e. Ăsta e punctul de plecare.

*

Ushikawa rămase acolo un sfert bun de oră, rezemat de balustradă, nemişcat, încercând să se acomodeze cu imaginea care i se înfăţişa. Lăsă razele celor două luni să îl învăluie, să-i pătrundă în piele, ca un scafandru care îşi adaptează treptat corpul la diferenţa de presiune. Instinctul îi spunea că era foarte important să facă asta.

Apoi, acest bărbat mărunt, cu capul diform, se ridică în picioare, coborî de pe tobogan şi se întoarse acasă, pierdut în gânduri greu de transpus în cuvinte. Avea senzaţia că priveliştea în jurul lui arăta un pic diferit ca la venire. Poate e de la lumina lunilor, îşi zise el. Lumina aceea schimba puţin câte puţin aspectul lucrurilor. De câteva ori, era cât pe ce să greşească drumul. Înainte să intre în bloc, se uită la etajul doi şi văzu că fereastra lui Tengo nu era luminată. Nu sosise încă acasă. Pesemne că nu se dusese în apropiere să mănânce. Oare avea întâlnire cu cineva? Poate chiar cu Aomame. Sau cu Fukaeri. Oare am ratat o ocazie majoră? se întrebă Ushikawa. Dar ce sens avea să se mai gândească acum la asta? Era prea periculos să-l urmărească pe Tengo ori de câte ori ieşea din casă. Ajungea să fie văzut o singură dată şi se ducea totul pe apa sâmbetei.

Ushikawa se întoarse acasă şi îşi scoase paltonul, fularul şi căciula. Îşi desfăcu o conservă de carne de vită, puse conţinutul între două chifle şi o mâncă stând în picioare, în bucătărie. Bău o cafea la cutie, nici caldă, nici rece. Dar şi mâncarea, şi băutura erau fade. Le simţea alunecând pe gât, însă nu distingea niciun gust. Nu-şi dădea seama dacă motivul era legat de ele în sine sau de simţul său gustativ. Sau poate era din cauza celor două luni care îi rămăseseră întipărite pe retină. Se auzi o sonerie de pe undeva. Sună de două ori, la

un oarecare interval. Însă Ushikawa nu-i acordă mare atenţie. Nu era la uşa lui. Era departe, la alt etaj.

După ce-şi mâncă sendvişul şi îşi bău cafeaua, Ushikawa fumă încet o ţigară, ca să-şi readucă mintea la realitate. Îşi reconfirmă în gând ce anume trebuia el să facă în acel loc. Apoi se duse în sfârşit la fereastră şi se postă în dreptul aparatului de fotografiat. Aprinse soba electrică şi îşi încălzi mâinile la lumina aceea portocalie. Era duminică seara, înainte de ora nouă. Nu trecea mai nimeni pe uşa blocului. Însă Ushikawa voia să afle la ce oră avea să se întoarcă Tengo.

În scurt timp, o femeie îmbrăcată cu o geacă neagră de puf ieşi din bloc. Nu o mai văzuse niciodată. Avea o eşarfă gri înfăşurată peste gură, ochelari cu ramă neagră şi o şapcă de baseball. Arăta de parcă încerca să se ferească de privirea oamenilor, să-şi ascundă chipul. Era cu mâinile goale şi mergea repede, cu paşi mari. Ushikawa apăsă butonul din reflex şi obturatorul se închise de trei ori. Trebuie să aflu unde se duce, îşi zise el. Dar până se ridică, femeia ajunsese deja în stradă şi dispăruse în beznă. Ushikawa renunţă, încruntându-se. După cum mergea, chiar dacă îşi punea pantofii în picioare şi fugea după ea, n-o mai prindea din urmă.

Ushikawa studie în minte imaginea femeii. Aproximativ un metru şaptezeci. Blugi strâmţi, tenişi albi. Toate hainele, straniu de noi. Ca vârstă, între douăzeci şi cinci şi treizeci de ani. Părul, nu se ştie cât de lung, deoarece îl avea îndesat sub geacă. Din cauza gecii voluminoase, nu i se văzuse silueta, dar judecând după picioare, părea să fie slabă. Postura frumoasă şi felul sprinten în care păşea indicau faptul că era tânără şi sănătoasă. Probabil făcea zilnic vreun sport. Iar ca trăsături, corespundea întocmai cu ce ştia el despre Aomame. Desigur, nu putea trage direct concluzia că femeia aceea era Aomame. Doar că păruse extrem de precaută ca nu cumva să fie remarcată. Emana încordare din tot corpul, ca o actriţă îngrozită să nu fie vânată de paparazzi. Însă o actriţă urmărită de mass-media nu avea ce căuta într-un bloc prăpădit din Kōenji.

Să presupunem că era Aomame.

A venit aici să se întâlnească cu Tengo, însă acesta era plecat. Avea lumina stinsă în casă. Aomame a venit pe la el, dar a plecat, pentru că n-a răspuns la uşă. Poate că soneria care se auzise de două ori de acolo venea. Însă lui Ushikawa i se părea şi aceasta o poveste fără sens. Aomame ştia că e căutată şi, ca să nu se expună vreunui pericol, trebuia să evite pe cât posibil să fie văzută. Dacă voia să vină pe la el, normal era să dea mai întâi un telefon ca să ştie când îl găsea acasă. Aşa evita un risc inutil.

Aşezat în dreptul aparatului de fotografiat, Ushikawa îşi stoarse mintea îndelung, însă nu găsi nicio explicaţie logică. Acţiunile acelei femei – deghizată şi nu chiar, părăsindu-şi ascunzătoarea ca să vină acolo – nu corespundeau cu personalitatea acelei Aomame pe care o ştia el. Ea era mult mai precaută şi mai atentă. Iar asta îl bulversa pe Ushikawa. Nici măcar nu-i trecea prin minte că el însuşi o condusese până acolo.

În orice caz, mâine mă duc la atelierul foto de la gară şi developez toate filmele, îşi propuse el. O să apară în ele şi femeia aceasta misterioasă.

Ushikawa rămase lângă aparatul de fotografiat până după ora zece, însă după ce plecase femeia aceea, nu mai trecuse absolut nimeni pe uşă. Spectacolul se încheiase cu o audienţă foarte mică, iar holul se cufundase, pustiu, în tăcere, ca o scenă uitată şi abandonată de toţi. Oare ce-o fi cu Tengo? se întrebă Ushikawa nedumerit. Din câte ştia el, era ciudat să stea plecat până la o oră atât de târzie, mai ales că de a doua zi reîncepea orele la şcoală. Sau poate se întorsese cât era el plecat şi se culcase devreme.

Când se făcu ora zece, Ushikawa realiză că era complet epuizat. Îi era atât de somn, că abia îşi mai putea ţine ochii deschişi. Lucru straniu pentru el, care era mereu pasăre de noapte. De obicei, dacă era nevoit, putea să stea treaz până la orice oră. Însă în noaptea aceea, somnul îl apăsa pe creştet necruţător, ca o lespede de mormânt străveche.

Poate m-am uitat prea mult la lunile alea două, se gândi el. Poate le-am lăsat lumina să-mi pătrundă prea mult în piele.

Imaginea celor două luni, una mare şi una mică, îi stăruia încă pe retină. Siluetele lor întunecate îi amorţeau un loc moale din creier, aşa cum o anumită specie de viespi înţeapă omizile, le paralizează şi îşi depun ouăle pe suprafaţa lor. Larvele lor folosesc omida încremenită drept sursă de hrană şi o devorează de vie. Ushikawa se încruntă şi îşi alungă din minte imaginile acelea sumbre.

Ei, asta e, îşi zise el. Cât să stau drepţi în post să-l aştept pe Tengo? Treaba lui când se întoarce, că oricum o să se bage direct în pat. Şi în altă parte nu are unde să se ducă. Probabil.

Fără vlagă, Ushikawa îşi scoase pantalonii şi puloverul şi se strecură în sacul de dormit, rămas doar într-o bluză cu mânecă lungă şi izmene. Apoi se făcu covrig şi adormi numaidecât. Căzu într-un somn extrem de adânc, aproape ca o comă. În momentul în care aţipi, avu senzaţia că aude un ciocănit la uşă, însă conştiinţa lui îşi mutase deja centrul de greutate într-un alt tărâm. Nu mai distingea lucrurile între ele. Dacă se forţa să le deosebească, simţea cum îi scrâşneşte fiecare părticică din corp. Aşa că nici nu deschise ochii, ci se cufundă la loc în mâlul somnului, fără să mai încerce să dezlege sensul acelui sunet.

Tengo se despărţi de Komatsu şi se întoarse acasă cam la o jumătate de oră după ce Ushikawa adormise atât de profund. Se spălă pe dinţi, îşi puse pe umeraş jacheta care duhnea a tutun, se schimbă în pijama şi se culcă. Dormi până la două noaptea, când sună telefonul ca să îi vestească moartea tatălui său.

*

Ushikawa se trezi luni dimineaţă după opt, oră la care Tengo deja dormea dus în expresul către Tateyama, încercând să recupereze somnul pierdut. Îl aşteptă să plece către şcoala pregătitoare, postat lângă aparatul de fotografiat. Însă, fireşte, Tengo nu-şi făcu apariţia. Când ceasul indică ora unu, Ushikawa se lăsă păgubaş. Sună la şcoală de la telefonul public din apropiere şi întrebă dacă în ziua aceea domnul

profesor Kawana îşi ţinea orele conform orarului.

— Astăzi domnul profesor Kawana lipseşte. I s-a întâmplat aseară un necaz în familie, îi spuse femeia care răspunsese la telefon.

Ushikawa îi mulţumi şi închise.

Necaz în familie? Familia lui Tengo se rezuma doar la tatăl său, care lucrase ca încasator la NHK şi care era internat într-un sanatoriu undeva, departe. Tengo lipsise o vreme din Tokio tocmai ca să aibă grijă de el şi abia se întorsese de două zile. Deci tatăl murise. Asta însemna că Tengo trebuia să plece din nou din Tokio. Poate chiar plecase înainte ca el să se trezească. Cum naiba de dormise atât de mult şi atât de dus?

În orice caz, asta înseamnă că Tengo a rămas singur pe lume, îşi spuse Ushikawa. Oricum era un om singur, dar acum cu atât mai mult. A rămas absolut singur. Mama lui a murit strangulată într-o staţiune cu ape termale din Nagano, înainte ca el să împlinească doi ani. Criminalul n-a fost prins. Femeia şi-a părăsit soţul, şi-a luat bebeluşul, pe Tengo, şi a purces la drum cu un bărbat mai tânăr. „A purcede la drum” e o expresie tare învechită. N-o mai foloseşte nimeni. Dar se potriveşte bine în anumite cazuri. Nu se ştie de ce a omorât-o tipul. De fapt, nu se ştie nici dacă el a fost făptaşul. A fost strangulată într-o cameră dintr-un han, cu cordonul de la cămaşa de noapte, iar bărbatul cu care era a dispărut. Oricum ai lua-o, individul era dubios. Iar asta a fost tot. Tatăl a fost contactat şi s-a dus din Ichikawa să-şi recupereze copilul.

Poate ar fi trebuit să-i spun toate astea lui Tengo. Are dreptul să ştie aceste lucruri. Dar mi-a zis că nu vrea să audă despre mama lui de la unul ca mine. Şi atunci nu i-am spus nimic. Asta e. E problema lui, nu a mea.

În orice caz, cu sau fără Tengo, nu pot decât să rămân aici şi să-mi continui supravegherea, se îndemnă el. Aseară am văzut-o pe femeia aceea misterioasă care aducea cu Aomame. N-am nicio dovadă că era chiar ea, dar e foarte posibil să fi fost. Asta îmi spune mie capul meu diform. N-oi fi eu prea arătos, dar am un nas fin, de talia celui mai performant radar. Iar dacă tipa aia chiar era Aomame, atunci sigur mai

vine ea în curând în vizită pe la Tengo. Încă nu ştie că i-a murit tatăl. Tengo a primit vestea peste noapte şi a plecat dis-de-dimineaţă. Iar ei par să nu poată lua legătura prin telefon. Ceea ce înseamnă că sigur mai apare ea pe-aici. Are o treabă importantă care o face să vină încoace, cu toate că e riscant. De data asta eu o să aflu neapărat încotro se duce. Iar pentru asta trebuie să mă pregătesc meticulos.

Şi poate aşa se mai elucida întrucâtva un mister, şi anume de ce în această lume existau două luni. Ushikawa chiar voia să afle mai multe despre interesanta ei structură. Deşi, la urma urmei, asta nu e decât o chestiune secundară, îşi zise el. Treaba mea e, în primul şi în primul rând, să descopăr unde se ascunde Aomame. Să-i pun o fundiţă frumoasă şi să le-o servesc celor doi indivizi dubioşi. Indiferent dacă pe cer sunt două luni sau una singură, eu trebuie să fiu foarte realist. Pentru că, la urma urmei, ăsta e punctul meu forte.

*

Ushikawa se duse la atelierul foto de la gară şi lăsă cinci filme de treizeci şi şase de poziţii. Apoi îşi luă fotografiile, intră într-un restaurant din apropiere şi le privi în ordine cronologică, în timp ce mânca o porţie de curry cu pui. Majoritatea erau chipurile cunoscute ale locatarilor. Interesul său se îndreptă către pozele a trei persoane. Fukaeri, Tengo şi femeia misterioasă care ieşise noaptea din bloc.

Ochii lui Fukaeri îl făceau să se simtă încordat. Îl priveau drept în faţă, chiar şi din fotografie. Ştia sigur că Ushikawa era *acolo* şi că o supraveghea. Ştia poate şi că o fotografiase pe ascuns. Ochii ei cristalini i-o spuneau. Străbăteau prin orice şi nu erau deloc de acord cu acţiunile lui. Privirea aceea dreaptă îi sfredelea nemilos inima, până pe partea cealaltă. Nu avea absolut nicio scuză pentru ceea ce făcea. Însă, în acelaşi timp, ea nu-l condamna şi nici nu-l dispreţuia. Într-un fel, ochii aceia frumoşi îl iertau. Ba nu, nu mă iartă, se corectă Ushikawa. În ochii aceştia se citeşte milă. Ei ştiu că am făcut un lucru murdar şi mă compătimesc.

Totul se întâmplase într-un răstimp foarte scurt. În

dimineaţa aceea, Fukaeri se uitase mai întâi la stâlpul de curent, apoi îşi întorsese rapid capul către fereastra în spatele căreia se ascundea Ushikawa, se uitase direct prin obiectivul aparatului de fotografiat mascat acolo şi îl fixase cu privirea. Apoi plecase. Timpul îngheţase în loc, apoi repornise. Totul durase cel mult trei minute. În acest răstimp, privirea ei pătrunsese până în cel mai mic ungher al fiinţei lui, îi văzuse toată mizeria şi grosolănia şi îi oferise mila ei tăcută. Apoi se făcuse nevăzută.

Privindu-i ochii, Ushikawa simţi o durere ascuţită, de parcă i s-ar fi implântat un ac în coaste. Se văzu ca pe un om cumplit de strâmb şi de urât. Dar n-am ce-i face, îşi zise el. Eu chiar sunt un om *cumplit de strâmb şi de urât.* Şi atunci cu atât mai mult, expresia aceea sinceră şi transparentă de milă din ochii ei îi pătrunsese adânc în suflet. Mai bine l-ar fi acuzat, dispreţuit, judecat, condamnat. Mai bine l-ar fi bătut cu o bâtă de baseball. Ar fi suportat. Dar asta, nu.

Prin comparaţie, cu Tengo era mult mai lejer. În fotografie, stătea la intrare, cu privirea îndreptată către el. Inspecta împrejurimile atent, la fel ca Fukaeri. Însă privirea lui nu întâlnea nimic. Ochii lui inocenţi şi neştiutori nu detectau aparatul de fotografiat ascuns în spatele draperiei şi nici pe Ushikawa, aşezat în dreptul lui.

Mai departe, Ushikawa se uită la fotografiile cu „femeia misterioasă". Avea trei cadre. Şapcă de baseball, ochelari cu ramă neagră, eşarfă gri, trasă până sub nas. Nu i se distingeau trăsăturile feţei. Pe lângă faptul că toate pozele erau întunecate, îi mai şi cădea pe chip umbra de la cozoroc. Însă corespundea perfect cu imaginea lui Aomame pe care şi-o conturase el în minte. Ushikawa luă cele trei fotografii şi le privi pe rând, de parcă îşi evalua mâna care îi picase la jocul de cărţi. Cu cât se uita mai mult la ea, cu atât era mai convins că nu putea fi alta decât Aomame.

Chemă chelneriţa şi întrebă ce desert aveau în ziua aceea. Plăcintă cu piersici, îi răspunse ea. Ushikawa comandă o porţie şi încă o ceaşcă de cafea.

Dacă asta nu e Aomame, îşi zise el în timp ce aştepta să

sosească plăcinta, *nu cred c-o să mai am în veci altă şansă s-o întâlnesc.*

Plăcinta cu piersici se dovedi mult mai gustoasă decât se aştepta. Crusta era crocantă şi umplutura suculentă. Probabil era făcută cu piersici de la conservă, dar pentru un desert dintr-un restaurant oarecare nu era deloc rea. Ushikawa termină plăcinta, goli ceaşca de cafea şi părăsi localul destul de satisfăcut. Trecu pe la supermarket şi îşi cumpără provizii pentru trei zile, apoi se întoarse la apartament şi îşi reluă poziţia în spatele aparatului de fotografiat.

În timp ce supraveghea intrarea în bloc prin crăpătura draperiei, Ushikawa aţipi de câteva ori, rezemat de perete, în ochiul de lumină. Dar asta nu-l preocupa prea tare. Nu avea ce mare lucru să-i scape cât dormea. Tengo se dusese la înmormântarea tatălui său şi era plecat din Tokio, iar Fukaeri nu avea să se mai întoarcă. Ştia că el îşi continuă monitorizarea. Şi erau slabe speranţe ca „femeia misterioasă" să apară în timpul zilei. Ea acţiona foarte precaut şi nu avea să facă nicio mişcare până nu se întuneca.

*

Însă nici după lăsarea întunericului „femeia misterioasă" nu apăru. Aceleaşi feţe plecau ca de obicei, la cumpărături, la plimbare, iar cei veniţi de la serviciu se întorceau acasă cu chipuri şi mai obosite. Ushikawa doar îi urmărea cu privirea, fără să mai apese butonul de la aparat. Nu mai avea de ce să-i mai fotografieze. Interesul său se limita acum la doar trei oameni. Ceilalţi nu erau decât nişte trecători anonimi. Ca să-şi mai treacă timpul, îi striga pe fiecare pe porecla dată de el.

— Domnu' Mao (bărbatul avea o tunsoare foarte asemănătoare cu cea a lui Mao Zedong), bine v-aţi întors de la serviciu!

— Urecheatule, ce vreme caldă şi bună de plimbare a fost azi, nu?

— Doamna Guşată, iar la cumpărături? Ce aveţi diseară la cină?

Ushikawa îşi continuă supravegherea până la ora

unsprezece.

Apoi căscă o dată, prelung şi se hotărî să-şi încheie ziua de muncă. Bău nişte ceai verde la sticlă, ronţăi câţiva biscuiţi săraţi şi fumă o ţigară. Când se spălă pe dinţi la baie, scoase limba şi se uită în oglindă. Nu-şi mai inspectase de mult limba în oglindă. Arăta de parcă era acoperită cu un strat gros de muşchi de pământ. Avea o nuanţă pal-verzuie, asemănătoare cu muşchiul adevărat. Ushikawa îl cercetă îndeaproape, la lumină. Arăta sinistru. Era fixat pe toată suprafaţa limbii şi nu părea să mai poată fi îndepărtat vreodată. Dacă o ţin tot aşa, o să mă prefac în omul-muşchi, îşi zise el. O să-mi apară pe piele petice verzui, ici şi colo, începând cu limba. Ca pe carapacea unei ţestoase care trăieşte în mlaştină. Mă deprim numai când mă gândesc la aşa ceva.

Cu aceste cuvinte nerostite, Ushikawa scoase un oftat şi stinse lumina în baie, renunţând să se mai gândească la limba lui. Se dezbrăcă în beznă şi se strecură în sacul de dormit. Îşi trase fermoarul până la gât şi se încovrigă ca o insectă.

*

Când se trezi, în jur era întuneric beznă. Îşi întoarse capul să se uite la ceas, dar acesta nu era unde trebuia să fie. Ushikawa rămase o clipă bulversat. Înainte să se culce, întotdeauna avea grijă să verifice unde îşi lăsa ceasul, ca să poată afla imediat ora şi pe întuneric. Era un obicei deprins de ani de zile. Şi atunci de ce nu era la locul lui? Prin crăpătura de la draperie se strecura o geană de lumină, însă nu se răsfrângea decât asupra unui mic ungher din încăpere. Totul era învăluit în întunericul nopţii.

Ushikawa observă că inima îi bătea cu repeziciune. Pulsa îndârjită, ca să pompeze adrenalină în tot corpul. Avea nările dilatate şi respiraţia agitată, ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un vis intens, răscolitor.

Dar nu visase. Ceva se întâmpla *în realitate.* Ushikawa simţi că la capul lui se afla cineva. O umbră mai neagră decât întunericul din încăpere îi cădea pe faţă. Spinarea îi înţepeni. Într-o fracţiune de secundă, mintea i se redresă şi încercă din

reflex să desfacă fermoarul de la sacul de dormit.

În aceeaşi clipă, acel cineva îşi petrecu braţul în jurul gâtului său, fără să-i dea timp nici măcar să icnească. Erau muşchii unui bărbat bine antrenat şi puternic. Braţul acela îl gâtuia nemilos, strâns, ca într-o menghină. Individul nu scoase niciun cuvânt. Nu i se auzea nici răsuflarea. Ushikawa se zbătu şi se zvârcoli în sacul de dormit. Sfâşie cu unghiile căptuşeala de nailon şi lovi din picioare. Încercă să ţipe, dar aceste lucruri nu-i serveau la nimic. Odată ce-şi fixase bine poziţia pe podea, atacatorul său doar îşi încorda treptat muşchii braţului, fără să mai clintească din loc. Era o mişcare eficace, bine dozată. Ushikawa simţi o presiune crescândă pe trahee şi respiraţia i se reduse tot mai mult.

Întrebarea care îi trecu prin minte în starea aceea disperată era cum intrase acel individ în casă. Uşa avea broască cu cilindru şi era încuiată. Avea şi lanţul pus pe interior. Toate ferestrele erau perfect ferecate. Şi atunci cum reuşise să intre? Dacă ar fi încercat să forţeze broasca, sigur ar fi făcut zgomot şi l-ar fi trezit.

Ăsta e profesionist, îşi zise Ushikawa. La nevoie, omoară omul fără să ezite. E antrenat şi pentru asta. Pionierii să-l fi trimis? Să se fi hotărât ei să scape de mine? Or fi ajuns la concluzia că nu le folosesc şi doar le stau în drum? Asta ar fi o concluzie greşită, sunt la un pas de a o prinde pe Aomame. Ushikawa încercă să vorbească, să-şi pledeze cauza în faţa bărbatului. Să-i spună să-l asculte măcar mai întâi. Însă nu avea glas. Nu-i mai rămăsese suficient aer ca să-i vibreze coardele vocale, iar limba îi înţepenise ca un bolovan în fundul gâtului.

Acum avea traheea complet blocată. Nu mai trecea prin ea niciun firişor de aer. Plămânii erau disperaţi să capete oxigen nou, dar nu găseau pe nicăieri. Ushikawa avu senzaţia că raţiunea se separă de trup. Corpul continua să i se zvârcolească în sacul de dormit, pe când conştiinţa lui era târâtă către un strat de aer greoi, păstos. Începea să nu-şi mai simtă mâinile şi picioarele. De ce? se întrebă el pe măsură ce îşi pierdea cunoştinţa. De ce să mor într-un loc atât de jalnic,

într-un fel atât de jalnic? Fireşte, nu găsi niciun răspuns. Întunericul nemărginit se coborî asupra lui şi cuprinse totul.

*

Când îşi veni în fire, fusese scos din sacul de dormit. Nu-şi simţea mâinile şi picioarele. Ştia doar că era legat la ochi şi că simţea pe obraz rogojina de paie care acoperea podeaua. Nu mai era strâns de gât. Plămânii lui se umflau şi se strângeau trăgând cu zgomot aer proaspăt, ca nişte foale. Un aer îngheţat, de iarnă. Sângele primea oxigen nou, iar inima pompa lichidul acela roşu şi cald cu viteză maximă până la capătul terminaţiilor nervoase. Ushikawa se concentra doar să respire, tuşind violent din când în când. Între timp, îşi recăpătă treptat simţul în mâini şi în picioare. Bătăile ferme ale inimii îi răsunau în urechi. Încă trăiesc, îşi zise el în întuneric.

Ushikawa era întins pe podea cu faţa în jos. Avea mâinile imobilizate la spate cu o bucată de material moale. Era legat şi la glezne. Nu era o legătură strânsă, dar era eficientă şi făcută cu dibăcie. Nu putea decât să se rostogolească. Ushikawa se miră că încă mai era în viaţă şi respira. Deci aceea nu fusese moartea. Se apropiase de ea până la limită, dar nu murise. Gâtul încă îi pulsa dureros. Avea chiloţii îmbibaţi de urină, care începea să se răcească. Dar nu era deloc o senzaţie neplăcută. Din contră, era chiar bine-venită. Durerea şi răceala dovedeau că încă trăia.

— Nu se moare aşa de uşor, se auzi vocea bărbatului, de parcă îi citise gândurile.

Capitolul 23
Exista sigur o lumină

La miezul nopţii, ziua de duminică se preschimbă în luni, dar somnul întârzia să vină.

Aomame ieşise din cadă, îşi pusese pijamaua, se băgase în pat şi stinsese lumina. Nu avea niciun sens să stea trează până târziu, pentru că oricum nu putea face nimic. Deocamdată problema era în mâinile lui Tamaru. Mai bine se culca şi amâna orice gând pe a doua zi de dimineaţă, când ar fi avut capul limpede. Însă mintea îi era perfect trează, iar corpului ei îi ardea să se mişte. N-avea nicio şansă să adoarmă.

*

Resemnată, Aomame se dădu jos din pat şi îşi trase un halat pe ea. Puse apă la fiert şi îşi făcu un ceai de ierburi aromate, pe care îl sorbi încetişor, aşezată la masa din bucătărie. În minte îi tot dădea târcoale un gând, însă nu-şi putea da seama ce anume. Era gros şi dens ca un nor de ploaie care pluteşte în depărtări. Deşi îi vedea forma, nu îi distingea bine conturul. Între formă şi contur părea să existe o discrepanţă. Aomame se duse la geam cu cana în mână şi se uită la parc prin crăpătura draperiei.

Evident, era pustiu. La ora unu noaptea, şi groapa de nisip, şi leagănele, şi toboganul erau abandonate. Era o noapte extrem de liniştită. Vântul se oprise, nori nu erau. Iar cele două luni de mărimi diferite pluteau în văzduh, una lângă alta, deasupra ulmului îngheţat. De când le privise ultima oară, îşi schimbaseră poziţia odată cu mişcarea de rotaţie a pământului, dar reveniseră în câmpul ei vizual.

Stând acolo în picioare, Aomame se gândi la blocul vechi în care intrase Căpăţână şi la cartonaşul alb de pe uşa cu numărul 303. Pe el erau tipărite cele două ideograme care alcătuiau numele „Kawana”. Nu arăta nou. Era îndoit pe la colţuri şi pătat din loc în loc de umezeală. Trecuse ceva vreme

de când fusese pus acolo.

Tamaru o să afle dacă locatarul respectiv e Tengo sau altcineva cu numele Kawana, îşi spuse ea. O să-mi dea de ştire foarte curând, probabil chiar în cursul zilei de mâine. Nu e el bărbatul care să piardă timpul în vreun fel. Iar atunci o să ştiu cum stau lucrurile şi poate că am să reuşesc în curând să mă întâlnesc cu el. La acest gând, Aomame simţi că se sufocă. Aerul din jurul ei parcă se rarefiase dintr-odată.

Dar poate că lucrurile nu o să meargă atât de uşor. Chiar dacă locatarul de la 303 e Tengo Kawana, în clădirea aia se ascunde ciudatul de Căpăţână. Şi urzeşte ceva, nu ştiu nici eu ce anume, dar ceva rău, în orice caz. Sigur pune el ceva la cale. Se ţine ca scaiul de mine şi de Tengo cu încăpăţânare şi vrea să ne împiedice să ne reîntâlnim.

Ba nu, n-ai de ce să-ţi faci griji, încercă Aomame să se convingă. Tamaru e om de încredere. Plus că e mai meticulos, priceput şi are mai multă experienţă decât orice persoană pe care o cunosc eu. Pot să las totul în grija lui, că sigur o să-l ţină cum trebuie la distanţă pe Căpăţână. Individul e o problemă nu doar pentru mine, ci şi pentru el. E un factor de risc ce trebuie înlăturat.

Însă, dacă dintr-un anume motiv (nu ştiu nici eu care), Tamaru ajunge la concluzia că întâlnirea mea cu Tengo ar putea avea urmări neplăcute, atunci ce mă fac? Dacă ar fi pe-aşa, sigur ar elimina orice şansă ca eu şi Tengo să ajungem faţă în faţă. Eu şi Tamaru cumva ne simpatizăm. Asta e clar. Însă întotdeauna interesele şi siguranţa Doamnei vor avea maximă prioritate. Cu asta se ocupă el. Niciodată n-o să facă ceva doar pentru mine.

La acest gând, pe Aomame o cuprinse neliniştea. Ea nu avea de unde să ştie ce poziţie ocupa pe lista de priorităţi a lui Tamaru ideea ca ea să se întâlnească cu Tengo şi să fie împreună. Oare nu cumva făcuse o greşeală fatală când îi dezvăluise existenţa lui? Oare nu cumva ar fi trebuit să se ocupe absolut singură de problema dintre ea şi Tengo, de la început şi până la sfârşit?

Dar nu mai am cum să schimb nimic, îşi spuse ea. Am

apucat să-i spun lui Tamaru. La momentul respectiv nu am avut de ales. Căpăţână probabil că mă aşteaptă să apar, iar ca să calc singură pe acolo ar fi sinucidere curată. Şi timpul trece. Nu-mi permiteam să aştept şi să mai ţin situaţia sub observaţie. În acel moment, cea mai bună opţiune a mea a fost să-i spun lui Tamaru şi să las problema pe mâna lui.

Aomame se abţinu să se mai gândească la Tengo. Cu cât îşi bătea capul mai mult, cu atât se încurcau mai rău toate iţele în capul ei, de nu mai putea să se mişte. Mai bine nu se mai gândea la nimic. Şi nu se mai uita nici la luni. Razele lor îi tulburau sufletul în tăcere. Stârneau mareea în golfuri şi agitau vieţuitoarele din păduri. Aomame îşi termină ceaiul, plecă de la geam şi spălă cana în chiuvetă. Ar fi băut un strop de coniac, dar nu avea voie să consume alcool în timpul sarcinii.

Aomame se aşeză pe canapea, aprinse veioza şi se hotărî să recitească *Crisalida de aer.* Trecuse până acum de cel puţin zece ori prin ea. Nu era un roman lung şi aproape că memorase totul în detaliu. Însă îşi propuse să îl mai citească o dată cu şi mai multă atenţie. Oricum nu reuşea să adoarmă. Cine ştie cum descoperea ceva ce îi scăpase până atunci.

Crisalida de aer era ca o carte de coduri. Eriko Fukada spusese povestea cu scopul de a transmite un mesaj. Tengo o reconstruise, înlocuind-o cu un text frumos stilizat. Cei doi formaseră o echipă şi creaseră împreună un roman care atrăsese mulţi cititori. Din spusele Liderului, „ei au calităţi care se compensează reciproc. Şi-au unit forţele şi au reuşit să facă un anumit lucru împreună". Iar dacă era să creadă tot ce spusese Liderul, din cauza faptului că romanul devenise bestseller şi se divulgaseră astfel anumite secrete, Oamenii cei Mici nu se mai puteau manifesta şi „vocea" încetase să mai vorbească. Prin urmare, fântâna secase şi firul de apă nu mai curgea. Atât de puternică fusese influenţa pe care o exercitase acea carte.

Aomame se concentră asupra fiecărui rând în parte.

Când limbile ceasului din perete indicau ora două şi jumătate, Aomame parcursese deja două treimi din roman. Închise deocamdată cartea şi se strădui să pună în cuvinte

ceea ce simţea intens în sufletul ei. În acel moment avea, poate nu chiar o revelaţie, dar o imagine mult mai certă.

Nu am fost purtată aici din întâmplare.

Asta îi sugera ei acea imagine.

Sunt aici pentru că aici trebuie să mă aflu.

Până acum am crezut că am fost adusă în 1Q84 fără ca eu să am vreun cuvânt de spus. Că macazul s-a schimbat cu un anumit scop, trenul în care mă aflam eu a deraiat de la linia principală şi m-a adus în lumea aceasta nouă şi stranie. Eu m-am trezit deodată *aici.* Într-o lume în care pe cer sunt două luni şi în care mişună Oamenii cei Mici. Care are o intrare, dar nu şi o ieşire.

Liderul mi-a explicat aceste lucruri înainte să moară. „Trenul" a fost de fapt cartea scrisă de Tengo, iar eu sunt adânc implicată în această poveste. Tocmai de aceea mă aflu eu aici. Ca o existenţă pasivă. Ca un actor în rol secundar, neştiutor şi confuz, care orbecăie printr-o ceaţă densă.

Dar nu e doar atât, îşi spuse Aomame. *Nu e doar atât.*

Eu nu sunt o simplă existenţă pasivă, adusă aici cu forţa, din voinţa altcuiva. Sigur, există şi acest aspect. Însă în acelaşi timp, am ales şi eu să fiu aici, din voia mea.

Mă aflu aici şi din propria mea voinţă.

Aceasta era convingerea lui Aomame.

Motivul pentru care sunt aici e clar. Şi e unul singur – să-l întâlnesc pe Tengo şi să fiu împreună cu el. De-asta mă aflu în această lume. Ba nu, invers spus, este unicul motiv pentru care lumea aceasta există înlăuntrul meu. Sau poate că e vorba de un paradox, ca două oglinzi puse faţă în faţă, care se reflectă reciproc la nesfârşit. Eu mă aflu în această lume, această lume se află în mine.

Evident, Aomame nu avea cum să ştie care era acţiunea din cartea pe care Tengo o scria acum. Probabil că în universul acela, pe cer erau două luni. Probabil că apăreau şi Oamenii cei Mici.

Cam asta era tot ce putea bănui ea. Dar era povestea lui Tengo şi, în acelaşi timp, *era şi povestea ei.* Aomame ştia asta.

Îşi dăduse seama de acest lucru recitind scena în care eroina stă seara în şopron şi ţese crisalida de aer, alături de Oamenii cei Mici. Parcurgând cu privirea acea descriere amănunţită şi proaspătă, simţise ceva cald în pântece. O căldură fascinantă, ciudat de pătrunzătoare. Acolo exista o sursă de căldură care avea un nucleu mic, dar solid. Nici nu mai era cazul să se întrebe ce anume era acea sursă de căldură şi ce reprezenta căldura pe care o degaja. Era *mica ei făptură.* Reacţionase la imaginea eroinei ţesând crisalida de aer alături de Oamenii cei Mici şi de aceea emana căldură.

Aomame lăsă cartea pe masa de alături, îşi desfăcu nasturii de la bluza de pijama şi îşi puse palma pe pântece. Simţea în ea căldura emanată dinăuntru. Parcă înăuntrul ei plutea o luminiţă portocalie. Aomame stinse veioza şi, în bezna din dormitor, căută cu privirea acel punct. Era o pâlpâire foarte slabă. Dar exista sigur o lumină. Nu sunt singură, îşi spuse ea. Suntem uniţi. Probabil prin faptul că ne aflăm simultan în aceeaşi poveste.

Iar dacă aceasta este povestea lui Tengo şi în acelaşi timp şi a mea, ar trebui să o pot scrie şi eu. Sigur trebuie să pot să adaug la ea, dar şi să schimb ceva. Şi, mai presus de toate, pot să hotărăsc eu finalul, prin propria mea voinţă. Aşa e firesc.

Dar Aomame nu ştia cum s-o facă. Tot ce ştia ea era că această posibilitate sigur există. Deocamdată nu era decât o teorie, lipsită de partea concretă. Aomame cugeta la toate acestea strângând tare din buze în întunericul calm. E foarte important, îşi spuse ea. Trebuie să mă gândesc bine.

Noi doi formăm o echipă. Aşa cum Tengo şi Eriko Fukada au format o echipă bună pentru *Crisalida de aer,* aşa formăm noi una pentru noua poveste. Voinţele noastre – sau curenţii adânci care curg prin ele – s-au unit, au dat startul acestei poveşti întortocheate şi au dezvoltat-o. E vorba de un lucru care se întâmplă undeva în adâncuri, într-un loc nevăzut. Tocmai de aceea noi suntem uniţi şi fără să ne aflăm unul lângă celălalt. Noi construim o poveste, iar pe de altă parte, povestea ne pune pe noi în mişcare. Despre asta să fie vorba?

Am o singură nelămurire. O nelămurire foarte mare.

În povestea pe care o scriem *noi* oare ce semnificaţie are această *mică făptură*? Oare ce rol îndeplineşte ea?

Văd că reacţionează foarte puternic la scena în care Oamenii cei Mici şi eroina ţes crisalida de aer în şopron. Degajă în uterul meu o căldură uşoară, dar palpabilă, şi emană o lumină portocalie. Aidoma unei crisalide de aer. Oare asta înseamnă că uterul meu îndeplineşte rolul de crisalidă de aer? Înseamnă că eu sunt *mater,* iar această *mică făptură* este *filia* mea? Oare voinţa Oamenilor Mici a contribuit în vreun fel la faptul că port în mine copilul lui Tengo fără să fi avut relaţii sexuale? Au pus stăpânire pe uterul meu şi îl folosesc pe post de crisalidă de aer? Vor să le produc o nouă *filia?*

Nu, nici vorbă, îşi răspunse ea răspicat. *Nici nu încape vorbă.*

În momentul de faţă, Oamenii cei Mici şi-au pierdut puterea de a acţiona. Aşa a spus Liderul. Deoarece *Crisalida de aer* s-a răspândit atât de mult în lume, mişcarea lor a fost blocată. Această sarcină a apărut departe de ochii lor, strecurându-se cu iscusinţă în afara puterii lor. Şi atunci cine anume – sau ce forţă – a făcut posibilă această sarcină? Şi pentru ce?

Aomame nu ştia.

Tot ce ştia era că *mica făptură* era o viaţă nepreţuită, zămislită de ea şi de Tengo. Îşi puse din nou palma pe pântece. Acoperi blând licărirea portocalie, apăsând uşor. Căldura pe care o simţea în căuşul palmei o răspândi apoi încet prin tot corpul. Eu trebuie să protejez această *mică făptură,* orice s-ar întâmpla. Nu las pe nimeni să mi-o răpească. Nu las pe nimeni să-i facă vreun rău. *Noi* o s-o protejăm şi o s-o creştem împreună, îşi spuse Aomame în întuneric, cu hotărâre.

Se duse apoi în dormitor, îşi scoase halatul şi se băgă în pat. Întinsă pe spate, îşi puse mâna pe pântec şi simţi din nou căldura în palmă. Neliniştea dispăruse. Nu mai avea nici îndoieli. Trebuie să devin şi mai puternică, îşi spuse ea. Inima mea trebuie să fie una cu trupul meu. Într-un sfârşit, somnul se apropie în tăcere, ca un fum şi o învălui. În văzduh încă mai

pluteau două luni, una lângă alta.

Capitolul 24
Să plec din oraşul pisicilor

Trupul tatălui său, gătit în uniforma de NHK frumos călcată, stătea aşezat într-un sicriu simplu. Probabil cel mai ieftin dintre toate. Era un obiect neprietenos, un pic mai zdravăn decât o lădiţă. Deşi răposatul era mic de statură, nu mai rămânea niciun pic de loc în lungime. Sicriul făcut din placaj nici măcar ornamentat nu era cum trebuie. Antreprenorul îl întrebă jenat pe Tengo dacă era în regulă aşa. Tengo îi spuse că da. Acela era coşciugul ales din catalog şi achitat de tatăl său. Dacă cel mort nu avea nimic de obiectat, atunci nici Tengo nu avea.

Îmbrăcat în uniforma de la NHK şi întins în sicriul modest, tatăl său nu părea mort. Parcă doar moţăia un pic într-o pauză, la serviciu. Te aşteptai să deschidă ochii în orice clipă, să se ridice, să-şi pună şapca pe cap şi să plece pe teren. Uniforma pe care era cusută emblema NHK arăta ca o parte din pielea lui. Venise pe lume îmbrăcat în ea şi urma să fie ars tot în ea. Privindu-l aşa, Tengo nu se putea gândi la alte haine mai potrivite pentru ultimul său drum. Precum războinicii din opera lui Wagner, arşi pe rug cu armura pe ei.

Marţi dimineaţă, în faţa lui Tengo şi a lui Kumi, închiseră capacul sicriului şi îl bătură în cuie. Îl mutară apoi în dric. Dricul era de fapt aceeaşi furgonetă Toyota foarte practică, în care corpul fusese transportat de la sanatoriu la firma de pompe funebre. Doar că, de data aceasta, în locul patului cu rotile era un coşciug. Probabil că şi acela fusese cel mai ieftin dric. Nu avea nimic solemn. Nu se auzea nici măcar muzica din *Amurgul zeilor.* Dar asta nu însemna că Tengo găsea vreun motiv să obiecteze la adresa dricului. Nici pe Kumi nu părea să o preocupe. Nu era decât un mijloc de deplasare. Important era că un om dispăruse din această lume, iar cei rămaşi trebuiau să-şi întipărească bine în minte acest fapt. Cei doi urcară într-un taxi şi merseră în urma furgonetei negre.

După ce părăsiră şoseaua de lângă faleză, parcurseră o scurtă distanţă către munte şi ajunseră la crematoriu. Era o

clădire relativ nouă, dar extrem de impersonală şi arăta mai degrabă a fabrică sau a instituţie guvernamentală decât a crematoriu. Însă avea o grădină frumoasă şi îngrijită, iar coşul care se înălţa mândru către cer îţi dădea de ştire că era o clădire cu un scop mai aparte. În ziua aceea nu era foarte aglomerat, aşa că sicriul merse direct la incinerator, fără să existe vreun interval de aşteptare. Fu introdus încet, apoi capacul greu se închise ca trapa unui submarin. Un angajat în vârstă, cu mănuşi în mâini, făcu o plecăciune în faţa lui Tengo, apoi apăsă pe butonul de aprindere. Kumi îşi împreună palmele cu faţa către capacul închis, iar Tengo o imită.

Cremarea dură o oră, pe care Tengo şi Kumi o petrecură într-o sală de odihnă din clădire. Kumi cumpără două cutii de cafea caldă de la automat şi le băură în tăcere. Stăteau unul lângă altul pe o bancă aşezată cu faţa la o fereastră mare de sticlă. Dincolo de ea se vedeau grădina cu gazonul pălit de iarnă şi un pâlc de copaci desfrunziţi, pe crengile cărora poposiseră două păsări negre, fără nume. Aveau coada lungă şi corpul micuţ, dar un ciripit ascuţit şi puternic. Când cântau, îşi ridicau coada drept. Deasupra copacilor se întindea cerul albastru de iarnă, fără urmă de nor. Kumi era îmbrăcată cu o rochiţă neagră, scurtă, peste care avea un mantou crem. Tengo purta un pulover negru cu guler la baza gâtului şi o jachetă cu model în zig-zag, gri închis. În picioare avea nişte mocasini cafenii. Aceasta era cea mai formală ţinută a lui.

— Aici a fost cremat şi tata, zise Kumi. Cei care au venit cu mine au fumat încontinuu. Ziceai că pluteşte un nor pe tavan. Ce să-i faci, erau cu toţii prieteni de-ai lui, pescari.

Tengo îşi imagină acea scenă. Un grup de oameni arşi de soare, îmbrăcaţi în costume închise la culoare, în care nu se simţeau în largul lor, pufăind îndârjiţi din ţigară. Şi jelindu-l pe tatăl ei, răpus de cancer pulmonar. Însă acum, în sală nu erau decât ei doi. În jurul lor, totul era cufundat în tăcere. Doar ciripitul răzleţ al păsărilor din pâlcul de copaci mai străpungea acea linişte. Nu se auzea nici muzică, nici murmur de voci. Soarele îşi revărsa lumina blândă pe pământ. Razele lui pătrundeau în încăpere prin fereastră, proiectând un ochi tăcut

de lumină la picioarele lor. Timpul se scurgea agale, ca apele unui râu în apropierea estuarului.

— Mulţumesc că ai venit cu mine, zise Tengo la capătul acelei tăceri îndelungate.

Kumi întinse o mână şi o aşeză pe a lui.

— Singur, e greu. E mai bine să fie cineva cu tine. Despre asta e vorba.

— Aşa e, recunoscu Tengo.

— E greu când moare cineva, indiferent de situaţie. Fiindcă aşa se cască o gaură în lume. Iar noi trebuie să-i arătăm respectul cuvenit. Altfel, nu se mai închide cum trebuie.

Tengo încuviinţă.

— Gaura nu trebuie lăsată deschisă, zise Kumi. Fiindcă poate să cadă cineva în ea.

— Dar uneori oamenii mor purtând în suflet nişte secrete, spuse Tengo. Iar când gaura se închide, secretele se duc şi ele.

— Eu, una, cred că aşa şi trebuie să fie.

— De ce?

— Dacă acel om le duce cu el când moare înseamnă că erau nişte secrete care nu trebuiau lăsate în urmă.

— De ce să nu fie lăsate în urmă?

Kumi îşi desprinse mâna de pe a lui şi îl privi în ochi.

— Poate pentru că e vorba de nişte lucruri pe care doar cel care a murit putea să le înţeleagă exact. Lucruri imposibil de explicat, indiferent cât ai sta să le pui în cuvinte, şi pe care omul acela n-avea decât să le ia cu el în moarte. Ca pe un bagaj de mână foarte important.

Tengo privea ochiul de lumină de la picioare, cu gura închisă. Strălucea puternic pe linoleumul care acoperea podeaua. Avea în faţă mocasinii lui jerpeliţi şi pantofii negri şi simpli ai lui Kumi. Imaginea era chiar acolo, aproape, şi în acelaşi timp părea să fie la mulţi kilometri depărtare.

— Şi tu ai lucruri pe care nu le poţi explica altora, nu?

— Aşa cred.

Kumi îşi privi picioarele învelite în dresuri negre, fără să mai spună nimic.

— Ziceai că tu ai murit o dată? o întrebă Tengo.

— Da, am murit o dată. Într-o noapte tristă, cu ploaie rece.

— Îţi aminteşti ce s-a întâmplat?

— Da, e un lucru pe care îl tot visez, de demult. Un vis foarte real şi mereu exact la fel. Nu-mi rămâne decât să cred că s-a întâmplat în realitate.

— Crezi că e vorba de metempsihoză?

— Metempsihoză?

— Da, să te fi născut din nou. Reîncarnare.

— Ştiu şi eu? zise Kumi după câteva clipe de gândire. Poate că da. Sau poate că nu.

— Oare şi tu ai fost arsă aşa după ce ai murit?

Kumi clătină din cap.

— Nu-mi amintesc până într-acolo. Fiindcă asta se întâmplă după moarte. Eu îmi amintesc doar *când am murit.* Cineva m-a strâns de gât. Un bărbat necunoscut, pe care nu l-am văzut niciodată.

— Mai ştii cum arăta?

— Sigur că da. Doar l-am văzut în vis de atâtea ori. Dacă m-aş întâlni cu el pe stradă, l-aş recunoaşte dintr-o privire.

— Şi dacă te-ai întâlni cu el pe stradă, ce-ai face?

Kumi îşi frecă nasul cu buricul degetului, de parcă voia să se asigure că încă îl mai avea.

— M-am gândit şi eu la asta de nenumărate ori. Ce-aş face dacă aş da de el pe stradă. Poate c-aş lua-o la goană. Sau poate că m-aş ţine după el. N-aş şti decât la momentul respectiv.

— Dacă te-ai ţine după el, mai departe ce-ai face?

— Nu ştiu. Dar e posibil ca individul respectiv să ştie vreun secret important legat de mine. Poate aş avea noroc şi l-aş afla.

— Ce fel de secret?

— Ce înseamnă *să fiu aici* sau ceva de genul ăsta.

— Dar poate că te-ar mai omorî o dată.

— Poate, zise Kumi şi îşi strânse buzele uşor. Ar fi periculos. O ştiu, normal. Probabil că cel mai bine ar fi s-o iau la goană, să fug de acolo. Dar secretul ăsta, care sigur există,

mă atrage irezistibil. Aşa cum nicio pisică n-ar rezista să nu se uite într-o deschizătură întunecată, dacă i-ar ieşi în cale.

*

După ce se încheie cremarea, conform ritualurilor, Kumi şi Tengo luară oasele rămase ale tatălui său şi le puseră într-o urnă. Urna i se înmână lui Tengo. Acesta o luă, neştiind însă ce să facă cu ea. Nu avea cum s-o abandoneze pe undeva. Cu ea în braţe, luă un taxi către gară, însoţit de Kumi.

— Rezolv eu de mărunţişurile administrative care au mai rămas de rezolvat, îi spuse Kumi în taxi şi, după ce se gândi puţin adăugă: Vrei să mă ocup eu şi de urnă?

— Poţi să faci tu asta? zise Tengo uluit la auzul acelor cuvinte.

— Nu văd de ce nu, răspunse ea. S-a mai auzit şi de alte înmormântări la care nu vine nimeni din familie.

— M-ai ajuta enorm dacă ai face asta, zise Tengo.

Se simţea oarecum vinovat, dar i-o înmână lui Kumi, răsuflând sincer uşurat. În acel moment se gândi că nu avea să mai vadă niciodată acele oase. În urmă mai rămâneau doar amintirile. Şi chiar şi amintirile acelea aveau să se transforme cândva în praf şi pulbere.

— Eu sunt din partea locului şi mă descurc mai uşor. Tu mai bine întoarce-te cât mai repede la Tokio. Sigur că nouă ne place de tine, dar aici nu e locul în care să stai la nesfârşit.

Adică *să plec din oraşul pisicilor,* îşi zise Tengo.

— Îţi mulţumesc pentru tot, îi spuse el din nou.

— Tengo, pot să-ţi dau un sfat? Deşi nu sunt eu în măsură să dau sfaturi.

— Sigur că da.

— Îmi imaginez că tatăl tău a plecat pe lumea cealaltă ducând cu el un secret. Iar tu pari puţin dezorientat din cauza asta. Nu pot să spun că nu te înţeleg. Dar, zău, încearcă să nu te mai uiţi în deschizătura asta întunecată. Lasă treaba asta în seama pisicilor. Tu degeaba o faci, că nu te duce nicăieri. Mai bine gândeşte-te la ce o să fie.

— Gaura trebuie închisă, spuse Tengo.

— Exact. Asta zice şi bufniţa. Îţi aminteşti de ea?

— Sigur că da.

Bufniţele sunt spiritele protectoare ale pădurii şi pentru că le ştiu pe toate, ne împărtăşesc din înţelepciunea nopţii.

— Oare tot în crâng stă şi cântă?

— Bufniţele nu se duc nicăieri, zise asistenta. Stau acolo unde sunt.

Kumi îl privi cum se urca în trenul către Tateyama, de parcă ar fi vrut să se încredinţeze cu propriii ei ochi că se suie în el şi pleacă din acel oraş. Îi făcu de pe peron cu mâna până nu se mai văzu.

*

Tengo ajunse acasă în Kōenji marţi seara, la ora şapte. Aprinse lumina, se aşeză pe scaun la masă şi se uită prin cameră. Era aşa cum o lăsase cu o zi în urmă, când plecase dis-de-dimineaţă. Draperiile acopereau perfect geamul, iar pe birou era manuscrisul său, scos la imprimantă. În suport avea şase creioane frumos ascuţite. Vasele spălate rămăseseră stivuite pe chiuveta din bucătărie. Ceasul bătea tăcut timpul, iar calendarul din perete arăta că se apropia ultima lună din an. În încăpere parcă era mai linişte ca de obicei. Prea linişte. În tăcerea aceea se simţea ceva în plus. Dar poate că doar i se părea. Poate era din cauză că tocmai asistase la dispariţia unui om. Poate că gaura lăsată în lume încă nu se închisese suficient.

Tengo bău un pahar cu apă, apoi făcu un duş fierbinte. Se spălă bine pe cap, se curăţă în urechi şi îşi tăie unghiile. Scoase dintr-un sertar o pereche de chiloţi curaţi şi o cămaşă curată şi le puse pe el. Trebuia să scape de diversele mirosuri care se lipiseră de el. De mirosurile din oraşul pisicilor. *Sigur că nouă ne place de tine, dar aici nu e locul în care să stai la nesfârşit,* îi spusese Kumi.

Poftă de mâncare nu avea. Nu avea nici chef să lucreze sau să deschidă vreo carte. Nu-i venea nici să asculte muzică. Îşi simţea corpul obosit, dar avea nervii ciudat de încordaţi şi de aceea nu putea să se întindă să se culce. Liniştea care

domnea împrejur părea şi ea artificială.

Ce bine-ar fi să fie Fukaeri aici, se gândi Tengo. Să zică ceva, orice. Şi ceva fără sens. Chiar dacă ar fi inevitabil lipsit de intonaţie sau semn de întrebare. Îşi dorea s-o mai audă vorbind. Dar ştia şi el că Fukaeri nu avea să se mai întoarcă acolo niciodată. Nu-şi putea explica prea bine de ce ştia asta, dar ea chiar nu mai avea să vină înapoi. Probabil.

Tengo simţea nevoia să vorbească cu cineva, cu oricine. Dacă s-ar fi putut, cu iubita lui. Însă nu putea să ia legătura cu ea. Nu ştia nici cum şi, după cum i se spusese, *era deja pierdută.*

Tengo formă numărul de telefon de la serviciul lui Komatsu. Avea un număr direct la biroul lui. Însă nu răspunse nimeni. Îl lăsă să sune de cincisprezece ori, apoi renunţă şi puse receptorul în furcă.

Pe cine altcineva putea să mai sune? Tengo se gândi, dar nu găsi pe nimeni potrivit. Îi veni ideea să-i telefoneze lui Kumi, dar îşi dădu seama că nu-i ştia numărul.

Se gândi apoi la gaura întunecată, rămasă căscată, undeva în lume. Nu era prea mare, dar era adâncă. Dacă se uita înăuntru şi striga tare în ea, oare putea să mai poarte o conversaţie cu tatăl său? Morţii spun adevărul?

„Tu degeaba o faci, că nu te duce nicăieri", îi zisese Kumi. „Mai bine gândeşte-te la ce o să fie."

Dar nu cred că e aşa, îşi zise Tengo. Nu e doar asta. Poate că nu ajung nicăieri dacă aflu secretul. Dar trebuie să aflu motivul pentru care nu mă duce nicăieri. Dacă îl înţeleg cum trebuie, poate o să reuşesc să ajung undeva.

Dacă ai fost sau nu tatăl meu adevărat, asta nu mai contează, zise Tengo către gaura neagră. Poate să fie cum o fi, nu mă deranjează. Oricum, tu ai murit ducând cu tine o parte din mine, iar eu am rămas în viaţă ducând cu mine o parte din tine. Că suntem sau nu legaţi prin sânge, e un fapt care nu se mai poate schimba. Timpul s-a scurs deja, lumea a mers înainte.

Lui Tengo i se păru că aude la geam o bufniţă. Dar, desigur, nu fusese decât o iluzie.

Capitolul 25
Rece sau nu, Dumnezeu va fi prezent

— Nu se moare aşa de uşor, veni din spate vocea bărbatului, de parcă îi citise gândurile. Doar ţi-ai pierdut cunoştinţa. Dar ai ajuns la limită.

Vocea îi era necunoscută. Neutră, lipsită de orice emoţie. Nici subţire, nici gravă. Nici prea dură, nici prea moale. O voce cu care se anunţă orarul de zbor al curselor aeriene sau starea bursei de valori.

Ce zi era azi? se întrebă Ushikawa fără nicio legătură. E luni seară. Ba mai precis, e marţi, că s-o fi schimbat data deja.

— Ushikawa-san, zise bărbatul. Pot să-ţi zic Ushikawa-san, da?

Ushikawa tăcea. Liniştea continuă vreo douăzeci de secunde, după care bărbatul îi trase pe neaşteptate un pumn scurt în rinichiul stâng. Un pumn de la spate, fără zgomot, dar cumplit de puternic. O durere năprasnică îi străpunse corpul. Toate organele i se contractară şi nu mai putu să respire cum trebuie până nu se mai potoli un pic durerea. Într-un sfârşit, din gura lui Ushikawa se auzi un icnet sec.

— Am întrebat ceva politicos şi aş dori un răspuns. Dacă nu poţi încă să vorbeşti cum trebuie, e suficient să dai din cap în semn că da sau nu. E o chestiune de politeţe, spuse bărbatul. Pot să-ţi zic Ushikawa-san?

Ushikawa aprobă din cap de câteva ori.

— Ushikawa-san. Un nume uşor de reţinut. L-am aflat din portofelul din pantaloni. Am găsit în el permisul de conducere şi cărţi de vizită. Manager permanent, Noua Asociaţie Japoneză pentru Promovarea Ştiinţei şi Artei. Ce titlu impozant, Ushikawa-san! Dar ce face un manager permanent de la Noua Asociaţie Japoneză pentru Promovarea Ştiinţei şi Artei într-un asemenea loc, cu un aparat de fotografiat ascuns?

Ushikawa tăcea. Încă nu era în stare să vorbească.

— Ai face bine să răspunzi, zise bărbatul. Eu aşa te

sfătuiesc. Un rinichi zdrobit îţi provoacă durere tot restul vieţii.

— Ţineam sub observaţie pe cineva care stă aici în bloc, răspunse Ushikawa în cele din urmă.

Vocea îi era încă nesigură şi îi mai ceda pe alocuri. Fiind legat la ochi, parcă nici nu-i suna a propria lui voce.

— Pe Tengo Kawana?

Ushikawa încuviinţă.

— Tengo Kawana, cel care a rescris *Crisalida de aer.* Ushikawa încuviinţă din nou şi tuşi. Individul era la curent cu chestia asta.

— Cine te-a pus?

— Pionierii.

— Măcar la atâta mă aşteptam şi eu, Ushikawa-san. Dar de ce să stea secta tocmai acum cu ochii pe Tengo Kawana? Doar nu e deloc un personaj important pentru ei.

Ushikawa îşi puse repede mintea la contribuţie, încercând să-şi dea seama în ce poziţie se afla bărbatul acela şi cât de multe ştia. Nu avea habar cine e, dar măcar nu era trimis de Pionieri. Deocamdată nu-şi dădea seama dacă era un lucru binevenit sau din contră.

— Te-am întrebat ceva, zise insul şi îl împunse cu vârful degetelor în rinichiul stâng.

Cu putere.

— Are legătură cu o anumită femeie, gemu Ushikawa.

— Cum o cheamă pe această femeie?

— Aomame.

— Şi de ce o urmăreşti?

— Pentru că i-a făcut rău Liderului sectei.

— I-a făcut rău, zise bărbatul de parcă îi examina expresia. Adică l-a omorât, nu? Mai simplu spus.

— Da, răspunse Ushikawa.

Tipului ăstuia nu poţi să-i ascunzi nimic, îşi zise el. Mai devreme sau mai târziu, tot te face să vorbeşti.

— Dar ăsta nu e un lucru ştiut.

— E ţinut secret.

— Câţi oameni din sectă ştiu acest secret?

— Doar o mână.

— Iar tu te numeri printre ei.

Ushikawa încuviinţă.

— Ceea ce înseamnă că ocupi o poziţie importantă în cadrul sectei.

— Ba nu, zise Ushikawa clătinând din cap. Când mişcă din cap, simţi o durere în rinichiul lovit. Eu nu sunt decât un trepăduş. Aşa s-a întâmplat, să aflu asta.

— Omul nepotrivit la locul nepotrivit. Cam aşa ceva?

— Da.

— Apropo, acum acţionezi singur?

Ushikawa încuviinţă.

— Cam ciudat. În mod normal, pentru supraveghere şi filaj faci o echipă. Şi dacă mai pui unul care se ocupă de provizii, ai nevoie de cel puţin trei oameni. Iar voi sunteţi o organizaţie şi vă mişcaţi mereu în grup. Acţiunile independente sunt nefireşti. Motiv pentru care răspunsul tău nu-mi convine.

— Eu nu sunt un credincios din sectă, zise Ushikawa. Respiraţia i se calmase şi reuşea din nou să vorbească normal. Pe mine mă angajează în particular. Mă cheamă atunci când le convine mai mult să folosească un om din afară.

— În calitate de manager permanent la Noua Asociaţie Japoneză pentru Promovarea Ştiinţei şi Artei?

— Asta e o asociaţie fantomă. Nu există în realitate. A fost creată ca să-i ajute pe ei la taxe. Eu le rezolv diverse treburi în calitate de persoană fizică independentă, fără să fiu unul de-al lor.

— Adică eşti un fel de mercenar.

— Nu, nu mercenar. Eu doar adun informaţii, la cererea lor. Dacă e nevoie de violenţă, de asta se ocupă alte persoane din cadrul sectei.

— Ushikawa-san, secta te-a pus să-l urmăreşti pe Tengo şi să afli ce legătură are cu Aomame?

— Da.

— Ba nu. Răspuns incorect. Dacă secta ar fi ştiut că există o legătură între Aomame şi Tengo Kawana, nu te lăsau ei pe tine singur să-l supraveghezi. Ar fi trimis o echipă formată din oamenii lor. Aşa aveau mai puţine scăpări şi puteau face şi uz

de forţă.

— Dar chiar aşa s-a întâmplat. Eu doar le urmez instrucţiunile. Nici eu nu ştiu de ce m-au pus să mă ocup singur, răspunse Ushikawa cu o voce din nou instabilă, care îi ceda pe alocuri.

Dacă află că Pionierii încă nu ştiu de legătura dintre Aomame şi Tengo, probabil că s-a zis cu mine. Fiindcă aşa n-o să mai afle nimeni de chestia asta dacă eu dispar.

— Mie nu-mi plac răspunsurile incorecte, spuse bărbatul cu răceală în glas. Iar tu va trebui să înveţi asta pe propria ta piele. Aş putea să-ţi mai trag un pumn în rinichi. Dar dacă te lovesc prea tare, mă doare şi pe mine mâna, iar scopul meu nu e să-ţi distrug rinichii. Eu n-am nimic personal cu tine. Scopul meu e unul singur, şi anume să obţin răspunsuri corecte. Drept pentru care o să punem în aplicare un plan nou. Te trimit pe fundul mării.

Fundul mării? se miră Ushikawa. La ce naiba se referă?

Bărbatul păru că scoate ceva din buzunar. Se auzi un foşnet ca de folie de plastic şi ceva îi acoperi în întregime capul. Era o pungă. Una groasă, ca acelea care se folosesc la congelat alimente. Apoi i-o fixă în jurul gâtului cu o bandă zdravănă de cauciuc. Individul ăsta vrea să mă asfixieze, realiză Ushikawa. Încercă să tragă aer, dar punga îi intră în gură. Şi nările îi erau blocate. Plămânii lui erau disperaţi să obţină oxigen proaspăt, dar nu găseau pe nicăieri. Punga i se lipise complet de faţă, ca o adevărată mască a morţii. În scurt timp toţi muşchii începură să i se convulsioneze. Ushikawa încercă să ajungă la ea ca s-o smulgă, dar mâinile îi erau imobilizate, legate strâns la spate. Creierul i se umflă ca un balon, gata-gata să-i plesnească. Îi venea să urle. Îi trebuia aer neapărat, orice s-ar fi întâmplat. Însă, desigur, nu avea voce. Limba i se lăţise în toată gura. Conştiinţa începea să se scurgă din el.

În sfârşit, i se desfăcu banda de la gât şi punga i se desprinse de pe cap. Ushikawa trase aer în plămâni cu disperare. Apoi, vreo câteva minute horcăi violent, arcuindu-şi spinarea, ca un animal care încearcă să muşte din ceva la

care nu ajunge.

— Cum a fost pe fundul mării? îl întrebă bărbatul, aşteptând să i se calmeze răsuflarea. Vocea lui era la fel de lipsită de inflexiuni. Te-ai dus până în adâncuri. Cred că ai văzut multe lucruri cum nu ţi-a mai fost dat să vezi. E o experienţă foarte valoroasă.

Ushikawa nu putea să spună nimic. Nu avea voce.

— Ushikawa-san, ţi-am spus şi îţi repet, eu vreau să primesc răspunsuri corecte. Aşa că te mai întreb o dată. Secta te-a pus să îl urmăreşti pe Tengo Kawana şi să găseşti o legătură între el şi Aomame? E un lucru foarte important. O chestiune de viaţă şi de moarte. Gândeşte-te bine de tot şi răspunde corect. Îmi dau seama dacă mă minţi.

— Secta nu ştie nimic despre asta, reuşi Ushikawa să îngaime.

— Da, răspuns corect. Secta încă nu ştie că există o legătură între Aomame şi Tengo Kawana. Încă nu le-ai adus la cunoştinţă acest fapt. Nu-i aşa?

Ushikawa încuviinţă.

— Dacă răspundeai corect din prima, scăpai fără să mai vezi fundul mării. A fost rău, nu?

Ushikawa încuviinţă.

— Ştiu. Am păţit-o şi eu o dată, zise bărbatul de parcă vorbea despre o întâmplare banală. Cine n-a trecut prin asta n-are cum să ştie cât e de rău. Durerea nu e ceva care se poate generaliza uşor. Fiecare durere are specificul ei. Dacă îmi permiţi să-l parafrazez pe Tolstoi, toate plăcerile se aseamănă între ele, dar fiecare durere e în felul ei. Ca să nu zic totuşi că are *savoarea* ei. Nu crezi?

Ushikawa încuviinţă. Încă mai respira greu.

Bărbatul continuă:

— Atunci hai să vorbim deschis, pe faţă, fără ascunzişuri. Ce zici, Ushikawa-san?

Ushikawa încuviinţă.

— Dacă mai primesc vreun răspuns incorect, te trimit iar la plimbare pe fundul mării. De data asta un pic mai mult timp şi mai lent. Până mai aproape de limită. Şi dacă iese prost, s-ar

putea chiar să nu te mai întorci. Nu vrei să păţeşti aşa ceva, nu?

Ushikawa clătină din cap.

— Văd că noi doi avem destule în comun, zise bărbatul. Ca nişte lupi singuratici, aşa suntem amândoi. Sau ca nişte câini rătăciţi de haită. Altfel spus, suntem inadaptaţii societăţii. Noi nu suntem croiţi să ne adaptăm la grupuri. Sau nu suntem primiţi în ele. Facem totul singuri. Hotărâm singuri, acţionăm singuri, ne asumăm responsabilităţi singuri. Primim ordine de sus, dar nu avem colegi sau subalterni. Ne bazăm doar pe capul şi pe abilităţile noastre. Cam despre asta e vorba, nu?

Ushikawa încuviinţă.

— Ăsta e punctul nostru forte, dar, uneori, şi punctul nostru slab. De exemplu, tu te-ai cam grăbit aici. Ai vrut să închei socotelile de unul singur, fără să mai raportezi nimic sectei pe parcurs. Să fie frumoasa ta realizare personală. Şi aşa ai slăbit garda. Nu?

Ushikawa încuviinţă din nou.

— Ce te-a făcut să mergi aşa departe?

— Sunt vinovat de moartea Liderului.

— În ce fel?

— Eu am investigat-o pe Aomame. Am făcut o verificare atentă înainte să-l întâlnească pe Lider. Nu am găsit nimic de obiectat.

— Dar ea s-a apropiat de Lider cu intenţia de a-l ucide şi chiar asta a reuşit să facă. Ai dat-o în bară cu însărcinarea primită şi ştiai că la un moment dat vei fi tras la răspundere. În fond, tu eşti un individ de unică folosinţă, un străin. Iar acum eşti un om care ştie prea multe informaţii interne. Dacă vrei să rămâi în viaţă, trebuie să le oferi pe tavă capul lui Aomame. Cam aşa ceva?

Ushikawa încuviinţă.

— Chiar îmi pare rău, zise bărbatul.

Chiar îmi pare rău? Ushikawa îşi bătu capul lui diform să priceapă sensul acelor cuvinte. Şi înţelese.

— Dumneata ai aranjat uciderea Liderului? întrebă Ushikawa.

Bărbatul nu răspunse, însă Ushikawa înţelese că tăcerea lui nu însemna deloc un răspuns negativ.

— Ce ai de gând să faci cu mine? întrebă el.

— Ştiu şi eu? Sincer să fiu, încă nu m-am decis. O să mă gândesc pe îndelete. Totul depinde de ce-o să faci tu, îi spuse Tamaru. Mai am să-ţi pun câteva întrebări.

Ushikawa încuviinţă.

— Aş vrea un număr de telefon la care să-i contactez pe Pionieri. Ai tu un şef direct, ceva.

Ushikawa ezită puţin, dar până la urmă îi spuse numărul. Nu era o chestie pe care s-o ţină ascunsă cu preţul vieţii. Tamaru îl notă.

— Numele?

— Nume nu-l ştiu, minţi Ushikawa, însă Tamaru nu-i acordă atenţie.

— Tipi duri?

— Foarte duri.

— Dar nu profesionişti.

— Sunt pricepuţi. Fac tot ce li se ordonă, fără ezitare. Dar nu sunt profesionişti.

— Cât ai aflat despre Aomame? îl întrebă Tamaru. Ştii unde se ascunde?

Ushikawa clătină din cap.

— Asta nu. Tocmai de-aia încă stau locului aici şi-l urmăresc pe Tengo Kawana. Dacă ştiam unde e Aomame, m-aş fi dus acolo de mult.

— E logic, zise Tamaru. Apropo, cum ai aflat că există o legătură între ei doi?

— Mi-am folosit picioarele.

— Cum?

— Am luat la bani mărunţi tot trecutul lui Aomame, până în copilărie. Ea a mers la o şcoală primară de stat din Ichikawa. Tengo tot din Ichikawa e. Am zis, măi, ce-ar fi? Şi m-am dus acolo la şcoală şi am aflat ca da, au fost colegi de clasă doi ani de zile.

Tamaru mârâi încet din fundul gâtului, ca o pisică.

— Aha. Faci nişte verificări foarte meticuloase, Ushikawa-

san. Ai investit foarte mult timp şi efort. Impresionant!

Ushikawa nu spuse nimic. Nu-i pusese nicio întrebare.

— Te întreb din nou, zise Tamaru. În momentul de faţă tu eşti singurul care ştie despre legătura dintre Aomame şi Tengo Kawana?

— Şi dumneata.

— Lasă-mă pe mine, mă refer la oamenii din anturajul tău.

Ushikawa încuviinţă.

— Da, din partea mea, sunt singurul care ştie.

— Şi nu minţi.

— Nu mint.

— Apropo, tu ştiai că Aomame e însărcinată?

— Însărcinată? zise Ushikawa cu surpriză în glas. Cu cine?

Tamaru nu răspunse.

— Chiar nu ştiai?

— Nu ştiam. Nu te mint.

Tamaru deliberă în tăcere dacă reacţia lui Ushikawa era reală sau nu.

— Am înţeles, spuse el apoi. Chiar se pare că nu ştiai. Te cred. În altă ordine de idei, tu ai dat un timp târcoale Vilei cu sălcii din Azabu. Aşa e, da?

Ushikawa încuviinţă.

— De ce?

— Proprietara casei merge la un club sportiv de lux din apropiere, iar instructorul ei personal era Aomame. Păreau să fi dezvoltat o strânsă relaţie personală. Femeia respectivă a construit pe terenul alăturat vilei un adăpost pentru femeile care suferă de pe urma violenţei în familie. Iar acolo se iau nişte măsuri de securitate foarte serioase. Prea serioase, din punctul meu de vedere. Evident, am presupus că Aomame s-a refugiat acolo.

— Şi?

Şi până la urmă am tras concluzia că nu. Femeia respectivă are bani şi putere cu duiumul. Dacă avea de gând s-o adăpostească pe Aomame, n-o făcea practic sub acoperişul ei. Ar fi dus-o cât mai departe. De-asta am abandonat cercetările legate de vila din Azabu şi m-am hotărât să merg

pe firul Tengo Kawana.

Tamaru mârâi din nou încetişor.

— Ai o intuiţie bună şi îţi foloseşti mintea logic. Eşti şi perseverent. E păcat să fii folosit doar ca trepăduş. Faci asta de mult?

— Pe vremuri aveam firma mea, ca avocat, zise Ushikawa.

— Aha. Presupun că erai foarte priceput. Dar te-ai lăsat un pic dus de val şi la un moment dat ai alunecat şi-ai picat. Acum ai decăzut şi faci pe trepăduşul pentru Noua Asociaţie Japoneză ca să scoţi şi tu un ban de buzunar. Cam aşa ceva?

Ushikawa încuviinţă.

— Cam aşa ceva.

— N-ai ce-i face, zise Tamaru. Unor lupi singuratici ca noi nu le e deloc uşor să iasă din umbră şi să-şi câştige traiul ca toţi ceilalţi. Când par lucrurile să meargă bine, ne împiedicăm. Aşa e lumea, zise Tamaru şi strânse din pumni, de-i trosniră articulaţiile. Sunetul reverberă puternic, neplăcut. Le-ai spus celor din sectă despre Vila cu sălcii?

— N-am spus nimănui, răspunse Ushikawa sincer. Am adulmecat pe-acolo mai mult la nimereală. Era prea bine păzită şi oricum n-am găsit vreo dovadă certă.

— Foarte bine, zise Tamaru.

— Dumneata te-ai ocupat de asta, nu?

Tamaru nu răspunse. El era cel care punea întrebările şi nu avea de ce să răspundă la ale interlocutorului.

— Până acum mi-ai răspuns cinstit, zise el. Cel puţin în cea mai mare parte. Odată ce ajungi pe fundul mării, îţi piere cheful să mai minţi. Iar minciuna oricum se simte în glas. De la frică ţi se trage.

— N-am minţit, zise Ushikawa.

— Foarte bine. Nimeni nu vrea să simtă durere inutil. Apropo, de Carl Jung ai auzit?

Ushikawa încruntă din sprâncene pe sub legătura de la ochi. Cari Jung? Ce naiba zice individul ăsta?

— Jung psihologul?

— Exact.

— Doar vag, răspunse Ushikawa precaut. Născut în Elveţia,

la sfârşitul secolului al nouăsprezecelea. A fost iniţial discipolul lui Freud, dar apoi şi-a luat la revedere de la el. Subconştientul colectiv. Asta e tot ce ştiu.

— E suficient.

Ushikawa îl aşteptă să continue.

— Carl Jung avea o elegantă casă într-un cartier luxos şi liniştit de lângă lacul Zürich, unde ducea un trai îndestulat alături de familia sa. Însă avea nevoie de un loc al său unde să se poată cufunda în meditaţie. Şi atunci a găsit o mică parcelă de pământ chiar pe malul lacului, într-o zonă numită Bollingen, şi a construit acolo o căsuţă. Nu ditamai vila sau ceva. A pus singur piatră peste piatră şi a ridicat o construcţie circulară şi înaltă. A adus materialul de la o carieră din apropiere. La vremea aceea, în Elveţia aveai nevoie de o licenţă de pietrar ca să poţi construi cu piatră, iar Jung şi-a obţinut special calificarea. A intrat şi în ghilda lor. A construi acea casă, şi mai ales cu propriile sale mâini, avea o mare însemnătate pentru el. Moartea mamei sale a fost şi ea unul dintre factorii majori care l-au determinat să o construiască.

Tamaru făcu o scurtă pauză.

— Acea clădire s-a numit „Turnul”. L-a modelat după nişte colibe pe care le văzuse într-un sătuc din Africa, în timpul călătoriilor sale. L-a proiectat astfel încât toate activităţile cotidiene să se desfăşoare într-un spaţiu unic, nepartiţionat. Era o locuinţă foarte simplă. Şi-a zis că era suficient aşa cum era. Fără electricitate, gaze sau apă curentă. Apă îşi lua din munţii din apropiere. Însă mai târziu s-a dovedit că nu fusese decât un arhetip. Într-un final, Turnul a fost partiţionat, divizat, i s-a adăugat un etaj, apoi câteva anexe. Jung a pictat pe pereţi cu mâna lui. Acel lucru sugera divizarea şi dezvoltarea psihicului său. Clădirea era un fel de *mandala* tridimensională. I-au trebuit cam doisprezece ani să o vadă terminată. Pentru cercetătorii lui Jung, este o clădire extrem de interesantă. Ai auzit vreodată povestea asta?

Ushikawa clătină din cap.

— Casa aceea încă mai există pe malul lacului Zürich. Se află în administrarea urmaşilor lui Jung, dar din păcate nu e

deschisă publicului şi nu se poate vizita. Se spune că la intrarea în Turn încă mai există o piatră inscripţionată chiar de Jung, cu mâna lui. „Rece sau nu, Dumnezeu va fi prezent”{25}, asta a scris Jung pe ea.

Tamaru făcu din nou o pauză.

— „Rece sau nu, Dumnezeu va fi prezent”, repetă el încet, înţelegi sensul?

Ushikawa clătină din cap.

— Nu-l înţeleg.

— Păi, da. Nici eu nu pricep ce vrea să spună. Are implicaţii foarte profunde. Mult prea greu de găsit o interpretare. Însă Carl Jung a ţinut să ia dalta şi să imprime cu mâna lui aceste cuvinte la intrarea în casa construită tot cu mâna lui, piatră cu piatră. Şi nu ştiu de ce, pe mine cuvintele astea m-au atras dintotdeauna. Nu le înţeleg foarte bine, dar au un ecou puternic în mine. Eu nu ştiu prea multe despre Dumnezeu. Am trecut prin nişte chestii oribile la un orfelinat condus de catolici şi n-am o impresie foarte bună despre El. Iar acolo era mereu frig, chiar şi în miezul verii. Foarte frig sau extraordinar de frig, una din două. Dacă Dumnezeu era acolo, nu pot să spun că s-a arătat prea blând cu mine. Dar vorbele astea au pătruns adânc în faldurile sufletului meu. Uneori închid ochii şi repet cuvintele astea iar şi iar. Şi în mod straniu, mă liniştesc. „Rece sau nu, Dumnezeu va fi prezent.” Vrei, te rog, să le spui şi tu cu voce tare?

— „Rece sau nu, Dumnezeu va fi prezent”, zise Ushikawa încetişor, fără să înţeleagă prea bine.

— Nu te-am auzit.

— „Rece sau nu, Dumnezeu va fi prezent”, repetă Ushikawa cât putu de răspicat.

Tamaru închise ochii şi savură ecoul acelor cuvinte. Apoi trase adânc aer în piept ca şi cum ar fi luat, în sfârşit, o hotărâre şi expiră. Deschise ochii şi îşi privi mâinile. Purta mănuşi subţiri, chirurgicale, ca să nu lase amprente.

— Îmi pare rău, zise el încetişor şi în glas se simţi o notă solemnă.

Luă din nou punga de plastic şi îi acoperi capul lui

Ushikawa. Îi fixă în jurul gâtului şi banda de cauciuc. Făcu totul cu mişcări hotărâte, rapide. Ushikawa încercă să protesteze, însă cuvintele nu-i mai părăsiră buzele şi nu mai ajunseră la urechea nimănui. De ce? se gândi el dinăuntrul pungii. I-am spus sincer tot ce ştiam. De ce trebuie să mă omoare?

În capul lui, care stătea să explodeze, apăru imaginea căsuţei din Chūō-Rinkan şi a fetiţelor lui. A câinelui pe care îl aveau acolo. Nu-l îndrăgise niciodată pe căţelul acela pitic şi alungit, şi nici acesta nu-l îndrăgise niciodată pe Ushikawa. Era un animal prost, care lătra mult. Tot timpul rodea covoarele şi făcea pipi în holul cel nou. Nu se asemăna deloc cu corcitura deşteaptă pe care o avusese el când era mic. Cu toate acestea, în ultimele clipe ale vieţii sale, în faţa ochilor i se derulă imaginea acelui căţel nătâng zburdând prin curtea acoperită cu gazon. Tamaru vedea cu colţul ochiului cum corpul rotund al lui Ushikawa, legat fedeleş, se zbătea violent pe rogojina de paie, ca un peşte uriaş rămas pe uscat. Avea mâinile şi picioarele legate la spate şi oricât s-ar fi agitat, nu era niciun risc să se audă ceva în apartamentele alăturate. Tamaru ştia bine cât de dureroasă era moartea aceea, însă era cea mai eficientă şi curată metodă de a omorî pe cineva. Fără ţipete, fără sânge. Urmări cu privirea secundarul ceasului său pentru scufundări, marca TAG Heuer. După trei minute, zbuciumul violent al lui Ushikawa încetă. Un tremur mărunt îi străbătu corpul, parcă rezonând cu ceva, apoi mâinile şi picioarele încetară să i se mai mişte. Tamaru îşi privi ceasul încă trei minute, îi atinse apoi gâtul ca să-i verifice pulsul şi se asigură că din corpul lui dispăruse orice semn de viaţă. Se simţea un iz slab de urină. Ushikawa făcuse din nou pe el. De data aceasta, vezica i se golise de tot. Cine să-l învinuiască? Chinul fusese pe măsură.

Tamaru îi desfăcu banda de cauciuc de la gât şi îi scoase punga de pe cap. Plasticul îi intrase adânc în gură. Ushikawa murise cu ochii larg deschişi şi gura căscată strâmb. Dinţii lui încălecaţi şi murdari erau dezveliţi şi i se vedea şi limba acoperită cu muşchi verde. Avea o expresie ca într-un tablou de Munch. Capul lui diform era acum şi mai strâmb. Trecuse

prin nişte chinuri cumplite.

— Îmi pare rău, zise Tamaru. N-am făcut-o de plăcere.

Îi aranjă muşchii feţei cu degetele, îi potrivi bărbia la loc, încercând să-l facă să arate măcar un pic mai normal. Îi şterse cu un prosop găsit în bucătărie saliva din jurul gurii. Dură ceva timp, dar reuşi să-i dea o înfăţişare mai decentă. Măcar acum nu-ţi mai venea să-ţi abaţi instinctiv privirea de la el. Doar ochii nu reuşi să i-i închidă pentru nimic în lume.

— Aşa cum a scris Shakespeare, şopti Tamaru către capul acela diform şi greoi, dacă murim azi, nu vom mai muri şi mâine. Să vedem partea bună a lucrurilor.

Nu-şi mai amintea dacă citatul era din *Henric al IV-lea* sau din *Richard al III-lea,* dar lui Tamaru nu i se părea o chestiune importantă, iar pe Ushikawa sigur nu-l mai interesa acum să afle sursa exactă. Îi dezlegă mâinile şi picioarele. Folosise nişte fâşii moi, din prosop, pe care le legase într-un fel anume, ca să nu lase urme. Strânse fâşiile acelea, punga şi banda de cauciuc şi le puse într-o geantă de vinilin pe care o avea pregătită. Aruncă o privire prin lucrurile lui Ushikawa şi adună toate fotografiile făcute de el. Se hotărî să bage în geantă şi aparatul de fotografiat şi trepiedul, ca să le ia cu el. Nu trebuia să se afle că supraveghea pe cineva acolo, pentru că s-ar fi pus problema pe cine anume. Şi atunci era foarte posibil ca numele lui Tengo să iasă la iveală. Luă şi carneţelul plin cu însemnări îndesate şi mărunte. Nu lăsă în urmă niciun obiect important. În încăpere rămâneau doar sacul de dormit, mâncarea şi hainele, portofelul şi cheile, plus bietul trup neînsufleţit al lui Ushikawa. La sfârşit, Tamaru scoase din portofelul lui una din cărţile de vizită inscripţionate cu „Manager permanent, Noua Asociaţie Japoneză pentru Promovarea Ştiinţei şi Artei” şi o băgă în buzunarul de la haină.

— Îmi pare rău, îi mai spuse el o dată la plecare.

*

Tamaru intră într-o cabină telefonică din apropierea gării, introduse cartela şi formă numărul pe care i-l dăduse

Ushikawa. Era un număr local, probabil din sectorul Shibuya. I se răspunse la al şaselea apel.

Fără niciun preambul, Tamaru comunică adresa şi numărul apartamentului din Kōenji.

— S-a notat? întrebă el.

— Puteţi să repetaţi?

Tamaru repetă, iar interlocutorul său o notă, apoi o citi.

— Acolo îl găsiţi pe Ushikawa-san, spuse Tamaru. Ştiţi cine e, da?

— Ushikawa-san?

Tamaru îl ignoră şi continuă.

— Ushikawa-san se află acolo, dar, din păcate, nu mai respiră. Nu pare să fi fost moarte naturală. În portofel are câteva cărţi de vizită pe care scrie „Manager permanent, Noua Asociaţie Japoneză pentru Promovarea Ştiinţei şi Artei". Dacă le găseşte poliţia, mai devreme sau mai târziu, o să facă ei legătura cu voi. Şi atunci s-ar putea să iasă cu probleme, mai ales având în vedere situaţia actuală. N-ar strica să vă ocupaţi de chestiunea asta cât mai repede. Că doar vă pricepeţi.

— Tu cine eşti?

— Un mesager binevoitor, răspunse Tamaru. Nici mie nu-mi place poliţia.

— N-a fost moarte naturală?

— Cel puţin, n-a murit de bătrâneţe şi nici în pace.

Interlocutorul nu spuse nimic o vreme.

— Şi ce căuta acest Ushikawa-san acolo?

— Asta nu ştiu. Pe el ar trebui să-l întrebaţi detaliile, dar după cum vă ziceam, situaţia în care se află nu-i mai permite să răspundă.

— Presupun că ai legătură cu tânăra care a venit la Hotelul Okura, nu? zise interlocutorul după o scurtă pauză.

— Asta e o întrebare inutilă, care n-o să capete un răspuns.

— Eu sunt una dintre persoanele care au întâlnit-o pe femeia aceea. Spune-i asta şi o să ştie despre cine e vorba. Am un mesaj să-i transmit.

— Te ascult.

— Noi nu vrem să-i facem niciun rău.

— Dar înţeleg că o căutaţi cu disperare.

— Întocmai. O căutam de multă vreme.

— Dar spui că nu vreţi să-i faceţi niciun rău. Cum aşa?

Înainte să vină răspunsul, urmă o scurtă pauză.

— În termeni mai simpli, la un moment dat, situaţia s-a schimbat. Desigur, moartea Liderului e amar deplânsă de cei din jurul său. Însă aceasta este o chestiune finalizată, încheiată. Liderul suferea şi, într-un anumit sens, voia să-şi pună singur capăt suferinţei. De aceea, din acest punct de vedere, noi nu intenţionăm s-o mai urmărim pe Aomame. Ceea ce ne dorim acum este să discutăm cu ea.

— Despre ce?

— Despre interese comune.

— Asta vreţi voi. Aveţi voi nevoie să discutaţi cu ea, dar poate nu vrea ea aşa ceva.

— Trebuie să existe loc de discuţie. Noi putem să vă oferim vouă nişte lucruri. De exemplu, libertate şi siguranţă. Cunoştinţe şi informaţii. N-am putea să purtăm o conversaţie undeva, într-un loc neutru? Oriunde, hotărâţi voi locul. Garantăm siguranţa sută la sută. Nu doar a ei, ci a tuturor celor implicaţi în asta. Nu mai trebuie să fugă nimeni. Mi se pare o propunere rezonabilă pentru ambele părţi.

— Asta spui tu, zise Tamaru. Dar eu n-am niciun motiv să mă încred în propunerea ta.

— În orice caz, avem rugămintea ca acest mesaj să ajungă la doamna Aomame, spuse interlocutorul precaut. Este o chestiune presantă, iar noi lăsăm loc de compromis. Dacă e nevoie de dovezi mai concrete legate de încrederea noastră, o să ne gândim ce putem face în acest sens. Telefonaţi-ne şi o să vă răspundem oricând.

— Ce-ar fi să-mi explici tu un pic mai bine cum stă treaba? De ce aveţi voi atâta nevoie de ea? Ce s-a întâmplat de s-a schimbat situaţia aşa drastic?

Interlocutorul respiră o dată, scurt. Apoi răspunse:

— Trebuie să continuăm să auzim vocea. Pentru noi, e ca o fântână bogată. Nu putem s-o pierdem. Cam asta e tot ce pot spune acum.

— Şi aveţi nevoie de Aomame ca să păstraţi această fântână.

— E greu de explicat pe scurt. Nu pot decât să spun că are legătură cu dânsa.

— Cu Eriko Fukada cum rămâne? De ea nu mai aveţi nevoie?

— În momentul de faţă, de Eriko Fukada nu avem neapărată nevoie. Poate să se ducă unde vrea şi să facă ce vrea. Ea şi-a încheiat deja misiunea.

— Ce misiune?

— E o chestiune un pic mai delicată, spuse interlocutorul după o scurtă pauză. Îmi pare rău, dar nu pot să dezvălui mai multe amănunte aici.

— Gândeşte-te bine la poziţia în care sunteţi, replică Tamaru. La jocul ăsta, noi suntem la servă. Noi putem să luăm când vrem legătura cu voi, dar invers, nu. Nici măcar nu ştiţi cine suntem noi. Corect?

— Aşa este. Voi sunteţi cei care pot lua iniţiativa. Nu ştiu cine sunteţi, dar asta nu e o discuţie de purtat la telefon. Oricum deja am vorbit prea mult. Mai presus de drepturile care mi-au fost date.

Tamaru tăcu o vreme.

— Bine. O să ne gândim la propunerea asta. Trebuie să ne sfătuim şi noi. S-ar putea să revin la un moment dat.

— Aştept să ne contactaţi. Repet, e o propunere rezonabilă pentru ambele părţi.

— Şi dacă o ignorăm sau o refuzăm?

— Atunci nu ne rămâne decât să abordăm lucrurile în felul nostru. Noi avem ceva putere. Din păcate, lucrurile pot lua şi o întorsătură mai violentă, iar oamenii din jur ar putea fi afectaţi. Indiferent cine sunteţi, nu aveţi cum să scăpaţi nevătămaţi. S-ar ajunge la o situaţie neplăcută pentru ambele părţi.

— Posibil. Dar ar dura ceva până să se ajungă acolo. Şi, dacă îmi permiţi să-ţi împrumut expresia, este o chestiune presantă.

Bărbatul de la telefon tuşi uşor.

— Da, posibil să dureze. Dar posibil şi să nu dureze atât de

mult.

— Până nu pui lucrurile în practică, n-ai de unde să ştii.

— Întocmai, răspunse bărbatul. Ar mai fi o chestiune importantă pe care trebuie s-o menţionez. Ca să-ţi împrumut metafora, la jocul acesta, voi sunteţi la servă. Însă nu cred că voi cunoaşteţi încă bine regulile de bază ale jocului.

— Nici asta n-ai de unde să ştii până nu pui lucrurile în practică.

— Dar dacă le pui în practică şi nu merg cum trebuie, nu iese bine.

— De ambele părţi.

Urmă o tăcere scurtă, plină de implicaţii.

— Deci cum rămâne cu Ushikawa-san? întrebă Tamaru.

— Preluăm problema cu prima ocazie. Poate chiar la noapte.

— Să ştii că uşa nu e încuiată.

— Mulţumim.

— Apropo, o să deplângeţi amar moartea lui Ushikawa-san?

— Noi, aici, deplângem adânc moartea oricui.

— Foarte bine faceţi. A fost un om foarte abil.

— Dar nu *suficient* de abil, nu?

— Nu există oameni atât de abili încât să trăiască la nesfârşit.

— Asta crezi tu.

— Bineînţeles, zise Tamaru. Asta cred eu. Voi, nu?

— Aşteptăm să ne contactaţi, spuse bărbatul pe un ton rece, fără să răspundă.

Tamaru închise fără să mai adauge nimic. Nu mai era nimic de discutat. Dacă avea nevoie, putea să revină cu un telefon. Ieşi din cabină şi se duse până la locul în care îşi parcase maşina.

Era o camionetă Toyota Corolla, model vechi, de un bleumarin tern, care nu sărea deloc în ochi. Merse un sfert de oră cu ea, apoi opri în faţa unui parc pustiu şi, după ce se asigură că nu era văzut, aruncă într-un coş de gunoi punga de plastic, fâşiile şi banda de cauciuc. Aruncă şi mănuşile

chirurgicale.

— Deplângem adânc moartea oricui, mormăi Tamaru în timp ce pornea maşina şi îşi punea centura de siguranţă. Mă bucur, îşi zise el. Aşa se cuvine, să deplângi moartea cuiva. Chiar şi pentru puţină vreme.

Capitolul 26
Ce romantic!

Marţi după-amiază telefonul sună. Aomame era aşezată pe salteluţa de yoga, cu picioarele larg desfăcute şi îşi întindea muşchiul iliopsoas. Era un exerciţiu mai solicitant decât părea. Avea bluza uşor umedă de la transpiraţie. Aomame se opri, îşi şterse faţa cu un prosop şi ridică receptorul.

— Căpăţână nu mai e în blocul ăla, o anunţă Tamaru fără niciun preambul.

Fără „alo", fără nimic.

— Nu mai e?

— S-a dus. A fost convins.

— A fost convins, îl îngână Aomame. Adică a fost înlăturat cu forţa de Tamaru, într-un fel sau altul?

— Iar persoana pe nume Kawana care locuieşte acolo e cel pe care îl cauţi tu, Tengo Kawana.

În jurul lui Aomame, lumea se umflă, apoi se contractă. Ca şi cum ar fi fost inima ei.

— Mă auzi? întrebă Tamaru.

— Te aud.

— Dar acum nu e acolo. E plecat pentru câteva zile.

— E în siguranţă?

— Acum nu e în Tokio, dar sunt convins că e în siguranţă. Căpăţână a închiriat un apartament la parterul blocului şi te aştepta să-i faci o vizită lui Tengo Kawana. Supraveghea holul cu ajutorul unui aparat de fotografiat ascuns.

— M-a fotografiat şi pe mine?

— Da, a făcut trei poze. Era întuneric, purtai ochelari şi aveai faţa ascunsă cu o eşarfă, deci nu ţi se distingea bine chipul, dar erai tu, clar. Dacă te mai duceai o dată acolo, sigur o păţeai.

— Deci am ales corect când am lăsat totul pe mâna ta.

— Asta dacă există vreo alegere corectă.

— În orice caz, nu mai e o prezenţă îngrijorătoare.

— N-o să-ţi mai facă niciun rău.

— Pentru că *l-ai convins* tu.

— Au fost şi câteva chestiuni care au necesitat ajustări, dar până la urmă, da, răspunse Tamaru. Am confiscat toate fotografiile. Scopul lui era să aştepte până apăreai tu, iar Tengo Kawana nu era decât o momeală. De aceea, deocamdată nu văd niciun motiv să i se facă vreun rău. E în siguranţă.

— Ce bine!

— Tengo Kawana predă matematică la o şcoală pregătitoare din Yoyogi. Pare să fie un profesor bun, însă nu munceşte decât câteva zile pe săptămână şi probabil nu câştigă prea bine. E necăsătorit şi duce un trai simplu, singur, în blocul ăla modest.

Aomame închise ochii şi îşi auzi în urechi bătăile inimii. Nu reuşea să mai distingă hotarul dintre ea şi restul lumii.

— Pe lângă faptul că predă matematica la şcoala pregătitoare, scrie şi un roman. Un roman lung. Rescrierea *Crisalidei de aer* a fost doar o slujbă temporară. Are propriile sale ambiţii literare. Asta e bine. O doză bună de ambiţie te ajută să te dezvolţi ca persoană.

— Şi cum ai aflat asta?

— Nu era acasă, aşa că mi-am permis să intru. Uşa era încuiată, dar aia nici nu se putea numi încuietoare. M-am simţit prost că i-am violat intimitatea, dar trebuia să fac o verificare de rutină. Deşi locuieşte singur, la el în casă e ordine. Până şi aragazul era curat. În frigider erau toate frumos aranjate, fără verze stricate prin fundul raftului. Ba şi calcă, din câte am văzut. N-ar fi rău deloc ca soţ. Asta dacă nu cumva e *gay.*

— Ce altceva ai mai aflat?

— Am sunat la şcoală să întreb de orarul lui. Tipa cu care am vorbit la telefon mi-a spus că tatăl lui a murit duminică noapte într-un spital de prin prefectura Chiba şi că a trebuit să plece din Tokio pentru înmormântare. Aşa că şi-a anulat orele de luni. Nu ştia unde şi când are loc înmormântarea. În orice caz, următoarele ore le are joi, deci până atunci se întoarce în Tokio.

Aomame îşi amintea, *bineînţeles,* că tatăl lui Tengo fusese

încasator la NHK. Duminica, Tengo parcurgea rutele de colectare a taxei împreună cu el. Se întâlniseră de câteva ori pe străzile oraşului Ichikawa. Nu-şi mai amintea bine chipul tatălui. Era un bărbat mic de statură, slab, îmbrăcat în uniformă de încasator. Şi nu semăna deloc cu Tengo.

— Dacă nu mai e Căpăţână, aş putea să mă duc să-l văd pe Tengo?

— Mai bine nu, răspunse Tamaru prompt. Căpăţână a fost convins cum trebuie, însă a trebuit să contactez secta în legătură cu o chestiune care a rămas de pus la punct. Există un anumit obiect care nu aş dori să ajungă în mâna organelor de justiţie. Dacă ar fi fost descoperit, toţi locatarii acelui bloc ar fi fost anchetaţi, unul câte unul. Prietenul tău putea să fie şi el implicat. Mi-ar fi fost foarte dificil să scap de obiectul respectiv de unul singur. Dacă organele de justiţie mă chestionau în legătură cu obiectul cu care m-aş fi opintit eu din greu în miez de noapte, nu mai aveam cum să ies basma curată. Secta are şi oameni, şi mobilitate, plus că ei au experienţă la astfel de activităţi. Au mai cărat ei un obiect şi din hotelul Okura. Înţelegi ce vreau să spun?

Aomame înlocui în minte cuvintele folosite de Tamaru cu alţi termeni mai concreţi.

— Să înţeleg că munca ta de convingere a căpătat o formă mai dură.

Tamaru mârâi încetişor.

— Îmi pare rău, dar individul ştia mult prea multe.

— Secta e la curent cu ce anume făcea el acolo?

— Căpăţână lucra pentru sectă, dar până în momentul de faţă acţionase independent. Încă nu raportase ce anume făcea. Lucru care nouă ne convine.

— Dar acum au aflat şi ei că *ceva tot făcea* el acolo.

— Exact. Aşa că mai bine nu te apropii o vreme de locul ăla. Lista lor sigur conţine numele Tengo Kawana şi adresa lui, ca autor al *Crisalidei de aer.* De legătura personală dintre tine şi el probabil că n-au aflat. Dar dacă urmăresc motivul pentru care Căpăţână se afla în apartamentul acela, până la urmă o să dea şi de Tengo. E doar o chestiune de timp.

— Dar dacă avem noroc, poate că o să dureze mult până îşi dau seama. Poate n-o să facă prea repede o legătură între moartea lui Căpăţână şi Tengo.

— Dacă avem noroc, spuse Tamaru. Dacă tipii nu sunt atât de atenţi pe cât mă aştept eu. Numai că eu nu mă bazez pe noroc. Tocmai de-asta am supravieţuit eu până acum fără să mă confrunt cu vreo problemă majoră.

— Şi de aceea ar fi mai bine să nu mă apropii de locul ăla.

— Bineînţeles. Noi trăim ca pe muchie de cuţit. Nu putem spune niciodată că suntem prea atenţi.

— Mă întreb dacă individul aflase unde mă ascund.

— Dacă ar fi aflat, acum erai deja într-un loc în care nu mai puteam ajunge la tine.

— Dar ajunsese foarte aproape de mine.

— Da. Dar părerea mea e că ceva întâmplător l-a atras pe el acolo. Nimic mai mult de atât.

— Şi de aceea s-a afişat el vulnerabil în vârful toboganului.

— Da. Habar nu avea că tu erai cu ochii pe el. Nici nu se aştepta la aşa ceva. Şi până la urmă, asta i-a fost fatal. Nu ţi-am spus eu? Viaţa omului e pe muchie de cuţit.

Urmară câteva secunde de linişte. O linişte adâncă, pe care o aduce moartea – moartea oricui.

— Căpăţână nu mai este, dar secta mă urmăreşte în continuare.

— Iar aici mai intervine un lucru pe care mi-e greu să-l pricep, zise Tamaru. La început, ei au vrut să te prindă şi să afle ce fel de organizaţie stă în spatele planului de asasinare a Liderului. Tu singură nu aveai cum să aranjezi totul. Le e şi lor clar că cineva te-a susţinut. Iar dacă te prindeau, te-ar fi aşteptat un interogatoriu dur.

— Drept pentru care aveam nevoie de un pistol.

— În mod firesc, aşa înţelesese lucrurile şi Căpăţână, continuă Tamaru. Credea că secta e pe urmele tale ca să te interogheze şi să te pedepsească. Însă pe parcurs lucrurile au luat cu totul altă turnură. După ce Căpăţână a dispărut din peisaj, am vorbit la telefon cu unul din tipi, care mi-a zis că nu mai vor să-ţi facă niciun rău. Asta voia el să-ţi transmit. Sigur,

poate fi o cursă. Dar mie mi-a sunat adevărat. Tipul mi-a explicat că, într-un sens, Liderul asta şi voia, să moară. Se poate spune că a fost un fel de sinucidere şi de aceea nu au de ce să te mai pedepsească pe tine pentru asta.

— Aşa e, spuse Aomame cu o voce uscată. Liderul a ştiut de la bun început că mă dusesem acolo să-l omor. Şi chiar voia să o fac. În seara aceea, în apartamentul din hotelul Okura.

— Tipii de la pază nu te-au mirosit. Dar Liderul ştia.

— Da, nu înţeleg cum, dar ştia totul dinainte, spuse Aomame. *Mă aştepta.*

Tamaru făcu o scurtă pauză, apoi întrebă:

— Şi ce s-a întâmplat?

— Am făcut un târg.

— Despre asta eu nu ştiu nimic, zise Tamaru pe un ton încordat.

— N-am avut ocazia să-ţi spun.

— Explică-mi acum despre ce târg e vorba.

— Am făcut cu el o oră de *stretching,* timp în care a vorbit cu mine. Ştia de Tengo. Aflase cumva şi de legătura dintre mine şi el. Şi mi-a cerut să-l ucid. Voia să se elibereze cât mai repede de durerea cumplită care nu-l slăbea niciodată. Mi-a spus că, dacă îi ofer moartea, el îi salvează în schimb viaţa lui Tengo. Aşa m-am hotărât să-l ucid. Altfel, el oricum mergea către moarte şi fără să intervin eu şi, având în vedere tot ce făcuse până atunci, aş fi vrut să-l las aşa, să sufere.

— Iar Doamnei nu i-ai spus nimic despre acest târg.

— Eu m-am dus acolo ca să-l ucid pe Lider şi mi-am făcut treaba, spuse Aomame. Iar Tengo e o problemă personală.

— Bine, zise Tamaru pe jumătate resemnat. Fără îndoială, treaba ţi-ai făcut-o foarte bine. Asta recunosc. Iar problema cu Tengo Kawana intră în categoria chestiunilor personale. Doar că, în perioada aia, tu ai rămas însărcinată. Asta e o problemă pe care nu prea pot s-o trec cu vederea.

— Nu *în perioada* aia, ci chiar în seara aceea furtunoasă. În seara în care eu „m-am ocupat” de Lider. Şi, ţi-am mai spus, asta fără să am niciun fel de relaţii sexuale.

Tamaru oftă.

— Problema de bază e dacă să cred tot ce-mi spui sau să nu cred nimic. Eu te-am considerat mereu o persoană demnă de încredere şi aş vrea să te cred şi acum. Însă povestea asta nu are niciun fel de logică. Iar eu sunt genul de om care nu poate să gândească decât în mod deductiv.

Aomame rămase tăcută.

— Există vreo relaţie de cauzalitate între uciderea Liderului şi sarcina ta inexplicabilă? întrebă Tamaru.

— Nu ştiu ce să zic.

— Nu e cumva posibil să porţi în tine copilul Liderului? Să fi reuşit cumva, prin cine ştie ce metodă, să te lase atunci însărcinată? Aşa aş mai înţelege de ce încearcă indivizii să pună mâna pe tine. Au nevoie de un succesor al Liderului.

Aomame îşi încleştă mâna pe receptor şi clătină din cap.

— E imposibil. E copilul lui Tengo. O ştiu clar.

— Iar aici am tot două variante, dacă să te cred sau nu.

— Mai mult de atât nu pot să-ţi explic.

Tamaru oftă din nou.

— Bine. Deocamdată o să iau ca atare ce îmi spui tu. E copilul tău şi al lui Tengo. Ştii tu asta. Dar tot nu văd o logică în toată povestea asta. Iniţial, tipii au vrut să te prindă şi să te pedepsească serios, însă la un moment dat s-a întâmplat ceva. Sau s-a aflat ceva. Iar acum *au nevoie* de tine. Nu numai că îţi garantează siguranţa, dar spun şi că au ceva să-ţi ofere. Iar despre asta vor să discute cu tine în persoană. Ce putea să se fi întâmplat?

— Nu au nevoie de mine, spuse Aomame. Au nevoie de ceea ce se află în pântecele meu. Asta şi-au dat ei seama la un moment dat.

— Ho, ho, o acompanie unul dintre Oamenii cei Mici de pe undeva.

— M-ai luat prea repede, spuse Tamaru şi mârâi din nou încet din fundul gâtului. Încă nu văd firul logic.

Ce n-are logică e că pe cer sunt două luni, îşi zise Aomame. Asta a şters orice urmă de logică din toate. Însă nu spuse nimic.

— Ho, ho, făcură la unison ceilalţi şase Oameni Mici.

— Lor le trebuie cineva care *să audă vocea,* spuse Tamaru. Asta mi-a spus tipul cu care am vorbit la telefon. Dacă pierd vocea, secta lor e posibil să dispară. Nu mi-e clar ce înseamnă concret chestia asta, dar aşa mi-a zis tipul. Oare copilul pe care îl porţi în tine poate să fie „cel ce aude vocea"?

Aomame îşi puse uşor mâna pe pântece. *Mater* şi *filia,* se gândi ea. Dar nu spuse nimic cu voce tare. Lunile nu trebuiau să afle *asta.*

— Nu ştiu, spuse Aomame alegându-şi cuvintele cu grijă. Dar alt motiv pentru care să aibă nevoie de mine nu găsesc.

— Dar de ce să aibă această însuşire specială copilul conceput de tine cu Tengo Kawana?

— Nu ştiu.

Poate că în schimbul propriei vieţi, Liderul a vrut să mi-l încredinţeze mie pe cel care să-l succeadă, se gândi Aomame. Poate că special pentru asta, în noaptea aceea Liderul a deschis temporar circuitele prin care lumile se intersectează şi ne-a unit pe mine şi pe Tengo.

— Indiferent al cui e copilul şi cu ce calităţi se naşte, nu ai nicio intenţie să faci vreun târg cu secta, spuse Tamaru. Corect? Indiferent ce ţi-ar oferi ei în schimb. Chiar dacă ţi-ar elucida anumite enigme.

— Indiferent ce-ar fi.

— Dar ei o să încerce să obţină *asta* şi cu forţa, indiferent de intenţiile tale. O să facă tot ce pot. Iar tu ai un punct slab, Tengo Kawana. Probabil unicul tău punct slab. Dar e unul critic. Dacă îl descoperă, poţi să fii sigură că o să se concentreze asupra lui.

Tamaru avea dreptate. Tengo reprezenta pentru Aomame raţiunea ei de a trăi şi în acelaşi timp, un punct slab fatal.

— E prea periculos să mai stai acolo. Trebuie să te mutăm într-un loc mai sigur înainte ca tipii ăştia să afle de legătura dintre voi.

— În momentul de faţă nu mai există un loc sigur nicăieri *în lumea asta,* răspunse Aomame.

Tamaru cugetă atent la vorbele ei. Apoi spuse calm:

— Spune-mi totuşi la ce te gândeşti.

— În primul rând, trebuie să mă întâlnesc cu Tengo. Până atunci nu am cum să plec de aici. Oricât de periculos ar fi.

— Vă întâlniţi. Şi apoi?

— Ştiu exact ce am de făcut.

Tamaru tăcu preţ de câteva clipe.

— Fără urmă de îndoială?

— Nu ştiu dacă o să-mi iasă, dar ştiu ce am de făcut. Fără urmă de îndoială.

— Dar mie nu vrei să-mi spui.

— Îmi pare rău, dar deocamdată nu pot. Nu doar ţie, nu pot să spun nimănui. În clipa în care aş rosti cuvintele astea, s-ar afla în toată lumea.

Lunile ascultă. Oamenii cei Mici ascultă. Casa ascultă. Cuvintele acelea trebuiau ferecate bine înlăuntrul ei. Iar pentru asta trebuia să-şi împrejmuiască inima cu un zid gros.

La celălalt capăt al firului, Tamaru bătea cu pixul în birou. Aomame auzea bătăile sacadate şi seci. Era un sunet singuratic, fără ecou.

— Bine. O să iau legătura cu Tengo Kawana. Dar mai întâi trebuie să-şi dea Doamna acordul. Ordinul meu a fost să te iau cât mai repede de acolo şi să te mut în altă parte. Însă tu spui că nu vrei să pleci până nu te întâlneşti cu el. N-o să-mi fie prea uşor să-i explic motivul. Înţelegi?

— E foarte dificil să explici logic un lucru ilogic.

— Exact. Mai simplu cred că e să găseşti o perlă într-un restaurant care serveşte scoici din Roppongi. Dar o să încerc eu cumva.

— Mulţumesc, spuse Aomame.

— Ceea ce insişti tu să faci mie, unul, mi se pare complet incoerent. Nu văd nicio legătură logică între cauză şi efect. Şi totuşi, stând aşa de vorbă cu tine, parcă îmi vine să iau deocamdată de bun ce spui. Mă întreb de ce.

Aomame rămase tăcută.

— Doamna are încredere în tine şi te crede, spuse Tamaru. Iar dacă tu insişti atât de mult, nici dânsa nu o să vadă vreun motiv să nu te poţi întâlni cu Tengo. Tu şi Tengo păreţi foarte

strâns legaţi unul de altul.

— Mai mult ca orice pe lume, zise Aomame.

Mai mult ca orice din oricare lume, se corectă ea în gând.

— Şi chiar dacă eu aş spune că e prea periculos şi aş refuza să te pun în legătură cu el, tu tot te-ai duce să-i baţi la uşă.

— Asta mai mult ca sigur.

— Nimeni nu te poate opri.

— Nu.

Tamaru rămase tăcut câteva clipe.

— Ce mesaj să-i transmit lui Tengo Kawana?

— Când se înserează, să vină pe tobogan. Oricând după lăsarea întunericului. Eu îl aştept. Zi-i că aşa a spus Aomame şi o să înţeleagă.

— Am priceput. Am să-i transmit. *Să vină pe tobogan după lăsarea întunericului.*

— Şi să-i mai spui că, dacă are vreun lucru important pe care n-ar vrea să-l abandoneze, să-l ia cu el. Doar că trebuie neapărat să-şi poată folosi liber ambele mâini.

— Şi unde ar fi să se ducă el cu bagajul ăsta?

— Departe.

— Cât de departe?

— Nu ştiu.

— Bine. Îi transmit mesajul, bineînţeles, cu acordul Doamnei. Şi am să fac tot posibilul să te ţin în siguranţă. Atât cât pot eu. Dar chiar şi aşa, pericolul tot o să dea târcoale. Indivizii sunt şi ei disperaţi. Până la urmă, trebuie să ai şi singură grijă de tine.

— Ştiu, spuse Aomame pe un ton liniştit.

Încă îşi mai ţinea palma pe pântece. *Şi nu e vorba doar de mine,* îşi zise ea.

*

După ce închise telefonul, Aomame se prăvăli pe canapea. Închise ochii şi se gândi la Tengo. La altceva nu mai putea să se gândească. Pieptul i se strânse dureros. Însă era o durere plăcută, o durere suportabilă. Tengo chiar locuia acolo, *foarte*

aproape de ea. La mai puţin de zece minute depărtare. Doar la acest gând şi simţi cum se încălzeşte toată pe dinăuntru. Era necăsătorit şi preda matematică la o şcoală pregătitoare. Locuia într-o casă modestă în care ţinea ordine, gătea, călca şi scria un roman lung. Aomame îl invidia pe Tamaru. Ar fi vrut şi ea să se strecoare acolo, când el nu era acasă. Să atingă fiecare lucru în parte, în liniştea încăperii pustii. Să încerce cu degetul vârful creioanelor lui, să ţină în mână cana lui de cafea, să-i adulmece mirosul impregnat în haine. Chiar şi-ar fi dorit să poată face asta înainte să dea ochii cu el.

Dacă se trezea singură cu el fără niciun fel de introducere, habar n-ar fi avut cum să spargă gheaţa. Imaginându-şi asta, respiraţia i se acceleră şi mintea i se înceţoşă. Erau prea multe lucruri de povestit. Însă, în acelaşi timp, în ultimă instanţă, parcă nici nu era nevoie să spună nimic. Lucrurile pe care voia ea să i le povestească şi-ar fi pierdut toate noima, odată puse în cuvinte.

În orice caz, acum nu-i mai rămânea decât să aştepte. Să stea calmă şi să aştepte cu multă atenţie. Aomame îşi pregăti bagajul, astfel încât să poată s-o zbughească pe uşă imediat ce îl vedea pe Tengo. Îndesă în geanta de umăr din piele, mare şi neagră, toate lucrurile care îi trebuiau, astfel încât să nu mai fie nevoie să se întoarcă în casă. Nu erau prea multe. Teancurile de bani, un rând de schimburi, pistolul Heckler & Koch, încărcat şi atât. Puse geanta undeva la îndemână. Scoase din dulap costumul Junko Shimada, îl verifică să nu fie şifonat şi atârnă umeraşul în sufragerie. Pregăti şi cămaşa albă, ciorapii şi pantofii cu toc Charles Jourdan. Plus pardesiul bej. Erau exact hainele pe care le purtase când coborâse de pe Autostrada Metropolitană pe scara de urgenţă. Pardesiul era cam subţire pentru o seară de decembrie. Însă nu avea de ales.

Odată terminate pregătirile, Aomame se aşeză pe scaunul din balcon şi se uită la toboganul din parc printre plăcile de plastic. Tatăl lui Tengo a murit duminică noaptea, se gândi ea. Ca să poată fi cremat, trebuie să treacă cel puţin douăzeci şi patru de ore de la deces. Parcă aşa spunea legea. Deci la

calcul ar ieşi că incinerarea se poate face abia de marţi încolo. Azi e marţi. Asta înseamnă că Tengo termină cu înmormântarea şi se întoarce la Tokio de pe unde o fi cel mai devreme în seara asta. Şi abia apoi îi transmite Tamaru mesajul de la mine. Mai repede de atât nu are cum să vină în parc. Şi oricum e încă lumină afară.

Când a murit, Liderul a aşezat în uterul meu această *mică făptură.* Asta presupun eu. Sau asta îmi spune intuiţia. Adică sunt manipulată de o voinţă pe care a lăsat-o el în urmă şi care mă ghidează către o destinaţie stabilită de el?

Aomame se încruntă. Nu reuşea să-şi dea seama. Tamaru bănuia că poate am rămas însărcinată cu „cel ce aude vocea" pentru că aşa a plănuit Liderul. Pe post de crisalidă de aer. Dar de ce eu? Şi de ce cu Tengo? Nici asta nu pot să-mi explic.

În orice caz, până în momentul de faţă s-au întâmplat tot felul de lucruri pe care n-am reuşit să le pun cap la cap. Nu înţeleg principiile care stau la baza lor şi nu ştiu nici în ce direcţie se îndreaptă. Eu doar m-am trezit prinsă la mijloc. Dar până aici, se hotărî ea.

Aomame strâmbă din buze şi se încruntă şi mai tare.

De acum înainte n-o să mai fie la fel. Nu mă mai las manipulată de nimeni. De acum încolo o să urmez un singur principiu, şi anume propria mea voinţă. Am să protejez această *mica făptură,* orice s-ar întâmpla. Pentru asta am să mă lupt până la ultima suflare. E viaţa mea şi e copilul meu. Nu mă interesează cine şi pentru ce l-a programat, el e, fără urmă de dubiu, copilul conceput de mine şi de Tengo. Nu-l dau nimănui. Eu am să stabilesc ce e bine şi ce e rău, eu am să fiu principiul de bază şi direcţia. Să nu uite nimeni asta!

*

A doua zi, miercuri după-amiaza, la ora două, sună telefonul.

— Am transmis mesajul, spuse Tamaru ca de obicei, fără niciun preambul. Acum e acasă. Am vorbit cu el de dimineaţă la telefon. O să vină pe tobogan diseară la şapte fix.

— Mă mai ţinea minte?

— Sigur că da, chiar foarte bine. Şi el a încercat să dea de tine.

Liderul a avut dreptate. Şi Tengo mă căuta pe mine. E suficient să ştiu doar asta, îşi spuse ea şi inima i se umplu de fericire. Niciun alt cuvânt din lume nu mai avea vreo noimă pentru ea.

— O să ia cu el lucrurile la care ţine, aşa cum ai spus tu. Eu, unul, bănuiesc că printre ele o să fie şi manuscrisul la care lucrează acum.

— Sunt convinsă.

— Am verificat împrejurimile blocului şi totul pare în regulă. N-am descoperit niciun individ suspect dând târcoale prin zonă. Apartamentul în care stătea Căpăţână e pustiu. În jur era linişte, dar nu exagerat de linişte. Tipii s-au ocupat frumuşel de obiect în timpul nopţii şi au şters-o. Au evitat să stea prea mult. Am inspectat totul în detaliu şi probabil că nu există scăpări.

— Mă bucur.

— Dar e vorba de ceva *probabil,* de ceva *momentan.* Situaţia se schimbă de la o clipă la alta. Evident, nici eu nu sunt perfect. Poate mi-a scăpat din vedere ceva important. Poate pur şi simplu se dovedeşte că tipii au fost mai abili decât mine.

— Şi tocmai de aceea, până la urmă trebuie să am şi singură grijă de mine.

— Aşa cum ziceam.

— Îţi mulţumesc pentru tot. Îţi sunt recunoscătoare.

— Nu ştiu unde o să te duci şi ce o să faci, spuse Tamaru. Dar dacă e să pleci undeva departe şi să nu te mai văd niciodată, să ştii că o să-ţi simt un pic lipsa. Puţin spus, dar o figură ca tine mai rar întâlneşti. Nu vezi prea des oameni ca tine.

Aomame zâmbi în receptor.

— Cam asta e şi impresia pe care voiam să ţi-o las.

— Doamna avea nevoie de tine. Pe post de companion personal, în afara muncii. Şi de aceea îi pare nespus de rău că

a trebuit să vă despărţiţi. În momentul de faţă nu poate veni la telefon. Te rog să înţelegi.

— Înţeleg. Nici eu nu cred că aş putea vorbi cum trebuie.

— Ai zis că te duci departe, zise Tamaru. Cât de departe?

— O distanţă ce nu poate fi măsurată în cifre.

— Ca distanţa ce desparte două suflete.

Aomame închise ochii şi inspiră adânc. Aproape că-i dădeau lacrimile. Dar reuşi să şi le înfrâneze.

— Mă rog ca totul să-ţi meargă bine, îi spuse Tamaru încetişor.

— Îmi pare rău, dar nu cred că mai pot să-ţi dau înapoi pistolul.

— Nu-i nimic. A fost un cadou din partea mea. Dacă te incomodează, poţi să-l arunci în golful Tokio. Aşa mai face şi lumea un mic pas către dezarmare.

— Poate că până la urmă nu se va trage cu pistolul. Contrar principiului lui Cehov.

— Nici asta nu mă deranjează. Cu atât mai bine dacă nu se trage. Ne apropiem şi noi de sfârşitul secolului douăzeci. Lucrurile nu mai stau ca pe vremea lui Cehov. Nu mai sunt căruţe, femeile nu mai poartă corset. Lumea a trecut prin nazism, bomba atomică, muzica modernă şi tot a supravieţuit cumva. Între timp s-a schimbat mult şi tehnica literară. N-ai de ce să-ţi faci griji, zise Tamaru. Dar am o întrebare. Diseară la ora şapte te întâlneşti cu Tengo Kawana pe tobogan.

— Dacă am noroc, da.

— Presupunând că vă întâlniţi, ce o să faceţi voi acolo, în vârful toboganului?

— Ne uităm împreună la lună.

— Ce romantic! zise Tamaru admirativ.

Capitolul 27
Poate lumea asta nu e de ajuns

Când sună telefonul miercuri dimineaţă, Tengo dormea. Nu reuşise să adoarmă până aproape în zori şi încă resimţea whisky-ul pe care îl băuse cu o seară în urmă. Se ridică din pat şi, spre surprinderea sa, văzu că afară se luminase de tot.

— Domnul Tengo Kawana? se auzi o voce necunoscută de bărbat.

— Da, răspunse Tengo, gândindu-se că era probabil vorba despre vreo formalitate legată de moartea tatălui său.

În vocea bărbatului detectase o undă formală, de calm. Însă ceasul deşteptător arăta că era cu puţin înainte de ora opt. De la primărie sau de la firma de pompe funebre nu l-ar fi sunat la ora aceea.

— Îmi cer scuze că vă telefonez atât de devreme, dar a trebuit să mă grăbesc.

O treabă urgentă.

— Despre ce este vorba? întrebă Tengo, cu mintea încă buimacă.

— Vă amintiţi cumva numele de Aomame?

Aomame? În acel moment buimăceala şi ameţeala de la băutură dispărură. Luminile se reaprinseră şi în scenă intră cu repeziciune raţiunea. Tengo apucă mai bine receptorul în mână.

— Mi-l amintesc, răspunse el.

— E un nume destul de straniu.

— Am fost colegi de şcoală primară, zise Tengo dregându-şi vocea.

Bărbatul făcu o mică pauză.

— V-ar interesa dacă v-aş vorbi acum despre ea?

Ce ciudat vorbeşte bărbatul ăsta, îşi spuse Tengo. Are o exprimare cu totul aparte. Parcă aş asculta în traducere replicile dintr-o piesă de avangardă.

— Dacă nu vă interesează, ne irosim amândoi timpul. Pot să închid telefonul imediat.

— Mă interesează, răspunse Tengo în grabă. Dar pot să vă întreb cine sunteţi?

— Am un mesaj de la Aomame, spuse bărbatul ignorându-i întrebarea. Doreşte să vă întâlnească. Dumneavoastră ce spuneţi? Aţi vrea s-o întâlniţi?

— Da, spuse Tengo şi tuşi ca să-şi elibereze presiunea din gât. Şi eu îmi doresc să mă întâlnesc cu ea de multă vreme.

— Perfect. Ea doreşte să vă întâlnească, dumneavoastră doriţi s-o întâlniţi.

Tengo realiză deodată că în cameră era frig. Înşfăcă un cardigan pe care-l avea pe aproape şi-l îmbrăcă peste pijama.

— Atunci ce să fac? întrebă Tengo.

— Puteţi să veniţi pe tobogan după ce se întunecă?

— Pe tobogan? făcu Tengo.

Despre ce vorbea omul ăsta?

— Aomame a spus că veţi înţelege despre ce este vorba. Să veniţi pe tobogan. Eu doar vă transmit întocmai mesajul ei.

Tengo îşi duse inconştient mâna în păr. Era ciufulit de la somn, plin de smocuri care îi stăteau aiurea. Tobogan. De pe tobogan m-am uitat eu la cele două luni. La ăla se referă, evident.

— Am înţeles, spuse el cu o voce uscată.

— Foarte bine. Şi să aveţi la dumneavoastră lucrurile importante pe care vreţi să le luaţi. Ca să vă puteţi deplasa până departe.

— *Lucrurile importante pe care vreau să le iau*? întrebă Tengo mirat.

— Cele pe care nu vreţi să le lăsaţi în urmă.

Tengo îi cumpăni cuvintele.

— Nu înţeleg eu prea bine, dar asta înseamnă că n-o să mă mai întorc aici?

— Nu ştiu atât de multe. După cum v-am mai spus, eu doar îi transmit mesajul întocmai.

Tengo se gândi, trecându-şi degetele prin părul ciufulit. *Să ne putem deplasa*?

— S-ar putea să iau la mine mai multe hârtii.

— Nu e nicio problemă, spuse bărbatul. Sunteţi liber să

alegeţi ce vreţi. Doar că trebuie să le puneţi într-o geantă care să vă permită să vă folosiţi liber ambele mâini.

— Să-mi folosesc liber ambele mâini, repetă Tengo. Adică un geamantan nu ar merge, nu?

— Îmi imaginez că nu.

Din vocea bărbatului nu i se puteau ghici vârsta şi înfăţişarea. Era o voce care nu oferea niciun indiciu concret. Probabil avea s-o uite în secunda în care închidea telefonul. Particularităţile, emoţiile – presupunând că existau – erau bine reprimate.

— Asta e tot ce aveam de transmis, spuse bărbatul.

— Aomame e bine? întrebă Tengo.

— Fizic, nu sunt probleme, răspunse acesta cu atenţie. Dar în prezent se află într-o situaţie destul de tensionată. Trebuie să fie foarte prudentă la orice mişcare, cât de mică. Altfel, ar putea avea de suferit.

— Ar putea avea de suferit, repetă Tengo mecanic.

— Ar fi bine să nu întârziaţi mult, adăugă bărbatul. Timpul este un factor important aici.

Timpul este un factor important aici, repetă Tengo în gând. Cumva bărbatul acesta nu-şi alegea bine cuvintele? Sau era el prea încordat?

— Cred că pot să vin pe tobogan diseară la ora şapte. Dacă din cine ştie ce motiv nu ne putem întâlni diseară, atunci vin mâine la aceeaşi oră.

— Bine. Deci aţi înţeles despre ce tobogan e vorba.

— Eu aşa zic.

Tengo aruncă un ochi la ceasul din perete. Mai avea unsprezece ore.

— Apropo, am auzit că tatăl dumneavoastră a murit duminica aceasta. Condoleanţele mele.

Tengo îi mulţumi din reflex. Se întrebă apoi de unde ştia bărbatul acela aşa ceva.

— Îmi mai povestiţi un pic despre Aomame? zise el. Unde este, cu ce se ocupă.

— E necăsătorită şi lucrează ca instructor la un club sportiv din Hiroo. E un instructor strălucit, dar, printr-un concurs de

împrejurări, nu mai lucrează acolo în prezent. Iar de ceva timp încoace, printr-o pură coincidenţă, locuieşte în apropiere de dumneavoastră. Mai mult de atât puteţi să aflaţi direct de la ea.

— Şi despre ce fel de *situaţie tensionată* e vorba?

Bărbatul nu îi răspunse. Întrebările la care nu voia să răspundă – sau la care nu i se părea necesar s-o facă – le lăsa pur şi simplu în aer. Tengo părea să atragă oamenii de genul acesta.

— Atunci rămâne pe diseară la ora şapte, zise bărbatul.

— Staţi un pic! zise Tengo în grabă. Am o întrebare. O anumită persoană m-a avertizat că mă supraveghează cineva şi că să am grijă. Îmi cer scuze, dar se referea cumva la dumneavoastră?

— Nu, nu eu sunt acela, răspunse bărbatul prompt. Altcineva vă supraveghea. Dar în orice caz, prea multă grijă nu strică. Aşa cum v-a indicat persoana respectivă.

— Faptul că e posibil să fiu supravegheat ar putea avea vreo legătură cu situaţia foarte specială în care se află ea?

— *Situaţia destul de tensionată,* îl corectă bărbatul. Da, cred că există o legătură. Pe undeva.

— E riscant?

Bărbatul îşi alese cuvintele atent, fără să se grăbească, de parcă ar fi sortat nişte boabe de mai multe soiuri, amestecate între ele.

— Dacă a nu o mai putea întâlni pe Aomame-san este, pentru dumneavoastră, ceea ce se poate numi un risc, atunci, desigur, ar putea fi riscant.

Tengo încercă să-şi rearanjeze în minte modul alambicat în care se exprimase bărbatul ca să-l înţeleagă mai uşor. Deşi nu reuşea să descifreze faptele sau circumstanţele, realiza şi singur că era vorba de o situaţie încordată.

— Dacă lucrurile ies prost, s-ar putea să nu ne mai întâlnim niciodată.

— Întocmai.

— Am înţeles. O să am grijă, spuse Tengo.

— Îmi cer scuze că v-am deranjat de dimineaţă. Am impresia că v-am trezit.

Cu aceste cuvinte, bărbatul închise. Tengo privi o vreme receptorul negru din mâna lui. Aşa cum se aştepta, odată închis telefonul, nu reuşi să-şi mai amintească vocea acestuia. Tengo se uită din nou la ceas. Opt şi zece minute. Cum să-şi petreacă el orele rămase până la şapte seara?

*

Mai întâi intră sub duş, se spălă pe cap şi îşi aranjă cât putu părul ciufulit. Apoi se bărbieri la oglindă. Se spălă bine pe dinţi şi se curăţă chiar şi cu aţă dentară. Scoase nişte suc de roşii din frigider şi bău, apoi puse apă la fiert în ibric, măcină cafea şi îşi făcu o cafea. Îşi prăji şi o felie de pâine. Îşi fierse un ou cleios, cronometrând pe ceasul de bucătărie. Se concentră asupra fiecărei mişcări în parte şi îi acordă mai mult timp ca de obicei. Şi tot era abia nouă şi jumătate.

Diseară mă întâlnesc cu Aomame pe tobogan.

La gândul acesta, simţi cum i se destramă toate simţurile şi i se împrăştie peste tot. Mâinile, picioarele şi faţa, fiecare o lua în altă direcţie. Nu putea să-şi ţină emoţiile adunate multă vreme la un loc. Nu reuşea să se concentreze, indiferent ce încerca să facă. Nu putea să citească şi, bineînţeles, nici să scrie. Nu era în stare nici să stea liniştit într-un loc. Tot ce reuşea cât de cât să facă era să spele vasele, rufele, să facă ordine în sertarele de la dulap şi să-şi aranjeze patul. Însă, orice ar fi făcut, din cinci în cinci minute se oprea şi se uita la ceasul din perete. De fiecare dată când se gândea la oră, timpul părea să se scurgă tot mai încet.

Aomame ştie.

Asta îşi spuse Tengo în timp ce ascuţea deasupra chiuvetei un cuţit care nici nu trebuia ascuţit. Ştie că am fost de câteva ori pe toboganul din părculeţ. Sigur m-a văzut stând singur în vârful lui şi uitându-mă pe cer. Altfel nu-mi explic. Tengo se imagină pe tobogan, învăluit în lumina felinarului. La momentul respectiv nu avusese deloc senzaţia că era privit. Oare de unde se uitase la el?

Nu contează de unde, îşi zise el. Nu e o chestiune importantă. Indiferent de locul din care mă privea, m-a

recunoscut imediat. La acest gând, un val puternic de bucurie îi străbătu întreg corpul. Aşa cum şi eu m-am gândit mereu la ea de atunci, aşa s-a gândit şi ea la mine. Lui Tengo i se părea incredibil că în lumea aceasta ca un labirint mişcător, inimile a doi oameni care nu s-au mai văzut nici măcar o dată timp de douăzeci de ani – a unui băiat şi a unei fete – să rămână la fel de legate una de cealaltă.

Dar oare de ce Aomame n-a vorbit cu mine atunci, chiar acolo? se întrebă el. Ar fi fost mult mai simplu. Şi de unde a ştiut că locuiesc aici? De unde a aflat ea sau bărbatul acela numărul meu? Nici nu e trecut în cartea de telefon, pentru că nu-mi place să mă sune lumea. Şi nu e dat nici la serviciul abonaţi.

Sunt câteva lucruri greu de înţeles. Iar firele poveştii sunt foarte alambicate. Nu pot să-mi dau seama care fire se leagă între ele sau ce relaţie de cauzalitate există. Dar, dacă stau să mă gândesc, de când a intrat în scenă Fukaeri, am senzaţia că trăiesc într-un loc în care firesc e să existe prea multe semne de întrebare şi prea puţine indicii. Însă Tengo avea o vagă senzaţie că şi această nebuloasă se îndrepta, puţin câte puţin, către sfârşit.

În orice caz, diseară, la ora şapte cel puţin se vor înlătura câteva întrebări, îşi spuse el. O să ne întâlnim pe tobogan. Nu ca doi copii neputincioşi, ci ca doi adulţi liberi şi independenţi. Un profesor de şcoală pregătitoare şi o instructoare de la un club sportiv. Despre ce o să vorbim noi? Nu ştiu. Dar o să vorbim. Trebuie să umplem golurile, să ne împărtăşim lucruri unul despre celălalt. Şi dacă ar fi să împrumut expresia ciudată pe care a folosit-o tipul de la telefon, de acolo, „o să ne deplasăm” undeva. Motiv pentru care trebuie să adun la un loc lucrurile importante, pe care nu vreau să le las în urmă, şi să le pun într-o geantă care să-mi permită „să-mi folosesc liber ambele mâini”.

Nu aş avea vreun regret să plec de aici. Am trăit în casa asta şapte ani şi am predat la şcoala pregătitoare trei zile pe săptămână, dar nu am simţit nici măcar o dată că aici e viaţa mea. N-a fost decât o locuinţă temporară, o insulă plutitoare

dusă de ape. Nu mai e nici iubita cu care mă vedeam în secret o dată pe săptămână. Fukaeri a stat o vreme la mine, apoi a plecat şi ea. Pe unde erau ele acum şi ce făceau, Tengo nu ştia. Însă ele dispăruseră în tăcere din viaţa lui. Iar dacă pleca, şi la şcoala pregătitoare i-ar fi luat cineva locul. Lumea ar fi continuat să meargă mai departe la fel de bine şi fără el. Dacă Aomame voia *să se deplaseze* undeva cu el, o însoţea fără să stea pe gânduri.

Oare care erau *lucrurile importante pe care voia să le ia cu el?* Cincizeci de mii de yeni şi un card bancar de plastic. Ca avere, cam atât. În contul de economii avea depuşi aproape un milion de yeni. De fapt, nu doar atât. Mai erau şi banii viraţi ca partea lui din drepturile de autor pentru *Crisalida de aer.* Avusese de gând să i-i înapoieze lui Komatsu, dar încă nu o făcuse. Pe lângă acestea, ar mai fi fost romanul început, scos la imprimantă. Pe acesta nu putea să-l abandoneze. Nu avea vreo valoare materială, dar era extrem de important pentru Tengo. Puse manuscrisul într-o pungă de hârtie şi îl băgă în geanta de umăr din vinilin, maro-roşcată, pe care o folosea la şcoală. Doar de la ea, aceasta se îngreună considerabil. Luă şi o dischetă, pe care o puse separat, în buzunarul de la geaca de piele. Cum nu putea căra după el procesorul de text, mai luă şi un stilou şi un caiet. Altceva ce mai era?

Îşi aminti de plicul pe care i-l înmânase avocatul în Chikura. În el erau carnetul bancar şi ştampila personală, extrasul din registrul de familie şi (aparenta) fotografie de familie lăsate moştenire de tatăl său. Ar fi trebuit să le ia şi pe acestea. Sigur, fără carnetele de elev şi diplomele de la NHK. Tengo se hotărî să nu-şi ia haine de schimb şi articole de toaletă. Nu mai aveau unde să încapă în geantă şi oricum aşa ceva putea să-şi cumpere când avea nevoie.

Odată ce puse totul în geantă, termină tot ce avea de făcut. Nu mai erau nici vase de spălat, nici cămăşi de călcat. Tengo se uită din nou la ceasul din perete. Zece şi jumătate. Se gândi că ar fi cazul să ia legătura cu prietenul său şi să-l roage să-i acopere orele de la şcoală, dar îşi aduse aminte că acestuia nu-i plăcea să primească telefoane în cursul dimineţii.

Tengo se întinse pe pat, îmbrăcat cum era, şi învârti în minte diverse posibilităţi. Ultima dată când o văzuse pe Aomame, avea zece ani. Acum, amândoi aveau treizeci. În tot acest timp, amândoi trecuseră prin multe experienţe. Unele plăcute, altele mai puţin plăcute (şi probabil că acelea din urmă erau mai numeroase). Sigur apăruseră multe schimbări, în înfăţişarea, în firea lor, în mediul lor de viaţă. Acum nu mai erau un băiat şi o fată. Acea Aomame oare chiar era Aomame pe care o căuta el? Era el chiar Tengo Kawana pe care îl căuta ea? Tengo îşi imagină că se întâlneau în seara aceea pe tobogan, se priveau de aproape şi erau amândoi dezamăgiţi. Poate nici măcar nu găseau ceva de spus. Asta chiar se putea întâmpla. Ce mai, ar fi fost de-a dreptul ciudat dacă nu ieşea aşa.

Poate că de fapt nici n-ar trebui să ne întâlnim, zise el către tavan. N-ar fi mai bine să rămânem separaţi, gândindu-ne fiecare cu drag cât de mult ne-am dori să ne revedem? Aşa putem să trăim purtând la nesfârşit această speranţă în suflet. Speranţa aceasta e ca o mică, dar foarte importantă sursă de căldură care ne încălzeşte până în miezul fiinţei noastre. O mică flacără pe care am protejat-o în căuşul palmei, ferind-o de vânt. Dacă ar năvăli peste ea suflul realităţii, s-ar putea stinge cu uşurinţă.

Tengo pendulă o oră întreagă între cele două porniri contradictorii, uitându-se în tavan. Îşi dorea s-o întâlnească pe Aomame mai mult decât orice. Dar, în acelaşi timp, îi era o teamă cumplită să o aibă în faţa ochilor. Dezamăgirea rece şi tăcerea stânjenitoare care ar fi putut să-i cuprindă îi paralizau inima. Se simţea sfâşiat în două. Era mai mare de statură şi mai zdravăn decât un om obişnuit, dar ştia bine cât de neputincios se dovedea în anumite situaţii. Însă nu putea să nu se ducă s-o întâlnească. Acesta era lucrul pe care şi-l dorise din tot sufletul, neîncetat, timp de douăzeci de ani. Nu putea să întoarcă spatele şi să fugă, indiferent de ce dezamăgire îl aştepta.

Obosit să tot privească tavanul, Tengo adormi, întins pe spate. Timp de patruzeci, patruzeci şi cinci de minute rămase

cufundat într-un somn liniştit şi fără vise. O odihnă plăcută, profundă, după ce obosise tot gândindu-se, concentrat. În ultimele zile dormise foarte neregulat şi pe apucate. Înainte de apusul soarelui, trebuia neapărat să-şi alunge toată oboseala acumulată din corp. Să plece de acasă odihnit şi proaspăt şi să se ducă în părculeţ. Ştia instinctiv că trupul lui avea nevoie de un repaus binemeritat.

Când îl cuprinse somnul, Tengo auzi vocea lui Kumi. Sau poate doar i se păru că o aude. *Când o să se lumineze de zi, să pleci de aici. Până nu se blochează ieşirea.*

Era vocea lui Kumi, dar în acelaşi timp, părea să fie vocea bufniţei. Cele două erau inseparabil amestecate în amintirile lui. În acel moment, cel mai mult şi mai mult avea nevoie de înţelepciune. O înţelepciune a nopţii, adânc înrădăcinată în pământ. Un lucru care nu putea fi găsit decât într-un somn profund.

*

La ora şase şi jumătate, Tengo ieşi din casă, cu geanta pusă poştăreşte. Era îmbrăcat exact la fel ca ultima dată când se dusese la tobogan. Hanoracul gri, geaca veche de piele, blugi şi ghetele maro. Toate erau cam uzate, dar se simţea bine în ele. Chiar le percepea ca pe o parte din el. Nu avea să se mai întoarcă aici. Scoase, într-o doară, cartonaşul cu numele lui de pe uşa de la intrare şi de pe cutia poştală. Ce avea să se întâmple mai departe, putea să se gândească atunci când venea vremea.

Tengo se opri în uşă şi aruncă o privire atentă împrejur. Dacă era s-o creadă pe Fukaeri, cineva îl supraveghea. Însă nici de data aceasta nu detectă nimic. Totul arăta la fel ca întotdeauna. După asfinţitul soarelui, pe drum nu mai era nici ţipenie de om. Tengo o luă mai întâi către gară, mergând alene. Din când în când, se uita înapoi, ca să se asigure că nu-l urmărea nimeni. Coti de câteva ori inutil pe nişte străduţe înguste, unde se opri şi aşteptă să vadă dacă apărea cineva. Bărbatul de la telefon îl sfătuise să aibă grijă. Atât pentru el, cât şi pentru Aomame, care se afla acum într-o situaţie

tensionată.

Oare bărbatul care mi-a telefonat era într-adevăr un cunoscut de-al lui Aomame? se întrebă deodată Tengo. Nu era cumva o capcană bine meşteşugită? Odată ce luă în calcul această posibilitate, începu să se neliniştească. Dacă era vorba să fie o capcană, atunci nu putea să fie decât a Pionierilor. Din cauză că rescrisese *Crisalida de aer,* probabil (de fapt, sigur) acum se afla pe lista lor neagră. Tocmai de aceea individul acela bizar pe nume Ushikawa, care nu era decât sluga lor, îl abordase cu povestea aia dubioasă cu bursa. Şi, în plus, timp de trei luni de zile, o adăpostise pe Fukaeri la el acasă – nu că ar fi avut de ales. Secta avea mai mult decât suficiente motive să nu-l agreeze.

Şi totuşi, şi totuşi, se gândi Tengo înclinându-şi capul într-o parte, de ce să se apuce ei să-mi întindă o capcană folosind-o pe Aomame drept momeală, ca să mă scoată din bârlog? Ei ştiau unde locuia el. Nu e vorba că se ascundea. Dacă aveau vreo treabă cu el, puteau să vină direct şi gata. Nu era nevoie să-l ademenească până în vârful toboganului. Pe de altă parte, invers văzută problema, dacă de fapt el era cel folosit ca momeală ca s-o atragă pe Aomame acolo, povestea se schimba.

Dar de ce s-o momească pe Aomame?

Nu găsea niciun fel de motiv. Nu cumva exista vreo legătură între ea şi Pionierii? Însă Tengo nu reuşi să-şi ducă presupunerea mai departe de atât. Nu avea decât s-o întrebe direct pe ea. Asta dacă reuşeau să se întâlnească.

În orice caz, după cum îi spusese şi bărbatul la telefon, prea multă grijă nu strică. Tengo făcu mai multe ocolişuri, asigurându-se meticulos că nu-l urmărea nimeni. Apoi se îndreptă în viteză către părculeţ.

*

Ajunse acolo la ora şapte fără şapte minute. Se înserase, iar felinarul scălda parcul micuţ într-o lumină artificială şi neuniformă, care pătrundea până în toate ungherele lui. Fusese o după-amiază caldă şi frumoasă, însă odată cu

lăsarea întunericului, temperatura scăzuse rapid şi începuse să bată un vânt rece. Se sfârşiseră zilele tomnatice, plăcute şi liniştite, şi iarna dură, adevărată, îşi reintrase în drepturi. Ramurile ulmului tremurau uscat, ca degetele unui bătrân care trimite un avertisment.

Câteva ferestre de la clădirile dimprejur erau luminate. Însă în parc nu se zărea nimeni. Inima lui Tengo bătea încet, menţinând un ritm puternic. Îşi frecă palmele de câteva ori, vrând să vadă dacă era ceva în neregulă. Nu, era pregătit. Nu avea de ce să se teamă. Hotărât, Tengo începu să urce treptele de la tobogan.

Odată ajuns în vârful lui, se aşeză în aceeaşi poziţie ca mai înainte. Suprafaţa toboganului era rece şi uşor umedă. Cu mâinile îndesate în buzunarele de la geacă, Tengo se sprijini de balustradă şi îşi ridică privirea către cer. Nenumăraţi nori, de diferite mărimi, împresurau orizontul. Unii mari, alţii mici. Tengo căută lunile, cu privirea încordată, dar păreau ascunse în spatele norilor. Nu erau groşi şi compacţi, ci mai degrabă albi şi moi. Însă erau suficient de denşi cât să ascundă lunile. Lunecau alene de la nord la sud. Pesemne că vântul nu sufla tare în înaltul cerului.

Sau poate că se aflau ei şi mai sus. În orice caz, nu păreau să se grăbească nicăieri.

Tengo îşi privi ceasul de la mână. Limbile indicau ora şapte şi trei minute. Secundarul continua să măsoare timpul cu aceeaşi precizie. Aomame încă nu-şi făcuse apariţia. Tengo urmări câteva minute deplasarea secundarului, de parcă s-ar fi uitat la ceva nemaivăzut. Apoi închise ochii. Nici el nu se grăbea nicăieri, aidoma norilor purtaţi de vânt pe cer. Putea să dureze, nu-l deranja. Încetă să se mai gândească şi se abandonă trecerii timpului. În acest moment, cel mai important lucru era ca timpul să curgă aşa, natural şi uniform.

Cu ochii închişi, Tengo îşi ciuli bine urechile la zgomotele lumii înconjurătoare, de parcă încerca să prindă un post de radio. La urechi îi ajungea vuietul maşinilor care străbăteau neîncetat Şoseaua de Centură nr. 7. Aducea cumva cu vuietul Pacificului pe care îl auzea din sanatoriul din Chikura. Mai că

distingea în el şi ţipetele ascuţite ale pescăruşilor. O vreme se auzi semnalul de avertizare intermitent pe care îl scot camioanele când dau cu spatele. Un dulău lătră scurt şi ameninţător. Undeva, în depărtare, cineva striga pe altcineva în gura mare. Tengo nu-şi dădea seama din ce direcţie venea fiecare sunet. Stând multă vreme cu ochii închişi, nu mai reuşea să desluşească direcţia şi distanţa de la care veneau. Vântul îngheţat sufla din când în când în rafale, dar el nu simţea frigul. Momentan, Tengo uitase să mai simtă frigul sau să mai reacţioneze la el – şi, de fapt, la orice alt stimul ori senzaţie.

*

Deodată se trezi că alături de el era cineva, care îi strângea mâna dreaptă. Mâna aceea i se strecurase în buzunarul gecii, aidoma unei mici vieţuitoare care caută căldură şi îi strângea palma lui mare, care se odihnea înăuntru. Când îşi venise în fire, totul se întâmplase deja, de parcă timpul ar fi făcut un salt înainte. Lucrurile trecuseră la următoarea etapă, fără niciun preambul. *Ce ciudat,* îşi zise el, cu ochii închişi. Cum s-o fi întâmplat aşa ceva? Într-un moment, timpul se scurge insuportabil de încet, iar în momentul următor a sărit peste mai mulţi paşi.

Ca să se asigure că mâna lui mare exista acolo *în realitate,* acel cineva i-o strânse şi mai tare. Avea degete lungi şi delicate, dar puternice.

Aomame, se gândi Tengo, dar nu-i spuse numele cu voce tare. Nu-şi deschise nici ochii. Doar o strânse şi el pe-a ei. Era o mână pe care şi-o amintea. Nu uitase nicio clipă atingerea ei în toţi aceşti douăzeci de ani. Desigur, nu mai era mâna micuţă a unei copile de zece ani. Fără îndoială, în douăzeci de ani această mână atinsese, apucase şi mânuise fel şi fel de lucruri. Lucruri de toate formele posibile. Şi căpătase mai multă forţă în ea. Însă Tengo ştiuse imediat că e una şi aceeaşi. Îl strângea la fel, îi transmitea aceleaşi emoţii.

Cei douăzeci de ani se topiră înlăuntrul lui într-o clipită, amestecându-se într-un vârtej. Toate imaginile, cuvintele,

valorile pe care le acumulase între timp se adunară la un loc, luând în mijlocul inimii lui forma unei coloane groase care se învârtea ca roata olarului. Tengo privea scena în tăcere, ca un om care asistă la distrugerea şi renaşterea unei planete.

Aomame păstra şi ea tăcerea. Amândoi stăteau muţi pe toboganul îngheţat, strângându-se de mână. Erau din nou băiatul de zece ani şi fata de zece ani. Un băiat singur şi o fată singură. Sala de clasă după sfârşitul orelor, la începutul iernii. Cei doi nu erau în stare şi nici nu ştiau ce anume să-şi ofere şi ce să ceară unul de la celălalt. De când se născuseră, nu fuseseră iubiţi cu adevărat de nimeni şi nici nu iubiseră cu adevărat pe cineva. Nu îmbrăţişaseră pe nimeni şi nimeni nu-i îmbrăţişase. Nu ştiau nici unde avea să-i ducă mai departe gestul lor. Pătrunseseră atunci într-o încăpere fără uşă. Nu mai puteau ieşi de acolo şi nimeni nu putea nici să intre. Ei nu-şi dăduseră seama atunci, dar acela era unicul loc desăvârşit din întreaga lume. Un loc infinit de izolat, dar neatins de singurătate.

Cât timp să fi trecut aşa? Poate cinci minute, poate o oră. Poate se scursese o zi întreagă. Sau poate că timpul încremenise în loc. Ce ştia Tengo despre timp? Doar că ei puteau să petreacă oricât de mult aşa, în vârful toboganului din parc, ţinându-se de mână, în tăcere. Asta simţise şi la zece ani, asta simţea şi acum, douăzeci de ani mai târziu.

În plus, mai ştia şi că are nevoie de timp ca să se adapteze la această lume nouă în care se afla. De acum încolo, felul în care simţea, în care privea lucrurile, în care îşi alegea cuvintele, în care respira sau se mişca, toate trebuiau ajustate una câte una şi reînsuşite. Iar pentru asta trebuia să adune tot timpul din lumea aceasta. Sau, cine ştie, poate lumea asta nu e de ajuns, îşi spuse el.

— Tengo, îi şopti Aomame la ureche, pe o voce nici înaltă, nici joasă, o voce care îi promitea ceva. Deschide ochii.

Tengo deschise ochii. Timpul începu din nou să se scurgă în lume.

— Se vede luna, spuse Aomame.

Capitolul 28
O parte din sufletul său

Corpul lui Ushikawa era învăluit în lumina neoanelor din tavan. Încălzirea era oprită şi o fereastră lăsată deschisă, motiv pentru care încăperea era rece ca o cameră frigorifică. În mijlocul ei fuseseră lipite mai multe mese de conferinţă, iar Ushikawa zăcea pe ele, întins pe spate. Era îmbrăcat în lenjerie de corp groasă, de iarnă, şi acoperit cu o pătură veche. În dreptul abdomenului, pătura stătea umflată ca un muşuroi în mijlocul câmpului. Ochii lui deschişi întrebător – căci nimeni nu reuşise să-i închidă – erau acoperiţi cu bucată de pânză. Buzele îi stăteau uşor desfăcute, însă de pe ele nu aveau să se mai scurgă nici cuvinte, nici răsuflare. Creştetul capului îi arăta şi mai plat şi mai enigmatic decât atunci când fusese în viaţă. Sprâncenele negre, groase şi cârlionţate, care te duceau cu gândul la păr pubian, îi încadrau sărăcăcios chipul.

Cheliosul era îmbrăcat cu o geacă de puf bleumarin, iar Pletosul, cu o jachetă maro din velur, cu blăniţă la gât. Niciuna nu le venea pe măsură, de parcă fuseseră alese în grabă dintr-un stoc limitat. Deşi erau înăuntru, scoteau aburi pe gură. În încăpere nu se aflau decât ei trei, Cheliosul, Pletosul şi Ushikawa. În partea de sus a peretelui, aproape de tavan, erau trei ferestre cu tâmplărie din aluminiu, iar una din ele stătea deschisă, ca să se menţină în cameră o temperatură scăzută. În afara meselor pe care era întins cadavrul, nu mai existau alte piese de mobilier. Era o încăpere foarte impersonală şi formală. Aşezat acolo, până şi cadavrul – fie el şi al lui Ushikawa – arăta foarte impersonal şi formal.

Nimeni nu scotea un cuvânt. În cameră domnea o linişte deplină. Cheliosul avea multe lucruri la care trebuia să se gândească, iar Pletosul oricum nu vorbea. Ar fi putut vorbi Ushikawa, pentru că era un orator bun, însă cu două seri în urmă îşi dăduse suflarea. Cheliosul se plimba încet prin faţa meselor pe care zăcea cadavrul lui Ushikawa, cufundat în

gânduri. Cu excepţia momentelor când se întorcea, ajuns la un perete, paşii săi îşi menţineau aceeaşi cadenţă. Pantofii lui de piele nu scoteau niciun sunet pe mocheta ieftină, prăzulie, care acoperea podeaua. Pletosul era postat ca de obicei lângă uşă, unde stătea înţepenit, fără să clintească. Îşi ţinea picioarele uşor depărtate, spatele drept şi privirea fixată într-un punct, în aer. Nu părea să simtă nici frig, nici oboseală. Abia reuşeai să ghiceşti că e în viaţă după clipitul rar, dar rapid, şi după aburul alb care îi ieşea din gură la intervale regulate.

*

În ziua aceea se strânseseră în camera aceea îngheţată mai multe persoane şi discutaseră. Câţiva membri din conducere erau plecaţi în teritoriu şi durase o zi întreagă până reuşiseră să se adune. Era o întrunire secretă, drept care conversaţiile se purtaseră pe un ton reţinut, şoptit, ca să nu audă nimeni de afară. În tot acest timp, trupul lui Ushikawa zăcuse întins pe masă, ca un exponat la un târg de maşini-unelte. Cadavrul era acum în *rigor mortis* şi aveau să mai treacă cel puţin trei zile până se relaxa şi devenea din nou flexibil. Persoanele adunate acolo discutaseră câteva chestiuni practice, aruncând uneori câte o privire scurtă către el.

Cât timp se purtară discuţiile, în încăpere nu se simţi nicio undă de respect sau îndurerare faţă de răposat, nici măcar atunci când se făcea referire la el. Cadavrul acela scurt şi îndesat nu reuşea decât să le reamintească anumite lecţii de viaţă şi să le confirme unele convingeri. Odată ce a trecut, timpul nu poate fi dat înapoi, iar dacă moartea aduce vreo rezolvare, atunci e vorba de o rezolvare care îl priveşte doar pe răposat. Cam despre astfel de lecţii şi convingeri era vorba.

Ce trebuia făcut cu trupul lui Ushikawa? Răspunsul era de la sine înţeles. Dacă poliţia găsea cadavrul lui Ushikawa, mort din cauze nenaturale, ar fi demarat o investigaţie amănunţită şi ar fi descoperit în mod inevitabil legătura lui cu secta. Nu puteau să-şi asume un asemenea risc. Imediat ce ieşea din *rigor mortis,* trebuia dus în taină la incineratorul cel mare din perimetrul sectei şi rezolvat rapid. Urma să se preschimbe în

fum negru şi cenuşă albă. Fumul avea să se răspândească în văzduh, iar cenuşa să fie risipită pe câmp, ajungând îngrăşăminte pentru legume. Această procedură fusese aplicată de mai multe ori sub supravegherea Cheliosului. Trupul Liderului fusese prea mare şi trebuise „procesat” în mai multe bucăţi cu ajutorul unui fierăstrău. Dar pentru bărbatul acesta mărunţel nu era nevoie de aşa ceva, ceea ce era o adevărată uşurare pentru Chelios. Lui nu-i plăceau activităţile sângeroase. Prefera pe cât posibil să nu vadă sânge în faţa ochilor, indiferent dacă avea de-a face cu oameni vii sau morţi.

Superiorii săi îi puseră Cheliosului diverse întrebări. Cine l-a omorât pe Ushikawa? Şi de ce? Cu ce scop se ascundea el într-un apartament cu chirie din Kōenji? Ca şef al diviziei de pază şi protecţie, Cheliosul trebuia să răspundă la aceste întrebări. Însă adevărul era că nici el nu avea vreun răspuns.

El a primit un telefon de la un bărbat misterios (Tamaru) marţi, înainte să se lumineze de ziuă şi a fost înştiinţat că trupul neînsufleţit al lui Ushikawa se afla în blocul respectiv. Conversaţia avută cu el fusese una practică, dar în acelaşi timp şi indirectă. După ce a închis, Cheliosul a convocat de urgenţă nişte credincioşi din Tokio, aflaţi în subordinea lui, şi patru persoane îmbrăcate în salopete asemănătoare s-au dus la faţa locului într-o Toyota Hiace, deghizaţi în angajaţi ai unei firme de mutări. Le-a trebuit ceva timp până s-au asigurat că nu era vorba de o cursă. Au oprit maşina la o oarecare distanţă şi unul dintre ei s-a dus în recunoaştere. Era nevoie de atenţie maximă. Trebuia evitată cu orice preţ o situaţie în care poliţia îi aştepta acolo şi îi prindea imediat cum puneau piciorul în cameră.

Au îndesat cu greu trupul lui Ushikawa, care deja începuse să se rigidizeze, într-un container folosit la mutări, l-au cărat pe uşa de la intrare în bloc şi l-au pus pe platforma furgonetei. Era o noapte friguroasă şi, din fericire, nu se vedea nici ţipenie de om. A durat ceva timp şi până au verificat dacă în încăpere nu exista ceva care să le servească drept indiciu. Au scotocit prin toate ungherele cu lanterna, dar nu au găsit niciun lucru care să le atragă atenţia. Doar alimente, o sobiţă electrică, un

sac de dormit şi alte câteva obiecte trebuincioase. În coşul de gunoi nu erau decât conserve goale şi sticle de plastic. Probabil Ushikawa se ascundea acolo ca să supravegheze pe cineva. Privirea atentă a Cheliosului nu a ratat vagile urme de trepied de pe rogojina de paie. Însă nu au găsit nici aparat de fotografiat şi nici fotografii. Probabil le luase cel care îl omorâse pe Ushikawa. Cu tot cu filme, bineînţeles. Murise îmbrăcat doar în lenjeria de corp, deci probabil că fusese atacat în timp ce dormea, în sacul de dormit. Individul respectiv pătrunsese în cameră neauzit. În plus, Ushikawa părea să fi murit în chinuri. Izmenele lui erau îmbibate în urină.

Cu maşina aceea au pornit către Yamanashi doar Cheliosul şi Pletosul. Ceilalţi doi au rămas în Tokio să termine curăţenia. De la început şi până la sfârşit, Pletosul a fost singurul aflat la volan. Maşina a trecut de pe Autostrada Metropolitană pe Autostrada Chūō şi s-a îndreptat către vest. Înainte de ivirea zorilor, şoseaua era goală, dar acesta a respectat cu stricteţe limita de viteză. Dacă îi oprea poliţia, erau terminaţi. Plăcuţele de înmatriculare erau schimbate cu unele false, iar pe platformă cărau un container cu un mort în el. Nu aveau cum să se justifice. Tot drumul, cei doi au păstrat tăcerea.

În zori au ajuns la sectă, medicul care îi aştepta deja în incintă a examinat trupul lui Ushikawa şi a confirmat faptul că murise prin asfixiere. În jurul gâtului nu existau totuşi urme de strangulare. S-a sugerat ideea că avusese o pungă trasă peste cap. I-au fost examinate şi mâinile, şi picioarele, dar nu s-au găsit urme de legături. Nu prezenta nici semne că ar fi fost lovit sau torturat. Nici expresia lui nu sugera agonie. Tot ce se citea pe chipul lui era perplexitate pură, ca o întrebare care aşteaptă un răspuns. Cu toate că fusese ucis, cadavrul arăta foarte decent. Medicul s-a arătat mirat. Era posibil ca după ce murise, cineva să-i fi masat faţa, ca să-i redea o înfăţişare mai liniştită.

— Se vede aici mână de profesionist căruia nu-i scapă nimic, le explică Cheliosul superiorilor. N-a rămas nicio urmă. Probabil nu l-a lăsat nici să vocifereze. Totul s-a petrecut în miezul nopţii şi dacă ar fi urlat de durere, s-ar fi auzit în tot

blocul. Un ageamiu n-ar fi în stare de aşa ceva.

De ce să piară Ushikawa de mâna unui profesionist?

Cheliosul îşi alese cuvintele cu grijă.

— Probabil că a reuşit să calce pe cineva pe coadă. O coadă pe care nu trebuia să calce, fără să-şi dea nici măcar el seama de ce făcea.

E vorba de aceleaşi persoane care s-au ocupat de Lider?

— Nu avem dovezi, dar e foarte probabil. În plus, Ushikawa a fost aproape torturat. Încă nu ştim ce anume i s-a făcut, dar investigăm chestiunea îndeaproape.

Cât o fi vorbit Ushikawa?

— A fost forţat să spună tot ce ştia. Aici nu încape îndoială. Cu toate acestea, Ushikawa a avut acces foarte limitat la informaţiile legate de acest caz. De aceea, orice ar fi spus nu reprezintă o daună prea mare.

Cheliosul nu avea acces la toate informaţiile legate de sectă, dar ştia mult mai multe decât o persoană din afară, cum era Ushikawa.

Prin profesionist se înţelege că la mijloc e vorba de crimă organizată?

— Aici nu se vede mâna vreunei bande şi nici *yakuza* nu poate fi, răspunse Cheliosul clătinând din cap. Ei au un stil mult mai dezordonat şi sângeros. Nu fac lucrurile atât de elaborat. Cel care l-a ucis pe Ushikawa ne-a lăsat un mesaj. Sistemul nostru e foarte sofisticat şi dacă vă băgaţi nasul, ripostăm pe măsură. Nu vă mai amestecaţi în chestiunea asta.

Chestiunea asta?

Cheliosul clătină din cap.

— Nici eu nu ştiu concret despre ce chestiune e vorba. Ushikawa a acţionat singur în ultima vreme. I-am cerut de mai multe ori să raporteze pe parcurs, dar pretextul lui a fost mereu că n-avea informaţii suficiente cât să facă un raport cum trebuie. Probabil a vrut să scoată singur adevărul la lumină. Iar asta înseamnă că tot ce aflase s-a dus odată cu el. Ushikawa a fost adus personal, nu se ştie de unde, de către Lider şi a funcţionat şi până acum ca un fel de agent independent. El nu ţinea de vreo organizaţie. Iar ca ierarhie,

eu nu eram într-o poziţie care să-mi permită să-l controlez.

Cheliosul trebuia să-şi specifice clar aria de responsabilitate. Gruparea reprezenta şi ea o organizaţie. Orice organizaţie are reguli, iar încălcarea regulilor presupune pedepse. Nu voia să cadă vina în cârca lui.

Pe cine supraveghea Ushikawa acolo?

— Încă nu am aflat. În mod normal, trebuie să fi fost cineva care locuia în acel bloc sau în apropiere. Persoanele pe care le-am lăsat în Tokio investighează în prezent problema, dar deocamdată nu m-au contactat. Se pare că cercetările o să dureze ceva. Cred că ar trebui să mă duc chiar eu la Tokio şi să mă ocup de asta.

Cheliosul nu punea mare preţ pe abilităţile subalternilor pe care îi lăsase în Tokio. Erau devotaţi, dar nu prea pricepuţi. Şi încă nu le dăduse prea multe detalii despre situaţie. Mult mai eficient era să se ocupe el de tot. Şi ar fi fost bine să verifice în amănunt biroul lui Ushikawa. Deşi, poate că individul de la telefon deja o făcuse. Însă nu primi permisiunea să meargă la Tokio. Trebuia să rămână la sediu împreună cu Pletosul până se mai clarifica situaţia. Era un ordin.

Oare pe Aomame o supraveghea Ushikawa?

— Nu, sigur nu era Aomame. Dacă ar fi fost vorba de ea, ne-ar fi informat imediat ce descoperea unde se afla, pentru că acolo s-ar fi încheiat responsabilitatea sa, însărcinarea care-i fusese dată. Trebuie să fi fost vorba de o persoană care l-ar fi condus la Aomame sau care *probabil* l-ar fi condus la ea. Altfel nu prea se leagă lucrurile.

Şi în timp ce o supraveghea pe persoana respectivă, a fost depistat şi pus la punct?

— Aşa aş zice, răspunse Cheliosul. Era singur şi s-a apropiat prea mult de pericol. A prins un indiciu valoros şi s-a grăbit să obţină rezultate. Dacă de supraveghere s-ar fi ocupat mai mulţi, puteau să se apere şi nu s-ar fi ajuns la aşa ceva.

Tu ai vorbit direct la telefon cu bărbatul acela. *Crezi că există şanse să avem o discuţie cu Aomame?*

— Nici eu nu ştiu ce să zic. Dacă Aomame nu e dispusă să negocieze cu noi, atunci nu avem şanse să purtăm o discuţie.

Asta a lăsat şi bărbatul de la telefon să se înţeleagă din tonul lui. Totul depinde de ce vrea ea.

Ar trebui să aprecieze că vrem să lăsăm deoparte chestiunea cu Liderul şi că îi garantăm siguranţa.

— Şi totuşi ne cer informaţii mai amănunţite. De ce vrem să ne întâlnim cu Aomame, de ce suntem dispuşi să facem pace cu ei sau, concret, ce anume încercăm să negociem cu ei.

Faptul în sine că ne cer nouă informaţii înseamnă că ei înşişi nu deţin informaţii exacte.

— Întocmai. Şi totuşi nici noi nu deţinem informaţii exacte despre ei. Noi tot nu ştim care sunt motivele pentru care au pus la cale un plan atât de meticulos şi au depus atâta efort ca să-l ucidă pe Lider.

În orice caz, cât aşteptăm un răspuns de la ei, noi trebuie s-o căutăm în continuare pe Aomame. Chiar dacă aşa riscăm să călcăm pe cineva pe coadă.

Cheliosul făcu o scurtă pauză.

— Noi suntem o organizaţie foarte unită. Avem oameni şi putem să acţionăm rapid şi eficient. Suntem consecvenţi, avem moralul ridicat şi, la nevoie, ne sacrificăm. Dar, la nivel pur tehnic, nu suntem decât o adunătură de ageamii. Nu avem pregătire de specialitate. Spre deosebire de noi, ei sunt nişte profesionişti. Au know-how, acţionează cu calm şi nu ezită orice ar face. Aş zice că au şi experienţă. Şi, după cum ştiţi, Ushikawa nu era în niciun caz o persoană neatentă.

În mod concret, cum o să continue investigaţia?

— În momentul de faţă, cea mai bună abordare ar fi să preluăm acel indiciu valoros pe care l-a avut Ushikawa şi să-l urmăm. Oricare ar fi el.

Adică noi alt indiciu bun nu avem în afară de acesta?

— Nu, recunoscu Cheliosul sincer.

Orice pericole am întâmpina şi orice sacrificiu s-ar cere, noi trebuie s-o găsim pe Aomame şi să ne-o asigurăm. *Cât mai repede.*

— Aşa ne-a indicat vocea care ne-a fost dată? întrebă Cheliosul la rândul lui. *Să ne-o asigurăm* pe Aomame cât mai repede, orice sacrificiu s-ar cere?

Nu primi niciun răspuns. Astfel de informaţii nu puteau fi divulgate până la nivelul Cheliosului. El nu făcea parte din forurile superioare. El era doar însărcinat cu paza. Însă Cheliosul ştia că fusese un ultimatum şi că vestalele auziseră „vocea” pentru ultima dată.

*

Plimbându-se încolo şi-ncoace prin faţa cadavrului lui Ushikawa, în camera îngheţată, ceva încolţi într-un ungher al minţii Cheliosului. Se opri, făcu o grimasă, încruntă din sprâncene şi încercă să identifice acel ceva care îi străfulgerase prin minte. Când se opri din mers, Pletosul îşi schimbă imperceptibil poziţia lângă uşă. Expiră îndelung şi îşi mută greutatea de pe un picior pe altul.

Kōenji, îşi zise Cheliosul. Se încruntă uşor, scotocind prin adâncurile memoriei. Apucase un fir subţirel pe care îl trăgea încet, cu grijă. Mai era cineva implicat în acest caz care locuia în Kōenji. Cine să fi fost?

Scoase din buzunar un carneţel gros şi mototolit şi-l răsfoi în grabă. Se asigură că memoria nu-l înşela. Da, era Tengo Kawana. Adresa lui era în Kōenji, sectorul Suginawa. Chiar în acelaşi bloc în care murise Ushikawa. Doar numărul apartamentului era altul. Unul era la etajul doi, celălalt la parter. Pe Tengo să-l fi supravegheat Ushikawa? Nici urmă de dubiu. Era imposibil să fi nimerit în acelaşi bloc din întâmplare.

Dar, când situaţia era atât de presantă, oare ce-l făcuse pe Ushikawa să stea cu ochii tocmai pe Tengo? Motivul pentru care Cheliosul nu-şi amintise până atunci adresa lui Tengo era că îşi pierduse complet interesul faţă de el. Tengo Kawana rescrisese *Crisalida de aer* a lui Eriko Fukada. Romanul câştigase premiul pentru debut oferit de revistă, fusese publicat şi atâta timp cât stătuse în topul vânzărilor, şi Tengo se aflase pe lista neagră. Se speculase că juca un rol major sau că deţinea un secret important. Dar în momentul de faţă, rolul său se încheiase. Reieşise că el nu fusese decât un simplu autor din umbră. Rescrisese cartea la rugămintea lui Komatsu şi câştigase o mică sumă de bani. Iar asta era tot. În

momentul de faţă, interesul grupării era direcţionat doar asupra lui Aomame. Şi totuşi Ushikawa se concentrase asupra acelui individ. Se organizase cum trebuie şi îl ţinuse sub supraveghere. Şi din cauza asta îşi pierduse viaţa. De ce?

Cheliosul nu avea nici cea mai vagă idee. Ushikawa sigur obţinuse un indiciu şi părea să creadă că, dacă se ţine scai de Tengo Kawana, o să dea de urma lui Aomame. Tocmai de aceea îşi închiriase apartamentul, montase trepiedul lângă geam şi continuase supravegherea probabil de ceva vreme. Să fi existat vreo legătură între Aomame şi Tengo Kawana? Şi dacă exista, ce fel de legătură putea să fie?

Fără să scoată o vorbă, Cheliosul ieşi din încăpere, se duse în camera încălzită de alături şi telefonă la Tokio. Apelă un număr dintr-o anumită clădire din Sakuragaoka, în Shibuya. Îşi convocă subalternii aflaţi acolo şi le ordonă să se întoarcă numaidecât la apartamentul din Kōenji unde fusese Ushikawa şi să-i supravegheze mişcările lui Tengo Kawana. Acesta era un bărbat mare de statură, cu părul scurt. Nu avea cum să le scape. Dacă îl vedeau că pleacă, să se ducă amândoi după el, cu grijă să nu-i observe. Nu care cumva să-l scape din ochi. Să vadă unde se duce. Să se ţină după el orice s-ar întâmpla. Veneau şi ei cât puteau de repede.

Cheliosul se întoarse în camera în care se afla cadavrul lui Ushikawa şi îl informă pe Pletos că plecau imediat la Tokio. Acesta doar încuviinţă scurt din cap. El nu cerea explicaţii. Doar înţelegea ce i se cerea şi trecea rapid la acţiune. Când ieşi, Cheliosul încuie camera, ca să nu intre vreun străin. Apoi părăsi clădirea şi din cele zece maşini aflate în parcare alese un Nissan Gloria negru. Şi de data aceasta tot Pletosul se ocupă de condus. Urcară amândoi în maşină, Pletosul învârti cheia aflată deja în contact şi pomi motorul. Conform regulilor, rezervorul era plin. Numărul de înmatriculare al acestei maşini era legal, iar certificatul de înmatriculare era în regulă. N-ar fi fost nicio problemă dacă accelerau un pic.

Abia la o vreme după ce intraseră pe autostradă, Cheliosul îşi dădu seama că nu ceruse permisiune să plece la Tokio. Asta risca să devină problematic ulterior. Dar nu avusese

încotro. Era o chestiune urgentă şi nu avusese timp de pierdut. Acum nu putea decât să explice situaţia după ce ajungea la Tokio. Cheliosul se încruntă uşor. Uneori era sătul de toate restricţiile impuse de organizaţie. Numărul regulilor putea să crească, dar de scăzut, nu scădea niciodată. Însă ştia şi el că nu ar fi putut trăi separat de ei. El nu era un lup singuratic, ci un dinte dintr-o mare roată zimţată, care se mişca aşa cum i se dicta de sus.

Cheliosul porni radioul şi ascultă ştirile de la ora opt. Când se încheie buletinul, îl opri, îşi lăsă scaunul pe spate şi dormi puţin. Când se trezi i se făcuse foame (oare când mâncase ceva ca lumea ultima dată?), dar nu aveau timp să se oprească într-un spaţiu de servicii. Erau obligaţi să se grăbească mai departe.

Însă la acea oră, Tengo deja se reîntâlnea cu Aomame pe toboganul din parc. Cei doi nu mai aflară încotro se ducea Tengo. Deasupra capului său şi al lui Aomame pluteau în văzduh două luni.

*

Cadavrul lui Ushikawa stătea întins liniştit în întunericul îngheţat. În încăpere nu se mai afla nimeni. Lumina era stinsă, iar uşa încuiată pe dinafară. Prin ferestrele înalte, aproape de tavan, pătrundeau razele palide ale lunii. Însă din cauza unghiului, Ushikawa nu putea s-o vadă. De aceea nu avea cum să ştie dacă era una singură sau două.

În cameră nu exista niciun ceas, drept pentru care nu se ştia ora exactă. Trecuse cam o oră de când plecaseră Cheliosul şi Pletosul. Dacă s-ar fi întâmplat să fie cineva acolo, ar fi văzut cum gura lui Ushikawa începe să se mişte şi s-ar fi speriat îngrozitor. Era un lucru din cale afară de înspăimântător, deoarece e de la sine înţeles că Ushikawa era deja mort şi chiar intrat complet în *rigor mortis.* Însă gura lui continuă să tremure uşor până ce, într-un final, se căscă de tot cu un sunet sec.

Cel ce s-ar fi întâmplat să fie de faţă ar fi crezut că Ushikawa o să înceapă să vorbească. Să spună ceva foarte

important, ce numai un mort poate şti. Persoanei respective i-ar fi fost frică, dar ar fi aşteptat cu sufletul la gură. Oare ce secrete urmau să-i fie dezvăluite?

Însă gura larg căscată a lui Ushikawa nu produse o voce. Ceea ce ieşi din ea nu erau cuvinte, nici respiraţie, ci şase omuleţi. Aveau cam cinci centimetri înălţime. Trupurile lor mici erau îmbrăcate în straie mici. Veniră pe limba acoperită cu muşchi verde, păşiră peste dinţii încălecaţi şi murdari şi ieşiră pe rând, ca nişte mineri care se întorc seara la suprafaţă, după ce-şi termină munca. Însă hainele şi feţele lor erau curate, fără urmă de mizerie pe ele. Ei erau oameni care nu cunoşteau mizeria sau ponoseala.

Când ieşiră din gura lui Ushikawa, cei şase Oameni Mici coborâră pe masa de conferinţă pe care se afla cadavrul şi acolo începură să se scuture şi să crească treptat în înălţime. Ei puteau să-şi modifice mărimea după bunul lor plac. Însă nu puteau depăşi un metru şi nici nu puteau scădea sub trei centimetri. Când ajunseră de vreo şaizeci, şaptezeci de centimetri, încetară să se mai scuture şi coborâră pe rând de pe masă. Pe chipurile lor nu se citea nicio expresie. Asta nu însemna că feţele lor arătau ca nişte măşti. Erau chiar foarte normale. Cu excepţia mărimii, erau la fel ca al tău sau al meu. Doar că în acel moment nu era nevoie să afişeze vreo expresie.

Nu păreau nici să se grăbească, nici să lâncezească. Aveau la dispoziţie exact timpul necesar ca să facă ce aveau de făcut. Nu era nici prea mult, nici prea puţin. Fără să dea careva vreun semnal, cei şase se aşezară în linişte pe podea, în cerc. Era un cerc frumos, neîntrerupt, cu un diametru de aproximativ doi metri.

În cele din urmă, unul dintre ei întinse tăcut mâna şi apucă din aer un fir subţire. Avea o lungime de vreo cincisprezece centimetri şi o culoare crem, aproape albă, semitransparentă. Îl puse pe podea. Următorul făcu exact acelaşi lucru. Un fir de aceeaşi culoare şi aceeaşi lungime. Următorii trei repetară şi ei mişcarea. Însă ultimul făcu altceva. Acesta se ridică, ieşi din cerc, se căţără la loc pe masa de şedinţă, întinse mâna către

capul diform al lui Ushikawa şi îi smulse un fir de păr creţ. Îl folosi în locul celorlalte. Primul dintre ei toarse cu îndemânare cele cinci fire trase din văzduh şi pe cel din capul lui Ushikawa.

Aşa făceau cei şase Oameni Mici o nouă crisalidă de aer. De data aceasta, nimeni nu vorbea. Şi nici nu se mai acompaniau. Trăgeau tăcuţi fire din văzduh, smulgeau fire de păr din capul lui Ushikawa şi ţeseau cu iuţeală crisalida de aer, păstrând un ritm lin şi constant. Deşi în încăpere era frig, nu scoteau aburi pe gură. Dacă s-ar fi nimerit cineva acolo, s-ar fi mirat şi de acest lucru. Sau poate că erau deja prea multe lucruri care să-i provoace mirarea şi nici n-ar fi fost atent la aşa ceva.

Cu oricâtă râvnă ar fi muncit Oamenii cei Mici şi fără odihnă (ei chiar nu se odihneau), nu puteau face o crisalidă de aer într-o singură noapte. Le lua cel puţin trei zile. Însă cei şase nu păreau că s-ar grăbi. Mai dura două zile până Ushikawa ieşea din *rigor mortis* şi ajungea în incinerator. Ei erau conştienţi de acest fapt. Era bine dacă în două nopţi reuşeau să-i dea măcar o formă. Pentru asta, aveau timp suficient. Şi în plus, ei nu cunoşteau oboseala.

Ushikawa era întins pe masă, scăldat în razele palide ale lunii. Avea gura larg căscată şi ochii, care refuzau să se închidă, acoperiţi cu o bucată de pânză groasă. În ultima clipă a vieţii, în faţa acelor ochi se perindase casa lui de-a gata din Chūō-Rinkan şi căţelul pitic, ţopăind vesel prin micuţa curte cu gazon.

Iar o parte din sufletul său urma să se preschimbe într-o crisalidă de aer.

Capitolul 29
Nu mai dau drumul acestei mâini

Tengo, deschide ochii, îi şopti Aomame. Tengo deschise ochii. Timpul începu din nou să se scurgă în lume.

Se vede luna, spuse Aomame.

Tengo îşi lăsă capul pe spate şi se uită la cer. Norul tocmai se îndepărta şi printre crengile uscate ale ulmului se vedeau două luni. Una mare şi galbenă, una mică şi verzuie, mai diformă. *Mater* şi *filia.* Conturul norului care tocmai trecuse era pictat palid într-un amestec din cele două culori. Ca poala unei fuste lungi, muiată din greşeală în vopsea.

Apoi Tengo o văzu alături de el pe Aomame. Nu mai era fetiţa slăbuţă de zece ani, subnutrită, îmbrăcată în haine vechi, care nu-i veneau, şi cu părul tuns aiurea de mama ei. Nu mai rămăsese nimic din înfăţişarea de odinioară. Cu toate acestea, o recunoscu dintr-o privire. Nu putea fi decât Aomame şi nimeni alta. Expresia din ochii ei nu se schimbase nici după douăzeci de ani. Era puternică şi infinit de limpede. Erau nişte ochi siguri de ceea ce voiau. Care ştiau perfect la ce să se uite şi cărora nimeni nu le putea sta în cale. Iar acei ochi îl priveau pe el. Vedeau până în străfundul sufletului său.

Aomame petrecuse aceşti douăzeci de ani prin locuri necunoscute lui şi se transformase într-o femeie adultă şi frumoasă, însă Tengo absorbi instantaneu înăuntrul lui acele locuri şi acei ani şi le asimilă în carnea şi în sângele lui. Acum erau locurile lui, anii lui.

Trebuie să spun ceva, îşi zise el. Însă cuvintele nu-i veneau. Buzele i se mişcară uşor, căutând în văzduh vorbele potrivite.

Dar acestea nu erau de găsit. Dintre buzele întredeschise nu apărea nimic altceva decât un abur alb, ca o solitară insulă rătăcitoare. Privindu-l în ochi, Aomame clătină scurt din cap, o singură dată, iar Tengo înţelese. *Nu trebuie să spui nimic.* Continua să-i strângă mâna lui Tengo, în buzunar. Degetele ei nu se dezlipeau de ale lui nici măcar o clipă.

Vedem acelaşi lucru, spuse Aomame încet, privindu-l în ochi. Era o întrebare şi în acelaşi timp nu era. Ea deja ştia. Îi mai trebuia doar o confirmare.

Pe cer sunt două luni, zise ea.

Tengo încuviinţă. Pe cer erau două luni. Dar nu o spuse cu voce tare. Dintr-un motiv sau altul, nu prea reuşea să vorbească. Doar gândi asta în sinea lui.

Aomame închise ochii şi se ghemui cu obrazul pe pieptul lui. Îşi lipi urechea în dreptul inimii lui şi îi ascultă gândurile. Asta voiam să ştiu, spuse ea. Că suntem în aceeaşi lume şi vedem aceleaşi lucruri.

Tengo realiză deodată că acea coloană care se învârtea în inima lui dispăruse. Doar seara liniştită de iarnă îl mai învăluia. Luminile din blocul de peste drum – locul în care Aomame îşi petrecuse zile întregi ca fugar – le spuneau că pe lume mai există şi alţi oameni în afară de ei. Dar lor li se părea tare straniu, ba chiar ilogic să mai fie încă şi alţii, fiecare cu viaţa lui.

Tengo se aplecă puţin şi îi mirosi părul. Aomame avea un păr drept şi frumos. Urechiuşa ei rozalie se iţea din el ca o vietate timidă.

A trecut mult timp, zise Aomame.

A trecut mult timp, se gândi şi Tengo. Însă, în acelaşi timp, observă că cei douăzeci de ani îşi pierduseră consistenţa. Trecuseră într-o clipită şi, prin urmare, puteau fi umpluţi într-o clipită.

Tengo îşi scoase mâna din buzunar şi şi-o petrecu în jurul ei. Îi simţea în palmă fermitatea trupului. Îşi ridică apoi capul şi privi din nou cerul. Dintre nori, cele două luni încă îşi mai revărsau pe pământ lumina lor stranie, amestecată. Norii alunecau foarte încet. În lumina aceea, Tengo simţi din nou acut cât de uşor poate inima să transforme timpul într-un lucru relativ. Douăzeci de ani erau o perioadă îndelungată, în care se puteau întâmpla multe. Se puteau naşte multe lucruri şi la fel de bine puteau să dispară. Iar cele rămase puteau să-şi schimbe forma şi să se deterioreze. Era mult timp. Dar pentru o inimă hotărâtă nu însemna *prea mult.* Şi dacă ar mai fi trecut

douăzeci de ani până se întâlneau, în faţa ei, Tengo ar fi simţit acelaşi lucru. Şi dacă ajungeau împreună la vârsta de cincizeci de ani, inima i-ar fi tresărit la fel şi s-ar fi tulburat la fel de mult privind-o. Ar fi simţit în suflet aceeaşi bucurie şi aceeaşi certitudine.

Tengo gândi aceste lucruri în sinea lui, fără să le rostească. Însă ştia că Aomame aude toate acele cuvinte mute, unul câte unul. Îşi ţinea urechea rozalie lipită de pieptul lui şi îi asculta bătăile inimii. Ca şi cum ar fi parcurs cu degetele o hartă şi ar fi desluşit în ea peisaje vii şi colorate.

Aş vrea să rămân aici şi să uit de timp şi de tot, murmură ea. Dar avem ceva de făcut.

Trebuie să ne deplasăm, se gândi Tengo.

Da, trebuie să ne deplasăm, spuse Aomame. Cu cât mai repede, cu atât mai bine, pentru că nu mai avem mult timp. Dar încă nu-ţi pot spune în cuvinte unde urmează să mergem.

Nu e nevoie de cuvinte, gândi Tengo.

Nu vrei să ştii unde mergem? întrebă Aomame.

Tengo clătină din cap. Vântul realităţii nu-i stinsese flacăra din inimă. Nimic altceva nu conta mai mult.

N-o să ne despărţim niciodată, zise Aomame. Mi-e mai clar ca orice altceva. Eu, una, nu mai dau drumul acestei mâini.

Un nor nou se apropie şi înghiţi treptat cele două luni. Ca şi cum pe scenă se lăsase cortina, umbra care învăluia lumea se mai adânci cu o treaptă.

— Trebuie să ne grăbim, şopti Aomame şi amândoi se ridicară în picioare.

Umbrele lor se uniră. Se ţineau strâns de mână, ca doi copii care orbecăie împreună prin pădurea deasă şi întunecată.

— Plecăm din oraşul pisicilor, rosti Tengo primele cuvinte, iar Aomame ascultă cu atenţie vocea aceea nouă, proaspăt născută.

— Oraşul pisicilor?

— Un oraş dominat de singurătate în timpul zilei şi stăpânit de nişte pisici mari în timpul nopţii. Are şi un râu frumos, peste care trece un pod vechi de piatră. Dar nu trebuie să rămânem în el.

Fiecare folosim expresii diferite pentru *lumea asta,* îşi zise Aomame. Eu îi spun „1Q84”, el îi spune „oraşul pisicilor”. Dar ambele se referă la acelaşi lucru. Aomame îi strânse mâna şi mai puternic.

— Da, o să plecăm din oraşul pisicilor. Împreună, spuse ea. Odată plecaţi de aici, că e noapte sau e zi, noi n-o să mai fim nicicând despărţiţi.

Când cei doi părăsiră parcul în grabă, lunile încă se ascundeau în spatele norului care aluneca alene pe cer. Ochii le erau acoperiţi. Băiatul şi fata părăseau pădurea, ţinându-se de mână.

Capitolul 30
Dacă nu cumva mă înşel

Cei doi ieşiră din parc şi luară un taxi. Aomame îi spuse şoferului să-i ducă pe DN 246 până la Sangenjaya.

Abia în acel moment privirea lui Tengo poposi asupra hainelor cu care era îmbrăcată. Purta un pardesiu deschis la culoare, puţin cam subţire pentru acel anotimp. Îşi ţinea cordonul legat în faţă. Pe dedesubt se vedea un costum verde, cu o croială foarte frumoasă. Fusta era scurtă şi strâmtă. Avea dresuri, pantofi lucioşi cu toc şi o geantă de umăr neagră, din piele, care arăta îndesată şi grea. Nu purta mănuşi sau fular. Şi nici inele, lănţişor la gât sau cercei. Nu se dăduse cu parfum. Tot ce avea pe ea, precum şi ceea ce nu avea, i se părea lui Tengo foarte natural. Nu ar fi găsit niciun lucru de înlăturat sau de adăugat.

Taxiul o luă pe Şoseaua de Centură nr. 7, îndreptându-se către DN 246. Se circula fără probleme. Mult timp după ce maşina pornise din loc, cei doi nu suflară o vorbă. Radioul nu era pornit, iar şoferul cel tânăr se arăta tăcut. Tot ce se auzea era vuietul monoton şi continuu al anvelopelor. Aomame se sprijini de Tengo, ţinându-l mai departe de mână. Dacă i-ar fi dat drumul, risca să nu-l mai găsească niciodată. Străzile oraşului nocturn se perindau pe lângă ei aidoma unor curenţi marini, coloraţi de vietăţi fosforescente.

*

— Am multe lucruri să-ţi spun, zise Aomame după o vreme. Nu cred că o să reuşesc să ţi le explic pe toate până ajungem *acolo.* Nu avem atât de mult timp. Dar poate că n-aş reuşi să-ţi explic totul indiferent cât timp am avea.

Tengo clătină scurt din cap. Nu era nevoie să se chinuie cu explicaţii. De acum încolo puteau să stea pe îndelete şi să umple golurile, unul câte unul – presupunând că existau goluri de umplut. Însă în momentul de faţă, în simplul fapt că aveau ceva de împărtăşit, fie el un gol lăsat neumplut ori o enigmă de

nedezlegat, Tengo găsea o plăcere dulce, vecină cu tandreţea.

— Deocamdată ce ar trebui să ştiu despre tine? o întrebă el.

— Tu ce ştii despre mine? îi întoarse ea întrebarea.

— Mai nimic, răspunse el. Că eşti instructoare la un club sportiv, eşti necăsătorită şi locuieşti în Kōenji.

— Şi eu la fel, spuse Aomame. Deşi ştiu totuşi câteva lucruri. Că predai matematică la o şcoală pregătitoare din Yoyogi şi locuieşti singur. Şi că tu ai scris, de fapt, *Crisalida de aer.*

Tengo o privi cu gura uşor căscată de uimire. Foarte puţine persoane cunoşteau acel lucru. Oare Aomame avea vreo legătură cu secta?

— Nu te îngrijora. Noi doi suntem de aceeaşi parte a baricadei, spuse ea. Ar dura prea mult să-ţi explic de unde ştiu. În orice caz, ştiu că tu şi Eriko Fukada aţi scris cartea împreună. Şi că eu şi cu tine am ajuns într-o lume în care pe cer sunt două luni. Iar eu port în mine un copil. Copilul tău. Astea ar fi cele mai importante lucruri pe care trebuie să le ştii deocamdată.

— *Porţi în tine copilul meu*?

Era posibil ca şoferul să le audă conversaţia, dar lui Tengo nu-i mai stătea mintea la aşa ceva.

— Noi nu ne-am întâlnit nicio dată în aceşti douăzeci de ani, zise Aomame. Şi totuşi, m-ai lăsat însărcinată. Copilul pe care urmează să-l nasc e al tău. Ştiu că sună complet ilogic.

Tengo o aşteptă în tăcere să continue.

— Îţi aminteşti că pe la începutul lui septembrie a fost o furtună puternică?

— Chiar foarte bine, răspunse Tengo. La amiază a fost o vreme foarte frumoasă, dar după ce a apus soarele au început să bubuie tunetele şi s-a pornit furtuna. A intrat apă în staţia Akasaka-Mitsuke şi s-a oprit metroul.

Oamenii cei Mici se agită, spusese Fukaeri.

— În noaptea aceea, eu am rămas însărcinată. Dar nici în ziua aceea şi nici timp de câteva luni înainte sau după, eu n-

am avut deloc relaţii *din alea.*

Aomame aşteptă ca acest fapt să pătrundă bine în mintea lui Tengo. Apoi continuă.

— Dar sunt convinsă că *asta* s-a întâmplat în noaptea aceea. Şi e sigur copilul tău. Nu pot să explic, dar *ştiu.*

Amintirea acelui act sexual straniu cu Fukaeri din noaptea cu tunete îi răsări în minte lui Tengo. Afară tuna puternic şi stropi mari de ploaie izbeau în geam. După cum spusese Fukaeri, Oamenii cei Mici se agitau. Era întins pe pat într-o stare de paralizie totală, iar ea se urcase deasupra lui, îi vârâse penisul întărit înăuntrul ei şi îi primise sperma. Părea căzută în transă. Ochii ei rămăseseră închişi, cufundaţi în contemplaţie, de la început şi până la sfârşit. Avea sâni mari şi rotunzi, dar nici urmă de păr pubian. Scena nu păruse deloc reală. Dar nu exista niciun dubiu că se întâmplase în realitate.

A doua zi dimineaţă, Fukaeri nu-şi mai amintea nimic din cele petrecute cu o noapte în urmă. Sau cel puţin nu dădea niciun semn că şi-ar aminti. Acel act sexual i se păruse lui Tengo mai degrabă ca o tranzacţie formală. În noaptea aceea furtunoasă, Fukaeri se folosise de paralizia lui Tengo ca să-i adune toată sperma. Până la ultima picătură. Tengo îşi mai amintea bine acea senzaţie stranie. Fukaeri parcă fusese o altă persoană.

— Îmi amintesc un anumit lucru, spuse Tengo cu o voce uscată. În noaptea aceea mi s-a întâmplat şi mie ceva care nu se poate explica logic.

Aomame îl privi în ochi.

— Atunci nu am înţeles ce anume semnifica acel lucru, zise Tengo. Şi nici acum nu înţeleg perfect. Dar dacă tu ai rămas însărcinată în noaptea aia, iar altă explicaţie nu există, înseamnă că e sigur copilul meu.

Fukaeri fusese doar *o cale de trecere.* Acela fusese rolul care i se încredinţase, să funcţioneze ca un pasaj care să-i lege pe Tengo şi pe Aomame. Să-i unească fizic, pentru scurt timp. Tengo ştia asta.

— Cândva o să pot să-ţi povestesc ce s-a întâmplat atunci, zise Tengo. Dar cu cuvintele pe care le am acum la dispoziţie

nu pot.

— Dar *chiar* mă crezi? Crezi că această *mică făptură* e copilul tău?

— Din tot sufletul, răspunse Tengo.

— Ce bine! Asta e tot ce voiam să ştiu. Dacă mă crezi când îţi zic asta, nimic altceva nu mai contează. Nu mai e nevoie de nicio explicaţie.

— Deci eşti însărcinată.

— În patru luni, îi răspunse Aomame, punându-i mâna pe abdomenul ei, peste pardesiu.

Cu respiraţia tăiată, Tengo încercă să găsească un semn de viaţă. Era încă foarte mic, dar îi simţea căldura în palmă.

— Unde o să ne ducem? Eu, tu şi *mica făptură*?

— Undeva în altă parte, răspunse Aomame. Într-o lume în care pe cer e o singură lună. În locul în care ar trebui să fim de fapt şi unde Oamenii cei Mici nu au nicio putere.

— Oamenii cei Mici? întrebă Tengo încruntându-se uşor.

— I-ai descris în detaliu în *Crisalida de aer.* Cum arată, ce fac.

Tengo încuviinţă.

— Ei chiar există în lumea asta. Aşa cum i-ai descris tu.

Când rescrisese *Crisalida de aer,* pentru el, Oamenii cei Mici nu fuseseră decât nişte creaturi imaginare, născocite de imaginaţia debordantă a unei fete de şaptesprezece ani. Sau poate doar o metaforă sau un simbol. Însă aceştia existau cu adevărat şi aveau puteri reale. Acum, Tengo putea să creadă aceste lucruri.

— Şi nu e vorba doar de Oamenii cei Mici. Crisalidele de aer, *mater* şi *filia,* cele două luni, toate există în lumea asta.

— Ştii vreo cale să plecăm din *lumea asta*?

— Putem să plecăm urmând calea prin care am ajuns eu. Altă ieşire nu-mi vine în minte, spuse Aomame, apoi adăugă: Ai luat manuscrisul pe care l-ai început?

— E aici, răspunse Tengo, bătând uşor cu palma în geanta maronie de umăr.

De unde ştie ea despre carte? se întrebă el mirat.

— Ştiu şi gata, zise Aomame cu un zâmbet şovăitor.

— Tu pari să ştii o mulţime de lucruri, replică Tengo.

Era prima oară când o vedea zâmbind. Fusese doar o frântură de zâmbet, însă el simţi cum fluxul lumii prinde să se schimbe în jurul său. Un lucru de care el era conştient.

— Nu-i da drumul, zise Aomame. Pentru noi, e un lucru foarte important.

— Stai liniştită, nu-i dau.

— Noi am venit în *lumea asta* ca să dăm unul de altul. Ăsta e scopul cu care am pătruns aici, deşi nici noi n-am ştiut-o. A trebuit să trecem prin multe întâmplări neplăcute. Lucruri ilogice şi inexplicabile. Lucruri stranii, sângeroase sau triste. Uneori, lucruri frumoase. Ni s-a cerut să facem un jurământ şi l-am făcut. Ni s-au dat încercări grele şi am trecut prin ele. Şi aşa ne-am îndeplinit scopul pentru care am venit. Dar acum pericolul e pe urmele noastre. Ei o vor pe *filia* dinăuntrul meu. Ştii ce anume semnifică *filia,* nu?

Tengo trase adânc aer în piept, apoi spuse:

— Tu şi cu mine am zămislit o *filia.*

— Exact. Nu ştiu exact după ce principii funcţionează, dar eu urmează să dau naştere unei *filia.* Fie printr-o crisalidă de aer, fie chiar eu voi îndeplini acest rol, de crisalidă de aer. Iar ei încearcă să pună mâna pe noi, pe toţi trei. Să creeze un sistem care „să audă vocea”.

— Şi care e rolul meu aici? Dacă există un altul decât acela de a fi tatăl acestei *filia.*

— Tu… începu Aomame, dar se opri, negăsind cuvintele ca să continue.

În jurul lor rămăseseră mai multe goluri, pe care trebuia să le umple împreună, pe îndelete, unindu-şi forţele.

— Eram hotărât să te găsesc, spuse Tengo. Dar nu am reuşit. M-ai găsit *tu* pe mine. Am senzaţia că eu n-am făcut absolut nimic. Şi aş zice că nu mi se pare drept.

— Nu ţi se pare drept?

— Îţi sunt dator pentru multe. Până la urmă, eu n-am fost de niciun folos.

— Nu-mi datorezi nimic, zise Aomame răspicat. Până acum, tu mi-ai arătat drumul. Într-o formă care nu se vede cu

ochiul liber. Noi doi suntem una.

— Cred că eu am văzut-o pe *filia,* zise Tengo. Sau cel puţin ce *semnifică* această *filia.* Arăta exact ca tine când aveai zece ani şi dormea într-o crisalidă de aer, învăluită într-o lumină plăpândă. I-am atins degetele. Dar asta s-a întâmplat o singură dată.

Aomame îşi sprijini capul pe umărul lui Tengo.

— Tengo, noi nu ne datorăm nimic unul altuia. Absolut nimic. Lucrul la care trebuie să ne gândim noi acum e cum să protejăm *mica făptură.* Ei sunt pe urmele noastre, foarte aproape de noi. Le aud paşii.

— Orice s-ar întâmpla, eu nu vă dau pe mâna nimănui. Nici pe tine, nici pe mica făptură din tine. Ne-am întâlnit, deci am îndeplinit scopul pentru care am venit în această lume. E un loc periculos. Dar tu ştii o ieşire de aici.

— Cred că ştiu, zise Aomame. Asta dacă nu cumva mă înşel.

Capitolul 31
Ca un bob de fasole în teacă

Coborând din taxi într-un loc care arăta familiar, Aomame aruncă o privire împrejur din dreptul intersecţiei şi descoperi depozitul întunecat de materiale de sub autostradă, înconjurat de gardul din tablă. Traversă strada trăgându-l pe Tengo de mână şi se îndreptă către el.

Nu-şi mai amintea prea bine unde era placa aceea fără şuruburi, dar încercându-le cu răbdare una câte una, reuşi să creeze suficient spaţiu cât să permită unui om să treacă. Aomame se ghemui şi se strecură înăuntru, atentă să nu-şi agaţe hainele. Tengo îşi chirci şi el trupul său mare şi o urmă. Înăuntru arăta la fel ca în aprilie. Sacii decoloraţi de ciment abandonaţi acolo, stâlpii de fier ruginiţi, bălării veştejite, hârtii vechi aruncate, găinaţ alb de porumbel, căzut din loc în loc. Absolut nimic nu se schimbase în ultimele opt luni. Poate că nimeni nu mai călcase pe aici între timp. Deşi aflat în centrul oraşului, de-a lungul unei artere principale, era un loc abandonat şi dat uitării.

*

— Ăsta e locul? întrebă Tengo, uitându-se împrejur.

Aomame încuviinţă.

— Dacă ieşirea nu e aici, nu ne mai ducem nicăieri.

În întuneric, Aomame căută scara de urgenţă pe care coborâse ea cândva. Scara îngustă, care lega Autostrada Metropolitană de pământ. *Trebuie să fie aici,* încercă ea să se convingă. Trebuie să cred asta.

Şi o găsi. Era mai degrabă o biată scăriţă, mult mai prăpădită şi mai periculoasă decât şi-o amintea ea. Pe asta am venit eu tocmai de sus până aici? se miră Aomame din nou. În orice caz, era acolo. Mai rămânea doar să o parcurgă în sens invers, treaptă cu treaptă. Îşi scoase pantofii cu toc, îi vârî în geantă, iar geanta şi-o puse poştăreşte. Cu piciorul desculţ, călcă pe prima treaptă.

— Vino după mine, îi spuse ea lui Tengo, întorcându-se către el.

— Nu mai bine o iau eu înainte? întrebă Tengo îngrijorat.

— Nu, o iau eu.

Era drumul pe care venise. Trebuia să urce ea prima.

Scara era mult mai rece decât atunci când o coborâse. Mâinile îi îngheţaseră deja pe ea, de aproape că nu şi le mai simţea. Vântul şuiera mult mai aspru printre stâlpii de susţinere. Scara aceea era agresivă şi rece şi nu promitea nimic bun.

Când venise pe autostradă în căutarea ei, la începutul lui septembrie, aceasta dispăruse. Accesul era blocat. Însă dinspre depozitul de materiale în sus, exista o cale de acces, aşa cum bănuise şi ea. Aomame avusese o presimţire cum că scara încă mai exista din direcţia aceea. Port în mine o *mică făptură* care, dacă e să aibă vreo putere specială, sigur mă ocroteşte şi îmi arată calea cea bună.

Găsise scara, însă nu avea de unde să ştie dacă aceasta chiar ducea până pe autostradă. Poate era blocată pe parcurs şi nu se putea trece mai departe. În lumea aceea orice era posibil. Iar ei nu aveau decât să urce până la capăt folosindu-şi mâinile şi picioarele şi să vadă cu propriii lor ochi ce era acolo – sau ce nu era.

Aomame începu să urce atent, treaptă cu treaptă. Se uită în jos şi văzu că Tengo o urma îndeaproape. Câte o pală puternică de vânt îi umfla şuierând poalele pardesiului. Era un vânt tăios. Fusta ei scurtă i se ridică până în dreptul coapselor. Rafalele îi ciufuleau părul şi i-l lipeau de faţă, restrângându-i câmpul vizual. Abia dacă mai putea respira. Trebuia să-mi fi prins părul la spate, regretă ea în gând. Şi trebuia să-mi fi luat şi o pereche de mănuşi. De ce nu mi-a dat prin cap? Însă regretele nu o ajutau cu nimic. Singurul lucru la care se gândise fusese să se îmbrace la fel ca la venire. Iar acum nu avea încotro decât să se ţină bine de balustradă şi să meargă mai departe aşa cum era.

Înaintând cu tenacitate şi tremurând de frig, Aomame aruncă o privire la balcoanele blocului de peste drum. Era o

clădire cu patru etaje, din cărămidă roşcată. O văzuse şi la venire. La jumătate din geamuri se vedea lumină. Era foarte aproape, practic nas în nas cu autostrada. Dacă vreun locatar îi vedea căţărându-se noaptea pe scara de urgenţă, riscau să dea de bucluc. Siluetele lor încă erau luminate destul de puternic de felinarele de pe DN 246.

Însă, din fericire, nu se vedea nimeni pe la geamuri. Toate draperiile erau trase bine. Ceea ce era foarte firesc. Cine să iasă pe balcon într-o asemenea seară rece de iarnă ca să admire scara de urgenţă de pe Autostrada Metropolitană?

Într-unul din balcoane era un ghiveci cu un arbore de cauciuc. Stătea chircit lângă un scaun de grădină prăfuit. Îl observase şi în aprilie, când coborâse scara. Era chiar mai prăpădit decât cel pe care îl abandonase ea în apartamentul din Jiyugaoka. Probabil că în aceste opt luni stătuse chircit în aceeaşi poziţie şi în acelaşi loc. Era pătat, decolorat, ascuns în cel mai dosit colţ din lume, uitat de toată lumea. Poate că nici măcar nu era udat cum trebuie. Dar lui Aomame, care urca pe scara aceea nesigură, roasă de nelinişte şi dubii, cu mâinile şi picioarele îngheţate, arborele acela de cauciuc reuşea să-i insufle un strop de curaj şi de încredere. E în regulă, n-am făcut nicio greşeală. Măcar parcurg în sens invers drumul pe care am venit. Arborele acesta de cauciuc îmi serveşte ca punct de reper. Un punct de reper foarte discret.

Când am coborât scara atunci am văzut mai multe pânze de păianjen ca vai de ele. Şi m-am gândit la Tamaki. La vara din liceu când am mers în excursie cu cea mai bună prietenă a mea, la cum am stat noaptea în pat şi ne-am atins, dezbrăcate. Oare cum de mi-am amintit deodată toate astea în timp ce coboram de pe Metropolitană pe scara de urgenţă? Parcurgând în sens invers aceeaşi scară, Aomame se gândi din nou la Tamaki. Îşi aminti de sânii ei frumoşi şi fini. Întotdeauna o invidiase pentru cât erau de plini. Nici nu se comparau cu bietul ei piept nedezvoltat. Dar nici ei nu mai existau acum.

Aomame se gândi apoi la Ayumi, poliţista însingurată, care într-o noapte de august fusese legată la mâini cu o pereche de

cătuşe şi strangulată cu cordonul halatului într-un hotel din Shibuya. O tânără singură, cu probleme pe suflet şi care se îndrepta către abisul distrugerii. Şi ea avea sânii plini.

Aomame jelea din suflet moartea celor două prietene. Faptul că ele nu mai existau în lumea aceasta o întrista nespus. Îi era ciudă că două perechi de sâni superbi dispăruseră fără urmă.

Apăraţi-mă cumva, se rugă Aomame în sinea ei. *Vă rog, am nevoie de ajutorul vostru.* Vocea sa mută sigur răzbătea până la urechile bietelor ei prietene. Iar ele sigur aveau să o apere.

Urcând, în sfârşit, până la capătul acelei scări drepte, ajunse la o pasarelă care ducea către marginea exterioară a drumului. Avea o balustradă joasă şi trebuia să se aplece ca să poată înainta. La capătul ei se vedea scara cotită. Nici aceasta nu era prea brează, dar măcar era un pic mai răsărită decât cea dreaptă de până acum. Din câte îşi amintea Aomame, din ea se ieşea în spaţiul pentru staţionare de urgenţă de pe autostradă. Trepidaţiile provocate de camioanele care goneau pe drum făceau pasarela să se clatine nesigur, ca o bărcuţă pe apă. Vuietul maşinilor crescuse deja în intensitate.

Aomame se asigură că Tengo urcase scara şi era în spatele ei, apoi se întinse şi îl luă de mână. Palma lui era caldă. Cum de mai are el mâinile calde, într-o asemenea seară rece, după ce şi le-a ţinut lipite de scara aia îngheţată? se miră ea.

— Mai e puţin, îi spuse ea, apropiindu-şi buzele de urechea lui. Din cauza vuietului maşinilor şi a vântului şuierător, trebuia să vorbească tare. Urcăm pe scara aia şi ieşim în autostradă.

Dacă nu e blocată, adăugă ea în gând.

— Asta era intenţia ta, să urcăm pe aici, nu? întrebă Tengo.

— Da, dacă găseam scara.

— Şi totuşi ai ales să te îmbraci aşa. Adică fustă scurtă şi strâmtă, pantofi cu toc. Nu sunt haine în care să te caţeri pe o scară abruptă.

Aomame zâmbi din nou.

— A trebuit să mă îmbrac aşa. Am să-ţi explic eu cândva de

ce.

— Ai nişte picioare foarte frumoase, îi spuse Tengo.

— Îţi plac?

— Enorm.

— Mulţumesc, zise Aomame, apoi se aplecă spre el şi îşi lipi buzele delicat de urechea lui.

Urechea lui zdrelită, ca o conopidă. Era îngheţată de frig.

Aomame o luă din nou înainte, traversă pasarela şi începu să urce treptele înguste şi abrupte de la capătul ei. Îi îngheţaseră tălpile şi îi amorţiseră buricele degetelor. Trebuia să aibă grijă să nu calce strâmb. Înainta atent, dându-şi de pe faţă părul ciufulit de vânt. Rafalele reci îi făceau ochii să lăcrimeze. Se ţinea bine de balustradă, de teamă să n-o dezechilibreze vântul, şi urca treaptă cu treaptă, gândindu-se la Tengo. La mâinile lui mari, la urechea lui îngheţată, ca o conopidă. La *mica făptură* cuibărită înăuntrul ei. La pistolul negru ascuns în geantă şi la cele şapte gloanţe de nouă milimetri.

Trebuie să scăpăm din lumea asta, orice s-ar întâmpla. Şi de aceea trebuie să crezi din tot sufletul că scara asta duce la autostradă. *Trebuie să crezi,* se îndemnă ea. Îşi aminti cuvintele rostite de Lider înainte să moară, în noaptea aceea furtunoasă. Erau versurile unui cântec, pe care şi le amintea şi acum perfect.

E o lume de circ,
O lume artificială,
Însă de-ai crede în mine
Ar putea fi reală.

Orice ar fi, orice s-ar întâmpla, trebuie s-o fac reală prin propriile mele puteri. Ba nu, o s-o facem reală împreună, umăr la umăr. O să ne adunăm forţele şi o să le unim. Pentru noi, dar şi pentru această *mică făptură.*

Aomame se opri la capătul unui rând de trepte şi se uită înapoi. Tengo era acolo. Întinse mâna şi el i-o prinse într-a lui. Simţi în ea aceeaşi căldură ca mai devreme, care îi dădea

putere. Aomame se aplecă din nou către el şi îşi apropie buzele de urechea lui.

— Ştii, la un moment dat, a fost gata să renunţ la viaţă pentru tine, i se destăinui ea. Chiar am fost la un pas de moarte. La doar câţiva milimetri. Mă crezi?

— Sigur că da, zise Tengo.

— Îmi spui că mă crezi din suflet?

— Te cred din suflet, îi spuse Tengo din suflet.

Aomame încuviinţă şi îi lăsă mâna. Apoi se întoarse şi începu din nou să urce.

*

După câteva minute ajunse în capătul scărilor, pe Autostrada Metropolitană nr. 3. Accesul nu fusese blocat. Presimţirea i se adeverise şi efortul îi fusese răsplătit. Înainte să sară peste grilajul de fier, îşi şterse lacrimile reci de la ochi cu dosul palmei.

— Metropolitana nr. 3, zise Tengo mirat după ce se uită mut împrejur o vreme. Aici e ieşirea din lumea asta.

— Da, răspunse Aomame. Intrarea şi ieşirea din această lume.

Aomame îşi sumese fusta şi Tengo o ajută din spate să sară peste grilaj. De partea cealaltă era un spaţiu pentru staţionare de urgenţă în care ar fi încăput două maşini. Era a treia oară când ajungea acolo. În faţa ochilor i se înfăţişa panoul uriaş cu reclama la Esso. *Un tigru în rezervorul dumneavoastră.* Acelaşi text, acelaşi tigru. Aomame rămase acolo în picioare, desculţă, fără să spună nimic. Trase adânc în piept aerul de seară îmbibat cu gaze de eşapament. Pentru ea, era un aer mai proaspăt ca oricare altul. Ne-am întors, îşi zise ea. Ne-am întors aici.

Autostrada era la fel de aglomerată. Şirul de maşini în direcţia Shibuya nu avansa deloc. Aomame observă asta cu surprindere. Oare de ce? Când vin eu aici e mereu ambuteiaj. E foarte straniu să fie atâta trafic către centru la ora asta, într-o zi lucrătoare. Poate a avut loc vreun accident undeva în faţă. În cealaltă direcţie circulaţia se desfăşura normal. Doar către

centru era dezastru.

Tengo o urmă şi sări şi el peste grilaj. Ridică un picior şi se săltă peste el cu uşurinţă. Se postă apoi lângă Aomame. Priveau amândoi muţi învălmăşeala de maşini din faţa lor, ca doi oameni care stau pe ţărm şi văd pentru prima oară în viaţă Oceanul Pacific.

Şi oamenii din maşini se uitau la ei nedumeriţi, neştiind dacă să-şi creadă ochilor. În privirile lor era mai degrabă o undă de suspiciune decât de mirare. Ce căuta cuplul acela tânăr acolo? Îşi făcuseră apariţia ca din senin şi stăteau absenţi în spaţiul pentru staţionare de urgenţă. Ea purta un costum elegant, dar avea un pardesiu subţire şi era desculţă. El era un tip solid, îmbrăcat într-o geacă de piele. Ambii, cu câte o geantă pusă poştăreşte. Oare li se defectase maşina undeva în apropiere sau avuseseră accident? Dar nu se vedea pe nicăieri o astfel de maşină. Iar ei nu păreau să caute ajutor.

Aomame îşi reveni în cele din urmă în fire, scoase pantofii din geantă şi se încălţă cu ei. Îşi trase fusta la loc şi o netezi, apoi îşi trecu geanta pe umăr. Îşi legă cordonul de la pardesiu. Îşi umezi buzele cu limba şi îşi aranjă bretonul. Scoase o batistă şi îşi şterse lacrimile de la ochi. Apoi se trase din nou aproape de Tengo.

Stăteau unul lângă altul ţinându-se de mână, fără să spună nimic, aşa cum stătuseră şi cu douăzeci de ani în urmă, într-o zi de decembrie, în clasa din şcoala primară, după terminarea orelor. În lumea aceea nu mai exista nimeni în afara lor. Priveau fluxul lin al maşinilor din faţa lor. Dar, de fapt, niciunul dintre ei nu se uita la nimic. Pentru ei nu conta ce vedeau şi ce auzeau. În jurul lor, imaginile, sunetele, mirosurile îşi pierduseră orice noimă.

— Deci am ieşit într-o altă lume? zise Tengo în cele din urmă.

— Probabil, răspunse Aomame.

— Ar fi mai bine să ne asigurăm.

Exista o singură metodă, pe care nu era nevoie s-o mai pună în cuvinte. Fără să spună nimic, Aomame îşi ridică privirea către cer. Tengo făcu şi el acelaşi lucru, aproape

odată cu ea. Amândoi căutau cu privirea luna. Trebuia să fie undeva deasupra panoului publicitar la Esso. Însă luna nu se vedea. Părea ascunsă în spatele norilor, care lunecau alene către sud, purtaţi de vânt. Aşteptară. Nu aveau de ce să se grăbească. Timp aveau destul. Aveau cât să recupereze tot timpul pierdut. Timp pe care îl aveau împreună. Nu-i împingea nimic de la spate. Cu pompa de benzină într-o labă şi un zâmbet complice pe faţă, tigrul din reclamă îi privea cu coada ochiului cum se ţineau de mână.

În acel moment, Aomame realiză că ceva era altfel. Deocamdată nu-şi dădea seama ce era schimbat şi în ce fel. Se concentră, încordându-şi privirea. Şi îşi dădu seama. Tigrul din reclamă se vedea din profil stânga. Dar cel pe care şi-l amintea ea era îndreptat către lume din profil dreapta. *Imaginea tigrului era invers.* Faţa i se încruntă automat. Inima i-o luă razna. Avu senzaţia că ceva înlăuntrul ei o ia într-o direcţie opusă. Dar putea să afirme asta cu siguranţă? Erau amintirile ei atât de precise? Nu era sigură. Doar i se părea. Uneori memoria ne înşală.

Aomame nu-şi mărturisi îndoiala. Încă nu trebuia să-i dea glas. Închise ochii, îşi reglă respiraţia, îşi calmă bătăile inimii şi aşteptă să treacă norii.

Oamenii se uitau la ei prin geamurile maşinilor. Oare ce priveau cei doi cu atâta interes? Şi de ce se ţineau aşa strâns de mână? Câţiva îşi întoarseră capetele în direcţia în care se uitau ei. Însă nu văzură decât norii albi şi reclama la Esso. *Un tigru în rezervorul dumneavoastră.* Tigrul stătea întors cu obrazul stâng către oamenii care treceau, îndemnându-i să consume şi mai multă benzină. Îşi ţinea coada portocalie şi vărgată ridicată triumfător în aer.

*

Într-un sfârşit, norii se împrăştiară şi pe cer apăru luna.

Era una singură. Obişnuita lună galbenă şi semeaţă. Luna care lunecă în tăcere pe deasupra pampasului, care se oglindeşte pe suprafaţa netulburată a lacurilor ca o farfurioară albă şi luminează discret acoperişurile caselor cufundate în

somn. Luna care trage marea la flux către plaje, mângâie blana sălbăticiunilor şi îi învăluieşte pe călătorii nocturni în mantia sa protectoare. Cea care se preschimbă într-un crai-nou tăios şi scrijeleşte pielea sufletelor sau se transformă într-o lună nouă şi picură pe pământ stropi muţi de însingurare. Stătea acum chiar deasupra reclamei la Esso. Alături de ea nu se mai zărea luna cea diformă, mică şi verzuie. Plutea pe cer taciturnă, fără să asculte de nimeni. Fără doar şi poate, amândoi aveau în faţa ochilor aceeaşi privelişte. Aomame îi strânse mâna lui Tengo, fără să spună nimic. Îi dispăruse senzaţia aceea de flux contrar dinlăuntrul ei.

Ne-am întors în 1984, îşi spuse în sinea ei. Nu mai suntem în 1Q84, ci înapoi în 1984.

Dar oare sigur să fie aşa? Poate reveni lumea atât de uşor la cum era? Nu a zis Liderul înainte să moară că pasajul înapoi către vechea lume nu mai există?

Nu cumva aici suntem în *alt loc*? Nu cumva doar am trecut într-o a treia lume, diferită şi ea? O lume în care tigrul ne arată zâmbind obrazul stâng, nu pe dreptul? Nu cumva aici ne aşteaptă enigme noi şi reguli noi?

Posibil, îşi zise Aomame. Sau cel puţin deocamdată nu pot să susţin că nu. Însă un singur lucru pot să afirm cu încredere deplină. Orice ar fi, nu mai suntem în lumea *aceea* cu două luni pe cer. Iar eu îl ţin de mână pe Tengo. Noi am pătruns într-un loc periculos în care logica era neputincioasă, am trecut prin încercări grele şi ne-am regăsit. Apoi am plecat de acolo. Că ne-am întors în vechea lume sau am nimerit în alta, de ce să mă tem? Dacă ne aşteaptă noi încercări, o să le trecem şi pe acelea. Asta e tot. Cel puţin nu mai suntem singuri.

Aomame se relaxă şi, ca să creadă în ce avea nevoie să creadă, se lăsă la pieptul lat al lui Tengo. Îşi lipi urechea de el şi îi ascultă bătăile inimii. Se abandonă în braţele lui. Ca un bob de fasole în teacă.

*

— Şi acum încotro? o întrebă Tengo după o bună bucată de timp.

Nu puteau zăbovi acolo la nesfârşit. Asta era cert. Însă Autostrada Metropolitană nu avea acostament. Ieşirea de la Ikejiri era relativ aproape, dar ar fi fost prea periculos să se strecoare pe lângă maşini prin spaţiul acela îngust, oricât de lent era traficul. Şi ce şofer ar fi oprit pe autostradă să culeagă nişte autostopişti? Sigur, ar fi putut să sune de la telefonul de urgenţă la Direcţia autostrăzii să ceară ajutor, dar ar fi trebuit să le ofere o explicaţie convingătoare legată de felul în care ajunseseră ei acolo. Şi chiar dacă ar fi reuşit să meargă pe jos până la ieşirea de la Ikejiri, sigur i-ar fi luat la întrebări încasatorul de la punctul de taxare. Să se întoarcă pe scară, de unde veniseră, nici nu intra în discuţie.

— Nu ştiu, spuse Aomame.

Chiar nu ştia ce să facă şi încotro s-o apuce. Rolul ei se încheiase în momentul în care ajunseseră la capătul de sus al scării de urgenţă. Nu mai avea energie să se gândească, să chibzuiască ce era bine şi ce nu. Nu mai rămăsese în ea niciun strop de combustibil. Nu putea decât să lase ce urma în seama unei alte puteri.

Doamne care eşti în ceruri, pur fie numele Tău, vie împărăţia Ta. Şi ne iartă nouă păcatele noastre. Şi ne binecuvântează nouă calea. Amin.

Rugăciunea se prelinse firesc de pe buzele ei. Era aproape ca un reflex condiţionat. Nici nu trebuia să se gândească. Luate în parte, cuvintele acelea nu aveau nicio noimă. Erau doar o înşiruire de sunete, de simboluri. Dar rostind mecanic acea rugăciune, o cuprinse o emoţie mistică. Poate chiar de pietate. Ceva o atingea profund, în adâncul sufletului. Mă bucur că, orice s-ar fi întâmplat, am reuşit să nu mă pierd pe mine însămi, îşi spuse ea. Mă bucur că am reuşit să ajung aici – oriunde aş fi *aici* – simţindu-mă eu însămi.

Vie împărăţia ta, repetă Aomame cu voce tare, aşa cum făcea în cantina de la şcoala primară, înainte de masă. Orice ar fi însemnat aceste cuvinte, asta îşi dorea ea din tot sufletul. Vie împărăţia ta.

Tengo o mângâie, trecându-şi degetele prin părul ei.

*

Zece minute mai târziu, Tengo opri un taxi. O vreme nici nu le veni să-şi creadă ochilor. Pe Autostrada Metropolitană, sugrumată de trafic, se apropia cu viteza melcului un taxi liber. Când Tengo ridică mâna incredul, portiera din spate se deschise automat şi cei doi urcară grăbiţi înăuntru, de teamă să nu fie doar o fantasmă care avea să dispară. Şoferul tânăr, cu ochelari la ochi, întoarse capul către ei.

— Din cauza traficului va trebui să coborâm pe la prima ieşire, la Ikejiri. Vă deranjează? întrebă acesta cu o voce cam subţirică pentru un bărbat, dar nu stridentă.

— E în regulă, răspunse Aomame.

— Adevărul este că legea ne interzice să luăm clienţi de pe Metropolitană.

— Ce lege? întrebă Aomame.

Chipul ei reflectat în oglinda retrovizoare era uşor încruntat.

Şoferul nu reuşi să-şi amintească numele legii care interzicea taximetriştilor să ia clienţi de pe autostradă. Iar chipul lui Aomame îl cam intimida.

— Ei, asta e, zise el şi schimbă subiectul. Deci încotro mergeţi?

— Vă rog să ne lăsaţi în apropiere de staţia Shinjuku, spuse Aomame.

— N-o să pornesc aparatul, zise şoferul. O să vă rog să-mi achitaţi doar bucata de după ce coborâm de pe autostradă.

— Dar ce caută aici un taxi fără client? îl întrebă Tengo.

— E o poveste mai complicată, răspunse acesta cu o voce extenuată. Vreţi să v-o spun?

— Da, zise Aomame.

Putea să fie oricât de lungă şi de plicticoasă, pe ea n-o deranja. Voia să asculte ce aveau de povestit oamenii din lumea aceasta nouă. Poate că aşa descoperea noi secrete, noi indicii.

— În apropiere de parcul Kinuta, am luat un domn între două vârste care mergea pe la Universitatea Aoyama Gakuin.

M-a rugat s-o iau pe autostradă, fiindcă pe jos se aglomerează în zona Shibuya. La momentul respectiv, încă nu se anunţase nimic despre ambuteiajul de pe Metropolitană şi presupuneam că se merge lejer. Aşa că l-am ascultat şi am urcat pe la Yoga. Numai că a fost un accident, ceva, pe la Tanimachi şi uitaţi şi dumneavoastră cum se merge. Iar odată ce-ai intrat pe Metropolitană, nu mai ai cum să te dai jos până la Ikejiri. Ei, şi cu una, cu alta, clientul meu dă de o cunoştinţă. Eram înţepeniţi pe la Komazawa, când pe banda de lângă noi vine un Mercedes Benz coupe argintiu, iar clientul meu o cunoştea pe doamna de la volan. Au lăsat geamul şi au stat un pic la taclale, până când doamna l-a invitat la ea în maşină. Atunci omul m-a rugat să-l las să-mi achite până acolo şi să se mute la cucoană. Eu n-am mai auzit de aşa ceva, să las clientul să coboare pe autostradă, dar practic nici nu ne mişcăm de pe loc şi oricum n-aveam cum să-l refuz. Aşa că s-a dus în Mercedes. Bine, s-a simţit prost şi mi-a lăsat şi mie un bacşiş, dar asta nu înseamnă că mi-a convenit ce mi-a făcut. Că eu rămăsesem înţepenit acolo. Şi uite-aşa am ajuns cu chiu, cu vai până aici. Până aproape de ieşirea Ikejiri. Şi ce văd eu? Un client care îmi face semn cu mâna. Să nu-ţi vină să crezi, nu?

— Ba da, răspunse Aomame simplu.

*

În noaptea aceea luară o cameră la un hotel zgârie-nori din Akasaka. Stinseră luminile, se dezbrăcară unul pe celălalt şi se îmbrăţişară în pat. Aveau multe lucruri să-şi spună, dar puteau s-o facă şi după răsăritul soarelui. Deocamdată aveau altceva de făcut mai întâi. În întuneric, cei doi îşi cercetară trupurile fără să scoată o vorbă, pe îndelete. Degetele şi palmele lor luau fiecare bucăţică în parte şi se încredinţau de locul şi de forma ei. Aidoma unor copii care caută comori într-o încăpere tainică, cu inimile bătându-le nebuneşte. Fiecare părticică descoperită o pecetluiau cu un sărut.

Odată încheiat acest capitol, Aomame strânse mult timp în mână penisul întărit al lui Tengo, aşa cum îi strânsese odinioară mâna în sala de clasă, după sfârşitul orelor. Îl simţea

mai tare ca orice. Era aproape straniu. Apoi îşi desfăcu picioarele, se lipi de el şi îl vârî adânc înăuntrul ei. Învăluită în întuneric, închise ochii şi inspiră adânc. Apoi expiră încet, prelung. Tengo îi simţi pe piept răsuflarea caldă.

— Dintotdeauna mi te-am imaginat ţinându-mă aşa în braţe, îi şopti ea la ureche, încetând să se mai mişte.

— Făcând sex cu mine?

— Da.

— *Asta* ţi-ai imaginat tu încă de la zece ani? întrebă Tengo.

— Ei, na! râse Aomame. După ce am mai crescut un pic.

— Şi eu mi-am imaginat acelaşi lucru.

— Că mă pătrunzi?

— Da.

— Şi e cum ţi-ai imaginat?

— Încă nu-mi vine să cred că se întâmplă cu adevărat, răspunse Tengo sincer. Parcă ar fi încă în imaginaţia mea.

— Dar se întâmplă în realitate.

— E prea frumos ca să fie adevărat.

Aomame zâmbi în întuneric. Îşi lipi buzele de buzele lui şi o vreme rămaseră aşa, încolăcindu-şi limbile.

— Am sâni un pic cam mici, nu? zise Aomame.

— Sunt numai buni, răspunse el, atingându-i-l.

— Chiar crezi?

— Bineînţeles. Dacă l-ai avea mai mare, nu ai mai fi tu.

— Mulţumesc, îi zise Aomame, apoi adăugă: Dar nu e doar atât. E şi o diferenţă cam mare de mărime între stângul şi dreptul.

— E numai bine aşa. Dreptul e dreptul, stângul e stângul. Nu trebuie schimbat nimic.

Aomame îşi lipi urechea de pieptul lui.

— Ştii, multă vreme am fost singură. Şi multe lucruri m-au rănit adânc. Ce bine ar fi fost dacă ne reîntâlneam acum mai multă vreme! N-am mai fi trecut prin atâtea ocolişuri.

Tengo clătină din cap.

— Nu, nu gândi asta! E bine aşa. Acum e momentul potrivit. Pentru amândoi.

Aomame începu să plângă. Lacrimile stăpânite îndelung i

se revărsară din ochi. Nu le putea stăvili. Picurau pe aşternut ca nişte stropi de ploaie. Continuă să suspine, tremurând uşor, ţinându-l pe Tengo adânc înlăuntrul ei. Tengo o cuprinse în braţe şi o ţinu aşa. Era trupul pe care avea să-l ţină în braţe mereu de acum înainte. Iar acest gând îl făcea mai fericit ca orice altceva.

— De atâta timp am avut nevoie ca să ne dăm seama cât de singuri am fost.

— Mişcă-te, îi şopti ea la ureche. Încet, fără grabă.

Tengo făcu întocmai. Începu să se mişte încetişor. Respirând uşor şi ascultându-şi bătăile inimii. Aomame se agăţase de trupul lui masiv ca un om care se îneacă. Încetă să mai plângă, încetă să mai gândească, se desprinse de trecut şi de viitor şi se contopi cu mişcările lui Tengo.

*

La revărsatul zorilor stăteau la fereastra uriaşă în halate de baie, cu câte un pahar de vin roşu în mână, comandat la room-service. Aomame doar îşi umezi puţin buzele în el. Încă nu aveau nevoie de somn. De la fereastra camerei de la etajul şaisprezece, puteau admira luna în voie. Norii se retrăseseră deja şi nimic nu le bloca vederea. Până în zori, luna parcursese o distanţă mare şi ajunsese până foarte aproape de orizont. Albindu-se tot mai mult, aidoma cenuşii, urma în curând să coboare sub linia orizontului, încheindu-şi rolul.

La recepţie, Aomame ceruse o cameră la un etaj superior, de unde se putea vedea luna, indiferent dacă era mai scumpă.

— E foarte important, spusese ea.

Recepţionera se arătase foarte amabilă cu acel cuplu tânăr care venise fără rezervare. Nici hotelul nu era aglomerat în seara aceea, iar ea îi îndrăgise de la prima vedere. Trimisese un băiat de serviciu în cameră să se asigure că se vedea luna, apoi le întinsese cheia de la un *junior suite.* Le făcuse chiar şi o reducere specială.

— Cumva e lună plină în seara asta? îi întrebase ea foarte interesată.

Auzise până atunci de la nenumăraţi clienţi toate doleanţele

şi cerinţele posibile, dar nu mai întâlnise până atunci pe cineva care să ţină morţiş să se vadă luna frumos din cameră.

— Nu, îi răspunsese Aomame. A trecut luna plină. Acum a ajuns cam la două treimi. Dar e bine şi aşa. Atâta timp cât se vede.

— Vă place să vă uitaţi la lună?

— E un lucru important, îi răspunsese Aomame zâmbind. Foarte important.

*

Veniseră zorii, dar numărul lunilor de pe cer rămăsese neschimbat. Era una singură, luna obişnuită, dintotdeauna. Acel unic satelit care se învârte neîncetat în jurul Pământului, cu aceeaşi viteză, încă din timpuri imemoriale. Privind luna, Aomame îşi atinse din nou abdomenul, să se asigure că înăuntru e culcuşită *mica făptură.* Avu senzaţia că era un pic mai umflat ca mai înainte.

Încă nu mi-e clar ce lume e aceasta, îşi spuse ea. Dar oricum ar fi ea construită, *noi* aici rămânem. Probabil că are propriile ei primejdii şi e plină de riscuri. Şi tot atâtea enigme şi contradicţii. Probabil că vom avea de urmat multe căi întunecate şi neştiute.

Dar nu-i nimic. Dăm noi piept pe rând cu toate. Eu de aici nu mai plec. Orice s-ar întâmpla, o să rămânem în lumea asta cu o singură lună. Toţi trei, Tengo, eu şi *mica făptură.*

Un tigru în rezervorul dumneavoastră, spunea tigrul de la Esso, îndreptându-şi către lume obrazul stâng. Dar nu conta din ce parte se vedea. Zâmbetul lui larg, firesc şi cald, era îndreptat direct către Aomame. Deocamdată putea să se încreadă în el. Asta era important. Zâmbi şi ea la fel. Foarte firesc şi blând.

Aomame ridică uşor mâna şi Tengo i-o prinse. Stând acolo în picioare, uniţi, priveau tăcuţi luna care plutea chiar deasupra clădirilor. O priviră cum îşi pierde sclipirea intensă din timpul nopţii, luminată de soarele abia răsărit, până ce se transformă într-un biet decupaj cenuşiu, agăţat în văzduh.

Păstăi verzi de soia, fierte cu sare şi alte condimente şi servite ca gustare.

Tip de fasole cu bobul lat.

Studentă ucisă de forțele de poliție în timpul mișcărilor studențești împotriva Tratatului de Cooperare și Securitate dintre Statele Unite și Japonia. Incidentul a avut loc la data de 15 iunie 1960, când demonstrații au luat cu asalt clădirea Parlamentului.

Unul dintre cele mai prestigioase premii literare japoneze.

Tren de mare viteză.

Postul naţional de radio şi televiziune japonez.

Cronică japoneză datând din secolul VIII, care conţine mituri referitoare la originea Japoniei şi a familiei imperiale.

Operă epică anonimă din secolul XIII care descrie războiul dintre clanurile Taira şi Minamoto.

Konjaku monogatari, colecţie anonimă de povestiri, datând din secolul XII.

Taira no Tomonori se referă la clanul Minamoto, care controla regiunile estice ale Japoniei, pe câtă vreme clanul său, Taira, își exercita influența în centrul și vestul țării.

Este vorba de două dintre cele trei însemne ale monarhiei în Japonia: piatra preţioasă, sabia şi oglinda. După legendă, aceste însemne au fost date de zeiţa soarelui, Amaterasu, şi reprezintă un simbol al divinităţii împăratului.

Jūzenkai, cele zece aspecte morale care trebuie urmate în budism (skt.: *daśa-kuśala-karmapatha*). De notat că aceste virtuți, deși similare, nu trebuie confundate cu cele zece percepte budiste (skt.: *daśa-śila*).

În budismul Tărâmului Pur se spune că Buddha Amitābha (jap: *Amida-butsu)* se află într-un paradis situat dincolo de marginea vestică a lumii. În pragul morţii, credincioşii se întorc către vest şi invocă numele lui Amitābha, care le vine în întâmpinare, împreună cu douăzeci şi cinci de boddhisatva, spre a-i conduce în acest paradis.

Fragmentele din Cehov sunt preluate din *Insula Sahalin,* traducere de Alice Gabrielescu şi Tatiana Panaitescu, apărută în A.P. Cehov, *Opere,* volumul 11, Editura Pentru Literatură Universală, Bucureşti, 1961.

Mafia japoneză

Daibosatsu tōge, roman al autorului Kaizan Nakazato, care cuprinde 41 de volume

Sărbătoare budistă care are loc la jumătatea lui august, închinată spiritelor celor morţi.

Utashinai este oraşul cu cea mai mică populaţie din Japonia.

Boabe de soia fermentate.

Karen Blixen, *Din inima Africii,* traducere de Gabriel Gafiţa, Editura Humanitas, Bucureşti, 2004, pp. 243-244. Karen Blixen este cunoscută şi sub pseudonimul Isak Dinesen.

By the pricking of my thumbs,/ Something wicked this way comes,/ Open,

locks,/ Whoever knocks. Traducerea în limba română îi aparţine lui Ion Vinea, Editura pentru Literatură şi Artă, 1961.

Tăiţei din hrişcă.

Găluşte de orez, cu diverse umpluturi sau învelite în alge, echivalentul sendvişului din bucătăria vestică.

Amestec de carne de pui şi ou, pe pat de orez.

Tamaru citează incorect, inscripţia exactă, în limba latină, fiind: „Vocatus atque non vocatus, Deus aderit". („Chemat sau nu, Dumnezeu va fi prezent.")